

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

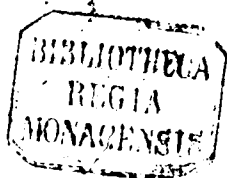
Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I S A.
M O S A T E N I O P E R V M
Tomus III.

Cum GILBERTI COGNATI & IOAN-
NIS SAMBVCI Annotationibus: quas
*ad finem uniuscuiusque Dialogi
adiectas reperies.*

B A S I L E A E.

DEORVM DIAR
LOGI.

ΠΡΑΞ ΚΑΙ

IVNONIS ET

IONIS

Iacobo Miccylo interprete.

I V N O.

Tὁρ ἱξίονα τῶτον δρᾶι,
ὦ Ζεὺς ; ποῖόν τινα τὴν
φύσιν ὁ γῆ ; Ζ. αὐθιγῶ
πορ ὡνα χρυσόν, ὦ Ηρα, καὶ
συμπλοῦνδον ἔ γὰρ αὐτὸ συμῶν
ἐμιν, ἀνάξιον τῆ συμφορῆς
ἦν. Ηρα. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι, ὅ-
ν βριστὸς γιγνώσκω, ὡς τι μνηστὴρ
σώϊσθω. Ζ. τί γ' ὕβρισι ; καὶ
γὰρ οἶμαι, ὡς μὲν ἀδύναται.
Ηρα. τί δ' ἄλλο καὶ γὰρ αἰ-
σχύνομαι ἀπὸ αὐτῶ τοιοῦτον
ἐστὶ ὁ ἱτόλμυς. Ζ. καὶ μὴν
διὰ τῶτο καὶ μάλλον ἀποιοι
αὐτὸν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπὶ γῆ-
ρασι, μῶν δ' ἐν πᾶσι τινά ; οὐ
νῦν γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρόν,
qui ob hoc tanto etiam magis
illic turpia quoque conatus es
quam ad stuprum ? intellige

I Xionem hunc uides tu-
piter? quibusnam mori-
bus affectum putas? **IV.**
Hominem esse utilem iuno,
& combibonem: non enim
conuetsaretur nobiscum, si
indignus conuiuio foret.
IVNO. At indignus est,
contumeliosus certe existens.
quapropter nō amplius con-
uersetur nobiscum. **IVP.**
Quid autem contumeliæ in-
tulit? oportet enim (ut puto)
& me scire. **IVN.** Quid
uerō aliud? Etenim erube-
sco dicere ipsum: tale est
quod sibi sumpsit. **IVP.** At
dicere debes, in quantum
Num igitur sollicitauit ali-
enim cuiusmodi turpe sit,
aaa 2 quod

ὅτι αὐτὸν δαύσεως εἶπεν. ἤρ.
 αὐτὸν μὲν, ἐν ἄλλω τινα, ὃ
 τοῦ, πολὺν ἔδει χρόνον. καὶ
 τὸ μὲν πρῶτον ὁ γνῶναι τὸ πρῶ-
 γμα, διότι ἀτινὲς ἀφ' ὧρα ἰς
 ἐμὴ. ὅτι καὶ ἴσιν ἐπιδάκρυι,
 καὶ ἴσιν πῶσα παραδοίλω
 τῷ Γανυμήδει τὸ ἱκετομα, ὃ ὃ
 ἦται ἐν αὐτῷ ἱκετομα πῶσα. καὶ
 λαβὼν ἱφίλα μεταξὺ, καὶ
 πρὸς τὸς ὀφθαλμοὺς προσῆ-
 γει, καὶ αὐτὸς ἀφ' ὧρα ἰς ἐμὴ,
 ταῦτα. Ἄν σιωπῶν ἱκετομα
 ὄντα, καὶ ἐπιπλὺ μὲν ἡδόμεν
 λίγην πρὸς σὲ, καὶ ὥμῳ παύσα-
 σθαι τὴν μανίαν τὴν αὐτοῦ. καὶ
 ἐπὶ ὃ καὶ λόγους ἐτόλμης μοι
 προσεγγεῖν, ἵνα μὲν ἀφ' ὧρα
 αὐτὸ ἐπὶ δακρύουσα, προσκλυ-
 σάμενον, ἐπιφραξάμενος τὰ
 ὦτα ὡς μὴ ὃ ἀκούσαι αὐτὸ ὃ
 βλαπτικὰ ἐκείνου, ἀπὸ ἡλθόν-
 σοι φράσσα. οὐ δὲ αὐτὸς ὄρα
 ὅπως μίτη τὴν αὐτοῦ. 2. σὺ γὰρ ὃ
 κατὰρατος ἴπ' ἐμὴ αὐτὸ, καὶ μί-
 χρι τὴν ἥρας γάμον: τοῦτο

ἵμπε

quod reformidaveris dicere.
 IV N. Ipsam me, non
 aliam quampiam Iupiter,
 longo iam tempore. Ac pri-
 mum quidem ignorabam
 quid rei esset cur attente ad
 diō in me aspiceret: ille au-
 tem etiam ingemiscebat, et
 sublachrymabatur: & si
 quando bibens tradidisset
 Ganymedi poculum, hic pe-
 tebat ex eo iam ipso bibere,
 & capiens osculabatur in
 terra, & ad oculos admo-
 uebat, & rursus prospectū
 in me intendebat: hac intel-
 ligebam amatoria esse: &
 multo quidem tempore ue-
 recundabar dicere ad te, pe-
 tabamque cessaturum à furo-
 re hominem. Postquam uero
 & sermones ausus es mihi
 adhibere, ego dimitta-
 tens illum adhuc lachry-
 mantem, & ad genua
 prouolutum, obturatis au-
 ribus, ut ne contumelias sup-
 plicantis illius audirem, abh ut tibi dicerem. Tu uero
 ipse uide quomodo explores uirum. I V P. Euge, sceleratus
 ille, in me ipsum, & usque ad Iunonis nuptias etiam? adeone
 inebria-

DEORVM DIALOGI.

ἡμεῖς δὲ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ· ἀλλ' ὅ-
 μως ἐστὼν αὐτῷ, καὶ πρὸς
 τῷ μαρτυρῶν φιλανθρώπων, ἵνα
 καὶ συμπότας αὐτὸς ἡποικεύσῃ
 μεθ', ἐσθλῶν τοῦ ἔν, ἐπὶ πάν-
 τας ὁμοίαν ἡμῖν, καὶ ἡλύθης
 ὁράναι καὶ ἄλλαν, καὶ εἶναι ὅπου
 αὐτὸν ὡς ἡγῆται, ἡποικεύσας ἅ-
 πας τοὺς αὐτῶν, ἵνα ἴσῃ αὐτὸν
 πᾶσι. ὁ δὲ ἡμῶν, βίαιον τί ὄντι,
 καὶ ἐκ ἀνθρώπων μόνον ἀφ-
 ἡται, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν
 ἡνίοται. καὶ σὺ μετ' ἡμῶν καὶ πᾶ-
 ντες ἐν τῇ διασπορῇ ἔσθι, καὶ
 ἀγαθὰ καὶ φέρηται ὅτι ῥησὶς, φε-
 ρομένη, ἡμῶν. καὶ ἐπὶ αὐτῷ, ἵνα
 δεῖ αὐτὸν ἡγῆται σοι, καὶ ἀλλὰ
 τῇ ῥησὶς ἐν ὅ, τι αὐτὸν ἡμῶν
 σὺ καὶ ὅπως ἐπὶ ἡμῶν καὶ πᾶ-
 σι ἐν τῇ ῥησὶς οὐ γὰρ, καὶ νῦν
 τῇ ἡμῶν εἶδαν καὶ ὅπου συ-
 γνῶμην ἀποκρίσεις, ὅτι καὶ
 ὡς μοιχοῦσαι πρὸς αὐτὸ
 πᾶν γινώσκεις, ὅτι σοι τὸν παρὶ-
 τιν ἐπὶ καρδίᾳ. Ζεῖται γὰρ οὐ μί-
 μοισαι ἐκάνωρ, ὅτι ἡμῶν πᾶσι

niam tribuis, ut qui & ipse adulterio cognoueris aliquando illius uxorem quæ tibi Pirithoum peperit. IV-
PIT. Adhuc enim tu meministi illorum, si quid ego lu-

inebriatus est neſſare? Cæ-
terum nos auctores ho-
rum ſumus, & ultra mo-
dum amatores homi-
num, qui quidem & con-
ſeruatores noſtros ipſos fe-
cimur. Digni igitur ue-
nia ſunt, ſi bibentes ſimio-
lia, atque eadem nobi-
ſcum: deinde & aſpiciens
tes cœleſtes iſtis formas, &
quales nunquam uiderunt
in terra, concupiuerunt frui
illis, amore capti uidelicet.
Eſt autem amor uiolentum
quiddam, & non homini-
bus ſolum imperat, ſed &
nobis ipſis interdum. **IVN.**
Tuus quidem & ualde hic
dominus eſt, ⁊ ducit te,
& fert naſo (ut aiunt) tra-
hens, et ſequeris ipſum quocun-
que; duxerit te, & immu-
tari facile in quocun-
que iuſſerit, & proriſus poſſeſ-
ſio & ludus Amoris eſtu.

ξα ἰς γῆν καταβῶν· ἀτὰρ
 οἶδ' αἰ, ὅ μοι Διὶ καὶ πόρῃ τῇ ἱξίον
 ὄψῃ; καλέσειν μὲν μεδαιμῶς
 αὐτόν, μή δ' ἀπαθῶν τῷ συμ-
 ποσίῳ, σκαῖον γάρ, ὡδὲ δ' ἱ-
 ξῶ, καὶ ὡς φρεῖ, διακρύψει, καὶ
 ἀφίξει πᾶσιν. Ἡρ. τί ὦ
 Ζεῦ; Διὶ δ' αἰ γὰρ μετ' ὕβρι-
 σιόν, καὶ σὺ ἔλπεις, Ζ. ἔδα-
 μῶς. ἀλλ' ἄδωλον ἐκ νεφίλης
 πλασάμεν· αὐτῇ σὺ δμοιον,
 ἐπειδὴν λυδῇ τὸ συμπόσιον,
 καὶ αὐτῷ ἀγρυπνῇ, ὡς τὸ αἰ-
 κνός, καὶ τῷ ἱξίῳ, πρᾶγμα-
 τικαὶ σὺ μὲν καὶ τῷ φέροντι, ὅ-
 τω γὰρ παύσαιτο αὐτῶ μῆρες,
 οἰαζέσθαι τῷ χυμῷ καὶ τῷ ὡδὲ
 μίξει. Ἡρ. ἔπαυ. μὲν ὅρα
 σιν ἱκνῶ, τῶν καὶ αὐτῶν ἰο-
 πιδυμῶν. Ζ. ὅμοι ὑπάρχει.
 νον, ὦ Ἡρ. τί γὰρ αὐτῶ καὶ πᾶ-
 θοις Διὶ ἀπὸ τῷ πλάσμα-
 τῷ, αἱ νεφίλης δ' ἱξίον σὺν-
 ται; Ἡρ. ἀλλὰ ὦ νεφίλη ἰο-
 γῶν εἶναι Δόξαι, καὶ τὸ αἰ-
 σχροῦ ἰπ' ἐμὶ ποίησθαι διὰ τῶν
 ὁμοιωμάτων. Ζ. ἔστιν τὸ το-
 αλεῶν graue tibi accidet ex hoc
 figmēto, si cū nube Ixion cō-
 gredietur? IVN. Sed nubes ego
 esse apparebo, et turpitudi-
 nis ἵστ' ἰπ' ἐμὲ ποίησθαι διὰ τῶν

si in terram descendens. Sed
 nosti quid mihi uideatur de
 Ixione? mulcandum quidem
 ipsum nequaquam, neque à
 conuiuio extrudendum es-
 se. rusticum enim foret. Sed
 quia amat, & ut ais, las-
 chrymatur, & intolerabilis
 patitur. IVN. Quid nā
 ὦ Iupiter? metuo enim ne et
 tu contumeliosum aliquid
 dicas. IVP. Nequaquam:
 sed simulacrum ex nube
 fingentes tibi simile, postea
 quam solutum fuerit conui-
 uium, & ille uigilat (ut par
 est) prae amore, ad concu-
 bitum adhibeamus ipsi affe-
 rentes. sic enim ab angere
 do animo fortassis desisset,
 putans se consecutum esse
 desiderium. IVN. Apage,
 ut nunquam quicquam tem-
 pestiuum illi cōtingat, quan-
 do ea ita quae supra ipsum
 sunt cōcupiscit. IVP. Atta-
 men patere ὁ Iuno. Quid n.
 si cū nube Ixion cō-
 gredietur? IVN. Sed nubes ego
 esse apparebo, et turpitudi-
 nis ἵστ' ἰπ' ἐμὲ ποίησθαι διὰ τῶν

DE ORVM DIALOGI.

φῆς. ἔτι γὰρ ἐν φήλῃ παρὶ Ἡρα
 γάνει' αὖ, ἔτι σὺ ἐν φήλῃ, δ' Ἄ
 ἔξω μόνον θάπαται ὁσίῃ. Ἡ.
 ἀλλὰ οἷον πάντες αὐθροποι
 ἀπαρτοκαλοῖ ἀσιν, αὐχέσιν
 κατὰ δὲ ἰσιν, καὶ δειγέσιν
 ταῖς ἀπασιν, λίγαν συγγιγνῶ-
 δα τῇ Ἡρᾷ, καὶ οὐλλικτρῶ
 ἀνὰ τῇ Διί, καὶ πρὸ τῆς ἰσ
 γῆν μίφισαν αὐτῷ, οἱ δὲ πρὸ
 τῶν ὁσίων, ἐκ ἀλόγως ὡς ἐν φῇ
 λῇ σὺ λῶ. 2. ἐκὼν λῶ τῇ ἰσ-
 τῇ ἑαυτῇ. ἢ τὴν ἑαυτῇ ἰμνω
 πρὸν, τρὶς ἑαυτῇ πρὸ
 σὺ λῶ, συμπεριγενέσθαι
 μὲν αὐτῷ καὶ, καὶ πόνον ἄ-
 παντι εἶναι, ἀνὰ δὲ τῇ
 ἰσιν. Ἡρᾷ. ἔτι γὰρ ἀπὸ τῇ
 τῇ ἰσιν ἀπὸ τῇ μὲν
 γαλαρχίας.

dicis. neq; enim nubes hæc
 unquam Iuno erit, neque tu
 nubes: Ixion autem solum
 decipietur. IV N. Sed (ut
 omnes homines arrogantes
 sunt) gloriabitur descendēs
 forsitan, & narrabit omni-
 bus, dicens coisse cum Iuno
 ne, & Iouis rivallem esse.
 forsitan etiam dixerit me
 ipsum amare: illi uerò cre-
 datur, quando non uiderunt
 quomodo cum nube coierit.
 IVP. Igitur si quid tale di-
 xerit, in infernum præcipi-
 tabitur, & ac rotæ miser alli-
 gatæ, cū ipsa perpetuò cir-
 cumuoluctur, & laborem
 nunquam cessaturum susti-
 nebit: pœnas uidelicet hæc
 pro amore dependēs. IV N.

Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Ducit te & fert naso, ut aiunt, trahens) Erasmus no-
 ster sic transtulit: Iste! quidem modis omnibus tibi domina-
 tur, ducit quæ te, & circumagit ipsa, quod dici solet, nare tra-
 hens. Hoc rursus Lucianus usus est in Hermotimo, siue de So-
 cris, ubi plura ex eodem Erasmo annotauimus.

b Acrotæ Ixion cum Iunonem ad adulterium sollicitauerat, pœnas dat apud inferos. Nam perpetua rotæ uertigine circumtorquetur, de quo sic Tibullus:

Illic Iunonem tentare Ixionis ausi,

Versantur scelere noxia membra rotæ.

Que fufius explanantur in 10. Metam. Ouid. in 6. Aeneid.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ

VENERIS ET

Σελήνης.

Lunæ.

Iacobo Micyllo interprete.

V E N V S.

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασί ποιεῖν σε, ἐπὶ τ' ἀδυνατῶν πλὴν Κариάρης, ἵσταναι μὲν σε τὸ Ζόδιον, ἀφορῶσαν ἐς τὴν Εὐδυμίονα καταστροφῆς ὑπαιθεῖν, ἄτην καὶ γὰρ πλὴν ὄντα, ἐνίστη ἢ καὶ καταδύνειν ἐπ' αὐτὴν ἐκ μέσης τῆς οἰκῆς. Σε. ἱρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὺν ἡδὺν, ὃς μοι πέτρων αἰτίσθ'. Ἀφροδίτη. ἰα' ἐκείνη ὁ δὲ γὰρ αὐτῷ πλὴν κατὰ τὴν διδραχμῆν, ἄρτι μὲν ἐς πλὴν ἰδίου κατὰ γωνίαν, Ἀρχίος ἔνικα τῷ ἰλίῳ, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον, ἡδὺ τὸ κορυφὴν ἐκείνην μακρὰν, ἢ καὶ τῇ Περσιφάτῃ ἐπὶ ἰάσθ'.

Quid hæc, ὦ Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariæ peruenis, ut currum sistas, ac desuper aspictes. a Eudymionem dormientem sub dio tanquam uenatorem aliquem: interdum autem etiam descendis ad ipsum ex media uia? LVN. Interroga, ὦ Venus, filiū tuū, qui mihi harum rerum auctor est. VENV S. Sine contumeliosus ille est. Me quippe matrē ipsius quibus modis affecit? nūc quidem in Idam adigens Anchisæ causa Troiani: nunc aut in Libanum ad b Assyrium illum adolescentem, quem c Proserpine desiderabi-

περ ποιήσας, ὅς ἑμίσησας
ἀφάλιτό με τὸν ὀρώμενον.
ὥτι πολλάκις ὑπέλθουσα, ὡ
μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν,
ἐλάσσω μὲν αὐτῇ τὰ τέξαι,
καὶ τίω φάρμακον, πορφαρύν-
σαν δὲ καὶ τὰ πηγά. ὅττι δὲ
καὶ πλεονεξία αὐτῇ ἐνέτανα εἰς
τὰς ψυχὰς τῶ σαρδάλω. ὃ ὅ
ἐκ οἷα ὅπως τὸ παραυτίκα
διδίως, καὶ ἐκιστόν, μετ' ὁ-
λίγον ἐπιλείπεται ἀπάντων.
ἅταρ ἐπὶ μοι, καλὸς δ' Ἐνδυ-
μίων ἔστιν; οὐ παραμύθητον
γὰρ ἔστι τὸ δεινόν. Σ. ἰμὶ
μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὡ Ἀ-
φροδίτη, Διοῦ, καὶ μάστιγα
ὅταν ἐπιβαλλόμεν' ἰδῇ τι
πίπτας τίω χλαμύδα κηθού-
μεν, τῇ λαῖᾳ μὲν ἔχον τὰ ἀνέ-
νια, ὅδ' ἐκ τῆ χειρὸς ὑπερρί-
στα. ὡ Διξία ὅ, πρὶ τίω λι-
παλὴν ἐς τὸ αἶμα ἐπικυκα-
σμένην ἐπιπρίπτει, τῷ πρὸς
πρὸς πρὸς κηθόμεν. ὡ δὲ ἐκ τῶ
ἐπὶ λιλυμένη, ἀναπνύ-
τὸ ἀμβρόσιον ἐκάνο ἀδμα.
οἷοι τοίνυν ἰγὼ ἀψοφῶ
κατι-

helat ambrosiū illū balitū. Tūc igitur tacite equidē, et sine
a a a 5 ullo strepi-

lem fecit, & me ex di-
midia parte amoribus meis
priuauit. Quare iam sa-
pe illi interminata sum: ni
desinat talia facere, fractu-
ram esse me ipsius & arcus
& pharethrā: amputatu-
ram autem etiam alas.
Iampridem uerò & plagis
ipsi in nates incussu sanda-
lio: sed ille, nescio quo pa-
cto, tum quidem statim me
tuens ac supplicans, paulò
pōst omnium obliuiscitur.
Verūm dic mihi, formosus
ne Endymion iste est? Nam
hoc quidem solatio fuerit
malo huic. LYN. Mibi
quidem etiam admodum
formosus, ὦ Venus, uidetur,
& maxime quando in-
strata super rupem chla-
myde dormit, laeua tenens
sagittas paulatim ē manu
prolabentes. Dextra autem
circa caput sursum uersus
reflexa, decorem affert fa-
ciei, cui circumfunditur. Io-
pse uerò solutus somno, an-

πλῆσιν, ἐπ' ἄκρων τῶν δα
 πτύλων βιβηκῶν, ὥς αὖ μὴ ἀ
 περόμινος ἐκτραχέως. οἷδα
 τί αὖ ἔρ σοι λήγεις τὰ μετὰ
 ταῦτα, πλὴν ἀπολλυμὰ γι
 νῆδ' ἔρρωτο.

ullo strepitu descendens, ac
 summis digitis insistēs, ut ne
 expergefactus ille pertur-
 bari possit. Schizigitur quid
 tibi post hac dictura fue-
 rim, sed perco equidem a-
 more.

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

a Endymionem dormientē) Endymionem in monte Car-
 latmo, diuturno somno iacentem, Luna ita adamasse fertur,
 ut sæpe ad ipsum de cælo descenderit . Occasio fabulæ inde
 sumpta videtur , quod Endymion motum Lunæ primus ob-
 servasse, atque alijs ostendisse dicitur teste Plin. lib 2. cap. 9.

b Assyrium illum adolescentem) Assyrij enim præ cæte-
 ris studiosi & periti rerum magicarū fuerūt, & ueneficiorū

IOANNIS SAMBVCI AN-

notationes.

α μὲν δὲ quod Luna deperiat Endymionem, & ἐδρυτικέ.

Cynthia perpulchri capitur forma Endymionis,

Quem solita è media misere sæpe uia est.

Post etiam queritur Cytherea mater Amoris,

De gnati factū, nequitiaq; graui.

Quid hæc ἡ Luna.) τὸ ἱγλήμα κατ' ἀφ' ἑρησιρ βαυμασικῶν.

Interroga, ὃ Venus, filium.) μετὰ σεοις ἀφ' ἑρησιρ.

Sine contumeliosus ille est.) παρομοιολογία ὀδρυτικῆ ἀπὸ τ' ἱ-
 λασινοσ κατ' ἀφ' ἑρησιρ τα κωλυτικῶν.

Sæpe illi interminata) αἰ' ἄπειλαί. Fracturam esse me.)

αἰ' πλῆμα. Verūm dic mihi.) ἰσάνοσος κατ' ἑρώτησιρ.

Mihi quidem admodum) π-κρητὶς κατ' ἀφ' ἑρησιρ.

Quando

DEORVM DIALOGI.

11

Quando in strata super) *inopis* & causa. Tunc igitur tacite.) ab euentu. Scis igitur.) *præcisio*.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ Α.

πῖλινος.

MERCURI ET

ApoLinis.

Bodem interprete.

M B R C V R I V S.

Τὸ ἅγιον καλὸν αὐτὸν
ἵστα, ἠρώμετον, καὶ τί
χρῶν ἔχοντα βαλάνου-
σιν, ὦ Ἀπολλων, τὰς καλλί-
στας γυμναστικὰς, τίς τε Ἀο-
φριδίτις, καὶ τίς Χάρις
Ἀπ. ὀππότεμία τις, ὦ Ερ-
μὲ. πλὴν ἱκανὸς γιγνώσκου-
μαι, τὸ αὐτὸ χεῖρα συν-
εἶναι αὐτῷ, καὶ μάστιγα ἵστα
ὀρεσιν ἰδρυτὶ ριόμενον ἰς τίς
ἀέμετον ἱππικουφίτα, πάλ-
λιν ἀθάλλω ἐπὶ τῷ πρὸς ὅπου
ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ἔνθα
αὐτὸν περιβάλλουσιν τι, καὶ φι-
λῶσι, καὶ συγκαθίσουσιν. Ερ-
εστο καὶ αὐτὸς ἀγαπᾷ, καὶ
τῇ ἠρώματι φρονῶ. σὺ δὲ κό-
μα, ὦ Ἀπολλων, καὶ λιβαίρις,
καὶ μέγα ἰδὲ τῇ κάλλει φρέ-
νιδος. At tu comam nutri-
spiritum ob pulcbritudine c

ITan autem Vulcanum,
cū & claudus ipse sit,
& artē adeo fabrilem
& contemptam exerceat,
Apollo, pulcherrimas duis
uxores duxisse, Venerē atq;
Gratiam? A P O L. Felicio
tas quaedam hæc, Mercuri.
Veruntamen illud equidem
miror, quod cū illo rem ha
bere sustinent, & maxime
quando uident sudore fluen
tem, in fornacem demittere
atque incuruare sese, multa
adeo fuligine facie illius op
pleta. Et tamen talis ipse cū
sit, amplectuntur ipsum &
osculantur, & una dormi
unt. M E R C. Hoc & ipse
indignor, & Vulcano in
pollo, ac cubarum persona,
cū atq; superbū
tens

σαι, ἡ δὲ γὰρ ἰδίᾳ τῇ οὐσίᾳ, καὶ
τῇ φύσει αἰταίπαδον καὶ μα-
δαίσει, μόνον καθύπευθε.
μῆρ. ΑΠ. ἰγὼ δὲ καὶ ἑλ-
λοις ἀνερπιδίττε εἶμι ἀς τὰ
ἐρυτιὰ, καὶ Λύγῳ, ὅς μοι
λίστα ὡς βρυχάπασα, τῷ Δα-
φνίῳ, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ὃς μὲν
ἀπὸ Λιπράσκαι, καὶ μισθὸν
ὄψις εἰς τὸ ξύλον γυνίδα μᾶλ-
λον ὅς μοι σὺν ἄνδρα. ὃ δὲ ὑπὸ
τῷ Δίονος ἀπώλετο, καὶ νῦν
αὖτ' ἐκ ἄνδρα σιφάνας ἔχω.
ΕΡ. ἰγὼ δὲ ὅδε ποτὶ τῷ Α-
φροδίτῳ. ἄλλ' ὃς καὶ αὐτὸν.
ΑΠ. οἶδ' αὖ, καὶ τὸν Ερμαφρό-
δίτου ἐκ σὸς λίγεται τιτύνει-
σαι, πλὴν ἐκ ἄνδρα εἶμι, ἥτις
οἶδα, πῶς ὃς ἡλοτοπᾷ ὃ Α-
φροδίτη τῷ Χάρει, ὃς ὃ Χά-
ρις ταύτῳ. ΕΡ. εἶτι, ὃ Απολ-
λον, ἐκ ἄνδρα καὶ αὐτῷ ἐν τῇ Λέ-
μνῳ σὺν ἄνδρα, ὃς Αφροδίτη
ἐν τῷ ἔργῳ. ἄλλως τι περὶ τῇ
Αφρῳ ἔχει τὰ πολλὰ, ἡ δὲ ἐκ ἄνδρα
ἔργῳ, ὃς δλίγον αὐτῇ τῷ χαλ-
κῷ.

rens : ego autem etiam ob
habitudinem corporis, &
lyram : ceterum ubicu-
bitum eundum fuerit, soli
dormiemus. APOLL.
Ego uerò alias quique ha-
beo Venerem minus pro-
pitiam ad res amatorias:
quippe etiam quos duos
maximè præter ceteros as-
mani, & Daphnem &
Hyacinthum, illa quidem
asfugit atque odit me, adeò
ut in lignum conuerti ma-
luerit, quàm mecum rem
habere : hic autem à disco
interfectus est, & nunc
pro illis coronas habeo.

MERC. At ego iam ali-
quando Venerem, sed non
oportet gloriari. APOLL.
Noui, atque etiam Her-
maphroditum istum ex te
aiunt pperisse ipsam. Ve-
runtamen illud mihi dic, se
nostri quomodo non amula-
tur Venus Gratiam, aut contrà illa Venerem? MERC.
Quoniam, ij Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem
habet Venus autem in cælo : præsertim autem hæc cū Marte
plerumq; uersatur, atq; illū amat: quapropter nō ita multū fa-
brum

DE ORVM DIALOGI. 175

αἷμα τὸν μέλαι. Α. π. καὶ ταῦ
τα οἶα τὸν Ἡφαιστον εἶδέναι.
Ερ. οἶδον. ἀλλὰ τί αὖθις φράσαι
δυνάσκειτο, γυναικαὶ ἐρῶν νύκτωρ
τίαν. καὶ στρατιᾷ τινι αὐτῇ;
ἔστι τινὶ ὑσυχίαν ἄγῃ, πάλιν
ἀπὸ γὰρ Διομήδεος ἐπιμα-
χατῶσα διὰ αὐτοῖς, καὶ συλα-
δύψιδαι, σαγῆς σύσας ὑπὸ τῷ
δυνῆ. Α. π. ἔκτιδα. σι ξαίμεν
δ' αὖ αὐτοῖς ὁ ξυλλὰ θυσόμεν
εἶναι.

brum ipsum curat. APOL.
Atq; hac putat ipsum Vulo-
canum scire. MERC. Scit,
sed quid agat, cum genero-
sum adeo adolefcentem, &
præterea militarem ipsum
esse uideat? Quare filiū
agit, nisi quod minatur qui
diu uincula quadam exco-
gitasse contra illos sese, ipsos
ipsum comprehensurum es-
se, circumdato ueluti retibus
quibusdam lecto. APOL.

Nescio sanè: optarim uero ipse, ille qui sic comprehendero-
tur esse.

GILBERTI COGNATI AN.

notæ:iones.

a Daphnem.) Daphne cum ardentius amaretur a Phœbo,
quæ uirgin tatem perpetuam uouerat, implorato patris sui
Penei fluminis auxilio, in laurum arborem est commutata,
quam mediam amplexus Phœbus sibi dicauit. Hanc fabulam
uide latius apud Ouid lib 1. Metamorph.

b Cum Marte.) Hic Deus inter alias multas Venere-
damauit, & Cupidinem genuit De quibus uide lepi-
dissimam fabulam apud Homerum Odyss.

ii. Ouidium quoque libro quarto
Metamorphoseos.

PANOS

Iacobo Micyllo interprete.

ΠΑΝ.

ΧΑἰρι, ὦ πάτερ Ερμῆ. Ερ. νῦν καὶ οὐκ. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὺς πατήρ; ΠΑ. ἔχῃ ΚΥΛΛΕΝΙΟΥ Ερμῆς ὅν τυγχάνεις; Ερ. καὶ μάλα. πῶς ἔν γὰρ ἡμεῖς αἱ ΠΑΝ. μοιχάρις αἶμι, ὃς ὅρῳ τοῖς σοι γένεμαι. Ερ. νῦν ΔΙΑ, τράγιστος τινὲς μοιχὸς εἶσαι. αἶμα, ἡμεῖς γὰρ πῶς ΔΙΣΤΑΤΑ ἔχον ῥίνα τοιαύτην, καὶ πύγωνα λάσιον, καὶ σκέλεα διχουλὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἔρσος ὑπερ τὰς πυγὰς. ΠΑΝ. ὅσα αὖ ἀπιστοκώψης αἰς ἡμῖν, τὸν εἰαυτὸν ἡμῖν, ὦ πάτερ, ἰσχυράσιον ἀποφάνη, μᾶλλον ΔΙΣΤΑΤΕΡ, ὅς τοιαῦτα γένεαι, καὶ παιδοποιῆς, ἐγὼ δὲ ἀντάτι. Ερ. τίνα ΔΙ καὶ φῆς σου μητρόα; ἡ ποῦ ἔλαβον αἶμα μοιχέσας ἐγγίγι; ΠΑΝ.

qui eiusmodi generas, et tales liberos procreas: ego uero extra culpam sum. ΜΕΡ. Quam autē etiam matrē tuam ais esse? Num ignorās alicubi cū capra adulteriū exercui ego?

ΠΑΝ.

ΣAlue pater Mercuri. ΜΕΡ. C. Salue utiq; tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? ΠΑΝ. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? ΜΕΡ. Atq; admodum. Quo pacto igitur filius meus es? ΠΑΝ. Adulterinus sum, ex amore tibi natus. ΜΕΡ. C. Per Io uē birci fortasse cuiusdam, qui capram per adulteriū cognouit. Nam meus quomodo fueris, qui et cornua habes, et nasum talem, et barbam hirtam, et pedes bifidos, hircinosq; præterea et caudam super natiui. ΠΑΝ. Quaecunq; in me conuiciando dicis, ijs tuum ipsius filium, pater, probrosum ac turpem declaras: imò potius te ipsum,

Πάν. ὦ αἶψα ἐμὶ χούσας,
 ἀλλ' αὐτάμνησον σιωπὴν, ὥς
 ποτὶ μ' Ἀρκαδίᾳ καὶ αἶσα ἰλόν
 διερν' ἰβιάσω. τί δακνὺν τὴν
 δάκτυλλον γαῖας, καὶ ὑπὸ πάλῳ
 ἀπορῶς; τί μ' ἰκαρὶα λίσσῃ Πην
 ἐλπίδι. Εἰ, ὅτε τὴν παῖδα
 ἰκάνεσθαι ἐμὴν τράγην σείδε
 μιν ἰκάνεσθαι. καὶ τὴν ἰκάνεσθαι
 λίσσῃ σείδε. ὅτε γὰρ μὴ
 ξειμπερὶ ὑδὲ τί μ' Ἀρκαδίᾳ
 αὖ, ὦ παῖ, μήτερ μὲν σὺν,
 ἴδε, ἰγὼ αἰμὴν ἐλπίδι πῦρ
 σπαρτιάτης. τὴν πατὴρ αἶψα
 γίνεσθαι διὲν ἴχον, Εἰ μὲν
 καί αὖτε καὶ Διὸς, αἱ δὲ ἰκαρῶ
 σείδε καὶ τραγοσκιδῶ αἶψα,
 μὲν λυκάτῃσι. ὅτε γὰρ
 μοι σιωπῶν δὲ πατὴρ δὲ σείδε,
 φράγῃ ἑαυτὸν ἀπάκασθαι, ὥς
 λάθοι. καὶ αἱ δὲ τῷ ὅμοιος ἀπὶ
 βουε τῷ τράγῃ. Εἰ, καὶ Δία μιν
 μιν καὶ ποιεῖσθαι τι τιῶτον.
 ἰγὼ δὲ μὴ καὶ καλὰ μίγαν
 φρενῶν, ἵτι ἀγίαν αὐτὴν
 ὦν, σείδε πατὴρ λυκάτῃσι,
 cilius lateret: et ob id similis hirco tu quoq; euasisti. MER.
 Per Iouē, memini me tale quiddā facere. Ego igitur formo
 sus ille, qui ob formam ac pulchritudinē animū elatum præ
 me fero, qui adhuc in verbis ipse sum, pater tuus uocaber!

PAN. Non cum capra,
 sed tibi ipse in memoriam
 reuoca, num in Arcadia
 quandoque puellam libe-
 rā per uim stupraui. Quid
 mordendo digitum, quæ-
 ris, ac diu dubitas? Icarij
 filiam, dico Penelopen.

MERC. Quid igitur illi
 accidit, quod pro me, hir-
 co similem te peperit.

PAN. Dicam tibi, quæ ex
 illa ipsa audiui. Quando
 enim me in Arcadiam abo-
 legabat, O puer, inquit,
 mater quidem tua ego sum,
 a Penelope ex Sparta na-
 ta: cæterum patrem noris
 habere te Deum, Mercu-
 rium illum Maiæ ac Iouis
 filiū. Quod si igitur cornu-
 tus ipse es, ac pedes hircinos
 habes, ne id agere feras.

Quando enim mecum reba-
 bebat pater tuus, hirco sei-
 psus assimilaerat, quod fa-

cilius lateret: et ob id similis hirco tu quoq; euasisti. MER.
 Per Iouē, memini me tale quiddā facere. Ego igitur formo
 sus ille, qui ob formam ac pulchritudinē animū elatum præ
 me fero, qui adhuc in verbis ipse sum, pater tuus uocaber!

ἢ γίλντα ὀφλήσω παρὰ πᾶ
 σιν ὡς τῇ οὐρανῷ. ΠΑΝ. ἢ
 μὲν δὲ κατασχυνώ σε, ὦ Πά-
 νη, μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ
 συρίζω πᾶν καπυρρὸν. καὶ δὲ
 Διόνυσος δὲ δὲ μὲν αὖθις ποι-
 ᾶν δύναιται, ἀλλὰ ἰταίρορ
 καὶ διασώτλις πιποίνῃ με,
 καὶ ὄγμαι αὐτῷ τὸ χορὸν. καὶ
 τὰ πόσινια δὲ εἰ διασώμην,
 πόσα ποτὶ Τίγριαν καὶ αὐτὰ
 τὸ Παρθένιον ἔχω, πᾶν ἡδύ-
 σην, ἄρχην δὲ καὶ Ἀρκαδίας
 ἀπάσας. πρῶτον δὲ καὶ Αἰθιο-
 πάσις συμμαχέσας. ἔτι δὲ
 εἰς τὴν Μαραθῶνιν, ὅστις καὶ
 ἀριστοὶ ἡρώημοι, τὸ ὑπὸ τῇ
 ἀκροπόλει σπύλαιον. ἡ γὰρ
 ἐς Αἰθίαν ἔλθεις, εἶσθ' ὅσον ἐς
 καὶ τὸ Πανὸς ὄνομα. ΕΡ. εἰπὶ
 δὲ μοι, γιγνάμκας, ὦ Πάν,
 ἔδης; τὸ το γινώσκαι καλῶσί σε.
 ΠΑΝ. ἔδωκας, ὦ πάτερ, ὅρ-
 ον γάρ εἰμι, καὶ ἐν αὐτῷ
 γαπήσομαι σὺν ὧν μίαν. ΕΡ.
 ταῖς αἰξὶ δαλαδὶ ἐπιβαίνεις.
 ΠΑΝ. οὐ μὲν σκώπεις. ἐγὼ δὲ
 ΠΑΝ. Nequaquam, pater, amator enim sum: neque
 cum una aliqua rem habere contentus forem. MER. Ca-
 pras uidelicet cōscendis. PAN. Tu quidē irrides me, at ego

& ab omnibus risu decē-
 piar ob præclaram liberorū
 rum procreationem. PAN.
 At uerò dedecori tibi pater
 non sum. Nam & musicus
 sum, & fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu: & Bae-
 chus ille nihil absq; me face-
 re quicquā potest: sed & so-
 ciū et cōsultatorē fecit me,
 et duco ipsi chorū. Iam et
 ouilia mea si uideas, quot et
 per Tegeam et per Parthe-
 nium habeo, admodū dele-
 Etaret te. Impero autē &
 Arcadiæ toti. Nuper uerò
 etiam Atheniensib. auxiliū
 ferēs, ita præclare rem ges-
 si in Marathone, ut ceu do-
 num militare quoddam re-
 tulerim, antrum illud quod
 est sub arce. Quod si igitur
 Athenas ueneris, cognosces
 quantum ibi sit nomen Pa-
 nos. MER. C. Ac dic mihi,
 duxisti: ne uxorē iam? Hoc
 enim opinor, dictitant te.
 tamen

ἔτι τῆς ἡχοῦ, καὶ τῆς πυθοῦ οὐκ
 ἔστι, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τῆς Διο
 τῆς Μαννάσι, καὶ πάντων σπασ-
 ἀλίσταται πρὸς αὐτῶν. Ερ.
 οἷός ἐστι, ὅτι χαρίσῃ, ὅτι τί-
 νει, καὶ πρῶτα αὐτῶν τί μοι;
 Πάν. πρίσθι, ὅτι πᾶσι, ὅτι
 μᾶς ἵσθι μοι τῶντα. Ερ. καὶ
 πρίσθι μοι, καὶ φιλοφρονέου.
 πᾶσι δὲ ἵσθι μὴ καλῶς
 μοι, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἄλλος.
 me, & prehensilis licet: patrem autem uide ne me appella-
 ris quoquam audiente.

tamen & cum ^a Echo et
 cum Pythi rem habeo, præ-
 terea & cum omnibus Bac-
 chi Menadibus, atq; admo-
 dum studiose ab illis obser-
 uor. MERC. Scis igitur
 quid te gratificari mihi, si-
 li, primum omnium uelim?
 PAN. Impera pater, nos
 autem uidemus hæc uti si-
 ant. MER. Et accedat ad

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

ARGUMENTVM.

Penelope cum apud patrem Icarium adhuc in patria La-
 ccedemone uiueret, & in montem Taygetam ad inspicienda
 patris pecora egressa esset, conspecta à Mercurio, & adama-
 ta atque appetita dicitur. Cum autem ea alio modo potiri
 non posset, in hircum seipsum transformauit, atque ita sub
 specie hirci cum ea ludens, & admissus, ex ea genuit Pana, ca-
 pite cornuto, barba & pedibus hircinis. Quem illa furtim na-
 tum in uicinam Arcadiam ablegauit, ubi deinde & præcipuo
 honore cultus est. Alij ipsum ex promiscuo procorum con-
 cubitu, absente Vlysse, conceptum ferunt, & inde Pana dictus:
 unde & sine patre natum ipsum Theocritus in Syr'inge ait.
 Porro Pan Baccho socius expeditionis in Indiam fuisse dici-
 tur, & Atheniensibus ope sua peperisse uictoriam contra Per-
 sas in campo Marathonio, ubi quum Miltiades cū hoste con-
 gressurus esset, Pan exercitui Græcorum maiore quàm hu-
 mana statura præiisse dicitur, & nouo atque horribili sono
 inflatæ conchæ hostibus terrorem incussisse, unde subitè ter-

bbb rores &

rores & tumultus, quorum neque causa, neque auctores appere-
rent. Postea prouerbiali figura Panici motus dicti sunt. In
Philopseude aliquid addidimus.

a Et cum Echo.) Iactat Pan amorem suum, cum erga alias
Nymphas, tum præcipue erga Echo. Et conuenit hoc. Cum
enim in solis scopulis & syluis degat, nō habet cui loquatur,
cui accinat, aut ἱπικωμαῖοι, præter solam Echo. Nemo. n. alius
audit, aut illi respondere potest. Ouid. lib. 3. Met. de Echo.

*Inde latet syluis, nulloq; in monte uidetur,
Omnibus auditor, sonus est qui uiuit in illa.*

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ
Διόνυσος.

APOLLINIS ET
Bacchi.

Iacobo Micyllo interprete.

APOLLO.

Tὸ αὐτὸ λίγος μὲν ὁμοιου-
τῆτος, ὃ Διόνυσος, ἀδελ-
φὸς εἶναι Εἰρωτα, καὶ Εἰ-
μαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, αὐτο-
μοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ
τὰ ἱπικτωδὲς μαῖα; ὃ μὲν γὰρ πα-
γκραλῶ, καὶ τοξότῃς, καὶ Διόνυ-
σος δὲ μικρὰν ποσειδωνίαν
ἔχει, ἀπὸ πάντων ἀρχῶν. ὃ δὲ,
θεῶν, καὶ ὁμοίων δρῶν, καὶ
ἀμφίβολῶν πῶς ὄψιν, ἐκ αὐ-
τοκρίνου, ἔτι ἱφίβος ἔστιν,
ἔτι καὶ παρθένῶ. ὃ δὲ, καὶ
πῶς τῷ εὐπριπῆς ἀνδρὶος δὲ
Πρίαπῶ. Διό. μηδὲν δα-
σῶν ὑπὲρ τοῦτο ἰσχυρὸς ἐστὶν.

Quid igitur dicen-
dum ne est Bac-
che, fratres esse
Cupidinem, Hermaphrodis-
tum et Priapum, adeo dissi-
miles forma & studijs cum
sint? Nam hic quidem for-
mosus omnino et iaculator
est, & potestate non parua
cōparata sibi, omnibus im-
perat. Ille autē mulierosus
ac semiuir, ambiguā quoq;
faciem pra se ferens, ut non
facile dignoscas adolescēne
sit, an uirgo. Tertius uerò
reus

reris Apollo, non enim ipsa Venus in causa est, sed patres, qui diuersi fuerunt quandoquidem & ij qui eodem patre eademq; matre nascuntur, saepenumero alius uir, alius femina, quoniam admodum & uos, nascuntur. APOL. Ita sane est ut dicis: sed nos tamen similes sumus, & circa eadem studia uersamur: sagittarij enim ambo sumus. BACC. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercetis, Apollo: illa uero similia nequaquam sunt, quod Diana quidem hospites matet apud Scythas, tu autem uaticinaris, et medicaris aegrotantibus. APOL. An tu putas sorore delectari Scythas? quae quidem etiam adorant, si quis Graecus aliquando in Tauricam adueniat olim perosa matetationes illic Priapus. Ridiculum enim mihi ampfaci nuper essem, mihi accesserant, ille autem me recepit,

bbb 2 hospicio

ἡ ξενίᾳ παρ' αὐτῷ, ἵνα
 δὴ ἀνιπαυσάμηναι τῷ συμ-
 ποσίῳ ἱκανῶς ὑπεβίβηνμί-
 νοι, κατ' αὐτάς περ μέσας νύ-
 κτας ἱπαυσάσθαι ὁ γυνῶν,
 αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἰ-
 πέρασι; ΔΙΟ. τοιούτῳ ἔστι.
 ΑΠ. οὐ ᾗ τί πρὸς ταῦτα;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ὃ ἰγίλασαι;
 ΑΠ. ὅτι τὸ μὴ χαλιπῶς, μὴ
 ᾗ ἀγρίως. συγγνωστὸς γάρ, ὃ
 καλὸν σι δῶκε ἔντα ἱπέρα.
 ΔΙΟ. τέττο μὲν ὅρ' ἔνικα, καὶ
 αὐτὸ σὶ αὖ, ὃ Ἀπολλοῦ, ἀγά-
 γοι πῶν πᾶραν. καλὸς γάρ
 σὺ, καὶ κομύτης, ὥς καὶ νό-
 φοντα αὖ σοι τὸν Πρίαπον ἰ-
 πιχαρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' ὃ κ' ἐπι-
 πιχαρῆσαι γι, ὃ Διόνυσος; ἰγὼ
 γὰρ μιὰ τῆς κόμης
 καὶ τίξω.

hospitio apud se præbito.
 Posteaquam igitur quieti
 nos dedimus, in conuiuio af-
 fatim madefacti, circa me-
 diam prope noctem exur-
 gens generosus ille: sed pu-
 det dicere. APOL. So-
 licitauit ne te? BAC. Hu-
 iusmodi quippiam est.
 APOL. Quid tu autē por-
 rò ad hac? BAC. Quid
 enim aliud, quàm rīsi?
 APOL. Rectē sanē, quòd
 neque acerbē, neque rusti-
 cē quicquam. Venia enim
 dignus est, si te formosum
 adeò sollicitauit. BAC.
 Huius igitur gratia etiam te
 Apollo sollicitatū meritò ue-
 nerit. Formosus enim
 tu, & præterea comatus,
 ut uel sobrius Priapus ille

aggredi te queat. APOL. Sed non aggredietur Bac-
 che, me facile: nam præter comam e-
 tiam arcum gero.

APOL.

ΑΠΟΛΛΟΝ ΚΑΙ

APOLLINIS ET

Ερμης.

Mercurij.

Iacobo Micyllo interprete.

APOLLO.

ΕΧΑΣ ΜΙ ΑΠΩΝ Ω ΕΡ-
 ΜΗ, ΠΟΤΕΡΘ Δ ΚΑΣΤΩΡ.
 ΟΥΤΙ ΤΑΤΩΝ, Η ΠΟΤΙ-
 ΡΘ Δ ΠΟΛΥΔΟΥΚΗΣ; ΕΓΩ ΓΑΡ
 ΉΝ ΑΩ ΔΙΑΚΡΙΝΑΜΙ ΑΥΤΟΥΣ. ΕΡ.
 Δ ΜΗ ΧΘΙΣ ΗΜΙΝ ΞΥΓΓΡΟΜΕ-
 Θ, ΙΚΑΝΘ ΚΑΣΤΩΡ ΗΜ, ΕΤΟΣ
 ΔΙ ΠΟΛΥΔΟΥΚΗΣ. ΑΠ. ΠΩΣ
 ΔΙΑΚΡΙΝΩΣΚΕΙ; ΟΜΟΙΟΙ ΓΑΡ.
 ΕΡ. ΕΤΙ ΕΤΘ Μ, Ω ΑΠΟΛΛΟΝ,
 ΕΧΑΙΔΙ ΤΩ ΠΡΟΣΩΠΩ ΤΑ ΙΧΝΗ-
 ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΩΝ, Α ΙΛΑΒΙ ΠΑ-
 ΡΑ ΤΩΝ ΑΥΤΑΓΓΟΝΙΣΤΩΝ ΠΥ-
 ΚΤΙΩΝ, ΗΚΙ ΜΑΛΙΣΤΑ, ΕΠΙΟΙΣΑ
 ΕΠΙ ΤΩ ΒΕΒΡΥΚΘ ΑΜΥΚΡΟΥ Ι-
 ΤΡΩΤΗ, ΤΩ ΙΑΣΟΝΙ ΣΥΜΠΛΙΟΝ.
 ΑΤΘΘ Δ ΗΔΙΝ ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΕΜ-
 ΦΑΙΝΕΙ, ΑΛΛΑ ΚΑΘΑΡΕΣ ΕΣΤΙ,
 ΗΚΙ ΑΠΑΘΗΣ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ.
 ΑΠ. ΨΗΚΑΣ, ΔΙΔΑΞΑΣ ΤΑ
 ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ, ΪΔΙ ΤΑΓΙ ΑΛΛΑ
 ΠΑΝΤΑ ΙΟΧ, ΤΩ ΩΩ ΤΟ ΕΜΕΤΟΣ
 ΠΡΕΙΥΙ ΦΥΣΙΣΤΙ, QUI DISCRIMINA QUIB. INTERNOSCI QUEAI DOUE-
 RIS ME. Nā cetera certē omnia equalia sunt, oui pars di-

POtēsne mihi dicere
 Mercuri, uter isto-
 rum Castor est, aut
 uter Pollux? Nam ego quī
 dem non facile discreuero
 ipsos. MER. Ille qui heri
 conuersatus nobis est, Ca-
 stor erat: hic autem Pol-
 lux est. APOL. Quomo-
 do dignoscis? similes enim
 sunt. MER. Quod hic quī
 dem, Apollo, habet in facie
 uestigia uulnery quæ ali
 quando ab ηs accepit qui-
 buscum pugillatu certauit,
 Θ maxime quibus Δ Be-
 bryce Amici filio uulnera-
 tus fuit, quando cum Iaso-
 ne b in Colchū nauigabat.
 Alter autē nihil tale præse-
 fert, sed purus est atq; inte-
 ger facie totus. AP. Operæ
 precii ficiisti, qui discrimina quib. internosci queai docue-
 ris me. Nā cetera certē omnia equalia sunt, oui pars di-
 bbb 3 midia,

μιν, καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ
 ἀπὸντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἰπ-
 πον ἱπποπόδω λυκός. ὥς τι
 πολλάκις ἰγὼ τὴν μὲν προ-
 σάπην Καστορεῖ, πολυδού-
 κῳ ὄντι, τὸν δὲ τῷ τῷ Πο-
 λυδάμαντι ὀνόματι. ἀτὰρ εἰ-
 πὶ μοι καὶ τόδε τί δύνῃσι ὅν
 ἔμεψεν ξυώσιν ἡμῶν, ἀλλ'
 ὃς ἡμισέας ἄρτι μὲν νεκρός,
 ἄρτι δὲ βίος ὅσπιν ἀϊψαῖον
 πῶν; Εἰ. καὶ φιλαδελφίαι
 πῶτο ποιεῖσιν, ἵπαι γὰρ ἰδὲ ἱ-
 κα μὲν τιθάναι τῶν Λυδά-
 μῶν, ἵνα δὲ ἀθάνατον εἴ-
 ναι, ἵνα μάλιστα ὅπως αὐτοῖ
 πῶν ἀθανασίαν. Αἴ. ὅξυ-
 ντιν, ὃ Εὐμῶ, πῶν νομῶν ἄ-
 γι δὲ δὲ ὄψινται ὅπως ἀλλό-
 λαι, ὅσον ἐπὶ θυμῷ, οἶμαι, μάλα
 στα. πῶς γὰρ ὃ μὲν παρὰ τοῖς ὃ
 ὃ παρὰ τοῖς φεῖτοῖς ὅν; πῶν
 ἀλλὰ, ὅς παρὰ ἰγὼ μάλιστα
 μαι, ὃς Ἀσκληπιοδὸς ἵαται, οὐ
 ὃ παλαίην διδάσκεις, παιδο-
 τριβὴν ἔχεις ὅν, ὃ δὲ Ἀρ-
 τιμῆς μαιεύεται, καὶ τῶν
 νες ἔξισται; Veruntamen, quemadmodum ego uaticinor, Aesculapius medetur, tu palaestricam doces, puerorum exercitator optimus, Diana aut obstetricatur, atq; aliorum suam

midia, & stella superna im-
 minens, & iaculum in ma-
 nu, & equus utrique cano-
 didus. Quare saepe equis-
 dem appellavi hunc Casto-
 rem, qui Pollux erat: &
 rursus Castorem Pollucis
 nomine. Sed & illud mihi
 dic, cur non ambo pariter
 nobiscum uersantur, sed ex
 diuiso nunc quidem mor-
 tuus, nunc autem Deus est
 alteruter ipsorum? MER.
 Fraternali amore hoc faci-
 unt. Nam cum oporteret
 alterum ex Leda filijs mor-
 tem obire, alterum autem
 immortalem esse, diuise-
 runt ita inter se ipsi immor-
 talitatem. APOL. Non
 sane prudenti, Mercuri,
 diuisione. Siquidem nec
 aspicient sese mutuo hoc pa-
 tēto, quod uel maxime opi-
 nor desiderabant. Aut
 quomodo enim, cum alter
 apud Deos, alter apud ma-
 nes?

ἄλλωρ ἵκανσθ' ἵχα τίνα
πῆχλω, ὃ θεοῖς ὃ ἀνθρώποις
χρησίμω, ἔτοι δὲ τί ποιή-
σειρ ἡμῖν, ὃ ἀργοὶ δύωχθ-
σιντα, τολιπῶτοι ὄντες; Ερ.
ἔδαμῶ, ἀλλὰ προσίτα-
πται αὐτῶν ἡμεῖς τῷ πο-
σαδῶνι, ὃ καθιππύειρ δὲ
πὸ πύλας, καὶ αὐτὸς ταύ-
τας χαμαὶ μελόντι ἰδωσιν,
ὡδὲ καθύσαντας, ὡδὲ τὸ
πλῆος, σῶσαν τὰς ἱμπλίσ-
τας. Απ. ἀγαθῶ, ὦ Ερμῆ,
καὶ οὐτόντις λίγαις πλὴν τέ-
χῳ.

suam quisque artem habet,
uel dñs uel hominibus uti-
lem: hi uerò quid agent no-
bis? an inertes atque ocio-
si cōiuiabuntur nobiscum,
tam grandes cū fini?

MERC. Haudquaquam,
sed iniunctum illis est, Ne-
ptuno, ut ministrent, &
subseruiant, & obequita-
re ipsos oportet pelagust
& sicubi nautas tempesta-
te periclitantes aspexerint,
insidentes nauigio præsta-
re incolumes nauigantes.

APOL. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

GILBERTI COGNATI

Annotations.

a Bebryce.) Hæc aliter ab alijs referuntur: nam Castor &
Lynceus occisus dicitur. Theocritus Eidyllio 27. de laudi-
bus Castoris & Pollucis Dioscūrorum, id est geminorum,
Iouis Ledaëque filiorum, commemorat certamen inter Pollu-
cem & Amycum, Neptuni & Melies Nymphæ filium Be-
bryceiorum principem, athletam crudelem, atque hospitem
interfectorem. Is enim cum robore corporis & arte pug-
ilni superaret omnes. crudelem tulit legem, ne quis hospes
aut peregrinus qui ea loca adiisset, inde discederet, quin
prius secum cæstu decertaret. Atque cū ita multos hospites
interfecisset, tandem & Pollusem qui cum Iasone & Argo-
nautis ed uenerat, secum decertare cogit, à quo uictus & oc-
cisus est. Hæc pugna etiam describitur ab Apollonio lib. 2.

bbb 4 Argo.

ναι, ὡς γὰρ ὦν τῇ δυνάμει, καὶ
 τῇ λόγῃ ἅτα ἰππῶν καὶ μᾶ
 δου ἴσιν, μένοι καθύπευθε.
 μὲν. ΑΠ. ἰγὼ δὲ καὶ ἄλ
 λως ἀνερπιδίτες εἰμι εἰς τὰ
 ἱρτυκᾶ, καὶ Λύγῳ, ὅς με
 λιστα ὡς βυγᾶ πωσα, τίω Δα
 φνίω, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ὃ μὲν
 ἀπὸ Λιβαρίας, καὶ μισθὸν
 ὅστις ἐλάττω φύλον γυνίδια μᾶλ
 λον ὅ ἐμὲ ἰσχυαῖται. ὃ δὲ ὑπὸ
 τῷ Δίονος ἀπώλετο, καὶ νῦν
 αὖτ' ἐκένωον σπράγας ἔχω.
 Ερ. ἰγὼ δὲ ὅσα ποτὶ τίω Α
 φροδίτῳ. ἀλλ' ὃ χρόν' αὐχῆρ.
 ΑΠ. εἶδ'α, καὶ τὸν Ερμαφρό
 διτον ἐκ σὸ λήγεται τισινί
 ναι. πλὴν ἐκένω μοι ἐπὶ, ἥτι
 εἶδ'α, πῶς ὃ ἡλοτυπᾶ ἢ Α
 φροδίτη τίω Χάρην, ὃ ὃ Χα
 ρις ταύτῃ. Ερ. ὅτι, ὡς ἀπο
 λῶν, ἐκένω μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λύ
 μνω σῶνισιν, ὃ δὲ Αφροδίτη
 ἐν τῷ ἱερῷ. ἄλλως τε περὶ τῇ
 Ἀρῇ ἔχει τὰ πολλὰ, ὡς ἐάν
 ἱρᾶ, ὅστις ἐλίσσον αὐτῇ τῷ χελο
 τῷ Venus Gratiam, aut contra illa Venerem? MERC.
 Quoniam? Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem
 habet. Venus autē in coelo: praesertim autē hac cū^b Marte
 plerūq; uerifatur, atq; illū amat: quapropter nō ita multū fa

rens: ego autem etiam ob
 habitudinem corporis, &
 lyram: ceterū ubi cu
 bitum eundum fuerit, soli
 dormiemus. APOLL.
 Ego uerō aliās quinque ha
 beo. Venerem minus pro
 pitiam ad res amatorias:
 quippe etiam quos duos
 maximē prāter ceteros as
 mani, & Daphnem &
 Hyacinthum, illa quidem
 a. ifugit atq; se odit me, adeo
 ut in lignum conuerti ma
 luerit, quān mecum rem
 habere: hic autem à disco
 interfectus est, & nunc
 pro illis coronis habeo.
 MERC. At ego iam ali
 quando Venerem, sed non
 oportet gloriari. APOL.
 Noui, atque etiam Her
 maphroditum istum ex te
 aiunt p. perisse ipsam. Ve
 runtamen illud mihi dic, si
 nosti quomodo non amula
 brum

DEORVM DIALOGI. 75

αἷως τῶν μίλων. Απ. καὶ ταῦ
πα οἶα τὸν Ἡφαιστον εἶδέναι.
Ερ. οἶδον. ἀλλὰ τὸ αὐτὸν εἶδέναι
ἀνώγει, γυναικὸν ἐξ ὧν νικη-
τῆς καὶ τραπέζῃ τῶν αὐτῶν;
ἔτι τῶν ὑσυχίαν ἄγῃ, πλὴν
ἀπληγῇ δισμάτιν ἐπιμη-
χανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλ-
λέψασθαι, σαγῶν σύσας ἰδίᾳ
δούλῃ. Απ. ἐκ εἶδα. σὺ ξείνῳ
δ' αὖ αὐτοῖς ἐξυλλήσθαι νόμισ-
εσθαι.

brum ipsum curat. APOL.
Atq; hac putas ipsum Vulo-
canum scire. MERC. Scit,
sed quid agat, cum genero
sum adeo adolefcentem, ex-
præterea militarem ipsum
esse uideat? Quare fili. nū-
agit, nisi quod minatur qui-
dam uincula quædam exco-
gitasse contra illos sese, ipsos
ipsum comprehensurum es-
se, circumdato ueluti retibus
quibusdam lecto. APOL.

Nescio sane: optarim uero ipse, ille qui sic comprehendere
tur esse.

GILBERTI COGNATI ANO

notationes.

a Daphnem.) Daphne cum ardentius amaretur à Phœbo,
quæ uirginitatem perpetuam uouerat, implorato patris sui
Penei fluminis auxilio, in laurum arborem est commutata,
quam mediam amplexus Phœbus sibi dicauit. Hanc fabulam
uide latius apud Ouid lib. 1. Metamorph.

b Cum Marte.) Hic Deus inter alias multas Venerem
damauit, & Cupidinem genuit De quibus uide lepi-
dissimam fabulam apud Homerum Odys.

ii. Quidium quoque libro quarto
Metamorphoseos.

PANOS

Χ Αἰρε, ὦ πάτερ Ερμῆ. Ερ. νὺ καὶ οὐρί. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὲ πατέρ; Πά. ἔχῃ Κυλλένιος Ερμῆς ἄν τυγχάνῃς; Ερ. καὶ μάλα. πῶς ἔρ ἡδὲ ἡμὸς ἀ; Πά. μοιχίαις αἰσι, ὃς ὅρῳ τὸς σοι γένεσθαι. Ερ. νὺ Δία, τράγος ἴσως τανὶς μοιχού στανθ αἴγα, ἡμὲς γὰρ πῶς ἄντατα ἔχον ὅτι τοιαύτω, καὶ πάρινα λάσιον, καὶ σὺ δὲ διχῶτα, καὶ τραγικά, καὶ ἔραδ ὑπὸ τὰς πυγὰς. Πά. ὅσα αὖ ἀπιστώεις ἄς ἐμὲ, τὸν σταντὸ ἡμὲ, ὦ πάτερ, ἡ παρὰ δίστον ἀποφάνη, μᾶλλον δὲ σταντὸν, ὅς τοιαῦτα γένεσθαι, καὶ παιδωποιῆς, ἐγὼ ὅς ἀνέστι. Ερ. τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητόρα; ἔπειτα λαβὸν αἴγα μοιχούσας ἐγύγης; Πά.

qui eiusmodi generas, et tales liberos procreas: ego uero extra culpam sum. M E R. Quam aut̄ etiam matrē tuam ais esse? Num ignorās alicubi cū capra adulteriū exercui ego?

PAN.

Σ Alue pater Mercuri. M E R C. Salue utiq; tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? P A N. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? M E R. Atq; admodum. Quid pacto igitur filius meus es? P A N. Adulterinus sum, ex amore tibi natus. M E R C. Per Io uē hirci fortasse cuiusdam, qui capram per adulteriū cognouit. Nam meus quomodo fueris, qui et cornua habes, et nasum talem, et barbam hirtam, et pedes bifidos, hircinosq; præterea et caudam super natis? P A N. Quæcunq; in me conuiciando dich, is tuum ipsius filium, pater, probrosum ac turpem declaras: imò potius teipsum,

ΠΑΝ. ἢ αἴγα ἰμείχουσας,
 ἀλλ' αὐτάμνησιν σιαυτὸν, ὥς
 ποτιῖν Ἀρκαδίᾳ καὶ δαίλιν
 διραμ' ἰβιάσω. τί δακτύλῳ τὴν
 δακτυλὴν ἔχουσ, καὶ ἐπιπλοῦ
 ἀπορῆς; τίς παρὶς λίγῃ Πην
 νελόπην. ΕΡ. ἄτ' αὖτις παρὶς
 ἐκείνῃ αὐτ' ἰμὴν τράγῳ οἶδε
 μίσην ἰταρῶν. Π. αὐτὸς ἰκύνει
 λόγον σοι ἰκύν. ὅτι γὰρ μὴ
 ξίπικτον ὡδὲ τίς Ἀρκαδία
 αὖ, ὡς παῖ, μέγας μὲν εἶναι,
 ἔστι, ἰγὼ αἶμα δὲ κλέπτει ὁ
 σπαρτιάτης. τὴν πατρίδα ἡ
 γένουσι δὴν ἔχων, Ερμῶν τ'
 καίαι καὶ Διὸς, αἱ δὲ Λορέα
 σφύρι καὶ τραγισκιδῆς αἱ,
 μὴ λυπάται. ὅτι γὰρ
 μοι σωλὼν ὁ πατὴρ ἰσὶς,
 φάγῃ καὶ τὸν ἀπάνασον, ὡς
 λάβοι. καὶ δὴ τὸτο ὁμοίως ἀπὶ
 βουε τῷ τράγῳ. ΕΡ. νὺ Δία μὴ
 μυθολογῶντας τι τιῶτον.
 ἰγὼ δ' ἔρ' ὡδὲ κάλλει μίγας
 φρενῶν, ἔτι ἀγίται αὐτὸς
 ὦν, οἷς πατὴρ λυγρόσομαι,
 cilius lateret: et ob id similis hirco tu quoq; euasisti. MER.
 Per Iouē, memini me tale quiddā facere. Ego igitur formo
 sum ille, qui ob formam ac pulchritudinē animū elatum prae
 me fero, qui adhuc imberbis ipse sum, pater tuus uocabor:

PAN. Non cum capra,
 sed tibi ipse in memoriano
 reuoca, num in Arcadia
 quandoque puellam libe-
 rā per uim stupraris. Quid
 mordendo digitum, quae
 ris, ac diu dubitas? Icarij
 filiam, dico Penelopen.

MERC. Quid igitur illi
 accidit, quod pro me, bir-
 co similem te peperit.

PAN. Dicam tibi, quae ex
 illa ipsa audiui. Quando
 enim me in Arcadiam abo-
 legabat, O puer, inquit,
 mater quidem tua ego sum,

a Penelope ex Sparta na-
 ta: ceterum patrem noris
 habere te Deum, Mercu-
 rium illum Maia ac Iouis
 filiū. Quod si igitur cornu-
 tus ipse es, ac pedes hircinos
 habes, ne id agrē feras.

Quando enim mecū rē ha-
 bebat pater tuus, hirco seio-
 psium assimilauerat, quod fa-

cilius lateret: et ob id similis hirco tu quoq; euasisti. MER.
 Per Iouē, memini me tale quiddā facere. Ego igitur formo
 sum ille, qui ob formam ac pulchritudinē animū elatum prae
 me fero, qui adhuc imberbis ipse sum, pater tuus uocabor:

καὶ γίλνται ὀφλήσω παρὰ πᾶ-
 σιν ἂν δὲ τῇ οὐρανῷ. Πάν. καὶ
 μὴν ὁ κατασχυνῶ σε, ὦ Πά-
 νερ, μουσικός τι γάρ εἰμι, καὶ
 συρίζω πάντων καπνυμένων. καὶ ὁ
 Διόνυσος. ὁ δὲ ἰμῶ ἀνδρῶν
 ὧν διώσεται, ἀλλὰ ἱταῖρον
 καὶ διασώτῳ πιστεύει με,
 καὶ ἡγεῖμαι αὐτῷ τῷ χορῷ. καὶ
 τὰ πόσιν δὲ εἰ διάσασί μου,
 ὅποσα περὶ Τέγαν καὶ αὐτὰ
 τὸ Παρθένιον ἔχω, πάντων ἡδύ-
 σην, ἀρχὸν δὲ καὶ ὁ Αἰναιῶν
 ἀπάσκει. πρῶτον δὲ καὶ Αἰνα-
 ῖοις συμμαχῆσαι. ὅπως ἂν
 εἰς τὸν ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ
 εἰς τὸν ἐν Ἰθῆμῳ, τὸ ὑπὸ τῇ
 ἀκροπόλει σπύλαιον. καὶ γὰρ
 ἐς Αἰθῶν ἔλθεις, εἰς τὸν ὅσον
 καὶ τὸ Πάνος ὄνομα. Ερ. εἰπὶ
 δὲ μοι, γιγᾶμνας, ὦ Πάν,
 ὅδε; τὸ το γινώσκω καλῶσί σε.
 Πάν. ὁ δὲ αὖτως, ὦ πάτερ, ὁρῶ-
 ντικός γάρ εἰμι, καὶ ἐν αὐτῷ
 γαπήσομαι σωτῆρμι. Ερ.
 τίς αἰξὶ δολαδὴ ἐπιβαίνει.
 Πάν. οὐ μὲν οὐκ ἔστι. ἐγὼ δὲ
 ΠΑΝ. Nequaquam, pater, amator enim sum: neque
 cum una aliqua rem habere contentus forem. MER. Ca-
 pras uidelicet cōscendis. PAN. Tu quidē irrides me, at ego

ab omnibus risu accē-
 piar ob præclaram libero-
 rum procreationem. PAN.
 At uerò dedecori tibi pater
 non sum. Nam ego musicus
 sum, et fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu: et Bas-
 chus ille nihil absq; me face-
 re quicquā potest: sed ego so-
 ciū et cōsultatorē fecit me,
 et duco ipsi chorū. Iam et
 ouilia mea si uideas, quot et
 per Tegeam et per Parthe-
 nium habeo, admodū dele-
 ctaret te. Impero autē ego
 Arcadiæ toti. Nuper uerò
 etiam Atheniensib. auxiliū
 ferēs, ita præclare rem ges-
 si in Marathone, ut ceu do-
 num militare quoddam reo-
 tulerim, antrum illud quod
 est sub arce. Quod si igitur
 Athenas ueneris, cognosces
 quantum ibi sit nomen Pa-
 nos. MER. Ac dic mihi,
 duxisti ne uxore iam? Hoc
 enim opinor, dectitant te.
 tamen

ἢ τῇ Ἥχῳ; ἢ τῇ Πυθὶ σῶναι
 με, καὶ ἀπάσαις ταῖς τῷ Διὶ
 οὖσι Μανιάσι, ἢ πάντων σπασ-
 θάσθαι πρὸς αὐτῶν. Ερ.
 εἶδ' αὖ ἔρ, ἢ τῇ χάριτι, ἢ τί-
 κων, τα πρῶτα αὐτῶντί μοι;
 Πά. πρίσσι, ὡ πάτερ, ὅ-
 μῆς ἡ ἰσχυρὰ ταῦτα. Ερ. ἢ
 πρίσσι μοι, καὶ φιλοφρονεῖν.
 Πά. τίς δὲ ἐγὼ μὴ καλῶς
 με, ἀνέοντός γε τινός.
 me, & prehens. s licet: patrem autem uide ne me appella-
 tis quoquam audiente.

tamen & cum a Echo et
 cum Pythi rem habeo, præ-
 terea & cum omnibus Bac-
 chi Manadibus, atq; admo-
 dum studiose ab illis observa-
 uor. MER C. Scis igitur
 quid te gratificari mihi, si-
 li, primum omnium uelim?
 PAN. Impera pater, nos
 autem uidebimus hac uti si-
 ant. MER. Et accedis ad

GILBERTI COGNATI AN.

notationes.

ARGVMENTVM.

Penelope cum apud patrem Icarium adhuc in patria La-
 eedæmone uiueret, & in montem Taygetam ad inspicienda
 patris pecora egressa esset, conspecta à Mercurio, & adama-
 ta atque appetita dicitur. Cùm autem ea alio modo potiri
 non posset, in hircum seipsum transformauit, atque ita sub
 specie hirci cum ea ludens, & admissus, ex ea genuit Pana, ca-
 pite cornuto, barba & pedibus hircinis. Quem illa furtim na-
 tum in uicinam Arcadiam ablegauit, ubi deinde & præcipuo
 honore cultus est. Alij ipsum ex promiscuo procorum con-
 cubitu, absente Vlysse, conceptum ferunt, & inde Pana dictū;
 unde & sine patre natum ipsum Theocritus in Syr'ngæ ait.
 Porro Pan Baccho socius expeditionis in Indiam fuisse dicitur,
 & Atheniensibus ope sua peperisse uictoriam contra Per-
 sas in campo Marathonio, ubi quum Miltiades cū hoste con-
 gressurus esset, Pan exercitui Græcorum maiore quàm hu-
 mana statura præiisse dicitur, & nouo atque horribili sono
 inflatæ conchæ hostibus terrorem inculsisse, unde subiti ter-

bbb rores &

rores & tumultus, quorum neque causa, neque autores appere-
rent. Postea prouerbiali figura Panici motus dicti sunt. In
Philopseude aliquid addidimus.

a Et cum Echo.) Iactat Pan amorem suum, cum erga alias
Nymphas, tum præcipue erga Echo. Et conuenit hoc. Cum
enim in solis scopulis & syluis degat, nō habet cui loquatur,
cui accinat, aut ἐπικωμάσοι, præter solam Echo. Nemo. n. alius
audit, aut illi respondere potest. Ouid. lib. 3. Met. de Echo:

*Inde latet syluis, nulloq; in monte uidetur,
Omnibus auditor, sonus est qui uiuit in illa.*

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ

APOLLINIS ET

Διόνυσου.

Bacchi.

Iacobo Micyllo interprete.

APOLLO.

Tὸ αὐτὸ λήγουσιν ἱμενη-
τρίας, ὃ Διόνυσος, ἀδελ-
φὸς εἶναι Εἰρωτα, καὶ Ερ-
μαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, αὐτο-
μίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ
τὰ ἐπιτυροδύμαϊα; ὃ μὲν γὰρ πα-
γκραλῶ, καὶ τοξότῃς, καὶ δυνά-
μις ἢ μικρὰν περιβλεπμί-
νῃ, ἀπ' αὐτῶν ἀρχῶν. ὃ δὲ,
θεῶν, καὶ ὁμίανδρῶ, καὶ
ἀμφίβολῶ πῶς ὄψιν, ὃν αὐ-
διακρίνας, ἔτ' ἱφίβος ἔστιν,
ἔτι καὶ παρθένῃ. ὃ δὲ, καὶ
πῶς τῷ ἀνδρὶ πῶς ἀνδρὶνὸς ὃ
Πρίαπῶ. Διό. μηδὲν δαυ-
σιν ἄ supra modū uirilis est. Priapus uidelicet. B A C. Ne mi-
reris

Quid igitur dicen-
dum ne est Bac-
che, fratres esse
Cupidinem, Hermaphrodis-
tum et Priapum, adeo dissi-
miles forma & studijs cum
sint? Nam hic quidem for-
mosus omnino et iaculator
est, & potestate non parua
cōparata sibi, omnibus im-
perat. Ille autē mulierosus
ac semiuir, ambigua quoq;
faciem pra se ferens, ut non
facile dignoscas adolescensne
sit, an uirgo. Tertius uerò
reris

ἡμᾶς ὦ Ἀπολλων. ἔ γδ ὅ Ἀσ
φροδίτα αἰτία τῆς, ἀλλὰ οἱ
πατέρες, διάφοροι γιγνυμῆ-
σαι ὅπως γινῇ ὁμοπάτεροι πολ-
λάκις ἐκ μιᾶς γατρὸς, ὁ μὲν
ἀρετῶν, ὁ δὲ θόλῃς, ὥσπερ ὁ
μᾶς, γίνονται. Ἀπο. ναί. ἀλλ'
ὁμῶς ὁμοιοί, ὡς ἢ, καὶ τὰ αὐτὰ
ἐκαστοδουμένη, τοξόται γὰρ
ἔμμεν. Διό. μέχρι μὲν τόξον,
καὶ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλων. ἐκῶνα
δὲ ὁμοίᾳ, ὅτι ὁ μὲν Ἀρτε-
μις ἐφοικιστὴς ἐν Σκύθαις, σὺ
δὲ μαστιγῇ. καὶ ἰσὺς τὸς ἑα-
μύταις. Ἀπο. οἷον γὰρ τὴν
ἀδελφὴν χάριον τοῖς Σκύ-
θαις, ὅτι καὶ παρισκοῦνται.
ὅν τις ἑλλὰν ἀφίκεται πρὶν
ἐν τῷ ταυρικῷ, συνικηλοῦ-
σα, μετ' αὐτῇ, μυσσιστομῶ-
νι τὰς σφαγὰς. Διό. ἰὺ γινῇ
καὶ ποιῶσα. ὁ μὲν γδ τοὶ Πρία-
πῳ (γαλῶν γὰρ τοὶ οἱ διηγέ-
σιμα) πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ
ἡρώμενος, ἐπὶ ἢ παρῶν τῷ
πρίν, ὁ δὲ ἀποδείξμενός με
rit, ut cū eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes il-
lum. BAC. Recte sanè illa. Sed hic Priapus. Ridiculum enim
quiddā narrabo tibi, quod cū Lampfaci nuper essem, mihi
accidit. Ego quidem ad urbē accesserā, illē autē me recepit,

veris Apollo. non enim in
ipsa Venus in causa est, sed
patres, qui diuersi fueres
quandoquidem & ij qui eo-
dem patre eademq; matre
nascuntur, sepenumero al-
lius uir, alius femina, quoniam
admodum & uos, nascun-
tur. APOL. Ita sanè est
ut dicis: sed nos tamen si-
miles sumus, & circa ea-
dem studia uersamur: sa-
gittarij enim ambo sumus.
BACC. Quantum quia
dem ad arcum & sagittas
attinet, eadem ambo exer-
cetis, Apollo: illa uerò si-
milis nequaquā sunt, quòd
Diana quidem hospites ma-
ctat apud Scythas, tu autē
uaticinaris, et medicaris a-
grotantibus. APOL. An tu
putas sororē delectari Scy-
this? quæ quidē etiam ador-
nauit, si quis Græcus alio
quando in Tauricā aduene-
rit, ut cū eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes il-
lum. BAC. Recte sanè illa. Sed hic Priapus. Ridiculum enim
quiddā narrabo tibi, quod cū Lampfaci nuper essem, mihi
accidit. Ego quidem ad urbē accesserā, illē autē me recepit,

ἡ ξενίᾳ παρ' αὐτῷ, ἵπα-
 ρὸν αὐτοπαυσάμεθα ἐν τῷ συμ-
 ποσίῳ ἱκανῶς ὑποβιβριγμέ-
 νοι, κατ' αὐτὰς περὶ μίσας νό-
 κτας ἵππαστας ὁ γυνῶνθ',
 αἰδέσθαι δὲ λίγην. ΑΠ. ἰ-
 πῶρασι; ΔΙΟ. τοιούτῳ ἔστι.
 ΑΠ. οὐ γὰρ τί περὶ ταῦτα;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἰγίλασας;
 ΑΠ. ὧς τὸ μὴ χαλιπῶς, μὴ
 ἢ ἀγρίως. συγγνωστὸς γὰρ, ὃ
 ἡσυχίᾳ σὶ ἔστω ἵπτα ἱπῶρα.
 ΔΙΟ. τότε μὲν ἔρ' ἵπτα, καὶ
 ὡς σὶ αὐτῷ, ὃ πολλοὶ, ἀγά-
 γοι τῷ πῶρα. καλὸς γὰρ
 σὺ, καὶ νομῶν, ὡς καὶ νό-
 φοντα αὐτοὶ τὸν Πρίαπον ἰ-
 πιχαρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἔκ' ἐπι-
 πιχαρῆσαι γι, ὃ Διόνυσος; ἰγὼ
 γὰρ μετὰ τῆς κόμης
 καὶ τίξαι.

aggredi te queat. A P O L. Sed non aggredietur Bac-
 che, me facile: nam prater comam e-
 tiam arcum gero.

hospitio apud se præbito.
 Posteaquam igitur quieto
 nos dedimus, in conuiuio af-
 fatim madefacti, circa me-
 diam prope noctem exur-
 gens generosus ille: sed pu-
 det dicere. A P O L. So-
 licitauit ne te? B A C. Hu-
 iusmodi quippiam est.

A P O L. Quid tu autem por-
 ro ad hæc? B A C. Quid
 enim aliud, quam risi?

A P O L. Recte sane, quod
 neque acerbè, neque rusti-
 cè quicquam. Venia enim
 dignus est, si te formosum
 adeò sollicitauit. B A C.
 Huius igitur gratia etiam te
 Apollo sollicitatū merito ue-
 nerit. Formosus enim
 tu, et præterea comatus,
 ut uel sobrius Priapus ille

A P O L.

ἈΠΟΛΛΟΝ ΚΑΙ
Ερμης.

APOLLINIS ET
Mercurij.

Iacobo Micillo interprete.

APOLLO.

ΕΧαίρει μοι εἰπῶν ὦ Ερ-
μῆ, πότῳ ἔστι Καστωρ
ἔστι τέτυκται, ἢ πότῳ
ἔστι Πολυδῶκης; ἰγὼ γὰρ
ἐν αὐτῷ διακρίνομαι αὐτὸς. Ερ.
ὁ μὲν ἦν ὅτε ἐμὴν ξυγγυμένον
ἔστι, ἐκ αὐτοῦ Καστωρ ἦν, ἔστω
ἀλλ' Πολυδῶκης. ΑΠ. πῶς
διακρίνωσκε; ὁμοιοί γὰρ.
Ερ. ὅτι ἔστι μὲν, ὦ Ἀπολλων,
ἔχει ὑπὸ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχθυ-
οῦν τραυμάτων, ἀλλὰ βίβα
ἐκ τῶν αὐτοαγωνιστῶν πυ-
κτοῦν, καὶ μάστιγα, ἐπὶ ὅσῳ
ὑπὸ τῷ βίβρυν Ἀμύνου ἐ-
τρώθη, τῷ Ἰάσωνι συμπλῖον.
ἄτῳ ἔστι δὲ τὸν τοῦτο ἰμ-
φαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἔστι,
καὶ ἀπαθὲς τὸ πρόσωπον.
ΑΠ. ὥνυσας, διδάξας τὰ
γνωρίσματα, ὑπὸ τῶν ἄλλων
πάντα ἴσῃ, τῷ ὡς τὸ ὑμῖν
precium fecisti, qui discrimina quib. internosci queat docue-
ris me. Nā cetera certē omnia equalia sunt, omni pars di-

Potēne mihi dicere
Mercuri, uter isto-
rum Castor est, aut
uter Pollux? Nam ego qui
dem non facile discreuero
ipsos. MER. Ille qui heri
conuersatus nobis est, Ca-
stor erat: hic autem Pol-
lux est. APOL. Quomo-
do dignoscis? similes enim
sunt. MER. Quod hic qui
dem, Apollo, habet in facie
uestigia uulnerum quæ ali-
quando ab his accepit qui-
buscum pugillatu certauit,
et maxime quibus à Be-
bryce Amici filio uulnera-
tus fuit, quando cum Iaso-
ne in Colchū nauigabat.
Alter autē nihil tale præse-
fert, sed purus est atq; inte-
ger facie totus. AP. Operæ
precij fecisti, qui discrimina quib. internosci queat docue-
ris me. Nā cetera certē omnia equalia sunt, omni pars di-
bb b 3 midia,

μεν, καὶ ἀπὸρ ἡ φράσις, καὶ
 ἀνέντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἰπ-
 πος ἱκατόρῳ λυκός. ὥς τι
 πολλάκις ἰγὼ τὸν μὲν προ-
 σῆπον Κῆτωρα, πολυδού-
 κῳ ὄντι, τὸν δὲ τῷ τῷ βο-
 λυδάρῳ ἐνέματι. ἀτὰρ εἰ-
 πὶ μοι καὶ τόδε τί λέπῃσι δι-
 κευομένοις ἑμῶν, ἀλλ'
 ὃς ἑμισείας ἄρτι μὲν νεκρὸς,
 ἄρτι δὲ βίος ὅσῳ ἄτερ αὐ-
 τῶν; Εἰ. ὑπὸ φιλαδελφίας
 πῶτο ποῖδ' αὖ, ἵππε γὰρ ἰδὲ ἱ-
 κα μὲν τιθάναι τῶν Λύδαι
 υἱῶν, ἵκα δὲ ἀθάνατον ἄ-
 ναι, ἐνέμαςτο ὅπως αὐτοῖ
 πῶν ἀθανάσιον. Αἴ. ὃ ξυ-
 νιτῶ, ὦ Εἰμῶ, πῶν νομῶ ὄ-
 γει ὃ δὲ ὄφοντα ὅπως ἀλλό-
 λαι, ἔσθ' ἰπὸν, οἶμαι, μάλα
 σκ. πῶς γὰρ ὃ μὲν παρὰ τοῖς ὃ
 ἔσθ' ἰπὸν τοῖς φεβίοις ὦν; πῶν
 ἀλλὰ, ἵεσθ' ἰγὼ μωστὸν
 μοι, ὃς Ἀσκληπιδὲς ἱάται, οὐ
 ἔσθ' ἰπὸν διδάσκει, παιδο-
 τριβὴς ἄριστος ὦν, ὃ δὲ Ἀρ-
 τιμῆς μαδύται, καὶ τῶν
 νες ἔσθ' ἰπὸν. Veruntamen, quemadmodum ego uaticia-
 nor, Aesculapius medetur, tu palæstricam doces, puerorum
 exercitator optimus, Diana autē obstetricatur, atq; aliorum
 suam

midia, & stella superna im-
 minens, & iaculum in ma-
 nu, & equus utrique cano-
 didus. Quare sæpe equis-
 dem appellavi hunc Casto-
 rem, qui Pollux erat: &
 rursum Castorem Pollucis
 nomine. Sed & illud mihi
 dic, cur non ambo pariter
 nobiscum uersantur, sed ex
 diuiso nunc quidem mor-
 tuus, nunc autem Deus est
 alteruter ipsorum? M E R.
 Fraternali amore hoc faci-
 unt. Nam cum oporteret
 alterum ex Leda filijs mor-
 tem obire, alterum autem
 immortalem esse, diuise-
 runt ita inter se ipsi immor-
 talitatem. A P O L. Non
 sanè prudenti, Mercuri,
 diuisione. Siquidem nec
 aspiciunt sese mutuo hoc pa-
 to, quod uel maxime opi-
 nor desiderabant. Aut
 quomodo enim, cum alter
 apud Deos, alter apud ma-
 nes

ἄλλων ἵκασθ' ἔχει τίνα
τίχλω, ὃ τοῖς ὁ ἀνθρώποις
χρησίμω, ὅτοι δὲ τί ποιῶ-
σιν ἡμῖν, ὃ ἀργοὶ εὐνοχῶ-
σιντα, τυλιχθῶσι ὄντες; Ερ.
ἔδαμῃ, ἀλλὰ προσίτα-
πτα αὐτοῖν ὑπερβαῖν τῷ πο-
σούσιν, ἢ καθιππύουσιν δὲ
πὶ πύλας, καὶ αὐτὸν περὶ
ταῖς χαμαῖς μελόντας ἰδῶσιν,
ἰδὲ καθήσοντας, ἰδὲ τὸ
πλοῖον, σῶσιν τὰς ἐμπλήν-
τας. Απ. ἀγαθὸν, ὃ Ερμῆ,
καὶ οὐτόριον λίγαις τῶν τί-
χλω.

APOL. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

suam quisque artem habet,
uel dñs uel hominibus uti-
lem: hi uerò quid agent no-
bis? an inertes atque ocio-
si cōiuiabuntur nobiscum,
tam grandes cū sint?
MERC. Haudquaquam,
sed iniunctum illis est, Ne-
ptuno, ut ministrant, &
subseruiant, & obequita-
re ipsos oportet pelagus:
& sicubi nauas tempesta-
te periclitantes aspexerint,
insidentes nauigio presta-
re incolumes nauigantes.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Bebryce.) Hæc aliter ab alijs referuntur: nam Castor &
Lynceus occisus dicitur. Theocritus Eidyllio 27. de laudi-
bus Castoris & Pollucis Dioscūrorum, id est geminorum,
Iouis Lédæque filiorum, commemorat certamen inter Pollu-
cem & Amycum, Neptuni & Melies Nymphæ filium Be-
bryceiorum principem, athletam crudelem, atque hospitem
interfectorem. Is enim cum robore corporis & arte pug-
ilum superaret omnes. crudelem tulit legem, ne quis hospes
aut peregrinus qui ea loca adijisset, inde discederet, quin
prius secum cestu decertaret. Atque cū ita multos hospites
interfecisset, tandem & Pollucem qui cum Iasone & Argo-
naucis eo uenerat, secum decertare cogit, à quo uictus & oc-
cisus est. Hæc pugna etiam describitur ab Apollonio lib. 2.

bbb 4 Argo-

Argonaut. Sunt autem Bebryces Bithyniæ populi, quosolim Thraces fuisse Strabo testatur, à Bebryce rege suo nomen sortiti. Ex hac gente & Buthen athletam producit Virg. in 5. Aenid. cuius uictorem Darentem facit his uerbis Idemq; ad tumulum quo maximus occupat Hector Victorem Buten immani corpore, qui se Bebrycia ueniens. Anyti de gente ferebat. Perculit, & fulua moribundum extendit arena.

b Alterum ex Lede filijs mortem obire.) Castoris mortis occasio fuit hæc. Castor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben & Talayran, Lynceo atque idē fratribus, filijs Apiari dei desponsatas. Sponsicias bello repetiuerunt. In eo bello Castor à Lynceo interfectus est, & Pollux Lyncea interemit: fuisseque & ab ipso Ida interfectus, nisi Iupiter id fulmine prohibuisset, à quo Ida interfectus est. Hęc ab Ouidio referuntur in fine lib. 5. Fastorum, & à Propertio. Theocritus etiam hoc certamen describit in Dioscuribus.

I O A N N I S S A M B V C I

Annotationes,

De Castore & Polluce colloquuntur.

Potē sine mihi dicere.) κατ' ἐρώτησιν. Non ego quidem.) Ratio. Ille qui heri conuersatus.) Responso. Quomodo dignoscis.) Rōgatio de modo. Quod hic quidem habet.) αἰτιολογία κατὰ προσκλήσιν. Operępretium fecisti.) ωχρησία, & post discrimina similitudinem indicat. Quare sepe equidem.) Ratio. Appellau hunc Castorem.) Conclusio. Cur non ambo.) Secunda interrogatio. Fraterno more hoc faciant. Expositio causę. Nam cum oporteret.) ἐκείνῳ Non sanē prudenti.) Improbatio. Aut quomodo enim.) Tertia interrogatio per comparisonem. Haudquaquam.) Responso ab officio illorum. Bonam, Mercuri.)

ἐκείνῳ.

MARINORVM DIA- LOGI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩ ΤΡΙΤΟΝΙΣ, ΑΜΥ-
μονες, & Neptuni.

Iacobo Micyllo interprete.

TRITON.

Επὶ τῷ Λέρναυ, ὃ πό-
σειδον, παραγίγνεται
ἑκαδ' ἐκάτῳ ἡμέραν
ὕδρουσεμῆν παρδίνῳ, παρ
καλὸν τι χρῆμα, ἐν οἷα ἱ-
γυγι καλλιῶ παῖδα ἰσθμ. πο.
ἰσοδίκην τινὰ, ὃ Τρίτων, λί-
γας, ὃ θειράπαν ἄτις ὕδρο-
φίρῳ ἔτιμ; Τρί. ἔαλον, ἀλλο
λὰ τῷ Δαναῷ ἰκάνυ θυγάτηρ,
μία τῶν πενήτηντα καὶ αὐ-
τῷ, Ἀμυμώνη τένομα. ἰπυδὸ
μῶ γὰρ, ὅτις καλεῖτο, καὶ
τὸ γίνῃ. ὃ Δαναὶς δὲ σκλη-
ραγωγῇ τὰς θυγατέρας, καὶ
αὐτεργῇ διδάσκει, καὶ πῶς
καὶ ὕδωρ τι ἀρυσσεμῆας, καὶ
πρὸς
nu facere ipsas docet, & ad aquam hauriendam mittit, et
bbb s ad

AD Lernam, Ne-
ptune, quotidie ue-
nit aquatum uirgo,
pulchra omnino species.
Haud equidem scio formo-
siorē ullam puellam uidisse
me. NEP. Liberāne dicis,
Triton, an uerò serua quæ
piam est, quæ aquam ferre
solet? TRI. Minime ue-
rò. sed Danai illius filia,
una ex quinquaginta istis
etiam ipsa est, Amymone
nomine. Interrogaui e-
nim & quæ uocaretur, &
genus ipsius. Danaw au-
tem duriter admodum e-
ducat filias, & opus ma-
bbb s ad

ἔξω ἰσταῦν δ' αὖτε, οὐ δ' ἀπο
σύνει, ἐπὶ τ' αὖ αἰὲν προσεῖ
σαι αὐτῶν. Τρ. αὐτῇ σοι πλε
σίον. Πο. ἡ ἀλλ', ὦ Τρίτων, καὶ
ὡραία καὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ συλλα
βῆς ἡμῶν ὅστις. Αμν. αὐθρως
πρὸς με ξυμπαράσας ἄκρως;
ἀνδραπιδεύς τίς, καὶ ἵσικας ὅ
μιρ ἀπ' αἰγυπτοῦ ἔδωκεν ἔπι
πικρῶν, ὥστε βοῶσθαι τὸ
κατ' ὅρα. Τρί. σιῶπην, ὦ Αμ
νυμῶν, ποσειδάων ὅστις. Αμν.
τί ποσειδάων λέγεις; τί βιάζε
ται, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τίς δά
δαται καὶ καὶ ἡλικίαις; ἐγὼ δ' ἀ
ποπνεύσθαι ἢ ἀβύθια κατα
λῦσαι. Πο. δάρεται, ὅστις ἀνὴρ
πᾶσι, ἀλλὰ καὶ πικρὸν ἰπὶ
σύνει σοι ἀναδελφῶν ἵσικας
ἰσταῦν δ' αὖτε, πατάξας τῇ βιάσει
τίς πῶρ, πλεσίον τ' ἡλικί
αις. καὶ οὐ δύσλινος, καὶ
καὶ μὲν τῶν ἀδελφῶν ἔχουσιν
ἀρετὰς ἀποθανόντα.

nare hic sinam, percussio tridente saxo hoc iuxta a-
lvarium, & tu ipsa felix atque beata eris,
ac sola sororum obita morte a-
quam non gestabis.

bic in insidijs ero: tu autem
speculando observa quando
illam accedentem sentias.
TRIT. Eccam tibi, propè
est. NEP. Formosa, Tri-
ton, & in ipso aetatis flore
puella hæc: sed comprehen-
denda nobis est. AMY.
Hæc homo, quò me hinc
corruptam abducis? plagia-
rius quispiam es, ac uideris
ab Aegypto patruo nostro
allegatus esse: quare claman-
do patrem uocabo. TRI.
Tace Amymone, Neptunus
hic est. AMY. Quid Ne-
ptunum tibi narras? Cur
mibi ò homo uim facis, atq;
hinc in mare abstrahis? E-
go uerò suffocabor misera,
submersa aquis. NEP. Bo-
no animo sis: nihil graue pa-
tiaris, faciam: sed & a fon-
tem cognominem tibi eman-

L V C I A N I
GILBERTI COGNATI AN-
notationes.

ARGVMENTVM.

Danaus Beli filius, in Aegypto regnavit, & quinquaginta filias habuit, quarum una dicta Amymone, cuius amore obretitus, Neptunus fontes aperuit Lernæos. Unde aquis abundare contigit Argiuis, atque factum est ut Amymonie aque dicantur Argiuz. a Fontem cognominem.) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cuius meminerunt Plinius libro quarto capite quinto, & Strabo libro octavo.

NOTOY KAI ZE.

φρυ.

NOTI ET ZEPHYRI.

Iacobo Micyllo interprete.

N O T V S.

TΑΥΤΩ, ὃ Ζέφυρε, τὴν
δάμαλιν, ἣν διὰ τῆ
πιλάγης ἐς Αἴγυπτον
ἔερμης ἄγει, ὁ Ζεὺς διενόησε
σὺν ἁλὸς ἱρωτί; Ζε. ναί, ὦ Νόσ-
τι ἢ δάμαλιν δι' ἐμὴν, ἀλλὰ
πῶς ἢν τῷ ποταμῷ Ἰνάχην.
νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτῳ ἐπεί-
σεν, αὐτῷ ἡμετέρας ἡσασα,
ὅτι καὶ πάντ' ἰδὼρα ἱρῶντα
νε amoris commota, propterea quod uidebat Iouem illam

NV M hanc, Zephy-
re, iuuenecam, quam
per mare in Aegyp-
tum Mercurius ducit, lupi-
ter amore captus uitiauit?
ZEPH. Hanc ipsam, No-
te, sed iuuentum tum nō erat,
sed puella, Inachi fluminis fi-
lia. Nunc autē Iuno talem
ipsam effigiauit, æmulatio-
ne amoris commota, propterea quod uidebat Iouem illam
prorsus

ὁ Δία. Νο. νῦν ἔρ' ἐτι ἱρᾷ ὧ
 βοῖς; Ζε. καὶ μάλα, καὶ διὰ
 τὸτο ἐς αἰγυπτον αὐτὸν ἔπει-
 ψι, καὶ ἔμην προσέταξι, μὴ
 λυμάνωμαι τὴν θάλασσαν, ἵτ'
 αὐτὸν διασέξῃαι, ὡς ἀποτινῶσαι
 ἐκᾶ. λέει δὲ ἔδην, εἰς γίνωτο
 καὶ αὐτὸ, καὶ τὸ τεχέριον. Νό.
 ὁ δαμαλὶς διός; Ζε. καὶ μά-
 λα ὁ Νότι. ἀρξαι τί, ὁ Ερμῆς
 ἱερῇ, τῶν πλείοντων, καὶ ἑμῶν
 ἔσαι δίσπεινα, ἔρ' τινα αὐτὸν ἑ-
 μῶν ἰθὺν ἡκπίμψαι, ὃ λυμάνω-
 σαι ἔπεινᾶν. Νό. θοραπὸν τίς
 τυγαρεῖν, ὃ Ζήφυρι, ἰδὲ δὲ
 σπεινά γινώσκων, καὶ Δία δύνει
 σίγα γὰρ ἔτω γίνωτο. Ζε. ἀλλ'
 ἔτι γὰρ διεπίρασαι, καὶ θύνει
 σον ἐς τὴν γλῶ. ἔρ' ἔς, ὅπως
 ἐκίτι μὲν τυραποδιστὶ βα-
 λῖσαι, αὐτοβύσας δ' αὐτὸν ὁ
 Ερμῆς, γνωαῖνα παγκάλλω
 αὐτὸς ἰπποῖσι; Νό. παράδοξα
 γὰρ ταῦτα, ὃ Ζήφυρι. ἐκίτι
 τὰ λήρατα, ἐκίτι ἔρ' καὶ διχῶ
 λὰ τὰ σκίλα, ἀλλ' ἰδοῦς ὅ
 λόγῳ.

Mercurius denuò mulierem formosam prorsus reddidit.

NOT. Mira nimirū hac Zephyrei nusquā amplius neq;
 cornua illius, neque cauda, neq; tibie bifida, sed amabilis
 puella est.

prorsus deperire. NOT.

Proinde etiā nunc bouē illā
 amat? ZEPH. Atq; admo-
 dum: & propterea in Aeo-
 gylum ipsam misit, nobisq;
 edixit ne cōturbaremus ma-
 re, donec illa transnataffet,
 ut quæ illic paritura sit: fert
 autē uterum modò, Demq;

2 fiet cū ipsa, tum quod ex
 ea partum erit. NOT. An
 iuuenca Dem? ZEPH. At
 que admodum, Note, impe-
 rabitq; (inquit Mercurius)
 nauigantibus, ac nostra erit
 domina, ut quemcunq; no-
 strū uolet, emittat, uel pro-
 hibeat spirare. NOT. Coa-

lenda igitur obseruandaq;
 nobis erit, Zephyre, iam do-
 mina certè cū sit. nam per
 Iouem, beneuolentior eo
 pacto nobis erit. ZEPH.
 Sedenim iam traiecit, &
 in terram enatauit. Vides
 ut non amplius quadrupes
 incedat, sed erectam ipsam

λίρη, δ' ἐμὲ τοι ἔρμῃς τι πά-
 θων, μεταβιβάλλει καὶ τὸν, καὶ
 αὐτὴν νῆαν ἰς, λιμὸν περὶ σῶσαι
 γιγίνεσθαι. Ζεὺς μὲν πολὺν πρᾶ-
 μον ἔμειν, ὅτι ἀμείνονι καὶ
 εἶδε τὰ πρακτικά.

siue persequamur ista, quandoquidem melius ille quæ fa-
 cienda sunt nouit.

puella est. Caterum Mercurio
 quidnam accidit, qui se ē-
 psūm mutauit, & ex adole-
 scente factus est quispiam
 caninam faciem præ se fe-
 rens? ZEPH. Ne curio-

GILBERTI COGNATI ANO

notationes.

ARGUMENTVM EIVSDEM.

Fabulam quidem uulgatam apud poetas de Io, minus h̄c
 ascribo, eam cum ex Græcis tum Latinis leges, sed in primis
 apud Ouid in Metamor. & Luciani nostri dialogum Iouis &
 Mercurij, ubi eam descripsimus.

a Cum ipsa.) Io coniugis loco habita fertur ab Osyride
 Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine I-
 sidis, quam singulari superstitione coluit & Germania, ante
 receptam Christianam religionem.

ΔΟΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕ- DORIDIS ET THE-
 tidis. tidis.

Iacobo Micyllo interprete.

DORIS.

Τὴν δαυγύας, ἢ θίτι;
 θίτι, καλλίστην, ἢ Δωρί,
 λίρην ἄδωρ ἰς λιμὸν
 καὶ τὴν πατρὸς ἐμβληθεῖσαν αὐ-
 τῇ

Q Vid lachrymaris
 Thetis THET.
 Pulcherrimam,
 Dori, puellam uidi in arcā
 à patre coniectam, tum i-
 psam,

ἔσθ' τι, καὶ βρῖφ' αὐτὴ ἀρτί-
 γέννησιν. ἰκέλοισι δ' ὁ πατὴρ
 τὰς ταύτας, ἀσπλαγχνότας τὸ
 λιβύτιον, ἰπιδανὸν πολὺ ἀπὸ
 τῆς γῆς ἀποσπάσσειν, ἀφάνει
 ἐς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπὸ λη-
 τοῦ ὁ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ
 βρῖφ'. ΔΩ. τίς δ' ἔνικα ὁ
 ἀδελφὸς, ἰπὰ ἱμαθὶς ἀκροῦν
 ἀπαντα; ΘΙ. Ακρίσιος ὁ πα-
 τὴρ αὐτῆς, καλλύστιν ἑσάρην
 παρδίνουσαν, εἰς χαλκῷ τινὰ
 θάλαμον ἱμβαλὼν: ἅτα τὸ
 μὴ ἀλευθὶς ὅκ' ἔχω ἀπ' αὐρ. φη-
 σὶ δ' ἔμ τὴν Δία, χρυσὸν γί-
 νωσκον βυθῶναι διὰ τὸ ἱρόφον
 ἐπ' αὐτῷ, διεξαμείβην δ' ἐς
 πάντῃ ἐς τὴν λήλπον καταρ-
 ρύσσει τὸν διὸν, ἰγνύμενα γε
 εἶδαι. τότε αὐτοδύμηνος ὁ πα-
 τὴρ, ἀγχιός τις, καὶ βυθόεντα
 πρὸ γήρων θγατάκτισσι, καὶ
 ὅς ἰτινὲς μισοχρῶνται οἴκο-
 λος αὐτῷ, ἱμβαλλὰς ἐς τὴν λι-
 βὸν ἀρτί τιτοκῆαν. ΔΩ. ὁ Δι-
 τί ἱπρατῆρ, ὃ Θίτι, ἰπὶ τι
 κατέκτισται; ΘΙ. ὅς ὁ αὐτὸς
 ἀπὸ aliquo stupratam fuisse illam arbitratu est, conjecit
 in arcam hanc cum paulo ante peperisset. DΩ. Caterum
 illa quid agebat, Theti, quando abripiebatur. T H. Pro se

ipsam, tū a infantem ab ea
 paulo ante genitū. Iussit autē
 pater nautas, arcē illam ac-
 ceptam, postquam in altum
 à terra prouecti essent, in
 mare abijcere, ut ita periret
 et misera illa, et infans una
 cum ea. D O R. Quamob-
 rem autē, ὁ soror, hoc? quan-
 do quidem comperta habes
 exactē omnia. T H. Pater
 illius Acrisius, quia pulcher
 rima erat, in æreum quen-
 dam thalamū inclusam, per-
 petua uirginitati destina-
 rat. Deinde, uerum quidem
 dicere non possum, Iouem
 autem aiunt, conuersum in
 aurum, delapsū per implu-
 uium ad ipsam esse. Acci-
 piente autem illa in sinu de-
 manantem Deum, gravidā
 ex eo factam fuisse. Quod
 cum pater animaduertis-
 set, utpote durus quidam
 et zelotypus senex, graui-
 ter indignatus est. Et quia
 quidam

μη' ἰσὶγα, ὦ Δορί, καὶ ἐφο-
 ρῶ καταδύνῃ, τὸ βρέφος ὃ
 παρητάτο μὴ ἀποθανῶν δα-
 κρύουσα, καὶ τῷ πάππῳ δακ-
 ρύουσα αὐτὸ, λάλλησιν ὅν· τὸ
 δὲ ἔτι ἀγνοίας τῶν λακῶν,
 καὶ ἐμεδία πρὸς τὴν θάλασ-
 σαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις
 πρὸς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνη-
 μονόουσα αὐτῶν. Δὲ, ὡς
 δακρύουσα ἐποίησας, ἀλλ' ἔδ-
 ον τιθεῖσιν; Οἱ, ὁδὰ μῶς, νύ-
 χεται γὰρ ἔτι ἢ λιθῶτος ἀμφὶ
 τὴν Σερίφον, ζῶντας αὐτοὺς
 φιλάτρεσσα. Δὲ, τί ὅν δ' ἔτι σὺ
 ζῆλον αὐτῶν, τοῖς ἀλιεῦσι τῷ
 τοῖς ἐμβλεῖσαι ἐς τὰ λίκυα
 τοῖς Σερφίοις; οἱ δὲ ἀνα-
 σπᾶσαν τὸν σώσαντα δακρύ-
 ον. Οἱ, οὐ λίγαις, ἔτι ποιῶ-
 μεν. μὴ γὰρ ἀπολείδω μᾶτι
 αὐτὸ, μᾶτι τὸ παιδίον, οὐ-
 πως ὅν λαλῶν.

ita faciamus. Non enim perire decet, neq; ipsam, neq; in-
 fantem, adeò cum sit formosus.

quidem nihil dicebat, Do-
 ri, sed tacite ferebat damna-
 tionem: pro infante autem
 deprecabatur, ne morti tra-
 deretur, lachrymando, at-
 que illum auo ostentando
 pulcherrimum sanè pue-
 rum, Dori. Ille autem præ
 ignorantia malorum, etiam
 arridebat matri. Oppleor
 rursum lachrymis, cum in-
 mentem illius uenit. D O.
 Et me flere fecisti. Sed nunc
 quid iam mortui sunt? T H.
 Haudquaquam, natat enim
 adhuc arca circa Seriphū,
 uiuis illis custoditis. D O.
 Cur igitur non conserua-
 mus ipsam, piscatoribus i-
 stis Seriphijs in retia immit-
 tendo, qui extractos illos,
 incolumes præstabunt scili-
 cet? T H E. Rectè dictū, atq;

MARINORVM DIALOGI. GILBERTI COGNATI

33

Annotationes.

ARGVMENTVM

Danae Acrisij Argiuorum regis filia, à patre in quadam turri conclusa fuit, ob id quoddam responsis habuit, se matrem eius qui ex filia nasceretur, moriturum ac hanc Iupiter (cùm alia uia non pateret) in aurei in imbrem ex tegulis per impluuium in gremium eius se demisit, quæ ex eo congressit Perseum genuit, qui ob crudelitatem erga se, & matrem Danaen Acrisium Argiuorum regem, auum maternum interfecit. Ea fabula in fine quarti, & in initio 5. lib. Metamorphoseon commemoratur, cuius etiam in alio quodam Dialogo meminit Lucianus noster.

IOANNIS SAMBYCI

Annotationes.

Διηγνῆς. de unica filia Acrisij Danae, à Ioue in aurum conuerso decepta, & à patre in mare exposita.

Notum est quod Danaen clausam deluserit imber

Aureus: ut ponto post dederitq; pater.

Hec nil tam firmum quicquam sancteq; pudicum,

Quinetiam maculet perniciosus amor.

Quid lachrymaris.) Interrogatio. Pulcherrimam Do-
ri.) Narratio generalis Iussit autem pater.) *ἡ ἀλυσίς*
ἡσυχία, qua copiosius exponit superiora. Ut ita periret.)
λογισμός τελικός. Quamobrem autem.) Rogatio causæ.
Pater illius.) *ἡ ἀλυσίς ἡσυχία*, & fabulæ expositio *ἡ ἀλυσίς*.
ῥήμα. In thalamum inclusam.) Factum & causa. Deinde
uerum quidem.) *ἡ ἀλυσίς ἡσυχία* & præmunitio. Accipiente au-
tem illa.) *τὸ πρᾶγμα*. Stupratam fuisse illam arbitratus.) *ἡ ἀλυσίς*
ῥήμα Horat. libro 3. Carmin. oda. 16. Ferebat damnatio-
nem.) *ἡ ἀλυσίς ἡσυχία*. Oppleo rursus oculos.) *ἡ ἀλυσίς* mulieb-
res. Sed nunquid iam.) Alia interrogatio. Cur igitur non.)

ccc Effectus

Effectus commiserationis portantis interrogatio. Recte
dicis.) Assensus ad illam.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΝΕΠΤΥΝΙ ΕΤ

, Επιπίης.

Enipei.

Iacobo Micyllo interprete.

ENIPEVS.

ΟΥ μὰ τὰ ταῦτα, ὦ Πό-
σειδον, ἀγνοῖται γὰρ
τάληθις. ὑπὸ λώρ-
μας τῶν ἱερμελῶν, ἀναδίδας
ἐμοί, διέκρυσσας τῶν παιδῶν,
ὃ δὲ αἶτο ὑπὸ ἱμῶν τὰ ταῦτα πι-
πονδῖναι, καὶ διὰ τῶτο παρῶ-
χον ἑαυτὸν. Πρ. σὺ γὰρ, ὦ Ε-
νιπῶν, κῆρυγος ἐμὴς, καὶ
βραχὺς, ὅς ἐστις ὅτις ἡμεῖς
φειδώμεν ἐν ἡμέραι παρὰ σὲ,
ἀπολλυμένων ὑπὸ τῷ ἔρωτι.
ὑπεριώρας, καὶ ἰχθυόων λυ-
πῶν αὐτὸν. ὃ δὲ παρὰ τὰς
ἔχθρας ἀλύουσα καὶ ἐπιμβά-
νουσα, καὶ λαμμένη ἐν ἰστί οὐ-
χί σοι ἰστυχῶν; οὐδ' ἰθὺς
πῆλ' πρὸς αὐτὸν. Ενι. τί ἔρ;
διὰ τῶτο ἰχθυῶσι προσερχά-
σθαι τὸν ἔρωτα, καὶ λαθροπο-
λεῖν ἑαυτὴν. ΕΝΙΠ. Quid igitur? an propterea o-
portebat te praripere amorem mibi,

Μ Inimè uerò præ-
clara hæc, Neptu-
ne (dicetur enim
uerum) qui circumuenta a-
mica mea, assimilatus in for-
mam meā, uitiaſti puellam.
Putabat enim illa mecū rē
eſſe ſibi, & ob id exhibe-
bat ſeſe. ΝΕΠ. Tu enim E-
nipeu faſtuſus es & tar-
dus, qui puella adeò formo-
ſa quotidie ad te nante, ac
præ amore pereunte, deſpe-
xeris illam, & gauiſus ſis ſi
poſſes illi agrè facere. Illa
uerò iuxta ripas mœrore af-
fecta, atq; ibi inambulans,
ſeſeq; lauans, nō ſemel opta-
bat in cōſpectum ſibi ue-
nire te, at tu faſtuſus dea

νεμ

ἡνιόδα Εὐπίδα ἀντί Ποσει-
δῶντος ἄνδρα, καὶ ἡσυχασίας
καὶ αἰδώς τῶν Τυρῶν, ἀφελὴν ἡ-
γούμενον; Πο. ἰψὲ βολοτυ-
πῆς, ὦ Εὐειπῶν, ὑπερέπτης
καὶ ἡγεύμενος. ὁ Τυρὼ δὲ ἐδίδω
δανὸν πῶς οὐδὲν, οἷον μὲν ὑπὸ
οὗ διακινῆσθαι. Εὐει. ἔμ-
μην; ἵσθης γὰρ ἀπὸ τῶν, ὅτι Πο-
σειδῶν ἡνιόδα, ὁ καὶ μέγιστος ἰ-
σχυρὸς καὶ πάντων, καὶ ἰσχυρὸς τῶν
ἐδιδόκευ, ὅτι τὰ ἑμὰ σὺ δὲ
φράσας τότ', καὶ παρὶς ἡσυχίας
πορφυρέον τι λῦμα, ὅτ' οὐ
καὶ σοὶ κρυπτή, ἀλλὰ σοὶ ὡ-
δα τῇ παλαιᾷ ἀντ' ἑμῶ. Πο. σὺ
γὰρ ἐκ τῆς ἡσυχίας, ὦ Εὐειπῶν.

percepisti tu, & præterea compositio circa uos fluctu puro
purco, sub quo absconditi iacuiſtis, cum puella pro me tutā
rem habuisti. NEP. Tu enim non uolbas Enipeu.

nem aliquem pro Neptuno
Enipeum te gerere, atq; ita
decipere a Tyro istam, puel-
lam adeò simplicem? NEP.
Sed uerò nunc zelotypus
es b Enipeu, cum prius su-
perbum & contemptorem
te gesseris. Ipsa autem Tyro
nihil graue passa est, quādo
se putauit a te uitiatam esse.
ENIP. Nihil autem? Dixi
sti enim abiens Neptunum
esse te, quod uel maxime do-
lore affectit ipsam: atq; ipse
eò abs te iniuria affectus
sum, quod & quæ mea esse
debuerat, eam uoluptatem

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Tyro.) Virguncula fuit Thessala, Salmonei filia, & Peli-
pei amica, ex qua Neptunus Neleum & Peliam suscepit
de qua inferius in Philopatre, & lib. 2. Histo-
riarum uerarum. b Enipeu.) Thes-
saliz fluius est.

M O R T V O R V M D I A -
L O G I.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ALEXANDRI ET
ΦΙΛΙΠΠΟΥ. Philippi.

Ottomaro Luscinio interprete.

P H I L I P P V S.

ΝΥΝ μὲν ὦ Αλίξαν-
δρι, ἐκ αὐτοῦ ἐξαρ-
γίοντι, μὲν ἐκ ἐμῆς
ἡδὲ αἵματος: ὃ γὰρ αὐτὸν ἐκένε,
Αμύντην γὰρ. ΑΛ. ὦ αὐ-
τὸς ἐγγόνι, ὦ πατέρ, ὡς Φι-
λίππου τῷ Αμύντῃ ἡδὲ ἐμῇ
ἀλλ' ἐδέξαμην τὸ μάντευμα,
ὡς χρῆσιμον ἐς τὰ πράγματα
τα οἰόμενος εἶναι. ΦΙ. πῶς
λίγῃ: χρῆσιμον ἰδὼκα σοι,
τὸ παρὶς σου αὐτὸν ἀπαπα-
στεύοντα ἐκ τῶν περὶ σου
τῶν: ΑΛ. ὦ τῷ, ἀλλ' οἱ Βάρ-
βαροι καταπλάγυσάν με, καὶ
ἐλπίς ἐστὶν ἀνδίστατο, οἰόμενοι
πονηρὸν; ΑΛ. Non isthuc, sed barbaros in mei ad-
miracionem tractos, facilius hoc pretextu nostro subdi-
dimus imperio: quum nemo unus uiribus nostris hactenus
resisterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus

ΝOn igitur inficia-
beris a Alexander
ex me prognatum
te esse filium. nam ad Iouē
Hammonem genus pater-
num referens, mortem non
obisset. ALEX. Neque ue-
rò nescius eram, pater, Phi-
lippi Amyntæ me esse fio-
lium: sed quia ad res geren-
das sic mihi uisum erat con-
ducere, commento hoc u-
sus sum uaticinij. PHIL.
Quid ais? Conducibile id ti-
bi uisum, ut uatibus im-
postoribus fallendum te exa-
poneres? ALEX. Non isthuc, sed barbaros in mei ad-
miracionem tractos, facilius hoc pretextu nostro subdi-
dimus imperio: quum nemo unus uiribus nostris hactenus
resisterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus
Deum

διὰ μάχῃς, ὅτι ῥῆσιν ἡνρά-
 νων αὐτῶν. Φί. τίμων ἡνρά-
 νους σύγγι ἀξιωμαχῶν αὐ-
 δῶν; ὅς Ἀρλῶς ἀνὶ σιωννί-
 χῃς, τοξάρεα καὶ πιλτήρεα,
 καὶ γύρρα εἰσὶν αὖ προβεβλημέ-
 ναι; Ἑλλήνων ἡνράτῶν ἔργον
 ὅν. Βοίη τῶν καὶ Φωκίων, καὶ
 Ἀβυταίων. καὶ τὸ Ἀρκάδιον
 ἱππιτεκνόν, καὶ τὸν Θειτῶν
 ἱππόν, καὶ τὸς Ἠλέων ἀνὴρα
 νιστάς, καὶ τὸ Μαυτινίων πιλ-
 τακτικόν, ὃ Θρήκας, ὃ Ἰλλυ-
 φῆς, ὃ καὶ Παίωνας χειρώσαν-
 δαι, ταῦτα μεγάλα. Μάδων
 δὲ καὶ Πέρσων καὶ Χαλδαι-
 ῶν, καὶ χρυσοφόρων ἀνδρώ-
 πων, καὶ ἀβρῶν, ἐκ εἶδα ὡς
 πρὶ σὺ μύροις, μετὰ Κλαί-
 ρα ἀνδρόντες, ἡνράτιστον,
 ἰδὲ αἱ χῆρας ὑπομεινάντων
 ἰδῶν ἡνάντων, ἀλλὰ πρὶν ὃ
 πῆλμα θύκνῃσθαι, φυγόν-
 ται; Ἀ. ἀλλ' οἱ σκύνθαι γε, ὡ
 πάτερ, καὶ οἱ ἰδῶν ἡλίφαν-
 τες, ἐκ ἀνακαφρόντην τι
 ἔργον

Deum sibi esset praeliandū.
 PHIL. Quos tu igitur tam
 to conatu dignos usquam vi-
 cisti, qui cū timidis illis arcu-
 lis, peltarijs ac gerris uimi-
 neis pugnare solitis, semper
 congressus es? Atqui Græ-
 cos armis domare, Bæotios,
 Phœcenses, Athenienses, Cy-
 id genus alios, operis fuerat
 strenui atque magnifici.
 Arcadum insuper sustinere
 armaturam, equitatum
 Thessalum Bleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis in-
 structos, aut cum Thracia-
 bus, Illyricis, Pæonibus ue-
 manum conferere, opero-
 sum profectò atq; arduum
 id fuisset in primis. Cæte-
 rum Medos, Persas et Chal-
 daeos delicatos, ac plurimo
 auro conspicuos, non satis
 compertum habeo quonam
 modo ante te c duce Cle-
 archo mille uiri bello a-
 dorti expugnarint. fedè
 in fugam actos antequam

ad manus uentum fuisset. ALEX. At uerò Scythæ pa-
 ter, et Indici elephantes, res sunt non usq; adeò abiectæ ex-
 ece 3 contem-

καὶ γὰρ τοῦτους γαμῶν, καὶ
 κραισίννα ὑπεραγαπῶν. ἐν
 αἰτίῳ μόνον ἀνέστας, ὅτι ἀ-
 σίγητ' ἢ Δαρὶον γυναικὶς,
 καλῆς ὄψεως, καὶ ἢ μηρὸς αὐτῆς,
 ἢ τὸν γαστρώϊον ἐπεμειλόμενος,
 βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Αλλὰ τὸ φι-
 λικίδιον ἦ, ὃ πάτερ, ἐκ τοῦ
 παινῆς, καὶ τὸ ἐν ὀξυδράκῃς
 πρῶτον ἀδάλλεσθαι ὡς τὸ ἐν
 τοῖς ἢ τάχως, καὶ τοσούτα λα-
 βῶν ῥαύματα; Φί. ἐκ τοῦ παινῆ
 οὔτε, ὃ Αλέξανδρε, ἔχῃ τι μὴ
 καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ποτὶ ἢ βασιλίαν, καὶ
 περιβηδωσόμεν ἢ τρατ', ἀλλ'
 ἵτι σοι τοῖς ἡμέτεροι σωφί-
 ρι. διὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ πο-
 τε τρωθείης, καὶ βλίπειν σε φο-
 ράλλω ἢ πολέμῳ ἐκπεμψίμῳ
 οἶμαι, αἵματι ρέμενον, οἰμώζον-
 τα ὑπὸ τῷ τρώματι, ταῦτα
 γίγνεται ἐν τοῖς ὀρῶσι, καὶ ὁ ἄμ-
 μος, γόους καὶ ψυλόμαν-
 τας

& nuptijs talibus peractis:
 quodq; Hephestionem plus
 quam esset satis, amatis. V-
 num est quod solum laudo
 abs te gestum, in Darij uxo-
 re uidelicet, forma præstan-
 te; quia ab illius complexu
 abstinueris: & genetricis il-
 lius, atq; filiarum, ne uim pa-
 terentur, curam suscep-
 ris. Regium certè id opus
 extitit, quod tum fecit: as-
 se te accepimus. ALEX.
 Quomodo autem tibi non
 probatur, pater, quòd in
 Oxydracis, gente Indica
 lubens me in periculum con-
 iecerim, atque acceptis
 plurimis uulneribus, muros
 primus omnium transilie-
 rim? PHIL. Non probo,
 Alexander: neque id quia
 pulchrum esse negem uulne-
 rari quandoque Imperato-
 rem, & in subeundis pericu-

lis prætentare uiam: sed quia ex re tua isthuc erat minime.
 Siquidem pro Deo habitus, quos, oro, risus præbebas spe-
 ctatoribus, quando post acceptum uulnus, ab exercitu ma-
 gno tumultu direptus, mœrens ac eiulans sanguine fluita-
 bas? Adde quòd Iupiter Hammon tanquam præstigia-

τις ἄλλοχίτε, καὶ οἱ προσφῶται,
 Λόλαυδοι, καὶ τίς ἐκ αὐτῶν ἰγλα-
 σος, ἐρῶν τὸν τῷ Διὶ υἱὸν λα-
 ποφυχῆντα, δόμῳ τῶν ἰα-
 τρῶν βοηθῆν· νῦν μὲν γὰρ οὐ
 πότι ἤδη τίθνηκας, ἐκ οὗ πολ-
 λούς εἶναι τὸς πῶν προσποί-
 σιν ἱκάνῳ ἐπικροτομέντας,
 ἐρῶντας τὸν νικτὸν τῷ Διὶ
 ἱκτάδῳ Λάμῳ, μυσθῶντι
 ἤδη καὶ ὀφειλόμενα, κατὰ νό-
 μον σωμάτων ἀπάντων· ἄλ-
 λως τε, καὶ τὸ χρεόν μοι, ὅτι
 φας, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῶν
 κρατῶν βελόνος, πολλοὶ δ'
 δόξουσιν ἀφῆρται τῶν κατεργα-
 μένων. πάντες γὰρ ἰδοῦσι το-
 αῖς, καὶ Διὶ γίνεσθαι δονῶν.
 Ἀλλ' ἐκ τούτων φρονέουσιν οἱ ἄν-
 θρωποι περὶ ἐμῶν, ἅλλ' Ἡρακλῆ
 καὶ Διονύσω ἱνάμελλον τίθει
 σίμῃ, καὶ τοῖς πῶν λαοῖς ἱκ-
 αῖς, καὶ ἐπὶ τῶν ἱκάνων λα-
 βόντες, ἰγὼ μόνος ἱχέρωσά
 eripuit. Nam quanquā insigniter multa, tamen dijs longē
 inferiora agere uisus, uacillare ob hoc iudicatus es, et tota
 ratione deficere. A L. Haudquaquam de me isthuc sentiunt
 mortales: sed cū Hercule me & Baccho conferunt, ueluti
 æmulum, pariq; cum illis gloria certantem. Nam & Aor-
 num, à neutro etiam illorum armis subactum, ego facile ce-

tor quissiam & uanus pro-
 pheta, reus mendacij palam
 tum arguebatur. Non enim
 uideo qualiter risum contia-
 neat, qui Iouis filium uide-
 rit animum deijcere, & in
 desperatione rerum efflagi-
 tare medicorū auxilia. De-
 nique quum iam tandē mor-
 tem obieris, quē credas obse-
 cro esse, qui cōsistam illam
 adoptionē qua Iouis dictus
 es filius, non carpat maleo-
 dictis? Potissimum ubi Dei
 istius cadauer porrectum ia-
 cere, turgidum sanē, & iu-
 xta aliorū corporum morē
 contactu suo omnia labefa-
 ctans aspexerit. Cæterum
 quod ais Alexāder, tibi fuisse
 conducibile, quod facilius
 rerum potireris: id profe-
 ctō multū tibi gloria ex be-
 nē etiam ac strenuē gestis

pi. PHIL.

MORTVORVM DIALOGI. 41

μλω. Φί. ὁρᾷς ὅτι τῶν αὐτῶν ὡς ἔοικε
 Ἀμύντων & λήγας, ὅς ἐστιν Ἡρακλῆ
 καὶ Διονύσου παραβάλλεις σιω-
 πῇ, καὶ ἐκ αἰσχυρῶν, ὡς Ἀλέξαν-
 δρος, ἐπὶ τὸ τυφλὸν ἀπομαθῆ-
 σαι, καὶ γινώσκει σιωπῶν, καὶ
 σιωπῇ ἔδει νικῶνς ὧν:
 dein noscere, uel iam tandem sapere, etiam si serius, ubi fa-
 to occubueris?

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

a Amyntæ me esse filium.) Amyntas Alexandri Magni pa-
 ter, Macedonum rex, rei militaris peritissimus, rebusque ge-
 stis clariss. de quo Diodorus & Trogus lib. 7. 8. & 9. b Va-
 tibus.) Scilicet Hammonis. De Hamnone uero & eius uati-
 bus in Dialogo Diogenis & Pollucis latè annotauimus.

c Duce Clearcho.) Darius nothus Persarum rex moriens
 duos reliquit filios, Artaxerxem, qui uocatur Mnemon, &
 Cyrum iuniorem: inter hos fratres cum excitatum esset bel-
 lum, Clearchus unus fuit de ducibus exercitus belli, qui dein
 de interfecto iam Cyro ab Artaxerxe captus, necatus est, de
 quo Plutarchus in Artaxerxe.

IOANNIS SAMBVCI AN-

notationes.

Culpatur Alexandri arrogantia & commentum
 quo Deum se haberi uoluit.

Factus Alexander successibus ipse superbus:

Innumeris uoluit cultibus esse Deus.

Vituperat cecos sensus, mentemq; Philippus

In quibus & fuerit strenuus enumerat.

ccc 5 Non

Non igitur.) Propositio. Nam.) ratio à repugnantibus.
 Neque uerò nescius.) ἀπεκρίσας ἀντισαγωγῇ. Quid ais?)
 ἀπαρνησας. Non isthuc.) ἰπιδβαίωσις ἀπὸ τοῦ ἰκβάντος χησίμω.
 Hac opinione ducti.) ἀπάτης τῆς ἰκβίσιως. Atqui Græcos.)
 Comparatio. Arcadum insuper.) τὰ χαλιπώτερα αἰρατότερα.
 Cæterum Medos.) ἀπόδοσις, facilia non tam præclara. At
 uero Scythæ.) ἢ ἰκβίσις: opponit ea quæ difficulter uinci po-
 terant. Adde quod &.) αὐξήσις κατ' ἀπαρίθμησιν. Assumit quod
 antè de Græcis ille affirmauerat. Noui hæc.) Obijcit illi Cli-
 cum ὁ Ἰσμοῦ Tu uerò.) ἢ ἀλλὰ τίκατα πραχθὲν, Tempero
 mihi.) παραλείψις. Vnum est.) Correctio κατ' ἰφαίρεισιν. Re-
 gium certè id.) ἰπιφώνημα ἰγνωμιασικόν. Quomodo autem ti-
 bi non probatur.) Compescat ἰπονιδίσις oppositione auda-
 cissimi facti. Non probo.) ἰπικρήσις οὐκ ἰπαινητικῇ. Neque id
 quia pulchrum.) αἰτιολογία κατ' ἀρετὴν ὁ βίον. Adde quod.)
 latior probatio κατὰ τὰ τίκατα. Non enim uideo.) A repu-
 gnantibus. Denique.) Expolitio. Cæterum quod ais.) Oc-
 cupatio. Id profectò.) ἀφαίρεισις. Nam quamquam.) Ratio.
 Haudquaquam.) Inficiatio. Sed cum Hercule.) Collatio.
 Nam &.) A suo præclarè facto. Sed nec erubescere.) Arguis
 eum arrogantiz, & concludis.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ Η-
 ρακλῆος.

DIOGENIS ET
 Herculis.

P. Virunio interprete.

DIOGENES.

Οὐχ Ἡρακλῆς ἐστὶ
 ἕτερον· ἕμμενον ἄλλος
 μὰ τὸ Ἡρακλῆα. τὸ
 σόφον, τὸ ῥόπαλον, ὃ λευγόν, τὸ
 μέγιστον, ἰσὺς Ἡρακλῆος ἰ-
 σὺς. ἅτα τίθεται Διὶς ὑπὲρ
 ὅν:

N Unquid a Hercules
 hic est? Haud quise-
 quam. mehercule
 alius. arcus, claua, pellis leo-
 nina, magnitudo ipsa, totius
 deniq; Hercules est. Igitur e
 uita decessit, qui Iouherat fo-
 lio

ἦρς ἀπὶ μοι, ὦ καλλίνικε,
 νικητὴς εἶ; ἰγὼ γὰρ σοὶ ἴθυσον
 ὑποφ' γῆς, ὡς διῶ. Ἡρ. καὶ
 ἔρως ἴθυσι. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ
 Ἡρακλῆς ἐν ἔρασιν τοῖς θείοις
 οἰοῖται; καὶ ἔχει καλλιόφου.
 ἦρ. ἦ βλῶ; ἰγὼ δ' ἔδωκον αἰ-
 μὴ αὐτῷ. Δι. πῶς λίγαις ἔδω-
 κον; δι. καὶ Λωκτὸν θ' ἑ-
 μερίας μέλιναν διὸν εἶναι,
 πειθάναι τῷ ἑμίσει; Ἡρ. ναὶ
 ἔγὰρ ἰκάνως τίθνηκεν, ἀλλ'
 ἰγὼ ἑ ἀνῶν αὐτῷ. Δι. μανδα-
 να. αὐτὰν δὲρ σὶ τῷ Πλῦτωνι
 παρίδωκεν αὐτῷ ἰαυτῷ. καὶ σὺ
 οὖν αὐτῷ ἰκάνως νικητὴς εἶ. Ἡρ.
 τοῖσ' ὅτι. Δι. πῶς ὅρ' ἀκρι-
 βῆς; ὅρ' ὁ Αἰακὸς, ὃν ἰγὼ σὶ
 μὴ ὄντα ἰκάνω, ἀλλὰ παρι-
 δίξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρα-
 κλῆα παρόντα; Ἡρ. ὅτι ἰώκειν
 ἀκριβῶς. Δι. ἀλλ' ὦ λίγαις ἄο-
 κριβῆς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἰκάνως
 εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ὑποκρίνομαι
 εἶναι. σὺ μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς,

τὸ

lius? Dic quaeso ô victorioso
 mortuus ne es? Ego enim
 quum terræ superessem, ti-
 bi baud secus quàm deo sa-
 crificavi. H E R. Rectè quip-
 de sacrificasti: Hercules e-
 nim ipse in cælo unâ cū dijs
 immortalib. cōsistit, Heben
 apud se habēs cruribus for-
 mosissimā. Ego uerò quite
 alloquor, sua sum ūbra. D I.
 Quidnam dicis amabo? um-
 bra ipsius dei? fieri enim po-
 test, altera eundem ex parte
 deum esse, altera uita deces-
 sisse? H E R. Vtiq;. Ille enim
 nequaquā mortuus est, sed
 ego duntaxat imago ipsius
 sum. D I O. Intellico rem.
 Te uirum pro uiro Plutoni
 pro se dedit, & tu nūc pro
 illo mortuus es. H E R C.
 Sic res se habet. D I O G.
 Quo pacto igitur callidis-
 simus cū sit Aeacus, te ne
 quaquam illum esse non
 nouit, sed admisit tanquam supposititium Herculem?
 H E R C V L. Quoniam ille ipse esse uideor. D I O G.
 Vera autum. is: nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis.
 Cauc. is igitur ne contra sit: ut tu quidem Hercules existis,
 imago

τί δὲ ἔδωκεν γιγῆμινί τιν
 ἦβην παρὰ τοῖς Διόσι. ΗΡ. Θρα
 σὺς ἂν καὶ λέλῃ, καὶ ἄρ' ἔτι
 παύσει σκώπτειν ἐς ἐμὴν, ἔσθ' ἂν
 αὐτίκα εἴδω δὴν ἔδωκεν ἄμιν.
 Δι. τί μὲν τόξον γυμνὸν καὶ
 πρὸς ἄλλους, ἐγὼ δὲ τί αὖτε φο
 βήμην σε, ἄλλ' ἔτι θύοις; ἀο
 τὰρ ἀπὶ μοι πρὸς τῷ σὺν Ἡρακ
 κλίου, ἐπὶ τὴν ἰκάνῃ ἐστίν, οὐ
 νῦν αὐτῷ, καὶ τότε ἔδωκεν
 ὦρ; ἢ τίς μὲν ὅτι παρὰ τὸν
 βίον, ἐπὶ δὲ ἀπὸ βίου, διαρι
 δύνει, ὃ μὲν ἐς Διὸς ἀπὸ πλά
 το, σὺ δὲ τὸ ἔδωκεν, ὥσπερ
 αὐτὸς ἦν, ὡς Ἀδὰς πᾶσι; ΗΡ.
 ἔχρην ἢ, μὲν δὲ ἀποκρίνασθαι
 πρὸς αὐτὰν ἐπὶ τὸν δόξον, ὅτι
 λῶντα· ὅμως δ' ἔν καὶ τῷ
 ἔκοντον. ἐπὶ δὲ μὲν Ἀμφι
 τρύων ἐν τῷ Ἡρακλῆϊ ἦν, ἔ
 τε τίθεται, καὶ ἐμὶ ἐγὼ ἰκάν
 ον παῦν, ὃ δὲ ἔν τῷ Διὶ, ἐν ἔ
 ρανθ' οὖν τοῖς Διόσι. Δι.
 σκῶπες νῦν μανθάνω. Διὸς γὰρ,
 φῆς, ἔτι καὶ ὃ Ἀλκμήνη πατὴρ
 Amphitrionis in Hercule erat, id ipsum morte affectum
 est, quod nempe ego sum (ut dixi) totum: quod autem ex
 Ioue erat, cū Dīs immortalibus conuersatur. D I O. Perspi
 cue nunc intelligo, autumas enim eadē uice Alcmenā duos

imago uerò apud Deos ima
 mortales Heben in uxorem
 duxerit. H E R. Audax ni
 mium es atq; loquax: et nisi
 à scommatibusquæ in me ia
 cis, abstinueris, senties quā
 primū qualis Dei imago
 sim. D I O G. Arcus enim
 nudus est atq; paratus. Cur
 autē de cætero te timeam,
 quū semel mortuus sis? Sed
 per tuū Herculem dic quæ
 so, dum ille uiuebat, quæ ne
 unā cum ipso, & tunc ima
 go existens, aut unum quidē
 eratis in uita, posteaquam
 autē uita decessistis, separa
 ti: ille quidem ad deos im
 mortales auolauit, tu uerò
 umbra, ut dignum uidetur,
 ad inferos aduenisti? H E R.
 Et si fas equidem foret ne
 quaquam respondere uiro
 sōphisticè percunctanti: at
 tamen aures quoque ad hoc
 porrigis. Quicquid enim

peperisse

τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆας, τὸν μὲν ἔκ
 Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τῷ
 Διὶ, ὅτι ἐκλήθητι διδύμοι
 ὕπνῳ ἰμομέτρῳ. **ΗΡ.** ἔκ, ὃ
 μάται, ὃ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἔ-
 μῆρ. **ΔΙ.** ἐκ ἴσῃ μαθὼν τῷτο
 ῥήδιον, σωθῆναι δὲ ὄντας
 Ἡρακλῆας, ἵκτις ἀμὲν ἄσπιρ
 ἱπποκένταυρός τις ὅτι αἱ ἐν
 συμπεριναύουσιν, αὐθροπῶ,
 καὶ δις. **ΗΡ.** ἔγχαρ καὶ πάν-
 τος ἔτι σοι δυνάσιν συγκα-
 θῶν ἐν ἀνὰ ψυχῆς, καὶ ἐν
 ματος; ὅτι τὸ ἐκλήθη ὅτι,
 τίω μὲν ψυχῇ ἐν ἔργῳ ἴ-
 να, ἔκαστ' ἐν Διὶ, τὸ δὲ
 δυνατὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε-
 κροῖς; **ΔΙ.** ἀλλ' ὃ βίλτισι ἀμ-
 φιτρύωνι ἴδῃ, καλῶς αὖ ταῦτ'
 ἴλγεις, αἱ σῶμα ἡδὲ αἱ νύκτι
 ἀσώματον ἀδωλον ἴ, ὅτι
 ἐκλήθηται Τριπλῶν ἡδὲ ποι-
 ῆσαι τὸν Ἡρακλῆα. **ΗΡ.** πῶς
 Τριπλῶν; **ΔΙ.** ἡδὲ πῶς, ἃ γὰρ
 ὁ μὲν τις ἐν ἔργῳ, ὁ δὲ παρ'
 ἑμὶν σὺ τὸ ἀδωλον, τὸ δὲ σῶ.

corpus hac tempestate esset: sed incorporea es imago: itaq;
 periculum est, te triplicem iam fecisse Herculem. **HERC.**
 Quonam modo triplicem? **DIOG.** Hoc quidem modo:
 nam si unus in cælo existit, tu uerò apud nos imago, corpus
 autem

reperisse Hercules: unū qui
 dem ex Amphitryone, alio
 rum uerò ex summo Ioue:
 ex quo factum est, ut gemi-
 ni unius matris utero latere
 tis. **HER.** Nequaquam ὁ
 insane: idē profecto ipsi era-
 mus ambo. **DIOG.** Neq;
 adhuc ad intelligendum idē
 facile est, duos Hercules in
 unum esse compositos, nisi
 quis diceret uos tanquam
 Hippocentaurum in unum
 fuisse copulatos: hominem
 uidelicet & Deum. **HER.**
 An non & homines eodem
 pacto ex duobus componi
 tibi uidentur, animo uideli-
 cet & corpore? Vnde
 quid prohibet animum qui-
 dem ipsum ex summo Ioue
 natum adesse cælo, me ue-
 rò mortalem ad inferos uo-
 nisse? **DIOG.** Vtique e-
 leganter hac differuisses, ὁ
 optimē Amphitryoniade, si

μαῖν οἷτις ἴοντες ὕδιν γράμα
 νομ, βία δὲ τὰυτα γίνετ. καὶ
 σκόπε ὅρ ἵνα δὲ πατὴρ δαί
 τερ ἐπινούσας τῷ σώματι.
 Ηρ. θρασυε τις εἶ, καὶ σοφι-
 τής. τίς ἔγὼ καὶ ὅρ τυγχάνεις;
 Δι. Διογένης ἔστι Σινοπίως ἄδελ-
 λος. αὐτὸς ἔγὼ, δὲ μὴ Δία μετ'
 ἀθανάτοισι διώσιν, ἀλλὰ τοῖς
 βελτίστοις νεκρῶν σώωμαι, ο-
 μέρη, καὶ τὸ τοσαύτους ψευδο-
 λογίας λατρυγῶν.

huiusmodi fabulis deridens.

*autem in Oeta iam in pulvis
 rem uersum, hac tria iana
 sunt. animaduertas igitur
 uelim, quem tertium corpore
 esse intelligis patrē. H E.
 Audaces, atq; sophista: sed
 quod nomen tibi est? D I O.
 Diogenis Sinopei imago: i-
 pse autem per Iouem, minia
 me cum dīs immortalibus,
 sed cum mortuorum opti-
 mis conuersor, Homerū atq;*

GILBERTI COGNATI AN- notationes.

ARGUMENTVM.

*An idola siue formę defunctorum aliz sint ab animalibus,
 uidendum hęc & in Platonis Phædone.*

IOANNIS SAMBYCI Annotationes.

Ridetur diuinitas Herculis.

Diogenes ridet celebrem præstantibus ansis

Amphitryoniadem, quod Ioue natus erat.

Ridet: nilominus diuinos esse putamus,

Dotibus heron quid ualuere boni.

*Nunquid Hercules.) ἱεραοῖς ἰννοματικῇ. Igitur è uita dis-
 scelsit, θεοῖμασις. Dic quæso.) ἱερωτισ. Ego enim.) Α repu-
 gnanti. Rectè.) Collaudatio. Hercules enim.) ἀπόκρισις ad
 rogationem. Quidnam dicis.) ἀνασκήν. Vtiq;.) λατρυγῶν.
 Quo pacto igitur.) ἱπποκρί. in eadem re. Caueas igitur.) σκῶμ*

μα

MORTVORVM DIALOGI. 47

μα. Audax nimium.) ἀπειλή. Cur autem.) Contemptio. Sed per.) Sophistica percunctatio. Et si fas quidem.) Occupatio. Nequaquam respondere.) ἀξίωσις. Quicquid enim.) ἀποκρίσις διακριτική. Perspicue nunc.) πείσισμα. Nequaquam.) Consecutionis illusio. Neque adhuc.) Confirmat eam ab absurdo. An non &.) A simili distinctio probatur. Vnde quid prohibet.) Conclusio. Vtiq; eleganter.) σκώμμα. Nam si unus.) σκωμματος ridicula ratio. Audax es.) Epilogus. Minimè cum dijs.) Epicuræ de animorum immortalitate sententia.

MENIPPΟΥ ΚΑΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

MENIPPI ET

Tantali.

Brasmo Roterodamo interprete.

MENIPPVS.

ΤΙ λέγεις ὦ Τάνταλε, ὃ
τί σιωπῶν ὁ δούλη, ἰδὼν
τῇ λίμνῃ ἐγὼς. Τάν.
ὅτι, ὦ Μενίππε, ἀπόλυτα
κῆρ τοῦ δόλου. Μὲ. ἔτι
ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἔτι λύφας
πιῶν, ὁ καὶ νῦν Διὶ ἀρυσάμι-
νος ἑστίῃ τῇ χαρὶ; Τάν. ἔτι
ἐμὲ, ὃ ἐπικύψαιμι· φού-
ρη γὰρ τὸ ὕδωρ, ἵπασθαι προ-
σίοντα ἀδυνάτοις μὲ; ὃν δόλου
καὶ ἀρυσίμαι, καὶ προσεγγικτῶ
τοιαῖς, ὃ θανάτῳ βρίζας ἀκρὸν
τὸ χάλος, καὶ διὰ τὸ δακτύλῳ
διαρρῖν, οὐκ οἶδ' ἵππε
αὐτῷ
digitos effluens aqua, baud scio quomodo rursus manum

Quid ciulas ὁ Tano-
take, aut quid tuā
deploras fortunā
stagno imminens? TANT.
Quoniā siti enecor Menip-
pe. MEN. Vsq; adeo pi-
ger es atq; iners, uti non uel
pronus incūbens bibere no-
ris, uel caua uola hauriens.
TAN. Nihil profecero si
procumbā: refugit. n. aqua
simul atq; me propius admo-
ueri senserit, quod si quādo
hausero, oriq; coner applica-
care, prius effluit, quā sum-
ma rigem labia: atq; inter
manum

αὐτὸς ἀπὸ λήθη φεράν τίνω χεῖ-
 ρά μιν. Μὲν. τῶν ἁγίων τι πά-
 σχεις, ὦ Τάνταλι. ἀτὰρ εἰπέ-
 μοι, τί γὰρ ἡγείσῃς τῷ πινῶν;
 ἢ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἰκῶ-
 νι μὴ ἐν Λυδίας ποῦ τίθαι-
 πῆλαι, ἐπεὶ ἡγείσῃς πινῶν ἡγεί-
 σῃς ἰδιώτατο. σὺ δὲ ὃ ψυχῶν,
 πῶς αὖτε ὃ διψῶν, ὃ πί-
 νεις; Τάν. τὸτ' αὐτὸ ὃ ἰώλα-
 σίς ὄσσι, τὸ διψῶν μου τίνω ψυ-
 χῶν, ὡς σῶμα ἔσμαι. Μὲν. ἀλλ'-
 λὰ τὸτο μὴ ὅττι πινούσιν-
 μὴν ἰπείφῃς τῷ διψῶντι ἰ-
 δῶσαι. τί δ' ἔρ σοι τὸ δεινὸν ἔ-
 σται; ὃ δίδισαι, μὴ ἰνδία τοῦ
 ποτῶ ἀποβάλλης; ἔχ' ἔρῳ γὰρ
 ἄλλω μετὰ τῷτον Ἀλλω, ὃ δ' ἄ-
 νατορ ἰνδούθῃς αἰς ἱτόρην τέ-
 πιν. Τάν. ἐρῶτε μὴν λίγεις.
 ἡγεί τῷτον δ' ἔρ μίρ' ὅττι ἰα-
 ταλίνης, τὸ ἐπιθυμῶν πινῶν,
 μηδὲν δόμῃσιν. Μὲν. ληρῆς, ὦ
 Τάνταλι, ἡγεί ὡς ἀλιθῶς πιν-
 τῷ δῶσαι δονῆς, ἀκράτῃ γι-
 λλιόρου, τὸ Δία, ὅστις τὸναν.

τίον

ipsum supplicij genus est, sitire, quum nihil sit opus. MEN.
 Desipis Tantale, & uti uerū tibi fatear, non alio potu uide-
 ris egere, quā ueratro mero, c nam diuersum quiddā pa-
 teris ijs

meam aridam relinquit.
 MEN. Prodigiosum quid-
 dam de te narras Tantalez
 uerūm dic mihi, isthuc i-
 psūm quorsūm opus est bio-
 bere, quū corpore careas?
 nam illud quod esurire po-
 terat, aut sitire, in ^b Lydia
 sepultum est: ceterūm tu
 quum sis animus, qui 'nam
 posthac aut sitire queas, aut
 bibere? TANT. Atqui
 hoc ipsum supplicij genus
 est, ut anima perinde quasi
 corpus sit, ita sitiāt. ME-
 NIP. Age, hoc ita habe-
 re credamus, quandoqui-
 dem affirmaste siti puniri
 at quid hinc acerbi tibi po-
 terit accidere? Num metuo
 is ne potus inopia moriaret?
 At equidem haud uideo alio-
 teros inferos, si quis bos reo
 linquat, neque locum alium
 in quem morte demigret
 quispiam. TAN. Recte
 tu quidem dicis: uerūm hoc
 ipsum supplicij genus est, sitire, quum nihil sit opus. MEN.
 Desipis Tantale, & uti uerū tibi fatear, non alio potu uide-
 ris egere, quā ueratro mero, c nam diuersum quiddā pa-
 teris ijs

MORTVORVM DIALOGI. 49

τίον τοῖς καὶ τῶν αὐτῶν-
των λιπῶν δ' ἀγμελῶς πῖ-
πυνθαι, ἢ τὸ ὄλωρ, ἀλλὰ πλὴν
δὶψαν περιβημελῶ. Τάν. ἢ
δὲ τὸν ἑλλέορον, ὦ Μένιππε,
ἀσάνεμα πιῶν, γίνουτό μοι
μόνον. Μέν. Δάρρει ὦ Τάντα-
λε, ὡς ἔτι σὺ, ὅτι ἄλλ' ὠίν-
τα τῶν νεκρῶν. ἀδυνάτορ
γάρ. καί τι ἢ παρ' ἑτοῦ, ὅστις
σὺ, ἐν καταδίκῃς δὶψῶσι, ἔ-
ὕδατο αὐτὸς ἔχ' ἀπομείνον-

modum tibi, pœna adiudicata est, ut sitiant aqua illos non
expectante.

teris ijs quos canes d' rabiosi
momorderint, ut qui non
aquam quemadmodum illi,
sed suum horrens. TAN.
Ne ueratrū quidem recu-
sarim. bibere, Menippe, si li-
ceat modò. MEN. Bonò
es animo Tantale, certum
habens, nunquam fore ut
uel tu uel reliquorum ma-
nium quispiam bibat. nec
enim fieri potest: quanquā
non omnibus quemadmo-

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Tantale.) Poetæ tradunt Tantalum Iouis ex Plotæ Nym-
pha filium, ac Phrygiæ regem, amicum dijs fuisse, qui cum eos
frequenter hospitio susciperet, & quodā tempore decissent
epulæ, filium suum Pelopem occidit, ac dijs coctum epulan-
dum apposuit, ut eorum diuinitatem experiretur. Sola au-
tem Ceres, reliquis abstinentibus, humerum exedit. Vitæ de-
mum restitutus Pelops, pro humero comeso à dijs eburneum
recepit: ut testantur Seneca in Thyeste, & Virgilius tertio
Georgicōn:

- Humeroq; Pelops insignis eburno.

Tantalum uerò propterea apud inferos fingunt damna-
tum, atque assistere Eridano flumini sitientē, quod si quan-
do admoerit, se potaturus repente aquam à labris contactā
refugere. Tum capite imminere arborem pomis onustam,

ddd sed eam

Sed eam subito porrigenti manum aliò subducere sese, atque
ita miserum præsente copia, inopia discrucari. Bologninus
ex 4. Metamorph. Ouid.

Tantalus hic etiam sitiens potare uetatur,

Corpora quod Pelops dñs epulanda dedit.

Meminit etiam Virgilius sexto Aeneidos. Ouidius scribit
hoc illi tormentum inditum esse, quod deorum secreta mor-
talibus reuelauerit:

Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat

Tantalus: hoc illi garrula lingua dedit.

Idem lib. 3 Elegiarum:

Proditor in medio Tantalus amne sitit.

b In Lydia) Minoris Asiæ regio est, Cræso rege & Pa-
æolo aurifero flumine notissima, Phrygiæ ab exortu solis uĩ
cina. c Veratro.) Elleboro pote tibi opus est, eoq̃e sa-
nè meraco. Qui autem parum animo constant, & insaniunt,
ellebro opus habere dicuntur, & elleboro sese purgare iu-
bentur. Rhadamanthus in secundo Verarum narrationum
libro, ita pronunciat, ut Ajax traditum ab Hippocrate el-
leborum bibat, priusquam in heroum consortium recipia-
tur: alludens ad eius insaniam. Ibidem scribitur, non li-
cuissè Chryssippo in beatorum insulam immigrare, nisi quar-
tũ iam sumpto elleboro. Nimirum illuc alluditur, quod
ter in uita bibissè memoratur, ut testatur etiam Petronius in
carmine quodam. d Canes rabiosi.) Canes rabie perci-
ti, quæcunque momorderint, rabiescunt, aquam horrent, &
tandem intereunt.

IOANNIS SAMBVCI AN- notationes.

Λιγυτινὸς de Tantalo fabulæ Ouid.

Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

ARGVMENTVM.

Tantalus ob factum fugentia flumina captat:
Quo dñs uix alius grauior antea erat.

Lucianus

MORTVORVM DIALOGI.

*Aufus consilium tandem est aperire Deorum,
Cogitur idcirco nunc tolerare sitim.*

Quid eiulas.) *ἰρώτησις τοῦ αἰτίου.* Quoniam siti.) *Caussē redditio querula.* Usque aded.) *ὑπερβολὴ ἢ ἐπιτίμησις.* Nihil profecero.) *Narratio.*

*Tantalus à labris sitiens fugentia captat
Flumina.*

Hor. lib. 1. Satyra 1. Prodigiousum quiddam.) *θαύμασις.* Dic mihi isthuc.) *ἀνασκυῖν ἀπὸ τοῦ ἀδυνάτου.* Cæterum tu cum sis.) *Sublata res, eius quoq; actio desinit.* Atqui hoc ipsum.) *ἀντισπαγωγή.* Age hoc ita habere.) *ὁμολογία ἐν περιστάσει.* Num metuis.) *Extenuatio.* At equidem haud.) *Inuestigatio causæ sitis.* Verum hoc ipsum.) *περίφρασις.* Desipis Tantalē.) *Reprehensio.* Bono es animo.) *Conclusio.*

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ
Μαυσώλ. *Mausoli.*

Brasmo Roterodamo interprete.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω Κάρ, ὡς τίς μίγα
φρονῆς, καὶ πάντων
ἐμῶν προτιμᾶσθαι
ἀξίους; Μαύ, καὶ ἐπὶ τῇ βα-
σιλείᾳ μὴ, ὡ Σινωπὸν, δε-
ῖκασι λουσα Καρίας μὴ ἀ-
πάντες, ἤρξα ἢ καὶ Λυδῶν ἰ-
νίμ, καὶ νόσος ἢ τινὰς ὑπε-
γαγόμεν, καὶ ἄχρι Μιλήτου
ἐπίβω,

aliquotitum aut et insulas nonnullas subegerim:^d *Miletum*
ddd 2. usque

O He tu * Car,
quare tandem in-
solens es, tibi que
places, ac dignum te credis
qui unus nobis omnibus an-
teponare? MAVS. Primis
regni nomine ó tu b Sino-
pensistis quippe qui Carie im-
perauerim uniuersæ, prate
rea c Lydiæ quoq; gentibus

ἐπίβλω, τὰ πολλὰ δ' ἰονίας
 καταστρεφόμενον, καὶ καλὸς
 ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέ-
 μοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον,
 ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνημα-
 ταμείβους ἔχον ἐπιτάμιον,
 θλικὸν ἐν ἅλλῳ τιμὸς, ἀλλ'
 ὅτι ἔτιος ἐς καλλίαν θυσια-
 μίον, ἔπικον καὶ αὐθιγῶν ἐς
 τὸ ἀποδιδόσθαι ἀνασμί-
 σον, λίθου δ' καλλίστου ἰσὺν.
 Αἰνῶν ὕψος τὸ αὐτὸ καλὸς. ὃ
 δοκῶ σοι δικαίως ἰδὲ τέτοις
 μέγα φρονῆναι. Δι. ἰδὲ τῇ βα-
 σιλεύῃ φῆς, καὶ τῷ καλλίῳ, καὶ
 τῷ βάρῃ τὸ τάφου; Μαύ. νῦν
 Δι' ἐπὶ τέτοις. Δι. ἀλλ' ὃ καλὸν
 Αἰ. Μαύσῳ, ὅτι ὃ ἰσχυρὸς ἐστὶ
 σοι ἰκέων, ὅτι ὃ μερὸς πάρος
 σιν. ὃ γὰρ τινα ἰσοίμῃα δι-
 πατῶν ἀμφοτέρων πόρε, ἐκ
 ἔχον ἀπᾶν, εἶναι δ' ἵνα τὸ σὸν
 ἑρπύλαιον προτιμῇαι αὐτῷ τῷ ἰο-
 μῷ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ
 γυμνά. καὶ τὸς δόοντας ὁμοί-
 ος

illa, neq; forma tibi iam adest, adeo ut si quem arbitrum de
 formae præcellentia delegerimus, baudquaquam dicere po-
 tis sit, quamobrem tua caluaria mea sit anteferenda: siqui-
 dem utraq; pariter tum calua, tum nuda; utriq; dentes pario-
 ter

usq; peruenerim, plerisque
 e Ioniae partibus uastatis.
 Ad hæc formosus eram ac
 procerus, ac bellicis in re-
 bus præualidus. Postremo
 quod est omnium maxi-
 mum, in Halicarnasso monu-
 mentum erectum habeo sin-
 gulari magnitudine, quan-
 tum uidelicet defunctorum
 alium nemo possidet, neque
 pari etiam pulchritudine
 conditum, uiris scilicet atq;
 equis pulcherrimo è saxo
 ad uiuam formam absolu-
 tissimo artificio expressis,
 adeo ut uel phanum aliquod
 simile baud facile quis inue-
 niat. Nū iniuria tibi uideor
 has ob res mihi placere atq;
 efferrī. DIOG. Num ob
 imperium ais, ob formam,
 atque ob sepulchri molem?
 MA V. Per Iouem ob hæc
 inquam. DIO. Atqui o for-
 mose Mausole, neq; uires iā

ως πρεσβύτερος καὶ τὰς ὀφθαλ-
 μὰς ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τὰς ῥίνας
 ἀποσεισάμενος, ὃ ᾧ τὰ φῶς,
 καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λί-
 θοι, Ἀλικαρνασσέου ᾧ ἴσως
 ἄν' ἑαυτὸν ἐκινῶνται, καὶ φιλο-
 τιμῶναι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς
 ἄντι μὲν αἰνολόγημα αὐ-
 τοῖς ἔσθ'· οὐδ' ὃ βέλτερι, ἔχ-
 ῃ ῥῶ ὅτι ἀπολαύεις αὐτῶ, πλὴν
 ἀμὲν τί τοι φέρε, ὅτι μᾶλλον ὁ-
 μῶν ἀχθοροῦν, ὑπὸ τυλιχέ-
 τοις λίθοις περιβέβηκε. Μαύ.
 αἰνῶντα ἔρ μοι ἐκείναι πάν-
 τα, καὶ ἰσότημ' ἔχει Μαύ-
 σολ', καὶ Διογένης; Δι. ἔν
 ἰσότημ', ὃ γρηναῖται, ὃ
 γὰρ. Μαύσολ' μὲν γὰρ οἷ-
 οῦται, μεμνημέν' τῶν
 ὑπὸ φῶς, ἐν εἰς εὐδαιμονίῃ
 ἔστι· Διογένης δὲ καταγέλα-
 σται αὐτῶ. καὶ τί φον ὁ μὲν
 ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἱρᾷ ἱκνῶν,
 ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆ γυναικὸς,
 καὶ ἀδελφῆς κατασπονδασμῶ
 πρὸς Διογένης δὲ, τῶ μὲν σῶ-
 ματι

ter ostendimus: pariter ocu-
 lis orbatifumus: pariter na-
 ribus simis ac sursum hian-
 tibus deformati. Caterum
 sepulchrum ac saxa illa pre-
 ciosa Halicarnassens forsitā
 iactare licebit, & hospitio
 bus gloriæ causa ostentare,
 tanquam qui magnificam
 quandam apud se structurā
 habeant: uerum quid hinc
 commoditatis ad te redeat,
 uir egregie, nequaquam ui-
 deo, nisi forsan illud cōmo-
 dum uocas, quod plus oneris
 atque nos sustines, sub tam
 ingentibus saxis pressus ac
 laborans M A V. Itane ni-
 hil illa mihi conducunt o-
 mnia? planeq; pares erunt
 Mausolus ac Diogenes? DL
 Imò baud pares, inquā, uir
 clarissime: nā Mausolus di-
 scrutiabitur quoties earum
 rerum in mentē ueniet, quib-
 us in uita florere cōsueuit:
 at Diogenes interim eum ri-

debet. Atque ille quidem de suo illo monumēto quod est in
 Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisia atque foro-
 re parato: contra Diogenes ne id quidem suo de corpore no-

μασθ, ἡ δὲ τίνα ἴαρον ἔχῃ,
 ἐκ δὲ δόξ. ἡ δὲ γὰρ ἑμὴν αὖ-
 τῷ τότῃ. λόγον δὲ τοῖς ἀρί-
 στοις πόρῃ αὐτῷ κατακλίνου-
 σιν, ἀνδρὸς βίον βιβλικῶς ὡς
 φιλόσοφον, ὃν Καρῶν ἀνδρῶν
 πεδωκίται, τὸ οὖν μνῆμα-
 τῷ, καὶ ἐν βιβλαστοτέρῳ χαρίῃ
 κατασκευασμένον.

uit, nunquid habeat sepul-
 chrum. Neque enim illi res,
 ea curæ est, uerum apud
 uiros excellentissimos sui
 memoriam famamq; reli-
 quit, ut qui uitam peregea-
 rit uiro dignam, tuo mo-
 numento, Carum abiectis-
 sime, celsiorem, ac tutiorem in
 loco substructam.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Tu Car.) Mausolum Cariz regem intelligit, qui fuit ma-
 ritus Artemisiz, quæ illum tam ingenti amore prosecuta
 est, ut eius fato perfuncti cineres uino permistos tradatur e-
 bibisse. Adhæc sepulchrum eidem sumptuosissimum extru-
 xit, quod à nomine eius Mauſeolum est appellatū, ob operis
 magnificentiam inter septem orbis miracula numeratum: ut
 Plinius scripsit lib. 36. cap. 5. Opere nondum absoluto periit
 Artemisia. Caria autem, regio est minoris Asiæ inter Lyciam
 & Ioniam sita, à quo Car caros, aliquis de Caria. Hinc Aristo-
 phanes in Auiibus: οὐδὲ Λούλος ἐστὶ καὶ Καρ: Quod si seruus est,
 & Car. Carum mores quoque prouerbij aliquot locum fe-
 cere, de quibus Erasmus noster. b Sinopenſis.) Sinope urbs
 Ponti, frequenti gymnasio clarissima, & patria Diogenis.
 Hinc Ouid. lib. 1. de Ponto:

Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopeus.

c Lydiæ.) Lydia quoque Asiæ minoris regio est, Cræſo
 rege & Pactolo aurifero flumine notissima. d Miletum.)
 Miletum Cariz oppidum, præstantissimæ lanæ prouentu no-
 bilitatum: hinc Mileſij populi, & Mileſiæ uestes. e Ionia re-
 gio est in extremitate minoris Asiæ, media inter Cariam &
 Acoliðem, tum cæli bonitate, tum situs commoditate nulli
 regio.

MORTVORVM DIALOGI. 35

regionum posthabenda. Huius incolę dicti sunt Iones, & metropolis Miletus, ut Carię Halicarnassus, in qua nobile Mausoleum extat.

IOANNIS SAMBVCI AN-

notationes.

Contentio de sepultura, alterius quidem magnificentissima, alterius uerò neglectissima.

Vult alijs se Mausolus præferre sepultis,

Forma quòd multos uicerit, atq; manu.

Diogenes ridet formam monumentaq; clara,

Illo & felicem se magis esse probat.

Ohecu Car.) Propositio $\varphi\omega\tau\eta\tau\iota\kappa\eta$, καὶ ἰσχυρικὴ κατ' ἰμμεν. Primum regni nomine.) ἀπόκρισις αἰτιώδης κατ' ἀπαρίμνησιν. Postremo quod est omnium.) Amplificatio postremi membri per κατὰ γὰρ φαν. Aded ut uel phanum.) Conclusio. Num ob imperium ais.) Negatio. Per Iouem.) Afferuatio. Atqui ὁ formose.) ἀναστανὴν, fuisse & habuisse miserum est. Siquidem.) Ratio ab æqualitate. Cæterum.) Responsio ad quartum membrum. Verum quid huic.) Remotio. Vir egregie.) ἱσχυρισὶς ὑπερβασίς. Illud commodum uocas.) Epilogus comparisonis. Itane nihil.) Propositio. Nam Mausolus.) Ratio. antefert autem Diogenes se Mausolo. Neque enim illi.) Approbatio. Apud uiros.) καύχουσις, quæ animi bona reliquis antepōnit.

ΝΙΡΕΟΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΝΙΡΕΙ, ΤΗΡΣΙ-

καὶ Μένιππου.

τα, & Menippi.

Brasmo Roterodamo interprete.

NIREVS.

Ι Δὲ δὴ Μένιππος οὕτως
ἀνέειπεν, πότμος & σύμφορος
φύσις

Ε Ccedenique uel Menippus hic iudex-
erit, uter nostrum sit
ddd 4 for-

φώτορος ὄντι. ἐπὶ ᾧ Μένιπ-
 πι, ἡ καλίων σοι δοκῶ. Μί-
 νινδρ δὲ καὶ ἐστὶ πρῶτορον,
 οἶμαι: καὶ γὰρ τὸ το αἰνῶναι.
 Νί. Νιρὺς, καὶ Θερσίτης. Μί-
 νινδρ ὁ Νιρὺς, καὶ πῶτι-
 ρ ὁ Θερσίτης; ἢ λέγω γὰρ
 πῶτι δῶλον. Θρ. ἢ μὲν ἢ δὲ
 ἔτι ἔχω, ὅτι ὁμοίως ἐμί σοι.
 καὶ δὲ δὲ τικλῆ: οὐ διαφί-
 ρεις, ὁλίκοι σὺ οὐκ ἐκείνους
 ὁ τυφλὸς ἐκείνους, ἀπάντων
 ἀμορφώτατον πρὸς αὐτῶν.
 ἀλλ' ὁ φοβὸς ἐγὼ, καὶ ψιδὸς, ἢ
 ἢ καὶ καὶ ἐκείνους τῶ δινάτῃ
 ὅρα δὲ σοι ᾧ Μένιππι ὅρ τινα
 ἀμορφώτορον ὄντι. Νί. καὶ γὰρ
 ἢ Ἀγλαίας καὶ Χάροπος, ὅς
 καλῶν ἀνδρῶν ἐκείνους ἢ λ-
 θον. Μί. ἀλλ' ἔτι καὶ πρὸς ἐγὼ, ὅς
 οἶμαι, καλῶν ὄντων, ἀλλὰ
 τὰ μὲν ὅσα ὁμοίως, τὰ ἢ ἐκείνους
 ταύτη μόνον ἀρὰ διακρίνοισι,
 ἀπὸ τῶ Θερσίτη καλῶν, ὅτι δὲ
 θρυπτόν τὸ σὺν ἀλαπαδνὸν γὰρ

Omnibus è Graijs Priameia ad Pergama ueni.

MEN. Atqui nō itē sub terrā opinor pulcherrimus uenisti,
 quippe qui reliquis quidem osibus alijs appareas asimilis:
 porro caluaria hoc uno insigni à Therfite caluaria digno-
 sci possit, quod tua delicata est ac mollicula: quandoquidem
 isthuc

formosior. Dic Menippe, an
 non tibi uideor forma præ-
 stantior? MEN. Imo qui-
 nam sitis, prius arbitror in-
 dicandum; nam hoc opinor
 scito est opus. NIR. Nireus
 ac Therfites. MEN. Uter
 Nireus, uer Therfites? nono-
 dum enim uel hoc satis li-
 quet. THER. Iam unum
 hoc uinco, quod tibi sum si-
 milis, neque tantopere me
 præcellis, quātopere te be-
 cus ille Homerus exulit, u-
 num omnium formissimū
 appellans: quin ego fasti-
 giato uerice, rarisque ex-
 impexis capillis ille, nihil te
 inferior uisus sum arbitro.
 Iam uerò tempus est uti pro-
 nuncies Menippe, utrum al-
 tero formosiozem existimes.
 NIR. Mirum ni me, Agalia
 Charopeq; prognatum.

-Qui uir pulcherrimus unus.

MORTVORVM DIALOGI. 57

αὐτὴ, καὶ ἐν αὐτῷ ἄλλο ἔχεις. *isthuc habes effeminatū, ac*
 Νί. καὶ μὴν ὅρ' Ομηροῦ, ὅς *neutiq̃ uiro decorū. N I R.*
 πῶς ἔμ', ὅπ' οἱ σωιστράτουρ *Attamen Homerum percōo-*
 τοῖς Ἀχαιοῖς. Μί. ὀνέγατά *tare, qua specie tum fue-*
 μοι λίγας, ἰγὼ δὲ ἄβλίπῃ, καὶ *rim, quum inter Gracoriū*
 πῶ ἔχεις, ἰκῶνα δὲ οἱ τότε ἰ- *copias militarem. M E N.*
 σασιν. Νί. ἔκκ' ἰγὼ ἐν ταῦ- *Tu quidem c̃ somnia mihi*
 θα δὲ μὲρ φῶτόρ' ὅς εἰμι, ὦ Μί- *narras : at ego ea specto*
 νιππῇ. Μί. ἔτι σὺ, ἔτι ἄλλ' *quæ uideo, quæq̃ tibi ad-*
 δὲ μὲρ φῶ, ἰστοιμίᾳ γὰρ ἐν *sunt in præsentia: caterūm*
 Ἄδῃ, καὶ ὅμοιοι ἄπαυτοῖς. *ista norunt qui id temporis*
 Θρ. ἰμοὶ μὴ καὶ τῷτε ἰκῶ- *uiuebant. N I R. Quid igitur*
 νίρ. *tandem? an' nō ego for-*
 μοσιώρ Menippe? M E N. Neq; tu, neque quisquam alius
 formosus hoc loco: siquidem apud inferos æqualitas est, pa-
 resq̃ sunt omnes. T H E R. Mibi quidem uel hoc sat est.

GILBERTI COGNATI AN.

notationes.

ARGVMENTVM.

Thersites cum Nireo de forma contendit apud inferos
 ubi pares sunt omnes.

a Nireus ac Thersites.) Nireus Charopi & Aglaïæ filius,
 Græcorum omnium formosissimus, quemadmodum Thersites
 omnium maximè deformis: Ouid. lib. 4. de Ponto:

Tam mala Thersiten prohibebat forma latère,

Quàm pulchra Nireus conspiciendus erat.

Homerus Iliad. 2. Thersiten totum à capite, quod aiunt,
 usque ad pedes ita graphicè dēpingit, ut corporis uitia & a-
 nimi morbos, ut dicas pessimum ingenium in domicilio se di-
 gno habitasse. Itidem fecit Lucianus noster aduersus indo-
 ctum librorum copia tumentem. Hinc cūm hominem uche-

ddd 5 menter

menter fœdum significare uelimus, *Θερσίτιον βλάμματα*: id est, Therstix faciem habere dicamus. Iuuenal. Satyra 8.

Malo pater tibi sit Therfites, dummodo tu sis

Æacida similis-

b Crcus ille Homerus.) Quum prius Melesigenes diceretur, quodd ad Meletem fluium natus esset, ob id tamen cœcus esset, Homeri nomen sortitus est. Cumæi namq; & Iones captos oculis *ὀμῆους* appellant, quodd *ὁμῆους*, id est itineris ducibus egeant. Hinc cæcutiens Mæonius nuncupatur à Martiano lib. r. de Nuptijs Philolog. c Somnia.) Lucianus hęc & in Harmonide, *ὀνίφατα* prouerbio dicit rem futilem, inanem & nihili.

IOANNIS SAMBVCI

Annotationes.

Contentio de pulchritudine, quæ apud inferos nulla est.

Lis est egregia de forma: pulchrior alter

Vult esse, Aglaia de genetrice satus.

Cedere Therfites non uult, turpissimus olim:

Omnia mors æquat: gratia nulla ualet.

Ecce denique.) Propositio. Dic Menippe.) Iussio, cum rogatione. Imò quinam fitis.) *ἰπώτισ*. Nirus ac.) Responso. Vter Nireus.) Alia rogatio. Nondum enim.) Ratio. Iam unum hoc uinco.) Conclusio. Neque tantopere.) Homeri reprehensio. Quin ego.) *αὐξήσις*. Iam uerò tempus.) *ἀπαρροχή*. Mirum ni me.) Assseueratio à parentibus, & Homeri testimonio. Atqui non item.) Refutatio, cum Menippi comparisone. Attamen Homerum.) Iussio, & confirmatio *ἄταχος*. Tū quidem somnia.) Contemnit testimonium comparatione. Quid igitur.) Rogatio. Neque tu.) Epilogus cum generali sententia.

DIOGE.

Κρά. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ
 συγκατέβανον ἑμιν, ἢ αὐτοῖς
 τοῖς δ' ἐπιστοι, ἰσχυρότεροι.
 εἰς τὸ πλεονέκτημα, ὁ ἑμὲν τις,
 καὶ Ἀρσάκης, ὁ Μεδόριος.
 Περικλῆς, καὶ Οροίτης ὁ Ἀρμένιος.
 ὁ μὲν ἰσχυρότερος (ἐπιφύωντος γὰρ ὑπὸ ληστῶν πα-
 ρὰ τὴν Κιθαιρῶνα, ὅτε Ἐλευ-
 σίνα οἰκοῦν βασιλεῖον) ἐτινί τε,
 καὶ τὸ τραῦμα ἢ τῶν χειρῶν
 ἄχι, καὶ τὰ παιδία τὰ νιογνά,
 ἀκατακλιπτα, ἀκακλῆστοι,
 καὶ ἰαντῶν ἐπιμίμειτο ὅτι τόλ-
 μης. ὅτε Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλ-
 λων, καὶ τὰ πρὸ τῆς Ἐλευθε-
 ρᾶς χωρία, πάντημα ὄντα
 ὑπὸ τῶν πολλῶν, διδούων,
 δύο μόνους εἰκίτας ἐπέγειτο, καὶ
 ταῦτα, φειδῶς πίντι χρυσᾶς,
 καὶ λευκῆς τίτλας μετ' ἰαν-
 τῶν. ὁ δ' Ἀρσάκης (γυμνα-
 ὅς γὰρ ἦεν, καὶ νῦν Δί' ἐν ἄσ-
 μιν) τῶν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρ-
 κόν) ἔχθετο, καὶ ἔγανῃ τε,
 πρὸς βασιλεῖον, καὶ ὅτι τὴν
 ἱπποῦ αὐτῶν προσεχθῆναι,
 καὶ

CR. Cum alij multi nobiscū
 descendebant, tum uerò in-
 ter ipsos maximè nobiles,
 Ismenodorus ille diues ex
 nostris, et Arsaces Medorū
 præfectus, et Armenius
 Orates. Ismenodorus igitur
 (occisus enim fuerat à la-
 tronibus circa Cithæronē,
 quando Eleusinem, ut arbi-
 tror, proficiscebatur) et
 gemebat, et uulnus in ma-
 nibus præ se ferebat, libe-
 ros suos paruos, quos relin-
 querat, identidem uocādo,
 sibiq; ipsi ob audaciam suc-
 censendo, qui cum Cithæ-
 ronem transisset, ac loca il-
 la circa Eleutheras deserta
 ac bellis uastata peragra-
 set, non amplius quàm duos
 seruos secum aduxisset, idq;
 etiam cum phialas quinque
 aureas et cymbia quatuor
 secum haberet. Arsaces autē
 (senior. n. iam erat, et per
 Iouem, pro Barbarico illo
 ritu, facie non adeò inhone

sta aut contemnenda) grauiter ferebat atque indignaba-
 tur quòd pedib. incederet, uolebatq; sibi equum suū adduci.

Nam

αἰ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συντιθεῖς
 καὶ μὲν πλεονῶν ἀμφοτέρω δια-
 παρίσταντο καὶ Θραξὸς τινὸς
 πρισταγῆς, ἐν τῇ ὑπὸ τῷ Ἀρ-
 ξῇ, πρὸς τὸν καππαδόκῳ
 συμπλοκῇ, ὃ μὲν γὰρ Ἀρξά-
 κης ἐπύλαυνον, ὡς διαγῶτε,
 πρὸς τὸν ἄλλων προὔπερ-
 μέσκει. ἵππος δὲ ὁ Θραξ, τῇ
 ψίλῃ μὲν ὑποδὺς, ἀπὸ σάκ-
 τας τὸν Ἀρξάκην ἑλόντ' ἔτι
 δὲ ὑποδὺς πλεονῶν σάκτασιν, αὐ-
 τὸν τι διαπάρεα, καὶ τὸν ἵπ-
 πον. ΑΝΤ. πῶς οἶόν τι, ὦ Κρά-
 τες, μὲν πλεονῶν ἔτι γοῖαν;
 Κρά. ῥῶτα, ὦ Ἀντίδωρον· ὃ
 μὲν γὰρ ἐπύλαυνον, ἀπὸ σάκ-
 τας τινὰ ἑλόντ' ἐπὶ πλεονῶν
 οὐδ' ὁ Θραξ ἔτι ἀπὸ σάκ-
 τας τινὰ ἑλόντ' ἐπὶ πλεονῶν
 καὶ πλεονῶν αὐτὸν ὁ ἵπ-
 πος, ἐν γένῳ ὑπὸ σάκτας, ὅτι
 καὶ τῇ σαρίσσει πλεονῶν ἐπύλαυνον,
 καὶ τὴν σάκτασιν τὸν ἵππον καὶ
 τὴν σάκτασιν, καὶ θυμὸν καὶ σφ-
 ῆραν ἐπὶ αὐτὸν διαπάρεα
 τε,

excussisset, et iā cuspis ipsum prateruecta esset, in genu pro-
 cūbens excipit sarissa uenientis impetū, ac equū sub pectus
 uulnerat: quo mox præ furore ac uehemētia cursum seipsum
 transadigen-

Nā et equus unā cū eo mor-
 tuus fuerat, una plaga am-
 bobus transposita à Thracē
 si quodā scutato in eo præ-
 lio quod cū rege Cappado-
 cum ad Araxem fluuium
 cōmissum fuerat. Nā a Ar-
 saces quidem infesto cursu
 in hostem ferebatur, longē
 ut quidem ipse narrabat,
 ante alios euectus. Thrax
 autem expectato illo subsidio
 stans, ac scutum præ se te-
 nens, uenientem Arsaces ha-
 stam excutiendo diuertit:
 ipse autē submissa parum-
 per sarissa sua, & equum
 & insidentem illum trans-
 uerberat. ANT. Sed quo
 pacto fieri potuit, Crates,
 ut uno ictu ambos transuer-
 beret? CRA. Facillimē,
 Antisthenes: nam ille quidē
 cursu ferebatur, contum-
 quendam uiginticubitalem
 pratentum habens: Thrax
 aut ubi pelta obiecta plagā

ακαρναὶ (ἴσθαι γὰρ ἡμῶν
 νῦν, καὶ ἡσπράτο τῇ Μυρτιά)
 τί αὐτῶν τὸν ἱρώτα, σαυτὸν ᾗ
 ὅς τις τὸς μὴν πολέμους ὁδὸν
 πώποτε ἔτρεψας, ἀλλὰ φιλο-
 πινδύως ἠγωνίστο πρὸ τῶ ἀκα-
 λου, καὶ οὐδὲ τὸ τυχέτω πάσας
 δισκαρίας, καὶ δακρυῶν ἔπει-
 πλάστων καὶ τραυμάτων, ἵνα
 λυγρὸς ὁ γυναικῶν, ὁ μὴ γὰρ βλε-
 ψίας, αὐτὸς ἑαυτὸν κατατρυ-
 γει, φθάσας πολλὰ πῶν ἔ-
 νοιαν, ὅτι χρέματα ἐφύλακ-
 τε τοῖς μηδὲν προσέκουνσι
 ἡλκρινέμοις, ὅς αὖ βιώσιμα
 ὁμῶνται νομίζων. πῶν ἔ-
 μοιγε ὁ πῶν τυχεύσαντο ἄρ-
 λῶν παρίσχεστο γίνοντες.
 ἀλλ' ἢ οὐ μὴν ὑπὸ τῷ τομίῳ
 ἰσχυρὸν ἀποδείκνυται, καὶ
 ἀποσκευῶν πᾶν ῥῶτον τὸς ἀ-
 φικνεύμεν. βαβαῖ, πολλοί
 γι, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες
 δακρυόεντες, πῶν τῶν νῦν
 γυνῶν ἑστέων, καὶ νεώτερων. ἀλλὰ
 καὶ οἱ πάντες ἐκπρακτοὶ ὁδύρου-
 νται. τί τῶν; ἄρα τὸ φίλτρον
 αὐτὸς

uerò Acarnan, (gemitbat
 enim & ille, ac deuouebat
 Myrtium) quid amorem ac-
 cusas, inquam, & non po-
 tius te ipsum? qui hostes qui-
 dem haud unquam perbor-
 rueris, sed te ultro periculis
 offerendo, ante alios in præ-
 liū descēderis. à puella uerò
 uulgari illa quidē, ac fortē
 oblata, & à lachrymīs atq;
 singultibus fictitijs, genero-
 sus ipse tu captus fueris. Nā
 Blepsias quidem ipse sese ac-
 cusat ob nimiam stulticiā,
 quod pecuniam uidelicet cu-
 stodierit heredibus nulla
 necessitudine sibi cōiunctis,
 dum uanus ipse in perpetuū
 uicturū esse se putat. Verū
 mihi quidem non uulgarem
 uoluptatem præbuerūt tūc
 lamentātes isti. Sed iam cir-
 ca fauces sumus. Aspicere
 nos illuc oportet, atque à
 longē contemplari adueni-
 entes. Papæ multi certe, et
 uarij, omnesq; lachriman-
 tes, præter pullos istos et infantes. Quin & ætate ni-
 mia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro a-
 liquo

κότες ἔχει τὸ βίον : τὸτον ἔμ
 τὴν ὑπόθεσιν ὁρᾶσαι βέλο
 μαί. τί δαυροῦς παλινδῶ
 ἀποθανόν ; τί ἀγασσάτης,
 ὡ βίλτισι, καὶ ταῦτα, γόρῳ
 ἀφίγμελός ; ὅπῃ βασιλεὺς
 ἦδ' α. Πτω. ὁ δαμῶς. ΔΙ. ἀλλ'
 λαοκρατῆρας ; Πτω. ὁ δὲ τῷ-
 το. ΔΙ. ἦρ' ἔν' ἐπ' αἵματι, εἰς
 αἰῶσι τὸ πολλὸν τρυφῶν ἀ-
 παλινδῶντα τὸ θάνατον ; Πτω. ὁ-
 δὲ τοῦτον . ἀλλ' ἔτι μὲν ἔ-
 γινεαι ἀμφὶ τὰ ἐννέκον-
 τα, βίον ὃ ἀπορον ἀπὸ καλῶς
 καὶ ἐρμίας ἔχον, ἐς ὑπὲρ
 βολὴν πῶχρος ὢν, ἄτακτος τε,
 καὶ πρόστι χωλός, καὶ ἄμυν
 ὄρεν βλίπων. ΔΙ. αὐτὰ τοῦ-
 τος ὢν, ζῆν ὁ βίολός ; Πτω. ναί.
 ἡ δὲ γὰρ ἔν' τὸ φῶς. καὶ τὸ τε
 θάνατον, δεινὸν καὶ φοβερόν.
 ΔΙ. παραπαίεις, ὡ γέρον, καὶ
 μαρμαρίζεις πρὸς τὸ χρεῖον, καὶ
 ταῦτα, ὁλικιότης ὢν τῷ πορ-
 θμῶς. τί ἔν' αὖ τις ἔτι λέγει
 πρὸς τῶν νῦν, ὅπῃ οἱ ταλ-
 δειν. dulcis enim erat lux: mori autem graue & horren-
 dum. ΔΙΟ. Delirus, ὦ senex, & iuueniliter te geris erga ne-
 cessitatem: & hoc, cum sis coequalis portitori huic. Proin-
 de quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decre-

liquo uita tenentur? Istum
 igitur decrepitum interro-
 gare lubet: Quid ploras,
 heus tu, tam prouecta etate
 mortuus? Quid indignas
 ris bone uir, praesertim cum
 senex hic adueneris? Ec-
 cubi rex fuisti? MEND.
 Haudquaquam. DIOG.
 Verum satrapa. MEND.
 Neque hoc. DIOG. Num
 igitur diues fuisti, ideoque ma-
 le te habet, quod relictis
 multis delicijs ac uoluptati-
 bus mori coactus fueris?
 MEN. Nihil tale: sed ano-
 nos quidem circiter nona-
 ginta natus fui, uitam autem
 difficilem egi, arundine &
 linea uictum quaritans, ula-
 tra modum egenus ac pau-
 per, liberis carens, & prae-
 terea claudus quoque, &
 parum oculis uidens. DIO.
 Et uiuere cupiebas, cum ta-
 lis esses? MEN. Certè qui-
 e e e piti

ἡῶτοι φιλόσοφοι ἄσιν, ὅς ἐχρῶν
διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν
ἐν τῷ γένει κακῶν φάρμα-
κον; ἀλλ' ἀπίστων, μὴ καὶ
τις ἡμᾶς κτείνεται, ὡς ἀπό-
δρασιμ βολούοντας, ὁρῶν πε-
ρὶ τὸ τόμιον εἰλημένους.

tur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa
fauces hic nos oberrare uiderit.

piti isti tantopere uiuere cu-
piunt, quos decebat ipsam
mortem etiam consecrari,
tandem remediū quoddā
eorum malorum quae secum
fert senectus? Sed abeamus
iam, ne quis ex nos suspice-

GILBERTI COGNATI ANO

notationes.

a Nam Arsaces.) De Arsace Medorum praefecto, qui à
Thrace pedite unā cum equo suffossus fuit. Tale quoddam
certamen peditis cum equite describitur in Commentarijs
Caesaris lib. 4. ut uidere possit unusquisque, quomodo à pe-
ditibus suffoderentur equi.

IOANNIS SAMBŪCI ANO

notationes.

Διηγητικὸς καὶ ἱστορικὸς.

Tanarias ad eunt fauces & limina nigra,
Vt spectent ducat quos ibi Atlantiades.

Quisq; suos narrat comites: quos inter habetur
Pauper, qui uita stamina longa petit.

Omnium nunc.) Occasio. Cur non obsecro.) Hortatio.
Recta ad.) A' loco. Vt ibi spectemus.) A' causa. Eamus.)
Assensus. Etenim.) Ratio à iucundo κατὰ μῆριν. Ego
uerò exponam.) περιουσις ἢ ὑπερβολή. Exponas licet.) ἀ-
ξιώσις. Tum alij multi.) ἡλικίᾳ κατὰ πρόκλητον. Ismeno-
dorus ille.) τὸ προσωποῦν ὀρισμῶν. A' latronibus.) Mortis
genus. Circa Citheronem.) Locus. Quando Elcusinum.)
Tempus.

MORTVORVM DIALOGI. 67

Tempus. Et gemit. τα πρᾶχθῆντα. Arfaces autem.) Secunda pars de Arface. Nam Arfaces. ἡ μάχη. Thrax.) Narratio luminosa. Ille quidem cursu.) ὁ ῥόπος. Contumquendam.) Modi luculenta descriptio. Intelligis nimirum.) Conclusio. Veruntamen.) ἐπ' ἀνὸς μετα τὴν ἀποπληθύνει. Et ego porro.) Interfatio Antisthenis, per narrationem. Tu quidem.) Diogenis narratio. Ac Damidi quidem.) Capita orationis suæ ad singulos habitæ. Tu uerò Acarnan. ἀποστροφή. Qui hostes quidem.) Comparatio ab indigno. Verum mihi quidem.) τὸ ἐκδῶν ἡ δὲ. Sed iam circa.) Ambulationis finis. Παρὰ.) θαύμασις. Quid ploras. ἰσχυρῶς. Quid indignaris.) Multiplex sciscitatio. Nihil tale.) Responsio negans. Sed annos.) Assertio, & narratio. Mori autem graue. ἀντίθεσις. Deliras.) ἐπιτίμησις. Proinde quid iam.) ἑσθὶς παρακλιτική. Sed abeamus.) Conclusio.

AIANTOS KAI AGAMEMNONIS. AIACIS ET AGAMEMNONIS.

Iacobo Micillo interprete.

AGAMEMNON.

Εἰς τὸ μανίς, ὦ Αἴαν, σιωπῶν ἐφόνουςας, ἐμίλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἀπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσῆα; καὶ πρῶτον ἔτι προεβλήψας αὐτὸν, ὅπου ἐκμαντοσόμενος, ἔτι προσεπαῖν ἔξισσας αὐτὰρ οὐ στρατιώτῃ, καὶ ἰσχυρῶν, ἀλλ' ὑπερβλήπῃς μεγάλην βαίνων, καὶ ῥᾶθι.

Situ, dum furore correptus fuisti, a Ajax te ipsum interfecisti: nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detrucatis, deformasti: quid quæso Vlysem accusas? Ac paulo antequam aspicere ipsum uoluisti, cum uenisset huc uates coisulturus: neque alioqui dignatus es uirum commilitonem

ac socium; sed superbe admodum ac grandi incedens gressu

ddd 2 f4

ῥῶλθις. Αἰ. φάτως, ὦ Ἀγά-
 μεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μα-
 ρίας αἰτίᾳ καί τῃ, μόνῳ
 αὐτῆς ἰαδῶς ὡδὶ τοῖς ἰπλοῖς.
 Αἰ. ἔξιπαι δὲ αὐτοαγαυοί-
 τῳ εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρα-
 τῶν ἀπ᾽ αὐτῶν; Αἰ. ναί, τά γε
 πεισῶτα. οἰκία γάρ μοι ὧν ὁ
 Παναπλῖα, τοῦ αἰνῆσι γιγνέσθαι.
 καὶ ὑμᾶς εἰ ἄλλοι, πολλὸν ἀμάρ-
 τος ὄντες, ἀπ᾽ ἀπαδὶ τὸν ἐγὼ
 θα, καὶ παρὶχρῆσά τι μοι τῶν
 ἀθλῶν. ὁ δὲ Λαέρτης, ὅν ἐγὼ
 πολλὰ κίς ἴσως, κινδυνόου-
 τα κατακινδυνόω ὑπὸ τῶν
 Φρυγῶν, ἀμείνων ἔξιπαι εἶναι,
 καὶ ἐπιτυχεῖσσι τῷ ἔχον τὰ
 ὅπλα. Αἰ. αἰτῶ τοιγαυῶν,
 ὦ γυνῶν, τί μὲν ὅστις, ὃ δὲ
 σοι τί μὲν κληρονομίαν τῶν ἰο-
 πλῶν παραδιδόναι, συγγινῶ
 γινόντι φέρουσα, ἵς τὸ καὶ τὸν
 πατρίδα αὐτά. Αἰ. ἔκ, ἀλ-
 λὰ τὸν Ὀδυσσεύς, ὃς αὐτὸς ποιεῖ
 ἐκ μόνος. Αἰ. συγγινῶν, ὦ

Αἰῶν

su prateristi. A I A X.
 Merito Agamemnon. Ille
 enim mihi furoris huius au-
 ctor extitit, ut qui solus me
 cum pro armis iudicio con-
 tendere ausus fuerit. A G A.
 An uero dignum censebas
 te, qui absque aduersario,
 atq; absq; puluere, ut dici-
 tur, superares omnes?
 A I A X. Quid ni in tali utiq;
 causa? Nam armatura ea
 cognitionis quodam iure ad
 me pertinebat, cum fratris
 mei patruelis certe fuerit.
 Deinde uos ceteri, qui mul-
 to quā ille praestantiores eo-
 ratis, detrectastis certamen,
 et cessistis mihi arma: iste
 autem b Laertia filius, quē
 ego nō semel in summo peri-
 culo cū seruauī iam à Troia
 nis propè cōcideretur, meli-
 ro esse me uoluit, ac dignior
 qui armis illis potiretur.

A G A. Accusa igitur, ὁ γε-

uerose, c Thetim, quæ cum tibi debuisset armorum succes-
 sionem ac hereditatem, utpote cognato, tradere, in me-
 lidium allata illa posuit. A I A X. Haudquaquam, sed Vo-
 ssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. A G A. Ignoscendū

Aiax

Αἶαν, ὁ αὐθροπὸς ὅν ἀρίχθῃ
 Δῖος, ὁ δῖος πρῶματ',
 ἵππ' οὐ καὶ ἑμῶν ἱκαστ'
 ἐνδωσάμεν ἑκμύλια, ἰπὲ
 καὶ ἰγκέτιός σε, καὶ ταῦτα
 παρὰ Τροσὶ Δινατῶν. Αἶ.
 ὁδ' αὖ γὰρ ὅ τις με λιατὶ Δινα-
 σῶν ἂν ὁ δῖος λίγην τι πε-
 ρὶ τῶν ἑμῶν. τὸν γὰρ Ὀδυσσεὺς
 μὲ οὐχὶ μισῶν ἐκ αὐτῶν Δινα-
 σῶν, ὁ Ἀγάμεμνον, ὁ δ' ὁ αὐ-
 τῶν Αἰνῶν τῶν ὁδ' αὖ γὰρ.

Ajax est, si homo cum esset, ap-
 petiuit d. gloriā, rē dulcissi-
 mā, cuius gratia etiā nostrū
 quilibet obire pericula susti-
 net; præcipue quando ui-
 cit te postea, & hoc Troia-
 nis ipsis iudicibus. A I A X.
 Noui ego quæ me dānarit,
 sed fas nō est de dñs aliquid
 dicere. Vlyssēm igitur aliud
 quān odisse non possum,
 Agamemnon, non si mibi
 ipsa Minerva hoc imperet.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Ajax.) Duo fuere Aiaces furiosi, alter amore, alter iras
 de quibus Plutarchus in uita Sertorij. Hic adeo grauius tu-
 lisse legitur, Vlyssēm sibi prælatus in capessenda successio-
 ne armorum Achillis, ut prae dolore in insaniam uersus sit. i-
 taque gladio districto in gregem pecorū insilijt, existimans
 sese Græcorum copias cædere. Tum duos quosdam maxi-
 mos suos à trabe suspensos, flagris cæcidit, arbitrans hos es-
 se Agamemnonem & Vlyssēm, quorum alteri ut iudici, alteri
 ut uictori potissimū erat iratus. Deinde postquam respuisset,
 partim pudore, partim metu sibi mortem consciuit.

b Laertē filius.) Vlyssēs, qui ab eo Laertiades dicitur.

c Thetin.) Achilles matrem, ex Peleo Aeaci filio. d Glo-
 riam.) Insignis enim gloria non nisi magnis periculis contin-
 git. Neque triumphum egit quisquam, qui non sit ausus Mar-
 tis euentum experiri. Omnes enim qui maximo ingenio præ-
 diti sunt, stimulis gloriæ concitati, res præclaras aggrediun-
 tur. Gloria nihil est in rebus humanis pulchrius, nihil dulci-
 us & amabilius, nihil cum uirtutis altitudine copulati-
 us.

L V C I A N I
I O A N N I S S A M B V C I
Annotationes.

Κατηγορητικός, ὁ ἀπολογητικός.

Aufus quod pro armis Aiaci congredi Vlyffes,

Indicio captus ille furore fuit:

Idcirco semper contemnens odit Vlyffes,

Nec Thetidos culpam ceruleæ esse putat.

Si tu dum furore.) κατηγορία ἀντικατηγορητική. Meritò.)
ἀντίκλημα. An uerò dignum.) Obiectio. Quid ni.)
Responsio. Nam armatura.) Ratio à iusto, & ἀφ᾽ ἡγασίς.
Accusa igitur.) Regestio. Haudquaquam.) Inficiatio. I-
gnoscendum est.) παραινισις θετική. Sed fas non est.) Præci-
sio. Vlyffem igitur.) Conclusio.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΟ-

στράτη.

MINOISET SO-

strati.

Iacobo Micyplo interprete.

MINOS,

Ο Μὲν λεγὼς οὗτος
Σώστρατῳ, ὅτι τὸν
Πυριφληγόντα ἱμ
βεβλήδω. ὁ δ' ἐν ὀνόματι
τῆ Χιμάρης δις παδάτω.
ὁ δὲ τύραννος, ὃς Ἑρμῇ, παρὰ
τὸν Τίτυον ἀποταθείς, ὑπὸ
τῶν γυναικῶν ἡερίδω καὶ αὐ-
τὸς τὸ ἥπαρ ὑμᾶς δι' οἰάγας
βοῖ, ἄπει κατὰ τάχ' ἰς τὸ
ἡλύσιον

P Rædo hic quidem So
stratus in Pyriphle-
gethontem præcipi-
tetur, sacrilegus autem ille
à Chimæra discerpatur: ty-
rannus uerò iste, Mercuri,
iuxta Tityum in longū ex-
tentus, arrodendum & ipse
hepar præbeat uulturibus.
Vos aut boni ac probi, abi-
te quam celeriter in campū
Elysiū,

ἡλθαιμ περὶ αἶον, καὶ τὰς Μιν
 κέρων νόους καλοικῶντι, αὐθ
 ὦρ δίνεαι ποιεῖται παρὰ τὸν
 βίον. Σώ. ἄκουσον, ὦ Μίνως,
 ὅ σοι δίνεαι δόξω λίγειν.
 Μί. τίς ἀκούσῃ αὐθις; ὃ γὰρ ἔφα
 λόμην, ὅ Σώστρατι, πονη
 ρεῖ ὢν, καὶ τοσούτους ἀπικτο
 νός; Σώ. ἰσθλίσταται μὲν,
 ἀλλ' ἔφα ἀδικαίως πολλὰ δό
 σματα. Μί. καὶ πάντων, ἔγι ἀ
 ποτίσαν τίς ἀξίαν δίνεαι.
 Σώ. ἴμης ἀπόκρινάι μου, ὦ
 Μίνως, ἔραχὺ γὰρ τὶ ἐρύσομαί
 σι. Μί. λίγει, μὲν μακρὰ μόσ
 νον, ὅπως καὶ τὸς ἄλλους δια
 κρίνομεν ὅδω. Σώ. ὁπίσθε
 ἱπράττετον τῷ βίῳ, πότιρα
 ἱκὼν ἱπράττετον, ὃ ἱπικίλλωσθ
 μι πρὸ τῆς Μοίρας; Μί. καὶ
 τῆς Μοίρας δολαφός. Σώ. ὅ
 κῆρ καὶ οἱ χρεῖται ἅπαντες, καὶ
 οἱ πονηροὶ δολῶσται ὑμῶν, ἰσ
 πᾶν ὑπεριβύτεις, ταῦτα δὲ
 μεν. Μί. ναί, τῇ Κλωθῇ, ὃ ἰσ
 πᾶν ἐπίταξι γυννέιντι τὰ
 πρα-

riter omnes, et nos qui mali uidemur, eadē agimus, dū illi
 obsecūdamus. MIN. Ita profectō, Clotho uidelicet, illi pa
 rentes: quæ unicuique iniungit, cum primū natus est, quæ

Elysium, in insulasq; beatorū
 habitate, pro ijs quæ rectē
 ac iuste in uita fecistis. S O.
 Audi ō Minos, num tibi iu
 sta dicere uidear. MIN.
 An ego denuò nunc audiā?
 An nō conuictus es Sostra
 te, quòd & malus fueris, et
 tam multos occideris?
 S O S T R. Conuictus qui
 dem fui, sed uide num iuste
 ob id supplicio afficiar.
 MIN. Atque admodum, si
 modò id iustū est, pro meri
 to quemq; suo pœnā depen
 dere. S O S. Attamē respon
 de mihi ō Minos. breue e
 nim quiddam interrogabo
 te. MIN. Dic, sed ne pro
 lixè modò: quò deinceps &
 ceteros dydicare possia
 mus. S O S T R A. Quæ
 cunque in uita egi, utrum
 uolens ea feci, an ita à Par
 ca agglomeratū mihi fuit?
 MIN. A' Parca scilicet.

S O S. Proinde & boni pa

μῶν τὸς διακονησαμένους ἀλ-
 λήροις ἀγαθοῖς· ὃ γὰρ δὴ ἰ-
 κῶν ἀπ' αὐτῶν ἔχει τις αὐτῶν, ὥς αὐ-
 τὴν αὐτῶν ἀπολαύσας τῶν τοῖς μι-
 τὰ πάσης αὐτῶν ἀγαθῶν προσήλα-
 γμῶν. ΜΙ. ὦ Σώκρατι,
 πολλὰ ἴσθης αὐτῶν καὶ ἄλλων οὐ
 κατὰ λόγον γινόμενων, ὃ ἀκρι-
 βῶς ἰσχυρίζομαι· πλὴν ἄλλα οὐ
 τῷ τοῦ ἀπολαύσας τῶν ἐπιτηδεύ-
 σων, αὐτῶν ὃ ἀκριβῶς μόνον, ἀλ-
 λά καὶ σκεπτόμενος τις εἶναι δε-
 κτός. ἀπέλυσον αὐτὸν, ὦ Ερ-
 μῆ, καὶ μνηστέρι κολαζέσθω. ὅρα
 δὲ μὴ καὶ τὸς ἄλλους νεκρῶν ἐ-
 ρωτῶν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

dū bonore prosequeris eos
 qui in alienis bonis ueluti di-
 spensatores quosdam sese ges-
 serunt? Non enim illud di-
 cere quisquā poterit, quod
 contradicere, aut imperata
 detrectare, licitum fuerit in
 ijs quæ cum omni prorsum
 ui ac necessitate imperata
 fuere. MIN. Multa, ὦ So-
 strate, & alia uideas, licet
 minimè secundum rationē
 fieri, si diligēter expendas.
 ueruntamen tu ex hac quæ-
 stione hoc boni consequē-
 ris, quandoquidem non præ-
 do solum, uerum etiam Sophe-
 ista quidam esse uideris: Sol-
 ue ipsum Mercuri, neue deinceps amplius puniatur. Cate-
 tum illud uide, ne & ceteros manes similia interrogare
 doceas.

IOANNIS SAMBVCI AN-
 notationes.

Disputatorius, Num iure puniantur fontes, locus com-
 munis de Stoico fato: Si fatali necessitate o-
 mnia peraguntur, immeritò pu-
 niuntur fontes.

Judicium expectant Minoi, qui periēre,
 Quorum de uita iudicat atq; statu.
 Socratus excusat facinus, fatoq; coactum
 Se dicit, quicquid fecerit usq; mali.

Παροδο hic.) πρόσαφίς κατακρίσιως. Vos autem boni.) ἰππο-
 προσφίς ad bonos & probos, quos beatos esse vult. Audi ὁ Mi-
 nos.) Ἀξίως ad defensionem. An ego denud.) Recusatio.
 An non conuictus es.) καταγορεύς, ὁ τὸ ἰγκλημα. Conuictus
 quidem fui.) παραμολογία, confessio facti. Sed uide num ius-
 sit.) Assueveratio ex defensione. Attamen responde mihi.)
 ἀπαίτησις τῆς ἀποκρίσεως. Dic, sed ne prolixè.) Permissio
 conditionalis. Quæcunque in uita egi.) πρώτοις διαλεκτι-
 κῇ κατα δίλημμα. A Parca scilicet.) ἀπόκρισις μετασχητικῇ ex
 causis. Rectè sanè ὁ Minos.) ἐπίκρισις. Si quis autem mit-
 tente hero.) Aliud simile τῆς σωκρατικῆς ἰπαρχεύς. Ei qui
 misit.) Responsio Minois ad ἐπιρώτησιν. Nam ille qui attu-
 lit.) Conclusio. Vidēsne igitur μετασχηστικῇ τῶν μο-
 ρων. Et rursus.) Altera pars. Non enim illud.) αἰτιολογία.
 Multa ὁ Sostrate.) ἐπίλογος. Veruntamen tu.) ταῖς ἐκβάταις.
 Solue ipsum.) πρόσαφίς.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

DE SACRIFICIIS.

Erasmo Roterodamo interprete.

Aμὴν γὰρ ἰν ταῖς θυ-
 σίαις οἱ μάταιοι
 πράττειν, καὶ ταῖς
 ἑορταῖς καὶ προσόδοις τῶν θε-
 ῶν, καὶ αἱ αἰτήσεις, καὶ αἱ δυνάμεις
 ταῖς, καὶ αἱ γιγνώσκουσιν περὶ αὐ-
 τῶν, ὅτι οἶδαν ὅτι τις ἐστὶ κατὰ
 φύσιν ὄν, καὶ λιλυπημένους, ὅτι
 τις ἐγγράσσεται, τὴν ἀβέλτην
 γίαν ὑπεβλήσας τῶν ἀρρωμί-
 νων, καὶ πολὺν γινώσκων, πρὸ-
 τέρων

E Nimvero^a si quis re-
 cēdere uelit quæ stul-
 tissimi mortales factio-
 tant in sacris, in festis die-
 bus, in adeundis salutādisq;
 dijs, tum quas res ab illis pe-
 tant, quæ uota faciant, cu-
 iusmodi sint quæ de illis sen-
 tiunt, statuuntq;: equidem
 haud scio, sit' ne quisquā a-
 nimo curis ita cōfecto, usq;
 adeo mæsto, quin risurus
 sit, ubi perpenderit negocij tū absurditatem, tum amen-
 tiam, ^b At multo antè quàm ridere incipiat, opinor secum
 illud

τιμον τοῦ γιγῆν πρὸς ἑαυτὸν
 ἱστᾶσαι, πότιρον δύσιβῆς αὐ
 τὸς χρὴ καλῆν, ὃ τὸν αὐτίον
 διῶς ἐχθρὸς, καὶ κακοδαίμο
 νας, οἷγι ὅτω ταπεινὸν, καὶ ἄο
 ριστὸς τὸ θέον ὑπειλήφασιν,
 ὥς ἂν αὐτὸν ἀνθρώπων ἐνδύει,
 καὶ καλοκονόμου ὃ δίδωαι,
 καὶ ἀγαπητὸν ἀμιγνύμενον.
 τὰ γὰρ Αἰτωλικά πάβη, καὶ
 τὰς τῶν Καλυδονίων συμ
 φεῖας, καὶ τὸς τοσούτους φόνους,
 καὶ πῶ Μελιάρην δαύσειν,
 πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν ἔο
 ναι Δαρτέμιδου, μιμνῆμοι
 γούσι ἐτι μὴ παρελύθην πρὸς
 πῶν δυσίαν ὑπὸ τῷ Οἰνίῳ.
 οὕτως ἄρα βαθίως καθίκετο
 αὐτῆς ὃ τῶν ἱερέων διαμαρ
 τία· καὶ μοι δοκεῖ ὄρεν κῦτῶν
 ἐν τῷ ἔρασι τότε μόνῳ, τῶν
 ἄλλων βῆν ἐν Οἰνίῳ πιπτο
 γαμῶν, λευὰ ποιεῖσιν, καὶ
 σχιτλιάζουσιν, οἷας ἰορτῆς
 ἀπολειφθῆσθαι. τὸς δ' αὖ Αἰ
 θίοιπας, καὶ μακάρους καὶ τρι
 erat id temporis, in cælo solitariam, reliquis dijs ad Oeo
 nei conuiuium profectis foras, miseris modis geren
 tem sese, ac miserabiliter eiulātem, quod ab eiusmodi festo
 esset abjutura. Contra Aethiopes illos fortunatos, ac mul

illud expendet, utrum pios
 istos appellari conueniat,
 an contra dijs inimicos, at
 que infelices, ac Genios
 malos, qui quidem numen
 ipsum, rem usque adeo humi
 lem atq; abiectam existi
 mant esse, ut humanis ege
 at obsequijs, utiq; adulatione
 ne capiatur ac gaudeat: rur
 sum ut stomachetur, atque
 iracundē ferat si negligatur.

c Nam Aetolica illa mala,
 similitq; Calydoniorum cala
 mitates, totque hominum
 cades, ad hæc ex Meleagri
 interiū, hæc omnia à Dia
 na authore profecta esse
 prædicat, quæ uidelicet gra
 uiter ferret quod ab Oeneo
 nō esset ad sacrificium adbi
 bita. Usque adeo nimirum
 alie dolor hic animo illius
 infederat, quod sacris epulis
 esset frustrata. Quin illam
 iam mihi uidere uideor, ut
 tk mo.

δὲ δαίμονες ἄποιτις αὐτῷ, ἔ-
 γει' ἀπομνημονεύοι τίνω χάριν
 αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ὡς ἂν ἀρχῇ ὅ-
 τ' Ὀμήρῳ ποιήσιναι πρὸς αὐτὸν
 ἐπιλάξαστο, δῶ δ' ἔτι καὶ ἔξῃς ὁ-
 μίρας ἐγείρασσας, καὶ ταῦτα,
 ἐπαγέμενον καὶ τὰς ἄλλας θι-
 βέ. οὕτως ὁ δὲ, ὡς ἰοικω, ἔ-
 μι δὲ ποῦσιν, ὦν ποῦσιν, ἀλ-
 λὰ πωλύσι τοῖς ἀνθρώποις τὰ
 γὰρ θά. καὶ ἐν τῇ πρίσσει παρ
 αὐτῶν, τὸν καὶ ὑγιαίνον, ὅ-
 τυχοι, βοῖδ' αὖ τὸν δὲ πλυτῶν,
 βοῶν τιτάρων· τὸν δὲ πασι-
 λούην, ἐκατόμβης· τὸν δὲ σῶ-
 ον ἐκαταλῶν ἐξ ἱλίου ἐς Πύ-
 λον, ταύρων ἑνὶ· καὶ τὸ ἐκ τοῦ
 Αὐλίδου ἐς Ἴλιον διαπλῶ-
 σαι, παρθίνῃ βασιλικῇ. ὁ μὲν
 γὰρ ἐκατόμβη, τὸ μὲν ἀλῶναι
 τίτ' αὖ τίνω πάλιν ἐπρίσσει πα-
 ρὰ τῆς Αθλῶος, βοῶν δὲ δόλο-
 κα, καὶ πύλων. ἀνάσσει ὃ καὶ
 πολλὰ εἶναι καὶ ἀλιετρύοντες,
 καὶ φιλάντες, καὶ λιβαυῶν τὸ μόνον
 παρ' αὐτοῖς ὄντα. ταῦτα δὲ,
 οἶμαι, καὶ Χρύσιος ἐπατάμι-

οὐ,

quæ uel gallo, uel corolla, uel solo thure ab illis redimi
 queat. c Hæc igitur quum nō ignoraret, opinor, Chryses il-
 le, ut-

tis modis felices quis di-
 xerit, si modò Iupiter illis
 gratiam referret pro huma-
 nitate quam in initio poe-
 matis Homericæ in ipsam
 exhibuerant, duodecim per-
 petuos dies epulis acceptum,
 idq; quum reliquis etiam dijs
 comitatus ad conuiuium ue-
 niret. d Vsq; adeo nihil,
 ut apparet, quicquid faciunt
 illi, gratis faciunt: uerum
 sua bona uendunt mortali-
 bus: atq; emere quidem ab
 illis licet omnia, puta bonam
 ualitudinem bucula, diui-
 tias bobus quatuor, tum reo-
 gnium bobus centum: præ-
 terea sospitem ab Troia in
 Pylum reditum tauris no-
 uem, iam ex Aulide ad Ili-
 um transmittendi faculta-
 tem regia puella. Nā alius
 quidam, ne id tēporis urbs
 caperetur, à Minerva mer-
 catus est bobus duodecim,
 ac peplo. Verisimile est au-
 tem esse præterea quædam,

ὅ, ἀπὸ τοῦ καὶ γέρων, καὶ
 τὰ δὲ σφίσι, ἐπὶ δὲ ἄλλοις
 καὶ ἀπὸ παλαιῶν τῶν Ἀγαμέ-
 μνιδων, ὡς αὖ καὶ προδιδόν-
 τας τῶν Ἀπὸλλωνι πῶς χέρι,
 διηγουμένηται, καὶ ἀπαιτῶ
 πῶς ἀμειβόμενοι, καὶ μόνον ἐν δ-
 οδοῖς λέγουσιν, ὡς βέλτεσι Ἀ-
 πολλων, ἰγὼ μὲν οὐ τὸν νῦν,
 εἰς ἀσφαλέστερον ὄντα, πελ-
 λάκις ἐστὶν ἀνέστη, καὶ τοσαύ-
 τὰ σοι μερία ταύρων καὶ αἰ-
 γῶν ἵκανον ἰδὼν τῶν βοῶν,
 οὐδ' ἀμειβόμενος τοιαῦτα πε-
 ποθέν, καὶ πᾶσι δὲ τί-
 σιν τὸν ἀνέστη. τοιαῦ-
 τὰ οὐτὶ καὶ ἀνέστη καὶ αὐ-
 τὸν ἐν τῶν λέγων, ὡς ἀπὸ
 σέθεν τὰ τέξαι, καὶ ἐπὶ
 τῶν ἀνέστη καὶ αὐτὸν ἵκανον,
 καὶ τὸ τέξαι τῶν λοιμῶν τὸς Ἀ-
 γάδες, αὐτοῖς ὁμῶς καὶ ἐν
 σὶν. ἐπὶ δ' ἀπὸ τῶν Ἀπὸλλων
 καὶ ἱκανόν, βόλομαι καὶ τὰ
 καὶ ἀπὸ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν οἰ-
 σὶν τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν.

ἔχ

corum copias iacularetur, ne mulis quidem & cani-
 bus intactis. Sed quoniam de Apolline incidit mentio, re-
 feram de eodem & alia quae de illo sapientes isti tradunt:

non

le, utpote tum sacerdos,
 tum senex, diuinarumque
 rerū egregie peritus, postea
 quam re infecta redisset ab
 Agamemnone, tanquam
 qui pridem Apollini mutu-
 um dedisset beneficium, ita
 nunc imputat ac reposcit ui-
 cem, quin cōuiciatur etiam
 propemodū, nempe quum
 sic ait: Equidem Apollo e-
 gregie, templum tuum, quū
 id temporis adhuc esset in-
 coronatū, sapientumero co-
 ronae ornaui, deinde tam
 multas tibi in aris adoleui
 coxas taurorum pariter at-
 que caprarum: at tu contra
 me negligis, quum huiusmo-
 di patiar iniurias, proq; ni-
 hilo ducis hominem bene
 de te meritum. Qua qui-
 dem oratione in tantum il-
 le pudefactus est, ut pro-
 tinus arrepto arcu, ac su-
 pra nauum stationem sese
 collocans, pestem in Grae-

ἐχέουσι περὶ τὸς ἱρτάς ἰδου-
 τύχουσι, ὃ ἢ τῷ Υακίνθῳ τὸν
 φόνον, ὃ δὲ τῆς Δάφνης πλὴν
 καὶ φονίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἡσά-
 δικαδῆς ὅπῃ τῷ τῶν Κυκλώ-
 πων θανάτῳ, ἡσάξοι τρακιδῆς
 διὰ τῆς ἐν τῷ ἔραυ κατιπέμ-
 φθῆς γλῶ, ἀνθρωπίνῃ χρυσὸν
 μὴν τῇ τύχῃ. ἔτι δὲ καὶ ἰδὲ
 τοῦσι ἐν Θηταλίᾳ παρ' Ἀδ-
 μέτῳ, ἢ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαο-
 μέδοντι, παρὰ τὸ τῷ μὲν γιγνώ-
 μιν, ἀλλὰ μετὰ τῷ Πρσιδῶ
 ν, ἀμφότεροι πλινθούοντες
 καὶ ἀπορίας, καὶ ἐργασίμῳ
 ἐς τὸ τῷ καὶ οὐδὲ ἐν τῷ
 τῶν μισθῶν ἐκρίσασθαι παρὰ
 τῷ Φρυγίῳ, ἀλλὰ προσώφλιον
 αὐτοῖς πλῆρον, ὃ τριάντα
 φασί, Δραχμὰς Τριάντας. ὃ
 γὰρ ὃ ταῦτα σιμυνολογῶσι οἱ
 ποιηταὶ περὶ τῶν θιῶν, ἢ πο-
 λὺ ταύτων ἡρώτορα περὶ τῶν
 ἡρώτων καὶ Προμηθέως, καὶ
 Κρόνου καὶ Ρίης, καὶ οὐδὲν
 ὅλως ὅτι τῷ Διὸς οἰκίας, καὶ
 triginta drachm. in Troiani nomismatis. Quid enim? An
 non hæc in Deorum honorem fabulantur poeta? atque his
 etiam multo diuiniora de Neptuno, de Prometheo, de Sa-
 turno, de Rheæ, deniq; de uniuerſa fermè Iouis familia, idq;

non illa quidem, quoties,
 quàm infelicitè amarit: nō
 Hyacinthi cædem, neq; Da-
 phnes superbiam: uerùm,
 quemadmodū damnatus e-
 tiam fuerit, & ob Cyclopes
 interfectos in exilium exa-
 ctus. Vnde factum ut, è cæ-
 lo in terram demittere-
 tur, humana iam sorte usu-
 rus, nostrisq; malis factus
 obnoxius. Præterea autem,
 quemadmodum in Theſſa-
 lia mercenariam operā suā
 locarit apud Admetum, tū
 item in Phrygia apud Lao-
 medontem: atque apud hūc
 quidem haud solus, uerūm
 cum Neptuno, quum ambo
 propter egestatem lateres
 componerent, inq; construa-
 endis mœnibus operā præ-
 starēt. Ac ne mercedē qdem
 solidam à Phryge illo uide-
 rūt, uerūm debebat illis ad-
 huc de summa, ut ferūt, plus
 inuocatis

πάντα, παρακαλίσαντες τὰς
 Μῦσας σωσώδεις ἐν ἀρχῇ τῶν
 ἱπῶν, ὅφ' ὅν δὴ ἐνέθιοι γυνέ-
 μῃοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ἔδωσαν, ὡς
 ὁ μὲν Κρόνος, ἵπαι δὲ τάχιστα
 ἐξίταται τὸν πατέρα τὸν Οὐρα-
 νόν, ἱεασίλουσέ τι ἐν αὐτῷ, καὶ
 τὰ τέκνα κατέσθιεν, ὥς περ ὁ
 Ἀργεὺς Θυέστης ὅστις ἐρμὶ δὲ ὁ
 Ζεὺς, ἑλκασίς ὑπὸ τοῦ Πάριος,
 ὑπεβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς
 τὴν Κρόνου ἑκτεθείς, ὑπὸ τοῦ
 Αἰγυῖος ἀντράφου· καὶ ὁ Πάριος
 (Κῦρος δὲ πρότερον) ὑπὸ τῆς
 κωῆς, ἔτα δολάσας τὸν πα-
 τέρα, καὶ ἐς τὸ Διομητρίου
 καταβαλὼν, αὐτὸς ἴσχε τὴν
 ἀρχὴν. ἔγχε δὲ πολλὰς μὲν
 ἄλλας, ὅσας τὴν δὲ τὴν Ἡρώ-
 τιν ἀδελφὴν, κατὰ τὰς εὐ-
 σῶν τότε καὶ Λαυριῶν νέμους.
 ἱστοικὸς ὅν, καὶ εἰς Ἀφροδι-
 σίαν κυκλώσας, ῥαδίως ἐνί-
 πλῃσι παίδων ἢ ἑρῶν, τὰς
 μὲν δὲ ὁμοτίμων ποιησάμεν
 sed postremo loco i Iunonem germanam, idq; iuxta Persa-
 rum & Assyriorū institutum. Tū autem quod esset in amo-
 res propensus, atque in Venerem effusus, facile cœlum li-
 beris expleuerit. Quorum alios ex sua sortis deabus crea-

inuocatis ut adsint canenti-
 bus, in exordio poematum,
 Musis: à quibus tandem ue-
 lut afflatus numine, id quod
 apparet, huiusmodi quædā
 cantant, quæadmodum Sa-
 turnus. ut primum Cœlum
 patrem suū exocussisset, ipse
 in eo regnauerit, deinde Gli-
 beros suos deuorarit, sicuti
 ferunt fecisse & Argium
 illum Thyestem. Deinde
 quemadmodum Iupiter fur-
 tim occultatus à Rhea, sa-
 cū pueri loco subijciente, in
 Cretam sit ablegatus, atque
 h inibi à capella nutrice sit
 alitus: itidem uidelicet ut Te-
 lephus à cerua, Cyrus Persæ
 (is qui prior regnauit) à
 cane narratur enutritus. Po-
 stea, quemadmodum expul-
 so patre, atque in uincula
 coniecto, ipse potitus sit im-
 perio. Duxerat autem uxo-
 res cōplures quidem alias,

riti:

ο⊕, ἰνίσε ἢ ἡ γένεσις, ἢ τὸ γεν-
 τὴν ἢ ἐπιγάμιν γένεσις, ἀρτί μὲν
 ἢ γενεάσας γυγνόμεν⊕ χρυ-
 σίον, ἀρτί δὲ ταύρ⊕, ὃ κύν-
 κν⊕, ὃ ἀντὶς, καὶ ἴλως ποικι-
 λώτ⊕ αὐτῷ Πρωτίως. μό-
 πλω δὲ πλὴν Αθλιῶν ἐφυσσεν ἡ
 ὀλίσσασθαι ἡσυχίας, ἢ αὐτὴν
 ἀτιχύνει τὸν ἐγκέφαλον συλ-
 λαβῶν. τὸν μὲν γὰρ Διόνυ-
 σον ἡμιτελῆ, φασιν, ἡ τῆς
 μητρὸς ἵτις ἡσυχίας ἀρπά-
 σας, ἢ τῷ μητρὶ φίλων κατὰ
 ρυτί, ἢ ἀτὰρ ὀλίγῃ, ὀλίσσας
 ἐνθάδε. ὁμοίαι δὲ τῶτοις καὶ
 πρὶν ὅτι Ἡραὶ ἔδωκεν, αὐτὸν δὲ
 πρὸς τὴν αὐτῶν ὁμιλίαν, ἢ ἡμι-
 μιον αὐτῶν πᾶσαι γεννῆσαι,
 τὴν Ἡραϊσιν, ὃ μάλα δύτυχῃ τῇ
 τῶν, ἀλλὰ βούλουσιν καὶ χαλο-
 κίαι καὶ πυρίτιν, καὶ ἢ κα-
 πνῶ τὸ πᾶν βιβντα, καὶ σπιν-
 θέων ἀνὰ πλῆθος, οἷα δὲ κα-
 μινδύτιν, καὶ ὃ δὲ ἀρτίον τὸ
 πόδι. χαλκὸν θλίψας γὰρ αὐτὸν
 ἀπὸ τοῦ πτώματ⊕, ὅπερ ἐφ-
 ῖφθην ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὃς ἐραυνῶ.
 ac scintillis oppletum: quippe cuius ars in fornacibus exer-
 ceatur. Tum autem ne pedibus quidem integris claudica-
 re enim ē ruina, quum a Ioue^m præceps datus esset ē cælo.

rit: alios contrā nobis ex
 mortali terrestriq; genere
 sustulerit, quū interim gene-
 rosus ille nūc in aurū, nūc in
 taurum, nūc in cōgnum aut
 aquilam uerteretur: ac in
 summa plures sibi formas
 assumeret, quā uel ^k Pro-
 teus ipse. Porro Mineruam
 ē suo ipsius capite progeni-
 it, hanc planē sub ipso cerē
 bro complexus. Nam Baco-
 chum imperfectum adhuc
 (ut aiunt) ē matre etiam
 num conflagrante surrepa-
 tum, in suum femur illatum
 defodit: deinde urgente par-
 tu execut. Nec his dissimi-
 lia de Iunone etiam ca-
 nunt. Nempe hanc citra Iui-
 rilem congressum subuentā
 neo cōceptu gravidam, pue-
 rū edidisse Vulcanū, atq; eū
 quidē nō admodum fortunā-
 tum, uerū excusorē ac fabriū
 ærarium: quiq; perpetuō tū
 in igni, tū in fumo uersetur,
 Oyd

καὶ ἔτι μὲν οἱ Λέμνιοι, καλῶς
 ποιῶντες, ἵτι φερόμενον αὖ-
 τὸν ὑπερδίδεσθαι, ἵτις ἐνέκει αὖ-
 ὁμῖν ὁ Ἡφαίστος, ὥσπερ ὁ Ἀ-
 τυνάξ ἀπὸ τῆς πύργου κατα-
 πύων. καί τοι μὲν Ἡφαίστος μέ-
 τερα, τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς ἐν-
 ὀδῶν οἶα ἐπαθε, διότι καὶ
 ὑπερβιὼν φιλάδωρον ἔω;
 καὶ γὰρ αὖ καὶ τότε ἐν τῷ Στυ-
 βίῳ ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς, αὐτὰυ-
 τῶν ὑπὸ τῆς Κρονίδου, καὶ τὸν
 αἰῶν αὐτῷ παρακαταστήσας,
 τίς ἔτι ὁ σὺ μέγας καλὰ φονεῖα.
 αὐτὸς μὲν ἔν θ' ἰταλίοις τῶν
 καταδίδω. ὁ Ρέα δὲ (καὶ γὰρ
 ἴσως καὶ ταῦτα εἶπερ) πῶς
 ἐν ἀσχεμονῇ, καὶ λεινὰ ποιῶ,
 γράς μὲν ἔδω, καὶ ἔξωρ ὁ-
 σα, καὶ τοσούτων μέγας θῶν,
 παλιν αὖτ' ὅσα δ' ἵτι, καὶ συ-
 λωπύσας, καὶ τὸν Ἀττὶν ὑπὸ
 τῶν λιδνῶν φέροντας, καὶ ταῦ-
 να, κακίτι χρῆσιμον εἶναι δι-
 νάμενον; ὥστε πῶς αὖ ἵτι μίμ-
 φητό τις ὅ τ' Ἀφροδίτῃ, ἵτι-
 ρum mater deorum, dum pueros adhuc adamat, eosq;
 zelotypia prosequitur, dumq; Attin ipsum leonibus secum
 circumuectat, praesertim quum iam utilis esse non queat?
 Maq; qui nam posthac uitio uertat aliquis uel Veneri quodd

Quod ni Lemnij pro sua
 bonitate cum, dum adhuc
 ferretur in aere, suscepis-
 sent, perierat nobis Vulca-
 nus, non aliter quam Astya
 naχ ἐ turri deiectus. Quano-
 quam quæ de Vulcano nar-
 rant, toleranda uideantur.
 ceterum de Prometheo cui
 non cognitum est quàm as-
 trocia sit passus, propterea
 quod supra modum huma-
 na gentis amans fuerit? Sic
 quidem hunc Iupiter in Scy-
 thiam deportatum, super
 Caucasum montē cruci sus-
 fixit, adhibita illi aquila,
 quæ iecur illius assidue cir-
 cumroderet. Hic itaque pœ-
 nas pendit. Porro n Rhea
 (nam sunt hæc quoque sic
 mul referenda) an non in-
 decorè atque indignè facit?
 Iam anis quum sit, et ætate
 exacta, ijsq; rebus intem-
 pestiua, deinde tam multo-
 fff adultero.

μίχεται, ὃ τῇ Σιλήϊ, πρὶς
 τὴν Ενδυμίωνα κατῆσθαι πολ-
 λήν, ἐν μίσην δὲ δῶδ' ἔφει-
 λ' ἡ δὲ τῶν ἀφ' ἡμῶν τῶν
 λόγων, ἐς αὐτὴν ἀνάλθωμην ἢ
 ἔρανον, ποικτικῶς ἀνὰ πᾶσι
 μῦθοι κατὰ τὴν αὐτὴν ὁμῶ-
 ρον καὶ Ησίοδον ἔδωκεν, καὶ θαυμά-
 ριστα ὅπως ἑκάστην διακινῶ-
 σκεται τῶν αὐτῶν καὶ ὅτι μὴ
 χαλκῶς ἔσσι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἑ-
 μῶν τῶ ὁμῶν λήγουσι ἢ καὶ
 σαμῶν. ὑπερβαίνει δὲ, καὶ ἀ-
 παύσας, μικρὸν ἐς τὴν αὐτὴν,
 καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῷ σάτι γινώμι-
 νον, ὅς τις λαμπρότερον φαί-
 νεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος,
 καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ
 πᾶν, ἡμίρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δῶ-
 πιδον. ἰστέον δὲ πρῶτον μὴ
 εἰκῶσι καὶ Ὀρεῶν, πυλαρεῦσι
 γὰρ. ἑκάστα δὲ ἢ Ἰοίε, καὶ Ἐρ-
 μῆς, ὅντις ὑπερίσται, καὶ ἀγ-
 ειλιαφόροι τῷ Δίῳ. ἔξω δὲ τῇ
 Ησίοδον τὸ χαλκῶς, ἀνάμι-
 στρον ἀπάσης τέχνης. μετὰ δὲ
 αἱ τῶν θεῶν εἰκῶν, καὶ τῷ Δί-

adulteretur, uel Diana q̄
 ad Endymionem frequēter
 medio ē cursu diuertens dea
 scēdat? Sed age missas facia-
 mus his fabulis: atq; ipsum
 cœlū cōscendamus, poetico
 illo more subuolantes: eanē
 mirum uia, quam unam pa-
 riter cum Homero Hesiodus
 commonstrat, contemplatu-
 ri queni in modum singula
 apud illos sint ordinata. Ac
 primū quidem q̄ forinsecus
 sit ferreū, uel ab Homero, q̄
 id ante nostrā etatē dixit,
 audiuius. O Quod si supe-
 ras, ac sublato paulū capite
 sursum aspexeris, ac planē
 in ipsum quasi dorsū perue-
 neris, ibi simul & lumē ap-
 paret candidius, & sereni-
 or sol, et astra fulgentiora,
 nihil' que usquam oculis oc-
 currit nisi clarus dies, ac so-
 lum undique aureum. Cæ-
 terū introgredienti, pri-
 mo loco mansitant Horæ

ἡ τῆ βασιλεία, ταῦτα πάν-
 τες περικαλλῶ τῇ ἡφαιστῇ κα-
 ταπαύσαντες. ὅτι δὲ θεοὶ
 παρ' ἑλπί καὶ ὁμήρου (πρί-
 πα γὰρ, οἵμαι, αὐτῶν τα μὴ γα-
 λυγῶν) ἀποσκοποῦσιν ἐς
 τὴν γλῶ, καὶ πάντῃ περιβόη-
 πουσιν ἐπικύπτοντες, ἔπα-
 θον ἴφοντα πῦρ ἀναπτόμι-
 νον, ὃ ἀσφαγόμενον λυγῶσαν
 ἡλιασσομένοιο παρὶ καπνῶ, καὶ
 μὴ ὅτι τις, δὴν χεῦνται πάν-
 τες, ὡδὲ πικρὸς τῷ καπνῶ,
 καὶ τὸ αἶμα πίνοντες, τοῖς θε-
 οῖς προσχόμενον, ὥσπερ αἶ-
 μῆς, καὶ δ' οἰκόσι τοῖς ὄσι, νί-
 κτη καὶ ἀμβροσία τὸ δῶπνον.
 πάλαι μὲν οὖν καὶ αὐθροποι
 σπονδῶντο, καὶ σιωίπινον
 αὐτοῖς ὁ Ἰξίωρ. καὶ ὁ Τάστας.
 λ. ὅτι δὲ θεοὶ ὕδατα καὶ
 λάλοι, ἐκῶντο μὴ ἔτι καὶ νύκ-
 τοι ἀλάστοι : ἄβαντες δὲ τῷ
 θυγατρὶ γίνα, καὶ ἀπόρρητες
 ὁ ἔρανος. τοῖς δὲ βίῃ τῶν
 θεῶν. τοιγαρὶν καὶ οἱ αὐθρο-
 ποι

uis ipsius regia: quæ quidem
 omnia Vulcanus pulcherri-
 me fabricatus sit. At utro-
 dij iuxta Iouē assidentes (cō-
 uenit. n. opinor, ut in superis
 nis illis sedibus magno strep-
 tu fastuq; uiuatur) in terrā
 despicunt; et quoquouersum
 intēto capite circūspectant,
 ficunde subuolantem ignem
 uideāt, aut nidorem in aere
 surgentem, circaq; fumum
 rotantem sese. Quod si quis
 fortē sacrum faciat, epulan-
 tur omnes fumo inhiantes,
 ac muscarum in morem san-
 guinem exuentes, circum
 aras effusum. Alioqui si do-
 mi cibum capiant, neclare
 atque ambrosia uictitant.
 Nam olim homines etiam
 ab illis in cōuiuium sunt ad-
 bibiti, unaq; cum eis pota-
 rūt, nempe Ixion, ac q Tā-
 talus: uerū illi quoniā uim
 raptū pararent, essentq;
 futiles & garruli, ob id is

hic quoq; diem poenas luūt. Porro reliquo mortalium ge-
 neri cælum iam inaccessible est, atq; occultū. Et in hunc qui-
 dem modum uiuitur à dijs. Proinde uidelicet etiam morta-

ποι σιωπῇ τῷ τοις, καὶ ἀνέ-
 λυθα πρὸς τὰς θρησκείας ἐπι-
 τηδύουσι. καὶ πρῶτον μὲν
 ὕλας ἀντίμουντο, καὶ ὄρη ἀνί-
 θισαν, καὶ ὄρνια καθίρυσαν,
 καὶ τὰ φυτὰ ἐπιφύμισαν ἵνα
 παρὰ διῶ, μετὰ δὲ νεμέα μύθοι
 ἑκατὰ ἰδὺν σίβουσι, καὶ πολί-
 τας αὐτῶν ἀποφάνυσιν, ὃ μὲν
 Δελφοὺς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὃ Δῶ-
 λω, ὃ δ' Ἀθῶναι τὴν Ἀ-
 θῶν. μυχτυρεῖται γὰρ τὴν
 οἰκιστικὰ τῷ ἱεῖματι, καὶ
 τὴν Ἡραν ὃ Ἀργυρ, καὶ ὃ Μυ-
 γδόνω τὴν Ρίαν, καὶ τὴν
 Ἀφροδίτῳ ὃ Πάριος. οἱ δ' αὖ
 Κρήτης, ὃ γυνίω παρὰ αὐ-
 τοῖς, ὃ δὲ ταφύω μόνον τὸν
 Δία λίγχοι, ἀλλὰ καὶ τάφοι
 αὐτῷ δεικνύουσι. καὶ ἡμᾶς δέ-
 γρα τοσούτον ἠπατώμεθα χρέ-
 νοι, οἰδόμενοι τὸν Δία βρον-
 τῶν τε καὶ ὕειν, καὶ τὰλλα
 πάντα ἐπιτιλᾶν ὃ δὲ ἱελε-
 θεὶ πάλα τιθῆναι, παρὰ Κρη-
 σὶ τιθαμμένω. ἵπταται ἡ να-
 ῖς ἰγάραστις, ἰν' αὐτοῖς μὲν
 αἰνοῖται,

it, eū iam olim fuisse defunctū, et apud Cretenses sepultū.
 Deinde uerò pbanis in honorem illorum erectis, ne tectis

les ipsi in colēdis illis cōfimi-
 lia quædā, atq; istis consenta-
 nea moliuntur. Nam primū
 lucos illis atribuerunt, tum
 et montes dicarunt, præte-
 rea aues consecrarunt, dein
 de suam cuique arborē assi-
 gnarūt. His factis, per regio-
 nes illos distributos colunt,
 eosq; uelut in ciuitatem suā
 receptant, nempe Apolli-
 nem Delphi Delijq; Min-
 uam Athenienses, quæ qui-
 dem Græcis Athena dicta,
 uel ipso uocabulo se ei Reip.
 familiarem esse testatur. Ar-
 giui Iunonem: Mygdonij
 Rheam: Venerem Paphij.
 Rursum autē Cretenses Io-
 uem affirmant non modò
 uixisse apud sese, nutritūq;
 fuisse: uerū etiam sepul-
 chrum illius ostendunt. At
 nos scilicet interim tam mul-
 tis iam seculis fallimur, qui
 quidē opinemur Iouē tona-
 re, pluere, reliquaq; omnia
 peragere. Et illud nos latu-

uidelia

λοιποι, μὴ δὲ ἀντίτοι ἀνθρώ-
ποις, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζου-
σι, παρακαλῶσιν αὐτοὺς ὅτι Πρα-
ξιτέλλω, ὅτι Πολύκλειτον, ὅτι Φει-
δία· οἱ δὲ, ἐκ οὐδ' ὅπου ἰδόν-
τες, ἀναπλάττουσιν γενεήτων
μὴ τὸν Δία, παῖδας δ' ἐς αἰ-
τῆρ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸν Εὐρώ-
πηνιόν, καὶ Πισσίδωνα
λευκωχάϊον, καὶ γλαυκῶπι-
όν Ἀθήαν. ὁμοῦς δ' ἔρσι
παρίεντες ἐς τὸν νῆον, ὅτι τ'
ὁ Ἰνδῶν ἐλπίσαντα ἴτι οἰον-
ται ὀρέσθαι, ὅτι τὸ ἐκ τ' Ὀρέαντι
μεταλλοῦ δι' χρυσοῦ, ἀλλὰ
τὸν Κρίνου καὶ Ρίαν ἐς τὴν
γῆν καὶ Φειδίαν μετακισμέ-
νον, καὶ τὴν Πισσίδωρον ἐρημίαν
ἐπισκοπῆν λευκωχάϊον, καὶ
ἀγαπῶντα αἰ διὰ πίνυι ὄλων ἐ-
τ' ὀύσει τις αὐτῶν παρόργον
ολυμπίον. δέ μιν οἱ ὅτι βωμῶς
καὶ περιρρύσεις καὶ περιρρύαν-
τια, προσάγασσι τὰς θυσίας,
βῆρ μὴ ἀροτῆρα ὁ γινώσκων,
ἀπὸ δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ

videlicet aut penatibus ca-
reant, formas illorum ex-
primunt, adhibito ad id uel
Praxitele, uel Polycleto, uel
Phidia. At hi quidem artifi-
ces haud scio ubinam uisam
eorū effigiem representant.
Ac Iouem quidem barbātū
fingunt, Apollinē uerò sem-
per puerum. ⁊ Mercurium
iam pubescētem, primatq;
ducentē lanuginem.⁵ Neptu-
num nigro capillitio, caesis
oculis Minervam. Attamen
qui templa ingrediuntur,
non iam arbitrantur sese ui-
dere uel ebur ab Indis adue-
ctum, uel ἐ Θρακῶν uenis
effossum aurum: uerū ip-
sum Saturni Rheᾶς filium
ἀ Phidia in terram hospi-
tem adductum, iussu Pis-
anorum in solitudine custo-
dem ac speculatorem assiste-
re: id' que hoc contentum
præmio, boniq; consulentē,
fff 3 capra

αἰπόλος, ὃ δὲ τις λιβανωτὸν ἢ
 πόπασον. ὃ δὲ πίνης ἰλάσα-
 το τὸν διὸν, φιλέσας μόνον
 τὴν αὐτῇ δεξιάν. ἀλλ' οὔτε
 δίδουτο (ἵπ' ἱκάντες γὰρ ἱπά-
 σαιμι) τιφανώσαντο τὸ ζῶ-
 ον, καὶ πολὺ γι' ὑπότορον ὄχι
 πάσαντες ἢ ἰντὸς διη, ἵνα μὴ
 ἢ τ' ἀχρεῖται τι λατρίᾳ τῆς
 σι, προσάγῃσι τῷ βωμῷ, καὶ
 φινέουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 θεοῦ, γόδρον τι μυκόμενον, καὶ
 ὡς τὸ αἰὸς ἐφ' ἑμῶν καὶ ὁμῶς
 φανερὸν ἔδει τῇ θυσίᾳ ἱκανο-
 λῶν. τίς ἐν αὐτῷ ἀνάσσει ἢ δι-
 δῶν ταῦτ' ὀρῶντας τὰς θύας;
 καὶ τὸ μὴ πρόγραμμα φησὶ μὴ
 παρίνασι ἕως περιρραυτρί-
 ον, ὅστις μὴ καθαρὸς ὄχι τὰς
 χεῖρας. ὃ δ' ἰδρὺς αὐτὸς ἔσκη-
 κος ἡματιμέδους, καὶ ὁσπορὸς κύ-
 κλωψ' ἱκάνους, ἀνατίμνω, καὶ
 τὰ ἑκατὰ δ' αἰῶν, καὶ καθαρὰ
 κῶν, καὶ τὸ αἶμα τῷ βωμῷ πι-
 ούμεν, καὶ τί γὰρ ἐν δουρίᾳ
 ἰδὲ τιλῶν; ἰδὲ πᾶσι δὲ πῦρ
 guine fœdatus, neq; aliter q̃
 Cyclops ille pecudē incidit, in-
 teſtina educit, cor euellit, cruorē aræ circumfundit, et quid
 tandem non obiens peragensq; quod ad pietatem, sacro-
 rumq; ritum pertineat? Post omnia demum incenso igni,

caprarius. Est qui ibm, est
 qui placentulā offerat. At si
 quis pauper, is ita deo litat,
 ut dexterā duntaxat suam
 ipsius exosculetur. iam uerò
 quum immolant (nam ad il-
 los redeo) primū fertis co-
 ronant pecudem, multoque
 ante explorant num legiti-
 ma sit, & sacris idonea, ne
 quid forte mactent ex his
 quæ religio repudiat: dein-
 de ad aram applicant, ac
 sub oculis dei iugulant, fle-
 bile quiddam emugientem,
 beneq; (sicuti licet conycea-
 re) ominatam, denique uo-
 ce iā leuiore ad sacri tibiae
 respondentem. Quis uerò
 non facile coniectet gaude-
 re deos, quum ista spe et̃et?
 Quin & in frontispicio
 posita scriptura denunci-
 at, ne quis intra pura uasa con-
 sistat, qui manibus sit impie-
 ris. Atqui sacrificium ipse san-
 guine fœdatus, neq; aliter q̃
 Cyclops ille pecudē incidit, in-
 teſtina educit, cor euellit, cruorē aræ circumfundit, et quid
 tandem non obiens peragensq; quod ad pietatem, sacro-
 rumq; ritum pertineat? Post omnia demum incenso igni,
 capram

ἀδικαίους, ἐκίβηκε φέρον
 αὐτῇ δορὰ πλὴν αὐγὰ, καὶ αὐτοῖς
 ἔφεισε τὸ περιβαλόν. ἡ δὲ λυσίαν
 διόπισσε, καὶ ἰσορηγίης χα
 ρὰ αὐτῇ, καὶ ἰς αὐτὸν τὸ ἔραον
 διακίδνεται ἔριμα. ὁ μὲν γὰρ
 Σκύθης, καὶ πάσαι τὰς θυ
 σίας ἀφῆς, καὶ ἡγεσάμεν
 Τασκνὰς, αὐτοὺς αὐθρώπους τῇ
 Ἀρτίμιδι παράσχοι, καὶ οὐ
 καὶ ποῦν ἀφῆσε τῇ θεῷ. ταῦ
 τα μὲν ἰσως μέγιστα, καὶ τὰ ἐκ' Ἀσ
 σουρίων γινόμενα, καὶ τὰ ἐκ' Ἐρυ
 θρῆν καὶ Λυδῶν, ἃν δὲ ἰς πλὴν
 Αἰγυπτῶν ἔλθῃς, τότε δὲ τότε
 ἔφη πολλὰ τὰ σιμυὰ, καὶ ὡς ἀ
 λυτὸς ἄφια τὸ ἔραον, ἡγεπρό
 σσπον μὲν τὸν Δία, λινοσ
 πρίσπον δὲ τὸν Βελτίστον Ἐρο
 σῆν, καὶ τὸν Πάνα ἔλεον ἱάγρον,
 καὶ ἱερὸν τινὰ καὶ ἡγεπρόσπον ἱ
 πτόν καὶ πρίσπον. εἰ δὲ ἰθίλεις
 καὶ ταῦτα δαύμενα, ἰφρ' οὐ αἰ
 δῆς, αὐτοὺς πολλῶν σοφιστῶν
 καὶ γραμματίων καὶ γραφῶν
 ἡγεπρόσπον, διπλομένων. πρό
 τερν δὲ φησὶν ὁ λόγος (δύ
 ρας

capram ipsam pariter cum
 pelle deportatam imponit
 ipsam item cū lanis ouem.
 Nidor interim ille sacer at
 que diuinus sursum fertur,
 atq; in ipsum usque cælum
 subuectus paulatim diffu
 ditur. Iam uerò Scythæ reli
 quis omnibus hostijs omis
 sis, ut quas uiles atque hu
 miles existiment, ipsos ho
 mines mactent Diana, atq;
 eo ritu deā placant. Verūm
 hæc fortassis modesta uide
 antur, cumq; his ea quæ fa
 ctitant Assyrij, quæ Phry
 ges, quæ Lydi: x uerām si in
 Aegyptum profisciscaris, ibi
 demum, ibi uidebis permul
 ta religiosa, planeq; cælo di
 gna: puta Iouem arietino
 uultu, Mercuriū illum op
 timum, facie canina, Panē
 uerò totum bircum. Ad hæc
 alium ibi, alium crocodi
 lum, alium etiam simiam.
 Quod si his quoque de re
 bus, Quò planē pernoſſe

queas, didicisse libebit, complureis sophistas audies, tum
 scribas ac prophetas mento raso, qui tibi narrent (sed

γας δ' ἐπίθουσι βίβλοι) ὡς
 ἀπὸ τῶν πολιμίων , καὶ
 τῶν Γιγάντων τὴν ἱκανότητα
 σιν εἰ διὰ φοβιδύνας , ἔκον
 ἐς τὴν Αἴγυπτον , ὡς δὲ ἐν-
 ταῦθα λησόμενοι τὰς πολι-
 μίους . εἴθ' ἂν μὲν αὐτῶν ὑπὸ
 τράγοι , ὁ δὲ λιγὸν , ὑπὸ τῶ
 δίκου , ὁ δὲ θυρίου ἢ ὄρνιθι ,
 ἀλλ' οὐκ ἐστὶ καὶ νῦν φυλάτ-
 τεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς
 διόσι . ταῦτα γὰρ ἀμίλῃ ἐν
 τοῖς ἀδύτοις ἀπὸκειται γρα-
 φέντα , πρὶν ἢ πρὸ τῶν μυ-
 ρίων . αἱ δὲ θυρίαι καὶ παρ'
 ἱερείοις αἱ αὐταί , πλὴν ὅτι
 πινθεοὶ τὸ ἱερῆον , καὶ κό-
 πονται περιστάσις ἢ πρὸς
 φουδόμενον . οἱ δὲ καὶ δάπνυ-
 σι , μόνον ἀποσφάζαντες . ὁ
 μὲν γὰρ Ἀπὶς , ὁ μέγιστος
 διὸς αὐτοῖς , αὐτὸς ἀποθάνει , τίς
 ἔτι πρὸ πολλῶν περιμένει τὴν
 δόμῳ , ὅστις ὅν ἀπεχόμενος , καὶ
 ψιλὸν ὑπὸ τῷ λιφάκῳ τὸ πῖν
 θῆναι ἐπιτάσσεται , καὶ τὸ Νίσιν

Nam y Apis ille , qui quidem deus apud illos est maxi-
 mus , si quando moriatur , quis usque adeo magni facio
 at caesariem suam , qui non eam detondeat , ac nudo ca-
 pite luctum praeseferat , etiam si uel purpuream Nisi

prius, ut dici solet, fores oc-
 clude prophane) quemad-
 modum uidelicet quondam
 ea seditione territi, quam
 mouerant hostes atque gi-
 gantes, in Aegyptum deue-
 nerint, ut illic in posterū tu-
 ti ab hostibus latitarent: et
 ob eam causam alius bircū
 induerit, alius arietē, nimirū
 praeformidine, alius ferā,
 alius auē. Atq; hinc esse, ut
 et nunc etiam eas obtine-
 ant formas, quas id tempo-
 ris assumpserāt. Nam haec
 diligenter mandata literis,
 idq; ante annos plus decies
 mille, in adytis illorum re-
 posita seruantur. Porro sac-
 crorum peragendorum idē
 ferme apud illos ritus, nisi
 quod hostiam luctu profes-
 quantur, iamq; maceratae cir-
 cumfusi membra laniant.
 Sunt qui sepeliant duntaxat,
 posteaquā occiderint.

comam

ἔχοντες καὶ τὸν πορφυ-
 ρόν· ἴσθι δὲ ὁ ἄπας ὁ ἀγέλης
 βύς, ὡδὶ τῷ προτορῷ χειρ-
 τινόμενος, πολὺν λαλίῳ καὶ
 σιμνότερος ἢ ἰδιωτῶν βοῶν.
 ταῦτα ἔτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ
 τῶν πολλῶν πιστούμενα δὲ
 δαίμοι δὲ καὶ τὰ μὴ ὡδὶ τι-
 μέσονται ὁ δαιμόν, Ἡρακλεί-
 τε δαιμόν, ὁ Δημοκρίτης, ἢ
 μὴ γλασσεύς τῶν αἰνῶν
 αὐτῶν, τῷ ἢ τῶν αἰνῶν δ-
 αμνόμενος.

comam habuerit? Est & au-
 tem hic Apis deus, ex armē
 to iam antea suffragijs de-
 signatus, utpote multo for-
 mosior ac uenerabilior reo-
 liquis illis priuatis & gre-
 garijs bubus. Hac igitur
 quum sic habeant, & tao-
 men à uulgo uera seriāq;
 credantur, mibi quidem po-
 stulare uidentur, non qui re-
 prehendant, sed uel Hera-
 clitum potius aliquem, uel
 Democritum: quorum hic amentiam eorum rideat, illo
 deploret inscitiam.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Enimuerd.) Propositio. b At multò ante.) Amplifi-
 catio propositionis à finitione nominis. c Nam Aetolica.)
 Confirmatio per expositionem, quæ & causam tantæ supersti-
 tionis continet. d. Usq; aded nihil.) Epiphonema e Hæc
 igitur.) Amplificatio à consequentibus. f Sed quoniam.)
 Redit ad expositionem, & propositæ rei confirmationem.

g Liberos suos deuorarit.) Cùm Saturnus liberos mox na-
 tos deuoraret, Rhea pro Ioue ei saxum deuorandum obie-
 cit. Iupiter illum regno expulisse dicitur. Virg. 8. Aeneid.

Primus ab aethereo uenit Saturnus olympo,

Arma Iouis fugiens, & regni exul ademptis.

Suos liberos denique ideo deuorasse dicitur, quòd sit do-
 minus temporis, & tempus omnia deuoret. h A' capella nutri-
 ce.) De Iouis origine, successione & rebus gestis, & quòd à ca-
 pra fuerit nutritus, ut Romulus à lupa. i Iunonem ger-

fff 5 manam.)

manam.) Iunonē quo pacto duxerit Iupiter, olim Theocriti Scholiastes in Syracusanas ostendit: Iupiter, inquit, insidians sororis pudicitiz, quum fortē uidisset illam semotam ab reliquis dijs (nam ne dijs quidem uirginibus tutum est obambulare solas) seipsum uertit in cuculum, confeditque in monte qui prius dictus erat Thronax, nunc Coecyx dicitur. Eo uero die Iupiter excitauit ingentem tempestatem. Iuno itaque sola peruenit in montem, confeditque eo loci ubi nunc est Iunonis Telix, hoc est perfectix, templum. cuculus autem ob tempestatem horridus ac tremens deuolauit, confeditque in Iunonis genibus. Eum Iuno miserta, texit ueste sua. Hic rex eorum repente ē cuculo factus Iupiter, Iunonem complexus est. Quumque illa metu matris recusaret coitum, Iupiter promissit se ducturum illam in uxorem. Virgilius libro primo Aeneidos:

Aspero qua diuū incedo regina, Iouūq;

Et soror & coniunx. -

Lucianus in Tragopodagra, uocat Iunonem coniugem & sororem Tonantis. Sed cur ita dicatur, refert Macrobius in Somnium Scipionis lib. 1. cap. 17. k Quam uel Proteus ipse.) Iouem ποικίλωτον αὐτὸν πρῶτως appellat, quodd se subinde in alias atque alias formas transfigureret. I Citra uirilem.) Vulcanum ex sola Iunone natum Hesiodus ait, quem multi sequuti sunt, inter quos Apollonius Rhodius in primo, quod eius planius ostendunt interpretes. Idem Lucianus nofter, & Ouidius. m Præceps datus.) Vulcanus simulatque natus fuit, à Ioue præcipitatus fingitur ē cælo in Lemnum insulam. Causa autem defectionis huius fuit, summa infantis deformitas. Vnde quidam de Vulcano intelligunt uersus istos apud Virgilium:

-Cui non risere parentes,

Nec Deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est.

Ab hac autem præcipatione dicitur Homero Iliad. v. λυλ λοποδίωρ, id est claudicans. n Porro Rheā.) Rheā, quæ & Cybele, Berecynthia & Ops dicitur, filia fuit Cæli & Vestæ, & Saturni fratris coniunx. Hanc poetæ Iouis & aliorum plurium deorum matrem dixerunt, eique quadrigam à quatuor leonibus tractam assignauerunt, & capiti eius turritam coronam,

um, & sceptrum manibus addiderunt. Et cū incederet, sacerdotes dicti Galli, tympana tangentes & cæra, præcedebant, & corybantes armati illam ambibant. Atys puer Phrygius, à Rhea adamatus, cū ei castitatem promississet, quam non seruauit, in furorem uersus, seipsum excastrauit. Vide Dialogum Veneris & Cupidinis, in quo etiam de Endymione pastore ex Caria, quem cū Diana siue Luna ob formæ præstantiam adamaret, in Latmo monte sopiuit, ut cum dormientem oscularctur. Ouid. 2. Amorum:

Latmus Endymion non est tibi Luna rubori.

p Horæ portas seruant.) Horas Homerus Iliad. 6. ait cæli portis præesse, curamque habere ut modò serenum, modò nubilum sit. Ouid lib. Metamorph. 2. Horas solis affectu cum alijs temporis partibus facit. ita enim ait:

A dextra læuâq; dies & mensis & annus,

Seculaq; & posita spacij equalibus Horæ.

De his idem Lucianus in Tragædo. q Ac Tantalus.) Præea, qua Tantalus apud inferos torquetur, notissima est. Is enim, licet in medijs aquis adusque humeros constitutus sit, siti tamen enecatur. Ouid. quoque scribit hoc illi tormentum inditum esse, quod deorum secreta mortalibus reuelauerit.

*Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.*

r Mercurium pubescentem,) Iuuenis effingebatur Mercurius. Hinc Galenus in Suasoria: Mercurium, inquit, ut orationis parentem & artium omnium autorem, in aliam effigiem quam Fortunæ, effinxerunt tum pictores tum plastæ. effingunt enim iuuenem formosum, non tamen fucati aut comptum, sed natia quadam uirtutis specie, uultu hilari, acribus oculis: in basi quadrata, quæ stabilitatis & firmitatis figura est: tum cætera quæ in eius dei commendationem & affectum clarum comitumque subiungit. Hic à Luciano *ὁ νεώτερος*, labro malisque barbatus nominatur. Neptunum nigro capillitio.) Neptunus varijs modis pingebatur, nūc pacatus & tranquillus, nunc commotus, ut in Homero & Virgilio uidemus, nunc nudus etiam, cum tridente & concha: nunc in ueste cyanea, ut Phurnutus ait. Lucianus hic nigris capillis effingit.

! Quis uero.) Amplificatio uanitatis à repugnantibus.

u Verbum

u Verum si in Aegyptum.) Aegyptiorum superstitio.
 ¶ Nam Apis ille.) Apud Aegyptios, gentem prae ceteris nationibus superstitioni altissime immersam, à mortuo Api bove, nemo non comam radebat, si uel puniceos Nisi cincinnos (ut Luciani uerbis utar) illa superasset: itaque alium quaesitum qui in extincti locum sufficeretur, uelut publico luctu praepediti capita radebant, testante Plinio lib. 8. Natur. hist. Idem faciebant & Byblii in sacris Adonidis, autoritate Luciani de dea Syria. y Est autem hic Apis Deus.) Apis rex Argiuorum & Sicyoniorum, filius Iouis & Niobes filiae Phoronei, à quo Graecia Apis & Apia dicta est: nixisse dicitur tempore Abraham. Hic quum Aegialeum fratrem regno Argiuorum praefecisset, ipse in Aegyptum traiecit: & ibi ducta Iside uxore, regnavit. Cumque homines ibi multis beneficijs affectisset, & uini usum illis ostendisset, post mortem pro maximo Deo sub specie bouis uiui, cultus est ab Aegyptijs, & dictus Apis atque Serapis: de quo Fufebij historiam Ecclesiasticam uide. Beneficium inundationis Nili & fertilitatis terrae illi acceptum referebant. z Haec igitur.) Epilogus.

VITARVM AVCTIO,

Martino Bolero interprete.

ARGVMENTVM.

Argumentum huius Dialogi planum est uel ex ipsa inscriptione. Deridet enim Philosophos, enumerando omnes prope illorum sectas, & exagitando ea quae in unaquaque earum ridiculè maxime docentur. Fingit autem uenales illas proponi hominibus à Ioue, mercatorum exemplo: ut quemadmodum illi, cum mancipia, iumenta, aut etiam alias res uendunt, usum ac precium cuiusque indicant, ita ipse quoque occasione hac mores, doctrinam, ac totam denique uitae omnium rationem, maiore licentia exponere atque irridere posset.

INTER

ΔΙΟΣ, ΕΡΜΟΥ, ΑΓΟ-
ρίτῃ, Πυθαγόρῃ, Δημοκρίτῃ,
Ηρακλείτῃ, Σωκράτῃ, Διο-
γηνῇ, Χρυσίππῃ, καὶ
Φυλῳσίφῃ, ὃ

INTERLOCVTOR-
es, Iupiter, Mercurius,
Mercator, Pythagoras, Dio-
genes, Democritus, Heracli-
tus, Socrates, Chrysip-
pus, Philosophus.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ.

I V P I T E R.

ΣΥ μὲν διατίθει τὰ
βάθρα, καὶ παρα-
σκευάζει τὸν τόπον
τοῖς ἀφικνουμένοις. σὺ ὃ τῶν
σερῖνῶν, παραγαγὼν τοὺς
βίους· ἀλλὰ λιπομέσας πρότι-
νον, αἷς σὺ πρόσωποι φανῶναι,
καὶ ἵτι πλείους ἱπάζονται. σὺ
δὲ, ὦ Ερμῆ, κέρυττι, καὶ συγ-
κάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὄντι-
τας ἔλθῃ παρῆναι πρὸς τὸ
πολιτικόν. ἀποκηρύξομεν
δὲ βίους, φιλοσόφους πάντας
εἰδούς, καὶ προαίρεσιον ποι-
κίλων. ὦ δὲ τις ἂν ἔχει τὸ πα-
ραγνῆκα τὰργύριον καταβά-
λαι, αἷς νύττα ἱκτίσει, κα-
τασθῆσας ἰγγυητῶν. Ερ. πολ-
λοῖ

pro se sponsor sit, in futurū annum soluat. MER C. Mul-
ti acce-

TV quidem compone
scamna, & locum
adorna his qui adue-
niunt: tu uerò uitas (id est
philosophorum sectas) ad-
ducito, easq; ordine sistite: ue-
runtamen exornatas prius,
ut formosæ appareant, &
quamplurimos emptores al-
liciant. Tu autem Mercuri,
quod felix faustūq; sit, pro-
clama, & aduoca empto-
res, ut iam adsint ad forū.
Proclamabimus autem om-
nis generis Philosophicas
uitas, & uariarum sectarū.
Quòd si quis in præsenti-
a pecuniā numerare neq;,
is saltem constituto aliquo qui

λοι σωίαισιν, ὥστε χρεὶ μὴ δια-
 ρίβειν, μὴ κατέχευν αὐτοὺς.
 Ζεὺς. πωλῶμεν ἔν. Ερ. τίνα
 δίλῃς πρῶτον προαισγώμῃ;
 Ζεὺς. ἰστονὶ ἢ κομᾶτῳ, τὸν
 ἰωνικὸν, ἢ πᾶν σιμνότε τις ἄ-
 να φαίνεται. Ερ. ἔτ' ὁ πύθα-
 γορικὸς κατὰ νῆθι, καὶ πά-
 ρις σιαυτὸν ἀναβιωρῶν τοῖς
 σωματικαῖς. Ζεὺς. λέ-
 γουτ' ἢ δέ. Ερ. τὸν ἄριστον
 βίον πωλῶ, τὸν σιμνότεστον,
 οἷς ἀνέσται; τίς ὑπὸρ' αὐ-
 θροπον εἶναι βόλεται, τίς εἰ-
 δέναι τῷ τῷ πατρὸς ἀρμο-
 νίαν, καὶ ἀναβιώσθαι πάλιν;
 Αἴ. τὸ μὲν εἶδος ἐκ ἀγνο-
 νεί. τί δὲ μάλιστ' αἰδῶ; Ερ.
 ἀριθμητικῶν, ἀστρονομίαν,
 τροπικάν, γωμετρίαν, μου-
 σικῶν, γοιτῶν· μάντιν ἄκρον
 βλῖπαι. Αἴ. ἔξιςτιν αὐτ' ἀνα-
 κρίναν; Ερ. ἀνάντιν ἀταβῇ
 τύχῃ. Αἴ. ποδαπὸς αἰσὶ; Π. ὁ
 Σάμιος. Αἴ. πού δὲ ἰπῶ
 δούλος; Π. ἐν Αἰγύπτῳ,
 γούρου ἀρτεμ: uatem uides summum. M E R C A. Licetne
 eum interrogare? M E R C V. Quod faustum sit, inter-
 roga. M E R C A. Cuias es tu? P Y T H A G. Samius.
 M E R C A. Vbi uerò institutus es? P Y T H. a In Aegypto

ti accidunt. itaque non o-
 portet differre, neque diu
 detinere eos. I V P. Vendea-
 mus igitur. M E R C V R.
 Quem uis ut primum pro-
 ducamus? I V P I T. Ioni-
 cum illum comatum: graui-
 tatem enim quandam præ-
 se fert. M E R C V R. Hæu
 tu Pythagorice, descende,
 τεῖ; conspiciendum præbe-
 bis qui cōgregati sunt. I V P.
 Proclama. M E R C V. O-
 ptimā uitam maximèq; ue-
 nerandam uendo. quis e-
 met? quis maior homine esse
 uult? quis cupit uniuersitas
 tis, adeoq; omnium rerum
 harmoniā cognoscere? quis
 uult reuiuiscere? M E R C A.
 Forma certè est non illibe-
 rali: uerùm quid potissi-
 mum scit? M E R C V. Ar-
 itmeticā, Astronomiā,
 prodigiorum sciētiam, Geo-
 metriam, Musicam, præsti-
 giorum artem: uatem uides summum. M E R C A. Licetne
 eum interrogare? M E R C V. Quod faustum sit, inter-
 roga. M E R C A. Cuias es tu? P Y T H A G. Samius.
 M E R C A. Vbi uerò institutus es? P Y T H. a In Aegypto
 apud

παρὰ τοῖς ἑκάστωις. Αγο. φησὶ δὲ ὅν πρῶμαί σι, τί με διδάξεις; Πυ. διδάξω μὴν ἑαίην, ἀναμύσσει δέ. Αγο. πῶς ἀναμύσσεις; Πυ. ἡδονὰν πρότερον τῷ ψυχῷ ὀργασάμενος, καὶ τὸν ἰσὺ αὐτῆς ῥύπον ἐκκλύσας. Αγο. καὶ δὲ νέμισον ἢ ἂν ἡδονὰς ἀφαιρῶμαι, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμύσεως; Πυ. τὸ μὴ πρῶτον, εὐσυχίᾳ μακρῇ, καὶ κτηνίᾳ, καὶ πίνεσι ἰσχυρὰ καλίστην μελίσιν. Αγο. ἔρα σὲ, ὃ βέλτεστι, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λέλω, ἔκ ἀνδρῶν εἰς τοβύλλουμαι. τί δὲ μετὰ τῷ σιωπῶν ὅμως, καὶ τῷ ψευταίᾳ; Πυθαγ. μουσική καὶ γυμναστική ἐνασκήσεις. Αγο. Χαρίζου λίγας, ὃ πρότερον ἡδονὰς γινόμενον, ἡδονὰς εἶναι σιγῇ καὶ. Πυ. αὐτὸ ἡδὲ τουτέστιον ἀριθμῶν. Αγο. εἶδαι καὶ τοῦ ἀριθμῶν. Πυ. πῶς ἀριθμῶν;

Αγο.

me esse oportet. PYT. Post hæc numerandi artē addisces.

MER. Nūc etiā numerare scio. PY. Quomodo numeras?

apud sapientes qui illic sunt.

MER. Age q̄ si te etiam;

quid me docebis? PYTH.

Nihil equidem docebo te,

uerū commonefaciam.

MERCA. Quomodo?

PYTHA. Primum quidē

animam tuam puram faci-

am, repurgans eam à sordē

bis quib. nūc immersa est.

MERCA. Equidem fin-

ge me iam purum esse, quis

modus est commonefacien-

di? PYTHA. Principi-

um quidem est longa quies,

et taciturnitas, et totis

quinque annis nihil loqui.

MERCAT. Ergo, bone

uir, b Cræsi te filium eruo-

dire conueniit: ego enim lo-

quax, non statuta esse uolo.

uerū quid post illud silen-

tium et quinquenium fia-

et? PYT. In Musica et

Geometria exercebere.

MERCA. Rem sanè gra-

tam narras: si prius quā

sapiens fiam, citbarædum

MERC.

Αγο. ἴρ, δύο, τρία, τέτταρα.
 Πυ. ὅρῃς, ἃ σὺ δοκίμεις τέττα-
 ρα, ταῦτα δικάει ἀπὶ, καὶ τρί-
 γωνον ἐντελὲς, καὶ ὑμῖτιρον
 ὅρκιον τὰ τέτταρα, ὥστε τιθε-
 σθῆς λόγους ἡκούσα, ὃ δὲ μᾶλ-
 λον ἰσθῆς. Πυ. μετὰ δὲ, ὧς ἔει-
 πε, εἶσαι γῆς τι πῶρι, καὶ ὕ-
 γει καὶ ὕδατι καὶ πυρὶ, καὶ
 ὅτις αὐτίστοις ἢ φορῇ, καὶ ὁ-
 ποιῇ ἴοντα μορφῶν, καὶ ὅπως
 κινούνται. Αγο. μορφῶν γὰρ ἴ-
 χαι τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; Πυ.
 καὶ μάλα ἐμφανέα, ὃ γὰρ ἰδῶ-
 τι ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ
 κινεῖσθαι. καὶ ὡς τῶν τοῖσι δὲ
 γινώσκει τὸν διὸν ἀριθμὸν ἴ-
 όντα, καὶ ἀρμονίῳ. Αγο. θαυ-
 μάσια λόγους. Πυ. πρὸς δὲ
 τοῖσδε τοῖσι ἀρμυρῶσι,
 καὶ σινυτὸν ἵνα δοκίμωται, καὶ
 ἄλλον ὁριόμενον, καὶ ἄλλον
 ἴοντα εἶσαι. Αγο. τί φῆς; ἄλ-
 λ' αἰμὶ, καὶ ὅχ' ὅτ', ὅσπερ
 σὺ πρὸς σὲ διαλέγωμαι; Πυ.
 σὺ μὲν ὅτ', πάλαι δὲ ἴρ ἄλ-
 λ'

MERCAT. c Vñ, duo,
 tria, quatuor. PYTH.
 Vides decem esse ea, quae tibi
 videntur quatuor, &
 ad perfectum trigonum,
 c nostrumq; iusiurandum?
 MERC. Per maximum
 igitur iuramentū quatuor,
 nunquam neque diuiniore
 neque sanctiores sermones
 audiui. PYTH. Post haec
 uerò hospes, de terra, ae-
 re, deq; aqua et igne scies,
 cuiusmodi sit illis impetus,
 quam habeāt formam, &
 quomodo moueantur.

MERCAT. Formam ne
 habent ignis, aer, et aqua?
 PYTHAG. Certè minio-
 re obscuram. neque enim
 sine specie & forma moue-
 ri possent. Præterea ipsum
 etiam Deum numerum esse
 & harmoniam cognosces.
 MERCATOR. Mira
 narras. PYTHAG. Ad
 hac te ipsum quoque unum

videri scies, neque pro eo qui es, conspici. MERCAT.
 Quid narras? alius sum, & non is qui nunc tecum collo-
 quor? PYT. Nunc quidem ille es, quondam uerò in a-
 lio

ἀνέματι, καὶ ἐν ἄλλῳ ἐνό-
ματι ἱκαντάξιο, χρόνον δὲ
αὖτις ἐς ἄλλω μεταθέσθαι.
Αγ. τὸτο φῆς, ἀβάνκτον ἐο
σιδάμεν, ἀλλὰ τῶ μόνον ἐς
μυθῆς πλάουσας; ἄλλα τάς
ἀμὲν ἱκανῶς, τὰ δ' ἀμφὶ
διαταρ ἐποιοῦς τις εἶ; Πυ. ψυ
χῆσθαι μὲν ἐδὲ ἐν τῇ σιτίῳμαι
τὰ δ' ἄλλα, πλεονέκτων.
Αγ. τίνα ἐνὶ καὶ μυθῶν
τῶν λυάμεν; Πυ. ὅτι, ἄλλ' ἐν
ἐξῆς, καὶ ἐκαστὴν αὐτῶν
ἐξῆς. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ
πάν γένεσθαι, καὶ ἢ ἀποθνή
σκεν λυάμεν, ἐνὶ χλωρὸν ἰόντα
τας, ὅψιν τοῖσιν ἀνδράσι
μυθῶν ἐμφέρει τὴν φύσιν,
ἵψιντα ἢ ἢ ἢ παρῆς ἐς τὴν
συνάμειν, νυξὶ μιμητρῶν
νυξὶ, αἶμα ποιήσας. τὸ δὲ
μῆν, ἁβάνάσας νόμον, λυ
άμεν τὰς ἀρχὰς αἰνέσαι.
Αγ. ἁπλῶς πάντα ἐφῆς, καὶ
ἐφῆς. ἀλλ' ἀπόδυναι,
καὶ γυμνὸν γὰρ σιτῶν βῆ
μας. ὦ Ἡράκλεις, χρυσὸς
αὐτῶ

lio corpore, & alio sub no-
mine uidebaris, & tēporis
progressu rursū aliud cor-
pus indues. MERCAT.
Ita'ne dicis? Immortalem
me fore subinde aliis atque
alias formas induendo? Ve-
rūm de his satis. Iam quod
ad rationem uictus attinet,
qualia es? PYTHAG.
Nullum quidē animal edo,
reliqua uerō omnia præter
fabas. MERCA. Quā-
obrē odisti fabas? PYT.
Nullo quidem odio illas pro-
sequor: uerūm, quia sacra
sunt, & mirabilē quandā
naturam obtinent, ab illis
abstineo. Primū quidem
planē genitales sunt: & si
fabam adhuc uiridem exu-
as, uidebis eam omnino uiri-
libus membris similem na-
turam habere: elixam au-
tem si deponas, certis nocti-
bus sanguinem feceris: &
quod maius est, Athenien-
sium lex est fabis magistra

tus eligere. MER. Præclare & religiose omnia dicis. uerū
exue te uestib: nā nudū te uidere cupio. O Hercules, aureū

αὐτῷ ὁ μηδὲ ἔστι. θύε, ὃ βρο-
 τὸς τις εἶναι φαίνεται. ὅτι ἡ
 νόσος πάσας αὐτὸν πύσσει
 τὸτορ ἀπὸ κρυφίας; Ερ. δίκαι-
 μῶν. Αγο. ἔχω, τοσούτοι λέ-
 γω. Ζοῦς. γράφει τὸ ὄνομα
 αὐτοῦ τὸ νόμα, καὶ ὅθεν ἔστιν. Ερ.
 Ἰταλιώτης, ὃ Ζοῦ, δοκῇ τις
 εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα καὶ
 Τάραντα, καὶ τῶν ταύτην Ελ-
 λάδα, καὶ τοὶ ὀχρεῖς, ἀλλὰ
 φρασιόσι οὐκ ἀπὸ τῶν ταύτων,
 κατὰ κοινὸν αὐτῶν. Ζοῦς. ἀ-
 παγγίσωσαν. ἄλλοι παραγά-
 γωμεν. Ερ. βλάττει τὸν αὐχμῶντα
 ἐκαστὸν τὸν ποταμὸν; Ζοῦς. πά-
 ρον ἔστιν. Ερ. ὅτι τὸν πό-
 ρον ὕπερ τελευτῇ, ὃ δὲ ὁμοίως;
 ἔλθι, καὶ ὁρίσθι ἐν λυκῇ τὸ
 σῶμα. Βίον αὐτοῦ τὸν πο-
 τῶν, βίον ἀφιστὸν καὶ γεννητὸν,
 βίον ἐκαστὸν. τίς ἀνέστη; Αγ.
 ὁ ἑρμῆς πῶς ἔφη; πῶς ἔ-
 φη; ἐκαστὸν. Ερ. ἔγωγε. Αγ. ἔ-
 φη ὁ Διὸς, μή σοι δικάσει;
 ἀνδραποδισμῶ, ὃ καὶ προκαλε-
 σθῆναι εἰς ἄριστον πάγον; Ερ.

ἔστιν

me. MERCAT. An non times ne te accuset tanquam
 plagiarium, aut in Arcopago licem intendat? MERC V.

illi femur est. deus aliquis est
 nō mortalis esse uidetur. ita
 que omnino illū emā. Quan-
 ti illū aestim. u? MERC V.
 Decem drachmis. MER.
 Habeo tanti acceptū. IVP.
 Scribe nomen emptoris, et
 unde sit. MERC V. Ex ea
 parte Italiae esse uidetur,
 quæ circa Crotonem et Ta-
 rentum, atque eius loci Græ-
 ciam sita est. Aique nō unus
 tantum, sed propè trecenti
 communiter ipsum emerūt.
 IVP. Abducant, alium ad-
 ducamus. MERC V. Vis
 squalidum illum ex Ponto?
 IVP. Omnino quidem.
 MERC V. Heus tu peram
 dependentiē habens ex hu-
 meris, accede, et tolū hunc
 confessum circumeas. Vitā
 uendo planē uirilem, uitā o-
 ptimā et generosam, uitam
 liberā: quis emet? MERC.
 Quomodo inquis præco?
 an liberum tu uendes homi-
 nem? MERC V. Maxi-

Non

VITARVM AVCTIO.

89

ὅλν αὐτῷ μίλει τῆς πράσι-
αι, οἶται γὰρ εἶναι παύτα πα-
συλσὺθ' ὁρ. ΑΓ. τί δ' αὖ-
τις αὐτῷ χρῆσαιτο ξυπᾶντι;
καὶ οὕτω κακοδαμένως δια-
καλέω; πλὴν αὐτὸν σκαπα-
νίχῃ καὶ ὑδ' ὁρ' αὐτὸν ἀπὸ
δακτύλου. ΕΡ. ὁ μὲν, ἀλλὰ
καὶ ἐν θυμῷ αὐτὸν ὅπτις
εις, πολὺ πιστοτέρῳ χρῆσθ' ἢ
ἡνῶν, ἀμίλει ἡνῶν αὐτῷ καὶ
τίσιν. ΑΓ. πολλαπλὸς δὲ
δὲ, καὶ τίνα τῶν ἀσκησιμῶν
παγγίλλεται; ΕΡ. αὐτὸν ὁρῶ,
κίλιστον γὰρ οὕτω ποιῶν.
ΑΓ. δὶ δὲ τὸ συνῆρωπὸν αὐ-
τῷ, καὶ ἀκτιφῶς, μή μιν ὕλα-
πτόσθ' προσελθόντα, ἢ καὶ ἐν
δια δάκνῃ γι. ὅχ' ὁρῶς ὡς
δύστην τὸ φύλον, καὶ σωίστα
παιτὸς ὁρῶς, καὶ ἀπαιτῶν-
κόντι καὶ χαλῶδες ὑποβλῖπει;
ΕΡ. καὶ δὶ δὲ, ἱθαυτὸς γὰρ δὲ.
ΑΓ. τὸ πρῶτον, ὃ βίλτισι, πο-
δακὸς αἰ; ΔΙ. πᾶντα δακὸς. Α.
πῶς καὶ; ΔΙ. ἢ νόστος πολί-
τῶν ὁρῶς. Α. ἱθαυτὸς ἢ τίνα; Δ.

7

unde es? D I O. Vnde uis? D L Mundi ciuem uides. MERCA.

Non est illi cura quod uen-
ditur omnino enim se libe-
rum esse putat. M E R C A.
Quis autem illius tam sordi-
di et misere affecti usus esse
potest nisi fossorē facere aut
lixā aliq̃ ex ipso facere uo-
lit. M E R C V. Non hoc
tantum, imò si ipsum quoq̃
custod. in domus constitu-
ris, multo fidelior erit quàm
ulli canes. siquidem & ille
canis ē appellatur. M E R-
C A. Cuius autē est? aut quā
artē proficitur? M E R C V.
Ipsū interrogat: istud enim
prastiterit. M E R C A. Ti-
mēo uultum ipsius, seu erunt
admodū, & tristem, & ne
me accedētem allatret aut
per louem mordeat. Nō ne
uides quomodo lignum su-
stulerit, & contractis su-
percilijs minaciter fremen-
ti & irato similis appare-
at? M E R C V. Ne time. ci-
ur enim est. M E R C A.
Primū quidem, ὁ bone, dic

M B R C A. Quomodo di- is? D I

τὸν Ἡρακλῆα. Αγο. τί ἄνω,
 εἴη καὶ λιοντῶ ἀμπίχη. τὸ μὲν
 γὰρ ξύλον ἴσους αὐτῷ. Δι.
 τυτὶ μοι λιοντῶ τὸ φιδώνιον;
 τραχύσομαι δὲ, ὅσπερ ἐκεί-
 νος, ἰδὼ τις ἡδονὰς, εἰ λι-
 λουτὶς, ἀλλ' ἐκείνους, ἱκανο-
 θάρας τὸν βίον προαιρέμι-
 νος. Αγο. ὤχι τῆς πρᾶξι-
 σίως· ἀλλὰ τί μάλινα εἰ-
 δέναι σε φῶμεν; εἰ τίνα τῶν
 τέχνων ἔχεις; Δι. ἰσονόησι-
 τὸς ἐμὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰσὶα
 πρὸς τῶν πατρῶν. τὸ δ' ὅλον,
 ἀληθείας καὶ παρρησίας προ-
 φήτης εἶναι βέλομαι. Αγο. ἄχι
 ὦ προφῆτα, ἔν' αὖτε πρίομαι
 σε, τίνα με τὸν τρίτον δια-
 σκήσεις; Δι. πρῶτον μὲν παρὰ
 λαῶν σε, καὶ ἀποδύσας τῶν
 βυφλῶν, καὶ ἀπορία συγκολληκί-
 στας, φιδώνιον περιβαλὼν, μετὰ
 τῷ ποντῷ καὶ ἰάμενιν κατανασ-
 κάσω, χαμαὶ καθύδουοντα, καὶ
 ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὦν ἱτυχι πῖμα
 πλέμμενον. τὰ δ' ἐχρήματα, ἃ
 ἔχεις, ἐμοὶ περὶβόλην, εἰς τῶν
 θαλάττης φέρων ἱμβραῶς·
 quæ hys rebus quæ casu offeruntur, uesci faciam. Quod si
 pecuniam habes, hanc meo consilio in mare abicies.

Herculem. MER. Cur igitur
 tu & leoninam non indu-
 is? nam baculo illum quidē
 refers. DIOG. Hoc quidē
 paliolum leoninæ pellis ui-
 ce mihi est: pugno autē non
 secus atque ille aduersus uo-
 luptates: idq; nemine impe-
 rante, sed mea sponte facio.
 sic enim uitam meā repur-
 gare cōstitui. MERCA.
 Euge quā præclarum in-
 stitutum: uerūm quid maxī
 me te scire dicamus, aut qua-
 lem artē nouisti? DIOG.
 Homines liberos facio, præ-
 terea medeor illorum affe-
 ctibus. In summa, ueritatis
 & audaciæ in loquēdo pro-
 pheta esse uolo. MER C.
 Age ὦ propheta, si te enā,
 qua te me exercebis?

DIOG. Primum cum ac-
 cepero, exutum delicys, pal-
 liolo amictum, in egestatem
 concludā. postea ad labores
 compellam: tum humi dor-
 mire, aquam bibere, atque
 Neque

γάμος δ' ἀμυλῆσαι, καὶ πα-
 τὴρ, καὶ πατρίδ', καὶ πᾶν
 τὸ σὺν λῆξ' ἔσται. καὶ τίς
 πατρίαν οὐκ ἂν ἀπολιπὼν,
 ἢ τὰς οὐκ οὐκ, ἢ πυργίον
 ἱερὸν, ἢ καὶ πῖλον. ἢ πῦρα
 δέ σιν δόρυ μιν ἔσται μετὰ, καὶ
 ἐπιδορυφόρων βιβλίον. καὶ ἔ-
 τας ἔχον, οὐδ' αὖ μὲν ἔσθρος ἔ-
 ναι φῶσι τὸ μεγάλα βασιλῆος
 αἰ. ἢ μαθητὴ δέ τις, ἢ στρα-
 τῶν, τῶν οὐδ' αὖ ἀνταρδὸν ἔ-
 γῃ. Αἰ. πῶς τὸτο φῆς, τὸ
 μὴ ἀλγὺν μαθητὴ μένον; ἢ γὰρ
 χιῶντος ἢ λαχόντος τὸ δόρυ
 παρὶ βίβλου. Δι. τὸ εὐεπί-
 σταν ἰκάνω ἡλῶσθαι, μετὰ
 ἰνυλάσαι. Αἰ. τὸ ποιεῖν; Δι.
 ἢ φῶσι αἰγῶσι, ἢ ἢ γὰρ
 οὐκ ἔστι ἀνάγκη. ἢ ἢ μά-
 λιστα δὲ προσῆναι, ταῦτά ἔ-
 σιν. ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ δρᾶ-
 σιν, καὶ λειδοῦσθαι πᾶσιν
 ἔξῃ; καὶ βασιλεύσει καὶ ἰδιώ-
 ται. ὅτι γὰρ ἀπεβλέψονταί
 σι, καὶ αἰδοῦσιν ὑπερβολῶς.

dentem te esse oportet, & audacem, & omnibus sine de-
 clatam regibus quàm priuatis maledicere. ita enim fiet ut
 omnes in te oculos conijciant, teq; fortem esse existiment.

Neque tibi uxor, liberi, aut
 patria curæ esse debebunt:
 quim ista omnia tanquam
 deliramēta existimare opor-
 tet, & relicta patria do-
 mo, specum, aut desertans
 turriculam, aut dolum in-
 habitabis. g peram præte-
 rea lupulo et libris opistho-
 graphis refertam habebis.
 Hoc modo instructus, uel
 magno aliquo rege felicior
 eris. Quod si uapulabis, aut
 ab aliquo torquebere, nihil
 horum molestum esse puta-
 bis. MBR. Quid narras?
 num casus non dolebo? neq;
 n. testudinis aut h carabi-
 cutem circumfero. DIO.
 illud i Euripidis imitari te
 oportet, paucis tantum im-
 mutatis uerbis. MBR C.
 Quale hoc est? DIO G.

Dolente mente, lingua sit
 dolens mihi.

Hæc uerò ante omnia ti-
 bi adesse necesse est, Impu-

ται. βαρβάρου δὲ ἡ φωνὴ ἐσ-
ται, καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ φθίγματος,
καὶ ἀτιχῶς ὁμοίου ἡ αὐτοῦ. καὶ
πρὸς τὸν δὲ ἰντὶ ταχυμῆτον,
καὶ βάσιμα τοῖς τῶν προσώ-
πῳ πρὸς τῶν, καὶ ὁμοίως, δι-
αφέρει τὰ πάτρια, καὶ ἄγρια.
αἱ δὲ δὲ καὶ ἰδιαιτέρας, καὶ
μετρίους ἀπὸ τῶν. καὶ τὸ ὅσον
τελευτῶν ἀπὸ τῶν τῶν προσώπων
παντὸς. διὸ καὶ δὲ τὰ πολλὰ
αὐτοῦ πάτρια τῶν χωρίων,
καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις μὲν καὶ
ἀναισθήτως εἶναι διὰ, μὴ φί-
λον, μὴ ξένον προσέμνηται.
κατάλωσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῶν
ἀρχῶν, ἐν ὅσῃ δὲ πάντων, ἀ-
μὲν ἰδίᾳ ποιήσειν αὐτῇ,
παρρησίᾳ καὶ τῶν Αφροδι-
σίῳ αὐτῇ τὰ γυναικεία. καὶ
τίτλῃ, ἢ σοὶ δοκῇ, πορεύεσθαι
ὡς, ἢ σπῆλαι φαγῶν, ἀπό-
θαι. ταύτῃ σοὶ τίτλῃ δὲ δαίμο-
νιαν προσέμνηται. Αὐτῇ, ἀπαγο-
νιστῇ γὰρ, καὶ ἐν αὐτῇ πι-
πταίνεσθαι. Δ. ἀλλὰ ῥᾶτα γι, ὡ-
ς τῇ, καὶ πᾶσι δὲ καὶ με-
τὰ νορere. Hæc illa felicitas, quæ tibi procuramus. M E R
C A. Apage, scelerata. n. et inhumana sunt ista quæ narras.
D I O G. Sed bene tu, nemo non ista facillimè assequi po-
test.

Barbara quoq; uox, et ab-
sonus sonitus ubi sit, quicq;
canina planè similis existat.
Vultus sit intentus, tum in-
gressus sit qui talè uultu de-
ceat. In summa, belluini et
agrestis planè sint ubi mo-
res, pudor autem et man-
suetudo et modestia procul
absint. Ruborem quoq; om-
nem de facie abstergeas: lo-
ca autem quæque celeberrima,
et in quibus maxima
est hominum frequentia, ac-
cedito, et in his ipsis solus
sine ullo commercio esse ue-
lis, neque amicum neque ho-
spitem accedendo. his eni-
rebus hoc regnum soluitur.
In conspectu uerò omnium
ea facias, quæ ne priuatis
quisquā alius faceret: et aude-
ret in re uenerea exercèda,
eaquæ sunt maximè idicæ
laeliguo. Postremò, si tibi
uidetur, crudū aliquem po-
lypum uel sepiam deuoran-
test.

καλῶν, ὃ γὰρ σοι οὐδέποτε
 δέξει, καὶ λόγων, καὶ λόγων,
 ἀλλ' ἐπίτομον αὐτὴ σοι πρὸς
 δέξῃ ὃ δέξῃ. καὶ ἰσχύος
 γὰρ καὶ ἡ, ὅτι στυγερῶς,
 ὃ ταρχειπάλῃ, ὃ τέρτιον, ὃ
 τραχὺς, ὃ δὲ στυγερῶς
 δομαῖον εἶναι, ὃ μόνον ὃ
 αἰσίδα καὶ τὸ δράσθαι
 ῥῆ, καὶ διδοῦναι καλῶς ἐν
 μέλῃ. Ἀγ. πρὸς ταῦτα μὲν
 ὃ δὲ καὶ στυγερῶς. αὐτὸς δ' αὖτε
 στυγερῶς ἐν καὶ τῷ γί-
 νῃ. καὶ ταῦτα, ὃ ἰδὲ καὶ στυ-
 γερῶς ἐπιδόξαι ὅτι, τὸ μέγιστον
 δὲ ὅτι. Εἰ. ἔχει λαβῶν. καὶ
 γὰρ ὁ στυγερῶς ἀπαλαφύμεθα,
 ὃ καὶ τῷ αὐτῷ, καὶ βόωνο
 τῷ, καὶ ἁπανταὶ ἀπαφα-
 πλῆς ὅτι, καὶ ἀγνο-
 ρῶν. καὶ καλῶς. τῷ. ἀλ-
 λὰ καὶ τὸν Κυρλωῶν, τὸν
 ἐν τῇ περιουρίᾳ, ὃ ἐπὶ φανω-
 μέν. Εἰ. ἄγ. δὲ, πρὸς στυ-
 γερῶς. πλουτὶς τὸ χρῶμα, καὶ
 πλουτὶς δὲ μὲν. βί. ὅτι
 ὅτι, βί. τρισμακάρις.

τίς

est. Neq. n. ad gloriam con-
 sequendā opus erit erudio-
 ne, orationibus, aique bis-
 nugis: uerū compendia-
 ria ad illam uia est. Etiam si,
 ex uulgo aliquis fuerit idio-
 ta, coriarius uidelicet, aut
 falsamentarius, aut faber,
 aut numularius, tamen ni-
 hil uelut quo minus te mi-
 rentur, si modò insigniter
 impudens et audax fueris,
 atque omnibus egregie con-
 uiciari didiceris. MERC.
 Ad has artes tui minime in-
 digeo. Nauta uerò, aut hor-
 tulanus fori esse per occasio-
 nem fieri posses, præsertim
 si te ille ad maximum duo-
 bus obolis uendere uelit.

MERC V. Recipe cū, etea-
 nim libenter liberamur ab il-
 lo, qui clamoribus sic nos ob-
 tūdit, prorsusq; omnes ino-
 iuria et cōtumelys afficit.
 IVP. Alium accersere, Cy-
 renæum illum purpura ami-
 ctum, et coronatū. MER-

CV. Agite, animū aduortite omnes. Res sumptuosa est, quæ
 quæ diuitibus indiget. Vita est hæc iucunda, uita ter beata.

τίς ἐπιθυμᾷ τρυφῆς ; τίς ὠ-
 νᾷται τῶν ἀβρότατον ; ἈΓΟ. ἰα-
 δὲ σὺ, καὶ λίγι ἀπὸρ εἰδὼς τυγ-
 χάνης . ὠνῶσομαι γάρ σοι, ἢ
 ὠφελίμου ἢς . ΕΡ. μὴ ἐνόησας
 αὐτὸν, ὃ βίλτιται, μήδ' αὐτὸν
 πᾶσι, μὲν γὰρ, ὥςτις δὲ αὐτὸν
 κρίνεται σοι, τίς γὰρ ἴσται, ὡς
 ὄρεται, διαδοχάων, ἈΓΟ. καὶ
 τίς αὐτὸν φρονῶν, κρίνεται δι-
 φθαρεῖον οὗτω, καὶ ἀπόλα-
 σεν ἀνδράποδον ; ὅσω ἢ καὶ
 ἀπὸς μύρων ; ὡς ἢ καὶ σφαλι-
 γὸν βαλίσσει, καὶ παρὰφορον ; ἈΓΟ.
 λὰ ἡμεῖς σὺ, ὃ Ερμῆ, λίγι, ἐπὶ
 σα πρὸς τιμὴν αὐτῶν καὶ ἀμυ-
 λῶν τυγχάνει . ΕΡ. τὸ μὲν ἔλεον,
 συμβιβᾶσαι, διείδης γὰρ συμπο-
 σίων ἐκπύου, καὶ ἡμιόμοις μετὰ
 αὐτοῖς ἀδελφοῖς ὡς ἀδελφοῖς ὄρεται
 καὶ ἀπὸ τῶν διαπύου . τὰλλα
 ἢ περιμᾶτων ἐπιτήμων, καὶ
 ὁλοποιεῖς ἐμπρόστατον, καὶ ὅ-
 λως σοφιστὴς ἡδοναβόλος . ἰ-
 παιδοῦς μὲν δὲ Ἀθηνῶν, ἰα
 δόλουσι ἢ καὶ περὶ Σικελίαν
 τοῖς

Quis cupit deliciis ? quis
 emet molliissimū ? MER-
 CATO. Accede tu, et dic
 quid noris: emam enim te,
 si utilis fueris. MERCURIO.
 Ne obturba, o
 bone, neq; interroga ipsum.
 ebrius enim est: itaq; nō po-
 terit tibi respondere, lingua,
 ut uides, titubans. MERC.
 Quis mentis compos emat
 tam corruptum & immo-
 destum mancipium, quoda-
 que tot unguēta olet, quā
 uerō gressu lubrico, & ra-
 tione carente incedit? Sed
 utique Mercuri dic quibus
 artibus prædius sit, ut quæ
 tractare soleat. MERCURIO.
 In summa, conuiuator est,
 et compotor egregius. quin
 ad exercendis impudiciis
 & lasciuas saltationes unā
 cum tibicina admodum ido-
 neus esset amanti cuidam
 & perduto hero. Quod
 ad alia attinet, parando
 rum bellariorū gnarus est:

et in adornandis edulijis exercitissimus. Breuiter, uolupta-
 tis artifex est: institutus enim est Athenis, atque Syccilice
 tyrano

VITARVM

[illegible]

ΑΥCΤΙΟ.

105

tyrannus seruiuit, apud quos
in magno precio fuit. Sum-
ma uerò propositi sui, seu
doctrinæ est, omnia conte-
mnere, et omnib. rebus uti,
undique uoluptatem con-
quirere. M E R C A T em-
pus est ut alium emptorem,
nempe diuitem, & multas
habentem pecunias, qua-
ras: ego. n. minimè idoneus
sum, qui tam bilarem uitâ
emam. M E R C V. Ille, ô Iu-
piter, quantum apparet, in-
emptus nobis manebit.

I V P. Traducito, atque ali-
um adduc, uel potius duos
istos, quorum alter, Abderi-
tes scilicet, ridet: alter uero
Ephesus, plorat. simul. n.
uendi uoiūt. **MERC V.** Deo
scendite in medium. Opti-
mas uitas uendo, omnium
sapientissimos proclamo.
MERCA. O iupiter, quā-
ta dissimilitudo: alter. n. nō
desinit ridere, alter autem

ino enim plorat. Heus tu,
E M O C. Interrogas? quia
licula uidentur, adeoq; uos i

καὶ ὑμῶν. Αγο. πῶς λίγας;
 διατχιλῆς ὑμῶν ἀπάντων,
 καὶ παρ' ἑδὲν τίθισαι τὰ ἐν
 αἰτόρᾳ πράγματα; Δι. ὦ Δι
 ἔχασπεδῶν γὰρ ἰμ' αὐτίκῃ
 σιν ἑδὲν. ἔπειτα δὲ τὰ πάντα,
 καὶ ἀτέμωρ φερῶν, καὶ ἀπαρίη.
 Αγο. ἑμὲ δὲ. ἀλλὰ σὺ λινὸς
 ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπερ' ὧν
 ἔβριος, ἢ παύσῃ γυλῶν; σὺ ἢ
 τί λήσας, ὦ βέλτιστε; πάλιν γὰρ,
 εἶμαι, ἡλέλιον σοὶ προσλαο
 λῶν. Ηρ. ἔγινωμαι γὰρ, ὦ ξένε,
 τὰ ἀνθρώπινα πράγματα δι
 ζυγὰ καὶ δακρυώδεια, καὶ ἔμ
 αὐτίκῃ, τι μὴ ἐπιμήριον, τῷ
 δὲ οὐκ ἔγωγε τί σοφίας καὶ δόρυ
 μαι, καὶ τὰ μὲν παρ' ὧν αἰ
 μενῶν, τὰ δ' ἐν ὅρῳ ἰσόμενα
 πάντα ἀνθρώπων, λεγὼν ἢ τὰς
 ἐκπύρωσας, καὶ τίς τ' ἔστι συμ
 φορῶν, ταῦτ' ἐδύρομαι, καὶ ὅτι
 ἐμπόδον ἔμην, ἀλλὰ ὡς εἰς λευ
 κινῶνα πάντα σωζέσθονται, καὶ
 ὅτι τῶν τὸ τέρψας, ἀτόφιν,
 γνώσις,

arummosa fore: conflagrationes dico, & totius mun
 di calamitatem. Ista sunt quæ ego deploro, quodq; ni
 bil solidum est, sed quodammodo omnia in cyceonem
 conuoluntur, tum quod eadem res delectat & offendit,
 estq;

psi etiam. MERCAT. Quid narra. nos omnes tu
 derides? atq; omnia nostra
 opera nihili facis? D E M. Sic sane est. Nam in illis ni
 bil est præclarum, aut stu
 dio dignum. inania enim
 sunt omnia, & atomorum
 cumulus, & infinitum quip
 piam. MERCAT. Ne
 quaquam: imò tu uanus es
 reuera, & experientia cao
 res. O' contumeliam, non
 dum desinis ridere? Tu ue
 rò ô bone quid ploras? mul
 tò enim melius erit, ut exi
 stimo, tecum quam cum
 Democrito loqui. H E R A. O' hospes, ego omnes huma
 nas res calamitosas & de
 flendas esse existimo, atque
 in illis nihil non esse fato ob
 noxium: ideoq; miscret me
 ipsarum, & deploro eas.
 Neque magnifacio præsen
 tia, futura uerò puto planè

γῆσι, ἀγνοσίῃ, μίγῃ, μι-
κρῇ, αὐτῇ, λιῇ, πωριχορῶ-
ντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ
τῇ αὐτῇ πωριχῇ. Αγο. τί γὰρ
ἰσχύει; Ηρ. πᾶσι πάσι, πω-
ριχῇ, διαφρόμενῃ.
Αγο. τί δὲ αὐθροπῇ; Ηρ.
ἐνὶ θυτῇ. Αγο. τί δὲ αὐ-
θροπῇ; Ηρ. αὐθροπῇ ἀθάνατοι.
Αγο. αὐθροπῇ λίγῃ, ἢ ὅ-
τι, ὅ γριφὸς συντίθῃ. ἀ-
τιχῶς γὰρ, ὡς πρὸς ὁ Λοξίας,
ἐλὼν ἀπασσάρε. Ηρ. ἐλὼν
γὰρ μοι μίλει ὑμῶν. Αγο. τοι
γὰρ ἐλὼν ὡς ἐστὶν αὐτῇ τίς,
ὡς πρὸς. Ηρ. ἐγὼ δὲ ἐλὼμαι
πᾶσι ἐλὼν οὐ μόνον, τοῖ-
σιν ἀνδρομένοισι, καὶ τοῖσιν
ἐν ἀνδρομένοισι. Αγο. τὸν τὸ
κακὸν ὃ πρὸς μετὰ γρη-
φῇ, ὃ δὲ ἔσθῃ ἐγὼ γὰρ αὐ-
τῇ ἐνέσομαι. Ερ. ἀπρακτοί
καὶ οὗτοι μένουσιν. Ζεὺς. ἄλ-
λον ἀπὸ ἐνέου. Ερ. βῆλα τὸν
ἐλὼν ἐνέου, τὸν πωρι-
χῇ; Ζεὺς. πᾶσι, μὴ οὐκ.

Ερ.

Et illi quoque apud nos manebunt, cum non sint uen-
dibiles. IVPIT. Alium accerfe. MERCVR. Vis ne
Abenien, em illum facundum? IVPITER. Maxime.
MERCVR.

estq; cognitio ignorantia,
magnum paruum; atque
sursum & deorsumq; ferunt
tur omnia, & per uices mu-
tantur in ludo huius seculi.
MERCVR. Quid est selu?
HER. Puer ludens, ludens ta-
lis, cōtendens. MERCAT.
Quid uerò homines sunt?
HERACL. Dij mortales.
MERCAT. Quid uerò
dij? HERA. Homines im-
mortales. MERCAT.
Hew, tu aenigmata loque-
ris, an griphos componis?
plene enim tanquam Apol-
lo, πᾶσι explicis. HERAC.
Nihil uos curo. MERCA.
Igitur neq; quisquam men-
tis compos te empturus est.
HERAC. Ego uerò à pue-
ris iubeo plorare omnes,
tam eos qui me emunt, quàm
qui non emunt. MERCA.
Hoc certè malum parum
differt ab insaniam: neutrum
horum etiam. MERCVR.

ΕΞ. Δούρ' ἰλθ' σὺ, βίον ἀγα-
θόν καὶ σωμάτων ἀποκαρύν-
τομόν. τίς ἀνέσται τὸν ἰδρώ-
τατον; ΑΓΘ. ἀπὶ μοι, τί μάλι-
τα ἔδωξ' τυγχάσας; ΣΩ. πᾶσι
δραστής εἰμι, καὶ σφόδρ' ἐν τοῖς
ἐσθινά. ΑΓΘ. πῶς ἔν' ἐγὼ πρὶ
ὧμά σι; πᾶσι δαγῶν γὰρ ἰδιδ-
μὲν τῷ πατρὶ λαλῶν ὄντι μοι.
ΣΩ. τίς δ' αὖ ἐπιτηδεύει;
ΕΞ. ἰμὲς γίνετο σωάναι λα-
λῶν; καὶ γὰρ ἐν τῶν σαμάτων
δραστής εἰμι, τίς ψυχῶν ἢ ἑ-
γῶμαι λαλῶν. ἀμύλῃς ἔσθ' ἐν
ταῦτ' ἑμάτιόν μοι κατακίον-
ται, ἀνέσθ' αὐτῇ λιγόντων μη-
δὲν ἔσθ' ἰμὲς δεινὸν παρ' ἐν.
ΑΓ. ἀπὶ σὺ λέγεις, τὸ παυδρα-
στὴν ὄντα, μὴ πόρ' αὖ ψυχῆς
τι πολιπραγμονῶν, καὶ ταῦτα,
ἔσθ' ὁμοίως ἐν τῷ αὐτῷ ἰμα-
τίῳ κατακίοντα. ΣΩ. καὶ
μὲν ὁμνύω γὰρ σοι τὸν λιῶνα, καὶ
τίς πλάτανον, ὅτι ταῦτ' ἐσ-
χειν. ΑΓΘ. Ἡρόκλεις, τί ἀτο-
μίως τ' ἐσθ' ἐν. ΣΩ. τί σὺ λέγεις;
ἢ δὲ

MERC V. Heus tu, huc
ueni. Vitam bonam ego pro-
dentem proclamamus. quis
emet sanctissimum homi-
nem? MERCAT. Dic
mibi, quam potissimum no-
sti artem? S O C R. Pæde-
raſtes ſum, et in rebus quæ
ad amorem ſpectant pru-
dens. MERCA. Quanti
igitur emāte nā prædago-
go indigeo. eſt enim mihi
puer egregius. S O C. Quis
magis idoneus me eſſe que-
at, qui cum formoſo puero
uerſetur? Neque enim cor-
porum amator ſum. animā
enim formoſam eſſe exiſti-
mo: & quanquam ſub eo-
dem palliolo mecum recum-
bant, audies illos, uel ipſis te-
ſtibus, nihil graue à me per-
peti. MERCAT. Incredi-
bilia ſunt quæ dicis, præde-
raſtes cum ſis: tamen nulla
de re te eſſe ſolicitum, quàm
de anima, præſertim cum

copia fiat ut ſub eadem ueste iaceatis. S O C R A. Atqui
per canem & per platanum iuro, rem ſic habere. MER-
CAT. Hercle, quanta abſurditas deorū. S O C. Quid ais?

An' non

ἔδοκᾰ σοι ἐλὺον ἔναυ δίδε;
 ἔχῃ; αἶ τὸν ἄνδρῃ ἐν Αἰγύ-
 πτῳ, ὅς ἐστι καὶ τὸ ἐν ὄρανῳ σέ-
 ρειν, καὶ τὸ παρὰ τῆς ἑσπέρης κερ-
 βανῶν. Αἰσ. οὐδέ τίς ἐστι, ἐγὼ δὲ
 διαμάρτανον· ἀλλὰ τίνα βί-
 ος τὸν τρόπον; Σω. οἰκῶ μὲν
 ἱκανῶς τίνα πόλιν ἀναπλά-
 σαι· χρῶμαι δὲ πολιτείας ξέ-
 νῃ, καὶ νόμους νομίζω τὸς ἰμῶς.
 Αἰσ. ἐν ἰδμελίῳ ἀκῶσαι τῶν
 δογμάτων. Σω. ἄκουε δὴ τὸ μέ-
 γιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
 μοι δοκεῖ. δ. καὶ μηδεμίαν αὐ-
 τῶν μηδένος εἶναι μόνον, παν-
 τὶ δὲ μετᾶναι τῷ βυλομένῳ
 τῷ γάμῳ; Αἰσ. τί τῷτο φῆς,
 ἀνδρῆ; ὅτι τὰς περὶ μοιχείας
 νόμους; Σω. νὸ Δία, καὶ ἀπλῶς
 ἐπὶ πάσῃ τῇ περὶ τὰ τοιαῦ-
 τα μικρολογία. Αἰσ. τί δὲ
 περὶ τῶν ἐν ὧρα παίδων σοι
 δοκεῖ; Σω. καὶ ὅτι ἴσονται
 τοῖς ἀρίστοις ἄλλων φιλεῖν,
 ἀμαρτῶν τε καὶ νουνομένων ἔργων
 σαμείους

Per Iouem non illas solum, uerum omnes reliquas nugis
 ea de re constitutas. MERCA. Quid uero tibi de pueris
 iam maturis uidetur? S O C. Et illi quidem optimatibus
 qui aliquid praeclari gesserunt, premium erunt, ut eos a-
 ment sci-

An non uidetur tibi canis
 esse deus? Nonne uides qua
 tus sit in in Aegypto m Anu
 bis, atque ille in caelo Siri-
 us, nec non apud inferos Cer-
 berus? MERCA. Recte
 dicis: ego uero peccaui. Ve-
 rum quale habes genus uia-
 ta? S O C R A T. Mibi ip-
 si ciuitatem quandam ex-
 truo: peregrina autem u-
 tor politia, measq; praescri-
 bo leges. MERCA T. Vo-
 num aliquod ex tuis dogma-
 tibus audire cupio. S O C.
 Audi ergo maximum qui-
 dem illud, in quo mea de
 uxoribus sententia compre-
 hensa est. uidetur mibi nula
 lam debere cuiquam esse
 propriam, uerum unam
 quamque passim debere ac-
 cedere ad eum qui eam ap-
 petat. MERCA. Quid
 an? Num abrogandas esse
 leges de adulterio? S O C.

σαμύνης. Αγο. βαβαὶ τῆς
φιλοσοφίας. τῆς δὲ σοφίας
τί σοι τὸ ὑφάλασθαι; Σω. αἰ.
δαι, καὶ τὰ τῶν ἑνὸν πα-
ραδείγματα. ὅποια γὰρ δὴ
ἔρῃς, τίω γλῶ, τὰ πὶ γῆς, τὴν
ἔρανον, τίω δάλαττον, ἀπάν-
των τῶν ἀκόντων ἀφανῆς
ἱστῶν, ἔξω τῶν ἰλῶν. Αγο.
ὦ δὲ ἱστῶν; Σω. ὅδαμὲν αἰ
γὰρ περὶ αἶθρ, ἐκ αὐτῆς. Αγο.
ἔχῃ τῶν αὐτῶν ἀπὸρ λήγας τὰ
παραδείγματα. Σω. ἐκόν-
τως, τυφλὸς γὰρ ἂν τῆς ψυ-
χῆς τὴν ὀφθαλμόν, ἰγὼ δὲ
πάντων ἔρῃ ἀκόντας; καὶ σὶ α-
φανῆ, ὑαμὶ ἄλλω, καὶ ὅπως
διπλῆ πάντα. Αγ. τοιγαρὶν
ὄνκτις αἰ, σοφὸς καὶ ὀφθαλμῶ
κῆς τις ὦρ. φῖς ἰδῶ τί καὶ πρά-
ξας με πρὸ αὐτῶν οὐ; Ερ. δὲς
δύο τάλαστα. Αγο. ὄνκτά-
μιω ὅς φῆς. τὰργύμεν μελέ-
τοις αὐτοῖς καταβαλῶ. Ερ.
εἴ ἄρ σοι τὸ νομῶ; Αγο. Δίω
Σύρακῃσι. Ερ. ἄγε λαβὼν
γῆς pro ipso. MERC V. Da duo talenta. MERC A.
Emi ita ut dixisti, pecuniam uerò in posterum nume-
rabo. MERC V R. Quod igitur tibi nomen est?
MERC A. Dion Syracusius. MERC V. Age, quòd felix

meū scilicet. MERC. Papè
quanta libertas, quæ sapien-
tia. Verum quæ est tuæ do-
ctrinæ summa? SOC.
Ideæ, & eorum quæ exis-
tunt paradigma. Quæ-
cunque enim uides, terram
ipsam, quæq; super terram
sunt, cælum, mare, horum
omnium imagines obscuræ
existunt extraioris uniter
sitatē. MERC A. Vbi
autem existunt? SOC. Nus-
quam. Nam si alicubi es-
sent, nō essent. MERC A.
Non uideo ista quæ tu dicis
paradigmata. SOC. Me-
ritò: cæcus est enim tibi ani-
mæ oculus. ego uerò om-
nium uideo imagines, &
te latentem, & me alium.
in summa, duplicia uideo
omnia. MERC A. Ergo
emendus es, sapiens cum
sis, & acutè cernis. Age
scire uolo quid tu à me exi-
stas

MERCA. Quid in die

Te iam uoco Epicure.

MERC. Quo precio nemo
ditur? MERC V. Duabus
minis. MERCA. Acci-
pe: uerum ut hoc quoque
sciam, quibus delectatur
dulcis? MERC V. Dulcia
edit, & mellita, maxime uo-
lo ficus. MERCA. Bene
se res habet. emam enim il-
li totus massus carycarum.

tare. Ipsam uirtutem uene

quis cupit omnia scire solus?
 R C V. Quia solus ille sapiens

φὸς, μὲν καλὸς, μὲν δὲ
καὶ, ἀνδρῶν, βασιλεὺς,
ῥήτωρ, πλεῖστον, νομοθέτης,
καὶ τὰλλα, ὅποσα ἔστιν. Ἀγ.
ἐκὼν ὦ γὰρ, καὶ μάλα γὰρ
μὲν; Εἰ. καὶ νῦν Δία γὰρ οὐκ
ἀνέψυς, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦ
τα. Ἀγ. ἰσχυρὸν. ἰδὲ ὦ γὰρ, καὶ
λίγῃ πρὸς τὸν ὀνητὴν ἐμὲ,
ποῖός τις εἶ; καὶ πρῶτον, εἰ
ἐκ ἀχρῆ περιπρασιμῆς, καὶ
δύλῳ ὢν; Χρὺ. ὁ δαμῶς, εἰ γὰρ
ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ὄντων. ὅσα δὲ
ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι
συμβέδοντες. Ἀγ. εἰ μάθάνῃ
λίγους. Χρὺ. τί φῆς; εἰ μάθάν-
εις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν
ἔστι προσημερία, τὰ δὲ ἐμπασ-
μι ἀποπροσημερία; Ἀγ. εἰ δὲ
νῦν μάθάνῃ, Χρὺ. αἰνέτως, εἰ
γὰρ εἰ σιωπῇ τοῖς ἡμιτέροις
ἐνόμασι, εἰ δὲ λυτὰ κηπί-
κῳ φαντασίῳ ἔχεις. εἰ δὲ
σπεύδῃ, εἰ τὴν λογικὴν θεω-
ρίαν ἐκμαθεῖν, εἰ μόνον ταῦτ'
οἶδον, ἄλλα καὶ σύμβανον,
καὶ παρὰ σύμβανον ὁποῖον, καὶ

pius est, solus bonus, solus ius-
tus, fortis, rex, rhetor, di-
ues, legislator, et quaecunq;
alia sunt his similia. MER-
C A. Num, o bone, & co-
quus solus est, & per Iouē
coriarius, & faber, & his
similia? M E R C V. Sic ui-
detur. M E R C A. Accede
o bone, & dic mihi tuo em-
pori, qualis nam sis: ante
omnia autem, num tibi do-
leat quod uenderis & ser-
uis. C H R Y S. Nequaquam,
neque enim in nobis haec
sunt: quaecunq; uero in no-
bis non sunt, ista indifferen-
tia esse solēt. M E R C A.
Non intelligo quid dicas.
C H R Y. Quid ais? non
intelligis quod horum quae-
dam o sunt praelata, quae-
dam uero rursus non praela-
ta? M E R C A T. Ne nunc
quidem intelligo. C H R.
Merito quidem. neq; enim
assuetus es nostris nomini-
bus: neq; imaginationem habes quae facile apprehendat: ue-
rū studiosus Dialecticæ contemplationis, non haec tan-
tū nouit, uerū etiam qualiter & quantum accidens, &
præter

ἐπίσυν ἀλλήλων διαφέρει.
 Αγο. πρὸς ἃ φιλοσοφίαις,
 μὴ φθονήσῃς καὶ τὸ τοῦ ἀπᾶν,
 ὃ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρα-
 σύμβαμα; καὶ γὰρ ἐκ οἷοι' ὅπως
 ἐκλήλυν' ἐπὶ τῷ ῥυθμῷ τῷ ὀνο-
 μάτων. Χρ. ἀλλ' ἐδέξαι φθόνος·
 ἐν γὰρ τις χολὸς ὢν, αὐτῷ ἐ-
 κίνη τὸ χολῶ ποσὶ προσπλά-
 σαι δίδω, τραῦμα δὲ ἀφανὲς
 λάβει, ὃ ταῦτα αἶχε μὲν δέ-
 νει σύμβαμα τῶν χολείων, τὸ
 τραῦμα ὃ παρασύμβαμα προ-
 οἶαται. Αγο. ὦ ἃ ἀγχινοῖαι.
 τί δ' ἄλλο μάλιστα φῆς ἀδ-
 ναι; Χρ. τῶν λόγων πλεονά-
 ναι, αἷς συμποδίζω τὰς προ-
 σιμῶντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ
 σιωπᾶν ποιοῦ, εἰ μὲν ἀτεχνῶς
 αὐτοῖς περιτιθέας. ὄνομα δὲ
 τῷ δωματίῳ ταύτῃ, ὃ ἀσίδιμο
 συλλογισμός. Αγο. Ἡράκλειος,
 ἀμάρτυρα καὶ βίαιον λό-
 γος. Χρ. οὐκ οἶμαι γὰρ. ἔτι
 σι παιδίον; Αγο. τί μὲν;
 Χρ. τὸ τοῦ ὡς κροτάλειον
 καὶ ἀρπάζου, πλεονάζον ποτα-

præter accidens inter se dif-
 ferant. MERCA. Per
 Philosophiam quæso, ne
 inuideas explicare, quid-
 nam accidens sit, & præ-
 ter accidens: nescio enim
 quomodo percussus sim præ
 numero uocum istarum.

CHRY S. Citra inuidiam
 dixero. Si quis claudus exi-
 stat, illi quoque pede quo clau-
 dicat, ad lapidem, ex inopi-
 nato uulnus acceperit, is cer-
 te accidens habet claudicatio-
 nem, uulnus autem præter acci-
 dens accepit. MERCA.

O' argutiam: præterea
 uero, quid nam scire te
 potissimum profiteris?

CHRY S. Retia sermo-
 num, quibus capio & ob-
 stringo; denique tacere co-
 go eos qui contra me dispu-
 tant, planè frenū quoddam il-
 lis imponens. isti uero tan-
 ta orationis uel nomen est,
 Syllogismus celeberrimus.

MERCAT. Hercle fortem quendam & inexpugnabi-
 lem syllogismum refert. CHR. Vide ergo, est ne tibi puer?
 MERC. Quid nisi? CHRY. Quid si hunc ad flumen forte
 h h h ambu-

μὲ πλάξομεν δὲ πρὸς, καὶ τὰ
σοι ἀποδώσω ὑπισχνῶμαι
αὐτὸ, ἢν ἄν τις τάλανθις, ὃ, τι
ἀλλοιοῦται πρὸς τῆς ἀποδό-
σεως τῆ βεβήσε, τί φέσεις αὐ-
τὸν ἰσχυρῶς; Αἰ. δυσανάχου-
τον ὄρωμαι. ἀπορῶ γάρ, ὅτι
τοῦ ἀπὸρ ἀπολαβίμῃ. ἀλλὰ
οὐ πρὸς Διὶ ἀποπνύμι-
ν, αὐτὸς σῶσαι μοι τὸ πά-
σιον, μὴ καὶ φέσῃ αὐτὸ ἵατα-
σιών. Χρῦ. δάρρει, καὶ ἄλλα
γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώ-
τερα. Αἰ. τὰ ποῖα; Χρῦ. τὸν
δρῖσοντα, καὶ τὸν λυρῶντα,
καὶ ἰδίᾳ πᾶσι τῶν ἡλίτρων, καὶ
τὸν ἰσχυρῶς μελῶν. Αἰ.
τίνα τῶν τὸν ἰσχυρῶς με-
λῶν, ὃ τίνα τῶν ἡλίτρων
λέγεις; Χρῦ. ἡλίτρων μὲν
ἐκείνῳ τῶν πᾶν, τῶν ἀγῶ-
νιστῶν, ὃ τὰ αὐτὰ οἶδε τι-
σῶν, καὶ ἐκ οἷοι, παριστῶτες γὰρ
αὐτῇ τὸ ὄρεσθαι ἀγῶνι,
οἶδε

ambulātē q̄ crocodilus rap-
at. postea uerò se redditurū
polliceatur hac lege, ut illi
uerum dicat quid nam de
puero reddendo apud se de-
creuerit: quid tu dicis ip-
sum in animo constituisse?

MERCAT. Quæstionē
rogas ad quam difficile ad-
modum est respondere. dis-
bito enim utrum dicere deo
beam, quò puerum recipi-
am. Sed per Ionem quæso
te, responde tu, & puerum
mibi serua incolumem, ne
præuortat, ipsumq̄ deuo-
ret. CHR. Bono es animo.
etenim & alia quædam do-
cebo te, quæ plura admira-
tionis habent. MERCAT.
Quæ nam sunt ista? CHR.
astum inquam colligentem
sermones, tum quoq̄ illum
dominantem, præterea il-
lam quæ supra omnes est.

Electram, tandem opertum illum sermonē. MERCAT.
Quis ille opertus sermo, aut quæ illa tandem Electra est,
de quibus dicis? CHR. Electram illam dico Agamemnonis,
ualde celebrem, quæ quidem eandem rem simul norat,
& non norat. Astante enim illi Oreste adhuc incognito,
nouit

ὅτι μὴ ὀρίστω, ἔτι ἀδελφός
αὐτός, ἔτι δὲ εὖ τ' ὀρίστω.
ἀγνοῶ, τὸν δ' αὖ ἐγκυκαλυμ-
μένον, καὶ πένυ δαυμάτῳ
αἰσιν λόγῳ, ἀπέκριναι γάρ
μι, τὴν πατέρα οἶδα τὸν
οἰαυτὸν; ἀγ. ναί. Χρῦ. τί ἔν,
ὡς περ παρὰ τὸν τινὰ ἐγκυ-
καλυμένον, ἴρωμαι, τὸν
οἶδα; τί φέσεις; ἀγ. δὴ καὶ
ἀγνοῶ. Χρ. ἀλλὰ μὲν αὐτὸς
ἔστ' ἐν ἐκείνῳ ὅτι οἶς ὡς αἰ-
τήν ἀγνοῶς, δὲ αὖ τὸν
πατέρα τ' οἶς ἀγνοῶ. ἀγ.
ὁ μὲν. ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐ-
τὴν, εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὁ-
μως δ' ἔν τί σοι εἴ σοφίας τὸ
τιλ; ἢ τί πράξεις, πρὸς τὸ
ἀφίκατον εἴ αἴτιος αἰφνι-
δῆς; Χρῦ. πρὸς τὰ πρῶτα
κατὰ φύσιν καταγινώσκου,
λίγω ἢ πλεον, ὑγίαι, καὶ τὸ
την αὐτῶν, πρῶτον ἢ ἀνάγ-
ει πάλιν περὶ οὐδ' ὅτι, κατὰ
γράφας βιβλίας περὶ οὐδ' ὅτι
τὴν ἑνὴν, καὶ σχέλιον συναγ-
γιντα, καὶ σοφοῦσιν ἐμπι-
πλάμενον

αὐτὸς οὐδ' ὅτι πολλοὺς labores impendere libris enim exiguīs
lucris descriptis incubere oportet, & interpretationes con-
gerere,

nouit quidem, Orestes
suum esse fratrem: quod uo-
rò ille Orestes est, ignorat:
Rursum uerò opertum illū,
adcoq; omnino mirabilem
audies sermonem. Respon-
de mihi: nōstin tuum pa-
trem? MERCAT. Maxi-
mē. CHR. Quid igitur, si
prope te statuerem aliquē
coopertum, atq; interroga-
rem, Nōstin hunc? quid di-
ceres? MERCAT. Scilicet
me non nosse dicere. CHR.
Sed ille ipse pater erat tu-
us. Itaq; si istum non nosti,
palām est te patrem tuum
non nouisse. MERCAT.
Nequaquam. uerū ego da-
tracto uelo, num uerum sit
explorabo. Sed quis nā tuae
sapientiae finis erit aut quid
eādem facturū es, si ad uir-
tutis summum peruenieris?
CHR. In his quae in natu-
ra prima sunt, uersabor.
Dico autem diuitias, sani-
tatem, et his similia. Primiū

πλάμηρον, ἢ ἀτίπων ῥυμά-
 των, ἢ τὸ κηφάλαιον, ἢ θύμης
 γινώσκει σοφίην, ἢ μὴ τρεῖς ἰφί-
 ξῃς τὰ ἐλλείβετον πίης. Αἰγὸν γιν-
 οῦσθαι ταῦτα, καὶ δεινὸς ἂν
 δοκῇ· τὸ δὲ γινώσκοντα εἶναι,
 καὶ τοκογλυφον (καὶ γὰρ τὰ-
 δὲ ῥῶ σοι προσόντα) τί φῶ-
 μεν, αὐδρὸς ὕδα πικρὸν ἐστὶ
 τὸν ἐλλείβετον, καὶ τιλὰς πρὸς
 αἰσιν· Χρὺν, ναὶ, μόνον ἢ τὸ
 δαυαίσειν πρὶν αὐτῷ σοφῷ.
 ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογί-
 ζομαι, τὸ δαυαίσειν ἢ καὶ λογί-
 ζομαι τὸς τόκους, πλεονέκτημα
 εἶναι δεκά τ' συλλογίζομαι, μέ-
 γον αὖ εἰναι τ' σπουδαίον, λιανὰ πό-
 ρον ἐκείνου, ἢ τῷ τοῦ. καὶ δὲ μόνον γε
 αἰπλῶς, ὡς πόροι ἄλλοι, τὸς τό-
 κους, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐτόρρε τό-
 κους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοῶς,
 ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν εἰσι πρῶ-
 τοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι λιανὰ
 πρὸ αὐτῶν ἐκείνων ἀπύγονοι; ὁ
 γὰρ δὲ δῶτα καὶ τ' συλλογισμὸν,
 ὁποῖα

gerere, & solacismis &
 absurdis uocibus impleri. In
 summa, nequaquam decet
 sapientem fieri prius, quam
 ter ex ordine belleborii bi-
 bas. MERCA. Egregia
 sunt ista tua, & forti uiro
 digna. Verum auarū scene
 ratorem esse (ista enim tibi
 inesse uideo) num illa diceo
 mus esse uiri qui bellebo-
 rum biberit, & iam ad uir-
 tutem idoneum sit? CHR.
 Certè: solum enim sapien-
 tem fœnus exercere decet.
 Quandoquidem enim illius
 proprium est, syllogismis
 concludere: usuras autem
 colligere, & fœnus com-
 putare, atque syllogismis
 colligere, parum differre
 uidentur: quemadmodum
 hoc soli studioso competit,
 ita quoque illud: nec de-
 cet illum fœnus simplici-
 ter, quemadmodum alij
 lent, accipere, uerum et
 tiam alterius quoque fœnoris fœnus. Nisi fortè igno-
 ras, fœnus aliud esse primum, aliud secundum, uelut
 quandam illum progeniem. Vides autem & syllogismum
 quendam

ἀπὸ τῆς φρενός, ἐπεὶ τὸ πρῶτον τό-
 μον λήψεται, καὶ τὸν δευτέρου·
 ἀλλὰ μὲν καὶ τὸν πρῶτον λή-
 ψεται, ἄρα καὶ τὸν δευτέρου.
 ΑΓΘ. ἔπειτα καὶ μιᾷ τῇ πρὸς τὰ
 αὐτὰ φωνῇ, ὅς σὺ λαμβάνεις
 ἐκ τῆ σοφίας, παρὰ τῶν νέων; καὶ
 ἀλλῶν, ἵτι μὲν ὁ σπουδαῖος
 μιᾷ τῇ ἀρετῇ λήψεται.
 Χρ. λαμβάνεις, ἐπεὶ γὰρ ἑμαυτὸν
 ἀπὸ τῆς λαμβάνουσας, τὴν δὲ διδόντα
 αὐτὸν χάρις. ἵνα γὰρ ἵ-
 πον ὁ μάλιστα ἐκχύτης, ὁ καὶ πε-
 ρικτικὸς ἑμαυτὸν μὲν ἀσκή-
 σαι περικτικὸν, τὸν δὲ μα-
 θαίτη ἐκχύτη. ΑΓΘ. καὶ μὲν
 πάντων ἐφ' ἧς, τὸν νέον μὲν
 αὐτὸν περικτικὸν, οἱ δὲ τὸν
 μόνον πλείον ἐκχύτη. Χρ.
 σπουδαῖος, ὅς ἐστι καὶ ὁρα μὴ
 οἱ ἀποξενύσω ἀναποδάκτω
 συλλογισμῶ. ΑΓΘ. καὶ τί δὲ
 νῦν ἀπὸ τῆ βίβλου; Χρ. ἀπο-
 ρία καὶ σιωπῆς, καὶ διατρε-
 φῆς τῶν διάνους. ὁ δὲ
 μέγιστον, ὅν ἰδὼν, τάχις
 de tu, ne te petam syllogismo inuitabili. MERCAT.

quendam uulgo iactari: Si
 primum foenus acceperit, ac-
 cipiat etiam secundum. Ve-
 rum acceperit primum, igitur
 et secundum accipiet.
 MERC A. Num ergo et
 de mercede, quam tu a iuue-
 nibus quos instituis, capere
 soles, similia dicenda sunt:
 quippe cum manifestum sit,
 solos studiosos mercedem a
 uirtute accepturos esse?

CHR. Discis: certe non
 mea causa accipio, uerum
 illius gratia qui dat. Nam
 cum alius sit effusor, alius
 uero comprehensor, me
 quidem ipsum comprehen-
 sor ut sim praepero, disci-
 pulum uero ut fiat effusor.
 MERC A. Atqui contra-
 rium dicis: iuuenem esse
 comprehensorem: te uero,
 qui solus diues es, effusorem.

CH RYS. Hec tu, scom-
 mate me perstringis? sed ui-

tatio et silentium, praeterea mentis et intellectus subuer-
 fio: et quod omnium est maximum, si uolueris, in la-

σε ἀποδάξω λίθον. Αγο.
 πῶς λίθον; ὃ γὰρ πόρνευε, ὃ
 βίληται, ἀνά μοι θυμῷ. Χρῦ.
 ᾧ δὲ πῶς, ὃ λίθῳ σῶμα ἐστὶ;
 Αγο. ναί. Χρῦ. τί δέ, τὸ ζῶον
 ὃ σῶμα; Αγο. ναί. Χρῦ. αὐτὸ
 ζῶον; Αγο. ἵκετα γὰρ. Χρῦ.
 λίθῳ ἄρα αἷ, σῶμα ὤν. Αγο.
 μηδαμῶς, ἀλλ' ἀνάλυσον με
 πρὸς τὸ Διὸς, καὶ ὃς ὑπερ-
 χῆς πείσομαι ἀνθρώπων. Χρῦ.
 ὃ χαλκὸν, ἀλλ' ἱμπαλιν ἰσθε
 ἀνθρώπων. ἀπὶ γὰρ μοι, πᾶν
 σῶμα ζῶον; Αγο. ὦ. Χρῦ. τί
 δέ, λίθῳ, ζῶον; Αγο. ὦ. Χρῦ.
 οὐ δὲ σῶμα αἷ. Αγο. ναί.
 Χρῦ. σῶμα δὲ ὤν, ζῶον αἷ. Α-
 γο. ναί. Χρῦ. ἔκ αἵμα λίθῳ αἷ,
 ζῶον γὰρ ὤν. Αγο. οὐ γὰρ ποίη-
 σας, ὥς ὕδα μιν τὰ σείλη,
 καθάπερ τῆς Νιόβης, ἀπιψύ-
 χητο, καὶ πάγος ἦν. ἀλλὰ ὠ-
 ρήσομαι γὰρ εἰ. πῶς οὖν ἄπορ
 κὺν τὸ καταβῆλθαι; Ερ. μὴ δὲ δό-
 δικα. Αγο. λάμβαναι. Ερμῆς.

μότῳ

cū sis, animal'ne es. MERC A. Euge effecisti, ut iam mea
 crura nō aliter atq; Niobes refrigerata et saxeafacta sint.
 verūm coemāte. Quantum pro ipso numerabo? MERB
 C V. Duodecim minas. MERC A. Accipe. MERC V.

Solum

pidem te conuertam.

MERCAT. Quomodo la-
 pidem feceris? neque enim
 Persen, ὃ bone, mibi esse vi-
 deris. CHRY. Hoc modo.

Lapis est corpus. MERC.

Certe. CHR. Quid uerò?

Non'ne ὅ animal corpus
 est? MERC A. Imò maxi-
 me. CHRY. Tu uerò ani-

males. MERC. Sic ui-

detur. CHR. Lapis igitur

es, cum corpus sis. MER-

CAT. Nequaquam. sed

per Iouem solve me, ὅ de

nodo hominem me fac.

CHRY. Non est difficile

factu. igitur rursus sis ho-

mo. Dic uerò mibi, nōne

omne corpus animale est?

MERC A. Nō. CHRY.

An uerò lapis animale est?

MERC A. Nō. CHRY.

Tu uerò corpus'ne es?

MERCAT. Maxime.

CHRY S. Corpus autem

ἦν αὐτὸν ἰόντα· Α-
γ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔτι πάν-
τες, ὅς ἐστις. Ερ. πολλοί γε,
καὶ τὸς ὅμους ὑπερβαί, καὶ
τὸ θορύβον· λόγου ἄξιον.
Ζεὺς. μὴ διάτρεθι, ἄλλω ἡ-
λα. Ερ. τὸν περιπατητικὸν
σιφημὶ, τὸν ἡλὸν, τὸν πλά-
σιον. ἄρα δὴ, ὑπέσκαδι τὸν
σικωπώτατον, τὸν πάντα ἰ-
λας ἐπαρήμενον. Αγ. τοῖς
δὲ τίς ἐστὶ; Ερ. ἡμέτερος, ἐπι-
πῆς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ. τὸ δὲ
μείγτερον, διπλῶς. Αγ. πῶς λί-
γαι; Ερ. ἄλλος μὲν ὁ ἱκτο-
βος φανόμηνος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐνδοθεν εἶναι δεινός. ὅτι ὅν
πρὶν αὐτὸν, μέμνησεν ὅτι ἴσων
τιμῶν, τὸ δὲ ὕψωτικὸν ἡ-
λῶν. Αγ. τί δὲ γινώσκας μά-
λιστα; Ερ. τρία εἶναι τὰ ἀ-
γαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν τοῖς ἱκτοῖς. Αγ. αὐτῶς
πῶς φρονεῖ. πῶς δὲ ὄγει;
Ερ. ἄνιστοι μὲν. Αγ. πῶς δὲ
γας. Ερ. ὅτι, ὡς μακάρων καὶ
νῆ· MERC V. Nouit triplicia esse bona: animæ scdi-
cat, corporis, & rerum externarum. MERC A. Humana
sapit. quanti uerò uenditur? MERC V. Viginti minis. MER-
CAT. Pluris certe. MERC V. Nequaquam equidem: &

Solus ne ipsum emisti?
MERC A. Non per Iouē,
uerum illi omnes quos ui-
des. MERC V. Certè mul-
ti sunt, & fortes habentes
bumeros, & digni sermo-
ne colligunte. IVP. Quid
moraris? alium aduoca.
MERC V. Peripateticum
accereso, te inquam bone-
fium & diuitem. Age,
te quidem aptissimum quē
uendaris, quippe qui om-
nia solus noris. MERC A.
Qualisnam ille est? MER-
C V. Modestus, æquus, uita
bene composita: &, quod
maximū est, duplex existit.
MERC A. T. Quomodo
dich? MERC V. Alius
quidē foris apparet, quā
intus esse uidetur. Itaq; si ip-
sum emes, memento ut hūc
internum, illum uerò exter-
num apelles. MERC A.
Quid uerò potissimum no-
uit? MERC V. Nouit triplicia esse bona: animæ scdi-
cat, corporis, & rerum externarum. MERC A. Humana
sapit. quanti uerò uenditur? MERC V. Viginti minis. MER-
CAT. Pluris certe. MERC V. Nequaquam equidem: &
b b b 4 ipse

Αγο. ἔγωγε· ἀλλ' ἔρ' ὡς πρῶτον
 τιν' ἀπὸ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;
 Φι. ἔδωκ'. Αγο. πῶς τὸτ' ἔφα-
 δας; Φι. ὅτι ἔδωκ' ἰλως ἀνά-
 μοι δειπνῆ. Αγο. ἔδωκεν ἡμῶς ἄ-
 ρα ἰσμελὲς τι σῶν; Φι. ἔδωκε τὸτο
 εἶδός. Αγο. ἔδωκεν ὅτι σὺ τις ὦρ
 τυγχάνεις; Φι. πολλὸν μᾶλλον
 ἔτι τὸτ' ἀγνοῶ. Αγο. ὦ τῆς ἀ-
 πορίας· τί δαὲ σοι τὰ γάβρια
 παρτίβύλονται; Φι. συγοσκατῶ
 ἐν αὐτοῖς τὸς λόγους, καὶ
 πρὸς τὸ ἴσον ἀποσυνθύνω, καὶ
 ἐπαδὼν ἀκριβῶς ἰμοῖναι τι
 καὶ ἰσοβαρῶς ἰδὼν, τότε δὴ ἀ-
 γνοῦ τὸν ἀληθινόν. Αγο. τῶν
 ἄλλων δὲ τί αὖ πρᾶτ' οἶσ;
 ἡμῶς; Φι. τὰ πάντα, καὶ
 πάλιν δραπέτην μεταδιώκην.
 Αγο. τί δαὲ τὸτό σοι ἀδύνα-
 τος; Φι. ὅτι, ὦ γὰρ, ἔλαττος
 λαμβάνω. Αγο. αἰνότης βρα-
 δὺς γάρ, καὶ τωτὺς τις εἶ-
 ναι δοκῆς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τί-
 λος τῆς ὀπισθάσεως; Φι. ὅ ἀμα-
 δία, καὶ τὸ μᾶλλον ἀκύναι, μύ-
 quor. MERCAT. Quid? An'ne hoc tibi impossibile
 est? PHIL. O. Quia ὁ bone non comprehendo. MER-
 C. A. Iure, tardus enim et piger esse uideris. Verum quis
 tua sapientiæ finis est? PHIL. O. Ignorantia, & nihil neque

MERCA. Ego, Sed pri-
 mum dic mihi, quid nostis
 PHILOSOPHVS.
 Nihil. MERCA. Quid
 ita? PHIL. Quia omnino
 nihil uidetur existere.
 MERCAT. Igitur neq;
 nos aliqui sumus. PHIL.
 Nec hoc quidē scio. MER-
 C. A. Neque tu aliquis exi-
 stis. PHIL. Hoc ego mul-
 to magis ignoro. MER-
 C. A. O' ignorantiam i-
 uerum quid sibi uolunt hæ-
 stiteræ? PHIL. Sermo-
 nes in illis trutino, & ad
 equalitatem redigo: post-
 quam autem illos planè sis-
 miles, & æquale pondus
 habere cognouero, tunc i-
 gnoro quis horū uerior sit.
 MERCA. In alijs autem
 rebus quid potissimum fa-
 cere soles? PHIL. O.
 mnia facio, præterquam
 quòd fugitiuos non perse-
 cutor. b b b 5 audie

τι ἀκούω, μέτ' ὀφείμ. Αγο. ὁ-
πῶρ καὶ λατὸς ἀμα καὶ τυφλὸς
ἀνὴρ λίγαις; Φι. καὶ ἀκριτέ-
στι προσέει, καὶ αἰσάδῃ, καὶ
ὄλως τ' οὐκ ὄλως. ὁ δ' ἔμ' ὀφεί-
μ. Αγ. ὡς τὴν αἰσάδῃ τῶν-
τα, πόσος τῶν ἄλλων καὶ φά-
ναι; Ερ. μὴν ἂν Ἀττικῆς. Αγο.
λάμβαναι, τί φῆς ὡς τὸν ὅτι, ἵππε-
ἀμύλωσι; Φι. ἄδελφον. Αγο. μὴ
δαμῶς ἐώνυμαι γὰρ, καὶ τὰρ ἐν-
ειν καὶ τὸν ὅτι. Φι. ἐὰν καὶ πε-
ρὶ τῶν, καὶ διασκήπτωμαι. Αγ.
καὶ μὴν ἀπολῶμαι μοι, καὶ ἄλ-
λα καὶ καὶ ἐμὴν οἰκίαν. Φι. τίς
οἶδεν, ἢ ἄλλω τῶντα φῆς; Α-
γο. ὁ καὶ ἐμὴν, καὶ ὁ μὴν, καὶ
οἱ παρόντες. Αγ. πάρεσι γὰρ
ἐμὴν τινος; Αγο. ἀλλ' ἐγὼ γὰρ
οἱ δὲ ἐμὴν καὶ τὸν μὴν, καὶ
πᾶσι ἀνὰ διασκήπτωμαι καὶ τὸν
καὶ τὸν ὅτι. Φι. ἐὰν καὶ πε-
ρὶ τῶν. Αγο. μὴ Δι' ἄλλ' ὅτι γὰρ
ἀπὸ τῆν ἀμύλω. Ε. οὐ μὴν πᾶσι
αὐτοῖς τῶν, καὶ ἀπολῶμαι τῶν
περιμύλω

peiores causam, me tuum esse herum. PHILOS. Ea
de re nunc mecum delibero. MERCAT. Sed per Io-
uem iam pronunciaui, et sententiam tuli. MERCVR.
Tu quidem desine te huic opponere, atque sequere eum,
quando-

audire, neq; uidere. MER-
CAT. Nū ergo et surdus
simul et cæcus es? PHIL.
Imò sensu etiam et iudicio
carco. breuiter nih. l. a uer-
me differo. MERCAT.
Propterea emendus es. Quā-
tillum aestimās? MERCVR.
Attica mina. MERCA.
Accipe. Hec tu qd aut ego
te emi. PHIL. Non est cer-
tum. MERCAT. Nequas
quam emi enim, et pecu-
niam numeravi. PHIL.
De eo nunc cogito, atque
istud cōsidero. MERCA.
Atqui sequere me quemad-
modū seruū decet. PHIL.
Quis nouit nū uera sint quæ
dicis? MERCA. Præco,
et Attica mina, et illi qui
adfuert. PHIL. An ali-
qui etiam nobiscum sunt?
MERCAT. At ego te
iam cōjiciens in pistrinum,
persuadebo tibi secundum

πριαμλόν. ὅμως δ' ἰς αὐτοὺς
 παρακαλέμεθα. ἀποκαλύψει
 γὰρ τὸς ἰδιώτας, καὶ βαναύ-
 ρους, καὶ ἀγρογαίους βίους μίλα-
 λουσι.

quandoquidē te emit. Vos
 autem cras aduocabimus,
 proclamaturi idiotas & fa-
 briles atque uiles uitas.

GILBERTI COGNATI

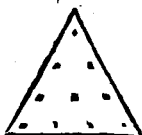
Annotationes.

ARGVMENTVM EIVSDEM.

Non est dubium quin sapientissimi quique semper homi-
 nes, male de philosophia senserint. id enim testantur non so-
 lum comœdiæ, in quibus exagitantur philosophi, sed noster
 etiam Lucianus. Nec immeritò id factum esse iudico à pru-
 dentissimi s uiris. Quid enim ineptius, quid magis unquam ri-
 diculum fuit, quàm istæ stultissimæ philosophorum opinio-
 nes, quas commenti sunt de Deo, de infinito, de rerum princi-
 pijs, de bonorum fine, dum alius Deum uult esse nullum, a-
 lius infinitos, hic per canem, ille per numeros iurat, alius ato-
 mos rerum principia, alius ideas statuit, & si qua similia sunt
 deliramenta? Cùm itaque Lucianus miro quodam artificio
 illorum stulticiam irriserit aliàs sepe, elegantissimè quoq;
 hoc Dialogo, dum omnis generis philosophicas uitas uendi
 fingit: ut clarius cerni posset, quàm absurda & à communi
 sensu aliena phanatici homines docuerint. Neque uerò existi-
 mandum est, totum philosophiæ studium abijciendum esse.
 Nam qui de moribus, de rebus naturalibus ita scripserunt, ut
 non omnino à communi sensu discefferint, optimè de rebus
 humanis meriti sunt. Sed Lucianus noster commodissimè ar-
 repta ex falsa Pythagoræ opinione, ansa, in eo Dialogo qui
 οὐκ ἔστιν ἀλλὰ πρῶτον inscribitur, & in hac Vitarum auctione,
 miris modis eum derisit, cùm in illo, Pythagoræ animam gal-
 lo inesse iocose fingat: hic uerò primùm ei in philosopho-
 rum auctione locum tribuerit, credo quodd Græcorum phi-
 losophorum uetustissimus extiterit.

- Tu quidem compone scamna.) Exordium ab ipsa au-
 ctione

tionē & more uendentium. a In Aegypto.) Plerique philosophorū discendi & uidendi uaria, cauta ed profecti sunt. Pythagoras, Plato, Euripides. quod ibi & studia florerent, & multi sapientes uiri reperirentur, de quo Laetius & Philostratus de Apollonio Tyaneo. b Cræsi te filium.) De quo ex Herodoto, Gellio, atque Cælio Rhodigino prolixè multa habes alibi. c Vnum, duo, tria, quatuor.) Hic sanè numeri simul compositi decem efficiunt. d Perfectum trigonum.) *ἡ γὰρ τρίγωνον ἰστέλλει*. Si eos ita colloces:

ἰστέλλει τρίγωνον uocat, cui quin sit perfectus triangulus, nihil deest: neque enim rectangulo aut obtusiangulo triangulo absolutior est. e Nostrumque iusurandum.) Per quater

narium numerum iurare consueuerunt, Pythagorei, decem scilicet, ut admonui, ualentem, quo quidem omnia contineri putabant. De hoc iureiurando & triangulo perfecto, idem Lucianus pro eo quod inter salutandum uerbo lapsus fuerat.

f Canis appellatur.) Cùm assisteret Alexander Diogeni, ac diceret, Ego sum Alexander Magnus rex: Ego sum, ait, Diogenes canis. Rogatus quid nam faciens canis uocaretur? Quod, inquit, eis blandior qui dant: in eos uerò qui nō dant oblatro: malos autem mordeo. g Peram.) Bacculus & pera erat ἡ λυγικὴ πανοπλία h Carabi.) locustæ marinæ.

i Euripidis.) in Hippolyto. k Sursum ac deorsum.) Metaphora, qua nullum ordinem, nullumque rerum discrimen significamus. Ea utitur Plato in Theæteto, & in Parmenide: Aristides rhetor cū alijs aliquot locis, tum in Cimone. itidem Lucianus. l Quanquam sub eodem pallio.) Hic Alcibiadem digito ostendit Socrates: qua de re Plato in Symposio, non pto cul à fine. m Anubis.) Mercurius in forma canis ab Aegyptijs ueneratus. Alij filium Osyridis, quod canem insigne gestaret, sub canis imagine cultum dicunt. n Ex stoa.) Quum sectarum omnium philosophos sugillet Lucianus, tum Stoicos maximè tangit. o Quædam sunt prælata, quædam rursus non.) *προηγμένα & ἀποπροηγμένα* Cicero producta & præcipua uertit. Vide 3. de Finibus bonorum, u-

bi hæc

bi hæc Chrysippi ænigmata explanat. Itidem facit Laertius in Zenone. p Quidnam accidens sit.) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones quæ per nominatum absoluntur, Stoici ἀξιώματα & συμβεβηκτα, id est dignitates uel congruitates uocabant. Vt: Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illa uero quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominatio etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβεβηκτα dicebant, hoc est, minus quàm congruitates: ut, Cicero patriam seruat. q Crocodilus rapiat.) Ex hac fabula Crocodilus sophisma nomen habet. Hanc fabulam fufius tractauimus in libro r. mearum Narrationum. Cuius Lucianus iterum meminit infra in Hermotimo. r Electram.) Electram sophisma etiam proponunt Stoici. s Opertus sermo.) Qui sit ἰγκυκαλυμμένον & λήγῃ, ipse Lucianus docet atque aperit, à quo dissentit Laertius in Zenone: quem, si hæc tibi curæ sunt, consule. t Nouit Orestem.) Sophocles in Oreste. u Triplix bona.) Bona animi nostra sunt, quæ nec uiuentibus nobis, nec etiam uita defunctis auferri possunt, imò per illa uiuimus in perpetuum. In his absque dubio primas tenet eruditio, quæ hoc nobis præstat, ut ea re cæteris hominibus superiores habeamur. Bona quæ corporis appellantur, cuiuslibet iniuriz sunt obnoxia. Quæ uero rerum externarum, hoc est fortunæ dicuntur, in ipsius sunt potestate. Vide quæ adscriptimus dialogo Diogenis & Alexandri.

PISCATOR, SEU REVIVISCENTES.

Bilibaldo Birkheimero interprete.

ARGUMENTVM.

Hic Dialogus quasi quædam apologia superioris est, quam ad Luciani personam attinet. Exponit enim ille causam hanc, cur toties in philosophos inuehatur: nempe quod plerique simulato nomine pro ueris falsos se gerant, quæsumque magis quàm uirtutem sectentur. Series argumenti ita se

ita se habet. Finguntur philosophi illi uetustiores, Pythagoras, Socrates, Plato, Aristoteles, Chrysippus, Diogenes, atque alij ad ulciscendum Lucianum, cum propter alia conuicia, tum quod proximo Dialogo uenales eos proposuerat, idque etiam uilissimo precio, ab inferis redire, ac reuiuiscere, com meatu in unum diem impetrato. Qui cum illum satis persecuti, in fugam conuersum cepissent, occidere primum statuerunt. Ille uero prouocando ad ipsam philosophiam, eoque obtento, ut causam sibi dicere liceret, postquam a Diogene, utpote Cynico & cæteris liberiore, communi omnium nomine accusatus esset, tanquam qui contumeliosissime omnes Philosophiæ cultores, uiros de tota uirtute & rebus mortalium optime meritos, proscidisset, ita sese defendit, ut diceret se minime negare obiecta, sed consilio & ratione adductum, & hæc, & plura etiam his fecisse: non quidem in ueros philosophos, sed in eos qui nomine tantum illo sese iactarent, cum interim non modo philosophiam ueram ignorarent, sed plane diuersa etiam a præceptis & regulis illius facerent. Proinde se non modo supplicio nullo dignum esse, sed contra etiam præmijs tanquam ueræ philosophiæ amatorem atque assertorem donari debere. Hoc iudicio peracto, cum ille non solum ab accusatione liberatus, uerum etiam in societatem eorum a quibus ante accusabatur, ascitus fuisset, a Philosophia deinceps & falsi illi philosophiæ simulatores citantur, ut suæ professionis causam redderent. Qui cum iudicium hoc omnes ferme declinassent, mittitur Lucianus una cum Elencho, ut illos inquirant, ac bonos quidem honoribus afficiant, malos autem adempto habitu stigmate inurant. Sed prius quam id fieret, Lucianus, seu Parrhisiades (ita enim se apud Philosophiam appellat) puta quod iam re ipsa comprobaret, quod uerbis antea dixerat, accepto hamo, eoque auro, carycis & placentis abscondito, quasi piscator aliquis, allectos & attractos simulatores istos capit, captos autem de communi reliquorum consensu de saxo præcipites mittit. Habet autem Dialogus hic duos titulos, quorum alter ab ijs quæ a principio geruntur, nomen accepit, alter ab exitu seu catastrophe sumptus est: finisque, quod ad augmentum & eius tractationem attinet, alicui ueteris comædiæ fabulæ est.

ΑΔΙΕΥΣ, Η ΑΝΑ-
βύοντες.

PISCATOR, SEV
Remuiscences.

SOCRATES.

Β ΑΛΛΗ ΒΑΛΛΗ Τὸν Λα-
τάραιον τοῖς ἀφθόνις
λίθοις, ἐπιβάλλει τῶν
βύλων, προσπιβάλλει καὶ τῶν
ὀστράκων. πάντες οὖν οἱ ξύλοι τῷ
ἀνθρώπῳ. ὅσα μὲν διαφύγει.
καὶ οὐκ ἔλαττον βάλλει, καὶ οὐ
ὡς χρύσειον, καὶ οὐ. πάντες
ἀμα ξυλασπίσωμεν ἢ ἀν-
τήν, οἱ πῦρ πύρρειν ἀν-
την, βάπτει δὲ βάπτει. λει-
πὸς γὰρ περικύβητος, καὶ ἐν ὅσῳ
ἴσῃ τινὰ ἡμῶν δὲ ὕβρις. οὐ δὲ
ὡς Διόνυσος, ἀποτι ἀλλοτρίῳ,
καὶ τῷ ἴδιῳ, μὴ ὅτι αὐτῷ. διδο-
τε πῶς ἀξίαν, βλάσφημοι
ὄν. τί τούτῳ; λιμνὴ καὶ ὡς Ἀ-
ρίστιππος; καὶ μὴ ἐν ἱερῷ. Ε-
στὶ σοφοί, μνήσαδι ὅτι δὲ ἐν
ὄργῃ. Αἰσχρολογεῖς, ἐπισπῶ
λασπὶν ἵτι δῶσαν. καλῶς ἴ-
χας, ἰάλας τὸ θυρίον. ἀλλὰ
φαμέσι, ὡς μιστὶ. ἀσχετῶν
αὐτίκα, οὗς τινὰς ὄντας
proprius accede. Bene habet, capta est fera. deprehensio
sine es scelerate. Porro confestim intelliges, quosnam

I Nijce injice lapides cre-
bros execrandū in būz
proijce glebas, adijce te
stis, percute fistibus caluma-
niatorē; unde sis ne effugiat.
et tu Plato iacta, et tu Chry-
sippe, tu quoque agite omnes
pariter in illū obarmemur,

a Peraut reddat opem
peræ, baculusq; bacillo.

Siquidem communis est
hostis: nec quispiam ē nobis
existit quem non iniuria af-
fecerit. Tu uero ὁ Dioge-
nes, si unquam aliās, præci-
puè nunc baculo utere. non
desin. is. dignas conuiciator
pœnas luat. Quid hoc rei
est? nunquid, Aristippe, de-
jeksi estis? atqui minime
oportebat.

b Este cati, atque acris
nemo nunc immemor ira.

Aristotelis, accelera, quia
deprehensio

PISCATOR, SEV REVIVISC. 119

Δσ. καὶ μὴν καθ' ὁμοῖον ὅ-
 μως καὶ αὐτοὺς ἱκετεύου. αὖ
 διανοεῖ γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ
 ὁ περὶ ψαλμοῦ βασιλεὺς αὐτῶν
 με. Ζωγράφ' ὁ ἱκανὸν αὐτῶν,
 καὶ ἄλκιρα ἀνδρῶν ἀπεινὰ, καλ-
 αὶν τι χρυσὸν σε, τὰ δὲ φίλως
 σε σοφοὶ πόρ. Πλά. ἀλλ' ὅτι ὁ
 μὴ ἀπορροῦμαι πρὸς σὲ ὁ-
 μαρτυρεῖ αὐτολογίαν. ἀκούθῃ,
 καὶ δέ μοι εὐξέμεν γὰρ ἱκανοὺς
 βαλλῶν δύμῳ, χρυσὸν πόρ λι-
 ξας, ἢ τὰ ἴκω χεῖρας ἐς ἀμῶν.
 Δσ. ἄ μοι τ' ἱκανῶν, ὁ μὲν ὁμο-
 ρῶν ἡμῖν ἀπρακτοί, ὁ μὲν ἱκαν-
 ῶν ἡμῖν τ' Εὐριπίδῳ δέ μοι
 καταρροῦντι. τὰ γὰρ αὐτῶν
 ἡμῖν τ' ὁμοῖον. καὶ γὰρ δέ μοι κατα-
 ροῖν. Πλά. τί δὲ ὅτι ἡμῶν
 εὐριπίδου ὅτι, οὐ δὲ τὰ
 πάσχα, δὲ τὰ τὸν ἀργα-
 σμῶν; Δσ. καὶ ὁ ἱκανὸν ἡμῶν
 μάταιον ἡμῶν; Πλά. καὶ
 Δία, ποῦ γὰρ ἡμῶν αὐτοῖς,
 Αχαλῖ-

L V C. Atqui & ego quo-
 que per Homerum uos oro.
 forsitan. n. illius reueremini
 carmina, meq; uersus conno-
 stentem baud spernetis.

Me uiuum capite, baud
 hominem prauum. hac quo-
 que dona

Suscipite, es, aurū, quæ
 curant & sapientes.

P L A T. Verū neq; no-
 bis aduersum te Homericā
 dcerit respōsio. audi igitur:

Nec mihi mente fugam
 tu persuadere ualebis;

Postquam te tenco, liceat
 aurea uerba loquarū.

L V C I A. Hei malorum.
 siquidem spes maxima Ho-
 merus nos frustratur. ad Eu-
 ripidem igitur mihi confu-
 giendum erit. siquidem ille
 me forsitan saluabit,

Ne supplicem interficia-
 te, baud fas occidere est.

P L A T O. Atqui nunquid
 & hæc sunt Euripidis:

Scelesti qui patrarunt, mala decet pati?

L V C. Igitur iuxta uerba hæc me interficietis? P L A T.

Recte per Iouem. inquit enim ille idem:

ἰσχυρῶς ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἰ-
 γρήμην. ὥστε ἀπερρίψατε τὰς
 λίθους. μάλλον ὅ, φυλάττειτε χρυ-
 σίδι γὰρ αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀξίωσιν.
 ΠΛΑΤΩ. σὶ δὲ χρὴ τὴν ὁδὸν
 ἀπικαλῆσθαι. καὶ ὅσον γὰρ Λατίνον
 ἰσοχίτωνά κακῶν ἔνι χ' ὅσας
 ἔσται. ΔΕ. καὶ μὲν ὡς ἀρετῆς, ἐν
 ἰχθύων μόνον δὲ ἀπαύτων ἵπαι
 εἶναι, οἰκῶν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ
 δύναν καὶ ἰσογνώμονα, καὶ αἰμὴ
 φρενικῶν ἀπάν, ἐκδεχόμενα τῇ
 ἐπιθεσμμάτων. καὶ ἰσχυρῶς ἀποκρί-
 νηται, ὅτι ἐμὲ ἀπεκτείνῃτε, το-
 νῶντα ὑπὲρ ὑμῶν πιπτονό-
 τε ἵστανται γὰρ μὴ τὸ τὴν νῦν φρο-
 νήσιν αὐτὸ ποιῇτε, ἀχαρί-
 στω καὶ ὀργίλῳ, καὶ ἀγνώμονος
 φασίμενοι πρὸς ἀνδρα δούρ-
 γηται. ΠΛ. ὡς δ' αὖτις σιωπῆς,
 καὶ χάριν σοὶ ἢ κακουργίας
 προσφέρεται; ὅπως ἀνδρα-
 πίδεις ἀλλήλους οἷα διαλύγι-
 ναι; ὃ καὶ ὀφθαλμοῖς καταλε-
 γῇ πρὸς ὑμᾶς ἡδὲ τῇ τισαύ-
 ρει ὕβρις, καὶ παροινία τῶν λό-
 γων; ΔΕ. πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς,
 ὃ πῶ

tellegeritis qualis nam ego
 ergo uos extiterim: quae
 propter lapides abijcite.
 quin potius reseruate: nam
 contra meritos usui erunt.
 P L A. Nugari. te etenim
 hodie perire necesse est: iāq;
 adeo, ob perpetrata scele-
 ra, lapideū induas amictū.
 L V C I A. Atqui auri optimi,
 quē solum ex omnibus lau-
 dare oportebat, familiarem
 uestrū, beneuolū & conue-
 nientē, quin (si prolo qui mo-
 lestū nō est) studiosiū uestro-
 rum procuratorem, ut intel-
 ligatis, interficietis, si me oc-
 cideritis, q̄ tot propter uos
 labores exaltavi. Videte igitur
 ne instar philosophorū
 q̄ nūc sunt, agatis, ut ingra-
 ti, iracundi, ac perfidi erga
 uirū beneficū uideamini.
 P L A T O. Proh impuden-
 tiam; nunquid tibi ob con-
 uicia gratias debemus? Ve-
 re hic cum macipys sibi
 rem esse existimat, quando

quidem ob tantis iniuriis, uerborūque debacchationem,
 beneficia nobis enumerare conatur. L V C I A. Vbi nā ego,

ἢ πότε ὕβρις καὶ ἐς αὐτὸ φιλοσο-
φίαν τι θαυμάσιον διατετίλη-
κα, ἡγεὶ ὑμᾶς αὐτὸς ὑπερθε-
παινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, ἐς ἃς ἡ
καλλιέπει, ὁμιλῶν. αὐτὰ
γὰρ ἂν φημι, ταῦτα πῶθεν ἄλ-
λοθεν, ἢ παρ' ὑμῶν παραλα-
βῶν, καὶ ἡ κατὰ τὴν μέλει τινος
ἀπαυθισάμενος, ἐπιδείκνυ-
μαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἰπαι-
νοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἡμᾶς τὸ
αὐθις, ὅθεν, καὶ παρ' ἐν, καὶ
ἐκ πᾶσι ἀνελξαμένω, καὶ λόγῳ ᾧ
ἡμῖν ἡλῦσε τῆς ἀνθοσεύας.
τὸ δὲ ἀλβὺς, ὑμᾶς καὶ τὸν
λαμπρὸν τὸν ὑμῖν δορυ, οἱ τοι-
αῦτα ἐβλῶσθῃκατι περικίλα,
καὶ πολυκελῶ τὰς βαφάς, ἐ-
πεὶ ἀναμείξαται γὰρ αὐτὰ ἐπὶ
ταῖς, καὶ ἀναπλέξαται, καὶ
ἀρμύσαται, ὥς μὴ ἀπὸ δειν-
δάτορον δακτύλου, ἰδὼ' ἐς τις
ἢ ταῦτα σύμπανθ' ὡς παρ'
ὑμῶν, κακῶς αὖ ἀπ' αὐτῶν ἐπὶ
γέρας; ἀνδρῶντας ἀνδρας,
ἀφ' ὧν ἀνά τις ἰδοῖεν; ἰκτὺς
ἀμὲν κατὰ τὸν Θάμυρον, ὃ
τοῖς

uel quando uos iniuria affe-
ci, qui semper philosophia
am sum admiratus, ac uos
ipso summis extuli laudib.
cum sermonibus quosq. a uo-
bis derelictis assidue conuer-
satus? Quin & hac ipsa
quæ proloquor, unde quàm
a uobis accepi, ac instar a-
picula decerpens, homini-
bus ostendo? at illi laudant,
ac uniuscuiusq. florem, un-
de, a quo, & quemadmodum
collegerim, cognoscunt, me
que oratione quidem obflo-
riferam hanc messem com-
mendat: sed uerius uos ipsos,
ac præta uestra amcenissi-
ma, qui tam uaria & uersico-
loria produxistis, extollunt:
quæ si quis rectè discernere,
connectere, ac concinnare
nouerit, ita ut minimè alte-
rum ab altero discrepet,
nunquid cum tam egregiè
quis a uobis affectus fuerit,
obloqui conabitur uiris be-
nefactoribus, quorum gra-
tia existimationis alicuius esse

reputatur? ni eiusdem sit natura, cuius & Thamyris, uel
Burytis,

πῖρ Εὐρυτον ἄν τῶν φύσιν,
 ὡς τῆς Μύσας αὐτάδαν,
 παρ' ὧν ἄλυσιν τῶν ᾠδῶν· ἢ
 τῷ Ἀπέλλωνι ἰεροδράκον, ἰ-
 σότης τοξόων, καὶ ταῦτα,
 διττοῦ ὄντι τῆς τοξικῆς. ΠΛ.
 τίς μὲν, ὃ γυναικί, κατὰ
 τῆς ῥήτης ἐρμῆς σοι ἵνα-
 λήματα γῆρ ἔσσι τῷ πρᾶγμα
 τι, καὶ χαλινωτὸν ὅσον σὺ ἐπι-
 δάμνησι τῶν τόλμων, ἄγχι τῇ
 ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριτίᾳ πρόστι-
 νιν. ἢ παρ' ὧν τὰ τοξό-
 ματα, ὡς φῆς, λαβὼν λαδ'
 ὧν, ἰτόξονός ἵνα τῷτον ὑ-
 ποβύλων τὸν σκοπὸν, ἅπαν
 ται ἑμᾶς ἀγορεύειν ἡδυνῶς.
 ταῦτα παρὰ σὺ ἀπαλύξο-
 με. αἰδ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα
 ἱκάνην ἀναπιδάσασκεν, ὅτι
 ἱκανὸν μὲν δρίπειδά, καὶ τὸ
 προύκτιον ἱμπλοσάμενον
 ἀπυλῶν, ὥςτις διὰ γι τῷτο μά-
 λιστα δίκαιος αὐτὸς ἄπο-
 δαυῶν. Λε. ἐστὶν; πρὸς
 ὀργῶν ἀνάγει, καὶ ὅδιν τῶν
 δικαίων προσίδοι. καὶ τοι ὅτι
 αὐτὸ ὁδὸν ποτι, ὡς ὀργὴ πλά-
 ταν, ἢ Χρυσίππῳ, ἢ Ἀρι-
 στοτὲ με nunquam in Platonis, uel Chrysippi, seu Aristote-

Eurytus, e ita ut uel Musas,
 à quibus canendi normam
 acceperit, canendo, uel A-
 pollinem iaculationis præ-
 ceptorem iaculando prouo-
 care audeat. PLAT. Ve-
 rum generose, hæc omnia
 Rhetorum more, ac maxi-
 me rebus contraria protu-
 listi: siquidem proteruiorē
 tuam ostendunt audaciam,
 manifestamq; præ se ferunt
 iniusticiam ac ingritudi-
 nem, si cum à nobis (ut ipse
 fateris) iacula acceperis,
 ea contra nos iaculatus es,
 hunc unum scopum obser-
 uans, ut nos omnes conui-
 cijs laceffas. talem siqua-
 dem à te consequimur gra-
 tiam, quoniam prata illa
 florida tibi reserauimus,
 nec ut ne decerperes, sinā-
 que repleto discederes, in-
 bibuimus. idēd maxime ob
 hanc noxā mori dignus es.
 LV C. Videte, iræ aures
 præbetis: et quæ iusta sunt,
 minimè consideratis. ego
 iii 3 telis,

στήνεις, ἢ τ' ἄλλων ὅμων λο-
 βήκοιτο αὖν· ἀλλὰ μοι ἰδοῦναι
 μένοι δὴ πόρρω εἶναι τῷ τοῖσ-
 τε, πολλῷ ἀλλὰ μὴ ἄκρετόν γε
 ὠθαυμάσιοι, μὴ δὲ πρὸ δίο-
 κους ἀποκτείνετ'· μὴ δὲ τιμω-
 ρὴν καὶ τὸτο ἔν, μὴ βία, μὴ δὲ
 κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύ-
 ομαι. Δίη δὲ τὰ διάφορα δια-
 λύσθαι, διδόντας λόγους καὶ δι-
 χαμελῶς ἐν τῷ μίσει, ὥστε δικα-
 στῶν ἰσόμενοι, κατηγοροῦσθαι
 μὲν ὅμῃς, ἢ ἅμα πάντες, ἢ
 ὅν τινα αὖ χειροτονήσῃ κί-
 σπῶντων, ἢ γὰρ ἀπολογού-
 μαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, καὶ
 ἴα δὲ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,
 καὶ τὸτο πρὸς ἑμὲ γινώ τὰ δικα-
 στέμεν, ὅφρ' ἐξ ὁμοῦ τίνι ἀ-
 ξίαν, ὅμῃς ἢ βίαιον ὅδ' ἐν το-
 μῶσιτι, ἢ ἢ τὰς δυνάμεις ὑ-
 ποσχῶν, καθάρως ὅμῃν καὶ αὖν
 πύλην] ὅτε διγίσκωμαι, ἀφ' ὅ-
 σι μὲν οἱ δικασταὶ ὅμῃς δὲ εἰς
 τὰς βαπατῆσιν ὅμῃς, καὶ
 παροξύνουσιν καὶ ὅμῃν, τίνι
 ὁργῶν ῥέψιτι. Πλά. τὸτο ἐκ-
 νο, ἢς πιδίον τὸν ἵππον, ὥς
 παρακρησάμεν] ὅτε δικα-

PLAT. Hoc illud est, equum
 que. 16.

telis aut reliquorum uestri or-
 dinis irā incidere posse exi-
 stimassem: sed longe ab illis
 mihi distare uideāni. Verūm
 ὁ admirādi, ne indemnatis
 causis nō cognita me in-
 terficiatis, quāuis & id uos
 deceat, ne uehementia ac
 manifesta uiolentia grassa-
 ri uideamini, iure scilicet cō-
 trouersias dissoluere, ratio-
 nes dantes: pariter & ac-
 cipientes, iudicem eligeret
 meq; uel unā omnes accu-
 sare, aut qui omnium uice
 id agat, eligere. Ego uerō
 obiectis respondere sum pa-
 ratus: et si aliqua in re iniu-
 rius esse conuictus fuero, ac
 ita de me statuerit iudiciū,
 merita expendā supplicia,
 uosq; uiolentum nil perpe-
 trabitis. Si uerō crimina di-
 luere uidebor, ac insons &
 ab omni culpa alienus esse
 inueniar, me iudices dimit-
 tet: uos uerō in eos qui uos
 deceperunt, ac cōtra nos in-
 stigant, iram cōuerteti.

PISCATOR, SEV REVIVISC. 133

πᾶς, ἀπὸ τοῖς. φασὶ γὰρ ῥῶτο
 ῥέσι, καὶ δικαιοσύνην τινα ἄ-
 ναν, καὶ παρῶν γὰρ ἐν τοῖς λόγο-
 γοις, τίνα ἢ καὶ δικαιοσύνην ἰδί-
 ας γράφει, ὅν τινα καὶ οὐ
 ἀποδείκνυται, οἷα πολλὰ ποι-
 ᾷ ἄδικα, πᾶσις ἐπὶ ῥῶ
 ψεύδεται; Ἀ. δ' ἀρρᾶτε τῶ-
 τε γέννηκα, ὅθεν τοι ὅτε δι-
 καιοσύνην ὑποπάρῃ, ἢ ἀμφίβολον
 ἀφ' ἑαυτῶν καὶ γράφει, καὶ ὅ-
 τις ἀποδείκνυται μοι τὴν ψῆ-
 φον, ἔρῃ γὰρ τὴν φιλοσοφί-
 ας ἀπὸ τῶν μὲν, ὅμων ποιεῖμαι
 δικαιοσύνην ἑαυτοῖς. ΠΛ. καὶ τίς αὖ
 κατηγόρησεν, ὅτι ὁμοῖς δικαιο-
 σύνην; Ἀ. οἱ αὐτοὶ κατηγόρη-
 ν, καὶ δικαιοσύνην, ὅτι τὸ δὲ
 δικαιοσύνην ἐπὶ ῥῶ τοῖς δι-
 καιοῖς, καὶ ἐκ παλαιῶν ἀπολο-
 γισαὶ καὶ ὑπολαμβάνω. ΠΛ. τί
 πειλεῖς, ὅτι πρὸς ῥῶ, καὶ Σω-
 κράτης; ἔστι γὰρ αὐτῶν ἐκ ἀ-
 λόγου προκλήσας, δικαιο-
 σύνην ἀφ' ἑαυτῶν. Σω. τί δὲ ἄλλο,
 ὅτι ἐκ παλαιῶν ἰδίᾳ τὸ δικαιοσύ-
 νου.

queas, educere conaris. si-
 quidem te Rhetorem &
 causidicum uehementem, in
 orationibusq; admodū calli-
 dum esse dicunt. Proinde
 quemnam iudicem fieri cupis?
 quē muneribus, ut pro-
 te sententiam ferat (qualia
 iniusta multa perpetrare
 cōsueuisti) corrūpere haud
 ualeas. LVC. Confidite.
 huius enim rei gratia nul-
 lum arbitrum suspectum,
 uel ancipitem, seu qui pro-
 me iniuste calculum ferat,
 mihi euenire desidero. et ut
 certius id cognoscere possi-
 tis, ego Philosophiā ipsam
 unā uobiscum iudicē eligo.
 PLAT. At quisnam accu-
 sabit, si nos iudicauerimus?
 LVCI A. Vosmetipsi accu-
 sate, & iudicate: neque
 enim illud timeo, quoniam
 tam iusta antecello causa,
 tamq; luculenter et abundē
 m' respōsurū cōfido. PL A.

Quid faciemus ὁ Pythagora et So-
 rates? nā uir iste quoniā
 iudicio experiri dignum ducit,
 haud absurdē prouocare
 uidetur. SO C. Quid uerὸ aliud,
 quā ut ad iudiciū perga-

ειον. καὶ τὴν φιλοσοφίαν πα
 ραλαβόντες, ἀκρόωμεν; ἢ τι
 καὶ ἀπολογίσεται; τὸ πρὸ δίκ
 ους γὰρ ἔχουσιν ὁμοίωσιν, ἀλλὰ δι
 νῶς ἰδιωτικῶν, ἐργίλων τινῶν
 ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν
 τῇ χειρὶ τοῦ μελέων. παρ' ἐξ
 ἡμῶν γὰρ ἀφερμᾶς τοῖς ἡαν
 γορῶν ἵδμεν, καταλύσαν.
 τις αὐδρα, μὴ ἀπολογισάμε
 νον ἰσχυρῶς. καὶ ταῦτα, δι
 καιοσύνη χάριον αὐτοῖς λίγον
 τις. ἢ τί αὐτὸν ἀποιμεν. Αὐτὸς καὶ
 Μελίτας πρὸς τὸν ἡμῶν καταγορη
 σαύτων, ὃ τὸ τέλει δικαῶν,
 αἰετὶ ἐνυψίται, μεδί τε πα
 ράπαν ὕδατος μεταλαβών;
 Πλά. ἀρίστα παραινᾷς, ὦ Σώ
 κρατες, ὥς ἐπὶ ὧμεν ἡδὲ τὴν
 φιλοσοφίαν. ἢ ὅτι δικασάτω, καὶ
 ἡμᾶς ἀγαπήσομεν εἰς αὐ
 τὴν διαγνῶ. Λε. ἔγωγε, ὦ σο
 φώτατοι, ἀμάνω ταῦτα, καὶ
 νομιμότητας μελέων λίθους
 φυλάττει, ὥς ἴφλω. διότι γὰρ
 αὐτῶν μικρὸν ὕψος ἐν τῷ
 δικαστηρίῳ. πῶς δὲ τὴν φιλο
 σοφίαν εὖροι τις αἶψα; ἢ γὰρ
 τό, ut dicebam, seruate, siquidē

mus, assumptaque philoso
 phia, quid' nam responsu
 rus sit audiamus. nam abso
 que cognitione quid cona
 ri, non ad nos, sed potius ad
 uiros quosdam iracundos.
 & qui iusticiam in manib
 us sitam continet, spectato
 re uidetur. praebebimus e
 nim occasionem obloqui uo
 lentibus, si uirum lapidabi
 mus, nec pro se respondere
 permittemus, & hac nos
 metipsi iusticiae ualedicen
 tes. Proinde quid Anyto
 & Melito accusatoribus
 meis, uel qui me tum da
 mnarunt iudicibus, respon
 debo, si hic inauditus occu
 buerit, & aquae omnino
 compos non fuerit? PLAT.
 Recte ὁ Socrates admones,
 ad Philosophiam igitur per
 gamus: & illa quidem di
 iudicet: nos uero, quicquid sta
 tuerit, amplectemur. LVC.
 Euge uiri sapientiss. meliora
 hac & iustiora: lapides ue
 paulo post in iudicio indige
 bunt. Verum ubi' nam philosophia
 quis inueniet? ubi enim
 habitet,

ἵδα ἴθθα οἰκεί· ἡαί τει πᾶν
 πῶλῶ ἱπλανέθῃω χροῖον, ἀ-
 ναζιτῶρ πῶν οἰκίῳ, ὡς ξυγγι-
 νίμῳ αὐτῇ. ἄτα ἰνυτράων
 αὐτῶν· βιβῶνιᾳ πριβιλαμί-
 νις, καὶ πᾶγωνας βαθῦς ἡαθῆ
 μένις, παρ' αὐτῶν ἡαίνις ὅ-
 καρ φέσκουσιν, οἰόμεν· ὡδὲ
 να αὐτῶς, ἀνυρώτωρ, εἰ ἢ πο-
 λὺ μᾶλλον ἡμῶν ἀγνοῦντο, ἢ
 ὅτ' ἴλως ἀπικρίνυντο μοι,
 ὡς μὴ ἰδὲ χρῆντε ἢ ἀδύτο, ἢ
 ἢ ἄλλῳ βύραω αὐτ' ἄλλως
 ἀπιδάσκουσιν. ἐν δὲ πῶ γούρ
 καὶ τῶ μορῶν ὁζυρῶν διδύ-
 νηαι πῶν οἰκίῳ, πῶλλῶ-
 νις δὲ αὐτῶς ἡαίσας, ἢ ξι-
 ναγῶσιν αὐτῶς τιν', ὅκαρ
 αὐτῶν τινῶς βύρας, βιβαίως
 ἡαίσας τότε γούρ ὁρῶν ἡαί-
 νηαι ὁρῶν· τῶ πῶλλῶ τ'
 ἡαίσας τε καὶ ὁζυρῶν ἀ-
 πᾶτωρ σπυθρῶν, καὶ τὰ
 σχήματα αὐτῶν, καὶ φρεν-
 τῶν καὶ πῶν πῶρσιν. μετὰ
 τῶν ὅν ξυμπαρὰ βυθῶς, καὶ
 αὐτῶς ἡαίσας αὐτῶν ἡαί-
 νηαι τε ὅκαρ ἡαίσας, καὶ
 ὅτι

habitet, non noui, quamuis
 longo circūerrauerim tem-
 pore, domum, ut eam conue-
 nire possem, quærens: inde
 in quosdam uilibus amictos
 uestibus, barbasq; promiso-
 sis gestantes incidi. qui cum
 ad eandem se pergere asse-
 rerent, eos scire existimans,
 interrogaui. at illi, quoniam
 me lōgē plus ignari essent,
 ne de ignorantia redargui
 possent, uel omnino nil re-
 spondebat, uel ianuam alia
 am pro alia ostendebāt: ego
 uerò in hunc usque diem do-
 mum reperire haud quīui.
 Sæpius uerò ipse suspicans,
 uel ductore quopiam, ad
 quasdam ianuas perueni,
 certissimè tum inuenisse spe-
 rans, à multitudine ingredi-
 entium et egredientium con-
 iecturam sumens, qui om-
 nes seueritatem quandam
 præ se ferebant: forma erāt
 decora, uultu uerò medita-
 bundi. hosce infecutus, &
 ipse quoque sum ingressus.

ibi uiraginem comprehxi quandam, non incuriosè, sordi-

ὅτι μάστιγας τὸ ἀσφαλὲς καὶ
ἀνέσμιτον ἱκανῶς ἐπερὺνθαι
ἴσθαι. ἀλλὰ καταφάναι μοι αὐτίκα
καὶ ὅτ' ἐπὶ τῷ ἀφ' οὗ δοκῶν ἡ νό-
μιμος ἀπαλλώπιον ἴσσαι, ἐδὲ
ἡ ἰμαρὶς τῶν ἀναβολῶν ἀνιπι-
πυλόντως πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν, πρὸ
θυλῆς δὲ ἢ νοσημελὴν αὐ-
ποῖς καὶ πρὸς οὐπρίπικαν τῇ
ἀβέσταν πούτῃ δοκῶν τι προ-
σχωμελὴν. ὑπεφαίνετο δὲ τι
καὶ ψιμύθιον, καὶ φύκῃ, καὶ τὰ
ρήματα πάντων ἱταλικῶν. καὶ
ἐπαυμελὴν ὑπὸ τῶν ἱερῶν
ἐς τὸ κάλλος, ἱκαρῶν. καὶ ἡ δὲ
τις, προχέρας ἰδελίχτο. καὶ τὴς
πλησιοτέρους αὐτῶν παρακαθί-
σασκελὴν πλεσίον, τὴς πίνυ-
ται τῶν ὀρεῶν ἐδὲ πρὸς τὴν
βλίσπει. πολλὰ καὶ ὅτ' καὶ γυμνα-
σίας αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκρόσι-
ον, ἰώρων περιδρόμα χρυσῶν,
ἢ ἰγχιλίον παχύτερα. ταῦτα
ταῖς ἰδόν, ἐπὶ πόδας αὐτῶν
ἀνίστητον, οἰάρας δηλαδὴ
τὴς κακοδαίμονας ἱκάνους,
ἐλπομένους πρὸς αὐτῆς, ἐ τῆς
ρίνης, ἀλλὰ τῇ πώγωνι,
καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, ἀδω-
λα αὐτὴ τῆς Ἡρας ξυρόστας.

de uel incōcinnē exultā: ue-
rū quamprimū deprehendī
eā depēdulos cicincinosmī
nimē ornando negligere, ue-
stitusq; cultum studiose af-
fectare: et quamuis tam ex-
quisitis mundicijs ornata
esset, cultum tamen decoris
gratia dissimulare niteba-
tur. apparebat et fucus quē-
dam, lenociniumq; ue: et
uerba perquam meretricia.
ab amatoribus uerō lauda-
ta, admodum gaudebat, et
si quis aliquid dedisset, aui-
de suscipiebat: opulentiores
quoque iuxta se locabat, a-
matores autem inopes nec
aspicere dignabatur. Sæpi-
us quoq; cū se casu denudaf-
set, torques aureas anguillis
crassiores conspiciebā. Hæc
cū uidissem, cōfestim ad pe-
des sum conuersus, oppido-
quam miseratione cōmotus
ob infelices illos non nari-
bus, sed barbīs ad illā pertra-
ctos, ac Ixionis instar pro
Iunone idolo cōgredientes.

PLATO.

ΕΛ. τότε μὲν ὁρθῶς ἐλίσσας. ὁ
 γὰρ πρόδικαλ, ὃς πᾶσι γινώ-
 σκει ὁ θύρα. πλὴν ἀλλ' ὁ-
 δὴν δίδωσι βαλίσσιν ἐπὶ τῶν
 οἰκίᾳ. ἐνταῦθα γὰρ ἐν κερκασ-
 μακρῷ ὑπομελῶμεθα αὐτῶν. ὁ
 δὲ ὕδα πρὸς ἀφίξειν, ἐκπαύσας
 ὁ ἀναδυμίας, ὡς περιπατῶ-
 σαι καὶ ἐν τῇ Παιδείᾳ. τότε
 γὰρ ὁ σκῆπτρον ἐθὺς ποιᾶν αὐ-
 τῇ. μάλλον δὲ ὕδα πρὸς ἐκ-
 σιν, ὁρᾷ τῶν νόσμιον τῶν ἀ-
 νὰ τῷ σχήματος, τῶν, προσπ-
 νὲ τὸ βλέμμα, τῶν ἐπὶ συν-
 νία ἡρέμα βαλίσσαν; Δσ.
 πολλὰς ὁμίας ὁρᾷ τὸ γινώσκ-
 μα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τῶν
 ἀναβολῶν, καὶ τοὺς μίαν πάν-
 των ἡγίαν ἀληθῆς φιλοσοφίαν καὶ
 ἐν αὐταῖς. πλ. εὖ λέγεις, ἀλλὰ
 διδώσει ἥ τις ὁδὸν φθιγγαμύν-
 μόνον. φι. παπὰ, τί πλάτων
 καὶ Χρύσιππος αὖτις, καὶ
 ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἀ-
 παύτως, αὐτὰ δὲ τὰ κιν-
 φάλαξ μὲν τῶν μαθημάτων;
 τι αὖτις ἐκ τῶν βίον; ἄρα τίς
 ἡμᾶς ἐλπίει τῶν κάτω; ὁρ-
 γισμένους γοῶν εὐνοῖατι.
 tam. Be quis vos ex inferis laetis? iracundis similes estis. Quis

PLATO. Hæc quidem re-
 ctè dixisti. non enim ma-
 nifestum, nec cunctis no-
 tum est ostium, atque haud
 necesse erit ad illius accede-
 re domū. hic enim in h Coo-
 ramico ipsam opperiemur.
 illa iam uerò aderit, ex Aca-
 demia reuertēs, ut etiam in
 Pæcilo obambulet; id enim
 quotidie facere cōsuevit. qu-
 potius iam est præstò. Vi-
 des ne ex effigie decorem,
 masuetudinem ex aspectu:
 ipsam uerò cogitabundam
 placidè incedere? LVC.
 Multas effigie, incessu et
 uestitu similes uideo: atqui
 inter has omnes solum ue-
 ra uera est Philosophia.

PLAT. Rectè loqueris. ue-
 rum quæ nam sit, cum so-
 lum loqui cœperit, ostēdet.
 PHILOSOPHIA. Pæ-
 præ: cur Plato, Chrysippus
 quoque, et Aristoteles, nec-
 non reliqui omnes, ipsa mea
 disciplinarum capita, apud
 superos? Cur rursus in ui-

καὶ τίνα τῶν συλλαβόντων
 ἄγει; ὃ περ λαποδύτης τις,
 ἢ ἀνδροφόνος, ὃ ἰορόσυλος ἰ-
 φι; Πλά. νὺ Δία, ὃ φιλοσοφία,
 πάντων γὰρ ἰορόσυλον ἀν-
 δισατ, ὃς πῶν ἰσρωτάτων
 σιλικῶς ἀγορεύειν ἐπιχάρ-
 σι, καὶ ὁμᾶς ἅπαντας, ἐπὶ σοί
 τι παρὰ σὲ μαθόντες, τοῖς
 μὲν ὁμᾶς καταλιδοίπαμην.
 Φι. εἴτα ἡγουμαι τῆσσι λοιδο-
 ρησάμενος τινος, καὶ ταῦτα ὡς
 δότῳ ἐμὲ, οἷα πρὸς τῷ κωμῷ
 δίας ἀνδρῶν ἐν λισυνοῖσι, ὃ
 μοι φίλῳ τι αὐτῶν ἡγῆμαι,
 καὶ ὅτι ἰδιώσάμενος, ὅτι ἡ-
 τισσάμενος προσελθὼς ἀφίκο-
 μὲν δὲ πᾶσι τὰ ἐκότεα, καὶ
 τὰ ξυνέθη τῇ ἰερῇ; οἷα γὰρ,
 ὡς ἐκ αὐτοῦ τι καὶ σπύμματα
 χάριον γίνονται, ἀλλὰ τὸν αὐ-
 τῶν, ἐπεὶ αὖν ἡ ἡλικία, ὡς περ
 τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς
 ἰάμμασι, λαμπρότερον ἀ-
 ποτίθει καὶ φανερώτερον
 γίνονται, ὁμᾶς δὲ ἐκ οἷα ἰ-
 πως ἐργάζοι καὶ ἀγνοητικῶς
 καὶ γίνονται, τί δ' ἔρ αὐτῶν
 ἄγχι

nam hic existit, quem como
 prehensum ducit? numquid
 iur est, seu homicida, uel sa-
 crilegus? PLATO. Ita
 per Iouem ὁ Philosophia,
 & omnium sacrilegorum
 inquinatissimus, qui te san-
 ctissimam maledictis inces-
 sere conatus est, paritero
 que nos omnes, quotquot
 abs te quippiam didici-
 mus, ac posteris utendum
 derelinquimus. PHILO.
 Itaque maledicente quopi-
 am indignamini, cum scias
 tis quæ nam ego à Comæ-
 dia in Dionysiis audire so-
 leo? attamen ipsam amicam
 esse ducō, neque in ius uoc-
 co, seu accedens incuso, ue-
 rum conuenientia & feo-
 dō congruentia ludere per-
 mitto. Noui enim quod nil
 ob scommata redditur de-
 terius, sed e contra quodcum-
 que bonum existit, tan-
 quam aurum cum erutū ino-
 ciditur, clarius relucet, fitq;
 splēdidius. At uos nescio quæ

admodū iracūdia ac indignatione accēsi estis. proinde cur

ἔρχεται. ΠΛ. μίαν ὁμολογῶ τὴν παρὰ τὴν ἀμελίαν, ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ, ὡς ἐν ὁσῶν τῶν ἀρίστων διδρασκ. φῦμαι γὰρ ὁμῶν διήγησιν, οἷα ἐλίσσιν ἐπὶ ὧν ἐς τὰ πλεῖστα καὶ δ' ὁμῶν. ΦΙΛ. ἀτὰρ πρὸς δίκην, ὅτι ἀπολογισμῶν ἀποκρινάμεται; Αἰ. ἄν. γὰρ ἐπὶ ἀπὸ τῆς δόξης. ΠΛ. ἔν, ἀλλ' ὡς οἱ τὸ πᾶν αἰσθάνονται, καὶ οἱ ἐπὶ αὐτῇ δίκῃ, οἷοι ποῖσαι τίλους. Αἰ. δίκην. ΦΙ. τί φῃς οὖν; ΔΣ. τῷ αὐτῷ, ὅτι διαπονεῖ φιλοσοφία, ὅτι καὶ ἐν ῥήματι καὶ ἐν ὁσῶν δύνανται. ῥῆμα γὰρ ἀνθρώπων, πολλὰ ἐν ἰσχύει, ὅτι οἱ φυλαχθῶναι τῶν δίκων. ΠΛ. νῦν ὡς κατὰ ῥῆμα δὲ σπουδαῖ αὐτῶν καὶ αἰσθάνεαι, πρῶτον ὅτι ἀτιμώτατον φιλοσοφία ἀποφανταί, ἐν τοσούτῳ ἀπικερτέστην διὰ τῶν κατὰ μόρον δὲ δυνάμει ἐκαστον αἰσθάνεαι αὐτῆς τῷ λόγῳ; ΦΙ. ὁρᾷται, μὴ ἔστι φιλοσοφία ὅτις γὰρ, ἀλλὰ γὰρ αὐτῶν ἀφῇ ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ ὁ νόμος καὶ πολλὰ καὶ μίαν πρᾶττεται; singulariter uenale proponeres. meministi ne sermo tuus? PHIL. Atqui uidete ne non philosophiam iste, uerū

est strangulatis? PL. Vnū hunc postulantes diem, contra illum emerſimus, ut ob commissā malefacta dignas persoluat pœnas. Fama etenim cognouimus, qualia contra nos in uulguſ sparſerit. PHIL. Igitur eum indemnatum ac inauditum interficietis? Atqui dicere quid uelle uidetur. PL AT. Minime: uerū negocium omne tibi committemus, ut cognita caussa, quicquid uisum fuerit, statuas. PHI. Quid tu ais? LV CIA. Hoc idem, ὅτι herā Philosophia, quandoquidem sola sola ueritatem inuenire potest: uix enim multis obtinui precibus, ut tibi caussa delegaretur. PL AT. Nunc ὁ execrande ipsam appellas, paulo ante uerὸ rem esse turpissimam philosophiā afferebas, cū in tāto theatro etiā pro duobus obolis unū

ἵνα δι γι καὶ ξωήγορον ἀ-
 νηθίσασθαι πρὸς τὴν δίκην
 βίωμαι. ΦΙ. νὴ Διὰ, ἀπολυθ-
 σάτι καὶ ὑμῶς. ὁ βαρὺ γὰρ,
 μίαν δικάσαι δίκην καὶ ταύ-
 τας, περὶ τῶν ἡμετέρων ἰσο-
 μίνων. ΑΛ. ἄπειτι ὑμῶς· ἐγὼ
 γὰρ ἐδὴν δίκωμαι ἀκούειν, ἢ
 πάλαι εἶδα ὁποῖά ὄσιν. ΛΥ.
 ἄλλ' ἔμην, ὦ Αλκίβεια, ἐν δέ-
 οντι ξωδικάζεις αὐτὸν, ὡς καὶ
 καταμενύοις ἵναται. ΦΙ. ὁ-
 πῶν ἰπάγωμαι καὶ τὸ βρά-
 πτανιδίω τέτω, σύννοκτάτω
 μοι ὄντι; ΛΥ. καὶ μάλα ἐπό-
 σαι αὐτὸν ἰδίως. ΦΙ. ἱπιδίον
 ὦ Ελσθερία καὶ Παρρησία
 μὲν ἡμῶν, ὡς τὸν δάλαον τῷ
 πορ αὐθροπίσιν, ὅρα σὺν ἡ-
 μίτορον ὄντα, καὶ λιπιδωδύον-
 τα ἰδίᾳ μεθ' ἡμῶν προφάσει δι-
 καίᾳ, σῶσαι δυναθῶμεν. σὺ
 δ' Ελισχε αὐτῷ πείθειν. ΛΥ.
 μεθαμῶς, ὦ Διοσκύρεα, ὁ-
 κίτω δὲ καὶ οὗτω, καὶ ἄ-
 τις ἄλλω· ὁ γὰρ τοῖς τυχε-
 ροῖς δαρίοις προσπολεμῶσαι
 δύσκει μοι, ἀλλ' ἀλαζύοισιν αὐ-

ritatem & Patrocinium ad
 iudicium pariter ascendere
 uolo. PHIL. Rectè per Ioa-
 uem. sequimini igitur &
 uos: non enim difficile erit
 unicum iudicare iudicium,
 præcipuè cum de nostris
 agetur. VERITAS. Abi-
 te uos. nil enim mea refert
 ea audire, quæ quidem qua-
 lia sint noui. L V C. Ve-
 rum ô Veritas, ut iudicio ad-
 sis, ac singula diligenter ex-
 quiras, maximè nostra in-
 tereft. PHIL. Nunquid
 famulitium hoc mihi admo-
 dum beneuolum deducam? L V C.
 Valde quidem, &
 quæcumq; uolueris. PHIL.
 Sequimini ô Ingenuitas, Lo-
 quendiq; libertas, ut mise-
 rum hunc homuncionem,
 amatorem nostrum, ac nul-
 lo prætextu iusto periclitan-
 tem, saluare possimus. at tu
 Elenche illic remane. L V-
 C I A. Minimè ô hera: quin
 ille quoq; ueniat, & si quis
 alius. haud enim cū fortuitis
 necesse est me depugnare fe-
 ri, necum cū arrogatibus difficilimaq;
 redargutiōis homi-
 nibus,

θρώποις, καὶ ἀνθρώποις, ἀ-
 εἰ τινὰς ἀποφυγὰς δύνανται
 μὴ εἶναι, ὅτι ἀνθρώποις ὁ Ε-
 ληνος. ΦΙ. ἀνθρώποις ἔστι
 καὶ ἄνθρωποι. ἀλλ' ἐν τῷ
 ἀποδείξει παραλαβόντες. ΑΛ.
 ἐπὶ τῷ πάντῳ, ἐπὶ τῷ ἀνθρώ-
 ποις δὲ καὶ πρὸς τὸν δίκην.
 Αριστοτ. ἔρως, προσετιμωρεῖ-
 ται καὶ ὁ μὴ, ὁ φιλοσοφία,
 τὸν ἀνθρώπου. ΦΙ. ἔστι δὲ καὶ
 καὶ, ὁ πλάττω, καὶ Χρύσιππος,
 καὶ Ἀριστοτέλης, μὴ τι ψεύσει
 τὰ ἑαυτοῦ ἀντὶ ἀνθρώπου ἔστι;
 Πλάτ. ἔστι, ἀλλὰ δὲ καὶ πα-
 ραφύλακτος, καὶ πολυπραγμο-
 νίας, καὶ παρὰ τὸν ἀνθρώπου. ΑΛ.
 ἀλλ' ἔστι, ὁ δὲ καὶ μὴ γίνεται
 ἄδικον, δικαιοσύνης τούτου
 συμπαρέχοντος. ἀπὸ μὴ ἔστι;
 ἀλλ' ἀπὸ μοι σὺ, τί σοι τὸ νο-
 μά; ΑΛ. ἐμοὶ παρρησιαστέας,
 ἀλλ' ἔστι τῷ ἐλεγχτικῶς.
 ΦΙ. πατρίδ' ἐστι; ΑΛ. σὺν,
 ὁ φιλοσοφία, τῶν ἐν Εὐφρα-
 τίδι. ΑΛ. ἀλλὰ τί τὸ τοιοῦτον;
 γὰρ τούτου τινὰς οἶδα τῶν
 ἀντιδίκων μου, ὅτι ἔστι τὸν ἐμὸν
 Syria, ὁ φιλοσοφία, iuxta Euphratem. Sed quid hoc est?
 noui. n. quosdā ex his meis aduersarijs, nō minus quān ego
 sum,

nibus, & qui semper effus-
 gia quaedam inueniant, ita
 ut necessarius sit Blenchus.
 PHIL. Igitur admodum
 necessarius. melius uerò si
 & Demonstrationem te-
 cum assumas. VER. Sequia-
 mini omnes, quandoquidem
 ad iudicium necessarij uide-
 mini. ARIST. Cernisne ὁ
 Philosophia, quemadmo-
 dum propter nos Veritati
 subblanditur? PHIL. O.
 Numquid ὁ Plato, Chrysip-
 pe, & Aristoteles, ueremi-
 ni, ne sui causa, cum Veri-
 tas sit, mentiatur? PLA.
 Non hoc: sed admodum cal-
 lidus est, et blandiculus, ita
 ut illi persuadere posset.
 PHIL. Confidite. nil ini-
 qui, cum Iusticia hæc adsit,
 fieri poterit. Abeamus i-
 gitur. Verūm dic mihi tu,
 quod tibi nomē est? LVC.
 Mibi? Parrhisiades Ale-
 thionis Blenchiclei. PHIL.
 Patria uerò quoniam? LVC.
 sum,

βαρβάρους τὸ γένος· ὁ ῥό-
 πος δὲ καὶ ἡ παιδεία, ὡς ἡ-
 τὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βα-
 βυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καί-
 τινι πρόσγει σὶ ἐδὲν αὐτῶν γίνου-
 τι ἱλατῆρ, ἐστὶ δὲ τὴν φωνὴν
 βαρβαρῶν ἢ τις, ἢ πῶς ἢ
 γνέμεν ἐρῆν καὶ δικαίαν φά-
 νειτο ὅσον. ΦΙΛ. ὦ λέγεις, ἄλλο
 λαι γὰρ τὸ τοῦ ἑρόμλου, ἢ τίχυν
 δίκαιός τις; ἄξιον γὰρ ἐπίστα-
 δαι τὸ τοῦ γι. ΛΟΥ. μισαλα-
 ζῶν ἡμῖ, καὶ μισογόους, καὶ
 μισοφύλους, καὶ μισοδύφους,
 καὶ μισῶ πάντ' τὸ τοιοῦτόνδε
 ἄλλ' τῶν μισῶν ἀνθρώ-
 πων, πάντων δὲ πολλοὶ ἔσιν,
 ὡς οἶδα. ΦΙΛ. Ἡράκλειος, πολυ-
 μιστὴν τινα μέτει τὴν τέχνην;
 ΛΟΥ. ὦ λέγεις, ὁρᾷς γὰρ ἐπὶ
 οὐκ ἀπὸ χθονὸς, καὶ ὡς νιν-
 δωσύν δὲ αὐτῶν; ὡς μὲν ἄλ-
 λ' καὶ τὴν ἰναυτίαν αὐτῇ
 πάντων ἀπερῶς οἶδα, λίγα
 δὲ τὴν ἐκ τῶν φίλων τὴν ἀφ'-
 ἧς ἔχουσιν. φιλαλήδης γάρ,
 καὶ φιλόκαλός, καὶ φιλα-
 κλικός, καὶ ὅσα τῶν φιλεῖν δει-
 ούγα

amator, & sinceritatis amator, ac omnium quæ ad amare

sum, barbaros genere, mo-
 ribus uero & disciplina nō
 Solenses uel Cyprios, seu Ba-
 bylonios, aut Stagiritas. Sic
 quidem quantum ad te pera-
 tinet, nil refert si quis uoce
 sit barbarus, dummodo iustē
 ac rectē sentire uideatur.

PHILO. Bene dicis: uerū
 et hoc quæro, quāmnā
 artem nosti? quoniam &
 id scire decet. LUCIA.

Arrogantiæ sum osor, &
 uersutiæ osor, & mendaci-
 j osor, & insolentiæ osor: on-
 nesq; eiufmodi coinquinato-
 rum hominum odi species
 sunt enim, ut nosti, per-
 quā multæ. PHILO.

Hercules, odij plenam exer-
 ces artem. LUCIA. Rectē
 dicis. cernis etenim quibus-
 nam odio sim, & quē admo-
 dum propter eā periclitor.
 Verū & contrariam ad-
 modum probē noui artem,
 eam inquam, quæ ab amare
 exordium sumit. sum enim
 ueritatis amator, & honesti

συγγρη. πλὴν ἀλλ' ἰδίῳι πά-
 νυ ταύτης ἄξιοι εἰ τίχνης. εἰ
 δὲ ὑπὲρ τῆς ἐννοίας ταττόμε-
 νοι, καὶ τῷ μίσει οἰκισί-
 ρει, πρῆτασι μύθοι. λινδύ-
 νόου τειγαροῦν τίω μὲν ὑπὸ
 ἀργίας ἀπομαθῆναι ἔδει, τίω
 δὲ πᾶν ἐκβεβῆναι. φι. καὶ
 μὴ ἐν ἰχρῶ. τοῦ γὰρ αὐτῷ
 καὶ τὰς φασὶ καὶ τὰς, ὥ-
 στε μὴ διαίρει τὰ τίχνη. μία
 γὰρ ἴσθ' αὐτῷ εἶναι δονοῦσαι.
 Λου. ἄμεινον σὺ οἶδα ταῦτα,
 ὦ φιλοσοφία. τὸ μὲν τοι ἰο-
 μὸν τοιούτων ἔστην, οἷον τὰς πρὸ
 πονηρὰς μισῆν, ἱπαινῶν δὲ
 τὰς χρηστὰς, καὶ φιλεῖν. φι.
 ἄγχι δὲ, παρίσμεν γὰρ ἴσθ' αὐ-
 τῶν ἰχρῶ. ἐνταῦθά σου ἐν τῷ
 πρῶτῳ τῆς πολιτείας δικα-
 ζομένη. ὅτι ἴσθ' αὐτῶν ἡμῖν
 τὰ βάρβα, ὅμως δὲ ἐν τοσού-
 τῳ πρῶτῳ νόμῳ τίω θύμ.
 Λου. ὦ πολιὰς, ἰλθί μοι κα-
 τὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος,
 ἀνὰ μνηστῆρας ἐπίστα ἔπει-
 κόντων ὁσμῶν ἀνέεις αὐ-
 τῶν. καὶ ἂν πρᾶξις αὐτῶν δὲ μὴ
 ἐν ὁρᾷ, ἀπὲρ δὲ ἐπίσταται

speculare uidetur. Verū pa-
 ci admodū hac arte suū di-
 gni : qui uerò ex aduerso
 sunt constituti, ac odio ma-
 gis familiares, infiniti. Pe-
 riculator igitur illam quidem
 ob segnitiam iam dedisce-
 re, hanc uerò etiam nimis
 callere. PHILOS. At-
 qui haud oportebat : eius-
 dem enim ferunt esse et il-
 la et ista, ita ut induisibi-
 lis sit ars. un. c. etenim est,
 quauis binā esse uideatur.
 LVCIA. Melius tu hac, ὦ
 Philosophia, nosti : meū ue-
 rò ita se habet, ut prauos o-
 dio habere, bonos autem lau-
 dare et amare consueue-
 rim. PHILOS. Age, quò
 oportebat, iam deuenimus.
 hic in Mineruæ iudicabi-
 mus uostibulo. Hec sacer-
 dos dispone sedilia : nos in-
 terim deam adorabimus.
 LVCIA. Obsecro Pal-
 las, contra arrogantes mi-
 hi auxilium ferto, ac recor-
 dare quanta ipsorum per-
 iuria quotidie audis : sola enim tanquam speculatrix
 quæ

ΠΙΣCΑΤΟΡ, ΣΗΥ ΡΕΨΙΨΙC. 147

ὅτε, νῦν ἡμεῖς ἐμύνασθαι
 αὐτοὺς ἐμὶ δὲ ἡν ποῦ ἡμεῖς.
 μὲν ἰδὲ, καὶ πάλιν οὐ
 οὐ αὖ μὲν αὖ, σὺ προδῶ
 οὐ πῶν σκαυτῆς, σὺ δὲ, φε. αἰ-
 ρ. ὅμως μὲν ὅμως καὶ δὲ ἡμ
 ὅμως, ἔτι μοι ἀκούειν τῶν
 λόγων· ὅμως δὲ προσιδῶ.
 οὐ τίνα δὲ ἀπαύτω, ὅστις ἀφί-
 στα κατηγρησῶ αὐτὸν Δοκῆ, ἔν-
 ὅτε πῶν κατηγρησῶ, καὶ
 ἀνέχεται· ἔτι γὰρ οἶδ' ὅτι πᾶν
 τὰς αἰμα λήγειν. σὺ δὲ, ὅ παρ
 ῥησιᾶς, ἀπολογῶμαι μετὰ
 τῶν. Ἀνατίς δ' ὅτι ὅτι
 δαίτατ'· ὅτι ὅμως αὐτὸ γίνου-
 τι πρὸς πῶν δίκην; σὺ δὲ, ὅ πλῶ-
 των, ὅτι μεγαλόνοια θαυμά-
 σῃ, καλλιφρονία δεινῶς Ἀπο-
 τικῇ, καὶ τὸ καχαρισμῶν,
 καὶ πᾶν μισθόν, ὅτι σὺν
 οὐ, καὶ τὸ ἀκρίβης, καὶ τὸ
 ἐπαγγέλλειν καὶ τῶν ἀπο-
 δέξω· πάντα ταῦτά σοι
 ἀβρία πρίσσις, ὅτι πῶν προ-
 σγρησῶ δίκην, καὶ ὅτι ἀπᾶν
 των ἀπὸ τὰ ἀνότα. νῦν αὖ
 ἀνέδωκε πᾶν ἡμεῖς, καὶ
 συμφέρει

quæ perpetrant uides. nunc
 tempus illos ulciscēdi adesti
 si uerò me uictum cernes, nū
 grosq; superare, tuum ad-
 iuce calculum, meque salua-
 to. PHILOS. Agite iam
 confedimus, uestras parati
 audire querelis: uos uerò
 ex omnibus quempiam eligā-
 tis, qui egregie accusare ac
 redarguere nouerit, quan-
 doquidē impossibile est uos
 omnes pariter loqui. Tu au-
 tem Parrhisiades debinc re-
 spondebis. REVIVIS-
 CENTES. Quis igitur ē
 nobis, ut potissimū hāc agā
 causam, idoneus erit? Tuas;
 ὁ Plato, excellens prudentia
 est admiranda, eloquentia
 uerò redundans, ὅ Attico
 lepore referta, flexanima et
 uenusta: cognitio autem ad
 diligentia, necnon tempe-
 stiua demonstrationum in-
 ductio, hęc omnia copio-
 se tibi adsunt: quapro-
 pter accusationem suscipe,
 ὅ pro cunctis, quæ digna

sunt, eloqueres ac omnium illorum nunc reminiscāris;

συμφέρεαι τὸ αὐτὸ, ἢ τι σοὶ
πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρό-
δικον, ἢ Ἰππίαν ἔρχεται. Διὰ
ποτόφου οὗτος ὕσιν ἰππίαο
ᾧτε ἔν' ἡδὲ τὰς ἀρμυρίας, καὶ
τὰς κομψὰς ἐκέναι, καὶ σιωπῶν
καὶ ὀρώτα. ἡμῖν σοὶ δοκῇ κα-
κῆνέ περ παράθυρον, ὥς μέ-
γας Ζεὺς ᾧ Πῶλον ἄρμα ἱλαῶ-
νων, ἀγανακτῆσαι αὐτὸν, ἃ μὴ
ἔστιν ὑπόσχεσι τῶν δίκων.

Πλά. μηλαμῶς, ἀλλὰ τινος
τῶν σφοδρτοτόμων προχειρο-
σώμεθα, Διογένην τῆτον, ἢ
Ἀντιδίνω, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ
οἱ ὧ Χρύσιπποι. ἔγχαρ δὲ καὶ
λας, ἐν τῷ παρόντι, καὶ δει-
νότητι συγκρατικῆς ὁ κα-
ρὸς, ἀλλὰ τινος ἱλιγκτικῆς
καὶ δικανικῆς παρασκευῆς.
ῥήτωρ δὲ ὁ Πάρρησιόδης ἐ-
στίν. Δι. ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸν κα-
τηγόρῳ, καὶ γὰρ ἐδὲ πάν-
των μακρῶν εἴμαι τῶν λόγων δι-
σινδαι, καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὸ ὁ αἰ-
πανίας ὑβρίσμαι δὲ ὀβολῶν
πρώτῳ ἀποκηρυγμένῳ.

Πλά.

in hoc unum confer siquid
aduersus Gorgiam, aut
Polum, seu Prodicū, uel Hip-
pīam a te dictum est. Vebe-
mentior hic existit: expedi-
gitur ironias et sales, co-
piousq; illas et iucundas
comitates: quin, siuidebitur,
nonnūquā exuperes, ut in ma-
gnus Iupiter alatū impellat
currum, ac indignatione
moueat, ni ille debitas ex-
pendat pœnas. PLAT. Mi-
nimè, sed uebementiorem
quendam eligamus. Dioge-
nem, hūc, uel Antisthenem,
aut Cratetē, seu te Chrysipo-
pe. non enim elegantie pera-
politæ in præsentī, nec con-
scribendi acrimonia est tē-
pus, sed redargutionis cuius-
dam, ac iudicialis exercita-
tionis. Rhetor enim est Par-
rhisiades. DIOG. Proinde
ego ipse accusabo. nō enim
sermonibus nimium longis
opus est, arbitror. Accedit,
q; præ cunctis reliquis inie-
ria sim affectus, paulò ante

precio duorum obolorū præconis uoce uenalis exposuit.

PLAT.

Πλά. ὁ Διογένης, ὁ φιλοσο-
 φία, ὅρῳ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ
 ἀπάντων. μέμνησο δὲ, ὡ γυν
 νῆν, μὴ τὰ σιωπῶν μόνον
 περιβόειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ,
 τὰ λοιπὰ δὲ ὅρῳ. εἰ γὰρ τι καὶ
 πρὸς ἀλλήλους διαφθόμεθα
 ἐν τοῖς λόγοις, οὐ δὲ τότε μὲν
 μὴ θίγεται, μὴ δὲ ὡς οὐδὲ
 ἀλλήλοισιν, νῦν ὅμως
 δὲ, ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς
 ἀγωνάκτει πορνευομένης,
 καὶ λακνῶς ἀνέχουσι ἐν τοῖς
 Παρρησιαῖς λόγοις, καὶ τὰς
 παραρίσεις ἀφείς, ἐν αἷς διακ-
 λήτομεν, ὁ λοιπὸν ἀπαντῶν
 ἰχθυῶν, τότε ὑπορμάχει. ἔ-
 ρα σὶ μόνον προεισάμειδα,
 καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν
 εὖν ἐνδυσάμεται, ὅ σιμύεται
 τα εἶξαι, ὅ τοιαῦτα πιστεύ-
 θέναι, οἷα οὐτὶ ἀπίφηνι.
 Δι. Θάρρει. ἔστιν ἡλλείψο-
 μος. ὑπὲρ ἀπάντων ὅρῳ. καὶ
 ὁ φιλοσοφία δὲ πρὸς τὸς λό-
 γους ἐπιπλασθεῖσα (φύσει γὰρ
 ἡμῶν καὶ πρᾶξι ὅσῃ) ἀ-
 φάναι διαβουλεύεται αὐτὴν.
 Proinde etsi Philosophia sermonibus commota, (natura
 enim mansueta ac mitis est) ipsum absolovere statuerit,

PLAT. Diogenes, ὁ Phi-
 losophia, pro cunctis loquens
 di provinciam subibit. Ve-
 rum, ὁ generose, meminervis
 te accusatione ista non so-
 lum rem tuam, sed commu-
 nem agere. si enim inuicem
 in quibusdam discrepamus,
 tu id nunc minime scrute-
 ris: nec quis rectius sentiat,
 inquirere curabis: sed ob
 hoc solum, quoniam philo-
 sophia ipsa iniuria sit as-
 fecta, ac malè in Parrhisia
 dis audierit sermonibus, in-
 digneris. Opiniones uerò
 in quibus dissidere uide-
 mur, omite: pro ea re quæ
 omnibus communis est, di-
 gladiare uidesis. Te solum
 praposuius, ac nunc in te
 cuncta nostra periclitatur,
 ut uel maxime syncera ui-
 deantur: uel talia, qualia il-
 le designauit, esse credan-
 tur. DIOG. Confidite. nis-
 bil pratermitteremus: pro
 omnibus uerba faciam.
 kkk 3 non

ἀλλ' ἂν τὰ ἱμάτια ἰσχύσῃ. Διά-
 ξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάττω ξυ-
 λοφορῶμεν. ΦΙ. τῷτο μὲν μα-
 θαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μάλ-
 λον ἄριστον γὰρ, ἢ περὶ τῷ ξυ-
 λῶ. μὴ μίλλε δ' ἔμ, ὅθι γὰρ
 ἐκκίχεται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς
 σὲ τὸ διασπάρσασθαι ἀποβλήπει.
 Δι. οἱ λοιποὶ καθιζήσαντες, ὡς
 φιλοσοφία, καὶ φιλοσοφί-
 τωσασθαι μὴ ὁμῶς. Διωγίνου-
 σι δὲ καταγεγράφτω μῶν. ΦΙ.
 ἂν δὲ Δίας ἔμ, μὴ σε καταψυ-
 φίσονται; Λου. ὁ δὲ μαμῶς,
 πλῆρσι γὰρ πρατῆσαι βέλο-
 μαί. ΦΙ. γενναῖά σου ταῦ-
 τα. καθίσταται δ' ἔμ· οὐδ' ὡς
 Διόχωνος λίγη. Δι. οἶμαι μὲν
 ὅμως αὐτοῦ ἐγινώμεθα πᾶ-
 ρι τὸν βίον, ὡς φιλοσοφία, πᾶ-
 ριν ἀκριβῶς οἶδεν, καὶ ὁ δὲ
 Διὸς λόγῳ. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἑ-
 μὲν σιωπῆσω, ἀλλὰ πυνθαγό-
 ρου τῷτον καὶ Πλάτωνα, καὶ
 Λεωτοκλῆν, καὶ Χρύσιππον,
 καὶ τὸς ἄλλους τίς οὐκ οἶδεν,
 ὅσα ἐν τῷ βίῳ καλὰ ἵσμεν.
 μίσωσθε; ἂν δὲ τοῖς τοῖς ὄντας
 ὁμῶς

ἔσιν? Verum quibus nam contumelijs, quamvis tales
 existeris

non tamen mea deerunt. illi
 enim, quod baculos baud
 frustra geramus, ostendam.
 PHIL. Minimè hoc: ue-
 rum potius sermone. satius
 enim lingua quàm ligno reus
 agere. ne igitur cuncteris:
 iam enim effusa est aqua,
 conciliumq; in te oculos con-
 iecit. LVC. At reliqui quo-
 que, ὁ Philosophia, confide-
 ant, ac uobiscum dijudicent;
 Diogenes uerò solus accuset.
 PHIL. Verum nunquid ue-
 reris ne cōtra te calculum fe-
 rant? LVC. Minimè: plu-
 res enim superare uolo.
 PHIL. Generosa hæc tuæ:
 desidete igitur. tu uerò Dio-
 genes loquere. DIOG. Qua-
 les nam circa uitā, ὁ Philo-
 sophia, uiri extiterimus, tute
 optimè nosti, uerbisq; mini-
 me indiget: nā ut de me fileo-
 am, quis nam ignorat quan-
 ta bona Pythagoras iste, &
 Plato, & Aristoteles, &
 Chrysippus, reliqui deniq;
 in uitæ humanæ usum contu-

ἡμᾶς ὁ τρισηκτάρατος ἑτά-
 ριστὰς ῥητορὶαδης ὕβριον, ὃ
 ἀνέβη. ῥήτωρ γὰρ τις, ὥς φα-
 σιν, ὧν, ἀπολιπὼν τὰ δεικασ-
 τήρια, καὶ τὰς ἐν ἰκθύοις δό-
 δοκιμίσεις, ὁπόσον ἢ δεινό-
 ται, ἢ ἀνήμες ἐπιπόρευτο
 ἐν τοῖς λόγοις, τὸς πάντας ἡ-
 μᾶς συγκατασάμινος, ὃ πάν-
 ται μὴ ἀγορεύων κακῶς,
 γίντας καὶ ἀπατιδνας ἀπο-
 καλῶν, τὰ πλεῖστα ἢ ἀναπεί-
 λυν παταγιλῶν ἡμῶν, καὶ
 καταφρονῶν ὡς τὸ μηδὲν ὄντα
 τῶν, μᾶλλον δὲ καὶ μισῶν
 πρὸς τὴν πολλῶν ὕδατι πεί-
 κων αὐτὸς τὴν ἡμᾶς, καὶ οἱ τῶν
 φιλοσεφῶν, φιλιώδεις καὶ λύ-
 ρεις ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ
 ἐπιδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαί-
 δουςας, ἐπὶ χλοῦπομῶ δι-
 ξιών, ὥς ἐκαστὸν μὲν κροτά-
 λῳ καὶ ἐπακνῶν πρὸς τὴν
 τῶν, ἡμᾶς ἢ ὑβρίσιν. φύσει
 γὰρ τοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λι-
 ῶς, χαίρει τοῖς ἀποσκώ-
 πτοις καὶ λοιδορημένοις, καὶ
 μάλιστα ὅταν τὰ σιμνότη-
 τα ἂ-

decencia agatur, gaudeat: præcipue cum ea quæ absoluti si-

extiterimus, sceleratissimi hic
 Parrhisiades nos lacestierit,
 iam dicere pergami. Cum
 enim Rhetor, ut aiunt, fuisset,
 derelicto foro, ac illius
 existimatione, quicquid ue-
 hementiæ ac oratorij uigoris
 consecutus est, uniuerso illo
 contra nos se instruens, non
 desinit maledictis infectari,
 præstigiatores ac decepto-
 res subinde uocans: multitu-
 diniq; ut nos derideat et con-
 temnat, tanquam nullius si-
 mus momenti, persuadet:
 quinimo multorum iam odi-
 um non in nos solum, sed
 contra te quoque, ὁ Philo-
 sophia, suscitauit, potissima
 etiam tua mendacia ac nu-
 gis appellans, & quæ nos
 edocuiisti, subsannatione ino-
 cessens, ita ut à spectatori-
 bus laudetur, ac non uulga-
 riter illi applaudatur, nos
 uerò intolerādīs afficiamur
 iniurijs. Vulgus siquidē eiuf-
 ce ut plurimū est natura, ut
 cū res cauillatione ac male-

τα εἶναι δικοῦντα διασύρη-
σαι. ὥσπορ ἀμίλια καὶ πά-
λαι ἔχαυρον ἀριστοφάνει καὶ
εὐπόλιδι, σαρξάτις τουτονὶ
ἰδιῇ χλευασίᾳ παράγουσιν ἐν
πρὶ τῶν σκηνῶν, καὶ λιμωδῶ-
σιν ἀλλοκότους τινὰς πρὸς αὐ-
τὸ λιμωδίας. καὶ τοὶ ἐκείνοι
μὲν καὶ ἰσὺς αὐτὰρ ἐπὶ τόλ-
μων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
νυσίοις ἐφαιμελὸν αὐτὸ δρᾶν,
καὶ τὸ σκώμμα, μὲν ὅτι ἐ-
δόκει τῆς ἰορτῆς. καὶ ὁ διὸς
ἰσὺς χαίρει, φιλέγειλός τις ὢν.
ὁ δὲ τὸς ἀρίστους ἐφυκαλῶν
ἐκ πολλῆς φροντίσεως καὶ πα-
ρασκευασάμενος, καὶ βλασ-
φημίας τινὰς ἐς παχὺν βέλ-
λον ἰγγράψας, μεγάλην τῇ φω-
νῇ διαγορεύει λακῶς βλάτω-
να, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλιν
τῶτον, χρυσίππον ἐκείνον, ἱ-
μῆ, καὶ ἴλωις ἅπαντας, ὅτι
ἰορτῆς ἐφιάσας, ὅτι ἰδίᾳ τι
πρὸς ἑμῶν παθῶν. ἄχι γὰρ
αὐτὴν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ
πράγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλ-
λὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς ἰδρασε.
καὶ τὸ πάντων δεινότατον,
ῥίαν repellendo non inferendo ageret. Et quod omnium

ma esse videntur, mordicis
arripiuntur; quemadmo-
dum olim gaudebat, cum A-
ristophanes et Eupolis irri-
sionis gratia Socratem hūc
in scenam introducerent,
Comœdiasq; absurdas quas-
dam de illo commentaren-
tur. Et illi quidem contra
uirum unum talia sunt ausi:
ac in Dionysiis, cum id face-
re concessum esset, scom-
mataq; pars quædam festi-
uitatis uideretur, forsitanq;
deus, cum lepidus quispiam
esset, delectaretur. at iste
deliberatè, ac multo studio
instructus, in optimos quos-
que inuectus est: librum eo-
nim ingentem blasphemijs
quibusdam refertū conscrip-
sit, magnaq; uoce Platoni,
Pythagoræ, Aristoteli huic,
Chrysippo illi, mihi, omni-
bus deniq; maledicit, cum id
nec festiuitas permittat, nec
priuatim aliqua in re à no-
bis læsus fuerit. Parcendū
enim illi foret, si talia iniu-
ageret.

ἔτι τῶν παλαιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὺν
 ὄνομα, ὡ φιλοσοφία, ὑποδύ-
 ται καὶ τῶν νεώτερων τὸν διάλο-
 γον, ὁμότητον εἰκνίττω ὄντα,
 τοῦτο ξυαγωνιστῇ καὶ ὑπο-
 κριτῇ χρῆται καθ' ἑμῶν, ἔτι
 καὶ Μένιππον ἀναπέσας, ἑ-
 τάρων ἑμῶν ἀνδρα, ξυγκο-
 μωδῶν αὐτῷ τὰ πολλὰ. ὅς
 μὲν ἐπὶ παρῆστιν, ἐπὶ καὶ κατε-
 γρη μὲν ἑμῶν, προδὲς τὸ
 λοιπὸν, αὐτὸ ὡρ ἀπάντων ἁ-
 ξίον ὅσων, αὐτὸν ὑποσχῶν
 πλὴν δίκην. ἢ τί γὰρ αὐτὸν ἐπὶ
 ἔχει, τὰ σεμνότερα δικού-
 σων ἐπὶ τοσούτων μετῴρων;
 χρῆσιμον γὰρ καὶ πρὸς ἐκεί-
 νους τὸ τοιοῦτον, ἐὰν θέσσαν-
 τε αὐτὸν καταδύντα, ὡς μὴ ὃ
 ἄλλο τίς ἐτι καταφρονεῖ φι-
 λοσοφίας. ἐπὶ τόγῃ τὴν ὁσυχί-
 αν αἶσιν, καὶ ὑβερίσθησιν αὐτῶν
 δια, ὃ μετρίότητος, ἀλλ' αὐτῶν
 ἁγίας καὶ ἀνθρώπων ἐκόντως
 ἀννομήσονται. τὰ μὲν γὰρ τὰ
 λοιπὰ καὶ τίνι φορητά; ὅς καὶ
 ἁπλοῦς ἀνδράποδα, παρὰ
 γὰρ

gravisimū existit, sub tui no-
 minis prætectu talia, ὁ Phi-
 losophia, facere audent: nec
 non eodem conatu, dialo-
 go familiari nostro auxilia-
 tore & mimo, contra nos
 utitur. Quinetiam n. Me-
 nippo, uiro nobis amico per-
 suasit, ut quamplurimum in
 comicis illis cauillis sibi as-
 sistat: qui solus non adest,
 neque nobiscum, prodita so-
 cietate, accusat: pro qui-
 bus omnibus pœnas luere
 est dignus. Quid enim con-
 tra hæc dicere posset, cum
 exactissima quoque coram
 tot testibus carpere ausus fu-
 erit? In quorum utilitatem
 hoc quoque redundabit, si
 ipsum pœna affectum spe-
 ctauerint: nemo enim de-
 binc philosophiā tam facile
 contemnere audebit. Pro-
 inde in hac re quietem age-
 re, et iniuriantem tolerare,
 non modestiæ, sed extremæ
 ignaviæ & amēticiæ indicium
 censendum esset. Cæterū po-

strema cuiusdam ferēda sunt? Siquidem nos tanquam man-

γαγῶν ἡμῶν ὑπὸ τὸ πωλητή-
 ριον, καὶ ὑβρὺν καὶ ἐπιτήδεον,
 ἀπὸ πώλου, ὥς φασί, τὰς
 μὲν ὑπὸ πολλῶν, ἰνὸς δὲ
 μὲν ἀττικῆς, ἡμὶ δ' ὁ πωλη-
 τὸν ἐστὶν ὅτι δὲ ὁ β. λ. μ. οἱ
 πωλόντες οἱ ἐν ἡμῶν, αὐτὸ ὡν
 γι αὐτοῖς τὴν ἀντιπώλησιν ἀ-
 γαστακῆσαν τὸν καὶ σὶ ἀξιοῦ-
 μεν τιμωρῆσαι ἡμῖν, τὰ αἰ-
 σχιστὰ ὑβρισμῶσι. Φι. ὦ
 γι, ὦ Διογένης, ὑπὸ ἀπάν-
 των ἡλῶς, ἐπὶ σάχρῳ, ἀ-
 παντὰ ἔρηκας, πᾶν σάδι ἰ-
 παντὸν ἐγγχεῖ τῷ ἀπολογυ-
 μένῳ. οὐ δὲ, ὦ Παρρησιάδης,
 λίγῃ ἡδὲ ἐν τῷ μέρει. σοὶ γὰρ
 τὸ ὕδωρ ῥᾶ σὺν, μὴ μίλλῃ ἔν.
 Παρ. ὦ πᾶντα με, ὦ φιλοσο-
 φία, καὶ τογέρῃσι Διογένης, ἀλ-
 λὰ τὰ πλεον, ὅσα ἔν χαλκῷ
 ἴδω, ἐκ οἷδ' ὅ, τι παλῶν, παρὶ
 λησιν. ἐγὼ ἢ τοσούτου δίκῃ ἔξαρ-
 ρος ἐνέωμαι, ὥς ἐκ ἀπορροῆς,
 ἢ ἀπολογίῳ τινὲ μιν ἀντιπῶν
 ἀφίχθαι, ὥς καὶ ἔτι καὶ αὐτὸς
 ἐστὶν ἀπιστοῦσθαι, ὃ ἐγὼ μὲν
 πρότερον

cipia in uenaliū deducēs,
 præconis, ut aiunt, uoce di-
 uendidit, nonnullos precio
 ingenti, quosdam mina Ate-
 tica, me uerò sceleratissi-
 mus ille obolis duobus, ita
 ut circumstantibus risum mo-
 ueret. Eam ob causam in-
 dignatione perciti, in illum
 manus inieciimus, teq. ro-
 gamus, ut nos uerspissimis af-
 fectis iniurijs ulciscaris.

REVIVISC. Euge, ὁ
 Diogenes, pro cunctis, ut
 decebat, egregie perora-
 sti. PHILOS. Define
 inuicē laudare. Infunde re-
 sponsuro: tu uerò Parrisi-
 des dicere pergas: nūc enim
 tibi aqua defluit. ne igitur
 cuncteris. PARR. Non
 omnia mea, ὁ Philosophia,
 in accusatione sua Dioge-
 nes recensuit: uerū magna
 ex parte, quæ difficiliora
 erant, nescio qua ratione
 ductus, pratermisit. tan-
 tū uerò aberit ut me illa

minus dixisse negem, uel præmeditatam excusationē quan-
 dam prætendam, ut si qua ille idem reticuit, uel ego ante
 baud

πρὸς τὸν ἰφθὺν ἀρνηκῶς, νῦν
 προδίδωμι μοι δοκῶ. ὅταν γὰρ
 αὐτὸν μάθῃς οὗς τινὰς ἀπεικόνι-
 ζον, καὶ ἡλικίᾳς ὑγρότερον, ἀλα-
 ζοντες καὶ γόστατες ἀποκαλῶν.
 καὶ μοι μόνον τὸτο παραφυ-
 λάττεται, ἐν ἀληθείᾳ πρὸς πάν-
 των ἄνθρωπων, ἐν δὲ τι βλάσφημον,
 ὃ ἴσχυρὸν φαίνεται ἔχω, ὃ λέ-
 γεται, ἐν τὸν διελίχοντα ἑμὶ,
 ἀλλὰ ἐκείνους αὐτοὶ οἶμαι διηγεῖ-
 τήσαντες αὐτῶν αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα
 ποιῶντας. ἐγὼ γὰρ, ἐπειδὴ τὰ
 χεῖρα ἐξωκείδω, ὅπως αὐτοῖς ῥη-
 πρῶνται τὰ δυσχερῆ ἀναγ-
 κῶν προσέονται, ἀπάτω καὶ
 ψεύδῃ, καὶ δραστικότητα καὶ
 βολῇ, καὶ ὠθισμῶς καὶ μυρία
 ἄλλα, τῶντα μὲν, ὅσπορ αὐ-
 τοῖς ἔμ, ἀπίφυγον. Ἐπὶ δὲ τὰ
 σὰ, ὡ φιλοσοφία, καλὰ ὠρ-
 μήσας ἔξισον, ὅπως ἐν μοι
 λοιπὸν τὸ βίον, καθάπερ ἐν
 ἱάκτις καὶ κλύδων, ἐν δὲ
 αὐτῶν τινὰ λιμένα ἰσχυρῶ-
 σαι, καὶ σοὶ σικιπόμεν, κα-
 ταβῶναι. καὶ περὶ μόνον
 παρίκνυται ἐν τὰ ὑμῖν, αὐ-
 λωμένῃ, ὑβιενς portū, sub tua protectione uiuere expe-
 τερά, ac posteaquā ad uestra tantūmoda transgressus es,

haud protulerim, nunc uel
 praecipue expedire uidear.
 ita enim intelliges quosnam
 arrogantes & praestigiato-
 res appellās diuulgauerim,
 aut maledictis meis laceſsie-
 rim. Proinde hoc solum mi-
 bi confiderate, nunquid in
 cunctis ueritatem dixerō.
 Quod si blasphemī uel aspe-
 ri quid in se oratio habere
 uidebitur, non me redargua-
 endum, sed rectius (ut arbitror)
 illos qui talia commita-
 tunt, accusandos esse puto.
 Ego siquidem confestim ac
 percepissem, quantis incom-
 modis Rhetores degrauari
 necessum esset, deceptioni-
 bus scilicet, mendacys, te-
 meritate, clamore, praesio-
 nibus, infinitis deniq; alijs.
 haec quidem, ut decebat, cum
 etiam declinaui, ad tuāque, ὦ
 Philosophia, bona aspirās,
 quantū mibi uitae adhuc reli-
 qui esset, tanquā ex fluctua-
 tione ac tempestate in tranquilo

σὶ μὲν, ὡς περ ἀναγκάσειν ἔν,
 καὶ τὲς δι' ἀπαντας ἰθαύμας
 ζῶν, ἀρίστου βίην νομοθέτας ὄν-
 τας, καὶ τοῖς ἐν' αὐτὸν ἰπείγου
 μέλυσιν ἡμέρα ἐρίγοντας, τὰ
 ἑσπερία καὶ ξυμφορώτατα πα-
 ραινόντας, ἃ τίς μὴ παραβαί-
 νει αὐτὰ, μὴ δὲ δουλιχάται,
 ἀλλ' ἀτινὲς ἀποβλέποντες
 τὲς λαρόνας, δευροτιθέμε-
 ναι, πρὸς τούτους ῥυθμίζου καὶ
 ἀποσυνθίσκει τὴν ἑαυτοῦ βίον,
 ἔσπερ νῦν Δία καὶ τῶν ἑσπε-
 ρῶν αὐτὸς ὀλίγοι ποιῶσιν. ὁ-
 ρῶν δὲ πολλοὺς, ὅν ὅρατι φι-
 λосоφίας ἱερμελεῖν, ἀλλὰ δό-
 ξου μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πρά-
 γματι, τὰ μὲν πρόχειρα
 ταῦτα, καὶ διαμύσεια, καὶ ὁ-
 πῶσα πάντ' ἐμιμῶνται ῥάδι-
 ον, οὐ μάλα ἐσιμῶνται ἀγαθοῖς
 ἀνδράσι, τό γένειον λίγην, καὶ
 τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβο-
 λὴν, ὡδὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν
 πραγμάτων ἀντιφύγιον ἡ-
 νοῦς τῷ σχήματι, ταύσιν
 ἡμῖν ἐπιτηδύοντας, καὶ δια-
 φθέροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑ-
 ποσχέσεως, ὑγανέκτουρ, καὶ
 re, ac professionis dignitatem

te quidem, prout conueniens
 erat, ac reliquos omnes qui
 uita optimæ institutores fu-
 issent, admirabar, tanquam
 qui manus ad eos festinantio-
 bus porrigerēt, ad optimasq;
 & utilissimas adhortaren-
 tur, si quis solum ea trans-
 gressus non esset, seu negle-
 xisset, uerum firmiter regu-
 las quas tulissetis inspexis-
 set, ad illasq; uitam suam di-
 rexisset ac instruxisset: quod
 quidem per Iouem inter nos
 pauci facere consueuerunt.
 Cum uerò quam plurimos
 cernerem philosophia amo-
 re minime teneri, uerum
 ob huius rei gloriolam so-
 lam, prompta hæc ac uulga-
 ria, & quæcunque omnino
 faciliter imitantur, admo-
 dum rectè bonorum instar
 uirorum assimilare, bar-
 bam inquam, ac incessum,
 nec non induuium, cæterum
 uitam ac eorum actus for-
 mæ contradicere, uobisq;
 penitus contraria exerce-
 re, ac professionis dignitatem
 uideba-

πρωτομα ὁμοιῶν ἰδοὺ μοι,
 μαδάσθ' αὖ ἃ τις ὑποκρι-
 τὸς τραγῳδίας, μαλθανὸς
 αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Λ-
 χιλία ἢ Θυσία, ἢ καὶ τὸν
 Ἡρακλῆα ὑποκρίνοιο αὐτὸν,
 μήτι βαλίζω, μήτι φεγο-
 γόμεν' ἢ ἡρώϊκον, ἀλλὰ δρυ-
 πτόμεν' ὑπὸ τελευκίῳ προ-
 σπηῳ, ἢν δ' αὖ ἢ Ἑλένη πο-
 τί ἢ Πολυξένη ἀνέσχοιτο, πῆ-
 ρα τὸ μετρίως αὐτῶς προσοί-
 κῆτα, ὅχ' ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ
 καλλίνικ'· ἀλλὰ μοι δοκῶ,
 τάχ' αὖ ὑδὶ δρίψαι τῷ ῥοπα-
 λῷ πάσι τ' τοῖς τοῖς, αὐτὸν τε
 καὶ τὸ προσωπῆον, ὅπως ἀτί-
 μως κατατιθάλυσκέως πρὸς
 αὐτὸ· τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὕμῃς
 πάσχοιτας ὅκ' ἐκένων ἡρώων,
 ἐκ ὕνυχας τῶν αἰσχύνην τ' ὕ-
 ποκρίσεις· ἃ πῶς καὶ ὕνυχας ἰ-
 τόλμωσαν ἡρώων προσωπῆα
 περιβῆσαι, ἢ τ' ἐν Κύμῳ ἄνον
 μιμήσασθαι, ὅς λιντῶν περι-
 βαλλόμενος, ὅξιν λίων αὐτὸς ἢ
 σαρπὸς ἀγνοῦντας τὸς Κυμαί-
 ας, ὅγκω μέσος μέλα τραχὺ καὶ
 βατὰ

uidebaturq; mihi res admo-
 dum similis esse Tragico mi-
 mo, qui mollis esset ac mu-
 liebris, Achillem uerò seu
 Thescum uel Herculem age-
 ret ipsum: cum tamen neq;
 heroicè incederet, neque lo-
 queretur, uerùm ita sub tali
 lasciuiet persona, ut nec
 Helena uel Polyxena, cum
 id earum modestiæ minus
 conueniret, tolerare possent:
 taceo Hercule Callinicum,
 qui, ut mihi uidetur, quamo-
 primum conuersus claua ta-
 lem uerberasset, ipsum in-
 quam, ac personam illam
 quæ tam effœminatè cum re
 præsentando contaminas-
 set. Talia igitur cum uosip-
 sos quoque ab illis perpeti ui-
 derem, non tuli hypocrisea
 os impudent iam, si cum si-
 miæ essent, heroum perso-
 nas assumere, uel Cumas
 nū illū asinū imitari aude-
 rēt, qui leonina indutus pel-
 le, leo quoq; ipse uideri uole-
 bat, cū aduersus Cumeneses i-
 gnaros admodū horredè
 asperd

καταπληκτικόν, ἄχρι δὲ τις
 αὐτὸν ξύει, καὶ λίσσεται ἰ-
 σθῶν καὶ ὄνερ, πολλὰ κίς ὕ-
 λιγχι, καὶ ἀπιδίωξι πάσι τοῖς
 ξύοις. ὁ δὲ μέλιστα μοι δει-
 νῆν, ὃ φιλοσοφία, κατιφαί-
 νειτο, τῷτο ἦν. οἱ γὰρ αὐθρο-
 ποι, ἃ τίνα τῶτον ἰώρων πο-
 νερῶν, ὃ ἀρχομαρ ὃ ἀσολγίς
 τι ἐπιτηδούοντα, ἐκ ἑστέρῳ
 τις ὃ φιλοσοφίαν αὐτῶν ἤτι-
 πο, καὶ τὸν Χρύσιππον αὐθῶν ὃ
 Πλάτωνα ὃ Παθαγόραν, ὃ ἔτε
 αὐτὸν ἐπώνυμον ὃ διαμαρτά-
 νων ἐκῶν ἐπιείτ, καὶ τὸς λό-
 γος ἐποιείτο, καὶ ἀπὸ τῶ ἑκῶν
 βιούοντα πονερὰ πρὸ ὅμων ἃ
 καλῶν, τῶν πρὸ πολλῶν τιθον-
 των, ὃ γὰρ παρὰ ζῶντας ὅμως
 ὃ ὀλίτοις αὐτὸ ἐγίνετο, ἀλλ'
 ὅμως μὲν ἐκ ποσῶν. ἐκῶν
 δὲ ἰώρων σαφῶς ἀπαρτῶ δει-
 νὰ καὶ ἀσέμνα ἀδितिθούοντα,
 ὥς τι ὀρῶν ἐκίσκιδαι μετ'
 αὐτῶ, καὶ ἐπὶ τῶ ὀρῶν δια-
 βολεῶ συγκατισπᾶσθαι: τῶ
 τα οὐκ ἔνιχα ὀρῶν ἔγωγι,
 ἀλλ' ὕλιγχερ αὐτὸς καὶ διέ-
 quoq; in dicta causa condemnabant, ac pari calūnia dilace-
 rabant. Ego uerò cū hęc cernerē, ferre non potui: uerū eos

asperere rugiret, donec ho-
 spes quidam ipsum non leo-
 nem, sed asinum esse depre-
 hendisset, uerbis redarguis-
 set, fustibusq; insecutus uer-
 berasset. Proinde quod ma-
 xime intolerandum mihi uide-
 batur, id erat: nemo non
 hominum, si quempiam ex
 illis flagitiosum, seu turpe,
 aut impudicum aliquid com-
 mittere uidisset, confestim
 Philosophiam ipsam, siue
 Chrysippum, aut Platonē,
 seu Pythagoram, uel cuius-
 cunq; cognomen uel doctri-
 nam delinquens ille assumo-
 pserat, accusabat: quo-
 nam ille coinquinatē uiue-
 bat, homines malē quoq; do-
 uobis multis antea seculis de-
 functis, coniectabantur.
 (non enim de uiuentibus uo-
 bis inquisitio fiebat, sed iam
 ex pedibus sublati) omnes
 uerò cū manifestē cerne-
 rent quā molesta et impu-
 dica ille committeret, uos
 redar-

παρὰ τὸ ὑμῶν· ὑμῶς δὲ,
 τιμῶν ἐπὶ τοῖς δόξαι, ἀν-
 δικαστέον ἄγχι. ὁκνῶ γὰρ
 τίνα καὶ τῶν μεμνημένων ἰ-
 δῶν, ὁπαγορῶντα τῶν θε-
 ῶν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ὁρ-
 χήμων ἀγασσάμενοι, καὶ δι-
 λήξω, ἐμὲ τὸν ἀσιδῶντα ὑ-
 γιαιῶντα· ἀλλ' ὁ δίκαι-
 ον, ἵνα καὶ οἱ ἄλλοι μακα-
 ρίῳ ὁδοῦσιν, καὶ τῶν ἰσο-
 πῶν Ἀθλων, προσδῶντα, ὅ-
 τινι δία ὑποδιδυκῶς, μὴ κα-
 λῶς ὑποκρίνοιτο, μὴ δὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν δειῶν· καὶ ὁ δει-
 πῶν ἐργίζονται αὐτοῖς ἐκείνῳ,
 οἷον τὸν ποικίλῶν αὐτὸν
 τὰ προσώπων, καὶ τὸ σχῶ-
 μα ὑποδιδυκῶς, ἐπὶ τριψῶν
 παύσιν τοῖς μασιγοφόροις, ἀλ-
 λὰ καὶ ὁ δεινὸς αὐτῶν, οἶμαι, μακα-
 ρίῳ μὲν οὐκ ἔστι μὴ γὰρ,
 ὁ ἄγγελος μὴ δεικνῶς ὑποκρί-
 ναί, καὶ τὸ πᾶσιμα·
 ὁ δία δὲ, ὅτινι Ἡρακλῆα μὴ
 κατ' ἀξίαν ὑποδιδυκῶς τοῖς
 θεαταῖς, ἀποτρίπαιον ὥς, καὶ
 αἰσχρὸν.

redarguebam, à uobisque
 secernebam: uos uerò bo-
 nore propter hæc me di-
 gnū, in iudiciū rapitis.
 Nunquid igitur si initiatum
 quempiam uiderem occul-
 ta deorum prodentem, ac
 in publicum efferentem my-
 steria, ideoque indignarer
 et reprehenderem, me im-
 pium esse existimaretis. At
 qui minus iuste, quandoquis
 dem certaminum quoque
 præfecti, mimos qui uel Pal-
 ladis, uel Neptuni, seu Iouis
 assumpsere personam, non
 tamen commodè nec ex deco-
 rum egere dignitate, fla-
 gellare consueuerunt: at ij
 minime irascuntur illis, si fla-
 gelliferos quempiam perso-
 na ornatum, seu forma
 decoratum uerberare ius-
 serunt, uerum (ut arbitror)
 uapulantes potius laudare
 consueuerunt. Seruum e-
 nim, uel nuncium minus ap-
 ptè representare, parum

errori at Ioueni ipsum, seu Herculem, haud pro dignita-
 te spectatoribus ostendere, turpe, ac piaculo simile esse
 uidetur.

αἰσχρὸν· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τόδε
 πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν,
 ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ
 ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶ· καὶ
 δάπορ ἢ ἰδὼι τὴν μόνον αὐτὰ
 γινώσκοντες αὐτὰς καὶ μι-
 λειῶντες, ὡς καὶ ἀπορία ἐπι-
 τελεῖσθαι, οὕτω βίῃσι. πάν-
 τα μὲν γὰρ, ὅσα φασὶν, οἷον
 χρημάτων καταφρονεῖν, καὶ δό-
 ξας, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἰεῖσθαι
 ἀγαθόν, καὶ ἀργυρίου εἶναι, καὶ
 τῶν λαμπρῶν τῶν ὑπὸ τοῦ
 ῥῆος, καὶ ἐξ ἰστορίας αὐτοῖς
 διαλέγεσθαι, καλὰ δὲ διῶι, καὶ
 σοφὰ καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀ-
 λυτῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα
 ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς
 πλεῖστας τιθήνας, καὶ πρὸς
 τὸ ἀργύριον λιχνηνασιν, ἐργι-
 λώτοισι μὲν τῶν λιωδίων
 ἔντες, δειλότεροι δὲ τῶν λα-
 γῶν κολακιστικότεροι δὲ
 τῶν τιθῶν, ἀσιγίστοι ἢ
 τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι ἢ
 τῶν γελῶν, φιλονεικότεροι
 δὲ τῶν ἀλικτρούων. τοιγα-
 ρὺν γέλωτα ἐφλοισκάνουσιν,
 ὠδισόμενοι ἰδὼι ταῦτα, καὶ πρὸς
 τῶν πλεονῶν θύρας ἀλλήλους

uidetur. Quinimo & hoc
 omnium est absurdissimū, &
 cū multi dogmata ex eis ue-
 stra exacte callcāt, ita tamē
 uiuunt, ac si ideo tantum il-
 la legerint, ac meditando
 operam impenderint, ut con-
 traria exercere possint. Cum
 etiam quae dicunt, ueluti
 pecuniae ac gloriae contemp-
 tum, solumq; bonestum bo-
 num esse arbitrari, ita uac-
 cuum esse, & splendida quo-
 que despici debere, bonis a-
 qualiter perfruendum esse,
 honesta per deum admiran-
 da: sapientiae & ueritatis
 sunt plena. at ij qui hac ip-
 sa sub mercede docēt, & di-
 uites admirantur, & argen-
 to inbiant, caniculis iracun-
 diiores, leporibus timidio-
 res, simijs blandiores, asinis
 petulantiores, felibus rapa-
 ciores, gallis cōtentiosiores.
 ita igitur affecti, quid aliud
 quā risum mouent, inui-
 cē circa diuitiū ianuās se con-
 culcantes, cœnantesq; diuersas
 appetens.

PISCATOR, SEV REVIVISC. 161

παράθυροι, καὶ λάπνα πο-
λυκόρυφα δειπνούντες, καὶ
ἐν αὐτοῖς τέτοις ἐπαυνόντες
φειτικῶς, καὶ πόρᾳ τῷ κα-
λῶς ἔχοντι ἑμπορεύμενοι, καὶ
μιμψίμοιροι φανόμενοι, καὶ
ἐπὶ τῆς ἐνδοκίᾳς αὐτοῦ καὶ
ἀποδοφίλοισιν, καὶ τὸν
ἑκατόν ἐφ' ἑαυτὸν, οἱ ἰδίᾳ
καὶ, ὁπότε ξυμπίνουσι, γι-
γασκόμενοι, καὶ καταπίνουσι
φιλοσοφίας, ἃ τοιαῦτα καθήρ-
ματα ἐκβίβουσι. τὸ δὲ πάντων
αἰσχρὸν, ὅτι μὴδὲ δίδωσι
λίγην ἑκάστῳ αὐτῶν, ἀλλὰ
πάντων πλεονέχοντες ἔχουσι τὸν σε-
μῆν κακῶς, μικρὸν ὅστις
ἐν αὐτῇ προσελθὼν, καὶ ἀγα-
πῶντα μὴ λαβὼν, ὁμοίον ὡς ἂν
πρὸς βασιλικῷ σχήματι ὄρο-
ντων τιάρων ἔχων, καὶ διάδημα
καὶ τᾶλλα, ὅσα βασιλείας γυν-
εῖαματα προσαιτεῖ, τῶν ὑπο-
πιδιγδῶν δίδωμι. ὅταν
μὲν ἂν αὐτὸς τι δὴ λαμβά-
νῃ, πολλὸς δὲ πόρᾳ τῷ κοινῷ
ἐκὸν εἶναι δὴν λόγῳ, καὶ ὡς
ἐκδιόφρον ὁ πλῦς, καὶ τι γὰρ
πόρᾳ ἑνὶ, ἢ ἀργύριον, ὃν
ἐν τῇ αἰγίᾳ ψαλίδων

appetentes, et in illis ipsis mo-
lestè laudantes, ac ultra hoc
necesse se ingurgitantes, cum
etiam reprehendentes, & inter
calices illepidi & absona
philosophantes, merū deni-
que minime ferentes. Idiotæ
uero, quos continuo interese
se contingit, rident scilicet,
ac Philosophiæ, quoniā pia-
cula talia producat, insul-
tant. Est & illud omnium ab-
surdissimum, qd cū unusquisq;
nullius se rei indigere affir-
mat, sed solum sapientē diui-
tem esse uociferatur, paulo
tamē post accedēs postulatz
et si nō accipit, indignatur.
pariter ac si quis regiē orna-
tas arduam gestet tiarā, nec
non diadema, & reliqua si-
gna regia, friuolarum ta-
men rerum indigus mendia-
cet. Proinde cū ipsi quid
accipere debent, multius
quod omnia communia esse
se cōueniat, sermo, & quod
indifferentes diuitiæ, et au-
rum uel argentum nil à lit-
toralibus differat lapillis.

διαφορῶν· ὅταν δὲ τις ἀδικεῖ
 αἰετὶς διόμηνος ἰταύροισιν παλαιῶ
 καὶ φίλῳ ἀπὸ πολλῶν, ὁλο
 γη αὐτῇ προσελθὼν, σιωπῇ καὶ
 ἀπορίᾳ, καὶ ἀμαθίᾳ, καὶ πα
 λινοδία τῶν λόγων, πρὸς τὸ
 ἑκαστίον· οἱ δὲ πολλοὶ πρὸς
 φιλίας ἱκανοὶ λόγοι, καὶ ὁ ἀο
 ριτὴ καὶ τὸ καλὸν, ἐκ οἷο ἴσ
 πη ποτὶ οἴχεται πάντα ταύ
 τα ἀποπτάμενα, πῶς ὁρῶντα
 ὡς ἀλυθῆς ἔπει, μάτῳ ἐκ
 μέτρῳ πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς
 διατρίβουσιν σπιαμαχόμενα· μί
 χρι γὰρ τούτου φίλῳ ἕκα
 τῷ αὐτῶν, ἐς ἴσον αὐτὸν μὴ
 ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ προκά
 μενον ἐν τῷ μίσῳ, ὅν δὲ τις
 ὀβολὸν ἐπιδέξεται μόνον, λί
 λυται καὶ ὁ ἐρώων, ἀσπονδὰς δὲ
 καὶ ἀκέρυκτα πάντα, καὶ τὰ βί
 βλία βιβλίηται, καὶ ὁ ἀριτὴ πῶ
 φονγγρ, οἷόν τι καὶ ὡς λιύον πά
 σχισιν, ἐπεδάν τις ὁσὺν ἐς μί
 σος αὐτὸς ἐμβάλη ἀναπνεύ
 σασθῶ δάκτυσιν ἀλλήλων, καὶ
 ὁ προαρπάσας αὐτὸ ὁσὺν ἔλα
 πτῶσι· λίγιστ' ἢ καὶ βασιλεὺς τις
 Αἰγυπτίους, παθόντας ποτὶ πυρὶ
 ἐκίχτην διδάξαι, καὶ τὰ θυρία

At cūuetus quispiā amicus &
 familiaris auxilij indigēs ac
 cedit, & paucula quædā ex
 multis postulat, taciturnitas
 & indigentia, et ruditas, et
 dictorū in contrariū palino
 dia, uariq; de amicitia sero
 mones illi, nec nō uirtus ac
 honestū quonā abeant, igno
 ro. Sunt .n. uerba hæc uerē
 o pennata, et penitus euane
 scentia, quæ illi frustra in
 quotidiana cōuersatiōe, um
 bratili inter sese iactitāt pu
 gna. Bouisq; .n. unusquisq; eo
 rum amicus existit, quousq;
 nec de argēto neq; de auro,
 seu de commodo agitur. q; si
 q; obolū tantūmodo ostende
 rit, cōfestim pax soluitur, ac
 omnia turbantur, implaca
 taq; reddūtur: libri excidūt,
 & uirtus aufugit: quēadmo
 dū & canibus euenit, inter
 quos si quispiāos proiecerit,
 cōfestim exiliūt, ac inuicem
 mordent, et illi qui prior os
 rapuit, allatrant. Fertur Ae
 gyptius rex quidā simias ut
 tripudiarent instituisse, ani
 maliaq;

(αἰμολώτα) αἱ ὅσῃ τ' αὐτῶν
 πίνων) ἰκμαδῶν τῶ χιτα καὶ ὀρ
 χαῖδω, ἀλεργίδας ἀμπιχίμι
 να, καὶ πρυσσῶν παρὶνέμεντα,
 καὶ μέγχι ποταμοῦ δοναμῶν τῶ
 διασ, ἀχρε δὲ τις διατῆς ἀτῶ
 ος ἰάσυναι καὶ ἰάσιναι ἔχων, ὁ
 φῶν ἐς τὸ μέσον. οἱ δὲ τί-
 θησι ἰάσιντασ, καὶ ἰκλαθόμενοι
 τίς ἐρχίσιος, τῶ δ' ἐπὶ ὄσαν,
 τίθησι ἰάσιντασ αὐτῇ πυρρί-
 χιτων, καὶ ἐξωίβησιν τὰ προ-
 σπαῖα καὶ τῶν ἰάσιντασ κατέρ-
 ρήνουν, καὶ ἰμάχωντο πρὸς τ'
 ἰπῶρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ
 σῶταγμα τῆς πυρρίχης διὰ
 αἰλυντο, καὶ κατιγίλατο ὑπὸ τῇ
 θιάβῃ. τοιαῦτα καὶ ἔτοι ποιεῖσι,
 καὶ ἰγῶσι τὸς τοῖς τῶν ἰακῶν ὁ-
 γήρουν, καὶ ἔπειτα παύσομαι
 διὰ τῶν καὶ ἰακῶν. πρὸς ὅ
 μῶν ὅ, ὁ τ' ὁμῖν πρᾶπτασί-
 ων (ἀσὶ γὰρ, ἀσὶ τινὲς ὡς ἀλ-
 θῆς φιλοσοφίαν ζητῶντες, καὶ
 τίς ὁμῖν τοῖς νόμοις ἰμῖν
 τῶν) μὴ ἔτω μαρτύριον ἰγῶν, ὡς
 βλάσφημον ἀπὸν τῶν οὐρανῶν·
 τί γὰρ αὐτῶν ἰακῶν ἔχοντες; τί
 γὰρ ὁμῖν τοῖς νόμοις βιβίωσι;
 ceterum, nunquid hoc. non

maliaq; (nam admodum ad
 res humanas imitadas sunt
 apta) celerrime didicisse ut
 personata ac purpurata sal-
 tarent: eratq; admodum ui-
 su res digna, donec specta-
 tor quispiam urbanus nuce-
 e sinu depromptas in mediū
 abijceret: id simiae uiden-
 tes tripudij oblita, id quod
 erant, simiae pro saltatoria
 bus euaferunt, personae con-
 terebant, uestitum discerpe-
 bant, inuicemq; pro structi-
 bus depugnabant, ita ut pyr-
 riches ordo dissolueretur, &
 theatroq; rideretur. Talia
 & bi perpetrant, quos ego
 conuictis infectatus sum, ne
 unquam redarguere & co-
 mick morsibus impetere de-
 sinam. Verum non ita insa-
 nio, ut in uos, seu uobis simi-
 les (sunt enim, sunt profe-
 ctō nānnulli qui uetē phi-
 losophiam amplectantur)
 blasphemiae quid, uel sini-
 strum eudam, quamuis
 si quid haberem quod di-
 cerem, nunquid hoc. non

τὸς δ' ἀλαστοὺς ἐκάντες, καὶ
 θύοις ἰχθύσι, ἄξιον εἶμαι μί-
 σῶν. ὃ σὺ γὰρ ὦ Πυθαγόρα καὶ
 Πλάτων, καὶ Χρύσιπποι καὶ Λο-
 κρέτιους, τί φατὶ προσέ-
 παρ ὑμῖν τὸς τοιούτους, ὃ οἷο
 καὶ μὲν τε καὶ ξυγγροῖς ἐπιλά-
 σασθαι τῷ βίῳ; οὐ Δία Ἡρα-
 κλῆς, φασί, καὶ Πίδαν. ὃ
 δίδωμι πώγωνας ἔχεις, καὶ φρο-
 νισσοῦμαι ἀκούει, καὶ σκυθῶνα
 ποίεισι, διὰ τῶτο καὶ ὑμῖν
 ἀνάσσει αὐτὸς: ἀλλ' ὡνυκ-
 αῶν, ὃ πιδανὸν γὰρ ὄσων, καὶ
 ἂν τὸς ὑποκρίσεις αὐτῶν.
 οὐκ ἀδίκῃ αὐτὸν γὰρ ἀνδρῶν
 καὶ μιμῶσαιτο, ὃ ὅτε φιλο-
 σόφους. ἔρχεται τὰ ὑπὲρ ἡμῶν
 τῶν, ἐπὶ οὐκ ἔχον· οὐ δὲ, ὢ Α-
 λέξανδρα, μαρτύρει πρὸς αὐτὸς,
 ὃ ἀλλοῦ ἔστι. φησὶ. μεταστῆθι, ὢ
 Παρρησιάδῃ, πορρωτέρω ἔτι.
 τί ποιοῦμεν ἡμῖς; πῶς ὑμῖν
 ἀρκεῖναι αὐτῶν ἔδοξε; Δρι-
 ἰγὼ μὲν, ὢ φιλοσοφία, μετα-
 ξὺν λέγοντι αὐτῶν, κατὰ
 τῆς γῆς διῶμαι ὑπερμελῶ, οὐ-
 πως ἀλλοῦ πάντα ἄπειρα. ἔ-
 γνώσκω

oraret, terram subire optabā. adeo uera omnia protulit. Si
 quidem

At uerò ut gloriosi illi ac
 deo inimici odio habeantur,
 admodum dignū existimo.
 Proinde tu Pythagora &
 Plato, & Chrysippe, et Ari-
 stoteles, nunquid tales uobis
 cōgruere, uel in humanæ ui-
 tæ usum familiare seu cōue-
 niens quid ostendisse dicitis?
 Ita per Iouē, inquiūt, Hercu-
 les et simia. An quia barbas
 nutriunt, & scueritatē prae-
 se ferre, philosophiam quo-
 que exercere uidentur, ideo
 uobis similes erūt? Quinimò
 pertulissēm, si ad simulatio-
 nem ipsam quoq; apti fuissē-
 sent: nunc uerò citius uultur
 lusciniam imitabitur, quàm
 illi Philosophos. Proinde
 quæ pro me ipso dicenda co-
 rant, exposui: at tu Veritas,
 nunquid uera sint testifica-
 re. PHIL. Nunc longius
 ô Parrhasiade, absiste. quid
 uobis agendum erit? quomo-
 do uobis uir dixisse uidetur,
 VIR T. Ego quidem, ô Phi-
 losophia, interim cū iste per-

αὐτοῖς γὰρ, ἀκούσας ἱνατοῦ
 τῷ πεινῶντι αὐτῷ, καὶ φέρου-
 σιν μεταξὺ τοῖς λιγομέλοισι;
 τότε μὲν ἐστὶ τὸ ἅπαντα
 πᾶσι, καὶ ἴσως ἰδεῖται τοὺς αὐ-
 τοὺς ἐν αὐτῷ. καὶ ἀπὸ τῆς
 πίστεως γὰρ φῶς, τὰ πάντα
 περιελάμβαντας, οὐ τὰ σώμα-
 τα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυ-
 χὰς αὐτῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον
 ἀπαύσας. ΧΙ. καὶ γὰρ πᾶ-
 ν ἐν ὑμῖν, ὡς Ἀρετῇ. ὑμεῖς
 τί φασί; ΑΝΑ. τί δὲ ἄλλο
 καὶ ἐφῶδαι αὐτὸν τὸ ἐκκλῆ-
 ματὸς, καὶ φίλον ὑμῖν, καὶ
 εὐφρόνως ἀναγιγνώσκει; τὰ
 γὰρ τῶν Πλάτωνος ἀτεχνῶς πε-
 πινδαμῆν, ἡρώδου τινα τῶ
 ν ἐφ' ὧν ὑμεῖς ἐκινεῖσθαι, καὶ
 ἀντιμεταστῆναι τὰς φρυγῶν ξυμ-
 φηρίας. ἀλλ' ἴτω γὰρ, καὶ τὰς δι-
 σκουλὰς ἐκ τῆς ἀγῶνις. ΔΙ.
 καὶ αὐτὸς, ὡς φιλοσοφία, πᾶ-
 ν ἐκ τῶν τῶν αὐτῶν, καὶ ἀν-
 τιμεταστῆναι τὰς ἀπογορεύμα-
 τα, καὶ φίλον ποιεῖν αὐ-
 τῶν, γυνώσκοντες. ΦΥ. σὺ
 γὰρ παρρησιασθεῖς, ἀφ' ἑμὲ
 τὴν λαοῦ, καὶ cuncta quæ illi obieci execrari. Quia genero
 sum est, amicū eū facio. PHI. Bugæ, ὦ Parrhisiades, quoniā

quidem audiens unumquem
 que qui talia faceret, agnos-
 scebam, interimq; dicta ali
 qua in hunc, alia uerò in eū
 qui grauia perpetraret, re-
 ferebam. etenim perquàm
 manifestè uiros tanquam pi-
 ctura quadam cuncta con-
 ferens, expressit: ac non so-
 lum corpora, sed et animas
 ipsas admodum exactè deo
 signauit. PHIL. Et ego
 quoque, ὦ Virtus, admodum
 erubui: uos uerò quid dici-
 tis? REVIVISC. Quid
 aliud, quàm à crimine eum
 absolui, inter amicosq; be-
 nefactores nostros ascri-
 bi debere? Planè etenim no-
 bis idem quod ilienfibz eue-
 nit, qui hunc tanquam Tra-
 gædum quempiam aduersus
 nos excitauimus, qui Phry-
 gum decantaret calamita-
 tes. Canat igitur, & dei
 inimicos tragicè exagitet.
 DIOG. Et ego quoque, ὦ
 Philosophia, admodum ui-
 111 3 in

οὐδ' αὐτίκας, ἢ ἀπὸ σπασίματος
 τῆς, ἢ τὸ λοιπὸν ἰδοὶ ἡμίτι-
 ς. ΠΑΡ. προσκυύησεν
 τὴν γὰρ πρῶτον, μᾶλλον δὲ
 τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν
 μοι δοκῶ· σιμωτέρου γάρ, ὃ
 μέγα σιμὴν τίκα, τὸν ἑμὲν βί-
 ον κατὰ χεῖρα, καὶ μὴ ἀγέ-
 νησθαι. ΑΓΓ. ἑμὲν δὲ
 τέρου κατὰ τῆς ὕλης κατὰ
 χρόνον, προσκαλῶμεν καὶ
 κἀνόν, ὡς δὲ καὶ πρόσφα-
 ρον, αὐτὸ ἢ ἡμᾶς ὑπερβύ-
 σι. κατὰ γὰρ δὲ ΠΑΡΡΗ-
 ΣΙΑΔΕΣ ἑκάστου. ΠΑΡ. ὁρθῶς, ὃ
 ΑΓΓ. καὶ τῆς, ὡς οὐ πᾶσι
 συλλογισμῶν, κατὰ φύσιν ἡ
 τὸ αὐτὸ, προσκέρυτ' ἡ τοῦ πε-
 ρισώφους. ΣΥΛ. ἀλλοί, σίγα·
 πᾶς φιλοσόφους ἡμεῖς ἡ ἀπὸ
 πολλῶν, ἀπολογισμῶν ἡδὲ
 πᾶσι ΑΓΓ. καὶ φιλοσοφίας,
 καὶ Διόν. ΠΑΡ. ὁρθῶς: ἐλ-
 γει συνοφύχεται, γυναικῶ-
 τὸς τὸ ἐνυγμῶν· ἀλλοί γὰρ
 διδασκαλίας τὴν δὲ καὶ. οἱ πολλοί
 καὶ ὅτι αὐτὸ δὲ σχολῶν ἡγούμεν,
 ἀμφὶ τὸς πλεονεξίας ἔχοντες.

in omnibus superior euasisti, ab accusatione te absol-
 uimus. dehinc uerò noster
 eris. PARRH. Hanc pri-
 mam adoraui: uerùm aliud
 magis Tragicum opus mihi
 superesse puto: siquidem, ὃ
 ualde ueneranda Victoria,
 quotidie uitam meam uene-
 rabilem reddis, nec corona-
 re desinis. VIRTUS.
 Nunquid igitur et illos ci-
 temus, ac à secundo iam or-
 diamur q̄ cratere? ut pœ-
 nas ob ea propter quæ in
 nos iniuriæ fuere, expendat:
 Parrhisiades autem unum-
 quemq̄ accusabit. PARR.
 Recte, ὃ Virtus, elocuta es.
 quapropter heu tu mini-
 ster Syllogisme, ocys in ur-
 bē deflectere, Philosophos-
 q̄ ut præstò sint, citare per-
 gas. SYL. Audi, tace: phi-
 losophos ut in arcem ascen-
 dant, ac de uirtute, philoso-
 phia, ac iusticia rationē red-
 dant, cito. PAR. Vidēsne
 pauci citationi obediētes conueniunt: partim uerò iudiciū
 timent, ac plurimi curiosi nō sunt, circa diuites. n. uersantur.

si uis

ὁ δὲ βίβλη πάντας ἦκεν, ὡς
 τὰ τάδε, ὡς συλλογισμὸς, ὡς
 γυνή. φι. μηδαμῶς, ἀλλὰ
 οὐ, ὡς παρρησιάζει, προσά-
 λει καθότι σοι δοκεῖ. παρ. δ.
 ἀντὶ τίς χαλιπὸν. ἀκούει, σί-
 γῃ· οἱ φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι,
 καὶ οἱ προσέειπεν αὐτοῖς εἶον
 τῇ ἐνότητι, ὡς ἡκεν ἐς Ἀνρό-
 πον, ὡς τὴν διανομίαν. δύο
 καὶ ἑκάστη δοθέντων, καὶ συ-
 στήμῃ πλακῶς· ἐς δὲ αὐτὴν πᾶ-
 ρα βαλὼν ἐπιδείξῃ, καὶ πα-
 λλῶν ισχύει, οὗτος ἐκ προσ-
 επιλήψεως. ὡς μίσην δὲ ἡκε-
 νον συφροσύνην καὶ διηγε-
 σιῶν, καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς μηδαμῶς·
 ἐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτα γινώσκου-
 μεν παρὰ τὴν ἐν συλλογισμῶς
 καὶ ἀπὸ τῶν καὶ βίβλιν αὐτῶν τῶν
 τε εἶναι σοφίαν. ὡς τὰ δὲ ἐν
 μίσησι δύο χρυσοῖα τάλαντα.
 ὡς δὲ μίσην, ἐς μετὰ πᾶσιν ἰ-
 σχυρῶς ἐξοχῶς εἶναι. βαβαί, ὡς
 πλάγος μίσην καὶ αὐτὸς δὲ βίβ-
 λιν

pientem esse. Duo deniq; r auri talenta in medio exponen-
 tur, quibus illum donabimus,

Qui uerbis omnes possit contendere contra.

Pape: quātm refertur est impellentium multitudine ascensu

III 4 sus,

si uerò cunctos aduenire co-
 pis, de ijs praconium, ὡς
 Syllogisme, pronuncia.

PHILOSOP. Minime:
 uerum tu Parrhisiade ex ar-
 bitrio tuo illos conuoca.

PARRH. Atqui minime
 hoc difficile erit. Audi, ta-
 ce: quicunque se philoso-
 phos esse dicunt, & qui-
 cunque nomen hoc ad se spe-
 ctare arbitrantur, ad di-
 stributionem in arcem ue-
 niant. singulis enim minae
 dabuntur duae, sesaminaq;
 placenta. Quicunque ue-
 rò barbam profundam o-
 stenderit, ille et carycarum
 massam accipiet. Nemo ue-
 rò seu modestiam, uel iustia-
 ciam, aut continentiam as-
 ferat: siquidem haec si non
 aderint, necessaria sunt mi-
 nime. Quinque praeerea syl-
 logismos unusquisq; appor-
 tet: non enim fuis absq; his sa-

μείων, ἢ τὰς δύο μῆας ὡς
 ἦντο μόνον, παρὰ ἣ τὸ Πι-
 λασγικὸν ἄλλοι, καὶ ἡ αὐτὰ τὸ
 Ἀσκληπιῶν ἵερόν, καὶ πρὸς τὸ
 Ἀρεῖον πάγον ἵτι πλάυς, ἐνίαι
 ἣ καὶ ἡ αὐτὰ τὴν τὸ Τάλω τά-
 φον. οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ Ἀνακῶν
 προθεμένοι ἡλίμακας, αὐτο-
 πρὸς βομβιδόν, ἐν δία, καὶ βο-
 ρυδόν, ἰσμε δίκην, ἔνα καὶ
 ἡ αὐτὸ Ὀμηρον ἔπω, Ἀλλὰ ἡ
 καὶ τὸν καὶ μάλα πολλοὶ ἡ αὐτὸ
 θῆν Μυρίοι, ἴσα τε φύλλα καὶ
 ἀνθία γίνονται ἡ αὐτὰ, μισθὸς δὲ ἡ
 Ἀκρόπολις ἐν βραχὺ, ἡ αὐτὰ
 δὲν προκαθίστηνται. καὶ πᾶν-
 ταχὺ πῦρα, πόων, κολλήμα,
 αὐτοσχωτία, βακτηρία, λε-
 χυρία, συλλογισμοί, φιλαργυ-
 ρία. οἱ δὲ οἱ, ἐπὶ τοῖς πρὸς
 τὸ πρῶτον ἡ αὐτὸ ἡ αὐτὸ
 πῦρα, ἀφανῆς καὶ ἀσχημοί, αὐ-
 ταμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν
 ἄλλων, καὶ ἡ αὐτὰ ἐν τῇ ἡ
 μείοντι τῶν ἄλλων σχημα-
 σιν. τότε γὰρ τὸ δεινότερόν
 ἔστιν, ὡς φιλοσοφία, καὶ ὅτι αὐ-
 τὸν αὐτὸν ἐν μέλει, τὸ μὴ ἡ
 ne deliteant. Bē & hoc, ὅ Philosophia, molestissimum,
 & in quo te maxime quis reprehendere queat, q. minime

sum, quemadmodum ob duas
 tantum accelerant minas,
 apud Pelasgicum quidam,
 & iuxta Aesculapij tem-
 plum alij, circa Arion pa-
 gum quoque multi, nonnulli
 & penes Tali sepulchrum.
 quin reliqui ad motis scalis
 per : Geminorum eadem
 turmatim, ut pœnas dent, ir-
 rumpunt : & per Iouem a-
 rum instar racematim, ut
 Homeri uerbis utar. sed &
 hinc quamplures, illinc quo-
 que innumeri,

Quot folia & flores na-
 scuntur tempore uerno.

Atqui breuiter, confiden-
 tiâ clangore repleta est arx,
 ac undiq; pera, barba, assen-
 tatio, impudentia, baculi,
 gulositas, syllogismus, auari-
 tia, ac pauci illi quicunq; ad
 primum illud conueniant
 præconium, latentes & i-
 gnoti reliquorum multitu-
 dini inter mixti, sub alia-
 rum formarum similitudi-
 ne notas

ἰσθῆλλαν γνῶσιμα καὶ σκο-
 μῶν αὐτοῖς· πιθανώτεροι γὰρ
 οἱ γινώσκοντες πολλὰ καὶ τῶν
 ἀπειθῶν φιλοσοφούντων. ΦΙΛ.
 καὶ τότε μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δι-
 χύμιστα ἦδ' ἐν, Πλατωνικός. αὐ-
 τὸς ἡμᾶς πρῶτος χρὴ τὸς Πλά-
 τוניκὸς λαβῆν. Πυθαγο. ἐν,
 ἀλλὰ τὸς Πυθαγορικὸς ἡμᾶς·
 πρῶτος γὰρ Πυθαγόρας ἐν.
 Στωϊκός. λεγέτω, ἀμένους ἡ-
 μῶν, καὶ ἀπὸ τῆς Στωῆς. Πόρι-
 πατικὸς. ἐμὲν ἐν, ἀλλ' ἐν-
 γητὴς χρῆμασι πρῶτος ἂν ἡ
 μῶν ἡμεῖς, οἱ ἐν τῷ Πόριπα-
 τι. Επικυρά. ἐμὲν τοῖς Επι-
 κυραῖς τὸς Πλατωνίους ἀδ-
 τι, καὶ τὰς Παλάδας. πόρι ὅ
 τῶν μὲν πόρι μετ' ἡμῶν, ἡμῶν
 ὅσους διὰ λαμβάνειν. Λησ.
 καὶ τὰ δύο τάλαυτα· δέξομεν
 γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι, ὅσον τ'
 ἄλλων ἰσχυρὸν ὀριστικώτεροι.
 Στω. ἐκ, ὅμων γὰρ τῶν Στωϊ-
 κῶν παρόντων. ΦΙΛ. πᾶσι
 δι' ἀποφασιστικῶν. ἡμῶν δὲ οἱ
 κυνικοί, μήτε ὡς αὐτοὶ ἀλλήλους,
 μήτε τὴν φύλιν παύειν ἐν
 presentibus. PHIL. A

notas et signa illis inuissisti.
 siquidem prestigiatores isti
 sapius ad persuadendum ue-
 re philosophantibus sunt ac-
 ptiores. PHIL. Paulo post
 hoc fiet, uerum iam animū
 aduertamus. PLATO.
 Primos nos Platonicos ipsos
 accipere decet. PYTHA-
 GORICVS. Minime,
 sed nos Pythagoricos: prior
 enim erat Pythagoras.

STOICVS. Desipitis
 prastantiores nos, qui a por-
 tici. PERIPATETI-
 CVS. Minime quidem, ue-
 rum nos de Peripato in re-
 bus sumus priores. EPI-
 CVREVS. Nobis Epicu-
 reis placentis, date et cary-
 carum massas: de minis ue-
 ro expectabimus, donec ulti-
 mi accipere debeant. A CA-
 DEMICVS. Vbi duo
 sunt talenta? siquidem nos
 Academici ostendemus, quā-
 tū simus alijs cōtētiōsiores.

STOI. Non, nobis Stoicis
 contentionibus desistatis: uos uero
 Cynici ne inuicem impellatis, neue baculis uerberetis. nam

ἀλλὰ γὰρ ἴσι κεκλημένοι. καὶ
 σοὺ ἔγωγε, ὃ φιλοσοφία, καὶ ὃ
 ἀρετὴ αὐτὴ, καὶ ὃ ἀλήθεια, δι-
 πάσομεν, τίς δὲ οἱ ἰσθῶς φιλο-
 σοφούντες εἰσιν, αἶτα, ἵσοι μὲν
 αὖ ἀνθρώποι κατὰ τὰ ὅμιον δὲ
 καὶ τὰ βιούντων, δυνάμει δὲ
 σιν, ἀριστοὶ κεκλημένοι. τὸς
 γόντας ἧ, καὶ ὅτι ὅμιον προ-
 σήκοντας, κακῶς κακῶς ὅπως
 φρίσμεν, ὡς μὲν αὐτοὶ ποιοῦντο
 τὸ ὑποβῶν αὐτὸς, ἀλαφρόν δὲ ἔ-
 σθαι. τί τὸτο; φύγει; μὴ Δία,
 κατὰ τὸ γὰρ ἑρμηνῶν οἱ πολλοὶ
 ἀλλόμενοι; ἐνὶ δὲ ἧ ὃ Ἀκρό-
 πολιν, πλὴν ὀλίγων τόπων ἐ-
 στίσοι μεμνημένοι, ὃ φη-
 σίντων τὴν κρίσιν. οἱ ὑπερί-
 παι ἀνιλάσθαι τὴν πύραν ὅν δὲ
 Κωϊσῆκος ἀπὲρρίψεν ἐν τῇ βο-
 ρῇ, φέροντι τί καὶ ἔχει, ὅπως θο-
 ρῆς, ὃ βιβλίον, ὃ ἀρτίς τῶν
 πύτοπουρτων; καὶ ἐκ, ἀλλο-
 τὰ χρυσίον τοῦτο καὶ μύρον,
 καὶ μαχαίριδιον δυτικόν, καὶ
 ἀκροπόρον, καὶ κῶς. φι-
 γι ὃ γυναιξί. τοιαῦτά σοι ἦν
 τὰ ἰδιόδια Ἀσκήσιος, καὶ
 μετὰ

propter alia vocati estis. E-
 go enim Philosophia nunc
 una cum Virtute & Veri-
 tate dydicabimus, qui nā
 sint qui verè philosophen-
 tur. inde qui nostris institu-
 tis uiuere inuenientur, feli-
 cos erunt, & optimi esse iu-
 dicabuntur. At subdolos
 illos, nilq; ad nos spectan-
 tes, malos malè perdemus,
 ne dum sibiipsis contrarias
 committunt, arrogantia ta-
 men efferatur. Verum quid
 hoc est? fugitisne? Ita per
 Iouem. multi per confrago-
 sa defiliunt, adeo ut penitus
 euacuata sit arx, præter
 paucos illos qui iudicium
 laud formidantes remanse-
 re. Vos uerò ministri peo-
 ram quam Cyniculus fugi-
 endo abiecit, tollatis. Sed
 quid in illa latet? num quid
 lupini, seu libri, uel panes to-
 sti? P A R R. Minime, sed ac-
 rum hoc, & unguentum ac-
 culter sacrificulus, specu-
 lum quoq; & tali. P H I L.

Fuge, ὃ generose, hæc tibi exercitij erant uaticina? cum
 illis

πρὸς τούτων ἔξιενε λειδερὰ
 καὶ ἄπειροι, καὶ τὰς ἄλλας
 παλαγωγὰς. ΠΑΡΡ. τοῦ-
 ται μὲν ἡμῖν οὗτοι. καὶ
 δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν, ἢν τίνα
 τρεπὸν ἀντιοῦμεθα ταῦτα
 παραύσεται, καὶ διαγνώ-
 σεται οἱ ἐντυγχάνοντες. οἱ
 τινὲς οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ
 τινὲς αὐτῶν πάλιν οἱ τῷ ἰσθμοῦ
 βίον. σὺ δὲ, ὦ Αλκίβια, ἰθι-
 σίμεν. ἡμεῖς γὰρ τοῦτο
 γίνονται αὐτῶν, ὥς μὴ ἐπιπρατ-
 τοῦτο ψεύδῃ, μὴ δὲ ὑπὸ τῇ
 ἀγνοίᾳ λαμβάνουσι οἱ φαῦλοι
 τῶν ἀνδρῶν, ἵς τὰς χρηστὰς
 μιμιγμένας. ΑΛΚ. ἰπ' αὐ-
 τῷ, ὦ δοκέω, Πάρρησιάδῃ ποιη-
 σάμεθα τὸ τοῦτον, ἵνα χρη-
 στὸς ᾖ πᾶσι καὶ δύνῃς ἡμῖν, καὶ
 οἱ, ὦ φιλοσοφία, μάστιγα βα-
 μάμεν, παραλαβόντες μὲν αὐ-
 τῷ τ' ἐλπίχην, ἀπασιν τοῖς φά-
 σκασιν φιλοσοφῶν ἐντυγχάνων.
 αὐτ' ἢν μὲν αὐτῷ ὕψις ἐνέσιον ὥς
 ἀκροῦς φιλοσοφίας, τιφάνου-
 σάτω δαλὸς τιφάνου, καὶ ἵς τὸ
 σφυτανοῖον καλίστῃ. ἢν
 δὲ τιμὴ (οἷσι πολλοὶ αἰσι) κα-
 τὰ τὴν αὐτῇ ὑποκειμένη δι-

illisq; omnibus conuiciari,
 ac alios docere audebas?
 PARRH. Nobis itaque
 illi tales. Caterum uos con-
 fidere decet quo pacto er-
 ror hic tollatur, ac homi-
 nes agnosci queant, qui-
 nam ex illis boni, & qui
 rursus alterius uitae existant.
 Tu uero, ô Veritas, inqui-
 re: tua enim interest, ne tibi
 mendacium praeualeat,
 neue propter errorem uiri
 mali bonis intermixti deli-
 teant. VERITAS. Hac
 in re ex Parrhisiadis arbi-
 trio, quoniam probus ac no-
 bis beneuolus esse uidetur,
 teque Philosophia prae-
 cipue admiratur, ita age-
 mus. secum Elenchum as-
 sumat, & omnes qui se
 philosophari profitentur,
 conueniat, ac quemcum-
 que inuenerit legitimum
 & uerae Philosophiae alum-
 num, illum corona coronet
 oleagina, & in Prytaneum
 conuocet. Si uero alicui
 (quemadmodum multi sunt)
 uero

λοσιφίας ἐντύχει τὸ φειδώνιον
 ποριζέσθαι, ἀποκείραται ἢ
 πώγωνα ἐν χροῖ πάντων βρα-
 χυκῆ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ με-
 τώπῳ τήγματα ἐπιβαλλίτω, ὃ
 ἰγκουσάτω κατὰ τὸ μισό-
 φρον. ὃ ἢ τύπῃ τῷ καυτῇ-
 ρῇ ἴσῃ, ἀλώπηξ, ὃ πίδακας.
 Φι. ὤγι, ὦ ἀλῆθεια. ὃ δ' ἐλιν-
 χῇ, ὦ παρρησιάζου, τοῖός σε
 ἴσῃ, οἷον ὃ τῶν αὐτῶν πρὸς τὴν
 ἥλιον εἶναι λύνῃται, ὃ μὲν Δία,
 ὅτι κακάους ἀντιβλίσκων τῷ
 φωτὶ, καὶ πρὸς ἑκείνο δοκιμά-
 ζομαι. ἀλλὰ προβάς χρυσίον,
 καὶ δόξαν, καὶ ὑδενὴν, ἐν ᾧ αὐ-
 τῶν εἶδες ὑποφωτῶντα, καὶ
 μεδαιμῆς ἰκνόμενον πρὸς
 τὴν ὕψιν, ἔτῃ ἴσῃ ὃ τῷ θα-
 λῶ τιθέμενον. ὃ μὲν αὖ αὐ-
 τὸς ἀποβλίσκοντα, καὶ τὴν χυ-
 ρα εἰργόντα ὡδὶ τὸ χρυσίον,
 ἀπάγειν ἡμῖν τὸ καυτέρημα τῶ
 τῶν, ἀποκείραντα πρὸς ὅσον
 τὸν πώγωνα. παρ. ὡς ἰδοῖς,
 ἴσῃ ταῦτα, ὦ φιλοσοφία, καὶ
 ὅψαι αὐτίκα μάλα τὴν πολ-
 λὴν αὐτῶν ἀλωπικίαν, ὃ πι-
 λλοφόρος

quam multos eorum simia

uero execrando ac Philoso-
 phia hypocrita, obuiam fa-
 ctus fuerit, attritam dilace-
 ret uestem, barbamq; y Tra-
 gica abrasat nouacula, fron-
 tiq; stigmata imprimat, uel
 intermedia inurat superci-
 lia: sit uero deustionis figu-
 ra, uulpes, uel simia. PHI-
 LO S. Buge Veritas, siqui-
 dem Elenchus, ὃ Parrhisi-
 de, talis erit, quales et aqui-
 larum pulli contra solem es-
 se feruntur, non per louem,
 tamen ut ij quoque luminis
 splendore probentur, ac eo-
 stimentur: uerum coram
 illis aurum, gloriam ac uo-
 luptatem exponas: quæ
 cumq; uideris ea negligere,
 ac minime eorū aspectu mo-
 ueri, is erit qui oleagina co-
 ronetur. quem uero fixè in-
 tuentem, manumq; ad aurū
 protendentem uidebis, hūc
 ut inuratur abducas, abrasa
 tamen prius barba. PARR.
 Hæc, ὃ Philosophia, ut cen-
 ses crunt, ac confestim pero-
 uel uulpecula notatos uide-
 bis,

θαυρόντες, ελίγας ἢ ἱστιασά-
 μένους. α. βῆλιδαι μέντοι
 πάντας αὐτῶν τινὰς ὑμῖν,
 τὸ Δί, αὐτῶν. Φι. πῶς λίγας;
 ἀνάξας τὰς φυγόντας; Παρ.
 καὶ μέλας, ὅν ὁ ἱερεὶά μοι ἰδὲ
 αὖ πρὸς ελίγον χρῆσαι τὴν ἰρ-
 μιαν ἐκείνην, καὶ τὸ ἄγκιστρον,
 ἐκ τοῦ Ἀλκυὸς ἀνίστασθαι, οἷον
 παραυῆς. ἰ. ἰδὲ δὲ λάβει καὶ
 τὴν ἑλκυστήν γε ἄμα, ὥς πάσι
 ἔχουσιν. Παρ. ἐκ τῶν ὧν ἱερεὶα, καὶ
 ἰσχάδας μοι τινὰς διὸς αὐτοῦ
 σκασα, καὶ ελίγον τὸ χρυσίου.
 ἰ. λάμβαναι. Φι. τί πράττειν
 αὐτὸς διανοοῖται; ἰ. διελύσκει
 τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυ-
 σίῳ, καθελὼν καὶ ἰδὲ τὸ ἄ-
 γκιστρον τῶν τεχνίτων, καθελὼν ἰς τὴν
 πόλιν. Φι. τί ταῦτα, ὦ παρ-
 ρισιάδης, ποιεῖς; ἔπειτα τὰς λί-
 θους ἀλίσσουσιν δειγνύουσιν ἐν τῇ
 Πιλασγικῇ; Παρ. σιῶπυσον,
 ὦ φιλοσοφία. καὶ τὴν ἄγρην
 πορίμεθα. σὺ ἢ πόσειδον ἀ-
 γασθῇ, καὶ Ἀμφιτρίτε φίλον
 πολλὰς ὑμῖν αὐτάπηται τῶν
 ἰχθύων, ἀλλ' ἰδὲ τινὰ λάβρα-
 κα σφίγγειν, μάλλον ἢ χρύ-
 σον.

Verum lupum quendam maximum cerno, quin potius au-
 ratantem.

debis, paucos uero corona-
 tos. quinimo, si placuerit, nō
 nullos per Iovem uobis huc
 reduxero. PHIL. Quid ais?
 nunquid fugientes reduces?
 PARR. Et maxime, si sac-
 cerdos parumper A funicu-
 lum hunc & bannum, quos
 ex Pireo piscator sacrauit,
 mihi commodare uoluerit.
 SACER. En accipe, parie-
 ter et calamū, ut cuncta ha-
 beam. PARR. Nunquid ὁ sa-
 cerdos & carycas aliquas
 mihi suppeditabis, ac auri
 paucillum? SACER. Acci-
 pe. PHIL. Quid nā uir hic
 facere intēdit? PARR. Ha-
 mum placenta & auro in-
 scare, in summitateq; muri
 confidens, in urbem demitte-
 re. PHIL O. Quid agis, ὁ
 Parrhisiae? nūquid ex Pe-
 lagisco B lapides piscari de-
 creuisti? PARR. Tace, ὁ
 Philosophia, ac praedā expe-
 cta. Tu uero Neptune uena-
 tor, ac optima Amphitrite,
 uarios nobis mittito pisces.

σιφρων. Ελ. ἔκ. ἀλλὰ γαλίος
 ὅστι, προσδύχεται δὴ τῷ ἀγ-
 κίστρῳ λιχνῶς; ἰσφραῖται τῷ
 χρυσοῦ, πλεσίον ἢ δὴ ἔστιν.
 ἔψαυσεν. ἔλαπται. αὐασπά-
 σαι μὲν. πῦρ. καὶ σὺ, ὦ Ελιγχε
 σὺν ξυμπιλαβὲ τῆς ἐρμιᾶς.
 αὐὸν ἔστι. φάρ' ἵδω τίς εἶ, ὦ βίλ-
 τισι ἰχθύων αὐῶν εὐτότε γι.
 Ηράκλεις τῶν δολότων. τί τῷ
 το, ὦ γυναικάτι, ἄλυσαι, λι-
 χνούων περὶ τὰς πέτρας, ἵνα
 θαλάσσειν ἡλπίσας ὑποδιδυ-
 κῶς; ἀλλὰ νῦν ἴσπε φανερὸς
 ἅπασιν, ἐν τῶν βραγχίων ἀ-
 περτημέλει. ἔξιλω μὲν τὸ δι-
 λιαρ, καὶ τὸ ἀγκιστρον τρυτί.
 λινόν σοι τὸ ἀγκιστρον, ἢ δ' ἴσ-
 σχὰς ἔδε προσέχεται καὶ
 χρυσοῖον ἐν τῇ λοιπία; Διο. μὰ
 Δία θζιμισάτω, ὡς δὴ καὶ ἐπ'
 ἄλλους διελιάσομεν. Παρ. αὖ
 ἔχει, τί φῆς ὦ Διογένης; οἴ-
 ῳα τῷτορ, ὅς τίς ἔστιν ὃ προ-
 σήκει σοι τί αὐτῷ; Διο. ἔδα-
 μῶς. Παρ. τί ἔρ; πόσον ἄξιον
 αὐτὸν χρὸ φέρε; ἐγὼ μὲν γὰρ
 δὴ ὀβολῶν πρῶτον αὐτὸν ἴτις

Minimè. P A R. Proinde quo precio dignum hunc asserere
 oportet? ego etenim paulo antè duobus obolis eum appro-
 ciaueram,

ratam. LIBERTAS!
 Minimè, sed felix est. bians
 enim ad hamum natum ui-
 detur. aurum subolet. propè
 iam adest. tetigit. captus est.
 attrabamus. PARRH.
 Et tu, ὦ Elenchè, pariter
 nunc funiculum apprehen-
 de. attractus est. Age, ὦ opti-
 me, inspiciamus quis nā pi-
 scis existat. hiat iste. Her-
 cules, qualēs nam dentes:
 quid hoc rei est? Nunquid, &
 generose, circa petras ligu-
 riendo discurrens, captus es?
 Vbi prædari sperabas, ibi
 tu præda facta es: at nūc o-
 mnibus à branchijs appen-
 sus manifestus eris. Extraba-
 mus illecebras huic, & ha-
 mū. uacuum en hamus. placē
 ta iam cū auro in uentre de-
 scendit. D I O G. At per Io-
 uem euomuit: quapropter et
 alios inescemus. P A R. Bene
 habet. quid ais, ὦ Diogenes?
 tu hunc quis nā fiet nostin-
 num ad te attinet? D I O G.

ρισκῶν. ΔΙΟ. πολὺ λίγαις,
 ἀβητός γι γὰρ ὄστι, καὶ ἀδύ-
 χθες καὶ σκληρὸς καὶ ἄτιμος.
 ἔφες αὐτὸν κατὰ κισσῶν
 ἀπὸ τοῦ πύθας, σὺ δ' ἄλλον ἀ-
 νήσασαι, καθὼς τὸ ἀγκι-
 στρον. ἰκθὺς μὲν τοὶ ὄρεα, ὡ
 παρρησιόδη, μὲ καμπύλῳ μέ-
 σοι ὁ κάλαμος ἀποκλαδῶ,
 παρ. ῥάρεα, ὡ Διόγινε, καὶ
 φησὶ, καὶ τ' ἀφύων ἐλαφρό-
 τρη. ΔΙΟ. τὴν Δία ἀφύεσθαι τοί-
 γη αἰάσπαι δ' ὅμως. παρ. ἰδὲ,
 τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατύς,
 ὡσπὲρ ὁμίτημος ἰχθὺς περι-
 σφρχεται; ψῆτά τις κίχη-
 νὺς ἐς τὸ ἀγκιστρον. καί τι πρὶν
 ἔχεται. ἀνασπᾶδω, τίς ἐστίν;
 ὁ πλατωνικὸς εἶναι λίγων, πλ.
 καὶ σὺ ὡ καταράται ἤκεις ἐπὶ τὸ
 χερσίον. παρ. τί φῆς ὡ πλα-
 τυν; τί ποιῶμεν αὐτόν;
 πλά. ἀπὸ τῆς αὐτῆς πύθρας
 καὶ οὗτος. ΔΙΟ. ἐπ' ἄλλον κα-
 θέδω. παρ. καὶ μὲν ὄρω τινε
 πύθραλον προσέδωκα, ὡς αὖ
 ἐν βυθῷ λίσσει ποικίλον πλῆ-
 ρές, ταινίας τινὰς ἐπὶ
 τῷ

nides (veluti in profundo apparet colore uario, ac nittas
 quasdam

ciaueram. DIOG. Ni-
 mium dicis: mollis enim est,
 & turpis, & morosus, &
 iners. uerso capite hunc tu a
 petra precipitato, & aliū
 demisso bamo attrabe. At
 qui uidesis, ὁ Parrhiade,
 ne tibi calamus inflexus ab-
 rumpatur. PARRH. Con-
 fide, ὁ Diogenes. tenuous
 sunt, & C Aphyis leuio-
 res. DIOG. Et per Ioa-
 uem leuissimi quoque. subin-
 de tamen extrabe. PARR.
 En, quis nam alius hic latus
 tāquā semifectus piscis acce-
 dit? Psetta quaedam in ha-
 mum impegit, deglutiuit. ca-
 pta est. DIOG. Attra-
 batur. quis nam est? PAR.
 Platonici. se asserit. P L A.
 Et tu execrande ad aurū ac-
 cedis? PAR. Quid ais, ὁ Pla-
 to? quid cum illo agamus?
 P L A T. Ab hac eadem pos-
 tra & ille. DIOG. Ad a-
 lium capiendum confideas.
 PARR. Proinde perquam
 bellulum quendam accedere

ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ ξωάμα
 πολλοὶ πορεύονται τῷ ἰσχύ
 ᾧ, οἱ δὲ περισφύντες ἔχονται
 τῷ χρυσίῳ. ὃ ἔχει, πορευομένη
 τις μάλα καρτερός. φίρ ἰδὼ
 τίνος ἰπώνυμεν σιαυτὴν ἔο
 ναι λίγαις. καὶ τοι γυμνὸς τί
 ἄμ, ἀναγκάζωμ ἰχθῦν καὶ
 λῶν· ἄφνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ
 σὺ, ὦ Εὐλιγχε, ἀπὶ ὅν τινα ἔ
 χῃ δὲ λάσκωμ αὐτῷ. Εὐ. Χρὺ
 σιππικτυνί. Πάρ. μαυθά
 νη, διότι χρυσίον, οἶμαι, προ
 σῶ τί ἐνέμακτι. σὺ δ' ὅν Χρὺ
 σιππὶ πρὸς τὴν Αθῶναις ἀπὶ,
 οἶδα τὸς αὐθιγας, ὃ τοιαύ
 τα παρήνεις αὐτὸς ποιῶν·
 Χρ. νὴ Δία ὕβρισι καὶ ὄρωται,
 ὃ Πάρρῳ κτείνου, προσέειπεν τί ὃ
 μὴν ὑπολαμβάνωμ τοῖς τῶν ὄν
 τας. Πάρ. ὤ γι, ὦ Χρυσίππῃ,
 γρηναῖος ἔ, ὅτῳ γὰρ ἢ αὐτὸς
 ἐπὶ κεφαλῇ μετὰ τῶν ἄλλων,
 ἐπεὶ καὶ ἀκαυθώδης ἔστι. καὶ
 διότι, μὴ διαπαρῇ τις ἢ λα
 μὴν, ἰδίωμ. Φι. ἄλλος, ὃ Πάρρῳ
 σιάδῃ τ' ἄγραις, μὴ καὶ τις σοί,
 οἷον πολλοὶ εἰσιμ, οἷον τ' ἀπο
 comestus fuerit, guttur offendat. PHILOS. Satis, ὃ

depugnant, partim congre
 gati carycas circumrodunt,
 alij uerò deuorantes, ab au
 ro detinentur. Bene habet,
 adhæsit quidam admodum
 robustus. Age dic, cuius tu
 cognomen refers? Atqui ri
 diculus sum, piscem loqui co
 gens: muti siquidem sunt:
 ceterum tu Blenche dic,
 quemnam hic magistrū ha
 bet? EL EN CH. Chrysip
 pum hunc. PARRH. In
 telligo, quoniam aurum, ut
 arbitror, nomini conuenire
 uidetur. At tu Chrysippe,
 per Minervam refer, nosti
 ne uiros? uel talia ipso face
 re doces? CHRY S. Conu
 meliose per Iouē, ὃ Parrhi
 siade interrogas, qui nobis
 quicquid cū ijs qui tales exis
 tant, conuenire suspicaris.
 PARR. Euge generosus es
 ὃ Chrysippe: igitur et iste
 cum alijs in caput præcipe
 tur, quoniam spinosus est, ac
 timendum ne si à quopiam
 m m m pto

σκέσαι τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγ-
κιστρον, ἅτε σὺ ἀποτίσαι τῇ ἱ-
ερείᾳ δώσεις. ὥστε ἡμῶς μὲν ἀ-
πίμμεν περιπατήσασθαι· ἡμε-
τέρας δὲ καὶ ὑμῶς ἀπίνειναι, ὅθεν
ἔκκειται, μὴ καὶ ὑποδρόμοι γι-
γνώσκωμεν τῆς προνομίας. οὐ
δὲ καὶ ἐλπιέμεθα, ὅτι Παρρησία-
δε, ἡλευθερία ὑπὸ πάντων ἀν-
θρώπων ἰστέον· ἢ τιφάνοι, ἢ ἰσο-
κρατία, ὡς ἔφω. Παρρη-
σία ταῦτα, ὡς φιλοσοφία, χαί-
ρει· ὡς βέλτεροι ἀνδρῶν. ἡμῶς
δὲ καὶ τῶν μετρητῶν, ὡς ἐλπίς, καὶ τι-
μὴν τὰ παραγγελημένα.
ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπίνειναι δε-
σμεύομεν; τίς ἡμετέρας Ἀκαδημίας,
ἢ ἢ τίς ἡμετέρας Στωῶν; ἀπὸ τῆς Λυ-
κεῖας ποικιλιῶν τίς ἡμετέρας ἀρχῶν,
ἢ ἢ τίς ἡμετέρας διόσεις τῶν τοῦ. πολλὰ οἶδα
ἰγὼ, ὡς ὅποι ποτὶ ἀνὴρ ἀπείμμε-
μεν, δλίγων μὲν τὴν τιφάνοι,
πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων
διδοίμεθα.

ueniemus, paucis equidem coronis, mal-
tis uero indigebimus cau-
teris.

pto auro et banno auspicat,
indeq; sacerdoti abs te repe-
tere sis necesse. Proinde nos
ad deambulationem per-
gamus. Tempus quoque in-
stat ut et uos eo unde ueni-
tis, reuertatis, ne ultra pri-
scriptū tempus moram duce-
re uideamini. Tu uero Parr-
hiade, et Elenche per-
gyrum ad cunctos acceda-
tis, et quemadmodum ius-
si, illos aut coronate, aut inu-
rue. PARRH. Fient hæc,
ô Philosophia. Valete uiro-
rum optimi: nos uero, ô E-
lenche, proficiscamur, ac
iussa exequamur. Verum
quò primū pergere neces-
sum erit? nunquid in Aca-
demiā, uel Stoā? Ab Ly-
ceo exordium faciamus: nil
hoc refert. Attamen hoc no-
ui, quocunque gentium per-

ANNOTATIONES.
GILBERTI COGNATI
Annotationes.

173

a Pera ut reddat opem.) Alludit ad hunc Homericum uersum, Iliad. β.

ὡς φρήτι φρήτησιν ἀρήγη, φύλα καὶ φύλοις.

Perebant autem peram & baculum aliquando philosophi; sed in primis Cynici. b Este cati.) Homerus Iliad. ζ. δ.

— μὴ σάδι δὲ τοῦρι δ' ἀλκῆς.

c Aetnae Crateras.) In quos præcipitem se dedisse memoratur Empedocles. d Meuium.) Homerus Iliad. ζ.

ῶ γάρ τι Ἀτρίῳ ἦν, σὺ δ' ἄφια δὲ ξυῖ ἄποινα, &c.

Lucianus de suo μὲν Ληφιλικῶσι σοφίῃ περ addidit. e Eurytus.) Eurytus artem iaculandi sagittis, ab Apolline accepit, & quo deinde Hercules didicit. f Hoc illud est.) Scilicet, q̄ dī ci solet. g Equum in campum.) Hic παρακαλίῃ, aut quid simile eleganter subauditur. In campū id est, planiciem uidelicet hominem rhetoricum significans & in agēdis causis exercitatum. Hac usi sunt Plato in Theæteto, & Synesius in epistola quadam. h In Ceramico.) Ceramicus locus Athenis ubi qui in bello ceciderant, sepeliebantur, autore Suida. A

uarietate uero picturarum Pæcilus porticus dictus est: nam ibi bella, quæ Athenienses aduersus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias & Lucianus in Scythia: item in Meretricio Melissæ & Bachillis. i Ad Arium abeamus pagū.) Arium pagum pro Arcopagum unico uerbo locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quæ ad Rempub. spectabant, seuerissimè administrabantur. Sic dictus, teste Pausania in Atticis, quod eo primò uocatus sit Mars (quem Græci Arem uocat) in ius, eo quod Alirhothoum interfecerat. Apriῳ propterea quod cædes ibi iudicaretur, ut ait Suidas: παρ' ὅστις τῷ παρ' ὅσι.

k Parrhesiades.) παρρησιαστής dicitur qui liberè loquitur. unde Demochares ob nimiam & procacem linguam Parrhesiastes dictus est. Is Demosthenis ex sorore nepos, missus ab Atheniensibus cum alijs ad Philippum regem legatus, expositis mandatis, petenti regi, quid gratum Atheniensibus facere posset: respondit procaciter, Suspende te: indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimisit incolumem,

os (inquiens) rogare ab Atheniensibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Seneca lib. 3. de Ira. l Tuum adijce calculum.) Hæc ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum suffragio liberauit. m Vt magnus Iupiter.) Lucianus Platonem subfannat, cuius in Phædro uerba hæc sunt: *ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων.* n Menippe.) Consule in eius uita Laertium. o Verba perennata.) Imitatur Homerum qui dicit: *ἵππια πῖρρ' ἄντα προσπύδα,* p Veneranda Victoria.) *ὦ μέγα σιμὴν νίκη.* Hoc in fine quarundam tragædiarum uidere licet. q Secundo cratere.) Aut id à cūpotitoribus translaturum, aut ad clepsydram reijciendum. r Duo denique auri talenta.) Homerus Iliad. σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέγροισι δύο χρυσῶς τάλαντα

Τῷ δ' ὁ μὲν, ὅς μιν ταῖσι δίκλιν ἰδύναται εἶπεν.

s Geminorum ædem.) Pollucis & Castoris templum intelligit. t Quot folia.) Vide Homerum Iliad. β. u In rebus.) *χημασι* quæ inter bona annumerant Peripatetici. x Culter sacrificulus.) *μαχαίριδιον πυθικόν*, Delphicum gladium. y Tragica nouacula radebat.) *ἐν χρῶ, ἐν χρῶτι* ad uium, ad cutem. z Inurat supercilia.) Alludit ad ueterum morem, qui fugitiuorum frontibus stigmata inurebant. A Funiculum & hamum.) Instrumenta piscatoria. *ὄρμια* funiculus piscatorius ex setis equinis contextus: Theocritus in piscatoribus usus est. B Pelasgico.) Pelasgicum fuit locus Athenis.

C Aphyis leuiiores.) Aphyæ pisciculi quos parit limus, uermiculorum instar scaturientes, meminit Aelianus. Plinius uerò aquas à

Latinis appellari dicit, quod
ex aqua & pluuiapro-
creantur.

ARGVMENTVM.

PRO EO QVOD INTER SALV- tandum uerbo lapsus fuerat.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΞΑΓΟ-
ρσίῳι πλάσματος.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

Respondet hac apologia pro errato quod inter salutan-
dum ipsi exciderat, cū mane & in prima salutatione quan-
do χαίρει, hoc est aue seu salve dicendum fuerat, ipse ὑγιαίνει,
hoc est uale dixisset. Orationis status est iuridicialis assump-
ticius. Fatetur enim & ipse peccasse se, quia ordinem inuer-
terit, & quod postremum dici conueniebat, à principio usur-
parit: sed tamen culpam hanc mitigat atque eleuat, primum
usu ac potestate ipsorum uerborum, ostendens τὸ χαίρει non
in principijs tantum à ueteribus, sed etiam sine atque disces-
su usurpatum fuisse, ὑγιαίνει autem utroque loco frequen-
ter à multis, à quibusdam etiam in principio semper positū
fuisse: deinde & efficaciorē atque auspiciorem uim ac si-
gnificationem habere: id quē probat multis & poetarum &
aliorum testimonijs, adductis item historiarum exemplis, ubi
uel eodem errore ὑγιαίνει pro χαίρει positum fuisset, uel a-
liis usurpatum, cōmodum aliquod utentibus attulisset. Post
hæc ordinis inuersioni opponit euentum erroris, quod tale
uerbum pro alio dixerit, cuius uis seu potestas, hoc est ualere
seu sanum esse, cuius tempori non matutino tantum conue-
niat, & quod hæc salutatio cæteris potior atq; efficacior sit.
Denique & principes hoc idem primum atque præcipuum
suis mandant, ut salutis seu ualitudinis curam gerant: & pri-
uati quoque in resalutando saluos esse iubeant. Hinc & cau-
sam erroris siue euentus huius in deum aliquem transfert,
Animi autem consternationem, quæ causam errori dederit,
à consuetō & obiecto seu casu defendit. Deinde & uolunta-
tem principis pro se interpretatur, ficta conformatione, id-

que argumento à consequentibus & exemplo ducto. Ad scriptam ficta alia ac noua obiectione, orationem in uotū seu praecationem definit. Exordium à loco communi sumitur.

Verbum χαίρει ubique saluere exposuimus, propter commodum uersionis: quanquam non ignorem à Martiale atque alijs frequentius per Auerre reddi, quando salutantis est. Nam alioqui & gaudere significat, interdum & ualere, ut infra, cū discendentium mutuo est: ut & τούτοις, quod nos ubique ualere uertimus, & saluum siue sanum esse interim significat, ad quas significationes infra in Græcis testimonijs quæ citantur, crebræ allusiones fiunt, præsertim cū à principio ponitur.

ΧΑΙΡΙΜ ΜΗ, ΑΥΤΩ
 ΠΟΡ' ΟΥΤΑ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
 ΤΙΝ' ΕΠΥΡΕΙΣΑΝ ΔΙΑ
 ΦΥΓῆΝ· ΠΟΛΥ ὅ χαλιπώτερον,
 ἀπολογία δὲν πᾶρα λόγου
 τῷ δαίμονι πῶς οὐκ ἔστι· ἄ-
 πορ' ἀμφοτέρω νῦν ἡμοί συμ-
 βῆκεν, ὥς ἀφικόμεν' ἔπαρ-
 σι, ὥς περιστάσοιμι τὸ ἰσθινόν
 δυν τῶν σωθέντων τούτων φρε-
 νῶν, ἀφῶται καὶ χαίρειν ἡμετέ-
 ρων, ἐγὼ δ' ὁ χρυσὸς ὑδάλαβό-
 μος, ὕγιάντων οἱ ἥξιον, δὲ
 φρεσὶν καὶ τῷ, ἐκ τῶν ἡμετέ-
 ρων, ὥς ἐκ τῶν ἡμετέ-
 ρων ὑπὲρ τῶν ὅλων ἰδίαν τι
 ualere te iussi, uerbo & ipso non malo aut ominoso, sed
 intempestiuo tamen, ut quod uesperis nō auroræ conueniat.
 Ipse igitur confestim sudauī atq; erubui, uarieq; meipsum

Difficile a sancto est,
 homo cū sis, ali-
 cuius Dei impul-
 sionem ac uim euitare. Mul-
 to autem difficilior, defen-
 sionem inuenire errati eius,
 quo quis præter rationem,
 & cū numine quodam im-
 pellente lapsus est. quod u-
 trunq; mihi nunc accidit,
 qui cū ad te uenissem, quā-
 te ex more primo mane sa-
 lutarem, deberēq; con-
 sueta ista uoce uti, ac te salu-
 uere iubere: ego aureus il-
 le, nescio quo pacto oblitus,
 gesi,

τὰ λυγία, ἔ μιν πρότερον ἰ-
 ρῶ αὐτὰ, ἤ μὴ πρὸ χαίρειν
 αὐτῷ, καὶ τὸ ὦ πρῶτον, καὶ
 τὸ ὑγιάνειν προέπει τὰ ἀνέ-
 σα· τὸ μὲν δὲ χαίρειν ἀρχαία
 μὲν ἢ προσαγορεύσεις ἔ μιν
 ἰωθηνὴ μόνον, ἔδ' ἔκ τινος πρῶ-
 τιν ἰντοσφειν, ἀλλὰ καὶ πρῶ-
 τιν μὲν ἰδόντες ἀλλήλους, ἰ-
 λυγον αὐτὸ, ὡς τὸ, Χαῖρ' ὦ δυο-
 νάσας τῆς ἡγεῖς Τιρωθίας.
 καὶ μετὰ τὸ δαῖπνον ἰς λόγους
 ἦδ' ἀπαρτίους φησὶ μέντοι, ὡς
 τὸ, Χαῖρ' Ἀχιλλεῦ, δαίτῃς μὲν
 ἔσσης ἐκ ἰδιδούας. Ὀδυσσεὺς
 φησὶ τινος ἐπισταλμένου πρὸς
 σθέαν αὐτῷ ἱρπτόρου, καὶ ἡ-
 φ' ἀπέντες πρὸς ἀλλήλων, ὡς
 τὸ, Χαῖρ' ἔ, ἔγω δ' ὑμῖν βίος
 ἀμβροτῶ, ἐκ ἰντοσφειν. ἰ-
 δεῖται ἡ καὶ δὲ ἀδελφὴ ἀπὸ τῆς
 μετὰ τὴν προσφύσει ἔδ' ὡς νῦν
 μὲν ἔδ' ἰωθηνὴς, ἰπρυγὶ καὶ
 ἐπὶ τὸν ἀπασιῶν καὶ ἀπὸν-
 τωριο modo mandata illi exponebat. Præterea & cūm à
 se mutuò iam discedere uellent, eadem utebantur, quale est
 illud: Saluete, atque deum me agnoscite, morte carentem,
 Certum autem tempus nullum præfinitum fuit salutatio-
 ni huic, neque ut nunc, matutino solūm tempore usurpa-
 batur, quandoquidem & in infauis & abominabilis

quàm de ipso uerbo Salue-
 re, de uerbo Bene agere, &
 de uerbo Valere, quæ con-
 sentaneum atque æquum e-
 rit, exposuero. Verbum igitur
 χαίρειν (quod saluere
 nos dicimus) antiqua uox
 est, et in salutationibus iam
 olim usurpata, ueruntamen
 non manet tantūm, neque
 in primo solūm congressu,
 sed etiam cūm qui antea se
 mutuò nunquam uiderant,
 alius in alium incideret, salu-
 tatione hac uti solebant,
 quale illud est: Salue, ὄ σο-
 λῖ rex istius Tirynthij. De-
 inde & à cœna, cūm iam
 ad mutuas confabulationes
 uentum esset, ut apud Home-
 rum: Salue Pelide, nil cœ-
 næ æqualis egesset nunc. quo-
 tum Vlysses usus est, quan-
 do in legatione missus, ora-
 torio modo mandata illi exponebat. Præterea & cūm à
 se mutuò iam discedere uellent, eadem utebantur, quale est
 illud: Saluete, atque deum me agnoscite, morte carentem,
 Certum autem tempus nullum præfinitum fuit salutatio-
 ni huic, neque ut nunc, matutino solūm tempore usurpa-
 batur, quandoquidem & in infauis & abominabilis

ἡλιτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ,
 ὡς ἐπὶ Εὐριπίδου Πολυνείκης,
 ἦν τιλόντων τὸν βίον· καὶ
 χαίρει· ὅσον γὰρ μετὰ θανάτου
 ἐσπότη· καὶ ἐμὸν φι-
 ληροσύνης αὐτοῖς ἦν τότε
 εἰσελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ χεί-
 ρων, καὶ τοῦ μεκίτι χηρῶν
 ἀλλήλοισι, τὸ τοῦ μακρῶν καὶ
 μηρὸς φέρειν, τὸ μεκίτι φρον-
 τιῶν ἀλλοῖς. πρῶτον δ' αὖ-
 τὸ φιλιππίδης; ὁ ἐμφορο-
 μέσης, λέγεται ἀπὸ Μαραθῶ-
 νος ἀγγέλλων πῶς νικῶν, ἐ-
 παρὲς πρὸς τὸς ἀφροντοῦς καὶ
 θυμῶν, καὶ πικροτικότητας
 ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μάχης, καί
 ριτι, νικῶμεν· καὶ τότε αὖ-
 πὺρ σωαποθανῶν τῇ ἀγγι-
 λία, καὶ τῷ χαίρειν σωικπνῶν
 σελῶν ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ, καὶ
 ἡ δ' Ἀθηνῶν δὲ μακρογῶν, αὖ-
 πὺρ Σφακτηρίας πρῶτον καί-
 ρον πρὸς θάλασσαν, ἀναγγελλόμενα

τὸ
 euentu pugnae cogitabant, dixisse: Saluete, uincimus.
 eoque dicto statim concidisse mortuus, peracto iam nun-
 cio, unā cum ipso illo uerbo expirans. In epistola autem
 initio Cleon ille Atheniensium tribunus, cum ex Sphacte-
 ria scriberet, primus omnium hoc uerbum praeposuit grata-

bus rebus eadem aliquando
 usi quidam reperiuntur. ut
 apud Euripidem Polynices
 iam moriturus: Saluete
 (inquit) nam totus tenebris
 iam tegor. Neque etiam a-
 micorum inter se nota tan-
 tum siue indicium erat, sed
 et ad eos quibus infensi e-
 rant, adhibebatur, cum si-
 gnificare uellent nihil rei si-
 bi mutuo cum illis posthac
 fore. nam hoc, cum c. μα-
 κρῶν χαίρειν, hoc est, lon-
 gum saluere dicunt, intelli-
 gunt, nempe nullam ampli-
 us curam alterius alteri fu-
 turam esse. Primus autem
 hoc uerbo usus fertur Philip-
 pides, is qui uno eodemque
 die narratur ex Marathone
 cursu itinere peracto Athe-
 nas uictoriam annunciasse,
 et ad magistratus quo loco
 confederant, atque anxij de

τῶν ἐν ἑκὼ τῶν ἐκείνων, καὶ
 τῶν τῆ Σπαρτίας τῶν ἄλλων. καὶ ὁ
 Λυσιμαχὶς ἐκείνων ὁ Νικίας,
 ἀπὸ Σικελίας ἐπιστάτης, ἐν
 τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν δέματι
 ἔγραψε, ἀπὸ αὐτῶν ἀρχαίων τῶν
 πραγμάτων. ἀλλ' ὁ βασιμα-
 χὶς Πλάτων, αὐτὸν ἀξιόπισ-
 τος, νομοθέτης τῶν τοιούτων,
 τὸ καίρειν ἐκείνους, καὶ πᾶ-
 ν ἀποδιδιμάζειν, ὡς μοχθη-
 ρὸν ὄν, καὶ δὲ σπασαμένον ἐμα-
 φαίνειν· τὸ δ' οὐ πρᾶττεται
 αὐτὸ αὐτοῦ ἀσάγει, ὡς κοινὸν
 σώματος τε καὶ ψυχῆς οὐ δια-
 κειμένον σύμβολον· καὶ ἐπιστά-
 τας γὰρ τῶν Διονυσίων, αὐτιχᾶται
 αὐτόν, ὅτι ποιῶντες τὸν Ἀπόλ-
 λων, καίρειν τὸν θεὸν προσεῖπον,
 ὡς ἀνάξιον τῆς πύθης, καὶ ἔχ-
 πως θύειν, ἀλλ' ὁ δὲ ἀνθρώποις
 δεξιότης πέριεν. ὁ μὲν γὰρ θεὸς
 οἱ Πυθαγόρας, καὶ καὶ μὲν αὐ-
 τὸς ἐμὴν ἰδίαν καταλιπὼν
 ac missis ad Dionysium literis, reprehendit ipsum, quòd cū
 ad Apollinem uersus quosdam composuisset, deum ipsū
 saluere iussisset, quippe qd hoc ipso Pythio indignū foret, et
 non modò dijs, uerum etiā ne hominibus quidē paulo dexte-
 rioribus decorum. Diuinus quidem Pythagoras ille, tamet-
 si ipse nihil proprium suorum scriptorum nobis relinquere

lati uide. icet illis uolens ob-
 uictoriam eo loco partam,
 quòd Spartanos ca-
 ptos in potestatem redege-
 set. Ac prorsus certè post il-
 lum Nicias dux cū ex Sic-
 cilia scriberet, antiquam e-
 pistolarum formam rei-
 nuuit, statim ab ipsis rebus
 exordiēdo. Quin et ada-
 mirabilis ille Plato, uir fide
 dignus, ac legislator huius
 ceteri rerum, uerbum hoc
 saluere, planè ualere iubet,
 atque omnino improbat uo-
 luti malum ac prauum, quòd
 nihil scrium aut di-
 gnum praeferat: contrā
 autem τὸ καίρειν, hoc
 est bene agendi uerbum,
 pro eo introducit, tanquam
 cōmune tam corporis quàm
 animi bene recte que affe-
 cti symbolum siue indicium.
 Et si symbolum siue indicium

Ἐκὼς ὁρίσασθαι, ὅσον οἰκίῳ,
 καὶ Λούκανῳ, καὶ Αρχύτῳ, καὶ
 τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτῆς τοῦ
 κηρύττου, ὅτι τὸ εὖ πράτ-
 ται προγράφει, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ
 ὑγιαίνειν ἀρχιδίαι ἐκίλυνται.
 ἀπαντὸς γὰρ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλ-
 λήλως ὑποτίλλαντες, ἐπὶ τοῖς
 παιδαῖς τι γράφουσιν, ὑγιαί-
 νειν οὐκ ἐν ἀρχῇ παρὴν
 λούοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τι
 καὶ σώματι κηρύττουται, καὶ
 σωθῆναι ἀπαντα πόρρω οὐ
 οἷς ταῖς θύραις ἀγαθὰ καὶ τὸ
 γέφυρμα αὐτοῖς τρίγωνον,
 τὸ διακλινῶν, τὸ παντά-
 γραμμον, ὃ συμβόλῳ πρὸς
 τοῦτο ὁμοδόξους ἐκρίνεν, ὑ-
 γία πρὸς αὐτὸν ὠνομάζετο.
 καὶ ἔλπει ὑγιῶναι τὸ μὲν ὑγι-
 αίνειν εἶναι, ὅτι δὲ τὸ εὖ
 πράττειν, ὅτι τὸ χαίρειν πάν-
 τως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. αἰὶν, εἰ
 καὶ πᾶν τετρακτύῳ, τὸν μέ-
 γιστον linearem figuram constituit: quo symbolo ac ueluti no-
 ta quadā idē ad eos qui eiusdē professionis erāt, eandemq;
 doctrinā sectabantur, uti solebant, ualetudo, siue salus ab
 ipsis appellatur. Et in summa ipsum quidē ualere putabāt
 esse: uerūm neque bene agere, neque saluere, omnino idem
 quod ualere. Sunt autē et qui quaternionem maximū ipso-

post se uoluerit, quantum to-
 men ex Oecello, Lucano, et
 Archyta, & ceteris ipsius
 discipulis coniecturam face-
 re licet, nec uerbū bene age-
 re, ab initio literis suis pra-
 misit, sed ab e ὑγιαίνειν quod
 est ualere seu sanum esse,
 exordiri iubebat. Cūcti ita-
 que illi qui professionē atq;
 doctrinam ipsius secuti fue-
 re, quoties missis inter se mu-
 tuo literis graue aut serium
 aliquid scriberent, ualere si-
 ue sanos esse sese, statim ab
 exordio iubebant, tanquam
 & hoc ipsum uerbum tam
 animae quā corpori accō-
 modatū maximē foret, sum-
 matimq; comprehenderet
 uniuersa hominis bona.
 Præterea & triplex ipso-
 rū triangulus ille, qui altero
 natim inter se iunctus, quin

rum insin-

γιστον ὀρκον αὐτῶν, ὃ τὸν ἐν-
 τιλῶ, αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀπτε-
 λῶν οἰδὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν
 ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φυλλασός
 ὄντι. καὶ τί σοι τοὺς παλαιούς
 λίσσω, ἔπει καὶ Εὐκέρους, ὁ-
 νὺρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν,
 καὶ τῶν ἡδυνῶν πρὸ ἀπάντων
 αἰρέμενον, ἐν ταῖς σπουδαί-
 οῖσιν Ἐπιτολῆς (οἱ δ' αὖτ' ἔ-
 λλγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸς
 φιλάτους μάστιγα, ὑγιαίνειν
 αὐτὸς ἐν τῇ ἀρχῇ προσέειπε·
 πολὺν δ' αὖ καὶ ἐν τραγωδίᾳ,
 καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ λωμωδίᾳ ὑ-
 ποίκοι τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον αὐ-
 τὸς λεγόμενον. τὸ μὲν γὰρ οὐ-
 λὶ τι καὶ μέγα χαῖρι, σοφῶς
 προτεταγμένον τὸ χαίρειν τὸ
 ὑγιαίνειν ἔχει. ὁ δ' Ἀλέξιος, ὁ
 δὲ σποδ' ὑγίανει, ὡς χρένι· ἡ
 λήλυδος. ὁ δ' Ἀχαιοὺς, ἡ-
 κα πωπρωγὸς δεινὰ, σὺ δ'
 ὑγιάνεις μοι. καὶ ὁ Φιλόμωρ,

Vale & multum mihi salue: doctè prudenterq;
 ualendi uerbum, auere, siue saluere, illi præpositum ha-
 bet. Alexis autem: O' here, uale (inquit) ut tardè
 admodum aduenis? Et Achæus:

Venio peracta re graui, at tu mihi uale.

Philemon quoque:

rum iusiurandum, aut perfe-
 ctissimum ipsis numerum
 perficere dicant: alij uerò
 etiam salutis seu ualitudinis
 principium uocauerunt, inter
 quos & Philolaws est. Et
 quid attinet uetustiores com-
 memorare, quando & Epi-
 curus, qui alioqui τῷ χαίρειν
 hoc est gaudendi uerbo, ad-
 modum gaudebat, uolupta-
 temq; ceteris rebus omni-
 bus anteponebat, in episto-
 lis quas de rebus paulo gra-
 uioribus scribebat (sunt au-
 tem earum perquam pau-
 cae, & non nisi ad præci-
 puos amicorum datae) sta-
 tim à principio ualere iube-
 bat. Frequens autem & in
 Tragœdia & Comœdia, ue-
 teri illa quidem, reperias i-
 dem hoc uerbum à princi-
 pio ferme positum. nā illud:

Primum

ἀπὸ δ' ὑγίαν προῶτον, ἂν
 διαρξίαι, τρίτον ἢ χαίρειν,
 ἂν ὁφθαλμοῖς μιν εἶδῃ, ὃ μὲν γὰρ τὸ
 σκελετὸν γράψας, ἢ καὶ πλάττω
 μένεται, τί καὶ οὗτος φησιν;
 Ὑγιάνειον μὲν ἔστιν, τὸ δὲ
 τρίτον, καλὸν γράψας, τρίτον
 ἢ πλάττω, ἢ χαίρειν ἢ τὸ πα
 ράπαντα ἐμνήσθην, ἵνα σοι τὸ
 γνωστέον ἐκείνου, καὶ πᾶσι
 διατίματος λόγῳ, Ὑγία πρὸ
 σθίσιμα κέρων, μετὰ σοῦ νόου
 μετὰ τοῖς λοιπὸν βιοτῶν, ἵνα
 ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ὑγίαν καὶ τὸ ὅρ
 γον αὐτῆς τὸ ὑγιάνειον, προ
 τεκτίον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
 ἐνταῦθα δὲ καὶ ἄλλα ἐκτε ποικί
 λων καὶ συγγραφῶν, καὶ φι
 λασόφων καταδίδει σοι ἔχον
 προτιμώμετον τὸ ὑγιάνειον.
 τίς μὲν παραιτέσθαι, ὥς
 καὶ αἰς ἀπαροκαλίαν τινὰ
 μαρτυρώμεν ἐκπέσει μοι τὸ
 σύγγραμμα, καὶ μὴ διωσύν
 ἡμεῖς ἄλλω ἢ καὶ ἐκκέρειν τὸν
 ex historicis & philosophis commemorare tibi possim,
 ubi idem hoc uerbum ualere, antepositum reliquis atque
 prelatum reperitur. Quæ tamen omnia in præsentia omitto
 tam, ne mihi scriptum hoc in loquacitatem quandam ine
 ptā ac puerilē adeo prolatur, uidearq; ipse clauo alio a
 lum

Primum (inquit) ualere
 cupio, dein agere bene:

Saluere tertio, ultimo deo
 bere nil. Nam qui con
 uiuiale illud carmen compo
 suit, cuius et Plato meminit,
 an non & ille ait, Equidem
 hoc iudico primum, Va
 lere, deinde pulchrum uide
 ri, Post esse ditem? Verbi
 autem saluere, siue auere, o
 mnino ne meminit quidem.
 Et ut notissimum quoq; il
 lud, & quod omnibus in o
 re est, tibi dicam, Super
 rium antiquissima diua salus,
 Tecum mihi liceat Viuere
 quod superest.

Quare si antiquissima salus
 seu ualetudo est, merito etiā
 ipsius opis, hoc est ualere,
 saluumq; ac sanum esse, reli
 quis omnibus anteponendū
 est. Infinita autem & alia
 exempla tum ex poetis, tum

ελον. ὁλίγα δέ σοι τῆς ἀρχαί-
 ας ἱστορίας, ὅποια μινυνομαι
 οἰκᾶα τῷ παρόντι, προσγρά-
 ψαι, καλῶς ἔχειν ὑπίλαβον. ὅ-
 τι Ἀλέξανδρος τῶν ἐν Ἰασῷ μά-
 χῳ ἀγωνισάμενος ἐμύλησεν, ὥς
 Εὐμολῆς ὁ Σαρδιανὸς ἐν τῇ
 πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέ-
 γει, ἰσθῆναι αἰσινθῆναι τῶν σκε-
 νῶν αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπι-
 λαθόμενον, εἴτ' ἐκτετραχθεὶς,
 ὡς περὶ ἑγὼ, ἥτις καὶ θῶ τινὲς ἔ-
 το κατασχευόμενον, ταυτ'
 ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαντι βασιλεῦς, ἡαι-
 ρὸς ἔδωκε παρατάττεσθαι. ταρα-
 χθέντων ἔτ' παρόντων πρὸς
 τὴν παράδοξον τῆς προσαγο-
 ρεύσεως, καὶ τῇ Ἡφαιστίωνος ὁλί-
 γῃ δὲ αἰνῶν αἰδῶς ἐκβαλόν-
 τος, Ἀλέξανδρος ἀνιχόμενος, εἰ-
 πι, τῶν ἐκλυθῆναι. τὸ γὰρ σῶναι
 ἐκπαύσειν ἀπὸ τῆς μάχης ἔδωκε
 μοι ὑποσχέσθαι. Ἀντίοχος
 δὲ ὁ Σωτήρ, ὅτι τοῖς Γαλά-
 ταις σιμώπλειον ἐμύλησεν, ἰδο-
 δι formam, ac ipso Hephaestione propemodum prae metu
 emoriente, Alexander respondens: Recipio, inquit, omen.
 nam nos saluos atq; integros ἐ pugna reuersuros esse, hoc
 uerbum mihi nunc pollicetur. Antiochus autem cognomē-
 te Soter, quando cum Gallis conferturus praelium esset, per-

lium trudere uelle. Pauca uē-
 rō ueteris historiae, quan-
 tum adhuc memoria teneo,
 quantumq; ad hanc praesen-
 tem causam pertinere pro-
 priè uidetur, non incommo-
 dūm hic ascribi posse existi-
 maui. Nam cum Alexander
 Magnus pugnam illam ad
 Issum initurus esset, quem-
 admodum Bumenes Sardia-
 nus in epistola ad Antipa-
 trum refert, manē in taber-
 naculum eius ingressus He-
 phæstio, siue tum ita oblitus
 sui fuerat, siue cōsternatus,
 quemadmodum et ego, si-
 ue etiam numine aliquo in-
 pellente, idem tum quod e-
 go dixit, ὑγίαντι βασιλεῦς, hoc
 est, Vale rex: tempus iam est
 in aciem educi exercitum.
 Conturbatis autem cæteris
 qui tum aderant, ob inopi-
 natam ac nouam salutem

ἔν ἑνὲ ἐπιτάφῳ οἱ τὸν Α-
λέξανδρον, ἐκείνου σὺν θη-
μα πρὸ τῆς μάχης παραδίδω-
ναι τὴν στρατιὰν τὸ ὑγιαίνειν, καὶ
ἐπὶ τῷ σωθῆναι τὴν θαν-
ματὶν ἐκείνῳ νικῶν ἐνίκησεν.
καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου,
Σελεύκῳ ἐπιστάλῳ, σαφῶς
ἀντιφάσι τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ
ἢ τῇ ἐπιστολῇ ὑγιαίνειν αὐ-
τὸν προσελάττει· ἐπὶ τέλος δὲ
αὐτὸν τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπιγράψαν-
τος χάριν, ὡς Διονυσίου δώ-
ρο, ὅτι αὐτὸν ἐπιστολῇ αὐτοῦ
συναγαγὼν φασιν. ἄξιον δὲ
καὶ Πύρρου τῷ Ἡπειρώτῳ μνη-
σθῆναι, αὐτὸς μὲν Ἀλέξανδ-
ρον, τὰ δούτερά ἐν στρατι-
ῇ ἐν γυναικὶ, καὶ μυρία
ἄλλα τὰ τύχας ἐν γυναικὶ.
ἐπὶ τούτῳ αὐτὸς θεοῖς δούχοις
καὶ θύει, καὶ ἀνατι-
θεῖς ἱερὰ ποιεῖ ἐν νίκῃ, ἢ βα-
σιλέως ἄξιωμα μᾶλλον, ἢ δού-
λευ, ἢ πλουτίου ὑπερβό-
λων ἢ τοῦ παρ' αὐτῶν, ἀλλ'
ἐν τούτῳ ὅτι, ὑγιαίνειν, ὡς

quietem uidit adflare sibi
Alexandrum, & iubere ue-
teffaram hanc ante pu-
gnam militibus daret, ὑγια-
νειν uidelicet, ac sub hac teffo-
fera seu nota militari praeco-
claram illam uictoria mox
consecutus est. Praeterea &
Ptolemaeus Lagi missis ad
Seleucum literis plane ordio-
nem inuertit, principio qui-
dem epistola ualere illum
iubens, pro eo autem ubi alij
uale scribunt, in fine τὸ χά-
ριν, hoc est auere subscri-
bens: quemadmodum Dio-
nyfodorus tradit, is qui epi-
stolas illius collegit. Non ini-
quum autem fuerit & Pyr-
rhi Epirotae illius mentionē
facere, qui post Magnum
Alexandrum secundas in re
militari tenuit, uariasq; for-
tuna mutationes ac uices
pertulit. Hic igitur cū deos
precando, sacrificando, do-
nariisq; consecrando quoti-
dine ueneraretur: nunquam tamen uel uictoriam ab illis,
uel regni alicuius ampliora maiestate, uel gloriam, uel diui-
tiarū abundantia postulauit, sed unū hoc ὑγιαίνειν, hoc est
uale-

ἔσ' αὖ τὸτ' ἔχει βαδίζας αὐτῷ
 τῶν ἄλλων προσεινυσομένων.
 καὶ ὄψις αἰμαί, ἰφρόνεια, λό-
 γισμὸς ἔτι ἔδω ἰφίλ-
 τῶν ἀπάντων κραδῶν, ἔσ' αὖ
 τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπὸν, ἀλλὰ
 οὖν ἰκάνει καὶ ἰδίῃ ὑφ' ὃ
 μῶν ἀποδίδεσθαι, τάχα αὖ
 ἀποί τις, σὺ δὲ τοῦτον ἰναλ-
 λάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔο-
 φιδά, ὅμῃ τῷ δικαίῳ λό-
 γῳ ἐπ' αὖ ἔξω εἴς τὸ ἡμαρτυ-
 κίνας, ὅσπερ αὖ εἰ τις πρὸς
 τῇ λυνύμῃ τὸ ἱερῶν, ὃ πρὸς
 τῇ κηφελῇ τὰς κυνμίδας ἰ-
 πιδύσας, ἀλλ' ὃ βίλλισι.
 φαίλω αὖ καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν,
 ἀκρίτως αὖ ταῦτ' ἔλεγες, ἢ τις
 ὅλως καὶ ἰδίῃ ὑγίαιεν μὴ δὲ
 μέσῃ. οὖν δὲ καὶ ἰωθῶν, καὶ
 μισθῶν ἡμίρας, καὶ τῶν
 καὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκάσιον,
 καὶ μάστιγα τοῖς ἄρχουσιν, καὶ
 πολλὰ

ualere ac sanum esse, preca-
 ri solebat : ut qui putaret,
 quādiu hoc uno frueretur,
 & cetera facillimè euentu-
 ra sibi esse. Ac rectissime,
 opinor, sentiebat, illud ni-
 mirum secū reputans, quod
 ceterorum bonorum om-
 nium nullus fructus foret,
 quamdiu unū τὸ ὑγιαίνειν,
 hoc est sanitas ista corporis
 atq; animi sola abesset. Sed
 iam satis de eo, quo quicque
 horum uerborum tempore
 proprie dici solitum fuerit,
 à nobis expositum est. For-
 tassis autē dixerit quispiā,
 Tu uerò immutato ordine
 illo, etiam si nihil aliud di-
 xisses, tamen iure optimo
 accusandus ac reprehenden-
 dus fores, perinde ac si quis
 galeam tibie, aut rursus
 ocreas capiti allegatas im-

ponat. Verūm, ὁ optime (responderem & ego illi) me-
 ritò sanè hæc diceret, si quod in uniuersum tempus fo-
 ret, quod sanitate siue salute opus non haberet. Nunc au-
 tem & mane, & meridie, & noctu quoq; salute ac sani-
 tate semper opus est, & maximè principibus uobis qui mul-
 tis occupati negocijs estis, eoq; ad plura corpore integra ac
 sano

πολλὰ πρέτῃσι μὲν ὑμῖν, ἴσως καὶ
πρὸς πολλὰ δίδωαι τὸ σῶμα-
τῶ. ἵτις ὁ μὲν χαίρει ἐπ' αὐτῷ,
μῖνον σφύζον τῇ ἀρχῇ ἐχθρῶ-
σατο, καὶ ἴσως δὲ τὸ πρῶτον
μαρτὶς ὁ ὑγιάνειν παρακλινὸς
μὲν, καὶ χρύσιμον τι ὄρεα, καὶ
ὑπομνηστικὰ τῶν πρὸς τὸ
ὑγιάνειν σιωπελῶντων, καὶ ὁ
σωδύχτης μόνον, ἀλλὰ καὶ πα-
ραγγίλλει. τίς δ' ἔτι καὶ ἐν τῷ ἐν
τελῶν βιβλίῳ, ὃ αἰ καὶ παρὰ
βασίλειος λαμβάνεται, τὸτο
πρῶτον ὑμῖν ὅτι παραγγίλλο-
μα, ὅτι ὑγίαιας ὅτι ὑμῶν ὄρας αὐ-
τῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα
ἀκρίτως· ὁ δὲ γὰρ αὐτὸν ὄφρα
ἴσῃ, ὅμως πρὸς τὰλλα μὴ ὁ-
τι διακαμύσων. ἀλλὰ καὶ ὑ-
μῶν αὐτοῖς, ἵτις ἡγῶν ὅτι Ρω-
μαίων φωνῆς ἐπαίω, τὸς πρὸ
καταρτίζοντας ἀντιδιξιμένοι-
ναι, τῷ τ' ὑγίαιας ὀνόματι πολ-
λὰ καὶ ἀμέλειαι. καὶ ταῦτα
πάντα ἔπειν, ὅτι ὡς ἐν προ-
νοίας ἀφ' ὧν μὲν τὸ χαίρειν,
ἐπι-

intelligo) cum salutantes uicissim uerbis accipitis, salutis
nomine plerunque respondere illis soletis. Atque hæc o-
mnia dixi, non quòd de industria omisso uerbo χαίρειν,

sano necesse habetis. Præte-
rea aut ille qui χαίρει, hoc est
aue seu gaude dicit, auspica-
to tantum principio utitur;
ipsaq; res non aliud quàm
precatio siue optatio quæ-
dam est. at qui ualere iubet,
ille et utile quiddam facit;
et omnium eorum admo-
net simul, quæ ad sanitatem
siue salutem aliquid confe-
runt neq; solum comprecas-
tur, uerum etiam denunciat
atq; imperat. Quid autem?
an non et in libello manda-
torum seu negociorū, quod
semper et à rege quoq; ac-
cipitis, hoc primum esse so-
let, quod uobis præcipitur;
quo sanitatis atq; salutis ue-
stræ curam habeatis? Ac me-
rito sanè. Neq; enim ulla ue-
stri utilitas ad res ceteras
obeundas foret nisi integri
ac salui essetis. Sed et ipsi
uos (si modò Romanum ser-
monem ego quoq; nonnihil

ἐπιτεθούσας δ' αὐτ' αὐτ' ἄ-
 πῆρ τὴ ὑγιαίνουσαν, ἀλλ' ὡς τῷ-
 το ῥ' ἄκων παθὼν ἢ γλοι-
 αῦν ἢ ξηρίων, καὶ τὰς και-
 ρὸς τῶν προσωγυρόντων ἰ-
 ναλλάττων. χάριν ὃ ὁμολογῶ
 τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα
 ἐν ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον πε-
 ριέραπεν, καὶ αἰς τὸ ἄμεινον
 περὶ λυιδίον. καὶ τάχα ὅτι ὕ-
 γας ἢ Ασκληπιῷ αὐτὸ ὑπὸ-
 νόεια τῶν ἱπράχθην, δι' ἡμῶν οὐ
 τὸ ὑγιαίνων ὑπὸ στυγερῆς, ἵ-
 πῃ ἔγωγε πῶς αὖ αὐτῷ ἱππαθῆν
 ἀντὶ θεῷ, μηδέ πῃ περὶ τὸν
 ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὁμοιον; αἰ ὃ δὴ καὶ αὐθροπύ-
 πῳ τινὰ ἔκρ' τῶ γιγνέσθαι
 ἀπολογίαν ἀπῆρ ἔδην ξένον,
 αἰ πάντων ἰσχυράκως ἐπὶ τοῖς ἀ-
 ρίτοις ἐκὸς οὗ γνωρίζω, ἵνα
 ὅτι ἄγων ἐπιθυμίας αἰς τὸν αὐ-
 τὸν διαταραχθεὶς ἰνέπισον.
 τάχα δ' αὖ τίνα ἐκπρόξαι
 σὺς fuerim? Quod si uero

pro eo ὑγιαίνων dicere stulto
 quodam affectarim, scd
 quia hoc ipsum inuito mibi
 accidit. Aut quomodo enim
 non ridiculus forem, si
 aliena lingua loquerer, &
 tempora salutationum im-
 mutarem? Gratiam aūt &
 dijs ago, quod mibi erratū
 hoc in aliud longe auspica-
 tum uerbum cōuersum fuit,
 atq; ipse in melius, errando
 prolapsus sum. Et quid sit
 hoc Salutis, aut etiam Ae-
 sculapij ipsius providentiae
 quodam factum est, qui tibi
 per me salutem ac sanitatē
 promittere ita uoluerit? Nā
 quo pacto ipse equidem, nisi
 à Deo aliquo impulsus,
 quicquam eiusmodi cōmit-
 terem, qui antea per omnē
 aetatem nullo simili pacto
 turbatus atq; animo percul-
 tus? Quod si uero & humanam quandam de-
 fensionem pro eo quod accidit, afferre conuenit: nihil no-
 uum aut peregrinum hoc est, si cū admodum in eo ela-
 borauerim, ut ex optimo atque potissimo tibi notus fic-
 rem, deinde ex nimia cupiditate ac festinantia in diuersionem
 animi consternatione quadam incido? Iam & à recto
 cogita-

ἐν τῷ ἐνδὲν λογισμῷ καὶ
πρατικῶν πλῆθος, ὅν οἱ μὲν
πρὸς τὸν θεόν, οἱ δὲ ἐν τῇ τάξει
τῆς προσηγορίας μὴ μίαν
ἴσθαι, οὐδ' ὡς οἱδ' ἴτε καὶ
ἡ ἀλλοίαι ἐννοία ἢ ἀπαίδευσις
οἶον, ἢ παραφροσύνην παρα-
φροσιν τὸ πρῶτον, αἰδῶς αὖ
τὸ ἐνδεῆλον καὶ ἀφελείας ἰστοῦ-
σιν, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἄγνο-
εῖν καὶ ἰστοῦσιν ἔχουσιν, ὡς
τῇ πᾶσι διαφασκόμεν ἐν ταῖς
ἐκείναις, ἢ πρὸς θρασύτη-
τι καὶ ἀδωκυτάτῃ ἰστί.
καὶ μάλιστα καὶ μηδὲν μὲν τοῦ
τῶν ἐκείνων, αἱ δὲ συμ-
βαίνει πρὸς διφρασίαν αὐτὸ τρι-
πλῆρες, ὡς γὰρ τοῦ πρώτου Σί-
λῳ καὶ τοῖον αἱ τε λήγεται
γινώσκαι, ἢ μὲν ἰσχυρὸν διπλῶς τε
ὡς διπλῶς ἐρῶν, καὶ ἀπολῶ-
σαι ἐκλήματ' ἢ μάλιστα ἀ-
δυναί οὐκ ἐκ τῶν μιν ἀποθνή-
σκουσιν,

cogitatione atq; animi con-
ceptu facile etiam decurba-
uerit aliquem militum mul-
tudo atq; frequentia, quo-
rum alij quidem aduersus
protrudunt & impellunt,
alij autem ordinem salutari-
um impediunt & distuba-
bant. Tu o uero, sat scio,
per quantumuis alij demen-
tiam, aut inscitiam, aut co-
tiam delirationem quan-
dam, factum hoc interpre-
tantur, pro uerecundia &
simplicitatis quodam sym-
bolo atque indicio ipse ac-
cepisti, animi que nihil fo-
rense aut uasfrum, nihil ar-
tis aut calliditatis habentis
signum esse existimasti;
quando cerie nimia in his
rebus audacitas, non mul-
tum a temeritate atque im-
pudentia distat. q At ipse

quidem optarim, ut ne unquam contingat mibi in hunc
modum errare: q si uero aliquando contingat, ut id in fau-
orem & auspiciatam comprecationem aliquam semper e-
uadat. Temporibus igitur primi Augusti etiam tale quiddam
accidisse dicitur. r Nam cum ipse sorte quadam iudicio cui-
dam praesedisset, atq; causa recte ac legitime iudicata, bo-

σον, ὃ ἢ χάριν ἐμολογῶν, μι-
 γάλη τῇ φωνῇ χάριν οἶδα σοι,
 ἔφη· ὡς αὐτοκράτωρ, ὅτι λακῶς
 καὶ ἀδίκως ἰδίκασας. καὶ τῶν
 πόρι Σιβατῶν ἀγανακτοῦν-
 των, καὶ διασπάρσασθαι τὸν αὐ-
 θρωπον ἰθιλόντων, παύσα-
 σθαι χαλεπαίνοντός, ἰκάνθη
 ἔφη· ὃ καὶ πῶς γλῶττιον αὐτοῦ,
 ἀλλὰ πῶς γνώμην ἱξιάζειν
 ἔξισον. ἰκάνθη μὲν οὕτω, οὐ
 δ' ἔτι πῶς γνώμην σκίψας,
 πάντων δυνάμει δυνάσεις, ἔ-
 τι πῶς γλῶττιον, ἀφῆμος καὶ
 αὐτός, ἔτι καὶ δ' ἐνταῦθα ἤδη γε-
 νομένη, ἀνέτως ἄλλο τι φι-
 λητέσι δα. μή τις δόξα ὅτι
 πῖτνός ἐστι μαρτυρεῖναι, ὡς πῶς
 ἀπολογία ταύτῃ συγγρά-
 ψαιμι. καὶ ἔτι, ὡς φίλτατι Αἰ-
 σκλαπιδί, τοῖς τοῖς φανῶναι τὸν
 λόγον, ὡς μὴ ἀπολογία, ἀλλ'
 ἐπιδέξις ἀφορμὴν ἔσ-
 ναι δοκῶν.

quiddam uereri debere, uidelicet ne qui me putent ex
 composito errasse hoc pacto, quod hanc apologiæ scriben-
 da causam haberem, atq; utinam quidem, ὁ ὀπτιμὲ Αἰσ-
 κλαπιδί, cuiusmodi hæc appareat oratio, ut non apolo-
 giæ speciem, sed ostentationis alicuius capta
 tam occasionem præferat.

minem quendam iniuste ca-
 lamitoseq; delatum, à maxi-
 mo quodam crimine absol-
 uisset, ille gratiam agere uo-
 lens, alta uoce proclamauit
 Gratiam tibi, inquit, Im-
 perator, habeo, quod male
 atq; iniuste iudicasti. Ibi cū
 cæteri qui circa Augustum
 erant, grauius indignaren-
 tur, hominemq; discerpere
 ac lacerare uellent: Desiste,
 inquit ille, ab indignatione.
 Neq; enim linguam ipsius,
 sed animum examinare at-
 que inspicere æquum est. Ita
 tum ille. At tu siue animum
 inspicere & contemplari
 uoles, beneuolum reperies
 siue linguam, neq; ipsa inau-
 spicatum aut ominosum ali-
 quid dixit. q Cæterum ui-
 deor hoc loci iam constituta
 non immerito & aliud

ANNOTATIONES.
GILBERTI COGNATI
Annotationes.

197

ARGUMENTVM EIVSDEM.

Lucianus in hac apologia usum uerborum τὸ χαίρειν καὶ ὁ γαίρειν ostendit, & cui temporibus quibusque accommodata fuerint: atque exempla eorum recenset, qui uel simili errore aliquando lapsi fuere, uel meditato, eodem quo ipse, uerbo usi, magnum ex eo commodum consecuti sunt, Hephæstionis & Alexandri, Antiochi, Ptolemæi, Lagi, Pyrrhi. Hoc ego nunc addam ex Dione in Adriano: Cornelius inquit, Fronto peruerseri quandoque ab cœna domum repetens, officium cuidam præstiturus, ἐν solῷ ἀφ' ἡνίκ᾽ ἐστι iudicium ingressus: iudices ita salutauit, ut non matutino uteretur uerbo χαίρειν, id est aue: sed uespertino ὑγιαίνειν, quod salue interpretantur. Cæterum, ὑγιαίνειν ambiguum uerbum ferè in malum sonat, quum ambiguum significamus abesse sanitatem mentis. Eo uerbo quidam Cæsari exprobrauit insaniam, Philippus Menecrati. Semper uerò χαίρειν dicunt Græci, quibus bene precantur. Erasmus noster in opere de Conscribendis epistolis: Græci, inquit, sermè in hunc modum salutant, Πλάτων τῷ Δίῳ καὶ ᾧ πρῶτον ἔειπεν. Quæ uerba non hoc sonant Græcis, quod quidam existimant, quasi iubeamus illos quos ita salutamus, bene uiuere, sed quod felicitatem precemur. Nam quibus res sunt secundæ, ij Græcis ὑπερ᾽ ἔειπεν dicuntur. Quidam pro ὑπερ᾽ ἔειπεν dicunt χαίρειν, quod apud nos sonat gaudere. Vtrunque uno uerbo expressit Flaccus:

Celso gaudere, & bene rem gerere Albinonano.

Pythagoras quoque in Epistolis non alia usus est consalutatione, quam ut iuberet ὑγιαίνειν. Inter Mazas porro dijs sacra erat & ὑγίεια: quo nomine propriè significatur sanitas. Compertum id quoque nobis, cum qui tuendæ sanitatis artem profiteatur omnifariam, ὑγιεινὸν à Græcis nuncupari. χαίρειν primus scripsit in Epistolis Cleon, cum iam Atheniensis imperij habenas gubernare cœpisset, quem Aristophanes in Pluto comico sale perstringit, dicens: Verbum esse uetus iam & obsoletum. Pro quo subiungit aliud, nempe ἀσπάζομαι

*** 5 χαίρειν

χαίρει μὲν ἡμῶς ἰσὶ ὡς ἄνδρες λιμῶται
ἀρχαίον καὶ ἀνὴρ πρὸς ἀρχαίον καὶ σαπρὸν
ὑποζύμα: hoc est,

Gaudere nos inbeo populares, o viri:

More alloquendi iam obsoleto atque uereri,

Saluto nos.

a Difficile sanè est) Exordium à loco communi. b Vix
sus igitur.) Propositio. c μακρὰν χαίρειν.) Erasmus meus
hunc locum ita uertit in Chiliad. Hoc dictum longum uale-
re, declarat nobis ad amplius curæ futurum. Metaphora est,
inquit, sumpta ab ijs qui discedant diutius abfuturi, seu nun-
quam redituri. Est sapiculè apud nostrum Lucianum, ut in
Ioue Tragædo, item in Gallo, dialogo de Humanorum sta-
tuum uanitate pulcherrimo, μακρὰ χαίρειν φράσας: id est, lon-
gum ualere iussisset. Cicero ad Atticum lib. octauo: At ille
πολλὰ χαίρειν τῷ Κελῶ dicens, contulit se Brundisium. Item
Hippolipus apud Euripidem: τῶ σὴν δὲ λυπρὴν πολλὰ ἰγὼ χαί-
ρειν λέγω, Veneri tuæ multum ualere renuncio. Cicero lib. 15.
Epist. famil. pro μακρὰν χαίρειν, dixit nuncium remittere: Vir-
tuti, inquit, nuncium remisisti, delinquit illecebris uolupta-
tis. Vergilius,

Et longum formose, uale, uale, inquit, Iole.

d τὸ ὑπερτελεῖν.) Socrates apud Platonem in Euthydemo do-
cet, τὸ ὑπερτελεῖν, id est commoditatem prosperitatemque a-
gendi, non ex ijs, quæ materiæ & organi rationem subierint
potius, quàm ex uisus cognitione, quam securitatem esse uale,
pendere. In hac enim illud est stabile, de quo Cebes loqui-
tur, firmum & immutabile. e ὑγιαίνειν.) Inter innumeras &
eximias cùm corporis tum animi dotes, quas diuina hominì
largita est benignitas, non est sanitate uel utilior alia, uel iu-
cundior: id quod (quisque ille tandem fuerit) breui testatus
est senariolus, οὐκ ἴσ' ὑγιαίνειν ὑπὲρ τοῦ ἰσθμίου. Siquidem ea
est, cuius, uel uulgo teste, nunquam obrepit homini satietas.
Fastidiuntur opes, libido, luxus omnis, atq; ut semel dicam,
omnia, non raro & ipsa uita: hæc sola, siue animum spectes, si-
ue corpus, non fastiditur unquam. Pyrrhus Epyrotharum
bellicosissimus rex, solam salutem precatus est, ratus facilè
ad futura reliqua, ubi illa adesset: optimeque putans, nihil de-
esse homini, si illa adsit. Id contemplantur olim ueteres illi Gra-
corum

eorum philosophi, hanc unam precabantur ijs, cū quibus de rebus essent arduis collaturi, arbitrati; (id quod res erat) ὡς ἔκαστος τυχῆναι καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, ἢ σκόλως πάντα περὶ λαφύρας τ' ἀνθρώπων ἀγαθὰ. Tantumq; fuit illis cordi sanitas, ut contracta illius Græca uoce, quæ γυγία est, in hanc figuram

expresserint, quam Lucianus hic triplicē quinque linearē triangulū uocat. Hæc est militaris illa tessera, cui Antiochonus Soter, ut testatur idem Lucianus hic, insignē illam & admirabilē de Galatis uictoriam acceptam retulit. Hoc est nobile illud insigne, quo nobisitari cupiebat Asclepiadēs

mauem Hippocrates, cuius in epist. quadā ad Damagetū amicum meminit. Hoc deniq; illud est numen, quod nō puduit in sacro sancto illo iureiurando eundem iurare Hippocratem. Huic tam eximie doti diuinitus addita est conseruatrice ac custos Medicina, quæ hoc præstare potest, ut salua nobis sit sanitas, aut sicubi uel nostra uel naturæ iniuria labefactata fuerit, sibipsi postlimino restituatur. f Quaternionem.) De perfectio triangulo, de q; Pythagoreorum iureiurando, quædam annotauimus in Vitarum auctione. g χαίρειν.) χαίρειν ad secundam ualitudinē in epistolis atq; salutationibus locum inuenit cōmuni loquēdi usu. tametsi Plato mauult ὑπέραιτιον. Est enim læticia affectio animi in corpore sano. Hinc Horat. lib. 1. Epistol. 8

Celsō gaudere, & bene rem gerere Albinouano.

h Pyrrhi Epirotæ.) De Pyrrho Epirotarū rege, uide lib. 18. Iustini. i Tu uerō.) Obiectio mutati ordinis, cui respondet primò à uī & potestate uerbi, q; ea omni tempore conueniat. k Præterea A' collatione salutationum. l Quid aut.) A' proprio exemplo & usu eorū, à quibus reprehenditur. m Nisi à deo.) Translatio erroris in Deum aliquem. n Quod si uerō.) Alia defensio qua & pro errore & animi perturbatione respondet. o Tu uerō.) A consueto. p Quantumuis alij.) A remotione causæ. q At ipse quidem.) Confirmatio qua uoluntatem principis pro se interpretatur, à consequentibus. r Nam cū ipse.) Ab exemplis. s Cæterum.) Alia obiectio, hæc ὑπερτασία, cui respondendo orationē cōcludit κατ' ἐνχῆρ.

HERODOTVS VEL AETIO.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

Vincentio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Ostendit hac præfatione Lucianus, sed exemplo Herodoti, & post hunc Actionis pictoris, adductum ut in conuentu totius Macedoniæ exhibere se, ac specimen aliquod sui præbere uoluerit. Esse enim compendiosiore hanc uiam ad laudem & gloriam comparandam, quàm singulas ciuitates circumeundo, magno negotio, multoque tandem tempore inclarescere. Exordium à uoto incipit, post narratione utriusque Herodoti & Actionis exemplum exponit: quæ quia maiorem scripti huius partem absoluit, utriusque nominis titulum quoque dedit. Hinc adoptatio sequitur, qua suum institutum cum superioribus exemplis comparat, amplificata per collationem, præsentis conuentu cum Olympico, à loci & hominum qualitate. Postremo petit, ut illorum exemplo se quoque pro aliquo mediocri oratore habeant, non cum optimis ac uetustissimis illis, sed cum præsentibus conferendo,

ΗΡΟΔΟΤΗΣ ΕΙΣΙ ΜΕΝ ΚΑΙ
ΤΑΛΛΑ ΜΙΜΗΣΑΘΑΙ
ΔΥΝΑΤΟΝ ΕΙΜΙ, Ε ΠΑΝ-
ΤΑ ΦΙΜΙ, ΕΩΣΑ ΠΡΟΣΩ ΑΥΤΩ
ΜΕΙΣΟΝ ΓΑΡ ΔΥΧΥΣ ΤΕΤΕ ΓΙ, ΑΛ-
ΛΑ ΕΑΝ ΉΝ ΙΝ Τ ΑΠΑΝΤΩΝ, ΕΙΟΝ
ΕΙ ΕΑΛΛΑ Τ ΛΟΓΩΝ, Ε ΑΡΜΟ-
ΝΙΑΝ

VTinam & uero
alijs Herodoti uir-
tutes mihi imitari
concessum fuisset, non o-
mnes dico quibus ille prædi-
tus præcelluit (maior enim
uoto hæc res fuerit) uerum
unam ex omnibus, uidelicet
aut orationum elegantissi-

marum mundiciem, aut illarum numerosam concinnita-
tem,

γίαν αὐτῶν, ἢ τῷ οἰκῶν τῇ
 λυγῇ καὶ προσφύει, ἢ ὅτι γινώ-
 μες τὸ πόριττον, ἢ ὅσα μυρία
 καὶ ἐκείνῃ αἶμα συλλαβῶν
 ἔχει, πῶρα δὲ εἰς μίμνησιν ἰλ-
 πίδῃ. ἢ ἵπποισιν ὑπὲρ τοῖς
 συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλο-
 λαχὺς τοῖς Ἕλλησι ἐν βραχὺ
 καίτε, ἰγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλῃ
 ἂν μιμησάμεθα. πολύσας
 γὰρ οἰκῶν, ἐκ τῆς Καρίας,
 οὐδὲ τῆς Ἑλλάδῃ, ἰσχυροτά-
 τος ἱαντῶν, ὅπως ἂν τὰ χι-
 στα καὶ ἀπρυγμάνεστα ἐπὶ
 σιμῇ καὶ πόριτον γένοι-
 το, καὶ αὐτοῖς, καὶ τὰ συγγραμ-
 μάτια τὴν μὲν ἔν τῷ ποσειδῶν
 τα, καὶ μὲν Ἀθηνῶσι, καὶ ἵ
 Κορινθίοις ἀναγιγνώσκουσιν,
 ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις
 ἐν τῷ μῦθῳ, ὅτι γινώσκουσι καὶ μα-
 κρὸν ὑγῆται εἶναι, καὶ ἑβλὴν ἢ
 μακρὰν ἐν τῷ τοῖστῳ εἶσθαι.

ἐκείνῃ

miserabilis fieret cum ipse, tum eius quoque elucubratae
 uigiliae. Atenim obambulantem, nunc quidem Atheni-
 ensibus, nunc autem Corinthijs recitare bistoriarum mo-
 numenta à se condita, mox Argiuis aut Lacedaemonijs, par-
 tim laboriosum esse existimabat & longum: partim cun-
 ctationē & morā nō mediocrem in illo fore prospiciebat.

tem, aut propriam & natu-
 ralem linguae Ionicae dictio-
 nem, aut sententiarum gra-
 uitatem & praestantiam,
 aut quaecumq; alia (quae &
 infinita sunt & elegantia)
 ille uno quasi fasciculo com-
 prehensa possidet, omnem
 imitationis spem excedētia.

Ceterum quae cum libris à
 se elucubratiss fecerit, tum
 quemadmodum passim in
 breui temporis spacio apud
 Graecos in noticiā uenerit,
 mihi & tibi & alteri cui-
 cunq; tandem imitari haud
 quaquam fuerit difficile.

b Cum enim relictā patria
 soluisset ex Caria, recto cur-
 su in Græciam delatus est,
 ubi de seipso eam cogitatio-
 nem suscepit, quo pacto quā
 celerrimē & minimo cum
 negotio inclaresceret, ac fa-

ἐκαστὸν ἕξειεν διασπῆν τὸ πρῶ-
γμα, ἔδει κατὰ διαίρησιν ἕτοι-
ματ' ὀλίγον ἀγῶνον καὶ συλ-
λίγον τίνων γυνῶσι, ἐπιβούλου
δὲ, αἱ δυνάτεσσι ὡς, ἀθρόοις πε-
λαῖαν τῆς Ἑλλάδος ἅπαντα
ταῖς ἐνίσταται ἔμολαμπικὰ τὰ
μεγάλαν καὶ ὁ Ἡρόδοτος τοῦτ'
ἐκείνο, ἔπειτα οἱ νομίσας τὸν
καίρον, οὗ μάλιστα ἐκλίχτο,
πλείους τε τῆς πρῶτης τῶν πα-
ρόντων, ἅπαντα χεῖρα ἔδει-
ξεν ἀρίστην σωσιλεγεμεν,
παρὰ τὸν ἐς τὸν Ὀπισθόδε-
μον, ἐς θιατῶν, ἀλλ' ἀγνισ-
τὸν Ὀλυμπίαν προῆλθεν ἰου-
δὸν, ἔδει τὰς ἱστορίας, καὶ ἐκ-
λῶν τὰς παρόντας, ἄχρι τῆς
μέσας ἐκλήσεως τὰς βίβλους
αὐτῶν, ἐννέα καὶ αὐτὰς ἕσας. ὅ-
θεν ἔμ' ἅπαντες αὐτὸν ἔδεισαν
πολὺν μᾶλλον, ἢ τὰς Ὀλυμ-
πιονίνας αὐτοὺς. καὶ οὐκ ἴσ-
τιν ὅστις αὐτόν ποτε ἔμ' τὸν Ἡρό-
δοτον ἐνόματ'. οἱ μὲν αὖ-

Voluit ergo negotium o-
mne in compendium cōtra-
bere, neque ita particula-
tim innotescere, noticiam
modicè & pedetentim con-
gregans & colligens. Calli-
dè uerò obseruabat, si quispiā
locorum Græcos unā cono-
gregatos omnes depreben-
deret. Commodum ita-
que instabant magna O-
lympia. Herodotus autem
hanc solam sibi uenisse oc-
casionem arbitratus, cuius
maximè erat cupidus, fre-
quentissimis ludis obserua-
tis: iamq; ex omnibus locis
collectis Græcorum optima-
tibus, progressus in Opistho-
domum, non spectatore, sed
certatorem se ipse exhibe-
bat, cantillans historias me-
morie à se proditis, ac
præsentium aures orationis
suauitate demulcens, donec
& Musarum nominibus e-

ius libri nobilitari & uocari cœpi sint, & illis nouem exi-
stentibus. Proinde iam omnes illū nouerāt, multo profectò
magis q̃ Olympicorum certaminū uictores: nec quisquam
erat, cui Herodoti nomen inauditū fuerat, quē nonnulli i-

οὐδ' ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ,
 οἱ δὲ ἐκ τῶν τῆς πανηγύρεως
 ὁνόντων πυνθανόμενοι. καὶ
 ἃ πυνθασάντων, ἰδόντες
 αὐτοὺς αὐτῷ δακτύλῳ, ἔτε-
 λεοντο Ἡρόδοτος ὅστις, ὅτι τὰς
 μάχας τὰς πόροικας κατὰ
 συγγενεῶν, ὅτι τὰς νίκας ὁ
 μῦθ' ὁμνήσας. τειχῶν ἰκῶ-
 νος ἀπείκων τῶν ἰσχυρῶν,
 ὡς μὴ συνόδῳ παρδόμεν τι-
 να κοινῶ ψῆφον ἐν Ἑλλάδι
 λαβόν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς ὅχι
 ὅφ' ἴσως μὴ διὰ λύγην,
 ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν ἔ-
 κατ' ἦν τῶν πανηγυριῶν.
 ὅπως ὕστερον κατανοήσασθε,
 ἡμίτομον τινα ταύτῃ ἰδόν
 ἐν γυνώσκειν, ἰππίας τι ὁ ἐπι-
 χόρῳ αὐτῶν σοφιστῆς, καὶ
 πρόδοντος ὁ Κῆς, καὶ Ἀναξ-
 ξιμένης ὁ Χίος, καὶ Πῶλος ὁ
 Ἀκραγαντίνος, καὶ ἄλλοι οὐκ
 ὀλίγοι, λόγους ἔλκον αἰεὶ καὶ αὐ-
 τοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἃφ'
 ὧν γινώσκοντες ἐν βραχέϊ ἵσταν
 το. καὶ τί σοι τῆς παλαιότητος
 καὶ Ἀναξίμενης ὁ Χίος, καὶ Πῶλος Ἀκραγαντίνος, αἱ δὲ ὁπλῆ-
 ρες, orationes semper habuerunt, & in ludis publicis, un-
 de breui sui noticiā paraueunt. Quorsum uerò tibi priscos

psi audiuerant in Olympia;
 alij uerò ex ijs qui ex ludis
 regreffi fuerant, audita &
 ipsi perceperant. Tum uerò
 ubicunq; in publico saltem
 apparuisset, certatim com-
 monstrabatur digitis: Hic il-
 le est Herodotus qui pugnas
 Persicus lingua Ionica con-
 didit atq; conscripsit, qui
 uictorias nostras uenustissi-
 me concelebrauit. Talem i-
 pse laudem historiarum no-
 mine consecutus est, in uno
 conuictu ab omni populo
 totius Græcia commune na-
 tus suffragium, non ab uno
 per Iouem præcone ebucci-
 natus, sed in omnibus quae
 quauersum ciuitatibus, un-
 de quisque erat eorum qui
 ad ludos publicos conflue-
 rant. Hoc cū animaduertis-
 sent postea ad parādā cogni-
 tionē uia esse cōpendiosissi-
 mā, et Hippias illius gentis
 Sophista, d Prodius Cius,

ἐκάντες λίγη σοφιστὰς, καὶ
 συγγραφίαις καὶ λογογράφαις:
 ὅπου καὶ τὰ τελευτῶν ταῦτα,
 καὶ Αἰτίωνα φασὶ τὴν ζωγρά-
 φον, συγγράψαντα τὴν Ρω-
 ξάνης καὶ Αλεξάνδρου γάμον,
 ὅς ἐστι Ολυμπίαν, καὶ αὐτὴν ἀγαθόν
 τα, τὴν ἀνὴρα ἐπιδέξασθαι,
 ὥστε Προξένου, Ἐλλασι-
 κλῶ τότε ὄντα, ὁδίστα τὸ τί
 χην, γαμβρὸν ποιεῖσθαι τὴν
 Αἰτίωνα. καὶ τί τὸ θαῦμα ἐ-
 νὶ τῇ γραφῇ αὐτῇ, ἥ τι τότῃς,
 ὥς τὴν Ἐλλασικλῶ δι' αὐτὸ,
 ἐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Αἰτίωνι συ-
 νάψασθαι τὴν θυγατέρα τὴν γά-
 μον; ἔστιν ὃ ἀπὸν ἐν Ἰταλίᾳ,
 ἡλικίᾳ ἑξῶν, ὥστε καὶ σοὶ αὐτὸ
 πᾶν ἔχειμι. θάλαμος ἐστὶ πε-
 ρικαλὺς καὶ ἡλιν νομφινὴ.
 καὶ ὃ Ρωξάνη ἐκείνηται, παρ-
 καλὸν τι χρῆμα παρβὺν, ἐς
 γυνὴν ὁρῶσα, αἰδομένη ἑσθῶτα
 τὴν Αλεξάνδρου. ὁρῶντες δὲ τι
 ὄντος μεδιῶντος, ὁ μὲν λα-
 τόντιν ἰφιστὸς, ἀπὸ γυναικὸς
 τῆς

illos percenseto sophistas, et
 historicos, & oratores, cū
 & hæc inter uetera cōmo-
 dē locum habere possint? B-
 tenim perhibent Actionem
 quoq; pictorē, Rhoxanes et
 Alexandri depictas in tabu-
 la nuptias, in Olympiā per-
 tulisse, ac imaginem spectā-
 dam ostentasse, adeo ut Pro-
 xenides, quem tunc certami-
 num iudicem Græci consti-
 tuerāt, artis præstantia de-
 lectatus, Actionem generū
 sibi asciuerit. Sed quæret a-
 liquis, quodnam tantum as-
 fuerit picturæ miraculum,
 per quod adductus Proxeni-
 des Actioni peregrino filiā
 suam nuptam tradiderit.
 Est enim quidem imago
 in Italia, quam egomet ui-
 di, adeo ut tibi quoq; de ea
 compertam ueritatem dice-
 re possim. Thalamus est su-
 pra modum elegans, & le-
 ctus nuptialis uestimentis instratus. Hunc iuxta locata est
 Rhoxane uirgo, corpore et facie uenustissima, terram mo-
 deste intuens, Alexandri assistentis præsentia honorifice re-
 uerens. Cæterū Cupidines quidā ridentes, alter quidem à
 tergo

ἡρακλῆς τὴν καλὴν ἔργον, καὶ
 δάκνυσι τῷ συμφίῳ τὴν Ρω-
 ξάων· ὃ δὲ τις μάλα δου-
 κῆς ἀφαιρᾷ τὸ σὺν δάκνυσι
 τῷ περὶ, ὡς κατακλίνει το
 ὕδα. ἀλλὰ τῆς χλαμίδος τῆ
 Αλιξάνδρου ἐπειλημμένον
 ὄντος, καὶ ὅτ' ἔλκεα αὐτὸν
 περὶ τὴν Ρωξάων, πάντων βί-
 αως ὑπὸ πύματι. ὃ βασι-
 λῆς ἢ αὐτὸς μὲν εἰσφέρειν τι
 καὶ ἰνὴν τῇ παιδί. παροχῇ
 ἢ, καὶ συμπαγωγὴς Ηφαιστίων
 συμπαρίστα, δὲ δὲ καὶ μελέων
 ἔχον, μερακίῳ πάντων ὡραίῳ
 ἐπὶ δὲ μελέων, ὕμνῳ, ὁ
 οἰμαίετι· ὃ γὰρ ἐπὶ γύρα πῶ
 τὸν μα. ἰσθρῶθε ἢ τῆς ἀν-
 οῦ, ἄλλοι ἐρωτῶν παίεσιν
 ἐν τοῖς ὀπλοῖς τοῦ Αλιξάν-
 δρου· δύο μὲν τὴν λέγχην αὐ-
 τῷ φέροντες, μιμούμενοι
 τοῖς ἀχρῶφόροις, ὅποτε δὸν
 φέροντες βαρύντο· ἄλλοι δὲ
 δύο ἕνα τινὰ, ὑπὸ τῆς ἀσπί-
 δος κατακείμενον, βασιλῆα
 δὲ τὸν καὶ αὐτὸν οὖρον τῶν
 ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλη-
 μένοι. οἷς ἢ ἐς τὸ δῶρα καὶ ἰσθ-
 τραβὺν, σcuti loris innoluti.

tergo stans digitis redimi-
 culum aufert à capite, ac
 Rhoxanen sponso common-
 strat: aliter nimium servis-
 liter à plantis aufert san-
 dalium ut iam decumberet.
 alius Alexandri chlamyde
 innolutus, illum ad Rhoxa-
 nen pertrahit, ualde vio-
 lenter annixus. Sedenim
 ipse rex coronam quan-
 dam puella porrigit. Adest
 praterea et Parochus spon-
 sae ductor Hephæstion, ar-
 dentem facem tenens in ma-
 nibus, formoso admodum
 adolescenti innixus. hunc
 ego Hymenæum esse opi-
 nor: neque enim nomen ad-
 scriptum fuerat. Ex alia
 autem parte tabulae alij Cu-
 pidines in armis Alexan-
 dri colludebant. duo qui-
 dem hastam illius ferentes,
 eos imitabantur qui ferens
 dis oneribus grauari uiden-
 tur. Alij duo unum ali-
 quem iacentem, super cly-
 peum penè ipsum ut regem
 Porro unus in iborace supi-
 nè iacen-

θῶν, ὑπὲρ ἡμέτερον, λο-
χῶντι ἰσικῶν, ὡς φοβήσασθαι αὐ-
τὰς, ὅπως κατ' αὐτὸν γίνον-
το σύροντόν. ἔπειτα δὲ αὐτὸς ἄλ-
λως ταῦτά ὄντι, οὐδὲ πορ-
είργεται ἰν' αὐτοῖς ὁ Αἰτίων,
ἀλλὰ Αἰετοῖ τοῦ Αλκιμάδου,
καὶ τὸν ἐν τῇ πολιτικῇ ἔρ-
τα, καὶ ἐν τῇ ἁμαρτῇ Ρωξάνης
ἔρτα, καὶ τὸν ὅπλων ἐν ἐπιλέ-
τοις· πάλιν δὲ ἔστι ἁπλῶς αὐ-
τῇ καὶ ἄλλως γαμήλιον τι ἐπὶ
τῇ ἀλκιμῇ διαφάνει ἔχουσα,
προμνηστὸς αὐτῇ τῷ Αἰ-
τίωνι, πῶς τὸν Προξένου θυ-
γατέρα, καὶ ἀπὸ τοῦ γάμου,
καὶ αὐτοῖς, παρόντων τῶν Α-
λκιμάδου γάμων, ὑπὸ θυμῷ
γαγῆ τῷ βασιλεῖ, μετὰ δὲ ἁπ-
λοῦ γάμου, προσελθὼν
ἀπὸ τοῦ γάμου, Ἡρόδοτος δὲ ἔ-
στιν (ἐπ' αὐτῇ γὰρ ἐπ' ἡμέ-
τερον) ἰκανῶς τῶν Ολυμπίων
πῶς πανηγυρίῳ ὄντι, καὶ οὐγ-
γραφία θαυμαστὸν δάξαι τοῖς
Ἕλλησι, τὰς Ἑλληνικὰς δι-

ξίβησιν

nē iacentem ingressus infan-
dias tendenti similis esse ai-
detur, ut illos ex improviso
perterrefaciat, ubi trahen-
do ad se perucussent. Neq;
uerò hæc ludicra sunt aut
puerilia, & in quibus ex-
primendis temere elabora-
set Action, sed quibus Ale-
xandri ad res bellicas amo-
rem adumbrare uoluit, &
quod eadem opera & Rho-
xanes amore flagrarit, &
armorum curam per obli-
uionem nō abiecerit. Quæ
quæ uerò & alias ipsa ima-
gine nuptiale quiddam re-
uerā ostensum est, nempe
Proxenide natam antè Aeo-
tioni fuisse d. sponfam, illaq;
in matrimonio ducta ab ἡ-
lisis successiua opera Alexā-
dri nuptijs, sub rege sponso
ductore pro nuptijs colore
et penecillo expressis, uer. ac
nuptijs præmiū reportans.

Proinde f. Herodotus (regre

dior enim ad illum) satis superq; sufficere Olympiorum lū-
dos existimauit ad faciendam fidem, Græcū eū scripto-
rem esse admiratione non indignum, qui Græcorum ge-

sta illis

ζήτητα, ὡς ἐκείνῳ διεβλήθη.
 ἐγὼ δὲ (καὶ πρὸς φίλιν μὲν
 με κορυβατοῖαν ὑπολάβῃ,
 μὲν δὲ τὰ μὲν ἀνέστην τοῖς ἐκεί-
 νῳ, ἰλῶς ὁ αὐτὸς) ἀλλὰ τότε
 γινόμεον παθεῖν φημι αὐτῷ.
 ὅτι γὰρ τὸ πρῶτον ἐπιτά-
 μμα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς
 ἡμετέραν ἰσοπεσύνῃν ὅ, τι,
 μοι χρηστὸν τῷ πράγματι.
 καὶ ὁ μὲν ὅπως ἐστὶ ἡμῶν, ἀ-
 πασι γνωθῆναι, καὶ ὅτι
 πλάττει Μακεδόνων ἀν-
 ξία τὰ μὲν, τὸ δὲ αὐτὸν πει-
 ραῖντα πτωχεύοντα τοῦ ἵτινος
 συγγίνεσθαι πόλει ἐκείνῃ, ἐν
 οὐμῶν ἐφάνητο. ἃ δὲ τερψι-
 σσας πλὴν ἡμῶν πλὴν οὐδὲ
 ἄλλῃ, ἅτα παριδύμεν ἐς μέσον,
 ἀλέξαιμι τὸν λόγον, ἐς δὲ
 ὅπως ἀποθέσειδά μοι τὰ τῆς
 οὐχῆς. αὐτοῖσι ἡμῶν ἡδε σω-
 λυθῆσθαι, ὅτι πορροῖαν ὅτι
 πλάττει πόλιν, αὐτὸ δὲ τὸ
 διεβλήθη Μακεδόνων ἀ-
 πάντων,

nem propalam habuisssem, sperabam omnibus ex sententia
 succedentibus noti me compotem futurum. g Vos itaq; con-
 uenistis, ex singulis equidem ciuitatibus quicq; praestantissio-
 mi, neque non ipsa summa uniuersorum Macedonum de-
 lectissima.

sta illis recitaret, quemad-
 modum ipse faciliare solio-
 tus est. Ego uero, ac per lo-
 uem Philiu uos precor, ne
 insanire me suspicemini, ne
 que mea me cū illius cōferre
 uelle. Propitius sit mihi uir
 ille. Verūm hoc mihi cū illo
 non dissimile accidisse arbi-
 tror. Etenim quo tempore
 primū in Macedoniam se-
 cepta peregrē profectione
 ueni, apud me ipse cogila-
 bam, strenuē mihi aduigi-
 landum esse, eaq; iam tene-
 bar cupiditate omnibus ino-
 notescendi, ac quā plurimis
 Macedonum uigiliis me de-
 ostendendi. Porro autem
 singulas adueniēti ciuitates,
 interea ingrauescente eta-
 te consenescere, haudqua-
 quam facile factu appare-
 bat. Sed enim si conuentu ue-
 stro obseruato, deinde pro-
 gressus in medium oratio-

πάντων, καὶ ὑποδέχεται πόλιν
 ἢ ἀρίστην ἴσας, ἢ κατὰ πίσαν,
 μὰ Δι', ὃ ἢ πῶς ἐκείνη στενοχω-
 ρίαν, καὶ σκηνὰς καὶ καταλύβας
 καὶ πνίγει, οἷτις αὐτὴ πανηγυρί-
 σται, ἢ συρφετῶδες ὄχλος, ἀ-
 θλητῶν ἢ μάλλον φιλοθιάμο-
 νος, ἐν παρεστῶσι οἱ πολλοὶ τῷ
 κερδέστον τιβέμενοι, ἀλλὰ ῥη-
 τῶν τι καὶ συγγραφῶν καὶ
 σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὅσων
 ἢ μικρὸν ἔστιν, μὴ τὸ μὲν πα-
 ραπολὺ ἐνδείξασθαι φαίνεται
 τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢ καὶ μὲν
 ὑμῶς πολυδάμασται ὁ Γλαῦκος
 καὶ ὁ Μίλωνι παρεθιωρήτε με,
 ἡμιόλιον ὑμῖν δόξω δεῖσθαι αὐ-
 θρωπὸν εἶναι. ἢ καὶ πολὺ ἐκεί-
 νων ἀπαγαγόντες πῶς μνη-
 μῶν, ἢ αὐτὸ μόνον ἀποδεί-
 σασθαι ἰδέναι, τάχ' αὐτὸ πάντων
 μακτιγώσι μὲν ὑμῖν δόξαιμι,
 ὥς ἐν γὰρ τυλικῶτι φαδλίῳ ἐκ
 τὸν ἔμοι γ' ἔν καὶ τῷτο.

Sin uero ab illis memoria longe lateq; auocata, in hunc so-
 lum intenti fueritis, fortasse non admodum uobis fla-
 gellandus esse uidebor, ita ut in tanto
 stadio & hoc mihi
 sufficiat.

lectissima. Excepit uero ue-
 strum conuentum ciuitas o-
 mnium optima, qua cū nul-
 la ex parte Pisa conferenda
 est, neq; ea quæ illic est loci
 angustia, neq; tabernacula
 aut tuguria & suffocatio.
 Iam h neq; conuentum cele-
 brantes, uulgaris fex & tur-
 ba est, magis cupida spectā-
 di athletas, nempe uulgus
 Herodoti negligēs, sed pro-
 fectō cū rhetorū tum scri-
 ptorum atq; sophistarū o-
 mnium celeberrimi, adeo
 ut parum mihi deesse uidea-
 tur quò minus et mea actio
 perinde ut Olympiorū pio-
 rum celebris habenda sit.

i Caterū si me cum Poly-
 dānante, aut Glaucō, aut
 Milone compositum con-
 templamini, ualde audax
 homo uobis esse uidebor.

ANNOTATIONES.
GILBERTI COGNATI
Annotationes.

209

ARGUMENTVM EIVSDEM.

Hic nihil aliud agit Lucianus quã q̃ felicissimè, sed obscenus indicat, quibûsnam modis solida nominis existimatio; atque adeo minimè personata gloria comparanda sit: deniq; quorum iudicio cum primis fidere conueniat. Eiusdem argumenti ferè est Harmonides.

b Vtinam.) Exordium à uoto. b Cùm enim.) Narratio.
c Nouè.) Herodoti libri inscripti Musarum nominibus. Sũt aut nouè Musæ, & totidè libri, uidelicet Clio, Euterpe, Thalia, Melpomene, Therpsichore, Erato, Polymnia, Vrania & Calliope. id quod Suidas eiusdè poetæ uitam succinctè suoque more perstringens, testatur: & idem Lucianus. Quomodo historia scribenda sit. d Prodicus Cius.) Prodicus Cei Sophistæ Socrates in Protagora se discipulum fatetur, eiusque doctrinam & sapientiam diuinam ad Simonidem refert. Quintilianus etiam hunc Protagoræ σύγγραφον facit. Plato in Lachete hunc mirificum in explicandis nominibus artificè fuisse testatur: & in Axiocho, neminem eum gratis docuisse. quod & Laertius in Protagora fatetur. Et in Hippiâ maiore ex priuata doctrina, magnam pecuniæ uim lucratum fuisse legitur. Xenophon lib. 2. ἀπομνημονευμάτων de amico comparando cū Aristippo disputans, ex Prodicò σύγγραμμα περὶ τῆς ἡρακλείας citat. ὥρα huic operi, si Suidæ credimus, titulus fuit. e Est equidè.) Tabula & pictura Aetionis. f Proinde.) Adaptatio sui instituti ad exempla superiora. g Vos itaq;.)

Collatio præsentis conuentus, & Olympiaci ueteris. h Iam neq;.) A conditione hominum. i Ceterum.) Petitio.

ooo PHALÆ

PHALARIS PRIMVS.

♦ A A A P I S A.

Vincentio Obſopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Phalaris Agrigentinorum tyrannus fuit, cui faber quidam Perillus, ſiue Perilaus taurum æreum obtulit, ita factum, ut in eum homines damnati coniecti ſuccenſo igne torrerentur, atque inter cruciandum dum uociferarentur, mugitus bouum ederent. Hunc taurum fingitur hîc Delphos mittere, ut ibi in templo inter cætera donaria Deo conſecraretur. Et quia apud omnes pro crudeliſſimo atque immaniſſimo idem habebatur, & ob id metuebat ne donum hoc Delphi, ut ab impio & nefario proſectum, reiicerent, oratione hac contra famam hanc de ſe ſparſam, per legatos ſeſe defendit. Oratio generis iudicialis eſt, ſtatus qualitatis. Nam & tyanniæm occupaffe, & nocentes quosdam puniſſe ſe fatetur; ſed id iure ac neceſſitate quadam factum oſtendit. Exordium à uoto incipit. Narratione conſilia & cauſas ſuſceptæ tyrannidis, & quomodo eandem geſſerit, poſtremo etiam qua neceſſitate ad ſupplicia ſumenda, & cuſtodiam corporis comparandam compulſus fuerit, exponit, quæ & ipſa confirmandi uicem habent. Poſt hæc autem confirmatio ſequitur, qua ſe à crimine crudelitatis defendit, argumentis à ſimili, à legibus, & cauſa, à ſignis & comparatione ſumptum, eleuando interim etiam tyranni nomen, & inuidiam ab exemplis, & exaggerando neceſſitatem puniendi, ob multitudinem periculorum indies in hoc genere ſuccreſcentium. Peracta cauſa ad commendationem muneris tranſit, quam à cauſis & honeſtate dedicationis trahit. Peroratio ex perſona legatorum ſit, quæ aſſeueratione dictorum, & ipſorum obſtatione perſicitur.

Eπιμνησθὲς ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ὁ ἡμίτερός ἐστι δωάσας τοὺς Φάλαρις ἄξιντας τῇ ἡμῶν τὸν ταύρου τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξιμέλους τὰς ἀνέκτα ὑπὲρ τοῦτο ἱκάνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνὰ δόματ'. ἢ μὴ οὐκ ἴνικα θυομένη, ταῦτά ἐστιν. ἀλλ' ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἐπέμην. Εγώ, φησιν, ὦ Δελφοί, καὶ ἄρα πᾶσι μὴ τοῖς ἑλλήσι, ταῦτά ἐστιν ὑπολαμβάνειν, ἰσχυρὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ μὴ ἰσχυρὸς ἐπὶ τῶν μεσομένων καὶ φρονούντων φύμης τῶν ἀγροτέρων ἀνοήτων παραδιδόντων, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξίμελιν αὖ, μάστιγας δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσας ἴσθαι τι ἴναι, καὶ παρ' ἴσθαι τῶν πυνθίων, καὶ μνησθὲς σὺν οἰκοῖς, καὶ δὲ μνησθὲς τῶν Διῶ. ὑπομνήσας, ὁ ὑμῖν ἀπολογιστέμενος, καὶ πάντας, μάστιγας ὑμῶν ὡς ἀπολογιστέμενος, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπολογιστέμενος, ἀλλ' ὑμῶν, ἀπολογιστέμενος ἰσχυρὸς ἐστὶς, καὶ tantum non Dei familiares atque domestici. Etenim persuasissimum habeo, si me uobis purga-

Misit nos huc legatos, ὁ Delphi, princeps noster Phalaris, taurum hunc Apollini adducturos, ac uobis pauca quedam auditu non idonea, cum super duce nostro, tum super oblato munere uerba facturos. Itaque quorum gratia huc profecti uenimus, hæc sunt. Ceterum hæc uobis exponenda nobis in mandatis dedit. Ego, inquit, ὁ Delphi, tale de me apud omnes Græcos esse existimationem, qualis sum, at non quale me odio prosequentium, aut inuidorum mendax fama apud ignotos traduxit: præ omnibus rebus permutatio ne facta arripere uelim. Maxime uero omnium apud uos talem de me opinionem esse optarim, qui ceteros uitæ sanctimonia antecellit, & Pythij asse-

αἱμα ταύτην ἀποφυγὴν καὶ
 ἀσφάλειαν εὐρεσκον, τίν αὖ-
 τιν ἄμα καὶ τῇ πόλει σωτη-
 ρίαν, ἡ ὑπὲρ μέλησ' τῇ ἀρχῇ·
 ἰσάνοντες μὴ ἀναστῆλαιμι, ἢ
 παύσεσθαι ἐπιβουλεύοντες,
 τίν πόλιν δι' σφροδῶν ἡ-
 ταρογῆκαίμεν. καὶ ὅσας γὰρ
 οὐκ ἐλίγμ ταῦτ' ἐπαυνοῦντες,
 αὐτοὶ μίτριαι, καὶ φιλοπό-
 λιδοί, ἢ καὶ τίν γνώμῃ ἡ-
 δισας τίν ἑμὴν, καὶ τῆς ἐ-
 πιχαρίσεως τίν ἀνάγκῃ τέ-
 ναι σωπαγνοῦσάς χρυσάμιο
 ὅ· ῥαδίως ἐκράτεσσα τ' ἐπι-
 χαρίσεις. τὸν τοῦτο οἱ μὲν ἐκ
 ἐπιτακτοῦ, ἀλλ' ἑκάστου·
 ἴγ'· δι' ἔρχου, ὃ πόλιν δι' ἀ-
 παρρησίας ἦν. σφαγὰς ὃ ἢ
 ἰλάσεις, ὃ, ἢ ἀμύσεις, ὃ ἢ
 τὰ τῶν ὑπὲρ βουλοπόντων ἐρ-
 γασίμῃν, καὶ τοι ἀστυγῆαιον
 τὰ τοιαῦτα τοιμᾶν, ἐν ἀρχῇ
 τ' ὀνομασάας μάλιστα. Φιλανο-
 ius obtemperabant: ego
 p̄sa autem ciuitis suā libert-
 aut infestationes, aut prosc-
 quibus sapenumtō infidio,
 exercui. Atqui operapre-
 endo principatus imperio p

rum difficultatibus, securi-
tatemq; reperi, pariter et ei
uitati tuendæ salutē, si occu-
pato per uim principatu, illo-
rum ferociā refrēnare eosq;
a struendarū insidiarum stu-
dio sedatos traherē, eadēq;
opera ciuitatē popularium
factionibus flagrantem, ad
modestum et tranquillū sta-
tum adigerē. Et erant sanē
nō parū multi hoc meū insti-
tutum collaudantes uiri &
modesti, et amātes Reipub.
quibus & mea sententia et
instituti iam conatus neces-
sit. nō fuit obscura. Horum
itaq; usus et opera & consi-
lio, haud difficulter uoti cō-
pos reddebar. Ex illo itaq; il-
li quidem nō amplius rebus
nouandis, aut turbis conci-
tandis studentes, inter se di-
scordanter dissidebant, sed

θρωπία γὰρ καὶ πρᾶξι, καὶ
 πρὸ ἡμῶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας, θαυ-
 μασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ πά-
 ριδαι προσέξιδαι τούτους. οὐ
 ὅτε γοῦν τοῖς μὲν ἰχθυοῖς ἐν
 σπᾶσμῳ, καὶ διελκώγῳ,
 καὶ συμβούλοις καὶ σωτηρίαις
 ἰχθυοῖς τοῖς πλείστοις αὐτῶν.
 τίς δὲ πόλιν αὐτῶν ἐρῶν ἐν
 γωρίᾳ τῶν προιστώτων δι-
 φραχθέντων, τῶν πολλῶν
 ἐλεπτόντων, μάλλον ἢ ἀρπα-
 ζόντων τὰ λοιπὰ, ὁ δῶταρ τι
 ἰδιότητος ἀνακτισάμενος, καὶ
 οἰκοδομημάτων ἀναστάσι-
 σιν ἐκδόμῃσιν, καὶ ταχῶν
 πορτολῶν ἐκράτινα, καὶ τὰς
 προσόδους, ὅσαι ἦσαν ἐν αὐ-
 τῇ τῶν ἐπιστώτων ἐπιμελίας,
 βαθείως ἐκπύψασα, καὶ τῆς νου-
 λαίας ἐπιμελούμενος, καὶ τῶν
 γορόντων πρεσβύτων· καὶ τὸν
 δῆμον ἐν δίκῃ, καὶ δια-
 νομῇ, καὶ πανηγύρεσι, καὶ
 δημοθελίαις διῶγον. ὅβρις
 στρατιῶν cura communes erant, accessione non modica cu-
 mulavi: iuuentutis recte educandae impendio magnam cu-
 ram habui: senes peculiari reuerentia prosequabar. Popu-
 lum uero spectaculis ac largitionibus, praeterea solennitatibus,
 atque epulis publicis mihi deuinctū detinui. Virginum uero

tate, comitate, & mansue-
 tudine, praeterea ex honoris
 & dignitatis aequalitate mi-
 rificam in spem ueniebam,
 fore ut ad obediendum om-
 nes pertraherentur. Sta-
 tim igitur omni similitudine
 deposita, cum inimicis in pri-
 stinam & gratiam & con-
 cordiam redij, ac illorum
 plurimis & in dandis ineun-
 disque consilijs, & in conuer-
 satione domestica utebar fa-
 miliarissime. Porro cum i-
 psam urbem aduiderem
 rem magistratuum negligenti-
 a atque incuria incorru-
 ptam, multa furantium, aut
 potius communes ciuitatis
 opes rapientium, & aquae
 ductus reparaui, & aedifi-
 ciorum sumptuosius extru-
 ctionibus exornaui, ac mu-
 ro circumducto firmaui: pro-
 uentiusque, quotquot magis

δι' ἐπὶ τῶν, ὅτε τῶν δια-
 φηρῶν, ὅτε γυναικῶν ἀπα-
 γωγῶν, ὅτε ἀδελφῶν ἐπιτίμη-
 φας, ὅτε δις πετινέ τις ἀπα-
 κτῆς, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀ-
 νοῦνα ἔμ. ὅτε δὲ καὶ πρὸς
 τοῦ ἀφάναι τὴν ἀρχὴν, καὶ
 καταβῆναι τὴν δυνάστεα ἰ-
 σχυρίμην, ὅπως μόνον ἀ-
 σφαλῆς παύσαστο αὐτὸς τις ἰ-
 νοῦν. ἰπὲρ τὸ γὰρ ἀρχεῖν αὐτὸ,
 καὶ πάντα πρᾶττα, ἰπα-
 χθῆς ὅτε καὶ σὺ φρόνῃ λα-
 ματῆρ' ἰδέσθαι μοι ἔνα, τὸ
 δ' ἵπως μακρῶς τοιαύτης τι-
 σὶς ἀφραπείας δίδονται ὅπως
 αὐτῶν, τὸ γὰρ ἵπτωσιν ἴτι. ἰαχὴ
 ἀλλ' ἰ ἀρχαί, ὅτε πρὸς ταῦτα ἔ-
 χον, οἱ γὰρ ὅτε τι σιωπῶντο
 ἰπ' ἰμὶ. καὶ πρὸς τὸ πρῶτον
 τῆς ἐπιβουλῆς καὶ ἀποστάσεως
 ἰσχυροῦντο. καὶ σιωπῶντο
 αὐτῶν σιωπῶντο, καὶ ἰπτα
 ἔβριζον, καὶ χρήματα ἰπρί-
 μο cogitabundo querebam. Porro autem ciues mei concio-
 tata seditione iam aduersus me insurrexerant, de que stru-
 endarum insidiarum ratione, faciendâq; defectione delibe-
 rabant. Quin etiam clandestinis conspirationibus iam
 coniurauerant, armâque collegerant, pecunias priuatis
 impensis comportauerant, ciuitates finitimas ad feren-

contumeliosas corruptio-
 nes, aut ephēborum supra
 abominanda & nefaria,
 aut iniurias satellitum im-
 missiones, aut comminationes
 tyrannicas ita aduersa-
 bar, ut ne audire quidem
 fas putarē. Iâ uerò de dimit-
 tendo quoq; imperio, princi-
 patuq; deponendo mecum
 inito consilio deliberabam,
 si quo modo tranquille atq;
 secure à curarum fluctibus
 liberatus quiescerem. Etenim
 principē agere, ac res
 omnes ut recte fierent admi-
 nistrare, prouinciam grauē
 ac odiosam esse existima-
 bam, & rem non sine inui-
 dia laboriosam. Sedenim ne
 posthac tali administratio-
 ne egeret ciuitas, in ea cogi-
 tatione suscepta adhuc uer-
 sabar, ac iam olim ea ani-
 mo cogitabundo querebam.

ζονται, καὶ τὰς ἀστυγίτους
 ἐπικαλοῦντο, καὶ ἐς τὴν Ἑλλάδα
 ἀπὸ Λακεδαιμονίων καὶ
 Ἀθηναίων ἐπεμβόλουντο. ἃ
 μὲν γὰρ περὶ ἑμοῦ αὐτοῦ, ἃ
 λαφύειν, ἰδίᾳ δὲ περὶ ἑαυ-
 τοῖς, καὶ ὅπως μὴ αὐτοχειρίας
 διασπάσασθαι ἢ πείλειν, καὶ
 ἃς ἑοικασίας ἐπινοῶν, ἀμμο-
 σίας περιβλέμμενοι, ὅθεν ποῦ τῷ
 μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦ-
 τον οἱ θεοὶ αἴτιοι, φησὶσαντες
 τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ μάστιγά
 γινώσκοντες, ἐνείκα τέ τι προ-
 φησίαι, καὶ τοὺς μὴ νοῶντας
 ἵκανα ὑπὸ πείμῳ. ἐγὼ δ' ἐν-
 ταῦθα ἦδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί,
 ὑπὸ τῷ αὐτῷ δέοντι νῦν τῷ λο-
 γισμῷ γυρομελῶντες, ἀξιῶ πρὸς
 τῶν τότε πρακτῶν μὴ
 συμβουλεύσαι, ὅτι ἀφυσλά-
 πτως ὀλίγου δῶν λαφύειν, ἵνα
 τινα σωτηρίαν περὶ τῶν
 παρίντων, πρὸς ὀλίγον οὖν,
 λῆγ' ἡμῖν, quorum indicio singula cognoui, atq; sagaciter de-
 prehendi. Ego uero hoc loco uos, ὦ Δελφοί, in hoc ipso me-
 tu, quem nunc ipsa oratione quàm acerbis fuerit, facile
 sentitis, uolo super his quæ tunc acta sunt, consiliū mibi de-
 tis, quo tempore nulla munitus custodia ferme captus, re-
 bus difficilimis urgentibus salutem quærebam. Proinde

dum missis copijs auxilium
 accersuerāt, iamq; in Græ-
 ciam ad Lacedæmonios at-
 que Athenienses legatos peo-
 titum subsidium miserant.
 Quorum autem criminum
 reum me facturi essent, iam
 illis deliberatum erat, tum
 quemadmodum ad mortem
 memet ipsum mibi consciscē-
 dam addacturi foret, atro-
 citer cōminabantur. Præ-
 tererea quæ supplicia exco-
 gitabant his qui publicè pu-
 niendi forent, occultè nō tu-
 lerūt. Atenim quod nihil ta-
 le, præter illorum spem atq;
 sententiam perpeffus sim,
 dijs immortalibus acceptū
 refero, quorum opera mibi
 detectæ sunt insidiæ: oo-
 mnium uerò, maxime Py-
 thio, cuius beneficio & in-
 somnia mibi ostensa sunt, il-
 paulisper

τῇ γνώμῃ ἰς Ακράγαντα παρ
ἰμὶ ἀποδυμύσαντες, καὶ ἰς
ἀντὶ τὰς παρασκευὰς αὐ
τῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαν
τες, ἔπαυσι, τι δὲ ποιῶν; φι
λοφροσύνη χρύσαδαι πρὸς αὐ
τὸς ἴτι, καὶ φέρεσθαι, καὶ ἀνέχε
σθαι, ἵσον αὐτίκα μελλισύνῃ
πίσιδαι τὰ ὕστατα· μάλλον ὃ
γυναιὶ ἤδη ἰσχυρὸν τὴν σφα
γῇ, καὶ τὰ φίλτατα ἰσ
φθαλμῶς ὄρεσθαι ἀπολλύμενοι;
ἢ τὰ μὴ τοιαῦτα πάσιν ἡλι
θίου τινὲς εἶναι, γυναικὰ δὲ
καὶ αὐδρώδην διανοηθῆναι, καὶ
χελὼν ἱμφορεῖν καὶ ἡλικι
μῶν αὐτῶν ἀναλαμβάνοντα,
μετιθεσθαι ἰκνέοντες, ἱμασθῶ
ν ἐν τῶν ἰσχυρῶν, τὴν ἰς τὸ
ἰδιῶν ἀσφαλείαν παρασχῆναι;
ταῦτα οἱ δὲ ὅτι σιωπευούσας
πᾶσι, τί ἔμ' ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἰ
πέποισα; μεταστειλάμεν καὶ
τοὺς αἰτίους, καὶ λόγον με
 cogitatione animo concepta, hominisq; prudentis et iniuria
affecti, iracundia suscepta illos prosequi: mihi uero ipse e
praesentibus periculis emerſo in posterum securitatem prae
pararem? Haec sat scio mihi facienda suasisſetis. Quid
ergo ego post haec feci, qui accersitis reſ atque noxijs, et
conceſſa illis fandi atq; respondendi copia, et adductis ar-

paulisper animo saltem susce
pta Acragantem uersus pere
grinatione ad me, uisſis que
illorum apparatibus, ac mi
nis auditis, dicite quidnam
faciendum sit. Humanitate
ne erga illos amplius uten
dum est, concessaque impu
nitate, perditorum ciuium
malignitati et nefarijs co
natibus parcendum, et dis
ſimulanter ferendum sce
lus illorum est, tametsi mihi
actutum extrema perpetien
da forent. Magis autem con
ueniebat, ut nudus a cruen
tis ciuibz miseram caedem
sustinerem, eosque qui mihi
fuerunt charissimi, coram
crudeliter preſumptos perire
cernerem? An uero talia ho
minis fuissent nimium insen
sati, sed consentaneum erat
generosiori, uiroq; digniore
gumentis,

παλιν αὐτοῖς , καὶ τοὺς ἐ-
 λίγους παραγαγὼν , καὶ σα-
 φῶς ἐβλήξας ἵναται , ἰπὲρ
 μήδ' αὐτοὶ ἔτι ἔφαρνοι ἡσῶν ,
 ἐμυώμελιν ἀγανακτῶν τὸ πλε-
 ον , ὅχ' ἔτι ἰπιβιουλούμελιν ,
 ἔλεε ἔτι μὴ ἀάθλων ἔκ' αὐτῶν
 ἔν' ἰκάνη τῇ πρῶτῃ μᾶο
 ναί , ὅν' ὃ ἀρχῆς ἐνιστάμελιν .
 καὶ τὸ ἀπ' ἰκάνου , φυλάττων
 μὲν ἑμαυτὸν διατιλῶ , ἰκάν-
 ουν ἢ τὸς ἀδ' ἐπιβουλεύοντάς
 μοι βολάξων , ἀδ' οἱ αὐθροποι
 ἡμὶ τῆς ἡμέτης αἰτιῶν
 ται , οὐκ ἔτι λογιζέμενοι , πα-
 ρὰ ποτόρεν ἡμῶν ἢν ἡ πρῶ-
 τη τοῦτων ἀρχή . σωλόντος
 δὲ τὰν μίσω , καὶ ἰφ' οἷς ἰ-
 παλάσσοντες , τὰς τιμωρίας αὐ-
 τὰς ἡτιῶντες , καὶ τὰς λοιπό-
 σαις ἐν αὐταῖς ἡμέτης . ἰ-
 μίον ὥς ἂν τις παρ' ὑμῖν ἰ-
 ρόουλον τινα ἰδῶν ἀπὸ τῆς
 πίστεως ῥιπτόμενον , ἢ μὲν
 ἐν medio euenere , καὶ quam ob rem de ciuibz nefarijs
 sumptum sit supplicium , negligenter complectentes : pœ-
 nas tamen sceleratis ciuibz irrogatas , in crimen uocant ,
 easq; quæ sibi in illis excrucians committi uisæ sunt cru-
 delitates . Non dissimile factum , si quis apud uos sacrilegū
 quendam præcipitio mulctatum uidisset , ceterum quæ

gumentis , singulisque dili-
 genter et accuratè explo-
 ratis atque conuictis , postea
 quam nihil amplius inficia-
 ri poterant , meritum de il-
 lis sumpsit supplicium , uebe-
 menter excandescens , non
 quòd mibi perniciem ma-
 chinati fuerant , sed quòd in
 illo proposito me permane-
 re non sinissent , quod ab in-
 initio prosequendum mibi
 constitueram . Et iam ab
 illo tempore me ipse comi-
 tatu satellitum stipatum cu-
 stodire non desino , atque
 ex illis quotquot ex occulo
 infidiosè me petiuerint ,
 supplicio afficere pergo .

Deinde homines crudelita-
 tis me accusant , non ualde
 reputantes ab utro nostrum
 primum huius mali initium
 subintroductum sit : ea quæ
 in medio euenere , et quam ob rem de ciuibz nefarijs
 sumptum sit supplicium , negligenter complectentes : pœ-
 nas tamen sceleratis ciuibz irrogatas , in crimen uocant ,
 easq; quæ sibi in illis excrucians committi uisæ sunt cru-
 delitates . Non dissimile factum , si quis apud uos sacrilegū
 quendam præcipitio mulctatum uidisset , ceterum quæ
 nefarij

ἰτάλῃσιν, μη λογίζεσθαι, ὡς
 σὺν τῇ ἐς τὸ ἰσθρὸν παρῆλθαι,
 καὶ κατίσπασαι τὰ ἀναθήματα
 καὶ τοῦ ξοάνου ἔφατο,
 κατηγορεῖν δὲ ὑμῶν πολλῶν
 τίς ἀγριότατα, ὅτι ἑλλήνισ-
 τι, καὶ ἰσθροὶ εἶναι λίγοντες,
 ἐπαμύνασθαι ἀνθρώπων ἑλλή-
 να, πλεῖστον τοῦ ἰσθροῦ (καὶ
 γὰρ οὐ πάντες πόρρην τῆς πό-
 λεως εἶναι λήγεται ὁ Πίττας)
 κατέσχετο αὐτὴν πόριβαλῆν.
 ἀλλ' οἶμαι, αὐτοῖσι γυλάσει-
 δαι, ἢ τὰυτὰ λήγῃ τις καθ'
 ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες
 ἐπαμύνοινται ὑμῶν τίς κα-
 τὰ τῶν ἀσιδεύωντων ὁμότη-
 τα. τὸ δ' ὅλον, οἱ δὴ μοι οὐκ
 ἐχθιστοὶ, ὅποιός τις ὅτις
 πράγμασιν ἰφιστὸς ἔστιν, ἥ οἱ
 δίκαιος, ἢ τ' ἀδίκος αὐ-
 τὸ ἀπλῶς τὸ δὲ τυραννίδος
 ἔνομα μεσῶσι, ἢ τ' ἵπυραννον.
 καὶ Ἀϊανὸς ἢ Μίνως ἢ Ραδά-
 μανδους ἢ, ὁμοίως δὲ ἅπαντες
 ἀνελὼν ἀπύλουσι, τὰς μὲν
 justus, siue iniustus, simpliciter
 quæritur odio, ipseque tyrāno ex
 Aeacæ aut Minos aut Rha-
 mnes in ex æquo è medio to

nefarie designasset, nō reputaret, quemadmodū noctū in templum ingressus, sublatīs furtim preciosissimis quibusq; donarijs, fanū religiosissimum impiē depeculatus esset, ac etiam statuis manus sceleratas admovisset, magnæ tandē crudelitatis vos accusaret, quod cū & Græci & sancti esse perhibeamini, supplicio affecissetis hominem Gracū prope tēplum. Etenim nō ita procul ab urbe fertur esse petra huic destinata supplicio. At vos, ut opinor, eiusmodi hominis stoliditatem risū prosequuturi essetis, si quis hæc aduersus vos dicere auderet: alij aut omnes uestrā aduersus impios maleficos crudelitatem collaudabunt. In summa populi nō perpendētis qualisnam ille sit qui rebus imperio præest, siue iussum nomē tyrānnidis prosequeremē insensi sunt, & tamen si amātus principatū gesserit, olerē appropinquāt, malos illorū ante

πονηροὺς αὐτῶν, πρὸ ὀφθαλμοῦ
 μῶν τιθιμένοι, τὰς δὲ χρητὺς
 τῇ λαιμαργίᾳ τῆς πρὸς αὐτοὺς
 αἰτίας, τῷ ἑμὶν μίση συμπερι-
 λαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν αἰσῶ,
 καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς ἑλλήσι πολ-
 λούς γεγεῖσθαι τυράννους σε-
 φοὺς, καὶ φαύλῳ ἰνέματι δο-
 κούντι, χρητὸν καὶ ἄμωρον ἔ-
 ρει ἐπιδιδάσκοντες, ὥρ-
 νισιν καὶ λόγοις εἶναι βραχῆς,
 ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀπικαιμένους,
 ἀγέλαμα καὶ ἀναθήματα τῷ
 Πυθίῳ, ὅρατε δὲ καὶ τὰς νομοθε-
 τας, τῷ κολαστικῷ ἔδει τὸ πλε-
 ον ὑμῶν, ὥς τῶν γε ἄλλων
 οὐδὲν ὀφείλει, ἀ μὲν φόβῳ προ-
 σέει, καὶ ἑλπίδι τῆς κολάσεως.
 ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῶ ἀναγκαῖον
 εἶναι τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς
 ἀνάγκῃ διηγεμένους, καὶ μι-
 σῶσι τι ἅμα καὶ ἐπιβουλεύ-
 ουσιν ἀνθρώποις σκώδοντες, ὅ-
 που

ante oculos sibi proponen-
 tes, bonos uero communi
 accusationi innocenter ob-
 noxios eodem odio comple-
 ctentes. Caterum audio
 apud uos quoque in Grae-
 cia multos fuisse tyrannos sa-
 pientes, qui sub hoc ui-
 tioso (ut uidetur) nomine
 commodos & mansuetos
 omnibus sese utendos prae-
 buerint: e quorum numero
 nonnullorum orationes quo-
 que breues & succinctae in
 delubro uestro una cum sta-
 tutis ac muneribus Pythio
 repositae continentur. Re-
 spicite autem ad legum scri-
 ptores etiam irrogandae
 rum poenarum rationi &
 consuetudini plurimum tri-
 buentes, quasi ceterarum
 rerum nulla expectanda sit
 utilitas, nisi metus malefa-
 ctoribus esset propositus, ac

certa spes constituta luendi pro flagitijs supplicij. Cate-
 rum nobis tyrannis in hoc longe maior imposita est neces-
 sitas, qui ceteris necessariò praesumus, quique communem
 cum nobis odiosè inuidentibus, tum necem machinantibus
 consuetudinem agimus, ubi ne personati quidem ullam se-
 curitatis

πον μηδὲ τῶν μορμολυκῶν
 ἱφίλος τι ἑμὶν γίγνεται, ἀλ-
 λὰ τῷ παρὶ τοῦ Ἰδρας μίθῳ τὸ
 πρᾶγμ' ἐνικρ' ὄσῳ γὰρ αὖ ἐ-
 κήνημι, το σῶδ' πλάσους ἡ-
 μὶν ἀναφύονται τοῦ λολάζειν
 ἀφ' ἡμῶν. φόβον δ' ἀνάγκη,
 καὶ τὸ ἀναφύοντι ἐκνήσειν
 αὐτὰ, καὶ ἑπικαίειν τὰ Δία,
 κατὰ τὴν ἰόλιον, αἱ μίλλοι-
 μη ὑπὸ κρατῆσιν· τὸν γὰρ ἄ-
 παρ' αἱ τὰ τοιαῦτα ἐμπιστῶν
 ἐπακασμῶν, ὁμοίον χρὴ
 τῇ ποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι,
 ὅρα δόμωρον τῶν πλεσίον,
 ἀπικλίναν· ὅπως δ' ἵνα οἴ-
 διαι οὕτως ἄγριον, ὃ ἀνὴμι-
 ρον ἀνθρώπου εἶναι, ὡς ἡ δι-
 διαι μασιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν
 ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ἐο-
 ρῶντα, αἱ μὴ ἔχει τινὰ μεγά-
 λω τῷ λολάζειν αἰτίαν; πο-
 σάκις γοῶν ἰδὲ κρυσα μασι-
 γομένων ἄλλων; ποσάκις
 δ' ὀρῶν, καὶ ὁ δούρι δαί τλὼ
 ἑμαυτῷ

curitatis utilitatem sen-
 timus, sed omnis nostra res
 perinde ut fabula quæ de
 Hydra fertur, se habet. Quæ
 to enim plures præcideri-
 mus, tanto plures nobis pu-
 niendi occasiones suppullo-
 rant. Est autem operæ pre-
 cium, ut ista feramus, ac ca-
 pita subinde recrescentia
 semper recidamus, & per
 Iouem iuxta Iolai instituo-
 tum, igne quoque absumao-
 mus, si salui rerū potiri cu-
 pimur. Btenim cum quī
 necessitate coactus semel in
 hæc inciderit, & ipsum ma-
 teriæ non dissimilem esse ne-
 cesse est, aut sceleratis ciui-
 bus parcentem, perire fun-
 ditus. In summa, quem puta-
 tis usque adeo mentis esse a-
 gressis, efferatæq; immania-
 tatis hominē, cui uoluptati
 sit alios flagellis cadere, aut
 cruciatorū audire gemitus,
 aut cædes & carnificinas spectare, nisi uehementem in-
 fugendarum pœnarum causam haberet? Quoties igitur
 dum alij flagris caderentur, lachrymatus sum? Quoties
 autem meam ipsius fortunam lugere ac deplorare cogor,
 grauius

καὶ τοὶ πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἰ-
πικερυσάντων μοι, καὶ φα-
νῆς ἱππολυμέλων, ὅμως ἔ-
σους; οἷον Ακανθοῦ τῆτονι,
καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγό-
ρα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, κα-
λαῖς συνουσίαις τῆς πρὸς αὐ-
τὸς μεσημεσιῶσας. ὅταν ἔβη-
μι δὲ τὸ μέν ἐκδιδόναι, τὸς ἐ-
σφιστύντας αἰς Ἀκράγαντα
ξυνοῖς ἔρωτύλαται, ὅποιον ἐγὼ
πρὸς αὐτὸς αἶμι, καὶ ἐφίλων
ἐρώπων προσφίρομαι τοῖς κα-
τάρισιν· ὅς γὰρ καὶ σκοπεῖ ἐπι-
τῶν λιμελῶν ἔχων, καὶ πλοῦ-
τας, τίνες, καὶ ὅθεν κατα-
πλοῦκασι, ὡς κατ' ἀξίαν
τιμῶν, ἀποπέμπωμι αὐτοὺς.
ἵναι δὲ καὶ δεξιπύκνους ποιο-
τῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι
τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐν φεύγου-
σι τῶν σωουσίαν τῶν ἱμελῶν.
ὥσπερ ἀμίλαι καὶ πρῶτον ὁ σο-
φὸς Πυθαγόρας ἔνθο ἰς ἡμᾶς,
ἀλλὰ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοὺς,
ἐπεὶ καὶ ἱππάρχου, ἀπὸ ἡλ-
λων quidem sapientissimi, neque nostram conuersatio-
nem respuunt, aut subterfugiunt: quemadmodum nu-
per sapiens ille Pythagoras ad me uenit, cum longè a-
lia de fama mea inaudisset. Postea uerò quàm omnia se-

Et quótnam ego ex ijs qui
mannus mihi admouere co-
nati sunt, seruauī, (quorum
de numero est Acanthus ilo-
le cum Timocrate et Leo-
gora) ueteris quæ mihi cum
illis fuit cōsuetudinis et a-
micitiæ recordatus? Cate-
rùm si ita uester fert ani-
mus, atque adeò uobis cordi
est meos mores nosse pro-
pius, eos qui in Acraganta
frequenter commeant hospi-
tes interrogate, cuiusmodi
ego me erga illos gerere so-
leam, aut ostendere, et nū
humanum et liberalem me
præbeam accedentibus, qui
exploratores etiam in por-
tis constitutos habeo, neque
nō auditores, quinam et un-
de nauigarint, ut certior fa-
ctus, pro dignitate honorẽ
habẽs dimittam illos. Non-
nulli quoq; studiosè et sua
sponte me uisunt, Græcos
cum se

θῆν ἱπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης καὶ ἐλπίων τῆς ἀνα-
 γκαίας ὁμότητος. ἅτα οἰ-
 δῶν, τὸν πρὸς τῆς ἰθύνσεως φι-
 λάνθρωπον οὕτως, ἀδίκως
 τοῖς οἰκείοις προσφορῶσαι, ἐ-
 μή τι διαφρόντως ὑδίκητο·
 ταῦτα μὲν ἔν τῳ ἱμαυτῷ ἀπο-
 πλάγῃμαι ὑμῖν, ἀληθῆ καὶ δὲ
 ηἰσῶ, καὶ ἱπαινοῦν μάλλον, ὥς
 ἱμαυτὸν πάθει, ἢ μίσους ἄ-
 ξια. ὑπὲρ δὲ τῷ ἀδελφείμα-
 τος, καὶ ὑμῶν ἀκούσαι, ὅ-
 θῃ, καὶ ὅπως τὸν ταῦτον τῷ-
 τον ἐκτενέμεν, ἐν ἰσθμῷ
 αὐτὸς τῷ ἀνδριανοποιῷ· μὴ
 γὰρ οὕτω μανίῃ, ὥς τοῖς
 ὡν ἐπιθυμῆσαι ὑπερέκειναι.
 ἀλλὰ πρίλα· ἢ τις ὑμῶν
 πρὸς, χαλκίως μὴ ἀγαθὸς, πο-
 νερὸς δὲ αὐθρῶν· οὗτος
 πᾶμπολυ τῆς ἡμῶν γνώμης
 διημαρτηκὸς, ὥς το χαριῶ-
 δαί μοι, ἐκ λαινῶ τινὰ κῶ-
 λον ἐπινοήσῃ, ὥς δὲ ἄ-
 δαμ Perilau nostratis gentis homo, egregius quidem &

cui se habere comperit, dis-
 cecit collaudans me infamia : ob crudelitatem uero
 necessario mihi exercendam
 mei miseresens. Postremo
 putatis ne eum qui erga pe-
 regrinos tam humano affe-
 ctus est animo, aduersus do-
 mesticos tantam exercere
 iniusticiam, nisi præter mo-
 dum iniuria afficeretur?
 Hæc ferè sunt quibus me uo-
 bis abundè purgatum esse
 opinor, uera profectò et iu-
 sta, ac multo magis laude,
 ut ego mihi persuadeo, quæ
 odio digna. Sedenim de mis-
 so donario iam tempus est,
 ut audiatis undè nam et qua
 ratione taurum hunc posse-
 derim, statuarij opera non
 locata. Neq; enim tam de-
 mentis sum animi, ut tales
 possessiones mihi desideran-
 das esse putem. Sed erat qui

mendis

παύτῃ· ἡ δὲ ἑλπίς ἐπιθυμῶν·
 καὶ δὲ κατασκευάσας τὸν βῆρ
 οὗ μοι κομίζω, κάλλιστον
 ἰδῶν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστα-
 τον ἐκασμῶν. λινύσιος γὰρ
 αὐτῷ, καὶ μυκηθμοῦ ἰδέσθαι μόνον
 πρὸς τὸ καὶ ἐμφύχην εἶναι δο-
 κῶν. ἰδῶν ὅ, αὐτὴν αἰσθῆναι οὐ-
 θύς· ἄξιον τὸ ἑστῆμα τῷ πυ-
 λῳ, πικρῶν· ὁ δὲ ταῦν τῷ
 διῷ. ὁ δὲ παρίστα· παρι-
 στώ, τί δ' αἰ μάθοις, ἔφη, τίς
 σοφίας, τίς ἐν αὐτῷ, καὶ τίς
 χρέος ἢν παρίχεται; καὶ αὐτοὶ
 ξας ἕμα τὸν ταῦρον, κατὰ
 τὰ νῦντα, ὡς τινα, ἔφη, κολά-
 ζειν ἰδίῃς, ἐμβιβάζας εἰς τὸ
 μηχανήμα τῷ, καὶ κατὰ
 κλάσας, προστιθέναι μὲν τὸς
 αὐτὸς τὸς δὲ πρὸς τοὺς μυκῶ-
 ρας τῷ βοὶ, πῦρ ὅ, ὑποκαίειν
 κλισίαν. καὶ ὁ μὲν οἰμώζεται, καὶ
 βιβίσται, ἀλγέτοις ταῖς ὁδύ-
 ναις ἐχόμενον· ὁ δὲ βοὴν, διὰ τὸ
 αὐτῶν μέλη σοι ἀποτιλίσει
 εἰς λισυρώτατα, καὶ ἐπαυλῶ-
 σα θρῆνῶσθαι, καὶ μυκήσεται
 uociferabiturq; inusitatis et ineffugibilibus detentus do-
 loribus, cæterum uociferatio per tibia cantum tibi abo-
 soluet nimium stridulū, & lugubre quiddam modulabitur:

mendis supplicijs uolupta-
 tem cupientissime caperent
 Iam uerò boue fabricato ad
 me uenit ferens illum, aspe-
 ctu sanè pulcherrimum, at-
 que accuratissime ad ueri
 bouis imaginē expressum.
 Tantum illi motus & mu-
 gitus deerant, quò minus
 uiuus esse putaretur. Viso
 autem illo, statim exclama-
 bam: Dignum munus Py-
 thio, mittendus est hic tau-
 rus Apollini. Porro Peri-
 laus assistens, Quid si, in-
 quit, sapientiam quæ in illo
 est, perdisceres, ac usum cui
 præbendo formatus est? Et
 cum dicto taurum per dor-
 sum aperuit. Si quæ, inquit,
 cruciatibus torquere uolue-
 ris, cōiecto illo in machinā,
 ac dorso iterum concluso,
 hæc tibia naribus bouis
 admotas accommoda: ignē
 aut succendere iubeas: ac il-
 le quidem inclusus plorabit

χοιρῶταίον, ὥς τ' ἢ λολάξειδαι
 σὶ ἢ τέρπειδαι, μεταφύλατα
 λυμνόν, ἰγὼ ἢ ὥς τῶν ἕκαστα
 ἐμυθέσθων τίνων παρομπχανί-
 αν τ' αὐδρῖς, καὶ τίνων ἐπείνοισαν
 ἐμίσουσ' ἀτ' καλὰ σκυιάσματος,
 καὶ οἰκίαν αὐτῶν τιμωρίαν ἐπέ-
 θηκε, καὶ ἄγε δὴ, ἐφ' ἧν, ὃ παρί-
 λαι, εἰ μὴ λεγὴ ἄλλως ὑπόσχε-
 σις ταῦτά σ' ἔσθι, δᾶξον ὑμῖν, αὐ-
 τὸς ἐσιλθὼν, τίνων ἀλέσθαι οἷ
 τίχνης, καὶ μίμισεαι τὸς βοῶν-
 τας, ἴν' ἑδωμένον, εἰ καὶ, ἢ φῆς,
 μίλη διὰ τ' αὐλῶν φθιγγεται.
 πᾶσι τ' ἢ τούτοις ὁ παρίλαος·
 ἰγὼ δὲ, ἐπ' αὐτὸν ἦν, κατακο-
 πλάσας αὐτὸν, πῦρ ὑφ' ἅπτεται
 ἐκίλσεν· ἀπὸ λάμβανει, εἰπὼν,
 τὸν ἄξιον μισθὸν οἷ θαυμά-
 σθης σε τίχνης, ἴν' ὁ διδάσκα-
 λος οἷ μισοιμῆς πρῶτον αὐτῶν
 αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν ὀλίγη ἐπα-
 σχον, ἀπολαύων τ' αὐτῶν ὀμφο-
 χανίας· ἰγὼ δὲ σῶντα, καὶ ἔτι
 ἐμπνοῶν ὄντα τὸν αὐδρα, δὴ
 αἰγυλῶναι ἐκιδύσας, ὥς μὴ
 μιάνας

min omnium canas. Ac ille enim uero iustissima passus est,
 sua ipsius excellenti fruens industria. Porro autem ego ui-
 uentem, et adhuc semiuuium spirantem iussi eximere, ne si
 immo-

quinetiam insuper mugitus
 ciebit tristissimos, ita ut ille
 inter modulandū tormentis
 crucietur: tu uero singulari
 uoluptate afficiaris. Porro
 ego his auditis crudelē ma-
 chinam extremē auersatus
 sum, et immanē illā instru-
 mēti indolē prorsus respui,
 conueniensq; & debitū illi
 supplicium imposui. Et age,
 inquam, ὁ Perilae, ne uana
 uideatur esse tua promissio,
 ipse nobis in taurū ingre-
 ssus, uerā artis tuæ industriā
 cōprobato, ac uociferantes
 imitare, ut certō cognoscam
 nū ea quæ iactas carmina
 per tibiis cantata exaudia-
 antur. Perilaeus nihil cuncta-
 tus his dictis promptē obte-
 perat. Ego aut postquā in-
 gressus est, cōcluso tauro, i-
 gnem iussi succendere. Reci-
 pe, dixi, debitum arti tuæ tā
 admirandæ præmium, ut
 magister musices ipse pri-

μὴν τὸ ὄρεσιν ἀποθανῶν·
 ἱκάνην δ' ἄταφον κατὰ λευκο
 μῦν ῥίπταιν ἐκίλυσσα· κα-
 λῆσαι δὲ τὴν βοῦν, ἀπέ-
 πιψα ὑμῖν, αἰσθησόμε-
 νιν τῷ δῶ, καὶ ἐπιγράψαι γι-
 λῶ αὐτῷ ἐκίλυσσα τῷ πα-
 σο δὴ γοισιν, τοῦ ἀνατιθέν-
 τοι ἡμῖν τὸ νομα, τὸν τεχνί-
 πωτὴν περὶ λαον, τῷ ἐπί-
 νοσο τῷ ἱκάνου, τῷ δικαιο-
 σόω τῷ ἡμῶν, τῷ πρίπ-
 σο τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ
 χαλκίαι μίλν, τῷ πρῶτῳ
 πῶρον τῆς μουσικῆς. ὑμῶς
 δὲ, ὦ Δελφοί, δίκησια ποιή-
 σιτι· βύσαντες μὲν ἡπὲρ ἱ-
 κῶντα τῶν πρίσβιων, ἀνα-
 βιντες δὲ τὸν ταῦρον ἰν κα-
 λῶ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες ἀ-
 δῶν, εἰ γὰρ πρὸς τὰς πο-
 νείας ἔμει, καὶ ὅπως ἀμύνω-
 μεν τὰς πρίσβιας ἐς κακίαν
 ἰδιθυμίας αὐτῶν, ἱκάνοντες ἡ
 ἔτο μόνον, δηλώσαι μὲν τὸ
 πον, περὶ λαον καὶ λαοδῶς, ἡ ὁ
 ταῦν ἀνατιθείς, ἡ μὴ κίτι
 φυλα-

immoreretur, nece sua sa-
 pus contaminatum impia-
 ret: illum inhumatum per
 scopulos præcipitari impe-
 travi. Taurum uero piacuo-
 lis mundatum, deo dedican-
 dum legavi, omnemq; de il-
 lo historiam iussi adscribe-
 re, dedicantis mei nomen.
 Perilaum artificē illius, imo-
 manem sententiam, meam
 in puniendis maleficis æqui-
 tatem, cōueniens supplicium,
 primos artificis concentus
 & modulationes, præterea
 primam musices experien-
 tiam. Vos autem, Delphi, iu-
 ste facietis si pro me unā cū
 legatis sacra feceritis, tau-
 rumq; deo in eleganti delu-
 bro dedicaueritis, ut omnia
 bus perspicuum fiat, quo
 ego aduersus criminosos
 sim animo, tum qua acerbi-
 tate ulcisci soleam superua-
 cuis illorum ad perpetrā-
 dam maliciam cupiditates.

Itaq; hoc ipso solo facto sa-

tis superq; quibus moribus præditus sim, manifestatum est,
 Perilaum supplicij affecto, ac tauro dedicato, neq; amplius

φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων ῥυακῶν
 ζυμῶν αὐλόμενα, μηδὲ μι-
 λωδύσας ἄλλοι τι, πλὴν μὲν
 τὰ τῷ τεχνίτῳ μυκάματα. καὶ
 ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πᾶσαν
 ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατ-
 παύσα' ἴλιον ἄμυσον ἐκένῳ
 καὶ ἀπαύθροπον ὠδῶν. καὶ
 τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ-
 ἑμοῦ τῷ Διῷ, ἀναθήσει δὲ καὶ
 ἄλλα' πολέαις, ἵπαιδάν μοι
 παράσχῃ μεκίτι Διᾶδαι ῥυ-
 λάσιον. ταῦτα μὲν, ὦ Διό-
 φοι, τὰ παρὰ τοῦ Φαλαρίδου,
 ὧλκε' πάντα, καὶ οἷα ἱπρά-
 χθῃ ἵκασα. καὶ Δίηχοι αὖ
 ἀπὸ μὲν πιστεύειν ὅφ' ὑμῶν,
 μαρτυροῦντο, ὡς αὖ καὶ ἀ-
 πόδοι, καὶ μηδὲ μίαν τῶ ψεύδε-
 ῖναι νῦν αἰτίαν ἔχοντο. εἰ δὲ
 δὲ καὶ διελύχαι ὑμῖν ἀδελφοὶ
 μάττω πονηρῶ δοκιοῦτο, καὶ
 ἀκοντο' ῥυλάσειν ἠναγκα-
 σμένης, ἱκισύμεν ὑμᾶς ὑ-
 μᾶς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἑλλε-
 ρων non imprudentes, nullam nunc mentiendi occasionē
 aut causam habeamus. Quod si quoq; necesse est pro viro
 nos esse supplices, quem falsò multi suspicantur esse im-
 probum, quippe qui inuitus & coactus in malos animad-
 uertit: supplicamus vobis nos Acragantini, qui & Graeci su-

ad aliorum torquendorum
 musicam reservato, quem
 nihil aliud modulatum esse
 pro certo affirmo, prater-
 quam solos mugitus artifi-
 cis: quodque in solo ipso ar-
 tis periculum fecerim, ac
 statim barbaram illam &
 inhumanam musicam com-
 pescuerim. Atq; hæc quidē
 in prasens Deo offerre li-
 buit. Dedicabo uerò illi
 & alia sæpenumero, ubi
 tantum illius munificentia
 consecutus fuero, ut amplius
 poenarum acerbitate erga
 noxios non egeam. Hæc e-
 quidem, ὦ Delphi, quemad-
 modum à Phalaride facta
 sunt, singula quàm uerissi-
 mē percensuimus. Iusti uerò
 utique habendi simus, si fi-
 dem uobis facientes, uerita-
 tis testimonium illi præstite-
 rimus: quippe qui barum
 ci suo

Φαλάρης, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δω-
ρὸν, προσέειπεν τῷ αὐτῷ,
φίλοι ἀναιδέστατοι, καὶ πολ-
λὰ καὶ δαμναῖα καὶ ἰδιῶς ἰκα-
νὴ ὑμῶν καὶ ποιῆσαι ὥρμημί-
νιν, λάβετε ἅν' αὐτοὶ τὸν ταύ-
ρον, καὶ ἀνέβητε, καὶ εὐξάδε-
τε καὶ τῆς ἀκράγαςτος, καὶ
ἐπὶ αὐτῷ ἐπαλάριον. καὶ μύ-
τιμας ἀπράκτους ἀποπέμα-
ψατε, καὶ ἐκείνον ὑβρίσητε,
μὴτε τὸν βίον ἀποτιγύσκετε
καλλίστην τιμὰν καὶ δεῖ
κρίστατον αὖτα -
δύματον.

eademq; opera Deum elegantissimo iuxta ac iustissimo mu-
nere priuetis.

GILBERTI COGNATI AN.

notationes.

ARGVMENTVM EIVSDEM.

Phalaris Astyalensis tyrannus Siculus fuit, cui Perillus tau-
rum æneum conflavit, quo nouum haberet miseros torquen-
di genus. In quem tamen ipse autor inclusus, subiecto igni
primus (ut decuit) artificij sui uerum experimentum præbu-
it, mugitumq; pro humana uoce moriens dedit. Phalaris po-
stea taurum Delphos misisse legitur, ut Phœbo dicatus, in e-
ius templo reponeretur, monumentum simul futurum & æ-
tis exquisitissimæ, & inuenti crudelissimi, & pœnz meritæ
autorem retortæ. Verum Delphi munus ut à tyranno missum
repudiarent. Hisce uerò duabus Luciani orationibus Pha-

ridis legati taurum Delphis principibus commendare fatagunt. Historiam scribunt Orosius lib. 1. cap. 20. Sabell. lib. 4. Enead. 2. Huius taurus nobilitatus est ab omni autorum genere. Facit quoque huius mentionem Augustin. ad Maced. de Vera felicitate. Cicero Tusculanarum quaestionum 2. Seneca de Ira & clementia libro 2. capite 4. Pindarus Ode. 1. Pyth. Persius Satyra. 3. Ouid lib. 1. de Arte amandi:

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli

Torruit. --

idem lib. 3. Tristium:

Quiq; bouem Siculo fertur donasse tyranno.

item lib. 5. ibidem:

Viq; dedit iustas tauri fabricator aheni.

Postremo meminit quoque eius Pontanus, uidelicet:

-- Clausus boue mugit alieno

Infelix faber. --

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Β,

PHALARIS SECVNDVS,

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM,

Declamatio brevis, sed arguta est, qua ex Delphicis sacerdotibus quidam suadere fingitur, quod donum Phalaridis de quo in superiore oratione agitur, in templum recipiatur, ac Deo consecretur. Genus causæ deliberatiuum est, status negotialis. Exordium habet densum, ut in quo una ferè periodo & suspensiones eas quibus fauore aliquo adductus aut aliàs corruptus ad suadendum accessisse uideri poterat, à se remouet, & sola beneuolentia studioque communis utilitatis ad dicendum se progressum esse docet: deinde & dociles & attentos eadem breuitate facit. Post exordium Propositio sequitur. Hanc confirmat primum ex locis honestatis, ostendens impium, ac propè sacrilegum fore, si donum hoc à templo excludatur: neque enim quenquam posthac quicquam oblaturum esse, & deum suis sacris ac debito cultu priuatum

hi. Deinde contra uoluntatem ipsius Dei esse, ut qui certis indicijs ac signis declararit gratam istam legationem sibi esse. Hinc quod de crudelitate tyranni obijciebatur, diluit, confutatis testimonijs à conditione personæ, & incertitudine: & contrà ab officio admonet, ut sacra magis procurent, & deo operentur potius, quàm iudicijs uacent. Posthæc ad locum utilitatis transit, docetque contra communem utilitatem fore, si dona excludantur. Nam ex his omnem prouentum esse Delphorum, & omnem item famam & gloriam. Denique aullo ueterum exemplo hoc fieri. Et si maximè in deliberationem hanc rem uocare uelint, officio eos uti debere iussit ac liberè iudicantium, non ex affectu aliquo rem æstimare. Peroratio repetitione argumentorum, cum admonitione eorum incommodorum quæ ex hac re consecutura sint, & quod nihil temerè innouandum sit, perficitur.

Οὕτῃ Ακράαντίων, ὁ ἄνδρὲς Δελφοί, πρὸ ξυνομένης ἡμῶν ἰδίοῃς αὐτὸ φαλάριδος, ἔτ' ἄλλω ἔχον πρὸς αὐτὴν ὑπόνοιαν ἰδίαν αὐτίαν, ἣ μὴ πολλὰς φιλίας ἰκπιδά, τῇ γ' ὑπερβίων ἀπίστας τῇ ἡμετέραν παρ' αὐτῇ, ἰσχυρὰ καὶ μέγιστα διεξιόντων, καὶ τῶν ὑποβίων ἀμεινῶν, καὶ τῶν ποικίλων συμβόλων, καὶ μάλα τὰ τὸ Δελφῶν πρίτον προορώμενος, ἀνέγνω παρανίσων ὑμῖν, μὲντοι

QUum antehac nulla mihi, o uiri Delphi, neq; cū Acragantinis ciuibus hospitalitas intercessisset, neq; cum ipso Phalaride priuatim ulla domestica familiaritatis cōtracta esset societas, neq; aliam haberē erga illū, aut peculiarem causam sociandæ beneuolentiæ, aut olim iungendæ cū illo amicitia spēs, tantum uerò missos ab eo lega-

ὕβριζαν αὐδρα διωκτῶν δόσι
 βύντα, μήτ' αὐθάγμια ἔδν τῶ
 θεῷ λαθρμολογημῶν ἀπαλ
 λοφίδν, καὶ ταῦτα, ριῶν τ
 μεγίστων αἰ' ὑπόμνημα γιν
 ουνόμνηον, τυχὺς λαλίστης,
 καὶ ὑδινείας κακίστης, καὶ δι
 καίας λολάσιως· ἰγὼ μὲν ἔν
 καὶ τὸ ἰνδοῖσσαι ὑμᾶς ὄλω
 πρὶ τῶ, καὶ δμικργὸς ὅ
 μιν προβῆναι τῶ διάσκεψιν,
 εἰ χρὴ διεχιδαι τὸ αὐθάγμια,
 ἢ ὀπίσω αὐτοῖς ἀποπέμπειν, ἃ
 νόσιον ἔδν εἶναι νομίζω· μάλ
 λον ἢ, ἔδ' ὑπερβολῶν ἀσθεά
 ας ἀπολλοισίναι· ἔδιν γὰρ
 ἀλλ' ἢ ἰσοσυλία τὸ πρᾶγμα
 ἔστι, μακρῶ τῶν ἄλλων χαλι
 πωτόβη, καὶ ὅσον τ' τὰ ἔδν αὐτᾶ
 τίβντα συλᾶν, τὸ μὲν τῶ ἀρ
 χῶν τοῖς ἀνατιβῆναι βολομί
 νοις ὑδιδίπειν, ἀσθεῖσθον.
 δλομαι δὲ ὑμῶν Διελφὸς καὶ
 αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μι
 τίχον

uos cohortaturus, ne & ui
 rum principem, et pie agen
 tem, contumelia temere af
 ficeretis: neq; munus ipsum
 quod Deo iam destinatum
 est, à uobis alienaretis: præ
 fertim trium maximarum
 rerum perpetuò monimen
 tum futurum, artis præ
 stantissimæ, cogitationis
 crudelissimæ, & iusti sup
 plicij. Itaque ego, quòd &
 in incerto habetis quid hac
 de re statuendum sit, quòd
 que magistratus deliberan
 dum uobis proposuerint, nū
 munus suscipiendum, an i
 terum retro ablegandum
 sit, parum religiosum esse
 arbitror. Multo autem po
 tius impietati nullum mo
 dum relinquetis: neque e
 nim aliud hæc res erit, quā
 nefariū sacrilegiū, q̄ turpitu
 dine sua omnia longè lateq;

exceedit flagitia. Nec minus impiū erit factu, Deo donaria
 dedicare uolentibus, ne facultatem quidem offerendorum
 munerum concedere, quàm ea quæ Deus iam oblata pos
 sidet, depeculari. Precor autem uos, cūm & ego unus
 sim ē Delphorum numero, ac ex æquo publicæ glo
 riæ par.

ἔχον τῆς τε δημοσίας συνέ-
 κης, ἢ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναν-
 τίας δόξης, ἢ ἐν τῶν παρόν-
 των προσγίνοιτο, μήτ' ἀπο-
 κλάειν τὸ ἱερὸν τοῖς δυσειδέ-
 σι, μήτι τίω πρόβω πρὸς ἁ-
 παστας ἀνθρώπους διαβά-
 λην, ὡς τὰ περιμέλῃνα τῷ
 βίῳ οὐκ ὀφείδουσιν, καὶ ψῆφον καὶ
 δικαστήριον δοκιμάζουσιν ἕως
 αὐταπικνίας. ὅδε δὲ γέ τι ἀ-
 ναβῆναι τοὺς μύσους αὐτῶν, ἢ δὲ
 ἐπὶ προσέμμελον τὸν διόν ὅ,
 τι αὐτὸν πρότερον Διόφους δε-
 κῆ. ἢ μὲν ἔν τῷ βίῳ τίω δι-
 κάζουσιν ἢ δὲ πρὸς τὸ ἀναβῆναι
 τῷ ψῆφον βίβλιν. ἢ γὰρ ἐν
 μίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον
 αὐτὸ ἐμυσάτ' ἵψο, ῥάδιον ἔν τῳ
 τῷ ἰονίῳ μίσει καταδύσαι αὐ-
 τὸ, μὲν τὰ δὲ ἀγένης ἐκλάδῃ.
 ὅς ποτε τὸν αὐτίον ἐν δολίῳ
 τι διαπραγμαθῆναι, ὡς φα-
 σι, παρίσχειν αὐτοῖς, καὶ

ria particeps, si conservata
 fuerit: tum diuersæ opinio-
 ni obnoxius, si quid in præ-
 sens aduersus existimationē
 nostram perperam admis-
 sum fuerit, ne templum ob-
 seretis pijs & religiosi ho-
 minibus, neq; ciuitatem nos-
 tram omnium mortalium
 contumeliæ atq; calumnijs
 traducendam obijciatis, quæ
 si ea quæ Deo offerenda mit-
 tuntur, sycophantijs illuden-
 tem, calculis que & iudicio
 donaria dedicantes rectifi-
 cantem. Siquidē nemo quic-
 quā posthac muneris offer-
 re audebit, certior factus,
 Deum nulla beneuolentia
 suscepturū, quod prius Delo-
 phis non uisum sit probabi-
 le. Proinde Pythius iam an-
 te non iniquam de misso do-
 nario tulit sententiam. Si e-
 nim aut Phalarim odio haberet, aut eius munus contem-
 ptim auersaretur, facile ac promptum illi fuerat illud undē
 cum nauī oneraria, qua allatum est, in medijs Ionij maris
 fluctibus submergere. Iam uerò ille à uestra sententia lon-
 ge lateq; dissentit, cum & sereno cælo illis Ionium traj-
 cere præstitit (quemadmodum ipsi testificantur) ac
 ppp 5 saluos.

οὐς ἐς τὴν Κίρραο καταΐται,
 καὶ καὶ δὴλαρ ὅτι προσίται τὴν
 τῷ μονάρχῃ δουλεύσαν. καὶ δὲ
 καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ καὶ τὴν ψυφί-
 σαμύνης, προσδῶναι καὶ τὸν
 ταῦρον τοτενὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ
 τῷ ἱερῷ. ἵππᾳ πάντων αὐτῶν ἐν
 τῷ ἀτοπώτατον, πῶς φαντά-
 σιναι μεγαλοπρεπὲς οὕτω δὴ-
 ρον θῆρ, τὴν καταδικάζσαν
 ἐκ τῷ ἱερῷ ψῦφον λαβῆν, καὶ
 μιᾶν κομίσασθαι τῆς δούλο-
 βίας, τὸ ἐκκρίδαι μηδὲ τῷ
 αὐατιβῆναι ἄξιον. ὁ μὲν δὲ
 ταῦτα μοι ἰγνωκῶς, κα-
 δάπερ ἐκ τῷ Ἀκράγαστῳ ἀφ-
 τι καταπιπλουκῶς, σφαγῆς
 τινος, καὶ βίης, καὶ ἀρπαγῆς,
 καὶ ἱπαγωγῆς ἱφάγῳ δει τοῦ
 τυράννου, μόνον οὐκ αὐτῷ
 πρὸς γιγνῶναι λίγων, δὲ ἱ-
 σμῶν οὐδὲ ἄλλῃ τῷ πλοίου ἀ-
 ποδιδυμκῶτα. καὶ δὲ τὰ
 πᾶσι ταῦτα μὴ τοῖς πεπονθεῖ-
 ναι φάσκῃσι πᾶν πιστεύειν
 διὰ γε

saluos in Cirram usq; pera-
 tulit : quo facto satis mani-
 festum est monarcha pie-
 latem sibi non improbari.
 Oportet autem et uos diui-
 nae sententiae adiectis calcu-
 lis, et hunc taurum reli-
 quis templi ornamentis ad-
 iungere : quandoquidem
 haud dubie res foret omniū
 absurdissima, si quis adeo
 magnifico et excellenti mu-
 nere hac misso, uestris cal-
 culis ab ingressu templi ar-
 ceretur, ac praemium impie-
 tatis auferret, uidelicet indi-
 gnus iudicatus qui donum
 offerret Apollini. Ceterum
 ille cuius diuersa est à me
 sententia, quemadmodum
 ex Acragante hac delatus
 nauigio, caedes quassiam
 et iniurias, et rapinas, et
 deprædationes à tyranno
 factas sustinuit, nimium tra-
 gica uociferatione extulit,

dicens propemodum omnia sibi coram uisa esse oculis : quæ
 non ignoramus, ne ad portum quidem usque peregrè pro-
 fectum esse. Non autem dissentaneum est, talia ne is
 quidem omnino credere, qui ista se perpeffos esse com-
 memorant.

διεγμύλους· ἄδελφοι γὰρ εἰ
ἀλλ' ἐλπίουσι, ἐχέτωσι αὖ-
τις, ἢ μὴ ἐπιστάμεθα, καταγο-
ράμεν. εἰ δ' ἔρ τι καὶ πείραται
τις ἐν Σικελίᾳ, τὰτ' οὐ
Διόφους ἀναγκάσει πολυπρα-
γμεῖαν, ἢ μὴ αὐτὶ ἰσχυρὸν ἦ-
δε, δικαστὰ εἶναι ἐξέμελλεν. καὶ
δὴν δύναιτο, καὶ ἄλλα θάρσα-
σίαν τὸν δῖον, καὶ σὺν αὐ-
τοῖσι, εἰ πείραται, σκο-
ποῦντο. καὶ ἐξέμελλεν, εἰ τινος
τῶν πατρῶν τὸν ἰόνιον δικαστὴν,
ἢ ἄλλως τυραννόντα, καὶ τὰ
μὴ τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅτι καὶ
βούλονται· ἡμῖν ὅτι ἀναγκάσει
εἶναι τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἶ-
ναι, ἵππεσι τε πάλαι δίκαστε,
καὶ ἵππεσι νῦν ἔχει, καὶ τί πεί-
ραται ἔσται. ὅτι μὴ δὴ ἐν
κεκρυμμένοις τε οἰνοῦμεν αὐ-
τοῖς, καὶ πείραται γενοῦ-
μεν, εὐχόμενοι καὶ πείρα-
μεναι δουλεύοντα ἡμῖν, ἀλλ'
ἐγὼν παρὲς ταῦτα καὶ ἴσον

memorāt. Etenim nobis ob-
scurū est nū uera prædicēt,
ne quo modo eos de quibus
nihil certi nobis cōpertū est
iniuste, sceleris accusemus.
Quod si tale quippiam in Si-
cilia quoq; peractū est, quid
hac de re Delphos sollicitē
curiosos esse attinet, nisi pro
sacerdotiū officio, iudicium
partes nobis præposterē uē-
dicemus? At iam nobis sacri-
ficandū erat, atq; cæteris o-
mnibus deis colendus: ac si
quis misisset donaria, ea de-
dicare nostri fuerat officij.
Nū hic expēdētes sedemus,
si qui ex illis qui trās Ionii
continentē incolūt, legitime
an secus administrent impe-
ria? Atq; aliorū quidem res
prout ipsi uoluerint se ha-
beant: porro nobis pernecef-
sariū esse opinor, ne nostra
ipsorū nobis ignota sint, iū
qui olim rerū nostrarū status fuerit, & quomodo nunc in
præsens eadē se habeant, et quid magis ex usu nostro sit fa-
cere. Nam q. in præcipitijs & arduis cautibus habitemus,
ac steriles petras colere soleamus, Homerus monitor nobis
non est expectandus, qui nobis hæc palam faciat, sed ista
coram

ἰδί τῇ γῇ, βαδῆ λιμῶν ἀά συ-
 σῆ μὲν αὖ, τὸ δ' ἰσθμῶν, καὶ ὁ Πύ-
 θιος, καὶ τὸ χρησόμενον, καὶ οἱ
 δύοντες, καὶ οἱ δύοντοῦντες,
 πάντα Διὸς τὰ πιδία,
 ταῦτ' ἢ πρίσθ' ἔστι, ἐν τούτῳ ἢ
 δύοντα, ἐν τούτῳ αἱ φεραί.
 χρὸ γὰρ τάλανθ' ἑξέσι τι ἑμῶς
 αὐτοῖς λίγα. καὶ τὸ λιγύ-
 μνητον ὑπὸ τῶν πικτῶν, ἃ
 σπάρτα ἑμῖν καὶ ἀνύροτα φέ-
 ται τὰ πάντα, ὑπὸ γιωργῶ
 τῷ θιῷ. ὅς οὐ μόνον τὰ παρὰ
 τοῖς ἄλλοις ἀγαθὰ γιγνόμε-
 να παρέχει, ἀλλ' ἃ τι ἰσθμῶν
 ξίμ' ἢ Λύδοις, ἢ Πέρσαις, ἢ Ασ-
 συρίοις, ἢ Φοίνιξι, ἢ Ἰταλι-
 ταις, ἢ Ὑπερβορίοις αὐτοῖς,
 πάντας Διὸς ἀφικνῶν.
 καὶ τὰ δούτορα μετὰ τῷ Διῷ,
 ἑμῶς τι μύμιθα ὑφ' ἀπᾶν-
 τῶν καὶ ὑποζύμην καὶ δύλαμο
 σῆ μὲν, ταῦτα τὸ ἀρχαῖον, ταῦ

τα

cumulatè exhibet: sed si quid preciosi aut rari apud Phry-
 ges est, aut Lydos, aut Persas, aut Assyrios, aut Phœnices,
 aut Italos, aut apud ipsos deniq; Hyperboreos, omnia certa-
 tim ad Delphos perferuntur. Ac nos secūdo loco post Deū
 ab omnibus mirificè colimur, parataq; rerum copia afflu-
 entes felicem uitam agimus. Sed hæc iam olim nobis igno-
 ta non

coram ipsi oculis intuemur
 tum quantum semper in
 terra uersetur, cui portus
 sit profundus, baud obscu-
 re animaduertimus. Cæ-
 terum templum ipsum, &
 Pythius, & oraculum, tum
 sacrificantes, & pietatis
 operibus seruientes, ij sunt
 Delphorum campi, ij pro-
 uentus: inde abundantia,
 inde commeatus nobis a-
 bundè & affatim offundi-
 tur. Par enim est, ut a-
 pud uos, quod uerum mihi
 uidetur, tacitum non ha-
 beam, aut dissimulater præ-
 teream: & quod à poetis
 dicitur, citra sementem, ci-
 tra que arationem nobis o-
 mnia proueniunt, Dei agri-
 colæ opera: qui non solum
 ea quæ apud alios bona nas-
 scuntur, nobis ampliter &

κατὰ μέγεθος τοῦ, καὶ μὴ παύ-
σαιμιθά γε οὕτω βιοῦντος. μέ-
γιστα ὅδε δαίς πρόπον, ψυ-
φον ὑπὲρ ἀναθήματι παρ
ὁμῖν ἀναδεσθῆσαν, ὅδε λωλυ-
κιντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθεῖ-
ναι, καὶ διὰ τῶτ', οἶμαι, καὶ γὰρ
τὸ ἵς ὑποβολῶν ὑψηλῶς τὸ ἵ-
φον, καὶ ὑποπλάτῃ ἐν τοῖς ἀ-
ναθήμασι. δὲ τὸν ἴω μήδ' ἐν
τῷ παρόντι κλεινοτομῶν μα-
δῖν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νό-
μον λαβεῖσθαι, φιλοκρινῶν
τὰ ἀναθήματα, καὶ γρηγο-
ρῶν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ
ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἐποῖα· διεκμήνε
ὅ, ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι,
ὑπεριτύντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ
θεῷ, καὶ τοῖς ὑποφύοι. δοκᾷται
δὲ μοι, ὅτι αὐτοὶ Δελφοί, ἄο-
ριστα βελούσιαι παρὰ τῶν
παρόντων, αἱ λογισαὶ πρῶ-
τον,

ta non sunt. Quod au-
tem ad præsentem delibera-
tionem attinet, danda est no-
bis opera, ut in hoc uita se-
mel instituta tuendo propo-
sito constanter perseuere-
mus. Nullus, ut mea fert opi-
nio, memoria tenet, ullo tẽs-
pore de quoquam donario
apud nos latam esse senten-
tiam, neq; quenquam à sa-
crificando aut donario de-
dicando fuisse exclusum aut
prohibitum: eamq; ob causam
sam opinor delubrum Apol-
linis tantopere auctum es-
se, in tantum, ut iam supra
modum abundet muneribus.
Oportet itaq; neq; in præ-
sens quicquam temerè inno-
uare, neque aliquid præter
morem patrum constitue-
re. Sed nec amoris resspe-

Et iudicanda sunt nobis donaria, nec generis ratione
ea quæ mittuntur æstimanda, undenam, aut à quo, aut
cuiusmodi sint quæ huc legantur. Suscepta autem munera
nulla curiositate delubro sacrandæ sunt, ac ambabus ma-
nibus per nos inferuendum est cùm Deo, tum pietatis gra-
tiæ huc uenientibus. Videmini uerò mihi, ô uiri Delphi,
super rebus quas in præsentia deliberationi expendend-

τὸν, ὑπὸ ὅσων καὶ ἑλίκων ἰ-
στὶν ὃ σκέψῃς. πρῶτον μὲν
ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ
θεσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ
ἰδῶν ἀρχαίων, καὶ θημάτων
παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαν-
τάς ἵπταται ὑπὲρ ᾧ πόλις ὁ-
λῃς, καὶ τῶν συμφερόντων τῶ
τικοῖν ἑμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἐκάστῳ
Διελθῶν, ὡδὶ πάνσι ᾗ, τῆς πα-
ρὰ πάντων ἀνθρώποις ὑπελά-
ας ἢ λακοδεξίας. τότε γὰρ,
ἐπεὶ οἶδα ἃ τί μᾶλλον, ἢ σωφρο-
νᾷτι, ἢ ἀναγκαιότατον ἔγ-
κεδι ἄν. περὶ μὲν ὅν ὦν βου-
λουμένα, ταῦτά ἐστιν, ὃ φά-
λας τῶν ῥαυνῶν ἐστὶν, ἢ δὲ ταῦτα
ἔστιν, οὐδὲ χαλκὸς μόνον,
ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ
πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν
χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσός, καὶ
ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια,
πολλὰ πολλάκις αἰσθησὺς
μὲν τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ
τὸ λατρεῖν τὸν θεὸν βεβαδύωαι
ἄξιον.

litem Phalaris, neque taurus ille, neque aes tantum, sed
omnes reges ac principes, quotquot nunc templi utuntur
opera. Præterea aurum, argentum, & quæcunque
alia preciosa multa, ac sæpenumero deo dedicanda ue-
niunt.

das subiecistis, consultis-
sime facturi, si primum o-
mnium eam cogitationem
susceperitis, de qualibus
nam ac quantis rebus conse-
lium ineatis. Principio enim
super deo ipso ac templo,
tum sacrificijs atque dona-
rijs, super ritibus ac mori-
bus antiquis, simul atque le-
gibus uetustis, ac gloria uati-
cini: exinde super uniuerſa
ciuitate, ac rebus priuatis
& publice omnibus Delo-
phis conducentibus. Præter
hæc omnia consultantes nõ
contemnendum in discriminẽ
uenietis apud omnes homi-
nes, aut fruendæ gloriæ, aut
tolerandæ infamiæ. His pro-
fectò nihil maius (siquidem
rationis compotes estis) aut
perinde necessarium esse
existimabitis. De quibus igitur
in præsens consultamus,
hæc sunt, non equidem so-

ἄξιον. τίς ἔστιν ἡ ἐννοία, μὴ δ' ὥς αἰεὶ, μὴ δ' ὥς πάλα, τὰ πρὸς τὴν ἀναθυμιάτων ποιήσεσθαι; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιῶς ἐθίσει, καινοτομήσαντες; καὶ ὁ μὴδὲ πώποτε, ἀφ' ἧς πῶς πόλιν εἰσέμελναι, καὶ ὁ Πύθιον ἅρπαι, καὶ ὁ ῥίπτες φθιγγεῖται, καὶ ὁ ἱερεὺς ἐμπνέεται, γυγισνται ἡμῖν, νῦν κατασπρόμειθα, κρινέσθαι καὶ δεξιτέσθαι τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν δὲ ἰκάνει μὲν τὸ πάλαιον ἔθος, τὸ ἀνιδίω καὶ πᾶσι δέχεται, ἐργαῖς ἴσους ἀγαθῶν ἐμπέπληται τὸ ἰσθρὸν, ἀπάντων αἰκτιβήτων, καὶ ὑπὲρ πῶς ὑπαρχέσθαι δυνάμειν ἔνιων δυνάμεων τὸν διόν. ἀλλ' ὅμως αὐτὸς δοκιμαστὰς καὶ δεξιταστὰς ἐπαγγέλλεται τοῖς ἀναθήμασι, ἵνα μὴ ἀπορήσομεν τὴν δοκιμασθῆναι μὲν ἵτι, ἵνα δὲ τοὺς ὑπομείνουντες, ὑποδίκον nemini, quantis bonis templum auctum et cumulatam fiet, omnibus offerentibus, ac quibusvis pro substantia sua modulo donarijs deum cumulantibus. Quod si nobis ipsi iudicum et censorum provinciam sumemus missorum huc munerū, uereor ne citò eorū qui nobis probandi aut expendendi sunt, penuria laboremus, nemine scilicet sufferente

niunt. Primum enim iuxta dei consilium expendere cōuenit. Cuius ergo rei gratia non ut semper nobis moris fuit, neq; ut iam olim consueuimus, de dedicandis muneribus faciemus? Aut quid in antiquis constitutionibus censoria nota reprehendentes, rebus nouis studemus? Et quod nunquam ex quo hāc urbē incolimus, ac Pythius interrogatus reddidit oracula, et tripos loquitur, et ipsa sacerdos diuino afflatur numine, fecimus, nunc faciendum cōstituemus, iudicantes uidelicet, ac expendētes eos qui huc misſitant munera. Quin potius illud apud prisco illo more et instituto, quō munerum offerēdorum facultas interclusa fuit semet-

αὐτὸν λαβίσαναι, καὶ αὐ-
 λίσκοντα καὶ καταδικαιῶν
 τα, πᾶρ αὐτῷ κρινέσθαι, καὶ
 ὑπὲρ τῶν ὀλῶν κινδυνεύειν.

ἢ τινι βιωτὸν, ἢ κομίσσεται?

τῷ αὐατιβέναι δ.

νάξι;

rum dedicandorum libertate indignus esse iudicabitur?

semetipsum reum obiectare
 iudicio, & in hoc ipsum
 impensus et sumptus facien-
 tem, ut iudicetur, deq; omni-
 bus in periculum ueniat.

Aut cui humaniter patien-
 dum existimatis, si donario-

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

DE ASTROLOGIA.

D. Brasmo Roterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

Astrologiæ defensio quædam est, à dignitate uidelicet
 quam ab antiquitate & præstantia eorum qui illam ab initio
 coluere, trahit: & à certitudine, quam ex similibus & signis ra-
 tiocinatione quadam colligit. Recenset autem principio ua-
 rias gentes & populos, à quibus illa inuenta, tractata ac locu-
 pletata fuerit. Deinde & homines, & quid quisque in illa sin-
 gulatim uel obseruarit, uel tractarit: quo loco & fabulas ple-
 rasq; Græcorum poetarum de Orpheo, Tiresia, Atreo, Thye-
 ste, Bellerophonte, Phryxo, Dædalo, Endymione, Phaethon-
 te, ac cæteris quibusdam explicat. Postremo & utilitatem ar-
 tis tradit, quod futuris rebus per hanc obseruatis, & mala faci-
 lius tolerare, utpote præuidentes illa, possimus: & bonorum
 spem ipsos confirmare. Exordio dociles facit, statim pro-
 posito de quo & qualiter dicturus sit: & obiurgat
 eos qui artem ob imperitiam uteq-
 tium ac profitentium re-
 prehendant.

Aμφί τῳ ἄρα νῦν, ἀμφί
 τῇ ἀστρολογίᾳ ἢ γραφῇ
 ἐκ αὐτῶν ἀστρολογίᾳ
 ἐκ αὐτῶν πρὸς ἄρα νῦν, ἀλλὰ
 μαυτέρας ἢ ἀλθεύεις, ἢ δὲ ἐκ
 ταύτης αὐθρόπων βίον ὀφ-
 χεται. ὁ δὲ μοι λέγει, ὅτι οὐκ ὅ-
 πῃ μαυτέρας ἔχει, ἢ δὲ δι-
 ἀκεκαίλῃ ἐπαγγίλλεται, ὅ-
 πως ταύτῃ τῷ μαυτερούλῳ
 διφρακτῶν, ἀλλὰ μέμφομαι,
 ἐπεὶ σοφίᾳ ἰόντες, τὰ μὲν
 ἀλλὰ ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι
 τοῖς ἐν ταύτῃ ἀπηγύονται, μὲν
 νῦν δὲ ἀστρολογίᾳ οὐτε τι-
 μίσουσιν, ὅτι ἐπασκέουσιν. καὶ
 ἢ μὲν σοφίᾳ παλαιᾷ, οὐδὲ
 νῦν ἰσὺς ὁμῶς ἀφίκετο, ἀλλ'
 ἴσιν ὄργην ἀρχαίων βασιλέ-
 ων, διφρακτῶν, οἱ δὲ νῦν ἀ-
 μαθίᾳ καὶ ραθυμίᾳ. καὶ πρὸς
 οἱ μαυτερούλῳ, ἐπεὶ οἱ τε αὐ-
 τῶν φρονέουσιν, ἢ νῦν αὖ αὐ-
 τῶν ὀργῶν ἐπικυρώσει, ψεύδῃ
 μαυτερούλῳ, ὅτι τῶν τε κα-
 τὰ γῆρας, καὶ αὐτῶν ἀστρολο-
 γίᾳ μισέουσιν, ὅτι μὲν ὅτι
 ὁ γῆρας, οὐτε ἀλλὰ δὲ νομίζου-
 σιν,

habent exosam, neq; salutarem eam neq; ueridicam arbi-

DE cælo, 2 deq; a-
 stris est nobis insti-
 tutus sermo: nō de
 ipsis qdē astris, neq; ipso de
 cælo, uerūm de diuinatione
 ac ueritate, quæ ab illis in
 hominum uitam proficiscio-
 tur. Neq; rursum mihi libel-
 lus hic se traditurum aut do-
 cturum profitetur, quo pa-
 cto diuinationem hanc asse-
 qui liceat: sed illud queror,
 doctos omneis cū in cæte-
 ris omnibus exerceant sese,
 suisque omnibus tradant,
 solam Astrologiam nec ha-
 bere in precio, nec exerce-
 re. Atqui hoc doctrinæ ge-
 nus uetustum est, neque nu-
 per ad nos peruēnit, sed in-
 uentum est priscorum reo-
 gum, quos dij amabant. At
 huius ætatis mortales nō so-
 lū inscitia socordiaq; uerū
 etiam odio laboris diuersa
 ab illis sentiūt. Cumq; fortē
 inciderint in eos qui falsa
 prædicūt, tum et astra cul-
 pant, et ipsam Astrologiā

ειν, ἀλλὰ λόγον ψευδὴ καὶ
 ἀνυπόστατον, ὃ δικάως, ἡμοῖ
 δικάει, φρονούντων· ὅτι γὰρ
 τίκτοντες αἰδρῶν, τικτοσύ-
 νης αὐτῆς ἄφρον, ὃ δὲ ἀνελ-
 τίω ἁμεσίην, μισοῦντες ἄσποφον·
 ἀλλ' οἱ μὲν ἁμαθῶς τῶν τι-
 χνῶν, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σο-
 φῆ. πρῶτον μὲν ἔν Αἰθιοπῶν
 τέρει τὴν λόγον ἀνθρώποισι
 διὰ τὴν φύσιν αὐτῶν, αὐτὴν δὲ αὐτίς
 οἱ τὰ μὲν, ὃ σοφῶν τῶ ἔθνει,·
 καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σο-
 φώτεροι Αἰθιοπῶν, τὰ δὲ, καὶ
 τῆς οἰκίστης ὁ σύμμορτον. αἰ-
 γὰρ σφίσι δούλη καὶ γαλ-
 νάων περικύβηται, ὃ δὲ τῶν τῶ
 ἔστι τροπῶν ἀνίχοντες, ἀλλ'
 ἐν μὲν ὥρῃ οἰκίσαι, ἰσχυρότεροι
 ἔν πρώτῃ τῶν σιλωαίῳ ἐν
 ὅς πάμπαν ὁμοίῳ φαινομί-
 νῳ, ἀλλὰ πολυεστὶα τι γιγνο-
 μένῳ, καὶ ἐν ἄλλοις ἄλλῃ μορ-
 φῇ ῥιπομένῳ, ἰδόντες αὐτίς
 οἱ τὸ χρῆμα θωμάτες καὶ ἀπο-
 γίνεσθαι ἄξιον. ἔνθεν ὃ ἡμίονος,
 οὐρανὸν τῶν τῶν αὐτίκῳ, ὅτι

trātes, sed aut magis falsam
 atq; inanē haud rectè, si qui
 dē mihi quidē uidetur, sen-
 tientes. b Neq; .n. ob impe-
 ritiam fabri, ars ipsa culpa-
 tur: neq; ob cantoris infantiā
 ipsa musica parū est crudi-
 ta, quin illi potius artū sunt
 ignari: ceterū ars una-
 quaq; suapte natura scita
 est. c Primum igitur Aethio-
 pes hanc rationem mortali-
 bus tradiderunt. In causa
 fuit partim gentis eius sapi-
 entia (nam ceteris quoq; in
 rebus Aethiopes reliquos
 homines antecellunt sapien-
 tia) partim regionis quam
 incolūt, opportunitas, pro-
 pterea quod apud eos perpe-
 tua sit cœli serenitas, tran-
 quillitasq; , neq; patiuntur
 anni mutationes, sed eadem
 temperie uiuunt. Itaq; cum
 primum uident lunam non
 semper eodem uultu appa-
 rentem, sed uaria subinde
 luna

ἐπί τῃ σελήνῃ τὸ φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡλίου ὄρχονται. οὐρὸν ἢ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὰν, τὰς δὲ πλάττας ἡμῶς ἀστέρας, μῦθοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων λεγόνται, φύσιν τι αὐτῶν καὶ διωκτάειν, καὶ ὄρχαι, τὰ ἑκαστὸν ἐπιτελίσκον. ἢ καὶ ἐνόμαζα αὐτῶσι παθεῖσαν, ὡς ἐνόματα, οὐκ ἰδίαν, ἀλλὰ σημαίαν. ταῦτα μὲν ἐν Αἰθιοπῶν ἐν τῷ ἑαυτοῦ ἰσχυρισμῷ· μετὰ δὲ, γένειον ἔσιν Αἰγυπτίοισιν, αἰτία τὸν λόγον παρέδωκεν. Αἰγύπτιοι ἢ παρὰ σφίον ἰνδὸν ἑκαστὴν ἡμερολογίαν τὴν μαντικὴν ἐπὶ μέτρον ἕλκεσαν. μετὰ τὴν ἐκαστὴν λεγόντως ἰσχυρίζοντο, καὶ ἐτίμων ἀριθμὸν, καὶ μετῶν καὶ ὁρίων ἀνατάσσοντο. καὶ μετῶν μὲν σφίσι μέτρον, ἢ σελήνην, καὶ ἢ ταῦται ἀστροφὴ γίνοντο, ἐπὶ τοῦ δὲ, ἡλίου, καὶ ἢ τοῦ ἡλίου περιφοράς. οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἑμύσαντο πολλῶν μέτρων ταυτίων· ἐν γὰρ δὴ τοῦ συνιόντος· annum ἐνὲρ sole, καὶ huius circuitu metiuntur, quin his etiam maiora ostenderunt. Nam ex uniuerso

lunæ non esset lumen proprium, sed à sole mutuatum. Inuenerunt autem et reliquarum stellarum motus, harum quas nos erroneas appellamus (nā stellarū hæc sole mouentur) naturam, quæ earum ac potestatem, et effectus quos unaquæque præstet nominibus quoque inditæ, non illis quidem utcumque uisum est, confictis, sed quæ notæ rerum essent. Hæc igitur in cælo perspexerunt Aethiopes: mox Aegyptiis finitimis artem imperfectam tradiderunt. Porro Aegyptij à diuinandi rationem quam ab illis dimidiatam acceperant, in maius prouexerunt: quippe qui mensuram etiam ad quam unaquæque stella moueretur, indicarint. Ad hæc annorum, mensium, horarumque numerum instituerunt. Ac menses quidem illi lunam metiuntur, atque eius recursu

qqq 2 cælo,

παντες ὁρθοί, καὶ ἀτόνων
 τῶν ἄλλων ἀπλανῶν τε καὶ
 εὐσταθῶν, καὶ ὁ δὲ ἄμα λινῶ
 μένων, δώδεκα μοῖρας ἰσά-
 μιντο ἐν τοῖσι κινωμένοισι,
 καὶ εἰκάς ὧς ἰόντα, ἵκασθον αὖ
 τ' ἐς ἄλλω μορφῶν μιμί-
 νται, τὰ μὲν ἰσάκια, τὰ δὲ ἀνθρώ-
 πων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτε-
 ρῶν, τὰ δὲ κτελῶν. ἀπὸ τῶν
 δὲ καὶ ἰσὰ τὰ Αἰγυπτία πολλὰ
 δὶα ποιεῖται· ἐν δὲ πάντων Αἰ-
 γυπτίῃ ἐν τῷ δώδεκα μοίρων
 πασίων ἱερῶν τσύνοντο, ἄλλοι
 δὲ ἀλῶνται μοῖρασι καὶ ἰσχύοντο.
 καὶ κερὶν μὲν σέβασιν, ὁπόσοι
 ἐς κερὶν ἀπὸ δέλεον ἰσχύας δὲ
 ἐσι τείνται, ὁπόσοι ἰσχύας ἐ-
 πισπμήναντο· ὁ δὲ ῥά γε καὶ κτε-
 ρασιν, ὅσοι αἰγόνων ἡδίστα.
 καὶ οἱ ἄλλοι τὰλλα, ὥς ἵκασται,
 ἰσέσκονται. καὶ μὲν καὶ ταύρων
 ἐς τιμὴν τῶν ὁρίων ταύρων σιβί-
 ζονται. καὶ δ' Ἀπὸ αὐτοῖς χρῆ-
 μα ἰσώτατον πλὴν χώρων ὡδὶ
 νέμεται, καὶ οἱ ἱερεῖς μαντήρι-
 ον αὐατιθεασιν, σιμῶν τῆς
 ἱερέων τοῦ ταύρου μαντικῆς.
 εἰς ἐαυτὴν ἐμῶν, ὁράντων τε καὶ
 ἀκράτων, ὁράντων τε καὶ ἀκράτων.

caelo, reliquisq; stellis, & ex-
 rantibus, & fixis, neque si-
 mul cum ceteris sese mouen-
 tibus, duodecim partes ef-
 fecerunt in his quæ mouen-
 tur, & unamquamque suis
 animantibus representa-
 runt, partim marinis, par-
 tim homine, partim feris,
 partim uolatilibus, partim
 pecudibus. Vnde & sacra
 Aegyptiorum uariè fiunt.
 Neque enim omnes Aegy-
 ptij ex omnibus duodecim
 partibus diuinabant, sed a-
 lij alijs utebantur partibus.
 Itaq; arietem colunt, qui ad
 arietem spectabant, pisces
 bus nō uescuntur, qui pisces
 annotarant. Nec bircū ma-
 derant: atque alijs item alia
 uenerabantur, quæ quisque
 inuenerat. Quin taurum e-
 tiā ob honorē cœlestis Tau-
 ri colunt. Nam & Apis apud
 illos res in primis sacra, re-
 gionem sortitus est: & qui
 eam incolunt partem, oraculum quoq; dicarunt, signum
 uidelicet diuinationis, quam à cœlesti Tauro petunt.

ἔκιντ' ἀπολλῶν ᾗ, καὶ Λίβου
 ἐπίδυσαν τὸ λόγῳ· καὶ γὰρ τὸ
 Λίβου μαντήσιον τῷ Ἀμμων
 ὅτ', καὶ τῶτοίς τ' ὄρεα, καὶ
 ἐς τὴν τῶτα σφίλω ἔμετο, πα
 ρὰ τὸν Ἀμμωνά, καὶ ἔτι κρη
 σίον πορὺ ποίονται. ἴγνω
 σαν δὲ τουτίων ἑκάστα καὶ
 βαρυλῶνισι, οὗτοι μὲν, λίγα
 σι, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων, ἰσ
 μοὶ δὲ δοκίει, πολλὸν ὕψι
 οῖς τέτρεσ ὁ λόγῳ ἀφίκε
 το. Ἐλλ' ὡς ᾗ, ὅτι παρ' Αἰ
 θίοπων, ὅτι παρ' Αἰγυπτίων ἃ
 τρελογίης πῶς ἐδὲρ ἔκυσαν,
 ἀλλὰ σφίσιον Ὀρφνός, ὁ οἶα
 γρη καὶ Καλλιόπης, πρῶτῳ
 τάδε ἀπηγύσατο· ἔμ' ἀλαίμ
 φανίως, ἐδὲ ἐς φάτῳ τὸν λό
 γον πρὸς ὡς καὶ, ἀλλ' εἰς
 γυτῶν καὶ ἱερολογίω, οἷ
 διασίου ἱκάνειν. πηξάμεν
 γὰρ λυγρῶν, ὄργια τε ἱερῶν,
 καὶ τὰ ἱερὰ ἔσθ'· ὃ ᾗ λυγρῶν,
 ἱπτάμεν ἴσα πῶν τῶν ἱε
 ρομελῶν ἀστέρων ἀρμονίω
 σων δ' ἄλλοι. ταῦτα Ὀρφνός δι
 ξάμεν, καὶ ταῦτα ἀνα
 chordas, concentum mobilium stellarum repræsentabat.
 Hæc conquirens atque hæc agitans Orpheus omnia dele-

Ac non multo post Libyes
 quoque hanc artem sunt ag
 gressi. Siquidem ὅτ' oracu
 lum g quod est apud illos
 Ammonis, ad coelum ὅτ'
 buius sententiam refertur,
 iuxta Ammonem, quem il
 li arietis specie fingunt. Cal
 luerunt autem hæc omnia
 ὅτ' Babylonij: atque hi qui
 dem affirmant se primos o
 mnium fuisse. Verum, ut e
 go existimo, multo poste
 rius ad hos scientia perue
 nit. At uerò Græci nec ab
 Acthiopibus nec Aegyptijs
 de Astrologia quicquam au
 dierūt: uerum illis Orpheus
 Aëagro Calliopeq; prognæ
 tus primus ista monstrauit.
 nō ille quidē admodum dile
 cidē, neq; rem clarē docuit,
 sed præstigijs ac mysticis in
 uolucris obtexit. Sic enim il
 li uisum est. Nam cōcinnata
 lyra Orgia instituit, sacr. usq;
 cantiones decātabat. Porro
 lyra cū septem haberet
 qqq 3 nibat,

κινῶν, πάντα ἰδὼν, καὶ
 πάντων ἱκράτις. ὃ γὰρ ἰ-
 κάνῳ τῷ λυρῷ ἔβλεπεν, ὃ-
 δὲ οἱ ἄλλοι ἱμάτι μυσουργίας,
 ἀλλ' αὐτὸν Ὀρφῶς ὃ μέγαλον
 λύρην. Ἑλλήνισ τι τάδε τιμῶν
 τὸν, μοίρην ἐν αὐτῷ ἔρασαν
 ἀπὸ κινῶν καὶ ἀστέρος πολ-
 λοι, καλῶνται λύρην Ὀρφῶς.
 ἦν δὲ ποτὶ Ὀρφιάδα, ὃ λί-
 θοισιν ἢ χροῖν μιμιμημένον,
 μίση ἔσται ἀκίλῃ ἀέδονο-
 σι, μετὰ χερσὶν ἔχον τῷ λυ-
 ρῷ. ἀμφὶ δὲ μιν βῶα μυρία
 ἔσκηον, ἐν οἷς καὶ ἀνθρώπων
 καὶ ταύρων καὶ λίων. καὶ
 πῶν ἑκάστον αὐτ' αὖ κῆνα ἰσ-
 δὴς, μέμνησέ μοι τούτων, κοῖν
 ἑκάστος αἰετὸν, κοῖν δὲ καὶ ὃ
 λύρην, καὶ δὲ καὶ ταύρων, ὃ
 ὃ καὶ λίων, Ὀρφῶς ἱκαίν-
 σιν. ἦν ἢ, τὰ λίγω, αὐτίκα γινώ-
 σκον, ὃ καὶ ἐν τῷ ἔρασαν δέχο-
 μιν ἑκάστον τούτων. λίγροι ἢ
 Τερψίλῳ. αὐδρα Βοιωτίαν, ἢ
 δὲ λυρῷ μαρτυροῦντες πῶς
 πολλὰν ἀέριται, τῶτον τὸν
 Τερψίλῳ ἐν Ἑλλήσιν ἀπῶν,
 ὅτι

nibat, omniâque uincebat.
 Neq; enim illam hominis ly-
 ram spectabant, neq; illi al-
 terius musices studium ea-
 rat, uerum hæc magna illa
 Orphei lyra. Hisce rebus cū
 Græci honorem habere uel-
 lent, locum illi in ipso cælo
 designarunt, & complu-
 scula stellæ uocantur Or-
 phei lyra. Quod si quando
 Orpheum uideris uel saxo
 expressum, uel coloribus efo-
 fictum, sedet in medio, cae-
 nenti similis, manibus tenēs
 lyram. circum hūc animan-
 tiū innumera multitudo, in-
 ter quæ & homo, & tau-
 rus, & leo. Cumq; horum
 singula uideris, fac horū mi-
 bi memineris, cuiusmodi sit
 illius cantus, cuiusmodi ly-
 ra, cuiusmodi taurus, & cu-
 iusmodi leo Orpheum au-
 diant. Quod si eorū quæ di-
 co, causas intelligas, tū &
 in cælo horū unumquodq;
 contemplator. Fertur aut et
 Tiresia genere Bæotius, di-

uinandi gloria multū celebris fuisse, Hūc Tiresiā ex Græcis
 giunt

ἔτι τῶν πλανημελῶν ἀστει-
 ρων, αἱ μὲν θύλιδοι, οἱ δὲ ἄρ-
 ῥοδοὶ ἐν τοῖς, ὅτε ἴσα ἐκτελέ-
 σαι. Ἰὼ καὶ μιν διφύια γράδαι,
 καὶ ἀμφίβιον Τειρσίω μυθολο-
 γήσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυον, ἄλ-
 λοτε δὲ ἄρρῶνα. Ἀφίως δὲ καὶ
 Θυέστῳ, πορὶ τῇ πατρὶν βα-
 σιλικῇ φιλονεικούντων, ἥδη
 τοῖσιρ Ἑλλησιρ ἀνὰ φανδῖρ ἀ-
 προλήπῃς τε καὶ σοφίης τ' ἐρα-
 νίης μάμτ' ἐμίλει, καὶ τὸ ξυῶν
 τ' Ἀργίῃρ, ἀρχειρ ἐγνωσαν ἰ-
 ουτ', ὅτις τ' ἐτέρῃ σοφίῳ προ-
 φησίδοι. ἔνθα δὲ Θυέστῳ
 ῥ' ἐκείνῳ σοφίῃ, τὸν ἐν τῷ ἄρ-
 ρῳ συμπυκνῶν καὶ ὑπερβαίνον,
 ἀπὸ τίος δὲ ἄρνα χρύσειον Θυέ-
 στῳ γράδαι μυθολογήσιν. Ἀ-
 φίως δὲ τῷ ἡελίῳ πῶρ, καὶ τῶν
 ἀντολήνῳ αὐτῷ, λόγῳ ἰποῖν
 σαῖο, ὅτι ὅτε ὁμοίῳ φορῶν ἡ-
 λίος τε, καὶ ὁ κόσμος ἐκείνου-
 ται, ἀλλ' ἰς ἀντίθετον ἀλλή-
 λως διαδρομίσαι. καὶ αἱ νῦν
 δύτιδοι, ἀσκήουσιν τὸ κόσμῳ
 δύσις ἔξοσαι, τ' ἡλίου ἀντο-
 λῆσιν. τὰ δὲ εἰρηύτα βροτοί.
 Ἰὼ μιν Ἀργῶσι ἰποῖσαν-
 τε, καὶ μέγα καὶ ἰὼν σο-

aiunt dixisse stellarum erra-
 ticarum alias esse sceminia-
 ninas, alias mares, non ta-
 men eadem efficere. Vnde
 eundem ancipiti sexu fuisse
 fabulantur, aliquando foe-
 minam, aliquando ma-
 rem. Porro Atreo & Thye-
 ste de regno paterno decere-
 tantibus, iam tum maxio-
 mam Astrologiae celestisq;
 doctrinae curam fuisse Grae-
 cis, palam est. Ac publico
 consensu statuerunt Argiui,
 ut uter scientia praecelleret,
 is imperio potiretur. Ibi
 Thyestes arietem illis in coe-
 lo demonstravit, atque hinc
 aureum arietem Thyestae
 fuisse proditum est fabulis.
 At Atreus de sole, deq; ua-
 rio illius exortu locutus est,
 ostendens non eodem modo
 ferri solem & mundum,
 sed contrario inter se cur-
 su rari: & qui nunc uide-
 tur occasus, cum sit occasus
 mundi, solis exortum esse.
 Haec locutum Argiui re-
 gem creaverunt, magnamq; do-

φίη αὐτὸ ἰγύνειτο. ἰγὼ δὲ καὶ
 περὶ Βιλλεροφόντιω τοιάδε
 φρονέω· ὡς γὰρ μὲν οἱ γυνεὶ
 δουλοῦν ἢ μάλα πάθειναι,
 δοκίμω δὲ μιν πάντων τῶν σο-
 φίλῳ μεθιπνόντα, ὑψηλὰ τι
 φρονέοντα, καὶ ἀστροῖσι ὁμιλόν-
 τα, ἐς ἄρ' ἀνὸν ἔχ' ἢ τῷ ἴπῳ
 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ.
 ἴσα δὲ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν
 Ἀθάμασθ' ἑρῶντα, τὸν δὲ
 καὶ χρυσίῳ δι' αἰθέρ' ἑλ-
 σαι μυθόνται. ναὶ μὲν τοι καὶ
 Δαίδαλον τὸν Ἀθωαῖον, ξεί-
 νη μὲν ἢ ἱστορίῃ, δοκίμω γὰρ μιν
 ἐκ ξένης ἀστρολογίης, ἀλλὰ οἱ αὖ-
 τὸς μάστιγα ἰχθύσατο, καὶ πάλιν
 δὲ τῷ ἰωυτῷ κατηγήσατο. Ἰ-
 καρ' ὅ, νιότατι καὶ ἀταδὰ-
 λιν χρυσίῳ, καὶ ἐκ ἰδίου
 πὰρ Διὸς ἑλθόντα, ἀλλ' ἐς πό-
 λιν αἰεθὰς τῷ νῶ, θίπεισι
 ἀλυσίνης, καὶ παύσις ἀπὸ
 σφάλῃ τῷ λόγῳ, καὶ ἐς πέλα-
 γον κατελίσθη ἀνέσσω πρη-
 γμάτων. τὸν ἑλκεῖν ἄλλως
 μυθολογίῃσι καὶ πόλιν ἰω-
 κῶν ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ,
 ἰνάρσιον

fabulantur, qui ex huius nomine sinum eius maris Icarium
 frustra

Elrina laudē est affecutus.
 Equidē & de Bellerophon
 te similia sentio. Nam alatū
 equū illi fuisse, non admodū
 credo: uerū arbitror illū
 hanc disciplinā sectantem,
 sublimiaq; cogitantē, et in-
 ter astra uersantē, in cœlum
 nō equo ascendisse, sed anis-
 mo. Eadem de Phrixo A-
 thamantis filio dixerim, quē
 aureo ariete per aerem uen-
 tum fabulantur. Quin &
 ipsum sanē h Dædalum A-
 theniensem, etiam si res est
 noua auditu, tamē haud exi-
 stimo eū ab Astrologia fuis-
 se alienum: sed cū ipse ea
 maximē est usus, tum filium
 suum eandem perdocuit.

Ast Icarus cum iuuentutis ca-
 lore & inscitia, non ea dis-
 quireret quæ cōueniebant,
 sed ad ipsum quoq; polū ani-
 mo tolleretur, delapsus est à
 uero, totaq; aberrauit arte,
 & in mare præcepse deci-
 dit rerum immensæ profun-
 ditatis: de quo Græci secus

ὃ δὲ φαίδων ἱπείδῃ αὐτὸν τὸ
 ἄρμα, ἡλικίῃ ἢ ἀπειρίῃ, ἄλο-
 γοι μὲν πρόσθεν ὑνιόχον-
 ρον, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀ-
 παυρὲ μὲν τὸν αὐτὸν ὅ-
 πους ἔρυντο· τε καὶ δάλλῃ δὲ
 αἰασχάτορ δεικνύοντο. ὡς
 τοῖσι δὲ τὸν Δία ἀγανακτίον-
 τας, βαλὼν πρῶτον φαίδον-
 τας μισγὰρ, πισόντα δὲ μιν
 αἰὲ ἀλελφαὶ περιστᾶσαι, πίν-
 οντο μίγα ἱπποῖν, ἔτι μάλιστα
 ἑλλαν τὰ εἶδη, καὶ νῦν αἰ-
 σιρ αἰγέροι, καὶ τὸ ἡδύκτρον
 ἐπ' αὐτῷ δάκρυον σταλάσσον.
 ἔχ' ἔτι ταῦτα ἰγνίτο, ὃ δὲ ὅ-
 σιον αὐτοῖσι πείθεσθαι, ἔχ' ἡ-
 λιτο πᾶσι δὲ ἱπποῖσιν, ὃ δὲ
 ὅπως αὐτῷ ἀνίσταντο. λίγους
 οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἑλλάνες πολλὰ
 μυσθόδους, τοῖσι ἰγνὸς ἔμματα
 τε πείθεσθαι. ὡς γὰρ δὲ ὅ-
 σιον πισθύνει, πᾶσι δὲ Αἰ-
 νείῳ τῆς Ἀφροδίτης γινώ-
 σκει, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἀ-
 ριτοῦ Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλ-
 λον Ἑρμῆος· ἄλλ' οὗτοι, ἱ-
 παρτο αὐτῶν, διαφίλεις
 ἰγνί-

Phaetbontem uero confecta
 so curru, partim ob aetate,
 partim ob imperitiam ita
 egisse, ut aliquando esset uis-
 cinus terræ, aliquando lon-
 go semotus spacio à terræ:
 interim mortales frigus at-
 que æstus intolerabilis con-
 ficiebat. Ob hæc indigna-
 tum Iouem ingenti fulmi-
 nis telo percussisse Phaetbō-
 tem. cum deiectum sorores
 circumstantes magno luctu
 prosequerantur, donec im-
 mutarent formæ quæ nunc
 sunt Populi, ac lachrymarū
 uice quibus fratrem deplo-
 rabāt, electrum destillant.
 Haudquaquam hæc ita ge-
 sta sunt, neque pium est his
 habere fidem, neq; Soli fuit
 filius, neq; illi filius interijt.
 Sed narrant Græci & alia
 permulta fabulosa, quibus
 ego non admodum credo.
 Nam quī consentaneum est
 credere, Aeneam Veneris
 fuisse filium, aut Minoæ Io-
 uis, aut Ascalaphū Martis,
 aut Autolychum Mercurij? Verūm hi homines pij, dijsq;
 grati

ἰγύνοντο, καὶ σφίσι γυρομελύνει
 σι· τῷ μὲν ὁ Αφροδίτη, τῷ
 δὲ ὁ Ζεύς, τῷ δὲ, ὁ Ἄρης ἐκ
 πύλλυφον. ὁκόσοι γὰρ δὴ αὐτῶν
 δρώμενοι ἐν τῇ γυναικὶ ταύτῃ
 οἰκονομοῦνται, ὅσοι ὅμως
 περὶ, ἰουτοῖσι πάντα δι-
 κταῖα ἐκτελεῖται, καὶ χρόνῳ,
 καὶ μερῶν, καὶ ὅρων, καὶ
 διαστάσεων· καὶ βασιλεὺς μὲν
 ὁ Μίνως, Διὸς ὕπομνην, ἡσασ-
 τας δὲ Αἰνείας, Αφροδίτης
 βάλανον ἰγύνει· ἐκείνης δὲ
 Αὐτόλυκος, ὃ δὲ οἱ ἐκείνης
 καὶ, ὃς Ἑρμῶν ἀπικέται. ὁμο-
 νῶ δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεύς ἐ-
 δωκεν, ὃ δὲ ἐς Τάρταρον ἐρ-
 ρήσας, ὃ δὲ τὰ ἄλλα ἐμύσας
 τοῖς ὅσοι αὐθροῦνοι νομίζουσιν·
 ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος
 τῶν ἐκ πορῶν, πολλὸν ἀφ' ὧ
 μῶν. καὶ οἱ νωθρότεροι ὁ Λίνος.
 οἱ, καὶ ὁ ῥυαλὸς τοῖσι αὐ-
 θροῦνοι ἐράσας; Διὸς δὲ
 μιν ἱσάνας λίσσονται, ὅπως
 περὶ ἀμύμονος. τὸ δὲ βέλ-
 ῖον τὸ πολλὸν τῶν ἄλλων, Τάρ-
 τος καλεῖται. μάστιγα ἐκ
 τοῦ ὀμῶν τῶν ποικίλων, καὶ τῶν
 ποικίλων ἐκ τῶν μάστιγας αὐ-

grati fuerunt, eosq; nascent-
 es, hunc Venus, illū Iupiter,
 aliū respiciebat Mars. Ete-
 nim qui patres familiās sunt
 mortalib. in hoc progignen-
 di genere, ij ueluti parentes
 sibi similia producūt omnia,
 & colorē, & formā, & fa-
 cta, & animū. At rex qui-
 dem Minos Iouis auspicijs,
 Aeneas formosus Veneris fu-
 uore natus est, fur Autoly-
 cus: at ea furacitas illi ex
 Mercurio cōtigit. Iam uerō
 nec Saturnū Iupiter cōiecit
 in uincula, nec in tartara
 præcipitē dedit, neq; cetera
 machinatus est quæ putant
 homines: uerū Saturnus ex-
 tremus mouetur, proculq; à
 nobis semotus est. Segnis
 illi motus, neque facilis a-
 nimaduersu mortalibus: at-
 que hanc ob causam illum
 stare dicunt, ceu uinculis
 alligatum. Caterū in-
 gens aeris multitudo, Tar-
 tarsus appellatur. Sed potissi-
 mū ex Homeri poetæ, Hesio
 diq; carminibus liceat intel-
 ligere,

τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
γίονσι ὁμοφωνούντα. οὐτ' αὖ
δὲ τὴν σειρὰν τοῦ Διὸς ἀπυ-
γίνεται, καὶ τοῦ ἡλίου τὰς βο-
λάς, τὰ δὲ ἰγὰ ἡμέατα ἀνα-
συνβάλλομαι, καὶ τὰς πεί-
λαις, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἡφα-
στου ἐπιείσομαι, καὶ τὸν χε-
ρὸν, καὶ τὴν αἰχμήν. τὰ μὲν
γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ Αφροδίτῃ
αὐτῇ καὶ τοῦ Ἀρεῖ τὴν μοι
χάριν λήληται, καὶ τὰ ἱμφα-
σίαι, οὐκ ἄλλοθεν, ἢ ἐκ τῆς ἱ-
πῆς σοφίης πεποιμένη· ὅ γὰρ
δὲ ὦν Αφροδίτης καὶ τοῦ Ἀ-
ρεῖ ὁμοδρομοῖν, τὴν ὁμό-
ρον ἀοιλήν ἀπογράφεται. ἐν
ἄλλοις ἢ ἐπὶ τὰ ὄργανα ἐκ
τοῦ αὐτοῦ διωρίσαστο, τῇ Α-
φροδίτῃ μὲν εἰπὼν, ἀλλὰ
σύ γ' ἱμρόμενα μετόρχει ὄρ-
γαγάμοιο. τὰ δὲ τοῦ πολέ-
μου, Ταῦτα γ' Ἀρεὶ δοῶ, καὶ
ἀβλήν πάντα μελήσει. Ἀ-
πόροι παλαῖοι ἰδόντες, μά-
λιστα μαντίησι ἰχρύοντο, καὶ ὁ
παρόργον αὐτῶν ἰπείοντο·
ἄλλοι ἔτι πόλεις ὤκισον οὐ
δὲ τέχας περιβάλλοντο, ἔτι
urbes conderent, neque moenia circumducerent, neque

ligere prisorum fabulas cū
Astrologia consentire. Si-
quidem ubi Iouis catenam
narrat, ac solis iacula (quæ
quidem ego radiorum ictus
esse cōjicio) tum urbes quas
in clypeo finxerat Vulca-
nus, præterea choream et
uineam, ad hæc quæcunque
de Veneris ac k Martis a-
dulterio dixit, deq; detectio-
ne, baud aliunde quàm ex
hac scientia sunt confictæ:
quandoquidem Veneris et
Martis concursus, Homeri-
cæ cantilenæ præbet argu-
mentū: in alijs aut uersibus
utriusq; diuersum effectū de-
scripsit: Veneris cū ait illi:
Tute Venus iucunda magis
connubia cura.

Porro de belli negocijs
Cuncta citò hæc curæ fue-
rint, Marti atque Mi-
neruæ.

Hæc cū intelligerēt ueteres
illi, maximè diuinationibus
utebantur, nec eā ociosam
esse putabant, adeo ut nec
quen-

φόνους ὀργάζοντο, οὐτε γυναι-
 κας ἱγάμιον, πρὶν αὖ δὴ
 παρὰ μαύτιων ἀκούσαι ἱκα-
 σα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαύτια
 αὐτίκοις ἐκ ἔξω ἀστρολογίης
 ἔν. ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς,
 παρβένθ' ἔχει τὸν προφητά-
 λω, σύμβολον τῆς παρβένου,
 τῆς εὐραυνῆς· καὶ Δράκων
 ἐπὶ τῷ τρίποδι φέγγεται, ὅ-
 τι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι Δρά-
 κων φαίνεται· καὶ ἐν Διδύ-
 μις δὲ μαυτίων τῇ Ἀπόλ-
 λυνθ', ἐμοὶ Διοκίης καὶ τοῦ-
 το ἐκ τῶν ἡρώων Διδύμων
 ἐνομάζεται. οὕτω δὲ αὐτοῖσι
 χρῆμα ἰσώτατον ἢ μαυτίου
 ἐπὶ Διοκίης, ὥς τε δὴ Οδυσσεύς,
 ἰπειδὴ ἱκαμι πλανυόμενθ',
 ἰδιεύσας ἀτρικίς ἀκούσαι
 παρὶ τῶν ἱωντῶν πρηνέων,
 ἰς τὸν Αἰάλῳ ἀπίνετο, σὺν
 Ἰφραῖ δὴ ἴκυσας, καὶ ἀτφ-
 πία χῶρον, ἀλλ' αἰς λόγους
 ἰλθεῖν Τειρεσίῃ σπινθέρων.
 καὶ ἰπειδὴ ἰς τὸν χῶρον ἦλ-
 θον, ἐνθα ὁ Κίρκη ἰσήμενε,
 καὶ ἰσκαψὶ τὸν βοτρυόν, καὶ
 πὰ μῦθῳ ἰσφαξί, πολλῶν νε-
 ρατ, φονεὴν φодίτ, οὐκ ἐματῆαυτ' : cumq; complures essent

quenquam occiderent, nec
 que ducerent uxores prius-
 quam de singulis à uate re-
 sponsum accepissent. De-
 nique nec ipsa deorum ora-
 cula ab arte astrologica e-
 rant aliena : uerùm apud
 Delphos uirgo prædicendi
 munus administrat, quæ
 celestem illam uirginē re-
 præsentat : ac Draco sub tri-
 pode uocem edit, quoniam
 & inter stellæ Draco con-
 spicitur : in Didymis uerò
 templum est Apollinis, &
 hoc, sicuti mihi uidetur, ex
 his Didymis, id est geminis
 qui in cælo sunt, appella-
 tum. Vsq; adeò uerò diui-
 natio uisa est illis res sacra,
 ut Vlysses etiam cum erran-
 do fessus uellet certò de re-
 bus suis cognoscere, ad in-
 feros penetrarit, non quò ui-
 deret umbras & locum ina-
 mcenum, sed quòd cuperet
 cum Tiresia colloqui. Qui
 simulatque in locum perue-
 nerat, quem Circe monstra-
 umbra,

κύνων παρώντων, ἢ τοῖσι
 καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἰωντῆς, τοῦ
 αἵματός περ ἰδιόθεντων, ὃ
 πρότερον ἀφ᾽ ἑκαστοῦ ἔδρη, ὃ δὲ
 αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρε-
 σίλῳ γούσασθαι, καὶ θανατω-
 κᾶσαι ἑπᾶν οἱ τὸ μαντήσιον.
 καὶ ἀνίσχεται, διψῶσαν ἑρῶν
 τῆς μητρὸς πλὴν σινιῶν. Λακί-
 δαιμονίσι δὲ Δυκῆργος πλὴν
 πολιτείῳ πᾶσαν ἐν τῷ ἔρα-
 νῷ διατάξατο, καὶ νόμον σφί-
 σιν ἐποιήσατο, μηδὲ μὲν κα-
 δὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν,
 πρὶν πλὴν σιληνάῳ πύρριον
 γούσασθαι· οὐ γὰρ ἴσῳ ἐνόμι-
 ζον εἶναι πλὴν Διωνυσίῳ αὐ-
 ξανμένῳ, τῆς σιληνάης καὶ
 ἀφανιστομένης, πάντα δὲ ἔκ-
 αὐτῇ διοικῆσαι. ἀλλὰ μέ-
 ντοι Ἀρκάδισι ταῦτα οὐκ ἰδί-
 ξαντο, ὃ δὲ ἰσθμίσαν ἀγρο-
 λογίῳ, αὐτοῖσι δὲ καὶ ἀσσοφίῳ,
 λέγουσι καὶ τῆς σιληνάης ἐμ-
 μέναι προγενέστεροι. οἱ μὲν
 ὦν πρὸ ἡμῶν οὕτω λαῶντα ἦ-
 σαν φιλομάτους, οἱ δὲ νῦν,
 οἱ μὲν αὐτῶν ἀδύνατα εἶ-
 ναι λέγουσιν, αὐθρόποισι τίς

umbra, atque inter has ma-
 tris quoque sanguinem bi-
 bere cupientes: non prius
 permisit ulli, ne matri qui-
 dem, quam Tiresia gustas-
 set, coactusque esset sibi uati-
 cinium edere: potuitque
 interim matris umbram ui-
 dere sitientem. Ad hæc
 Lycurgus Lacedæmonijs
 omnem Reipublicæ admi-
 nistrationem e cælo tem-
 perabat, ac legem illis de-
 dit, ne quando in bellum
 prodirent ante pleniluni-
 um. Non enim existimabat
 eandem esse civitatis admi-
 nistrationem, crescente lu-
 na, & evanescente, propte-
 rea quod omnia ab illa re-
 gerentur. Porro in Arca-
 des soli hæc nō receperunt,
 nec in precio habuerunt a-
 strologiam, sed idem ob im-
 peritiam & stulticiam a-
 iūt se luna antiquiores esse.
 Proinde cum nostri maio-
 res usque adeo fuerint astro-
 logiæ studiosi, huius ætatis
 homines partim aiunt fieri non posse ut homines finem in-
 ueniant

λ' ὁ ἡράκλειος μαρτυρεῖ· ὁ γὰρ
 εἰπὼν μὴ ὅτι πιστὸν ὅτι ἀλη-
 θεία· ὃ δ' ἂν Ἀρία, ὃ δ' ἂν Δία, ἐν τῷ
 ὅρασι μὴ μόνον ἐν νύκτι λεγέσθαι,
 ἀλλὰ τὸ μὴ ἀνθρώπων κινήσας πρὸς
 γμάτων ἐλεμίνων ὄρεων ἐκεί-
 νοι ποιεῖν, ὅτι ὅταν αὐτοῖσι
 σιπρὲς τὰς ἐλεμίνων, κα-
 τὰ σφίσις ἡ χρεὶς τῆς πόλεως
 εἴς ἀναστρέφονται. ἄλλοι δὲ
 ἀστρολόγους ἀψευδέα μὲν, ἀ-
 νειδέα δ' εἶναι λέγουσιν· ὁ
 γὰρ τὸ μαρτυροῦν ἀλλήλους
 εἰς, ἵνα τῶσι μοῖρασι δο-
 κῶντα ἐπὶ ῥήματα. ἐγὼ δὲ
 πρὸς τὰς ἐλεμίνων ἐκείνων ἔχω
 ἄπαρ, ὅτι οἱ μὲν ἀστῆρες, ἐν
 τῷ ὅρασι τῶν σφαιρῶν αἰ-
 κῶνται, πᾶσιν δὲ σφίσι
 τῆς ἐκείνων τῶν ἐλεμίνων ἐκεί-
 νων ἐκείνων ἐπὶ γίνονται. ὁ ἰ-
 σθῆναι ἵππων μὲν δύνανται, καὶ
 ὀρνίθων, καὶ ἀνθρώπων ἐκείνων
 μόνον, λίθους ἀνασταλάσσει-
 ναι, καὶ ἐκείνων ἐκείνων
 τῶν ἀνθρώπων τοῦ ὅρασι,
 τῶν δὲ τῶν δύνανται τῶν ἀστῆρων
 καὶ ἄλλο γίνονται, καὶ
 ἐκ μὲν ἐκείνων πρὸς ἀπὸ
 εἰς ἐκείνων ὀρνέται, καὶ τὸ πᾶν οὐδὲ ἐκείνων ἐκείνων
 ἐκείνων

ueniant diuinandi scientiæ,
 propterea quòd neque cæ-
 ta sit, neque uera, neq; Mar-
 tem, aut Ionem nostra cau-
 sa moueri in cælo: uerùm il-
 lis humanarum rerum nullo
 lam esse curam, neque quic-
 quam esse eis cum his nego-
 cys commercij, uerùm secū-
 cundum hos necessitate cir-
 cumaguntur: partim di-
 cunt Astrologiam non esse
 quidem mendacem, at inu-
 tilem. Non enim mutari ua-
 ticinio quæcunque fati de-
 creta instant. At ego sa-
 nè utrisque respondere pos-
 sum, stellas in cælo suo qui-
 dem motu uolui, ceterùm
 obiter eius motus effectum
 ad nos peruenire. An uis e-
 quo currente, et gallinis aut
 hominibus tumultuantibus
 lapides subfilire, stipulās-
 que moueri uentis cursu
 concitatis, siderum uerò
 uertigine nihil præterea ef-
 fici? tum ab igni exiguo ca-
 lor ad nos permanat, neque

ἰδέει οἱ μίλει τῷ ὑμιτοῦ δάλ-
πει, ἀπορροῶν δὲ ἰδιμίω
ἀπορροῶν δὲ ἰδιμίω; καὶ μὲν
τοὶ τῇ ἀστρολογίᾳ, τὰ μὲν φαῦ-
λα ἰδὼν ποιῆσαι, ἀδύνατά
ἐστιν, ἰδέει ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀ-
πορρόντων πραγμάτων, ἀλλο-
λὰ τὰς χειρὶ μὲν τὰ δὲ ὠφει-
λῆται, τὰ μὲν ἰδὼν ἀδύναται ἀ-
φαιρῆναι πολλὰ ἀπὸ προσ-
δοῦν ὑφαιρῆναι, τὰ δὲ ἀγνοῦν-
σι φαῦλα δύμαρως δέχον-
ται, ὃ γὰρ σφίσι ἐπίρχεται,
ἀλλ' ἐν μιλίᾳ καὶ προσδε-
κίᾳ ῥιπιδία καὶ πρὸς ἡγῆται.

τὰ δὲ ἀστρολογίᾳ πῶς

ἰγὼν ὑπολαμ-

βάνω.

uia mitiaq; uidentur. Hæc mea est de Astrologia sententia.

nostra tamen causa quicquam
quam erit ignis, neque illi
cura est astus noster, ab as-
tris autem nihil ad nos deo-
fluit? At sanè fieri non po-
test, ut per Astrologiam ex
malis bona faciamus, neque
mutare quicquam earum
rerum quæ ab illis ad nos
demarant: sed hanc utilita-
tem ars adfert utentibus.
Bona multo antè delectant
eos qui uetura præscierint:
mala uerò facile cum non
imprudētibus uenerint, ac-
cipiuntur. Neque enim in
illos irruunt, sed quia media-
tata expectataq; sunt, le-

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

a De cælo.) Propositio. b Neque enim.) A' simili.
c Primum igitur.) Commemorat à quibus principio hæc
ars inuenta, culta & locupletata fuerit. d Porro Aegy-
ptij.) Hic Lucianus apertissimè docet Astrologiam, atque ex
ea diuinationem in causa fuisse, ut diuersa animalia maxime
in honore apud Aegyptios habita fuerint. e Annum/ue-
rò sole.) Solis annus quem peragit, ab uno signo ad idem re-
diens, unde annus uertens uocatur, & habetur magnus, cum
lunæ annus brevis putetur. Arcades annum tribus mensibus,
Arcanæ

Acanarner uerò vi. mensibus dimensi sunt. Græci uerò
 cccliii. diebus. f Nam Apis.) Osiris rex Aegypti tandem
 in deos relatus cum uxore sua Iside, colitur sub imagine bo-
 uis, quam Apim seu Serapin appellant, propterea quod ab
 uxore post eadem eius à fratre factam, quæsitus & inuentus,
 laceratus ibidem postea repertus, bos creditus sit fuisse Osi-
 ris. g Ammonis oraculum.) Ammon Iouis epitheton,
 hoc est arenarius. nam ἄμμον arenam significat. Iupiter e-
 nim arietis specie, in extremo Libyæ arenoso colebatur: ut
 Apollo Clarius est dictus, quod coleretur in Claro insula.
 Lege ea quæ in Diogenis & Alexandri dialogum annotani-
 mus. Dædalus.) Dædali architecti insignis Atheniensis;
 notissima est fabulâ, qui unâ cum Icaro è Creta alis quas ce-
 ra sibi & filio agglutinarat, in altum se eleuans, tyrannidem
 & iram Minois fugiebat. Virgilius sexto Aeneid. Ouidius
 libro octauo Metamorph. i Endymion.) Primus Lunæ
 motum obseruasse atque alijs ostendisse dicitur. Plinius li-
 bro secundo, capite nono. k Veneris ac Martis.) Concu-
 bitus Veneris ac Martis ab Homero Odys. 8. luculenter de-
 scribitur: in Colloquijs quoque Luciani, & postea in Metâ-
 morphoseos Ouidij libro quarto. l Denique.) Com-
 memorat quomodo apud ueteres oracula ad Astrologiæ ra-
 tionem relata sint. m Arcades.) Arcades in summam mo-
 rum immanitatē efferati sunt, quod cæteris omnibus ample-
 dentibus Astrologiam, cæterasque liberales disciplinas;
 quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli con-
 temperint, seque fecerint antiquiores ipsa lu-
 na: unde & προσωληναῖοι dicti. n At
 ego.) A similibus,
 & signis.

ARGVMENTVM.

Effigiat hoc dialogo Lucianus typum ſue exemplar formoſiſſimæ atque honeſtiſſimæ mulieris, quæ non tantum pulchritudine corporis perfectæ & numeris omnibus abſoluta ſit, uerùm etiam eas animi dotes eamque morum uenustatem ac gratiam habeat, quæ fœminarum propriiſſimæ ſint, & pro perſonæ qualitate quamque maximè commendent. Ac priorem quidem deſcriptionem, corporis ac formæ uidelicet, ex ſua perſona effingit, collatione facta omnium earũ, & ſtatuarum, & imaginum, quæ unquam à clariſſimis artiſtibus factæ præcipuè celebrantur, ſumendo ex unaquaque quod in ea potiſſimum fuit, ac plurima laude nobilitatum. Alteram autem quæ ſermonis ac uocis ſuauitatem, eloquentiam, ſtudia, cognitionemque liberalium ſcientiarum, præterea ſapientiam quoque ac prudentiam, modèſtiam, pudicitiam, & (quam in hac cum primis commendat) animi æquabilitatem ac moderationem deſcribit: ſub Polyſtrati cuiuſdam perſona, cum quo Dialogum hunc inſtituit, proponit, etiam ipſam collationibus exemplorum cum poeticoꝝ, tum hiſtoricoꝝ eodem modo illuſtratam. Vtrum autem Imperatoris alicuius eorum ſub quibus ipſe uixit, an externi regis cuiuſpiam uxorem aut etiam concubinam, hoc tam exquiſito ac ſingulari encomio celebret, dubitari poteſt. Nam Traiani quidem atque Adriani uxoribus, ſub quorum imperio pleraque ſcripſit, & nomen & patria repugnare uidentur, cum altera Plotina, altera Sabina dicta fuerit: hanc autem ipſe, ut illam apud Xenophontem Abradatę uxorem, Pantheam uocari dicat, & ex Smyrna Ionica ciuitate natam fuiſſe. Et tamen appellatione regis Magni, qua ueteres Græci ſolum Perſarum regem nominabant, idem infra etiam imperatorem Romanum deſignat: cum in Toxari ait Diniam à præfecto Aſiæ ad regem Magnum (quanquam ibi regem Perſarum, qui tum nullus fuit, Eraſmus quoque uerterit) in Italiam miſſum, & ab eo damnatum in Gyrum inſulam relegatum fuiſſe.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΛΥΚΙΑΝΟΥ, ΠΟ-

λυστράτου.

lystratus.

ΑΛ' ὃ τοῖτόν τι δὲ
 ρα ἵπασχον οἱ τῶν
 γοργῶ ἰδόντες, οἷον
 ἰγὼ ἱναγχῶς ἱπαθον, ὃ πολὺ
 στρατι, παγκάλλω τινὰ γυναι
 κα ἰδὼν· αὐτὸ γὰρ τὸ μὲν ἐν αἰ
 νι, μικρὸν δὲ καὶ ἰδὼς δὲ αὐτὸν ὥς
 περὶ γιγνόμεναι, περὶ γυναικὸς ὅ
 καὶ τὸ θάματα. ΠΟ. Ηράκλειος,
 ἐπὶ φρονίῃς τε τοῖς διαμαφίς, καὶ
 δαίσις βίαιον, ἔγωγε καὶ Λυκίον
 ὁρίσας γυναικὸς τις ὅσα· οὐ γὰρ
 ἐπὶ μὲν τὸ μετὰ κείων καὶ πάντων
 ὁρίσας αὐτὸ πᾶσιν, ὥς τε
 δάστην αὐτὸς ὁ δὲ Σίπυλον
 μετακινῶντες, ὃ οἱ τὸ καλὸν
 ἀπείρῃ, καὶ ἔγωγε παρὶστανταὶ αὐ
 τοῖς λιχνότα καὶ ἐπιδανύον
 τὰς πελάγους, ὥς περὶ ἱε
 ρῶν αὐτῶν τῶν τῶ Ταντάλου.
 ἔταρ ἄπ' ἐμοί, τίς ὁ λησποιοῦς
 αὐτῶν Μένειος ὁ μὲν ἔστι, καὶ
 πῶς, ὥς καὶ ὁ μὲν ἰδομένης· ἔ
 γὰρ, εἰμαι, φρονήσεις ὁ μὲν δὲ
 μεα quoq; nō raro profundere tibi moris est, quemadmo-
 dum illam perhibent Tantali filiam. Verumtamen re-
 sponde mihi, quæ illa tandem est Medusa saxifica, & un-
 de generis ortum ducit, ut & nos illam uideamus? Nec
 que enim, ut mea est opinio, nobis inuidebis spectacula

ΑT profecto tali
 quopiâ illi absum-
 pti sunt exitio, quâ
 Gorgôis facies cōspecta est,
 quali ego paulo antè penè
 interissem, ὁ Polystrate, uis-
 sa summa forma mulieris et
 quod in ea fertur fabula, pa-
 rû aberat quo minus ego sa-
 xum ex homine factum sim,
 spectaculi admiratione rigo-
 re attracto. POL. O' Her-
 cules, inusitatum quoddam et
 nouum dicis spectaculum, ni-
 mitiq; uiolentum, si Luciano
 quoq; stuporē induxerit mi-
 liercula. Hoc equidem formo-
 sis conspectis iuuenibus faci-
 le tibi solet accidere, ita ut
 quispiam citius totum Sipylum
 loco dimoueret suo, q̃ te à
 formosis queat abstrahere:
 q̃ nō solum bianti ore illis as-
 sistere cōsueuisti, sed lachry-
 mas quoq; nō raro profundere tibi moris est, quemadmo-
 dum illam perhibent Tantali filiam. Verumtamen re-
 sponde mihi, quæ illa tandem est Medusa saxifica, & un-
 de generis ortum ducit, ut & nos illam uideamus? Nec
 que enim, ut mea est opinio, nobis inuidebis spectacula
 rrr 2 lum,

πάσα δὲ πολλή, καὶ ἄλλα πλεονάζοντα παρὰ τὴν ἀνάγκην λαμβάνειν, καὶ συνέχων τι πλεονάζοντα, καὶ ἄλλας πᾶν πολλὰ. καὶ ὁ δὲ λαὸς μέγιστον γὰρ ἔχει κατὰ ἰδιότητα τὸ τέχνη ἰσχύει τὸ πρῶτον ἀναί. ΠΟ. ὁ δὲ τέχνημα ἰσχύει σύγει, ὃ τις λαλοῖτο; ΔΥ. ὁ δὲ δαμῶς, ὃ τὸτό μόνον, τῆς ἰσχύος ἐστὶ. τῶν διακτῶν γὰρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἰσχύει παρῆλθε, τοιαῦτα μὲν τοι ἴφην τὰ Σμυρναῖα καὶ ἄλλα, καὶ δαμασκόρον ἔδωκεν, ὃ ἔχει καλλίστην ἰσχύων πόλιν, πλὴν καλλίστην γυναικὰ ἔνεγκον. ἰσχύει καὶ μετὰ Σμυρναῖα καὶ αὐτὸς ὁ λίγος εἶναι, οὕτως ἰσχυμύωντο ἐπ' αὐτῇ. ΠΟ. ὁ κοῦν ἰσχύει λίθος τὸτό γὰρ ὡς ἀλλοῦς ἰσχύει, ὅτι παρακλειδῆσας, ὅτι τὸν Σμυρναῖον ἰσχύει καὶ ὁ δὲ ὁ δὲ ὅς τις ἔμ, καὶ τὸ ἔδωκεν, ὡς οἴην τι, ὃ πόδεξον τῷ λέγων τάχα γὰρ αὐτὸς ἰσχύει ἰσχύει. POL. Proinde hoc reuera ut lapis fecisti, qui neq; illam cōsecutus es, neq; Smyrnæū illum quæ fuerit interrogaris. Atqui saltem speciem, quoad eius fieri potest, oratione mihi adumbrato, si queam fortasse ista ratione

mibi non promptum est dicere. Magnus circa illā cerebatur culius, & apparatus splendidus. Eunuchorū numerofo satellitio stipata: multis præterea alijs, & illis teneris puellis comitata incedebat. In summa, omnia erant ampliora, quàm quæ priuata fortunæ mediocritas sustentare possit. POL. Ergo ne nomen quidem inaudisti tu, quænam uocaretur? L V C. Ne nomē quidē teneo, nisi hoc solum, illam esse oriundam ex Ionia. Siquidem spectatorum quispiam, conuersis in proximum oculis, quando præteribat: Tales, inquit, Smyrnææ sunt pulchritudines. Nihil aut mirandum est, si ex Ionicis urbibus pulcherrima, mulierē produxerit pulcherrimā. Visus uerò est &

οὕτω γνωρίσασμαι. Λυ. ὁρᾷς,
 ὅλκων τὸτο ἤττας, ἔκατὰ
 λόγων δύναιμι, καὶ μάστιγας
 γὰρ τῶν ἐμῶν, ἰμφορίσας οὐ-
 λὰ θρημασίαν ἐκίνα, πρὸς ὅν
 μέλεις ἂν ἢ Ἀπὲλῆς ἢ Ζεῦξις
 ἢ Παρράσιος ἢ Ἰκάνοι ἰδοῖεν, ἢ
 εἰ τις Φειλῆς ἢ Ἀλκαμένης,
 ἐγὼ ἢ λυμασῶμαι τὸ ἀρχέτυ-
 πον, ἢ σφραῖς τῆς τέχνης. Πο.
 ὦ Λυκίε, ποῖά τις ἔμ-
 πλὼ ὄψιν; ἢ γὰρ ἰδιόσφαις τὸ
 τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἰδιόσ-
 φαις τὼν ἀνέκτα, ὅπως ἂν τῆς
 γρημῆς ἔχει. Λυ. καὶ μὴν
 ἀσφαλίσθην αὐτὸς ποιή-
 σαι μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν
 τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρ-
 καλέσας ἰδὼν τὸ ἔργον. ὥς
 ἀναπλάσιάν μοι τὼν γυναι-
 κῶν. Πο. πῶς τούτο φής; ἢ
 πῶς ἂν ἀφίνοιντό σοι πρὸ
 τούτων ἱτῶν ἀποθανόντες;
 Λυ. βεβαίως, ἢν πρὸς οὐ μὴ ὀ-
 νήσῃς ἀποκρίνιδαι τί μοι.
 ἰλλam cognoscere. L V C.
 Vide quantam rem à me
 exigas. Neque enim tan-
 ta præstò est facultas ora-
 tionibus, præcipuè uerò
 meis, ad eò admirandam i-
 maginem in lucem produ-
 cendi, ad quam delinean-
 dam uix Apelles, aut Zeu-
 xis, aut Parrhasius suffices
 rent, aut si quis fuit uspiam
 Pbidas, aut Alcamæes. Ego
 uerò artis imbecillitate non
 mediocriter lasum defor-
 mabo archetypum. P O-
 L Y S T R. Age tamen, ef-
 fare obsecro quali fuerit
 uultu prædita. Neque enim
 periculosa erit audacia, si
 familiari tuo ostenderis i-
 maginem, quibus lineamen-
 tis adumbrata fuerit. L V-
 C I A. Atenim longè tu-
 tius ipse mihi facturus ui-
 deor, si quos priscorum il-
 lorum artificum ad præsens opus absolvendum adsciucro,
 ut mulieris formam mihi depingant. P O L. Quorsum i-
 sta dicis? aut quonam pacto illi tibi adsciti uenient, qui tot
 retro seculis fato functi sunt? L V C I A N V S. Perfaci-
 lè, dummodo te mihi non pigeat ad quasita respondere.

P O L.

Πο. ὁρῶτα μόνον. Λυ. ἴσ-
 πιδύμκας πόσι, ὡ πολύστρα-
 τι, τῇ Κνιδίῳ; Πο. καὶ μά-
 κα. Λυ. ἔκουῦ καὶ τῶ Α.
 φροδίτῳ εἰδὼ πάντως αὐ-
 τῶν; Πο. νῦν Δία τῶν πρα-
 ξιτέλους ποισμάτων τὸ κάλ-
 λιστον. Λυ. ἀλλὰ καὶ τὸν
 μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας,
 εἰς πῶς οἱ πόσι αὐτῆς, ὡς
 ὁραδὴν τις τῷ ἀγάλματι,
 καὶ καλῶν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱ-
 ῤῷ, συγγενεῖτο, ὡς διωτὸν,
 ἀγάλματι; τὸτο μέν σοι ἄλλο-
 λως ἱστορεῖσθαι. σὺ δὲ (ταύ-
 τῳ γὰρ, ὡς φῆς, εἰδὼ) ἴδε
 μοι, καὶ τόδε ἀπικνεῖναι, εἰ
 καὶ τῶν ἐν λήποισι ἀδύοσι,
 τῶν Αλκαμελῶντος ἱόρακας;
 Πο. ἢ πάντων γ' αὖν, Λυκῖνι,
 ἰραδὺμότατον ἔν, εἰ τὸ κάλ-
 λιστον τῶν Αλκαμελῶντος πλά-
 σμάτων παρῆδον. Λυ. ἐκῆ-
 νο μέν γε, ὦ πολύστρατι, ὅτι
 ὁρῶσσομαί σοι, εἰ πολλάνισ-
 τε

POLYSTR. *Roga quae-
 cunque fert animus. L V O
 C I A.* Nunquam ne Poly-
 strate ad Cnidios peregre
 profectus es? POL. Imò
 maxime. L V C. Proin-
 de ante omnia 2 Venerem
 quoq; illorum uidisti? POL.
 Sanè per Iouem, Praxitelis
 monumentum pulcherri-
 mum. L V C. Sed nunquid
 etiam fabulam memoran-
 tibus de illa incolis inaudis-
 sti, quomodo unus aliquis
 eius imaginis infando amo-
 re correptus fuerit, tum
 quemadmodum latenter in
 templo derelictus, noctu
 cum imagine, quantum fieri
 potuit, rem habuerit? Sed
 hæc alio tempore inquiri-
 to, quippe hæc (ut ais) ti-
 bi plane uisa est. Age uerò,
 & hoc mihi responde, nun-
 quid etiam illam Athenis
 quæ in hortis est, uidelicet

Alcamenis, conspexisti? POL. Sanè omnium inertissimus,
 ó Luciane, meritò censendus essem, si pulcherrimum Alca-
 menis figmentum negligenter contempsissem. L V C I A.
 Illud quidem Polystrate te non interrogabo, num sape

ἐς τὴν ἀνδροπολιν ἀνελθὼν, καὶ
 τὴν Καλάμιδα Σοφάνδραν
 τιθεῖσθαι. ΠΟ. αἶνον ἡλικί-
 ῳ πολλῆς. ΛΥ. ἀλλὰ
 καὶ τὰτα μὲν ἰκανῶς. τῶν
 δὲ Φειδίας ὄργων τί μάλιστα
 ἐπὶνυσας; ΠΟ. τί δ' ἄλλο, ἢ
 τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἰδιωγρά-
 φαι τὸνομα ὁ Φειδίας ὄξισ-
 σι; καὶ τὴν Δία, τὴν Ἀμαζόντα,
 τὴν ἱπποφαιδμενέῳ τῷ δορα-
 τίῳ. ΛΥ. τὰ ἡμέλιστα, ὡς ἰ-
 τῆρι, ὥς τι ἐκίτ' ἄλλων τι-
 χυτῶν διόση. φέρει δὲ καὶ ἀ-
 παστῶν ἢ ἐν τέττοιν, ὥς οἶόν τι,
 σιωχεύσας, μίαν σοι εἰκόνα
 ἐπιδείξω τὸ ἐξ αἰετοῦ παρ' ἰ-
 κασπῆς ἔχουσαν. ΠΟ. καὶ τίνα
 αὖ πρόπον τρεῖς γένοιτο; ΛΥ.
 ἡ χαλκῶν, ὃ Πολύστρατε, εἰ
 τὸ ἀπὸ τῶνδε χωρᾶδόντες τὰς
 εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἰδιωγράφει-
 μόν αὐτῷ μετακισμῶν, καὶ
 σιωτίζεσθαι καὶ ἀρμύζειν, ὥς
 αὖ δύσθυμότητά διώαιτο, φυ-
 λάττον ἅμα τὸ συμμιγῆς ἰο-
 κίον, καὶ ποικίλον. ΠΟ. εὖ λέγεις,
 πρῶτον, τὸν componendi καὶ
 coaptandi facultatem, quan-
 tum fieri poterit luculentissime,
 eadem opera temperatu-
 ram observanti, καὶ iucundā uarietate.

in arcem conscenderis, 40
 Calamidis Sofandram spe-
 ctaris. POL. Et hanc uidi
 saepenumero. LVC. Iam et
 ista abunde sufficiunt. At ex
 operibus Phidiae quodnam
 maxime collaudasti? POL.
 Quodnam aliud, quam illā
 b Lemniam, quam hoc quo-
 que titulo nobilitare nō du-
 bitauit Phidias? Insuper il-
 lam quoque Amazonem, quae
 bastae innititur. LVC. Pul-
 cherrima sunt ista, o amice:
 itaque alijs non amplius ege-
 bis artificibus. Age uero
 iam ex omnibus his, quoad
 eius fieri poterit, unicam i-
 maginem compositam tibi
 ostensurus sum, ab unaquaque
 quae praecipuum specimen
 habentem. POL. Et quo
 pacto hoc fieri potest? LVC.
 Haud difficili, o Polystrate,
 si nunc in praesens traditis
 orationi imaginibus, illi
 permiserimus exornandi co-
 proinde

ἢ δὲ παραλαβὼν δακνύτω· ἡ
 δὲ αὖ γὰρ εἰδέναι, ὅτι καὶ χρῆσι-
 ται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ ποσῶν
 μίαν τινὰ σωθεῖς, ἐκ ἀπείρου
 σαν ἀποργάσεται. Δὴ, καὶ μὴν
 ἦδ' οὐ σοὶ ὁρᾶν παρίχει γιγνομένη
 πῶς πῶς εἰδέναι, ὅδε σωαμεν.
 ἴσθι, τῆς ἐκ Κνίδος ἡμέρας μό-
 νον πῶς ἐκφαλέω λαβὼν. ὅθ' οὐ
 γὰρ τὸ ἄλλο σώματι, γυμνῷ
 ἴσθι, δίδονται. τὰ μὲν ἄμφω
 πῶς ἐκφαλέω καὶ μέτωπον, ἐ-
 φέρων τὸ τὸ σὺν γράμμον ἰσ-
 σασί, ὥς πρὸς Πραξιτέ-
 λης ἰσοῖσσι· καὶ τὸ ἐκφαλέω
 δὲ τὸ ὕψος, ἅμα τῷ φαιδρῷ
 καὶ ἐκφαλέω. καὶ τὸ το
 διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέ-
 λης δεικνύει. τὰ μὲν δὲ, καὶ ὁ-
 σα τῆς ὕψους αὐτῶν, παρ
 Ἀλκαμένης, καὶ τῆς ἐκ ἐκ-
 ποιεῖ λαβύται. καὶ προσίτι, καὶ
 ῥῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ σὺν
 θμῶν, καὶ δακτύλων τὸ σὺν
 γυγνῶν, ἐκ λαβύων ἀπολῆγον,

παρὰ

proinde assumptis illis de-
 monstret. Perlibenter uero
 uidere gestio, quā illis u-
 sura sit, aut quomodo ex his
 omnibus unam compo-
 sitam, nec ulla in parte discre-
 pantem absolutura sit.

LV CIA. Atqui iam tibi
 uidendi facultas præstabit
 nascentem imaginem ita
 componens: Veneris ē Cni-
 do adducta, si tantum ca-
 put sumpserit, reliquis nudi
 corporis partibus opus non
 habebit. Porro quod ad
 comam & uultum attinet,
 ac decentem superciliorum
 ambitum, illi habendum
 concedes, quemadmodum
 à Praxitele absoluta est.

Quinetiam oculorum mo-
 bilem agilitatem amabili hi-
 laritate & gratia tempera-
 tam retinebit, sicut uisum
 est Praxiteli. Ceterum ube-
 ra, & quæcunque uultus

sunt partes priores, ab Alcamenis c Venere quæ in hortis si-
 ta est, mutuo accipiet. Ad hæc manus teretes, earūdemq; cō-
 cinnam iuncturā, digitorumq; tenellorū ductum nō diffici-
 cilem, in extremis in orbiculatam exilitatem defluenti

σάτω τὴν κέφαλῃ, οἷον τῆς Η-
ρας ἔγραψεν. ὁ Πολύγνωτος
δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρῆπτε, καὶ
παράωρ τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς, οἷον
τὴν Κασσάνδραν ἐν τῇ λίσσῃ
ἰποῖναι, τοῖς Διολοῖς. ἡγεῖ
ἰδῶτα δὲ ἔστ' ὡμινοῦσά τιν, ἐς
τὸ λιπρότακτον ὕβερμα σμί-
νῳ, ὡς σωιτῶσθαι μὲν, ἴσα
χρὺν, δὲ λυμῶσθαι δὲ τὰ πολ-
λά. τὸ δ' ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπίλ-
λος δείξά τιν, λατὰ τὴν Πανά-
τιν, μέλεισιν μὲν ἄγειν λανθάνειν,
ἀλλὰ ἔναι μιν ἀπλῶς. τὰ χεί-
λε δὲ οἷα Ρωξάνης, ὁ Αἰτίων
σοικῶσά τιν. μᾶλλον δ' ἐν τῷ ἄ-
ριστον τῶν γραφῶν Ὁμηρον,
παρόντος Εὐφρανόρος καὶ
Ἀπιδῶ, διελίγμεθα. οἷον γάρ
τι τοῖς Μενελάου μερῶς τὸ
χρῶμα ἐκείνου ἐπιβάλλειν, ἐ-
λίφαιεν ἀπὸ τῶν ὑρίων πι-
φεινιγμῶν, τοῖς δὲ ἴσιν τὸ
πᾶν. ὁ δ' αὐτὸς ἔστ' ἡγεῖ τὸς
ὀφθαλμοὺς γράφειν, βεῶ-
πιν τινα ποιεῖσας αὐτῶν.
cuiusmodi ille colorē Menelai adiecit femoribus, ebori pur-
pureo ostro infecto assimilatis, tali uniuersum corpus colo-
re niteat. Caterum ille ipse pingat, & oculos bouinis, hoc
est pulchris & nitentibus oculis præditam exprimens.

comam pinget, qualem Iu-
nonis depinxit. At Polygno-
tus superciliorum decoram
distantiam, et malarum de-
centem rubedinem, cuiusmo-
di Cassandram apud Del-
phos fecit in conuenticulis,
exprimat. Amictū uero ille
quoque præparet, quam pote-
rit tenuissime elaboratum,
ut quæcunque par est corpori
decenter applicet, multa ue-
rò uentis diffundenda relin-
quat. Porro reliquum coro-
pus ipse Apelles absoluat,
secundum Pacatæ simula-
chrum, ita tamen ne nimium
addat albedinis, sed planè
temperanter rubescat. La-
bia autem non sint alia, at-
que Rboxanæ Action addi-
dit. Quin potius præstantis-
simum inter omnes pictores
Homerum, Euphranore et
Apelle posthabito, in partē
operis suscipimus? Siquidem

συναπλάψεται τῷ ὄργῳ αὐτῷ
 καὶ ὁ Θεῶν ποιητὴς, ὡς τὸ
 βίβραρον ὁ ὄργῳ ἰσχυρῶς. καὶ
 φιλομαθῶ δὲ Ὁμηρῷ ποιή-
 σαι, καὶ λουκῶν, καὶ ῥο-
 δοδάκτυλον, καὶ ἔλως τῇ
 χυρῶ Αφροδίτῃ ἐκείνῃ πο-
 λὺ διαγνώσθον, ἢ τῇ τῷ Βορ-
 εῖως. ταῦτα μὲν οὖν πλεον-
 τῶν καὶ γραφῶν καὶ ποιη-
 τῶν παύδον ὄργῳ ἰσχυρῶς. ὁ δὲ
 πᾶσι πικρῶς τότε, ἢ χά-
 ρι, μᾶλλον δὲ ὁ πᾶσι ἅμα
 ἐκείνῃ χαρίτω, καὶ ἐκείνῃ ἐκ-
 ριτῶ ὄργῳ ἰσχυρῶς, τίς αὖ
 μιμήσασθαι δύναται; Πο. δι-
 σκῶν τι χρῆμα, τὸ Λυκίῳ,
 φῆς, καὶ διπλῶς ὡς ἄλλ-
 ῶς, εἴμ τι τῶν ὁ ὄργῳ
 γίνωται. τί δὲ πρῶτον σῶν
 ἄλλῃ αὐτῶν; Λυ. βιβλίον
 ἐν ταῖς χοροῖς ἔχον, ἐν δὲ συ-
 νταγμαμένον. καὶ ἐκείνῃ τὸ μὲν-
 τι ἀναγινώσκον αὐτῶ, τὸ
 δὲ ἔκον ἀναγινώσκον. μιτα-
 τὸ ab ipso Ioue demissum cœlitus, & cuiusmodi apud supē-
 ros absolutum esse credibile est. Quid autem rei ipsam &
 cientē uidiști? L V C. Codicillos habebat in manibus, duas
 bus partibus cōplicatos: uidebaturq; alterā iam perlegisse,
 alteram uerὸ etiam dum legendo perlustrare. Porro au-
 tem in-

In partem laboris ueniat il-
 li opem ferens, & poeta il-
 le Thebanus, ut uenustate
 sua exornet palpebras. Ho-
 merus quoq; illam risus a-
 mantē et studiosam faciat,
 & candidis humeris atque
 lacertis decoram, & roseos
 habentem digitos. In sum-
 ma, totam aureæ Veneris
 formositati longē iustius il-
 lam cōparet, q̄ Brisei filiā.
 Hæc, inquam, fictores atq;
 pictores & poetæ elabora-
 bunt. Quod autem per om-
 nia amabili quadam ele-
 gantia niteat, hoc Gratia
 erit officium, aut potius o-
 mnium quotquot uspiam
 sunt Gratia atq; Cupidines
 chorū ducentes. Quis ta-
 lem imitatione assequi pos-
 sit imaginem? POLY.
 Diuinū quoddam opus pro-
 ducis, ὁ Luciane, & profe-

θίας, ὅτ' ἐξελτυπήσῃς, ἀ-
 μίλλοι μὲν πασιόρ' ὥς καὶ αὐ-
 τοὶ παραπληγῆναι σοι ἰδόν-
 τες. Λυ. καὶ μὲν οὖν ἀδίναι
 χρεῖ σι, ὥς ἡμ' ἐν πόρῳ πῦρ
 μόνον ἀπιδεῖς ἐς αὐτῶν, ἀχαιο
 οὐ σι, καὶ τῶν ἀνδραγάντων ἀ-
 κινετοῖσδε ἀποφανῶ. καί
 τοι τὸτο μὲν ἴσως ἐρλωικώτι-
 γόν ἔστι, καὶ τὸ βραῦμα ἔτλην
 ἡμίονον, ἀ αὐτὸς ἰδοὺς, ἀ ἢ ἡμ'
 κένε προσβλέψῃ σι, τίς ἴσται
 μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῶς : ἀ-
 πάξει γάρ σι ἀναδυσαμένη,
 ἐνθα ἂν ἴθιαι, ὅσπρ καὶ ὁ λίθος
 ὃ ἕρακλέα δρᾷ τ' σίδερον. Πρ.
 πάντ' ὦ Λυκίε, τ'ράσιόν τι
 ἡάλλ' ἀναπλάττω. ἀλλ'
 ἀπὲ μοι, τίς ὁ γυνὴ ἔστι; Λυ.
 οἷα γάρ μοι ὑπερβαλίδας τῶ
 λόγῳ, ὅς ἡδία, μὲ σοι ἰδόν-
 τι ἀδρῆς τις ἱπαινίσας δό-
 ξω, παρατοσῶτον ἀμέντωρ
 φωνάται. πλὴν ἀλλὰ ἦτις
 μὲν αὐτὴ πᾶρ ἔχοιμι, θορα-
 μὴ ἐμὴ ἐπεδὶ, καὶ ἡ ἐστὶν ἡ
 οἷα γάρ μοι ὑπερβαλίδας τῶ
 λόγῳ, ὅς ἡδία, μὲ σοι ἰδόν-
 τι ἀδρῆς τις ἱπαινίσας δό-
 ξω, παρατοσῶτον ἀμέντωρ
 φωνάται. πλὴν ἀλλὰ ἦτις
 μὲν αὐτὴ πᾶρ ἔχοιμι, θορα-

lū, neq; zelotypia morbo la-
 borabis, etsi nos illa cōspe-
 cta rigore concreuerimus.
 L V C. Atqui hoc planè ti-
 bi cōpertum esse oportet, q̃
 si ex sola specula illam intui-
 tus fueris, mutū ilicò ac ipsis
 statuis immobiliorē te faci-
 et. Et fortasse quod dixi, le-
 ue est præ hoc quod dictus
 rus sum. Vulnere quoq; non
 admodum tempestiuo te cō-
 fauciabit, si coram ipse illā
 intueberis. At si illa conuer-
 sis oculis temet inspexerit,
 quæ facultas tibi relinque-
 tur te ab illa auellendi? Ab-
 ducet te alligatū quòcunque
 collibuerit, quemadmodū la-
 pidem Heracleum ferrū ad
 se attrahere perhibent.

P O L. Desine uerò, ὁ Λυ-
 ciane, prodigiosam quan-
 dam et monstrificā effinge-
 re pulchritudinem. Sed hoc
 reor ne eam tibi iam uisam, ingenij culpa atq; infirmitate
 nimis ieiunè laudarim? Tanto tibi eius facies oratione mea
 amplior uidebitur, atq; excellentior. Cæterum quænam sit,
 mibi

οὕτω γνωρίσωμι. ΛΥ. ὁρᾷς,
 ὁλίαν τὸτο ἤτησας, ἐλκτικὰ
 λόγων δυνάμειν, ἢ μάστιγα
 γι τῶν ἱμῶν, ἱμφανίσαι οὐ-
 λὰ θυμασίου ἐπὶ νόνα, πρὸς ἑν
 μάλισ αὖ ἢ Ἀπιδλῆς ἢ Ζούξιος
 ἢ Παρράσιος ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ
 εἰ τις Φειλῆς ἢ Ἀλκαμῆνους,
 ἐγὼ ἢ λυμανῶμαι τὸ ἀρχίτυ-
 πον, ἀσφράξῃ τῆς τέχνης. ΠΟ.
 ὅμοι, ὦ Λυκίει, ποῖά τις ἦν
 τὴν ὄψιν; ἐ γὰρ ὑδισφαλὲς τὸ
 τέλειμακ, εἰ φίλον αὖδρὶ ὑδιδά-
 ξας τὴν εἰκόνα, ὅπως αὖ τῆς
 γρημῆς ἔχει. ΛΥ. καὶ μὴν
 ἀσφαλισθῆναι αὐτὸς ποιή-
 σαι μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν
 τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρὰ
 καλίσας ὑδὶ τὸ ἔργον. ὥς
 ἀναπλάσειν μοι τὴν γυνῶ-
 να. ΠΟ. πῶς τοῦτο φῆς; ἢ
 πῶς αὖ ἀφίνοιντό σοι πρὸ
 τούτου ἱτῶν ἀποθανόντες;
 ΛΥ. ῥαδίως, ἢν πρὸς σὺ μὴ ὀ-
 κνύσῃς ἀποκρίναι τί μοι.

illam cognoscere. LV C.
 Vide quantam rem à me
 exigas. Neque enim tan-
 ta præstò est facultas ora-
 tionibus, præcipuè uerò
 meis, adrò admirandam i-
 maginem in lucem produ-
 cendi, ad quam delinean-
 dam uix Apelles, aut Zeu-
 xis, aut Parrhasius suffice-
 rent, aut si quis fuit uspiam
 Phidias, aut Alcamæes. Ego
 uerò artis imbecillitate non
 mediocriter læsum defor-
 mabo archetypum. PO-
 L Y S T R. Age tamen, es-
 fare obsecro quali fuerit
 uultu prædita. Neque enim
 periculosa erit audacia, si
 familiari tuo ostenderis i-
 maginem, quibus lineamen-
 tis adumbrata fuerit. LV-
 C I A. Atenim longè tu-
 tius ipse mihi facturus ui-
 deor; si quos priscorum il-
 lorum artificum ad præsens opus absolvendum adsciucro,
 ut mulieris formam mihi depingant. POL. Quorsum i-
 sta dicis? aut quonam præsto illi tibi adsciui uenient, qui tot
 retrò seculis fato functi sunt? LVCIANVS. Perfa-
 cile, dummodo te mihi non pigeat ad quæ sita respondere.

POL.

Πο. ἄρ' ὄτα μόνον. Λυ. ἴσως
 πιδέμικ' ὥς ποτὶ, ὡς Πολύστρα-
 τι, τῇ Κνιδίῳ; Πο. καὶ μά-
 λα. Λυ. ἐκρούῃ καὶ τῷ Α.
 φροδίτῳ ἄδδ' πάντως αὐ-
 τῶν; Πο. νὺ Δία τῶν Πρα-
 ξιτέλους ποιημάτων τὸ λιάλ-
 ιστην. Λυ. ἀλλὰ καὶ τὸν
 μῦθον, ὃν λέγουν, ἦκουσας,
 εἰς πηχέροις πορὶ αὐτῆς, ὡς
 ἔραδι' αἶν τις τῷ ἀγάλματι,
 καὶ λαβὼν ὑπελειφθῆς ἐν ἱ-
 ρῷ, συγγένοιτο, ὡς Διωτὸν,
 ἀγάλματι; τῷτο μὲν σοὶ ἄλλο
 πως ἱστορέω. σὺ δὲ (ταύ-
 τῳ γὰρ, ὡς φῆς, ἄδδ') ἴδι-
 μοι, καὶ τόλῃ ἀπύκνιναι, εἰ
 καὶ τῷ ἐν Λύποις Ἀδώνῳσι,
 τῷ Αλκαμεινῶνι ἰώρακας;
 Πο. ὅ πάντων γ' αὖν, Λυκίῳν,
 ἰραθυμότατον ἦν, εἰ τὸ κάλ-
 ιστην τῶν Αλκαμεινῶνι πλε-
 ονέστερον παρ' αὐτῶν. Λυ. ἰκῶ-
 νομὲν γέ, ὡς Πολύστρατι, ὅτι
 θρόνον μοι σὺ, εἰ πολλάνισ

is

POLYSTR. Roga quae-
 cunque fert animus. LV-
 CIA. Nunquam ne Poly-
 strate ad Cnidios peregre
 profectus es? POL. Imò
 maxime. LVC. Proin-
 de ante omnia? Venerem
 quoque illorum uidisti? POL.
 Sane per Iouem, Praxitelis
 monumentum pulcherri-
 mum. LVC. Sed nunquid
 etiam fabulam memoran-
 tibus de illa incolis inaudi-
 sti, quomodo unus aliquis
 eius imaginis infando amo-
 re correptus fuerit, tum
 quemadmodum latenter in
 templo derelictus, noctu
 cum imagine, quantum fieri
 potuit, rem habuerit? Sed
 haec alio tempore inquiri-
 to, quippe haec (ut ais) ti-
 bi plane uisa est. Age uero,
 hoc mihi responde, nun-
 quid etiam illam Athenis
 quae in hortis est, uidelicet

Alcamenis, conspexisti? POL. Sane omnium inertissimus,
 o Luciane, merito censendus essem, si pulcherrimum Alca-
 menis figmentum negligenter contempsissem. LV CIA.
 Illud quidem Polystrate te non interrogabo, num saepe

ἐς τὴν ἀνδροπολιν ἀνελθὼν, καὶ
τὴν Καλάμιδα Σωσάνδραν
τιδέεσθαι. ΠΟ. εἴθε μὴ ἐκεί-
νῳ πολλὰ κίς. ΛΥ. ἀλλὰ
καὶ ταῦτα μετ' ἰκανῶς. τῶν
δὲ Φειδίας ὄργων τί μάλιστα
ἐπὶ νύκτας; ΠΟ. τί δ' ἄλλο, ἢ
τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ὑδρυγρά-
ψαι τένομα ὁ Φειδίας ἐξίω-
σε; καὶ γὰρ Δία, τὴν Ἀμαζόναν,
τὴν ἱπποειδομένην τῷ Διορκα-
τίῳ. ΛΥ. τὰ κάλλιστα, ὡς ἴ-
ταῦρι, ὥς τε ἐκείτ' ἄλλων τρι-
χυιτῶν διήση. φόβος δὲ ὅτι ἀ-
πατῶν ἦν τῶν, ὥς οἶόν τι,
συνωρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα
ἐπιδείξω τὸ θαύμαστον παρ' ἰ-
κώτης ἔχουσαν. ΠΟ. καὶ τίνα
αὐτὴν ὁποῖον τρεῖς γένοιτο; ΛΥ.
ἐκ χαλκῶν, ὡς Πολύστρατε, εἰ
τὸ ἀπὸ τῶν παλαιότατον τὰς
εἰδυίας τῷ λόγῳ, ὑπερβίψαι-
μεν αὐτῷ μετακοσμήσας, καὶ
σωτηρίαν καὶ ἀρμύραν, ὥς
αὐτὸν ὑδρυμότατα διώσας, φυ-
λάττον ἅμα τὸ συμμιγῆς ἰο-
κῆνον, καὶ ποικίλον. ΠΟ. εὖ λέγεις,
πρὶν, τὸν componendi καὶ coaptandi facultatem, quan-
tum fieri poterit luculentissimè, eadem opera temperatu-
ram observanti, καὶ iucundā varietatē. ΠΟ. Rectè dicis:

in arcem conscenderis, ad
Calamidis Sosandram spe-
ctaris. POL. Et hanc uidi
sepe numero. LVC. Iam et
ista abundè sufficiunt. At ex
operibus Phidiae quòdnam
maximè collaudasti? POL.
Quòdnam aliud, quàm illā
b Lemniam, quam hoc quo-
que titulo nobilitare nō du-
bitavit Phidias? Insuper il-
lam quoque Amazonem, quae
basta innititur. LVC. Pul-
cherrima sunt ista, o amice:
itaque alijs non amplius ege-
bis artificibus. Age uerò
iam ex omnibus his, quoad
eius fieri poterit, unicam i-
maginem compositam tibi
ostensurus sum, ab unaquae-
que praecipuum specimen
habentem. POL. Et quo
facto hoc fieri potest? LV.
Haud difficili, o Polystrate,
si nunc in praesens traditis
orationi imaginibus, illi
permiserimus exornandi co-
proinde

ἢ δὲ παραλαβὼν δεικνύτω· ἵνα
 δὴ καὶ εἰδέναι, ὅτι καὶ χεῖρας
 τὰς αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τούτων
 μίαν τινὰ σωθῆς, ἐκ ἀπείρου
 σω ἀποφράσῃ. Δὲ καὶ μὲν
 ἦδη σοὶ ὁρᾶν παρίχει γιγνόμε-
 νῳ τῷ εἰκόνα, ὃ δὲ συσχεμέ-
 ζον, τῆς ἐκ Κνίδος ἐκδόσεως μὲς
 τὴν τῷ λιφαλλῷ λαβῶν. ὃν
 γὰρ τὸ ἄλλο σώματ' ὅ, γυμνῶ
 ἔνθ' ὁδῶται. τὰ μὲν ἀμφὶ
 τῷ κοίμῳ καὶ μίτωπον, ὁ-
 ρῶν τὴν τὸ δ' ὄγραμμον ἰά-
 σαι εἶχε, ὡς πρὸς ὁ Πραξιτέ-
 λης ἐποίησε· καὶ τὸ ὀφθαλμῶν
 ἥτις ὄγρον, ἅμα τῷ φαιδρῷ
 καὶ λιχαρισμῶν. καὶ τὸτο
 διαφνᾷ κατὰ τὸ Πραξιτέ-
 λης δοῦν. τὰ μὲν δὲ, καὶ ὁ-
 σαυτῆς ὄψις αὐτοπα, παρ
 Ἀλκαμένης, καὶ τῆς ἐν ἑλ-
 πιδος λήψεται. καὶ προσέτι, χεῖ-
 ρων ἅκρα, καὶ καρπῶν τὸ δ' ὄ-
 ρον, καὶ δακτύλων τὸ δ' ὄ-
 γρον, ἐκ λιπρῶ ἀπολήγον,

παρὰ

sunt partes priores, ab Alcamenis c Venere quæ in hortis si-
 ta est, mutuò accipiet. Ad hæc manus teretes, earūdemq; cō-
 cinnam iuncturā, digitorumq; tenellorū ductum nō diffici-
 cilem, in extremis in orbiculatam exilitatem desinenti

proinde assumptis illis de-
 monstret. Perlibenter uerò
 uidere gestio, quinā illis u-
 sura sit, aut quomodo ex his
 omnibus unam composi-
 tam, nec ulla in parte discre-
 pantem absolutura sit.

LVCIA. Atqui iam tibi
 uidendi facultas præstabit
 nascentem imaginem ita
 componens: Veneris c Eni-
 do adducta, si tantum ca-
 put sumpserit, reliquis nudi
 corporis partibus opus non
 habebit. Porro quod ad
 comam c uultum attinet,
 ac decentem superciliorum
 ambitum, illi habendum
 concedes, quemadmodum
 à Praxitele absoluta est.

Quinetiam oculorum mo-
 bilem agilitatem amabili hi-
 laritate c gratia tempera-
 tam retinebit, sicut uisum
 est Praxiteli. Caterum ube-
 ra, c quæcunque uultus

παρὰ τῆς ἐν λήποις καὶ τῶ-
 τα· τὴν δὲ τὸ παντὸς προ-
 σώπου ποριγραφῶν, καὶ πα-
 ρεῖν τὸ ἀπαλὸν, καὶ εἶναι
 σύμμετρον ἢ Λημνία παρ-
 ξει, καὶ Φειδίας ἔτι, καὶ τό-
 ματ' ἁρμογῶν ὁ αὐτὸς, καὶ
 τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμα-
 ζύν' ὁ λαβών. ἢ Σωσάνδρα
 δὲ καὶ ὁ Κάλამις αὐτοῖς πο-
 σμήσουσι αὐτῶν. καὶ τὸ με-
 διάμα λατῶν καὶ κληδὸς,
 ὥσπερ τὸ ἐνάγκη ἔσται, καὶ τὸ
 εὐσταλὲς δὲ, καὶ ἰόσμιν τῆς
 ἀναβολῆς, παρὰ τῆς Σωσάν-
 δρας, πάλιν ὅτι ἀπάλιπτο
 αὐτὴ ἔσται τὴν λεφαλῶν, τῆς
 ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικίαν
 αὐτὴ γίνοιτο κατὰ τὴν ἐν Κνί-
 δω ἱερίαν μάλιστα. καὶ γὰρ
 καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέ-
 λε μιμενέμεθα τί σοι ὦ Πο-
 λύστρατι δοκεῖ καλῶ γυνήσιν
 εἶναι, καὶ μάλιστα ἐν
 παιδῶν ἐν τὸ ἀκριβεστάτον
 ἀποτιλιδοῦ; πο. ἔτι γὰρ,

ὦ

mensum esse uideo. Ecquid tibi uidetur Polystrate? eo-
 ritne imago satis ornata & elegans, & maxime postea
 an exactissime absoluta fuerit? POLYST. Adhuc

ὁ γενεα

ab ea quæ in hortis est, et il-
 la utenda recipiet. At uerò
 totius faciei descriptionem
 & lineamenta, genarumq;
 teneram mollitiem, & nas-
 sum intra rectum modum
 cohibitum, præstabit Lem-
 nia & d Phidius. Idem quo-
 que dabit oris conformem
 compositionem: ceruicem
 uerò lacteam sumet ab A-
 mazone. Porro autem So-
 sandra et Calamis eandem
 ornabunt uerecundia. Ri-
 su præterea tenui fallēte in-
 tuentis oculos, animi orisq;
 hilaritatem ostendet, qua-
 lis & illius esse solet. Ve-
 stitus frugalem mundiciem
 à Sosandra concessam ha-
 bebbit, præterquā quòd illa
 nudo & aperto erit capite.
 Aetatis autem mensura
 quantacumq; illi fuerit, iux-
 ta Cnidorum Venerem me-
 tienda est. Etenim & hanc
 Praxitelem diligenter e-

ἀγνῶσθαι τὰ τι, καὶ ἀκρίβειαν
 τι ἡ ἀλλ' ἔξω τῷ ἀγάλμα-
 τῷ, οὕτω πάντα ἵς τὸ αὐτὸ
 συμπεφραγμένως; Δν. τοῦτο
 μικρότατον, ὡ φιλότιμος, ἀ μὲν
 σοι δόξαι ὀλίγα πρὸς δὲ μορ-
 φῆς σωτηρίῳ χρόνῳ, καὶ τὸ
 ἐκαστῷ πρῶτον, ὡς μέλας
 μὴ εἶναι ἀκριβῶς, ὅπως μέ-
 λαν, λυχνὴ δὲ ὅσα τοιαῦ-
 τα χρῆ, καὶ τὸ ὅρῳ μαίῃσαν
 ἔμ, καὶ τὰ τοιαῦτα λευκί-
 νους τοῦ μεγίστου ἔτι ἔμιν
 προσδεῖν. πῶς οὖν εἴη καὶ ταῦ-
 τα πορισάμεν; ἢ πα-
 ρακαλῶσαι μὲν, ἀλλὰ καὶ τοὺς
 γραφῆς καὶ μάστιγα, ἐπὶ οὖν αὐ-
 τῶν ἀριστοὶ ἐγίνοντο, καὶ ἄσπε-
 ροι τὰ χρώματα, καὶ σύνθετον
 ποιῶσθαι πλὴν ἐπιβολῇ αὐτῶ;
 καὶ δὲ παρακαλῶσθαι πολύ-
 γωντον, καὶ Εὐφράνῳρ ἐ-
 κῶν, καὶ Ἀπύλλῳ, καὶ
 Αἰτίῳ. ἔστι δὲ Αἰνέμενοι
 τὸ ὅρῳ, ὅ μ' Εὐφράνῳρ χρω-
 πρᾶξευσις cognouimus, ut colores nobis apte commi-
 xtos temperent, eosdemque pro decoro luculenter et ar-
 tificiose accommodent? Sanè uerò accersatur Polygno-
 tus, et Euphranor ille, atque etiam Apelles, Actione
 una comitante. Illi diuiso inter se opere, Euphranor

ô generosissimè, nōnulla for-
 mositatē] pars in excolenda
 imagine tibi intermissa est.
 adeo omnes exornādi ratio-
 nes in unū cōtulisti. L V C.
 Illud enim uerò amice quod
 dixisti, maximū est, nisi tuo
 iudicio minimū momēti ad
 summā formā præstantiam
 colores addere posse uidean-
 tur, et cuius in quaq; corpo-
 ris parte maximè ratio ha-
 bēda est, decorū: ut exactè,
 ut perfectè nigra sint, quæ-
 cunq; nigra: et alba, quæ-
 cunq; alba esse cōuenit: utq;
 apto decentiq; rubore flore-
 scant omnia. Ac iam de his
 periclitamur, cū ad huc qd
 maximum est desideramus.
 Vnde ergo eius rei copiam
 nobis parabimus aut accer-
 semus, uidelicet pictores, cū
 primis uerò illos, quos hoc
 artificio præ cæteris longè
 comā

σάτω τὴν κόμην, οἷον τῆς Η-
ρας ἔγραψεν. ὁ Πολύγνωτος
δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπριπίς, καὶ
παραιῶν τὸ ἰστρουδίς, οἷον
τὴν κασσύδραν ἐν τῇ λίσχῃ
ἰποῖουσι, τοῖς Δελφοῖς. καὶ
ἰδιῶτα δὲ ἔτ' ὡμοσάτω, ἵς
τὸ λιπύστατον βεργασμί-
νῳ, ὡς σμιναλθαί μὴν, ὅσα
χρὺν, διλωιμῶσαι δὲ τὰ πολ-
λά. τὸ δ' ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπι-
λῆς δείξάτω, κατὰ τὴν Πανά-
τιν, μάστιγα μὲν ἄγων λουκόν,
ἀλλὰ ἱναίμην ἀπλῶς. τὰ χά-
λι δὲ οἷα Ρωξάνης, ὁ Αἰτίων
ποικισάτω. μᾶλλον δ' τὸν ἄ-
ριστον τῶν γραφίων Ὅμηρον,
παρόντ' Εὐφράνωρ καὶ
Ἀπιδλῶ, διδίγμιθα, οἷον γάρ
τε τοῖς Μερειλάου μερῶς τὸ
χρῶμα ἱκάντ' ἐπίβαλλον, ἱ-
λίσφωσι ἐκαστος ἑρέμα πι-
φοινιγμένῳ, τοῖόν τι ἔσω τὸ
παῦν. ὁ δ' αὐτὸς ἔτ' καὶ τὸς
ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶν
πῖν τινα ποιεῖσας αὐτῶν.
cuiusmodi ille colorē Menelai
adiecit femoribus, ebori pur-
pureo ostro infecto assimilatis, tali
uniuersum corpus colo-
re niteat. Ceterum ille ipse
pingat, & oculos bouinis, hoc
est pulchris & nitentibus oculis
præditam exprimens.

comam pinget, qualem Iu-
nonis depinxit. At Polygno-
tus superciliorum decoram
distantiam, et malarum de-
centem rubedinem, cuiusmo-
di Cassandram apud Del-
phos fecit in conuenticulis,
exprimat. Amictū uero ille
quoq; præparet, quàm pote-
rit tenuissimè elaboratum,
ut quæcunq; par est corpori
decenter applicet, multa ue-
rò uentis diffundenda relin-
quat. Porro reliquum cor-
pus ipse Apelles absoluat,
secundum Pacatæ simula-
chrum, ita tamen ne nimium
addat albedinis, sed planè
temperanter rubescat. La-
bia autem non sint alia, at-
que Rhoxanæ Aetion addi-
dit. Quin potius præstantis-
simum inter omnes pictores
Homerum, Euphranore et
Apelle posthabito, in partē
operis suscipimus? Siquidem

συνιστάται τὸ ἔργον αὐτῷ
καὶ ὁ Θεὸς ποιητῆς, ὡς τὸ
βιβλίον ἐξ ἑργῶν αὐτοῦ. καὶ
φιλομαθὴ δὲ ὁ μακρὸς ποιη-
σας, καὶ λυσιτελεῖν, καὶ ῥο-
δοδάκτυλον, καὶ ἔλως τῇ
χρυσῇ Αφροδίτῃ ἐκείνῃ πο-
λὺ διηγεῖσθαι, ἢ τῇ Ἐρμῇ
οἷος. ταῦτα μὲν οὖν πλεον-
στῶν καὶ γραφῶν καὶ ποιη-
τῶν πᾶσιν ἐξ ἑργῶν αὐτοῦ. ὁ δὲ
πᾶσιν ἱκανὸς τῶν τοιῶν, ὁ κα-
ρὲς, μᾶλλον δὲ ὁ πᾶσαι ἅμα
ἐπίσας χάριτας, καὶ ὁ πόσει ἱε-
ρατὸς πρὸς χρυσῶν, τίς αὖ
μιμῶσαι δύναιτο; Πο. δι-
σπῶν τι χρῆμα, ὃ Λυκίῳ,
φίς, καὶ διπλοῖς ὡς ἀλ-
δῶι, οἷόν τι τῶν ἐξ ἑρατοῦ
γίνετο. τί δὲ πρῶτον αὐτοῦ
ἔστι αὐτῶν; Λυ. βιβλίον
ἐν ταῖς χάρισι ἀχρῶν, ἵς δὲ συ-
ναρμολογῶν, καὶ ἱκανὸν τὸ μὲν-
τοι ἀναγινώσκοντα αὐτῶν, τὸ
δὲ ἔστι ἀναγινώσκοντα. μετα-
βῶ ab ipso Ioue demissum cœlitus, καὶ cuiusmodi apud supē-
ros absolutum esse credibile est. Quid autem rei ipsam
cientē uidiști? L. V. C. Codicillos habebat in manibus, duobus
partibus cōplicatos: uidebaturq; alterā iam perlegisse,
alteram uerὸ etiam dum legendo perlustrare. Porro au-
tem in-

In partem laboris ueniat il-
li opem ferens, καὶ poeta il-
le Thebanus, ut uenustate
sua exornet palpebras. Ho-
merus quoq; illam risus a-
mantē et studiosam faciat,
καὶ candidis humeris atque
lacertis decoram, καὶ roseos
habentem digitos. In sum-
ma, totam aureæ Veneris
formositati longē iustius il-
lam cōparet, q̄ Brisei filiā.
Hæc, inquam, fictores atq;
pictores καὶ poetæ elabora-
bunt. Quod autem per om-
nia amabili quadam ele-
gantia niteat, hoc Gratia
erit officium, aut potius o-
mnium quotquot uspiam
sunt Gratia atq; Cupidines
chorum ducentes. Quis ta-
lem imitatione assequi pos-
sit imaginem? POLY.
Diuinū quoddam opus pro-
ducis, ὁ Luciane, καὶ profes-

ξὺ δὲ προϊῶσα, διελύγεις τῶν
 παρομαρτάντων τινί, ἢ οἷδ'
 ἢ, τί· ὃ γὰρ ἵς ἰπύκ. οὐ ἰφθίγ
 γιτο. πλὴν μεδιόσασσά γε, ὅ
 πολύστρατι, ἰδέντας δὲ ἴφθιμ,
 πῶς αὖ ἐ ποιήσῃ σοι, ἵππας
 μὴ λουκῆς, ἵππας ἢ συμμί-
 ρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συ-
 νερισμῶδες, ἅπτε κάλλιστον
 ὄρμον εἰδόν, ἐκ τῆ φιλονεικί-
 ας καὶ ἰσομυγίθων μαργα-
 ριτῶν, οὕτως ἐπὶ σίχρ' ἰπιδύ-
 κισαν, ἱκοσμῶν τὸ δὲ μάλι-
 στα τῶ τῶν χειλίων ὄρυθμῳ
 τι. ὑπὸ φάινοντο γούῳ αὐτῶ
 δὴ τῶ τῶ Ομήρου ἰλίφωντι, τῶ
 περὶ ὁμοιοι. ἔχ' οἱ μὴ πλα-
 τύοροι αὐτῶν, εἰ δὲ προίχον-
 τός τ' ἢ διιτυκτόν, οἷοι τῶς
 πλάττας, ἀλλὰ τις πάντων
 ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μίγ-
 γ' ἐν, καὶ προσεχῆς ὁμοίως.
 καὶ ὅπως, μίγ' αὖ τὸ δαῦμα καὶ δια-
 μα, πᾶσιν τῶν αὐδρωπίνων
 εὐμορφίαν ἐκπρεπικαίει.
 πο. ἔχ' ἀβέβαιας· σὺνίσμι γὰρ

tem inter progrediendum
 nescio quæ uerba cum qua-
 dam ex pedisequis faciebatur
 neque enim tam clarè ut exo-
 audiri possit, loquebatur: ue-
 runtamen tenuiter riden-
 do, ô Polystrate, dentes ostē-
 debat, dñ boni quàm albos,
 quàm mediocres, quàm ap-
 pte inter se constitutos. Si-
 cubi segmentum aut monile
 uidisti pulcherrimū nitidif-
 simis & aquali magnitudi-
 ne pollentibus margaritis
 confectum, tam concinna
 decentiq; serie erant enati.
 Plurimū uerò decoris et or-
 natus illis accedebat ex las-
 bijs perpulchrè rubentibus.
 Bluecebant itaq; ipsi Home-
 rico ebori recenter secto si-
 miles. Neque uerò alij alios
 deformi latitudine excede-
 bant, aut alij cæteris altius
 eminebant, aut præcedendo
 extabant, cuiusmodi in mul-
 tis est cernere, sed erat una omnib. æqualitas, idēq; color et
 magnitudo eadē, eadē serie cōnexis. In summa magnæ ad-
 mirationis spectaculū de se præbebat, omnē humanā for-
 mositatis uenustatē exuperās. POL. Quiesce parūper. Iam
 enim

ἔλε σαφῶς πάνυ, ἥν τινα
 καὶ λέγεις τὴν γυναικα, τῇ-
 τῆς τὶ αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ
 τῇ πατρίδι. καὶ συνόχους δι-
 τινὰς ἐπιδαῖ αὐτῇ ἴφους, νῦν
 Δία καὶ στρατιώτας τινάς.
 τὴν βασιλῆα συνοῶσαν, ὧ μα-
 κάρη, τὴν αἰοδίμου ταύτην
 λέγεις. ΔΥ. τί δὲ ὅστις αὐτῇ
 τὸν ὄνομα; Εἰ. πάνυ καὶ τῇ-
 το γλαφυρόν, ὧ Δυκίνη, καὶ
 ἐπὶ ῥασον· ἐμῶν νυμφῶν γάρ ἐ-
 σι τῇ τῷ Αβραδάτῃ ἐκείνῃ τῇ
 καλῇ, οἷα πολλὰς ἀκού-
 σαι ἐξοφῶντες, ἐπαινοῦ-
 ντες τινὰ σὺ φρονεῖ καὶ καλῶν
 γυναικα: ΔΥ. νῦν Δία, καὶ ὡς
 παρ' ἡρώων αὐτῶν, οὕτω δια-
 τίθεται, ὁ πόταν κατ' ἐκείνῃ
 πρὸ ἀναγινώσκων γίνωμαι.
 καὶ μονοσυχὶ καὶ ἀνδραγαθί-
 ον αὐτῆς, ὃ περιόχεται δι-
 γασα, καὶ ὡς ὥπλις τὸν αὐ-
 δρα, καὶ οἷα ἔν, παραπίμπη-
 σα αὐτὸν ὑπὲρ τὴν μάχην. ΠΟ.
 ἀλλ' ὧ ἀφίσι, σὺ μὲν, ὡς πέρ τινος
 tis locum perlego: ac tantum non illam loquentem audio,
 dum quæ facta sint, commemorat, & quemadmodum ma-
 ritum armis induat, tum qualis erat eundem in pugnam
 emandans. P O L Y. Atqui tu, ὦ optime, illam tanquam
 fulgur

enim planè intelligo quam
 tu mulierem dicis. his omni-
 bus quæ dixisti, atq; adeò ex
 ipsa patria cōiecturam faci-
 enti mihi cognita est, tum q̃
 eunuchos quoq; illam comi-
 tatos esse confirmasti, et per
 Iouem etiam milites. Regis
 uxorem, ὦ beate, illam uide-
 licet multis nominibus me-
 morabilem tu memoras.

L V C. Et quod illi nomen
 est? P O L. Planè & illud
 nimis dulce & d. licatum, ὦ
 Luciane, et omnibus modis
 amabile. Etenim cognomi-
 nis est formosa illi Abrada-
 tæ cōiugi. Haud dubiè enim
 nouisti, sæpenumero audito
 Xenophonte modestā quā-
 piam & formosam admo-
 dum mulierem collaudante.

L V C. Sanè per Iouē quasi
 illā oculis coram intuerer,
 ita animo affectus sum quo
 tiescunq; cum Xenopho-
 nis

ἄστραπὴν παρὰ δ' ἄμυσαν, ἃ
 παρὰ ἑδὲ αὐτῶν, καὶ ἰσικας τὰ
 πρὸ χειρὸς ταῦτα· λίγω δὲ τὸ
 σῶμα, καὶ τὴν μορφήν· ἵπαι δ' ἔμ
 τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀ
 δίατ' ἔμ. ὅδ' οἶδ' αὖ, ὅσον τὸ
 ἑλάνθ' ἱκάνθ' ὅσον αὐτῆς,
 μακρῶ τιτι ἄμεινον, καὶ θύει
 δίστορον τὴν σῶματος· ἐγὼ δὲ,
 σωήθης γὰρ εἰμι, καὶ λόγων
 ἱκοινώνοσα πολλὰ κίς, ὁμοια
 θυῆς ὦν· καὶ γὰρ, ὡς οἶδα καὶ
 αὐτὴς, τὸ ἡμῶν καὶ φιλέν
 θρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον,
 καὶ σοφροσύνην καὶ παιδείαν
 πρὸ τῆς κάλλους ἵπαινω. ἄξιον
 γὰρ προκρίδαι ταῦτα τοῦ
 σῶματος· ἵπαι ἀλογον ἂν εἴη,
 καὶ γιλοῖον, ὡς πρὸς ἔμ τις τὴν
 ἰδιότητα πρὸ τῆς σῶματος δαυ
 μάτῳ. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος,
 εἶμαι, τῆς δὲ ὅσον, ὁπότεον ἵς
 τὸ καὶ τὸ σωδράμην ψυχῆς ἀρι
 τῆς,

fulgur prætercurrens. sala
 tem semel conspexisti: uide
 risq; facilia & promptail
 la, nimirum corpus & for
 mam, illustrare laudibus:
 ceterum dotes animi quib
 us prædita est, intuentium
 oculis non sunt obuiæ: neq;
 compertum habes quanto
 præcellat ista pulchritudine
 qua mēs illius exornata est,
 quasq; corporis forma lon
 gè præstantior, deabusq;
 conformior esse solet. At
 ego, qui & familiaritate il
 li iunctus sum, & sæpe in
 colloquium ueni, nimirum
 conterraneus illi existens,
 planè earum rerum certus
 sum. Quippe, quod nec tibi
 obscurum esse opinor, mi
 hi moris est, morum suavis
 tatem, humanitatem, animi
 magnitudinem, modestiam,

& pudiciam formositati antepone. Digna enim sunt
 quæ modis omnibus corporis dotibus anteferantur: quo
 niam planè absurdum foret, atque factu ridiculum, si quis
 uestitus cultū atq; mundiciæ præ corpore admiraretur. Por
 rò aut̃ ea mihi demū omnibus numeris absoluta pulchrituo
 do esse uidetur, quoties in idem concurrunt anima exculta
 uirtutibus,

τῆς καὶ συμφορᾶς σώματι· ὡς
 μὲν πολλὰς αὐτοὶ οὐκ εἶδον,
 μετὰ μὲν τῷ ἑνὶ σώματι, τὰ δὲ
 ἐκαστῷ χωρίῳ τὸ ἑκάστῳ·
 ὅς κ' ἐμὸν φλυγαμλόων, ἀ-
 ποθανῶ αὐτὸ, καὶ ἀπομαρταί-
 νωμαι, ἐκφυγέμελόν τι καὶ ἀ-
 σχηματιῶν, καὶ παρ' ἀξίαν σου
 νῦν ποιεῖς τινα λισποῖναι τῇ
 ψυχῇ. καὶ γὰρ τοιαῦται ἐο-
 μίαι μοι δοκῶσι τοῖς Αἰγυ-
 πτίοις ἰδοῖν· ἡ δὲ καὶ γὰρ αὐτὸς
 φησὶ ὁ νοῦς, ἑκάστις τι καὶ
 μετὰ, ὡς τοῖς πολλοῖς.
 ἵππων ἀποκτενέει, καὶ χρυσῶν,
 καὶ γαλακτῶν δολιχισμῶν, ἐν-
 δον ἔχοντες τὸν διόν, ὃ πῶς
 ἑκαστὸς ἔχει, ὃ ἴδω, ὃ φάσκει,
 ὃ ἀλλοῖοι· τοιαύτας πολλὰς
 ἰδὼν ἵππων, ὃ τοῖνυν ἀπόχρη-
 τὸ ἑκάστῳ, ὃν μὴ λυκόμεται
 τοῖς ἀπώτοις νοσημέμασι, λί-
 γη δὲ ἐκ ἑκάστου ἀλλοτρίῳ καὶ
 ἑρμῶσι,

uirtutibus, & corpus amabili forma exornatum. Omnino enim nō paucas tibi commonstrare possum corporis equidem & formæ elegantia uisendas; & scitulus & nitidus, cæterum formæ præstantiani morum fœditate deturpantes; adeo ut id quod solum in tam specioso corpore laudandum fuerat, serè emoriatur atque flaccescat, reprehensioni & turpitudini obnoxium, ac planè præter dignitatem, heræ tam prauæ; uitiosæ nimirum animæ conuersans. Et sanè tales templis Aegyptijs iudicio meo uidentur esse persimiles. Illic enim ipsum quidem delubrum forinsecus pulcherrimum est, simul atque maximum, sumptuos-

sis lapidibus extructum atq; compositum: ceterum si intus
deum requisieris, aut simiam inuenies, aut ciconiam, aut hir-
cum aut selem. Bius generis mulieres non parum multis
passim est cernere. Proinde corporis nitor & uenustus
non sufficit, nisi ueris & iustis ornamentis decorata et ex-
tecta sit. Non aut dico ut uestimentis purpureis & aureis,

ἔμοιγε, ἀλλ' εἰς προῖπον, ἐ-
 πάντοι ἀρετῇ καὶ σωφροσύνῃ,
 καὶ ἰσχυρίᾳ καὶ φιλανθρωπίᾳ,
 καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐπίστοις ταῦ-
 τὰ οὐδ' ἔστιν. ΔΥ. ἔπειθ',
 ὦ Πολύστρατε, μύθεον αὐτὶ μὴ
 δεῦν ἀμαψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ,
 φασίν, καὶ καὶ λόγιον, διωάσαι
 γὰρ ἡδέ τινα εἰκόνα γραφά-
 μων τῆς ψυχῆς, ἰδέσθαι,
 ὡς μὴ δὲ ἡμισείας θαυμάζει-
 μι αὐτῶν. ΠΟ. ὁ μικρὸν, ὦ
 ἱτῶρι, τὸ ἀγάνισμα προσάτ-
 ται· ὁ γὰρ ἔμοιρον, τὸ πᾶσι
 προφανὲς ἵπαινίσαι, καὶ τὰ
 ἄλλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ,
 καὶ μοι δικῶ σιωπῶν καὶ
 αὐτὸς διώσινδαι πρὸς τίῳ εἰ-
 κόνα, ὁ πλαστῶν, ὁ δὲ γραφί-
 ων μόνον, ἄλλα καὶ φιλοσό-
 φων, ὡς πρὸς τὴν ἐκάνων
 ἐκάνων ἀποσπῶν τὸ ἀγαλ-
 μα, καὶ ἀξίαν κατὰ τίῳ ἀρ-
 χάων πλαστῶν κατισκονο-
 ομεν. καὶ διὰ τοιοῦτον,
 αὐτὸς καὶ μὴ τὸ πρῶτον, καὶ
 οὐ πρῶτον, sed philosophorum etiam, ut ad illorum ca-
 nonem et regulam hoc simulachrum recte absolatur, et
 in lucē ad antiquam plasticen formatū producat. Sed ad
 rem accingamur. Sit ergo primum fandi facultate prædi-

aut gēncis monilibus exor-
 nata sit, sed his quæ prædixi,
 nempe morum elegantia,
 uirtute, temperantia, æquie-
 tate, humanitate, ac alijs,
 quocumq; tandem sine como-
 prehenduntur. L V C I A.
 Proinde, ὁ Polystrate, sermo-
 nem pensabis ipsa mensura
 (quod aiunt) aut etiam cum-
 mulatius (potes enim) ac
 quandam animi imaginem
 adumbratam nobis osten-
 des, ne tantum ex dimidio il-
 lam admiremur. P O L. Dic-
 ram et difficilem mihi in-
 iungis prouinciam, ὁ ἀνικ-
 neq; enim perinde facile at-
 que promptum est, ea quæ
 obscura sunt, oratione reteo-
 gere, q̄ id quod manifestum
 est omnibus, laude extolle-
 re. Videor uerò et ipse ad
 hanc imaginem exprimen-
 dam multorum egens esse
 operæ, non fictorum saltem
 et, ac

ἤσκη, καὶ τὸ γλυκύον μί-
 λυτ' ἀπὲρ γλῶττης, πορὶ
 αὐτῆς μᾶλλον, ἢ πορὶ τῆς πυ-
 λιν γρόντ' ἐκείνης, ὁμο-
 ρ' αὖ ἔρηκε. πᾶς δὲ δέτα
 ἢ τῆς φθιγματι, ἢ αὖ α-
 παλώτατ', ὅτι βάρυς, ὡς
 αἰ τὸ ἀνδρῶν ἡρμῶσαι, ὅτι
 πάνυ λιπρὸς, ὡς θαλύτατος
 τιῆσαι, καὶ κομιδῇ ἐκλυτός,
 ἀλλ' εἰς γένειτ' αὖ παλαιὸν μὴ
 πρὸς ἔξοκοντι, ὅδ' οὖς καὶ πρὸς π-
 νι, καὶ πρῶτος παραβύμεν
 ἰς τὴν ἀκρόν, ὡς καὶ παρυσάμι-
 νι, ἵκανον εἶναι τὴν βοῶν,
 καὶ τὴν λήψουσαν ἰνδιδάξιναι,
 καὶ πορὶ βοῶν τὰ ὅσα· ἡσ-
 δάπ. ἢ ἔχω τινὰ, παρατέ-
 νισαν τὴν ἀνδράσι, καὶ ἰ-
 χν τῶν λόγων μελιχρὰ ἔτλα,
 καὶ παρὸς μετὰ ἡδὲ γλ' ψυχῆς
 ἀπὸ μὲν παύσαν. ἐπὶ τῶν καὶ
 ἢ ἡλίκην ἐκείνην ἔδωκε, καὶ μέλυσαν
 πρὸς

ta, ac dulci uoce instrua-
 eta, ut orationem melle-
 dulciorem de illius fluxisse
 uerius quam de senis illius
 Pylj concionatoris lingua
 Hamerus dixisse uideatur.
 Omnis autem uerborum et
 loquelæ tonus, cuiusmodi
 delicatissimus esse solet, ne-
 que nimium graui et aspé-
 ro tinnitu insonet, quasi ad
 uirilem uocem informatus
 sit: neque rursus nimium
 tenui, quasi impensè effe-
 minatus, aut ferme fractus
 sit: sed qualis esse solet pue-
 ri nondum pubescentis, dul-
 cis et blandus, comiter et
 mansuetè in auditum semet
 inferens, ut etiam illa lo-
 qui desinente, uerba audita
 iucundo murmure tinni-
 ant, ac quædam dulcissima
 uocis reliquæ aliquanti-
 sser perdurent auresq; blan-

do susurro circumsonet. Tum quandam Echo e alterna uo-
 cis imitatione auditum prorogantem imitetur, mellitissima
 quædam uerborum uestigia, neq; non persuasionis plenissi-
 ma in animo audientium relinquens. Caterum quando
 uoce illa tinnula canere adorta fuerit, præcipue uerò

πρὸς τὴν λιδάραν, τότε δὲ
 τότε ὦρα μὲν σιωπῆν ταῦτα
 ἀκυνόσι καὶ τέτλιξι, καὶ τοῖς
 ἑσθνοῖς ἄμυσσα γὰρ ὡς πρὸς
 ἑκάνω ἀπαντα, ἑκὼν τὴν
 Πανδίων ἔπει, ἰδιώτις ἑκ
 πάντων, καὶ ἄτιχτος, καὶ καὶ πρὸς
 λυχνία τὴν φωνὴν ἀφίστην.
 Ορφεὺς ἦ καὶ Ἀμφίων, οἵ πορ
 ἑπαγωγέτατοι ἵχθοντο τῶν καὶ
 πρὸς τῶν, ὡς καὶ τὰ ἑψυχὰ
 ὀπτακίσαται πρὸς τὸ μέλος,
 αὐταὶ αὖ, οἷμαι, ἀγένησσαν,
 καταλιπόντες αὖ τὰς λιθά-
 ρας παρτήκισαν, σιωπῇ ἁ-
 προῶμενοι· τί γὰρ τῆς τι ἀρ-
 μονίας τὸ ἀπερίστατον διασ-
 φυλάττειν, ὡς μὴ παραβάεντων
 τὴν ῥυθμῶν, ἀλλὰ συνάειν τῇ
 ἀρσεί καὶ θέσει διαμυμνῆσθαι
 τὸ ἄσμα, καὶ σιωπῇ δὲ εἶναι
 τὴν λιδάραν, καὶ ὁμοχρονῶν
 τῇ γλώττῃ τὸ πλῆθος, καὶ τὸ
 σῶφρος τῶν δαντύλων, καὶ
 τὸ ὑναμπίς τῶν μελῶν, πρὸς
 θῶν αὖ ταῦτα ὑπερῆχεν τῶ ὄρα
 καὶ ἑκάνω, καὶ τῷ αὐτῷ τῶν

Κίτα.

discrepet, aptiq; digitorū tactus, & agilis membrorū flexi-
 bilitas, undenam hæc suppetissent huic Thraci, ac illi in
 Citha-

ad citharam, tuam uerò tem-
 pus est ex aquo tacendi, &
 balcyonibus & cicadis &
 canoris oloribus. aliena e-
 nim à Musis hæc sunt om-
 nia, si ad hanc collata fue-
 rint. Et si Pandionis f. natā
 dixeris, rudis & inepta est,
 quanquam uocē multifonā
 edere soleat. Orpheus autē
 & Amphion (à quibus ma-
 xime motos auditorum ani-
 mos esse constat, quiq; syl-
 uas & saxa sequentia can-
 tus dulcedine ad se pertraxe-
 runt) illi, ut ego opinor, si
 hanc audissent, posthabitis
 citharis adstitissent auscul-
 tantes cum silentio. Quippe
 omnes harmoniæ rationes
 accuratissime obseruare, ut
 ne quid rhytmus deliret,
 sed tempestiua decentiq; elo-
 uatione atq; depreffione mo-
 dulari ac emensurare con-
 centum: præterea uoce per
 omnia respondere citha-
 ræ, utq; plectrū à lingua nō

καταρῶνα μεταξὺ βουκολῶν
 ἢ, καὶ λιβαρίζων μιλῶντι;
 ἢ τί ἦν ποτε, ὃ Λυκίτι, καὶ
 ἄλλοις αὐτῶς ἀκούσῃ ἐκίτι τὸ
 τῶν Γοργόνων μόνον ἔση πι-
 πυνῶς, λίθῳ δὲ ἀνθρώπου γι-
 νήμῳ, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σε-
 ρίωνων ἔση ἐποῖόν τι ἦν πα-
 ρτήρ γάρ, ἢ οἱ δ', ὅτι κικυ-
 ληλόθῳ, παρὶδῳ καὶ οἰκί-
 ας ἐπαλαθόμενῳ. καὶ ἦν ἡ
 ῥήσασθαι τὰ ὅσα, καὶ διὰ
 τῆς διαδύσειτά σοι τὸ μί-
 λῳ. τιτῶν τι ἀκούσῃ δὲ
 τῶν φίλων τινὸς, ὃ Μελπο-
 μένῳ, ὃ Καλλιόπῳ αὐτῶς
 πάλασμα μυρία τὰ βίβλη-
 ρα, καὶ παντοῖα ἐν αὐτῷ ἔ-
 χον. καὶ τὸ λόγῳ σιωπῶν, φά-
 νη δὲ, τὴν αὐτῶς μοι τῶς ὡδῶς
 ἀκούων νόμιζε, ὅταν αὐτὸς ἀνα-
 τῶν δὲ τριῶν χειλῶν, δι-
 κῶν ἢ τ' ὁδόντων δὲ ἴσσοι.
 ἰσμεναι ἢ καὶ αὐτὸς, ἢ φημι,
 ὅτι καὶ ἀκούσῃ νόμιζε, τὸ
 ὅτι γὰρ ἀκούσῃ τὸ τ' φωνῶς,
 cinnam modulandi rationem auditam, cuiusmodi par est
 per talia labia & dentes illos emissam erumpere. Visa
 vero est tibi haec eadem quam dico: itaque & auditam
 esse existima. Sedenim exacta & perfecta linguae elo-

Citbærone boues pascenti.
 Itaq; Luciane, si quando il-
 lam cantantem audieris, nō
 amplius illatā à Gorgoni-
 bus monstrificam ullam im-
 mutationem patieris, lapis
 factus ex homine, sed Sire-
 num modulantium uirtutē
 qualisnam sit cognosces. Ita
 enim, sat scio, adductus de-
 mulceberis, ut patriæ ac fa-
 miliarium tibi obreptura sit
 obliuio. Atq; etiam auribus
 cera obstructis, per ceram
 quoq; oppositam penetrabit
 iucundissimæ uocis modula-
 tio. tantam cantando uolu-
 ptatē audientibus exhibet.
 Terpsichores aut Melpo-
 menes aut Calliopes uocem
 dixeris, infinita & omni-
 ria aurium animorumq; de-
 mulcimenta in se comple-
 ctentem. Vt uno uerbo
 dicam, optarim cum pri-
 mis talem mihi & tam con-

ἢ καθ' ἑαυτὴν ἰωνικὸν, ἢ ἐπὶ ὁμο-
 λῶσαι τῷ μὲν καὶ τῷ πολλῷ Ἐ-
 ττικῶν χαρίτων ἔχουσα, ὅθεν
 θαυμάζειν ἄξιον· πᾶσι γὰρ
 αὐτῇ καὶ προγονικόν, ὅθεν ἄλλως
 ἐχρὲν μετρίχουσαι Ἐσθλῶν,
 ἡ δὲ τῶν ἀποικίων. ὅθεν γὰρ ὅθεν
 ἐκείνη θαυμάσαι· αὐτὴν, εἰ καὶ
 περὶ αὐτῆς χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ
 τῶν ὁμοίων, Ἐσθλῶν πολίτις
 ὅσα· μία μὲν δὲ οὖν, ὡς Λυκίαν,
 καλλιφωνίας αὐτῆς ὡς αὐ-
 τῶν, ὡς αὐτὴς ἡδὲ τὸ ἱελαίον
 ἀκούει, σκόπει ἢ δὲ καὶ τὰς
 ἄλλας. ὁ γὰρ μίαν, ὡς πρὸς
 σὺν ἡ, ἐκ πολλῶν σωθῆς, ὅθεν
 διαξέει δὲ γυναικα· ὅθεν γὰρ
 τέτοι, καὶ γραφικῶς σιωπῆ-
 δὲν, καὶ τὸ τοσούτου καὶ πολλοῦ
 δὲς τι ἐκ πολλῶν ἀποικίων
 αὐτὸ αὐτῇ ἀνδραμιμῶν, ὅθεν
 ἀλλ' αὖ πᾶσαι αὐτῇ ψυχῆς ἀρε-

quentia, ac uocis Ionica pri-
 ritas, tū illa in familiari cot-
 loquio extemporalis dicēdi
 facultas atq; suauitas, quæ
 gratiis Atticis ubiq; cōspere-
 sa est et cōdita, ne admiran-
 da quidē est. Habet. n. hoc à
 maioribus quasi heredita-
 rio iure patri, neq; alia ras-
 tione cōueniebat illā in hac
 peregrinatione Athenien-
 siū esse participē. Atqui ne
 illud quidē admiratione mi-
 hi prosequendum uidetur,
 poeticis lectionibus illā uolu-
 ptuosē oblectari & gaude-
 re, eandemq; multo iam tē-
 pore studiosē in illis uersa-
 ri, quando unā cū Homero
 eiusdem urbis ciuis sit et in-
 cola. Vnam equidē Luciane
 illius iucundæ & amœnæ
 uocis ac modulationis imaginē expressam esse uides, si quis
 tenuiter admodum exprimere studuerit. Iam uerò & alias
 non oscitanter considera. Neque enim unam saltem, sicut
 tu, ex multis compositam consilium est absoluerē, (nam
 hoc esset perexile & ieiunium, tum more graphico abso-
 lutum, ex tot formis tamq; multiplicibus speciebus hinc
 inde collectum unam corporis pulchritudinem compone-
 re, sibi ipsi discrepantem) sed omnibus animi uirtutibus u-
 na imago

παρ' ἐκείνου, εἰκὼν μία
 γράφεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυ-
 πον μιμημένη. Διὸς ἱερῶν,
 ὃ πολύστρατι, καὶ πανδαισία
 ἐπαγγέλλεται. ἱσπας δ' οὐ
 λώων ὡς ἀληθῶς ἀποδώσει
 μοι τὸ μέτρον. Ἐπιμέλει δ'
 οὐ, ὡς ἐκέλευε, ὅ, τι αὖ ἄλ-
 λο ποιήσας, μᾶλλον χρίσασθαι
 μοι. Πο. ὅς μοι οὐκ ἐπείδῃ πάν-
 των καλῶν παιδείαν ὀφεί-
 δας ἀνάγκη, καὶ μάλα πολλὰ
 ἐόντων, ὅπως μεγαλύνῃς, φί-
 ρι, καὶ ταύτῃ ἢ δὴ συσκευά-
 σαι, ποικίλῃ μελέτῃ, καὶ
 πολυμορφῇ, ὡς μοι κατὰ
 τὴν ἀπολιπιμίαν τῆς σῆς
 πλαστικῆς. καὶ δὴ γράφω
 πάντα συλλυβέλλω, τὰ ἐκ τοῦ
 Εὐκλῆος ἀγαθὰ ἔχοντα, ὅ
 ὡς πρὸ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πο-
 λυμνία, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ
 αἱ ἄλλαι, ἢ τὴν ἐκείνου ἐπιστά-
 μεν, αἰὲν πασῶν, καὶ προσέ-
 τι, τὰ Εὐμῆ καὶ Ἀπέλλωνος.

affuit atque abundanter affluit : nequaquam uerò ut
 Clio, aut Polymnia, aut etiam ut Calliope, utq; omnes a-
 lia, quarum unaquaq; unius tantum rei perita excellenter
 praeclit, uerum nostra omnium ex aequo gnara et prae-
 pens sit : praeterea nec minimè Mercurij atque Apollinis

na imago depingatur, imita-
 ta formā archetypi. L V C.
 Diem festum et epulas pu-
 blicas omnifariam instru-
 ctas mihi annuncias, ὁ Po-
 lystrate. Vidēris itaq; multo
 cumulatius mensuram mihi
 remetiri. Proinde perge ad
 metiendo. Nulla enim nunc
 res est qua perinde mihi pos-
 sis gratificari. P O L. Ego,
 quoniam omnium honesta-
 rum liberaliumq; disciplina
 rum cognitio necessaria esse
 putatur, maxime uerò earū
 quae usu ac meditatione con-
 stantiage et illam iam con-
 stituemus multifariā quan-
 dam, ac multiplici uenustate
 te conspicuam, ne qua in
 parte fingendi artificio te
 inferiores appareamus. Et
 sanè ita pingitur, ut omnia
 bona comprehensim possio-
 deat, quibuscunque Helicon

ἐπίστα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέγιστοι
 διακοσμήσαντες, ὅθεν νέχασ-
 σιν, ἢ συγγραφεὺς ἱστορίκα-
 σιν, ἢ φιλόσοφοι παρηνέκα-
 σι, πᾶσι τοῖσι ἢ ἀκὼν κικ-
 σμένῳ, ἢ ἄχρι τῷ ὑπὸνυχρῷ
 ὄναι μόνον, ἀλλ' ἐς βᾶθ' ὅσον
 σοικοῖσι τισι φαρμάκῳ, ἐς
 πόρον καταβαρῦσα. καὶ συ-
 γνώμη, ἢ μηδὲν ἀρχέινπειν
 ἰδιόλεξαι ταύτας διωαίμην
 Ἐλγραφεὺς· ἢ γὰρ ἰδ' ἐπὶ τοῖς
 τοῖς ἐν τοῖς πάλαι παρὰ δίκας
 πῶς μνημονεύεται, πλὴν ἀλ-
 λά ἐγγιδικῶ, ἀνακείδῳ καὶ
 αὐτῇ· ἢ μιμητὴ γὰρ, ὥς ἐμοὶ
 φαίνεται. Λυ. καλλίστη μὲν,
 ὡ πολὺ στρατι, καὶ πάσαις ταῖς
 γραμμαῖς ἀπηνερωμένη. Πο-
 μετὰ τὴν ταύτην, ἢ τὴν σοφίας, καὶ
 σωσίως ἀκὼν γραπτῆα, διέ-
 σθαι τὴν ἡμῖν ἐν ταῦθα πολλῶν τῶν
 παραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν
 πλείων, ἵνῃς μὲν καὶ αὐτῶν ἰω-
 ratio, ὡς πᾶσι culpāri potest. L V C. Elegantissimè profe-

dotibus prädita sit. Quæ-
 cunque enim poetæ legis
 disimis celebrata versicu-
 lis in lucem dederunt, quæ-
 cunque à scriptoribus clas-
 sicis literis ac memoria
 prodita sunt, quæcunque
 philosophi extulerunt lau-
 dibus: hisce simul omnibus
 imago præclarissimè exore
 nata sit. Neq; uerò tantum
 penecillo obiter colorata,
 sed pigmentis penitus imbu-
 ta, & ad satietatem usque
 tincta sit. Et ignoscendum
 est, si nullum huius picturæ
 archetypum queam osteno-
 dere: neque enim uspiam in
 ueteribus de eiusmodi abso-
 luta disciplinarum cognitio-
 ne facta extat mentio. Ve-
 runtamen, si uidetur, &
 hæc sacra superis dedice-
 tur. neque enim, ut mea fert
 ratio, uspiam culpāri potest. L V C. Elegantissimè profe-

μηδ', γραφῆς ἢ καὶ ἀμιεγροῦ
αὐτῷ, Αἰσχίνης, Σοκράτης ἰ-
ταῖρ', καὶ αὐτὸς Σοκράτης,
μυελώτατοι ἵχνη τῶν ἀπάν-
των, ἴσῃ καὶ μετ' ὅρωτ' ἔγρα-
φον, τίν' ἢ καὶ Μιλήσιον καί-
νῳ Ασπασίαν, ἢ καὶ Ὀλύμ-
πιον ἱερμασιώτατον καὶ αὐ-
τὸς σωλῶν, ὃ φαῦλον σωί-
σις παράδειγμα προδίδου-
ναι, ἐκείσιν ἱμπερίας πρα-
γμάτων καὶ ἐξυπνῶν ἐς τὰ
πολιτικά, καὶ ἀρχινείας καὶ ἐρε-
μώτατον ἐκείνῃ προσλῶν, τὸτο
παῦ ἡδὲ τίν' ἑμετόρῳ ἀνέο-
ναι μεταγνώμων ἀκριβῆ τῇ
τάδε, πάλιν ὅσον ἐκείνῃ μὴ
ἐν μικρῷ πινυκνίῳ ἐγγράφῳ,
αὐτῷ ἢ Κολοσσείᾳ τὸ μεγάλῃς
ὄψι. ΛΥ. πῶς τὸτο φῆς; ΠΟ.
ἴτι, ὃ Λυκνίῳ, ἐκ ἰσομνηθείς
αἰτα φημι τὰς ἀκόντας, ἐμοί-
ας ὄντας. ἢ γὰρ ἴσῃ, ὃδ' ἰγγύς,
Αθλωκίῳ ὃ ἴσῃ πολιτεία καὶ
ἢ παρῶσα τῶν Ρωμαίων δυνά-
μις. ὥτι ἢ καὶ τῇ ὁμοιότητι ὃ
Quoniam ego, Luciane, nequaquam aequaliter magnas im-
magines esse opinor similes existentes. Nequaquam enim
similis est uetus Atheniensium respublica, ac praesens Ro-
manorum potentia. Itaque etsi similitudine illa respon-

co. Caeterum pictores et ar-
tífices illius erunt Aeschines
familiaris Socratis, atque ip-
se etiam Socrates imitan-
di dexteritate omnes longo
interuallo post se relinquen-
tes, qui aliqua cum gratia et
uenerere unquam pinxerunt
aliquid. Aspasiam porro ilo-
lam Milesiam, quā cum Ὀ-
lympiis ipse maximē ad-
mirandus conuersatus est,
exemplum intelligentiae nō
malum proponentes, quan-
ta rerum peritia, quanto in
officijs ciuilibus acumine,
quanta deniq; industria at-
que solertia perpolita fue-
rit, hoc omne ad nostram
hanc imaginem translatum
accurata amussi applicabi-
mus: praeterquam quod illa
modica in tabula depicta
fuerat, haec uerò Colossæa
pugnat magnitudine. LV.
Quorsum ista dicit? POL.

αὐτὴν, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γὰρ ἀμεί-
κυν αὐτὴν, ὡς αὐτὴν ἐπὶ πλατυ-
τάτῃ πίνακι καταγεγραμ-
μένον. Διούτορον δὲ καὶ ῥίτον
παράδειγμα, Θεανὸν τι ἐκεί-
νη, καὶ ὁ Δορύβια μελεποῖς,
καὶ Διοτίμα ὡδὶ ταύταις. καὶ ῥα
πρὸς μεγαλύνειν, ὁ Θεανὸν, συμ-
βαλλομένης ἄς τινὲς γραφῶν, ὁ
Σαπφὴν ὅτι τὸ γλαφυρὸν αὐτὴν προ-
αίρειναι· τῇ Διοτίμας ὅτι ἔχῃ
Σωκράτους ἐπὶ τῆς αὐτῆς,
δοκῶναι εἶναι μόνον, ἀλλὰ καὶ
τῶν ἄλλων σέβειν τε καὶ συμ-
βάλειν. ταυτὶ σοὶ καὶ αὐτῇ,
Λυκίῃ, ἀνακείδω ὁ ἐκείνη.
Λυ. νῦν δὲ ὁ Πολύστρατι, θαυ-
μάσιος ἔσται. οὐδέ τις ἄλλος
γράφει, τὰς τῆς χρηστότητος,
ὅτι ταῦτα, καὶ φιλοστροφίας, ὁ
τὸ ἥμισυ ἐμφανιστὶ τῷ ῥίπῃ,
καὶ πρὸς τὰς δομῆνους προ-
σέως. πο. ἀνακείδω οὖν καὶ αὐτῇ
Θεανότι ἐκείνη, τῇ Αντίωνο-
ρος καὶ Ἀρήτη, καὶ τῇ θυγατρὶ
αὐτῆς, τῇ Ναυσικάῃ, καὶ ἡ
τις

deat, hæc tamen potior est
magnitudine, ueluti in la-
tissimam depicta tabulam.
Deinde secundum et ter-
tium exemplum, si lubet,
producamus, nimirum il-
lam Theano, ac uersifica-
tricem Lesbiam, unā cum
Diotima. Theano quidem
animi magnitudinem adpi-
cturam conferet: Sappho
autem instituta uitæ iucundo
ditatem adferet. Porro Dio-
timæ non tantum ut illam
laudauit Socrates, similis
erit, uerum illi omnibus ina-
genij ornatissimi dotibus
comparata respondebit. Io-
taque et hanc Luciane i-
maginem dedicatam suspen-
de. L V C. Per Iouem Pol-
lystrate nimium admiran-
dam. Sedenim tu, ô amice,
alias quoque benignitatis ac
humanitatis imagines per-
ge depingere, quæ morum
mansuetudinem, tum placi-

dam erga egentes comitatē cōsuevit ostendere. POL. Pro-
inde et illa Theani comparatur illi, nempe Antenoris con-
iugi, neque non Ἀρετῇ et filiæ eius Ναυσικᾷ: præterea
si qua

οὐκ ἄλλῃ ἐν μεγέθει πραγμά-
 των ἰσωφρόνῃσι πρὸς τὴν τύ-
 χην. ἱξῆς δὲ μετὰ ταύτῃ, ὃ
 τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γιγνέ-
 σθαι, καὶ τῆς πρὸς τὸν σωόν-
 ταν δυνάσεως, ὡς κατὰ τὴν τῷ
 Ἰακρίῳ μάλιστ' εἶναι τὴν σύ-
 φροναν καὶ τὴν πορίφροναν,
 ὑπὸ τῷ Ὀμήρῳ γυγραμμένῳ.
 τοιαύτῃ γὰρ τὴν τῆς Πρω-
 λίπης ἀκρόαν ἐκὼν ἔγρα-
 ψεν, ἢ καὶ τῇ Δία, κατὰ τὴν
 ἰμῶνυμον αὐτῆς, τὴν τῷ Α-
 βραδάτῃ, ὃς μιν ῥὸν ἐμπρο-
 σθεν ἰμνημονόσασα μνη. ΔΥ.
 παγκάλλῃ καὶ ταύτῃ, ὃ Πο-
 λύστρατι ἀπειργάσω· καὶ σχι-
 δὸν ὅδ' ἐπὶ τίλῃ σοι ἔχουσιν αἱ
 ἀκρόες. ἀπασιν γὰρ ἐπιγέλυο
 δας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μόρην ἐο-
 παυνῶν. ΠΟ. ἐχ' ἀπασαν· ἔτι
 γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαυνῶν
 ποριάζεται. λέγω δ' τὸ ἐν τῇ
 λικέτῃ ὅγκῳ γυρομένῳ αὐ-
 τῇ, μήτε τύφῃ ὑπὸ τῇ δύ-
 πράξῃ ποριζάμεναι, μήτε
 ὑπὸ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον
 ἵπαρ-

si qua alia in fortuna indul-
 gentis affluentia animi mo-
 destiam obtinuit. Deinceps
 uerò post hanc modestiæ i-
 mago depingatur, ac osten-
 sæ erga conuersantem bene-
 uolentiæ, ut iuxta illam I-
 cari filiam maximè mode-
 sta & pudica sit, quemad-
 modum ab Homero adum-
 brata est. Talem enim Pe-
 nelopes effinxit imaginem,
 atq; etiam per Iouem pro-
 pter nominis affinitatem,
 etiam Abradata coniugis,
 cuius paulo antè mentionem
 fecimus. L V C. Omnibus
 profectò modis & hanc
 præclare absoluisi imagi-
 nem, ὁ Polystrate, iam que
 fermè exprimendarum ima-
 ginum finem attigisti. nullo
 enim animi ac laudum
 partes prætermisisti. POL.
 Nondum omnes: summum
 enim & maximæ laudis ca-
 put omisissum est. Dico uerò,
 cū in tantam rerū magnitu-

dine euecta sit, ut neq; fastu ob
 blandientis fortuna prospe-
 ritate intumescat, neque ultra humanæ sortis mensuram
 effertur,

ἐπαρθεῖναι, πιστεύουσαν τῇ
 τύχῃ, φυλάττειν ἑαυτὴν ἵσοσιν
 δὲ ἰσότητι, μηδὲν ἀπειρόκα-
 λον ὁ φορτικὸν φρονέουσαν, καὶ
 τοῖς προσώποις ἀμαυτικῶς τι,
 καὶ ἐν τῇ ἐμοίᾳ προσφρόνιδι,
 καὶ διξιώσας καὶ φιλοφροσύνας
 φιλοφρονεῖν, τοσούτῃ ἐλπίσιν
 τοῖς περισσεύουσιν, ὅσα καὶ πα-
 ρὰ μάλιστα ἐμοί γε γινώσκω,
 ἔδωκεν ῥαγικὸν ἐμφάνεσθαι.
 ὡς ἐπεί σοι τῷ μέγα δύνανται
 μὴ πρὸς ὑπερφίαλον, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς εὐπορίαν ἐχρῆσθαι, οὐ-
 τοι καὶ ἄξιον μάλα τῶν πα-
 ρὰ τῇ τύχῃ δουλεύειν ἀγα-
 θῶν ὁφθαλμοῖς, καὶ μόνον ἀνὸς
 τοι δικάως τὸ ἐπιφθονεὺς δια-
 φύγειν, ὅπως γὰρ ἀνὰ φρονήσει
 τῷ ὑπερβίοντι, ὅρμις μάλιστα
 ζοῦται ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν
 αὐτῶν ὄρεα, καὶ μὴ κατὰ τὴν
 οὐρανὴν Ἀτλῶ ἐκείνῃ, ἐκ αὐτοῦ
 δαῖμον κρέατα βιβνύοντα, καὶ
 τὰ ὑπερβίοντα παταύοντα.
 ἔπειτα εἰ ταπεινοὶ τὰς γνώ-
 μαις

effertur, temere fortunæ
 cōfidens, sed servata æqua-
 bilitate animi, seipsam co-
 bibeat, nihil procacius aut
 insolentius, quod alijs foret
 molestia, animo cōcipiens,
 sed ut erga accedentes popu-
 lariter affecta sit, ac dextris
 copulatis eisdem benignè
 atq; amanter suscipiat. Tan-
 to enim his quibuscum ser-
 monem conferunt, sunt ac-
 ceptiores, quando altiori for-
 tuna euectæ, nihil superbi
 fastidij, aut contemptus tra-
 gici præ se ferunt: uelut om-
 nes illi qui sua potetia nō
 in hoc utuntur, ut procaci-
 ter contemnant alios, sed
 potius ut benignè aliorum
 subleuent inopiam, illi soli
 acceptis à fortuna bonis ma-
 xime digni habendi sunt: ac
 soli inuidentiæ malum pos-
 sunt effugere. Nemo enim
 facile ei fortunato inuidebit
 quæ prosperis rebus affluen-
 tibus moderato utentē animo cōspexerit, neq; iuxta & Aten
 Homericam illam super hominum capita incedentem, ac
 inferiorem calcantem, Quod plerumq; evenire solet ijs qui
 humili

μαί πᾶσιν ἀπειρεκαλίᾳ
 τῆς τύχης, ἰπειδιὰν αὐτοῖς ὅ
 τύχη μηδὲν τοιούτων ἱλπίσαντο
 τας ἔφην ἀναβιβάζειν πη-
 νήν τι, καὶ μεταρσίον ὄχημα,
 ἑμύσειν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόν-
 των, ἔκ ἀφ' ἑρᾶς κατω, ἀλλ'
 καὶ πρὸς τὸ αὐτάνδρ βιάζον-
 ται. τοιγαροῦν ὅσπ' ὁ ἱκα-
 ρος, τακύνει αὐτοῖς τάχι-
 στα τὸ κρηθρὸν, καὶ τῶν πλῶν πι-
 στύνειν, γίλωτα ὀφλισκὰ
 νοσιμ, ἐπὶ κεφαλῇ, ὥς πικρὰ
 γὰ καὶ κλύδωνα ἐμπέποντο.
 ἰουὶ κατὰ τὸ Δαίδαλον ἰχρύ-
 σωτο τοῖς πλοῖοις, καὶ μὴ πᾶ-
 ν ἐκέρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ
 κρηθρῶν αὐτοῖς πεποινημένα,
 ἱαμίσσαντο δὲ πρὸς τὸ αὐ-
 τήν πλοῖον τὴν φορὰν, καὶ ἔχ-
 πσαν ὑψηλότεροι μένον τῶν
 κυμάτων ἐνιχθίντο, ὥστε
 μέτοι νοτίσιν αὐτοῖς ἀπὸ
 τὰ πλοῖα, καὶ μὴ παρίεναι αὐ-
 τῶν μόνῃ τῷ ὁλίῳ, οὗτοι δ' ἀσφα-
 λῶς

humili atq; abiectio sunt ani-
 mo, fortunæ arridētis^h pro-
 cacitate intemperanter ef-
 ferati. Postea enim quàm à
 i fortuna nil tale sperantes,
 ex improviso sublimes in-
 currunt quendam uolatilem
 euecti sunt: intra fortunæ
 mediocritatem cōsistere neo-
 queunt: neq; deorsum elatos
 torquent oculos, sed semper
 niuntur in arduum. Quare
 non rarò ueluti Icarus lique-
 facta illis quamcelerrimè
 cera, ac alijs defluentibus,
 per præceps in marinos flu-
 ctus deuoluuntur. spectato-
 ribus risum exhibentes.
 Quotquot autem instar Dæ-
 dali alarum utuntur remi-
 gio, neq; admodum in subli-
 me elati uolant, certè quòd
 alæ ex cera illis conglutina-
 tæ sunt, rerum autem abun-
 dantiam ad humanæ uitæ
 societate subleuandam ex-
 promunt: neq; non contenti sunt saltem ab undis paulo al-
 tiores inferri, adeò ut crebro etiam alas uolando humefaci-
 ant, nec solis æstui ☿ feruoribus easdē liquefaciendas exo-
 bibent, illi tunc iuxta ac moderatè uolatu utuntur, quæ cura
 sum qui-

λῶς τι ἄμα καὶ θαρρύνως δι-
 κησαν· ὁπορὶ καὶ ταύτῃ
 αὐτὴς μάλιστα ἐπαύσασθαι τοι
 γὰρ καὶ ἄξιον, παρὰ πάν-
 των ἀπολαμβάσασθαι τὸν κα-
 πὸν ἐν χορίων ταῦτά τι αὐτῇ
 παραμῆναι τὰ πλοῦτα, καὶ ἐ-
 πὶ πλοῦτον ἐπιρρεῖν τὰ γαθά.
 ΛΥ. καὶ ὅτως, ὦ πολύστρατι,
 γιγνίσθω· ἀξία γὰρ ἔστι τὸ σῶ-
 μα μόνον, ὡς περὶ ἡ Ελένη, κα-
 λὴ ἦσα, λαλλίωρ δὲ, καὶ ὄρα-
 σμιωτέρῃ ἢ αὐτῶν τῶν ψυ-
 χῶν σκίπτουσα. ἱερὴ δὲ καὶ
 βασιλῆα τῷ μεγάλῳ, χρη-
 στῷ καὶ ἡμόρῳ ὄντι, καὶ τέτο-
 μιτὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁ-
 πῖσα ὄντι αὐτῷ, ἐν Λαμονῷ
 σαι, ὡς ἐπ' αὐτῷ καὶ φῦναι γυ-
 νῆκα τοιούτῃ, καὶ συνῶσαν
 αὐτῷ, ποθεῖν αὐτόν. ἔστι γὰρ με-
 περὶ τέτοιο ὑδαμόνημα γυνή,
 πορὶ ἧς αὐτὴς ἐν λόγῳ τὸ ὀ-
 μυρικὸν ἐκείνο ἔποι, χρυσήν
 μὲν αὐτῇ Ἀφροδίτῃ ὀρίσας

sum quispiā & in hac maxi-
 mis efferre laudibus iure o-
 ptimo possit. Quocirca di-
 gnissimum etiam ab omni-
 bus fructum percipit, optan-
 tibus ut hæc alæ quamdiu-
 tissimè illi permaneant, bo-
 nis subinde affatim afflue-
 ntibus. L V C I A. Sic qui-
 dem fiat, ὦ Polystrate: ne-
 que enim corporis uenusta-
 te solum conspicua est, ut
 Helenam admiranda for-
 ma fuisse constat, sed ani-
 mo quoque lepido & ama-
 bili talibus expolita dotibus
 spectantes ad se allicit. Di-
 gna uerò magno illo rege,
 mansueto existente & affa-
 bili habenda est, ut hac quo-
 que præcipua felicitatis par-
 te cum alijs bonis innume-
 ris quibuscunque amplissi-
 mè instructus est, fruatur
 ut sub illius imperio ea quo-
 que forma & uirtute mu-
 lier nata sit, & quæ cū illo cōuersans arētissimo desiderio
 eū cōplectatur. Quippe haudquaquā mediocris felicitatis
 mulier existimanda est, de qua aliquis Homericum illud
 comœdyssimè dicere possit, quod cum aurea Venere de
 formosiss

ἐν κἀμῷ, ὅργα δὲ αὐτίω
 Αθναίη ἰσοφαρίζει. γυναικο
 πῦρ γὰρ σωόλωκε ἐκ αὐτῆς
 παραπλατύνει αὐτὴ, ὃ δέμας,
 ὃ δὲ φιλῶ, φησιν Ὀμπερ, ὅτ'
 ἀρ' ἐβρύσας, ὅτ' ἐτι ὅργα. Πο.
 ἀλλὰ θὺ φῆς ὦ Λυκῖνι, ὥστ' αἱ
 δουῖα, ἀναμίξαντο δὲ ὕδαϊ τὰς
 ἀκόντας, ὅμ' ἐτι σὺ ἐπλασας,
 τὴν τὴν σώματ', καὶ ἄς ἐγὼ
 τῆς ψυχῆς ἱγραψάμην, μίαν
 ὃ ἀπαῶν σωθέντος, βί-
 βλιον καταβήμενοι, παρίχω-
 μεν ἀπασιν θαυμάζειν, τοῖς
 ἐν τῷ ὄρει, καὶ τοῖς ἐν ὕψει
 ῥηϊσιμέοις. μονιμωτέρῃ
 γούρ τῷ Απελλοῦ καὶ Παρ-
 ρασίου καὶ Πολυγνώτῃ γίνεοιτ'
 αὐτὴ, καὶ αὐτὴ ἰκάνηται παρὰ πο-
 δὲ τῶν τοιούτων κίχαριςμί-
 νη, ἴσθ' μὲν ξύλῃ καὶ λευκῷ
 καὶ χρωμάτων ποιοῖνται, ἀλ-
 λὰ ταῖς παρὰ Μουσῶν ὀπινού-
 σαι. ἔκασται, ὅπου ἀκρεβιστάτη
 το ποστ' ἐπὶ futuri sunt. Itaq; longe,
 ut mea fert opinio, hæc erit
 stabilior & diuturnior, quàm ulla fuit aut
 Apellis imago, aut Parrhasij, aut Polygnoti.
 Eaq; ipsa multo plus gratia
 spectantibus exhibuit, quatenus non ex ligno,
 aut cera, aut coloribus formata, sed solertia
 atque industria à Muis ad hoc adscitis expressa est;
 quæ baud dubie

formositatis palmario con-
 tendere possit, ingeniosis au-
 tem operibus Minervam æ-
 quiparare. Neque facile
 quisspiam ex omni mulierū
 numero aliquam illi com-
 parabit neq; corporis neq;
 ingenij gloria, ut idem ait
 Homerus, neq; item mēte et
 artificiosis operibus. POL.
 Vera sunt quæ dicis, ὦ Lu-
 ciane. Quare si consultum
 factum tibi videtur com-
 mixtis iam in unum imagi-
 nibus, & ea quam tu cor-
 poris effinxisti, & ijs qui-
 bus ego mentis ingenijq; do-
 tes adumbravi, unam ex o-
 mnibus compositam colle-
 flo libello omnibus contem-
 plandam admirandam quæ
 exhibeamus, & ijs qui hoc
 ætatis degunt apud supe-
 ros, tum etiam illis qui pau-
 imago

ἀνὼρ γένειτ' ἄν, σώματ' ἰμᾶλλον, καὶ ψυχῆς ἀρίστη
 ἁμαίματισσα. *imago omnium accuratiss.
 me absoluta futura est, &
 corporis elegantiam & vir-
 tutes animi iuxta contemplandas ostendens.*

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

ARGUMENTVM.

Hic ostendit ad cuius archetypi regulam formosa & pudica mulier exploranda sit. Cum enim absolutissimam imaginem sibi perfici uellet, non ab uno, aut Apelle, aut Polygnoto, aut Euphranore, aut Aetione, sed ab his simul omnibus, diuiso inter se opere, sibi depingi optauit: ita ut Euphranor comam, Polygnote decora supercilia, conuenientemq; malarum ruborem amictumq; Aetion labia, Apelles autem reliquum corpus absoluat: cum tamen Apelles (ut de tribus alijs nihil dicam) non minus egregius pictor fuerit, quam Cicero orator. Quin potius, quasi quatuor ij quos nominauimus, pictores id opus omnibus modis consummatum reddere non possent, Homerum etiam in eius negocij partem suscepit, plurima quæ ille diuersis excellentissima tribuit, in una exprimi gestiens: nempe quodd, licet quis aliquo in negotio maxime excellat, fieri tamen non possit, quin alij peculiaribus quibusdam uirtutibus, magis quam ille, emineant.

a Venerem quoque illorum.) Venerem Gnidiæ marmoream, Euploiam à Gnidijs nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magnæ æstimat Lucianus in Amoris: eam omnium illius statuarum pulcherrimam appellans, ut cui amore captus Macareus Perinthius cum delituisset noctu, cohaesit. Nec me fugit id Sami contigisse, ab Aethæo id esse proditum, qui uolumine ij. Gnidiæ Veneris simulachro effingendo Phrynes amicæ corporis uenustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. Valerius Maximus: Vulcani coniugem Praxiteles in marmore quasi spirantem, in templo Gnidiarum collocauit, propter pulchritudinem operis, à libidinoso cuiusdam

iusdam complexu parum tutam. b Lemniam.) Lemniam omnibus Phidiaz operibus anteponebat, cui & nomen suum ad eam scripsisse, Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt, nomen fortitiam, credit in Atticis Pausanias: nonnulli à loco, qui est in arce Atheniensium λιμνη nuncupato, unde & Dionysius λιμνη. c Venere quæ in hortis.) De Venere Hortensi, uel potius in hortis posita, (Græcè enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη.) pluribus in dialogo Meretricio, Mater & Musarium docebitur. d Phidias.) Phidias statuarius dijs quàm hominibus effigiendis melior artifex traditur. In ebore uerò longè citrà æmulum, uel si nihil nisi Mineruam Athenis, aut Olympium in Elide Iouem fecisset. cuius pulchritudo adieciſſe aliquid tiam receptæ religioni uidetur adeò maiestas operis deum æquauit. Autor est Quintilianus libro 12. Cicero in libro de Oratore ad Brutum, negat Phidiaz simulachris quicquam in illo genere uideri perfectius. Hic speciem sui similem in Minervæ clypeo inclusit, cùm inscribere non liceret, ut ait Cicero lib. Tusc. quæst. 1. Eam si quis dissoluisset, collocationis uniuersam speciem sustulisset, ut ait idem libro de Oratore ad Brutum. Vide ea quæ de eo annotauimus in Parasito. De Phidia quoque memoranda tradit Plinius libro 34. capite 8. e Echo.) Est Echo uocis imago, quæ in rupibus cauis aut ualibus repercussa resonat. Vltimas enim uoces acceptas iterat, sicut Ouid. de ea ait:

Redderre de multis ut uerba nouissima posset.

Idem:

Ingeminat uoces, auditaq; uerba reportat.

Physici uocant repercussionem soni ex obiectu laterum locicauernosi aut concaui. f Pandionis natam.) Philomela intelligit, respicitq; ad fabulam de Progne & Philomela, Pandionis filiabus, tandem uersis in aues, hæc in lusciniam, illa in hirundinem: de quibus passim multa extant apud poetas, præcipuè Ouid in Metamorph. g Aten Homericam.) Aten dea fingitur ab Homero, grauissimis mortales implicans calamitatibus, mentesque seducens & perturbans. cui repellendæ & placandæ, Litæ filiz Iouis sunt oppositz, quæ tanto sunt tardiores, quanto noxa est grauior. Vide Erasmus in Prouerb. Ira omnium tardissimè senescit. h Fortunæ acciden-

ttt

ciden

cidentis procacitate efferati.) Cicero in Lælio : Non enim sola ipsa fortuna cæca est, sed eos etiam plerunque efficit cæcos, quos complexa est. Itaque illi efferuntur fastidio & contumacia: neque quicquam insipiente fortunato intolerabilius fieri potest. Atqui hinc quidem uidere licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. i A fortuna nil tale sperantes) De fortunæ inconstantia Michael Hospitalius in Epistola ad Franciscum Lotharingium sic scribit:

*Si gaudet rerum uicibus fortuna, diuq;
Stare loco nescit, si nos huc uersat & illuc,
Arbitrioq; suo spoliat, uel honoribus auget,
Idq; alijs belli ducibus si contigit antè
Innumeris: tibi si contingere posse putabis,
Noli præteritis nimium credere factis,
Nèue feras cælo caput altius, aut tumidum cor:
Nèu metue euentus dubios, tristemq; futuri
Temporis inuidiam, leuis aut opprobria uulgi:
Sed quemcunq; dabit finem Deus, accipe grato
Præsentiq; animo causas mortalibus esse
Ignotas uoluit, tua sit modo culpa, caueto.
Idem de Caleti & Guinzæ expugnatione:
Sic mutat fortuna uices, & ludit atrocem
More suo ludum, nunc his, nunc aquior illis.*

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν.

PRO IMAGINIBVS.

Vincentio Obsopeo interprete.

ARGVMENTVM.

Apologia hæc est eorum quæ superiore dialogo, nimio extollendi studio, ultra quàm decet æquum est, de Panthea dicta uideri poterant. Priore igitur loco Polystратus accusationem ac reprehensionem Pantheæ recenset, quæ hisce duobus capitibus potissimum continetur. Primo, quod immo-

dicē ac nimium illam laudari Lucianus. Deinde quodd etiam cum dijs illam compararit: quorum prius contra modum atq; officium uerē laudantium sit, & adulatoris speciem præferat: alterum uerō etiam impium, & periculosum, & ab illius natura & ingenio alienum: adeo quē contraria sibi ipsi facere Lucianum, qui cum tantum illius modestiam prædicet, interim ultra deos eandem efferat. Hanc accusationem postea etiam ex sua persona confirmat Polystratus, hortaturque ut scriptum siue encomium hoc mutet. Ad quē Lucianus ita respondet, primū, ut dicat se neque adhucdum satis laudasse illam, nedum nimium: & quicquid huius fecerit, ex libertate atque officio laudatorum fecisse: neque hoc adulatorum esse. nam alia ratione alioque sine adulatores laudare, atque uerē laudantes. eaque omnia exemplis ac rationibus ostendit. Alterum autem, quodd illam cum dijs contulerit, ita defendit, non esse in eo aliquam impietatem, aut insolentiam. Neque enim illam cum dijs ipsis, sed cum eorum imaginibus ac statuis comparasse. Deinde etiam si hoc fecisset, aliorum tamen exempla extare, quibus factum hoc suum tueatur, qui non modō homines cum dijs contulerint, sed & deorum nomina sibi usurparint. Ideoque non esse periculum hinc aliquod metuendum, cum idem antea tam multi etiam philosophi fecerint.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ,

ἡ Λυκίου.

E Γά σοι, ὦ Λυκίγι, φησὶν ὁ Γωγῆς, τὰ μὲν ἄλλα πολλὰ ἐν αἰσῶνι τῶν δὲ βίωσιν πρὸς ἐμὴν, καὶ τιμῶν ἐν τῇ συγγράμματι. ὅς γὰρ ἀποδύσας τὰ φησὶν τῆς, ἀμὲν καὶ μετ' ἀντίοιαν συγγράμματο, τὸ ἀνιμადυρτῆ. Neq; enim ita effuse quispiam me laudaret, nisi beneuolentia adductus talia scriberet. At ut nescius

POLYSTRATUS,

ἔ Lucianus.

E Go, Luciane, inquit mulier, alias quidem magnam tuam erga me beneuolentiam euidenter perspexi: tum etiam bonorem ex libello edito per te mihi habitum, nō obscure animaduerti. Neq; enim ita effuse quispiam me laudaret, nisi beneuolentia adductus talia scriberet. At ut nescius

ἢ μόνον ὡς αὐτὸς εἶπεν, τοιόν τι
 ἔστιν. ἢ ἄλλως μὴ χαίρω τοῖς
 λολακικοῖς τ' ὅπου, ἀλλὰ μοι
 δοκῶσι οἱ τοῦτοι, γόπτου
 ἄναι, ἢ ἔκιστα ἰσούθεροι τῶν
 φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἱπαινέσις
 μέγιστα, ὅταν τις ἱπαινῇ με,
 φορτικὰς καὶ ὑποβριβὰς
 ποιεῖ μὲν τὰς ὑποβολὰς,
 ὁρυσθεῖα τε, καὶ ὀλίγας δὲ ἱ-
 ποφράττωμαι τὰ ὅσα, καὶ τὸ
 πρᾶγμα, χλοῦν μέλλω, ἢ ἱ-
 παίνω ἰοικίναι μοι δοκῶ· μέ-
 γη γὰρ τῷδε οἱ ἱπαινέσις ἀνι-
 στάται, εἰς ἑσὶν αὐτὸς ἱπαι-
 νῶν μὲν γινώσκω ἕκαστον τῶν
 λεγομένων πρὸς ἐμὲ τῶν· τὸ
 δὲ ὑπὲρ τούτου, ἀλλότριον ἦδη,
 καὶ λολακία σαφές. καὶ τοῖς
 πολλοῖς οἶδα, ἔφη, χαίρον-
 τας, ἃ τις αὐτὸς ἱπαινῶν,
 καὶ ἃ μὴ ἔχουσι, προσάπτοι τῷ
 λόγῳ, οἷον, εἰ γόποντας ὄντας
 οὐδαμ.

non sis quo ego sim anima-
 ta animo, sic de me plane
 persuasum habe. Neq; alias
 quidem hominibus ad assen-
 tandum cruditis gaudere so-
 leo, sed qui sunt eiusmodi,
 subdoli praestigiatores mihi
 esse videntur, ac minime na-
 tura liberi. Caterum in lau-
 dibus quoties quispiam prae-
 ter modum me extulerit, mo-
 lestis ac immoderatis am-
 plificationibus attollens at-
 que exaggerans omnia pu-
 dore quodam afficior, nec
 parum abest quod minus fe-
 re semper aures obstruere
 soleam. Haec res subsanna-
 tione magis et risu quam
 laude mihi digna videtur.
 Eatenus enim laudes tolera-
 biles atq; ferendae sunt, qua-
 tenus ille qui laudatur, sibi
 conscius est ab his quae di-

cuntur, se non discrepare, sed parem esse encomio. Quodcum-
 que super hoc additum fuerit, alienum est, et apertae assen-
 tationis suspicione non carebit. Atqui ego permultos novi,
 inquit, quibus uoluptati est, si quis eos laudibus cohonestas,
 etiam ea oratione adiecerit, a quibus longe late quae alieni
 sunt: ueluti si quis confecta aetatis uetulos ob iuuenilium

annorum

Ἀδαιμινίῃσι τῆς αἰκμῆς, ἢ ἀ-
 μέρους ὄσι τὸ Νίρειος ἱάλα-
 λῶ ἢ τὸ Φάωνος πορθεῖν·
 ἵπταται γὰρ ὑπὸ τῶν ἰπείνων
 ἀλλογίσι δὲ σφίσι καὶ τὰς
 μερῆς, καὶ αὐτοὶ ἀνὰ ἑσέμ
 αὐτοῖς, ὥσπερ ὁ Πελίας ὤντο,
 τὸ δὲ ἔχοντες ἔχει, πολλὰ γὰρ
 αὐτὸ ἱπείων· ἦν τίμιος, ἔ-
 τι καὶ ὄργανον αὐτῷ ἀπολαύ-
 σαι δυνατὸν ἦν, ἐκ τῆς τει-
 αῖτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὁ-
 μίον μοι δοκῶσιν, ἔφη, πά-
 σχειν, ὥσπερ αὐτὸς ἔτι αἰμόρο-
 φος προσώπων ἀνμόρφον ἐπὶ
 βίαις φόβον· ὃ δὲ μέγα ἰδὼν
 τὸ ἱάλλει φρονεῖν, καὶ ταῦ-
 τα, πορθεῖν τῶν ὄντων, καὶ ὑπὸ τῶν
 τυγχόντων σωφελῶσαι δυνα-
 μίῃ, ὅτι καὶ γλαίῳ τῶν αὐ-
 γήμιτο, αὐτοπρίσωνος φα-
 νῶν, οἷός μιν, ὑφ' οἷον λίαν-
 οῖο. ἢ καὶ νῦν Διὶ ἄτις ὑπε-
 ρσάμενος κατέρχεται, με-
 νειν αὐτὸν ὡν, ὅριστοι πορθεῖν.

tim cum hæc ab illo auferri possit, & ab occurrente cōmi-
 nui: unde maiori quoq; risu subsannāndus foret, natiuæ fa-
 ciei deformitate detecta, quam adsciticia forma occultaue-
 rat. Aut per Iouē, si quis pusilla statura existens, indutis co-
 thurnis super magnitudine contendat cum ijs qui toto cu-

annorum uigorem felices
 pronunciauerit: aut illis
 qui infirmi sunt corpore,
 Nirei aut Phaonis adiun-
 gat pulchritudinem. Si-
 quidem arbitrantur immo-
 dicis laudū testimonijs suas
 formas immutatum iri, &
 senem denuò repubescere.
 qua in opinione Peliam
 quoque fuisse non sum igna-
 ra. Hoc uerò longè secus so-
 habet: nam laus res esset
 quantiuis precij, si illa quo-
 que re perinde frui posse-
 mus ex eiusmodi dementien-
 te superiectione. Iam uerò
 tale quiddam mihi pati uis-
 dentur, inquit, ita falsò lau-
 dati, ac si quis cuiquam tur-
 pi facie atque deformi, lar-
 uam admodum uenustam
 asserens apponat. porro ille
 ob pulchritudinem sibi ue-
 hementer placeret, præse-
 bito

γῶντος τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὄλῳ
 πύχει ὑπερέχουσιν, ἰμίνυντο
 γὰρ καὶ τοῖς τε τινέσιν, ἴφιν γυναι-
 κά τινά τῶν ἐπιφανῶν, τὰ δὲ
 ἄλλα ἡαλλὺν καὶ νόσμιον, μι-
 κρὰν δὲ, καὶ πολὺν δὲ συμμί-
 ξον ἀποδείκνυσαν ἱκανῶς
 πρὸς τινὲς ποικιλίας ἡσφα-
 ρί, τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι ἡαλλὺς
 τε καὶ μεγάλην ἔχον. αἰγάρῳ δὲ
 αὐτῆς εἰκάζον ἱκανῶς τὸ δὲ
 μικρὸν τε καὶ ὄρθιον, τὴν μὲν
 δὲ γάνυσθαι τῷ ἱππῶν, ἡα-
 δάπερ αὐξάνουμένην πρὸς τὸ
 μέγαν, καὶ τὴν χεῖρα ἐπασφάζον,
 τὸν ποικιλῶν τε ποικιλίας τὸ
 αὐτὸ ἔδεικναι, ὁρῶντα ὡς ἡδοίτο
 ἱππινυμένην, ἀχρεὶ δὲ τὴν παρὰ
 τῶν ἱππῶν, προσκινῶντα πρὸς
 τὸ ἔς, ἀπὸ ἡαλλὺν, ὡς παύσει
 ὡς ἔστι, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποικί-
 λης τὴν γυναικῶν. παραπλή-
 ριον δὲ, καὶ μακρῶν τέττα γυναι-
 κῶν, ὡς ἱππῶν πρὸς τὴν

Σιλοῦ.

crebrius occinuisse, cū uideret mulierem laudibus uehemen-
 ter delectari: donec quispiam ex præsentibus admoto ad
 aurem eius capite, dixisset illi: Desine, ὦ amice, ne mulie-
 rem etiam exurgere facias. Non dissimile quiddam
 huic, multo tamen magis ridiculum affirmabat fecisse

Seleuci

bito ex æquo illi collati eum
 excederent. Mentionem fa-
 ciebat, et huiusmodi cuius-
 piam. Aiebat mulierē quan-
 dam ex matronis primarijs,
 alias quidem pulchram et
 lepidam, corpore autem pu-
 sillam, et cui multum de in-
 stæ staturæ mensura decisset
 à quodā poeta carminib. ce-
 lebratā, cū ob alias quidē
 uirtutes quamplurimas, tū
 quod forma esset scitula, et
 corpore magno et prægrā-
 di: cuius staturam et longi-
 tudinis rectitudinem assen-
 tator ille Populo conferre
 non dubitabat. Caterum il-
 lam laudum illecebris uehe-
 menter letatam esse, quasi
 mēdaci carminis assentatiū-
 cula aliquid exiguo corporu-
 sculi modulo accessisset: ma-
 numq; gestiendo cōcussisset.

Porro autē poetam hoc illi

ἱλλοῦς γυνῆκα. τοῖς γὰρ
 πηκταῖς ἀγῶνα προδῶναι
 αὐτῷ πρὸς ταλαίντς, ὅτις αὖ
 ἄμνην ἱπαινίσαι αὐτῆς τῶν
 κίμων, καὶ τοὶ φαλακρὰ ἰνύγ
 χαρὰ ὄσα, καὶ ὁδὶ ὄσας ὀλί-
 γας τὰς ἑαυτῆς ῥίχας ἔχουσα,
 καὶ ὡς οὕτω διακειμένη τῶν
 κεφαλῶν, ἀπ' αὐτῶν ἀδότην
 ἰπὶν νόσς μακρὰς τῷ τοῖς
 πίνδα, ἔκει τῶν καταράτων
 πηκτῶν, ὑακινθίνας τὰς ῥί-
 χας αὐτῆς λιγύοντων, καὶ ὅ-
 λως τινὰς ὑποκρίτους ἀνα-
 παύοντων, καὶ σιλίνους τὸς
 μηδ' ἰλως οὕτως ἀναζόντων.
 ἀπ' αὐτῶν οὖν τῶν τοῖς τῶν κα-
 τὰ τῶν, τῶν παριχόντων αὐ-
 τῶν τοῖς ὑποκρίταις, καὶ προσιτί-
 δα δὲ, ὅτι μὴ ἐν ἱπαινέσις μό-
 νη, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς, τὰ
 ἑμὲ πολλοὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν
 καὶ βασιλεῶν δέλουσι.
 χαίρουσι γοῶν, ἔφη, τῶν γρα-
 φῶν ἀνέμοις μέλιστα, οἱ αὖ
 πρὸς τὸ σύμφορότερον αὐτῶν
 ἀνά-

Seleuci uxorem Stratonice-
 cen, quæ poetis oblato ta-
 lento certamen proposuit,
 quicumque maiori arte ato-
 que ingenio eius comans
 laudibus illustrasset. At-
 qui caput habebat turpi de-
 formatum caluitio, cui ne
 pauci quidem capilli inco-
 rant. Sedenim cum de-
 formiter calua esset, om-
 nibus exploratum habentia-
 bus, ex diuturno morbo æ-
 grotanti capillos defluxisse:
 nibilo secus tamen au-
 diebat à poetis execrandis
 illis assentatoribus, hyacin-
 thinos illius crines dicen-
 tibus, & molles quospiam
 capillorum globos nekten-
 tibus, ac apijis nusquam exi-
 stentem casariam compa-
 rantibus. Itaque hæc om-
 nia deridebat, unde adulan-
 di materia assentatorib. sup-
 petit. Addebat præterea il-
 lud non in laudibus tantum

usui nec solere, sed in picturis quoque easdem assentandi
 & decipiendi occasiones homines studiose querere.
 Gaudent enim, inquit, mortales pictoribus, cum primis

ἀνάσσειν, εἶναι δὲ τινὰς, οἳ
καὶ προτάττουσι τοῖς τεχνί-
ταις, ὅ ἀφιλῶντι τῆς εἰδός,
μιλᾶν τετραγράφου τὰ ἡμι-
ματὰ, ὅ ὅ, τι αὐτὸ ἄλλο ἰδόν-
μῆσσι κῦντοῖς προσῶναι, εἰ-
τὰ λαμβάνειν αὐτὰς, ἁλλο-
τρίας ἀπὸντας τελευτουῦντας,
καὶ ἰδὼν αὐτοῖς ἰσχυράς. ταῦ-
τα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλγν.
τὰ μὲν ἄλλα ἱππανδῶν τῶ συγ-
γράμματος, ἐν δὲ τούτῳ ὁ φέ-
ρεται, ὅτι διὰς κῦντιν, Ἡρώ
καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκαστος. ὅς
ἐμὲ, γὰρ φησι, μᾶλλον δὲ ὁ-
σὸς ἁπασαν ἀνθρωπίνην φύ-
σιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σι-
νὲ ἱππῶνα ὄφισιν, τὰς ὁμι-
σας παραδειρῶν με, Πλω-
τόνῃ καὶ Ἀρήτῃ καὶ Θιακοῖ,
ὅς ἔπρεπε θῶν τὰς κρίσεις.
καὶ γὰρ αὐτὴ τὸ δὲ πᾶν ἔφη,
τὰ πρὸς τὸς διὸς δεισιδαί-
μονος, καὶ φοβηδὼς ἔχω.
Ἀδία τοῖσι, μὴ λυτὰ τίω
scis heroidibus, nimirum Penelopæ & Aretæ, & Theani
meam formam conferret: tantum absit ut deabus omnium
maximis & præstantissimis comparari postularim. E-
tenim vehementer, inquit, res diuinas horreo, atque super-
stitioso animo reuereor. Itaque periculum est, ne ut

uerò illis, à quibus paulo for-
mosiores depicti sunt. Esse
autem nonnullos qui eiusmodi
artificibus iniungerent e-
tiam, ut aut aliquid defor-
mitatis aut magnitudinis na-
so detraherent, aut oculorū
nigritiem atriozem depinge-
rent, aut aliud quiddā quod
sue formæ adiectum concu-
piuerint. Deinde fraudulen-
ter imponunt alienas ima-
gines coronantibus, quæ
nullo modo illis respondent
similitudine. Hæc atque eo-
iusmodi dicere solebat, alia
quidem in libello tuo collau-
dans, hoc aut unum minime
sufferens q. illam deabus Iu-
noni atq. Veneri compara-
ueris. Longè enim ista me,
ait, aut potius omnem huma-
nam naturam excedūt. Ca-
terum ego ne illud quidē un-
quam in uotis habui, ut pri-
scis heroidibus, nimirum Penelopæ & Aretæ, & Theani
meam formam conferret: tantum absit ut deabus omnium
maximis & præstantissimis comparari postularim. E-
tenim uehementer, inquit, res diuinas horreo, atque super-
stitioso animo reuereor. Itaque periculum est, ne ut
Castieptā

καὶ ἀπέσπασεν εἶναι δόξω, τὸν
τοῦτοιο ἱπτανοῦ προσομιλῶν.
καὶ τοὶ Νηρείοισιν ἐκάνη αὐτὴν
ἐξτάζειτο, Ἡραὺ δὲ καὶ Ἀφρο-
δίτην ἐπέβρε. ὅτι ὦ Λυκί-
τι μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα
ἐκείλοιο, ὃ αὐτὴ μὴ μαρ-
τύρωμαι τὰς θιάς, ὡς ἀνέ-
σκει αὐτῆς γέγραπται. σὶ δὲ
ἀδυνα, ὅτι ἀνιάσει αὐτῶν τὸ
βιβλίον, οὕτω πόρινοστοῦν,
ὥσπερ οὐ σοὶ διαλέκται, οὐ
μάλα δύσθεός, ὃ δὲ ἐσίως τὰ
πρὸς τὸς θεός. ἰδοὺκα τε ἀ-
σέβημα ἑαυτῆς, καὶ πλεμύ-
ημα τῶτο δόξω, ὃ ὑπομέ-
νει τῇ ἐν Κνίδω, καὶ τῇ ἐν ἡρ-
πιδί ομοίᾳ λήγειν. καὶ σε ὑ-
περίμνησκει τῶν τιλοῦταίωρ
ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῶν ἡρμεί-
ων, ὅτι μερίαν καὶ ἄτυπον ἔ-
χει αὐτῶν, ὃ καὶ ἀνατέλλομεν
ἐπὶ τὸ αἰθεράκιον μέρων,
ἀλλὰ πρόσγειον τὸν πῆσιρ
ποιεμεν. ὃ ἵταῦτα ἀπὸν,
ὑπὲρ

sunt, iussit ut submonefacerem, quibus eius animi mo-
derationem omnis factus nesciam testatus es, quippe
quæ super humanam mensuram semet non efferret, sed
terræ uicina seruata mediocritate uolaret. His ille dis-

tti 3 Etis,

ὑποβὰς αὐτὸν τὸν ἄραδον ἀναβιβάζεις τὴν γυναικα, ὡς καὶ διώκεις αὐτὴν ἀπεικάζειν. ὅξιν δέ σι μεδὶ ἀξυνωτιστοῦσαν αὐτὴν ὑγῆσαι τῷ Αλιξάνδρῳ, ὅς τῷ ἀρχιτέκτονι ὁ ὑπισχνόμενος τὸν Αθω ἔλον μετασχεματίσαι, καὶ μερῶσαι πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ἔρ' ἅπαν ἀνίνα γινώδει τὸ βασιλείας, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖς χερσίν, ἢ προσήκατο τὴν θοράειαν τῆς ὑποσχίσεως, ἀλλ' ὑποβὰς αὐτὸν ὑγῆσαι καὶ τὸ πόλεμμα, ἵππουσι τὸν ἀνδρῶπον, ἢ πιδανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττειντα. καὶ τὸν Αθω καταχῶραν ἱερὴν ἐκίλουσι, μεδὶ κατασμιγνύειν ὅρ' οὕτω μέγα πρὸς μικρὸν σώματι ὁμοιωτάτα. ἱπῖνα δὲ τὸν Αλιξάνδρον τῆς μεγαλοφυχίας, καὶ ἀνδριχύτα μέγιστον τῷ Αθω ἔλγῳ αὐτ' ἀνιστάμεν, ἐν ταῖς τῶν αἰώνων μνησόμενον διαδοίαις. ἢ γὰρ μικρὸς ἂν αὐτὸν ἱμινουcret. Laudabat autem Alexandrum animi magnitudinis, dicens illum sibi hoc facto maiorem statuam quam Atho crexisse in hominum animis, apud quos eius rei memoria nunquam esset immoritura. neque enim parui

estis, nunc sui oblitus sum per ipsum cœlum mulierem extollit, deabus illam asimilans. Postulat uerò à te ne semet Alexandro incogitantis rem esse putes, qui architetto quopiam pollicente se Atho totū transformaturū, et ad eius simulacrum accommodaturum, ut totius montis uastissima moles regis effigiem obtineret, duas in manibus urbes habentem: tam prodigiosis pollicitationibus non accessit animo, sed opus architecti uiribus maius esse opinatus, hominis temerariam audaciam compescuit, non admodum credibiliter Colossorum magnitudinem effigendo assequentem. iussit itaque ut suo loco Atho intactum relinqueret, neque montem ita magnum ad tantæ parui corpusculi similitudinem

γούμας, ὑπερβόλῃ οὕτω παρ
 ῥαδίῃ τιμῇ. καὶ αὐτὸ οὖν
 τὸ μὴ πλάσμα οὐκ ἐπαινᾷ,
 καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν ἀνόντων,
 μὴ γνωρίσαι δὲ τὴν ἰμοίοντα
 τὰ μὴ γὰρ εἶναι τῶν τελικῶ-
 των ἀξίαν, καὶ ἐγγύς, ὅτι
 μετὰ ἄλλῳ τινὰ ζωῶν καὶ γε-
 ῖσιν. ὥστε ἀφίπτοι τοῖς αὐτῶν
 τὴν τιμῇ, καὶ προσκωμῶν τὰ
 ἀρχέτυπα παραδείγματα. οὐ
 δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαί-
 νει αὐτῶν, καὶ ὑπερβόλῃ πάλαι
 ἴστω τὸ ὑπὸ δόμα, καὶ καὶ ἐπιση-
 μίον μί, φασί, ἐμπροσθεν
 αὐτῶν. ἡ ἀρετὴ δὲ τοῖς ἀ-
 πῶν ἐντελέλειται, ἀκούω, ἴφω,
 πολλῶν λεγόντων, ὅτι ἀλυσίς,
 ὑμῖς οὐκ αὐτοὶ ἴσιν, καὶ οὐκ ἔστι
 πᾶσι δέξασθαι, τοῖς νεώτεροις μί-
 ζεις τῶν σωμάτων ἀνιστάσθαι τὸς
 ἀνδραγαθίας, ἀλλ' ἐπιμαλῶσαι
 τὸς ἑλλανόδικας, ὅπως μὴ δι-
 νῆς ὑπερβάλλεται τὴν ἀλυσί-
 ας, καὶ τὴν δέξασθαι τῶν ἀν-
 δραγαθῶν ἀπερὶ τὸ δῶν γίγναι

aut abiecti erat animi, ho-
 norem adeò amplum at-
 que inusitatum cōtemnere.
 Quin se quoq; tuū figmen-
 tum laudare aiebat, neq; nō
 imaginum industriam admi-
 rari: ceterū similitudinē
 non agnoscere. Quippe
 nequaquam dignā esse tan-
 tis ac talibus, & minime
 harum esse affinem, sed ne
 aliam quidem mulierem ul-
 lam ad eos posse aspirare.
 Itaq; libenter tuos admiran-
 dos honores ei habitos tibi
 remittit, te'que orat ut na-
 tiuo ac propria archetypa
 suam faciem adumbres, ut-
 que humano more illam lau-
 dibus illustres, neque pedis
 modum excedat calcens: ne
 os quoque mihi, inquit, fore
 tē illi occurrenti obturet. Il-
 lud quoque ut tibi exponco-
 rem, mihi in mandatis de-
 dit. Audio, inquit, multis cō-
 firmantibus (nū autē uerū sit, uobis uirū exploratē comper-
 tū) neq; uictoribus Olympicis maiores corpore statuas: ea
 rigi cōcessum esse: sed curā esse Hellanodicis, ut ne unus q-
 uem ueritatē excedat temere, atq; exactissime statua expen-
 datur

δαι δὲ τ' ἀθλητῶν ἰκρίσιαις.
 ὥς τ' ἴρα, ἴρα, μὴ αἰτίαν δέ-
 δομεν ψεύδεσσι ἐν τῷ μέρει,
 ἡδὲ ταῖς ἡμῶν αὐτῶν βίβασιν οἱ
 ἑλλαννοδίκες τῶν ἐκόντων, ταῦτα
 τὰ μὲν ἡλεῖται ἐκόντων. οὐ γὰρ οὐκ
 παρὰ τοῦ Δυκίου, ὅπως μετακί-
 σθησιν τὸ βιβλίον, καὶ ἡφαι-
 ρέσθαι τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφα-
 λῆς πρὸς τὸ θέον, ὡς ἐκόντων
 πάντων γὰρ αὐτὰ ἰδυσχέραναι, καὶ
 ὑπερβῆναι μεταξὺ ἀναγινω-
 σκομένων, καὶ παρητῆται τῆς
 διὰς ἱλως εἶναι αὐτῇ. καὶ συ-
 γνῶμην, αἱ γνωσκῶντες τι ἴπασ-
 θαι καὶ τοὶ ἐκ τῶν τάλαντες εἰ-
 πῶν καὶ αὐτῶν ἡμῶν τοιούτων τι
 αἰσθῆναι ἰδοῦναι τὸ μὲν γὰρ πρῶτον αἰ-
 κῶν, ἔπειτα ἐπλημμέλῃσαι, ἐπο-
 ρῶν τοῖς γιγναμμένοις. ἰπῶν
 γὰρ ἐκόντων ἐπιδυμῶνται, καὶ αὐ-
 τὸς ἀρχομαι, τὰ ἡμοῖα γιγνώ-
 σκειν πρὸ αὐτῶν, καὶ παρὰ
 πλείονος τι ἴπασθαι, οἷς ἐπὶ
 τῶν ὀφθαλμῶν πᾶσχεσθαι.

ἢ

oculos in scripta defixos habens. Postea uerò quàm illa mi-
 hi fecit indicium, incipio & ipse sentire de illis non dissi-
 milia. Ac propemodum consimile quiddam passus sum,
 quod in ijs quæ intuemur, sæpenumero nobis euenit.

Contem-

datur ad athletæ certamen;
 & corporis quantitatem.
 Quocirca tibi uidendū est,
 inquit, necunde mentienti
 causam sumamus in mensu-
 ra, ac deinde Hellanodice
 uestrâ subuertant imaginē.
 Hæc profectò ab ipsa dia-
 eta sunt. Cæterum tu Lucia
 ne eam cogitationē suscipe,
 ut diligenter consideres quo
 pacto libellū mutatū aliter
 exornes, eaq; auferas, ne im-
 pietate adductus in deos fla-
 gitiosè pecces, ueluti ipsa om-
 niū grauissimè ista tui,
 ac planè inter legendū in-
 horrescebat animo, ac deas
 ut sibi essent propitiæ suppli-
 citer precabatur. Et sanè io-
 gnoscendum est si muliebri
 quiddā passa est. Atqui si ue-
 ritas nō diffusiēda est, ego mi-
 hi ipse tale quiddā dixisse ui-
 sus sum. Quippe initio audi-
 ens delictū nō animaduerti,

ἢ μὴ πάνυ ἰγγύθου σκοπῶ
 μέν τι, καὶ ὑπὸ τῶ ὀφθαλμῶν
 αὐτῶν, ὅδῳ ἀπερὶς διαγιγνώ
 σκειν· ὃν δὲ ἀποστάντος,
 ἐν τῷ συμμίξῳ διαστήματι
 ἰδωμένη, ἅπαντα σαφῶς κα-
 παφαίνεται τὰ οὐ, καὶ τὰ μὲ
 οὕτως ἔχοντα, τὸ δὲ αὐθιγ-
 πον ἔσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἡρῇ
 ἀνάσαι, τι ἄλλο ἢ αὐταὶ ρύς
 ἔτι ἐν τῇ λίθῳ τὰς διὰς ; ἐν
 γὰρ τοῖς τοιούτοις, ἐχούτω τὸ
 μικρὸν μᾶλλον γίγνεται τῇ πα-
 ραδίσει, ὡς τὸ μᾶλλον ἀπο-
 σμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπει-
 νότερον κατασπώμενον. οἷ-
 ον, ἢ τινὸς ἀμαρκαλίσειον,
 ἢ μὴ μίγνισθαι, ὁ δὲ πάνυ
 τῇ ἰσχυρίᾳ χαμαὶ ἐλθῶν, ἔτα
 δόσεις ἀπιστῶσαι αὐτοῦς,
 ὡς μὴ ὑπερίχειν διατρήου
 τῶν ἰσχυρῶν, οὐ τῷ βραχυτέρῳ
 ὑπερστασινόμενος, τότε γί-
 νηται αὐτῷ, ὡς ὅτι μέγιστα ἀ-
 κριβεστικῇ ἐπιγέρῃ αὐτῶν.
 ἄλλ' ἢ μίλλισιν ἐμύλινος φα-
 νε buni ferens, tandem si a-
 rum longitudine excederet: i-
 tumuis semet extendente fu-
 semet arreixerit. At si ead

Contemplantes enim quip-
piam in propinquo sub ipsis
oculis constitutum, nequa-
quam accurate pervidere
possumus: at si iusto in-
teruallo disiuncti illud in-
tuemur, omnia liquidius
comparent obtutui, & quæ
bene, & quæ secus se ha-
buerint. Iam hanc homi-
nem existentem Iunoni con-
ferre ac Veneri, quid aliud
est quàm præfractè eleua-
re tantarum dearum existi-
mationem? Siquidem in e-
iusmodi comparationibus
nō tam quod modicum est,
collatione crescit & ma-
ius fit, quàm quod maius
est, imminuitur, dum ad id
quod uilius fuerat, pertra-
bitur. Exempli gratia, si
duo pariter incederent, al-
ter quidem corpore præ-
grandi, alter uerò per æta-
tem admodum exiguo, pe-
tuandi essent, ne alter alte-
ud nunquam breuiore quan-
etiam si summis pedibus ipse
in ipsis longitudinis obtinen-
da est

νῆδαι, ὁ μάλιστα ἐπὶ
 κύψει, καὶ ταπεινότητος ἀπο-
 φωνεῖσθαι. ὡσαύτως ἢ καὶ
 ἐν ταῖς τοιαύταις ἀνάσσει, ὅχ-
 ούτως ἀνθρώπου μάλιστα γί-
 γνεται, ὡς τις αὐτὸν βίῳ ἀπει-
 κάζῃ, ὡς τὸ θεῶν ἀνάγκη ἰ-
 λατρεῖν, πρὸς τὸ ἐν θεῷ
 ἐπικωμῆσαι. καὶ εἰ μὴ, ὑπὸ
 ἀπορίας τῶν ἰδιγνῶν, ὡς τὰ
 ἐράνεια ἐκτείνονται τὸν λό-
 γον, ἥτις οὐαὶ αὐτῷ τοιούτῳ αἰ-
 τίαν ἔχει ὑπὸ ἀσυνείας αὐτὸ
 δεῖν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχον
 ἑλένη γυναικῶν, Ἀφροδίτη
 καὶ Ἥρα ἀκῶσαι αὐτῶν ἰτόλ-
 μισας, ὅσον θεῶν. ὥς τὸ αἰ-
 γῶν τότε καὶ ἐπιφθονοῦ ἀ-
 φάρεα, ὃ Δυκίῳ. ἔτι γὰρ
 πρὸς τὸ σὺ βόσκε τὸ τοιοῦτον,
 ὅς ἐστι ἄλλως ῥέδναι πρὸς
 τὸς ἰκαίνους, καὶ πρὸς αἰῶνα
 ἐτύγχανον· ἀλλὰ νῦν ἐκ οἷο
 ὅπως ἀβρόασι περιποιῆσαι τῶν
 μεταβολῶν, ἐπιδοσφιλονόμι-
 ναι, καὶ ἐν τῇ τῶν φειδος

da est aequalitas, maior illē
 demittat caput necesse est,
 ac se humiliorem ostendat
 oportet. Non secus in eius-
 modi accidit imaginibus. ne
 que enim perinde tantis in-
 crementis hominis uirtus au-
 getur Deo cōparati, quā
 Dei magnitudo imminuitur
 ad id quod uilius est inaequa-
 liter deriuata. . Atq; si quis
 terrestriū imperitū ad cœ-
 lestia oratione temere rape-
 retur, minorem ille suspican-
 di causam præstaret homi-
 nibus, hoc à se impietatis
 impulsu factum esse. Sede-
 nim tibi nulla fuit neces-
 sitas tot mulierum speciosissi-
 marū pulchritudinibus exo-
 tantibus, hanc tam auda-
 ceter cum Venere atq; Iuno-
 ne comparandi. Itaq; uide
 Luciane, quo pacto hoc tā
 graui inuidia te et illam
 exoneres. Neq; enim ualde
 exoneretur, qui ne aliās quidem ad lau-
 dandū facilis ac propensus esse cōsueuisti: at nūc, nescio quo
 fato impulsus tam subito mores mutaris tuos, omnem laudū
 mediocritatē excedendo, Et qui hactenus laudū eras par-
 cissimus,

μέν ἄσπετον ἐν τοῖς ἱππίοις
 ἀναίφηναι. ἀλλὰ μὲν καὶ
 νικασχῶδες, ἀμιταρυσμῶς
 τὴν λόγον ἔχον διαδιδόμενον.
 ἱππὶς καὶ φειδίαν φασιν οὕτω
 παιῆσαι, ὅπουτι βραγδάσας
 τοῖς ἡλίοις τὴν Δία. τὰ
 γὰρ αὐτὸν ἡστέον τῶν
 ἡρώων, ὅπουτι τὸ πρῶτον ἀ-
 ναπτάσας ἱππιδάκνυναι τὸ ὄρ-
 γον, ἱππιδάκνυναι τὸ αἰτιωμένον
 τι, ἢ ἱππιδάκνυναι. ἡτιᾶτο δὲ ὁ
 μέν τῶν ῥίπων, ὡς παχύνει, ὁ
 δὲ, ὡς ἐπιμακίσσοναι τὸ πρῶ-
 τον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι.
 αὐτὶς ἱππιδάκνυναι ἀπὸ ἀλλήλων οἱ
 ἡστέον, αὐτὶς τὸ φειδίαν ἱππιδά-
 κνυναι ἡστέον, ἱππιδάκνυναι
 καὶ ῥυθμίσεις τὸ ἄγαλμα,
 πρὸς τὸ τοῖς πλάστοις δο-
 κῶν. οὐ γὰρ ὕψιστος μικρὸν
 ἂναι συμβαλὼν δύνει τισὶ
 τὸν. ἀλλὰ καὶ ἀναγκάσιον ὁ-
 παρχειν, ὅτι πολλὰς περιτρίβει
 γὰρ ὁρᾶν τὸ ἱππιδάκνυναι φειδίαν

cissimus, nunc in eisdem ef-
 fundendis, omnium appa-
 pares intemperantissimus.
 Sed ne hoc quidem dedeco-
 ri tibi fore putato, si oratio
 nem iam editam adhibita
 lima retrahes: quandoqui-
 dem hoc Phidiam quoque fe-
 cisse perhibent, quo tempo-
 re apud Eleos Ioue iam ab-
 soluerat. Stetisse enim illum
 post ianuam, ubi primū o-
 pus in lucem productum ho-
 minibus uisendum ostendis-
 set, subauscultasse quæ quid
 quisque spectantium lauda-
 ret aut reprehenderet. Cæ-
 terum hic quidem nasum re-
 prehendebat, quasi plus æ-
 quo crassiorum: alius uerò
 faciē tanquam oblongam
 tertius aliud quiddam picto-
 ri uertebat uitio. Deinde dū
 gressus spectatoribus, rursus
 Phidiam semet concluden-
 tes

ἔμ. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κα-
 μίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἵνα
 ταῦτά τις καὶ δύναιτο ἔμ. Λυ.
 Πολύστρατι, οἷός ᾤμ ῥήτωρ ἵνα
 ληθέσῃς με; ῥῆσιν γοῶν οὐ-
 τω μακρὰν, καὶ κατηγορίας
 τοσαύτην. ὀξυλόσχας κατὰ
 τὸ συγγράμματός, ὥς τι με-
 δὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι
 καταλείπειν. πλὴν ἀλλ'
 ἐκείνῳ γὰρ ὁ διναστικὸν ἐποιή-
 σατι, καὶ μάστιγα σὺ, ὄρῳ-
 μιν καταδικαιήσας τὸ βί-
 βλίον, μὴ παρόντος αὐτῷ τῷ
 συνήγερ. ῥῆτορ δὲ, οἶμαι,
 τὸτό ἔστι, κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, μόνον δίδοντα ἑρατῆρ.
 ὥς τι δὲ μὲν δευματοῦν, αἱ καὶ
 ἡμῖς ἐκλωμην, ὅτι ὕδατος
 ἡμῖν ἐκχυθέντος ὅτι ἀπολο-
 γίας ἀποδοθείς, μᾶλλον δὲ
 τὸτο πάντων ἀτεπώτατον,
 αἱ αὐτοί, κατηγοροῖ καὶ δινα-
 σται ὅτι, πότερ' αὖ ἔμ ἐβίβεις,
 ἀγκλήσας τοῖς ἰγνωσμένοις
 ἔσους

esse nō ignorabat. Hæc tibi
 ab illa uenio adferens, quæ
 & ipse non possum non
 probare, ac tibi suadere ut
 facias, qui & singulari fa-
 miliaritate & beneuolen-
 tia tibi cōiunctus sim. L V.
 Hactenus quidem ignoravi
 Polystrate, te tantum esse
 rhetorem. Itaq; orationem
 ita prolixam, accusationē
 ita uerbosam aduersus libel-
 lum meum effudisti, ut nul-
 lam parandæ apologiæ spē
 mihi feceris reliquam. Ve-
 rùm enim uerò in hoc foren-
 sis iudicij rationem & mo-
 rem egressi estis, cum pri-
 mis uerò tu, quod lucubra-
 tionem meam indicta causa
 condemnaueris, non assisten-
 te illi patrono. Facillimum
 autē, ut opinor, illud est, iux-
 ta paræciam, solum cur-
 rentem uincere. Itaq; nihil
 mirandum est, si nos cōpre-

hensi simus, neq; aqua nobis effusa, neq; respondendi facul-
 tate concessa. Quin potius illud omnium est absurdissimū,
 si uos & accusatoris & iudicis officio iuxta functi estis.
 Vtrum ergo uis, ut rebus iam senatusconsulto decretis
 contentus

ἡσυχίαν ἄγω, ὃ ἕκαστὰ τὴν ἑμὴν
 ψυχὴν ποιεῖ τὴν, παλινωφελίαν
 τὴν ἐν συγγράμῳ; ὃ δὲ οὐκ ἐμοὶ
 ἰφίσμιόν τινα γράψαι τὴν
 δίκην; ΠΟ. οὐ Δί', ὡς πρὸς ἔχου
 τι δίκαιον εἰπαῖν; ὃ γὰρ αὐτὴ
 δίκαιος, ὡς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐν φῶ-
 ροις ποιήσας τὴν ἀπολογία.ν.
 ἰγὼ ἢ καὶ σωσιγέτιά σοι εἶπα
 τιμῶν ἀπὸ τῆς δίκης. ΛΥ.
 ἀλλ' ἐπεὶ οὐκ ἀνιστάμεν, ὃ πολυ-
 στρατε, ὅτι μὴ ἐκείνους παρὸς
 οὐκ ποιήσομαι τὸς λόγους. κα-
 κῶ γὰρ αὐτὸ οὕτως ἔμαινον ἔν-
 οῦ δὲ ἀνίσταμαι, ἀπ' ἐντελέ-
 ας ἀπολογέσασθαι. ἀλλ' ἢ μὴ
 τοῦτο ἀγγελλιάμεν; γίνετο
 πρὸς αὐτὴν, οἷον παρ' ἐκεί-
 νου πρὸς με γένετο, τομὴ
 οὐκ ἀνίσταμαι τὸν λόγον. ΠΟ.
 δάρρ', ὃ Λυκίῳ τὸν γένε-
 να, ὡς ὃ φιλῶν μὴ ὑποβί-
 τῳ ἔξω ἀπολογίας, πα-
 ρὸς μὲν διὰ βραχίονος ἀπὸν,
 ὡς αὐτὸ μάλιστ' ἐμνημονεύσαι.

contentus quiescam, an pos-
 tius iuxta Himeræum poe-
 tam, palinodiam quandam
 conscribam? Aut dabitur mi-
 hi prouocādi copiam ad al-
 iud iudicium? P O L. Sanè
 per Iouem, dummodo ha-
 beas quod probabiliter
 iustè ad obiecta respondere
 possis. Neq; aduersarijs præ-
 sidentibus, ut tu ais, sed ami-
 cis cognoscentibus causam
 perorabis tuam. Ego uerò
 unà tecum iudicium perpen-
 dere quoque paratus sum.
 L V C I A. At hoc me non
 mediocriter conturbat Po-
 lystrate, quòd illa non præ-
 sente causā mihi dicenda
 sit. etenim hoc longè fue-
 rat præstabilius. Nunc uerò
 mihi iusso uelim nolim ne-
 cessarium est defensionem
 aggredi. At si pollicitus fue-
 ris, te talem mihi fore apud
 illam internuncium, qualem illius apud me egisti, audebo
 iactare aleam. P O L. Rnimuerò illius rei gratia bonum
 habeo animum Luciane, quòd me non malum habiturus sis
 in defendendo responsorē aut interpretē, si quam paucissi-
 mis dicere conatus fueris, quòd facilius memoria cōplectar
 uuu singu

μι. Λυ. καὶ μὴ πάνυ μὲν ἴδαι
μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὗ
τα φοδρὰν τὴν λειτηγορίαν
ἴδους ἢ σὲ ἵνα καὶ ἰδῇ τι μὲν
τὴν ἀπολογίαν. καὶ παρ' ἐμὲ
πείνω τὰς αὐτῇ ἀπάγγελται.
Πολύ. μηδ' αὖτως, ὦ Λυκίε,
ἀλλ' ὡς περὶ αὐτῆς ἰκέαις πα
ρῶντες λίγαι τὸν λόγον, ἅτ' ἐ
γὼ μιμήσομαι σὶ πρὸς αὐτὴν.
Λυ. ἐκούῃ, ἐπειδὴ περ οὕτω
σοι δοκᾷ, ὦ Πολύστρατε, ὃ μὲν
παρίσται, καὶ πρὸς ἑκὼν δα
λαδὴ ἱκᾶνα, ὁπόσα σὺ παρ
αὐτῆς ἀπάγγελλας, ἐμὲς δὲ
χρὴ τῶν δουτέρων λόγων ἐ
παρχεισθαι. καὶ τοι (ὃ γὰρ ἐ
κνήσω πρὸς σὶ ἐπ' αὐτῇ, ὅτι πον
θα) ἐν οἷσ' ἔπως φοδρῶντιρόν
μοι τὸ πρᾶγμα πιπείνας.
καὶ ὡς ὁρᾷς, ἰδρῶτι ἤδαι, καὶ
διδόικα, καὶ μονονοχί καὶ
ὁρᾷ αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶ
γμα πολλὴν μοι τὴν ταρα
χὴν πιπείνης. ἀρξομαι δ' ἔ
μους, οὐ γὰρ οἶόν τι ἀναδύ
ναι, ἢ δα παρῶντες παρ' ἐμὲ νῦν

Δίαι

mibi iniecit perturbationē. Attamen incipiam: neq; enim il
la iam præsente mihi patet locus effugij, POL. Verum per

Ιουλιανόν

singula. L V C. Atqui admo
dum mihi opus fuerat ora
tione longissima ad tam ue
bementem & acerbam ac
cusationem refellendam. In
tuam tamen gratiam quan
tum potero defensionē de
curtabo. Itaq; illi hæc à me
annūcianda curabis. POL.
Nullo modo, Luciane, sed
tquam illa præsente ora
tionem habebis. Deinde eo
go te apud illam imitabor.
L V C. Proinde quando ita
tibi uidetur Polystrate, illa
præstò est, eaq; prædixit ui
delicet, quæcunq; tu ab illa
mibi annūciaſti. Nobis aut
secunda oratio exordienda
est. Et sanè non uerebor hæc
tibi palàm facere quod mi
hi accidit. Nescio quam mi
hi trepidationem incusseris,
ut planè meticuloſo ſim ani
mo: & quemadmodum ui
des, iam totus sudo & hor
reo, ac tantū nō illam uide
re uideor, ipsaq; res magnā

εἰς πολλὰ τὴν δύμειον ἐν
 πρῶτῃ τῷ προσώπῳ φαιδρὰ
 γὰρ ὡς ὄρεται, καὶ προσκυνοῦν, ὥστε
 λατρεῖν λέγει τὸν λόγον. Λυ. ε.
 γὰρ σὺ, ὡ γυναικῶν ἀφίτη, μέ-
 γαλα, ὡς φησ, καὶ πέρα τῶ μέ-
 γου ἐπαίνους, ἐχ' ὁρῶ ὅτι τῇ
 λυκτοῦ ἐπένεισα, ὁλίκοι αὐ-
 τῇ σὺ τῷ τοῦ γυνώμιον ἐπὶ σὺ
 αὐτῇ δὲ γυνώμιον, τὴν πρὸς
 τὴν δαίμον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθε-
 μέν. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τῶ
 τοῦ μῦθου, ὡν ἔρηκα πρὸ σὺ,
 καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ
 σὺ προσέγραψα τὴν ἐκείνην,
 καὶ ἁγνοίας με διαλαβῶσα.
 ὁ γὰρ ἄλλῳ πρὸ αὐτῇ ἔγρα-
 ψάμην, ὥστε ταύτῃ γὰρ ἐχ' ὅπως
 ἐπὶ βάλλεσθαι τὸς ἐπαίνους,
 ἀλλὰ πολὺν καὶ ἀντιφρόν
 με δοκῶ τῇς ἀξίας ἐρηκί-
 να. σὺ περὶ γυνῶν, ὁλίκοι τῶ
 τι περιέκοι, ὡς παμμίγισ-
 τος εἰς ἐπίδειξιν ῥόπου χρυσῶ
 καὶ γνώμης ὁρθῆς. ὡς ὅσοι τὸ
 modo reliquas excelleret, sed mihi multo minus dixisse
 uideor, quam rei dignitas exigebat. Igitur considera, quam
 tum à me solidæ laudis testimonium prætermis-
 sum sit, quanta significatio ad faciendum indicium uitæ opti-
 mæ & mentis probatissimæ neglecta. Nam quibuscunque

Iouem magnâ uultu præse-
 fert beneuolentiam. Viden-
 ut læta sit atque alacris, &
 māsucta animo? quare sum-
 pta audaciâ animo præsen-
 ti orationē aggredere. L V.
 Ego te, fœminarū præstan-
 tissima, mirificè, ut ais, &
 præter modum laudata, nō
 uideo quo tanto præconio
 tuas uirtutes extulerim, quā
 to te ipsa nobilitaris enco-
 mio, cum Deorum cultū ita
 in magnis ponere soleas.
 Hoc enim fermè omnibus
 quæ à me dicta sunt, maius
 est atq; excellentius. Et præ-
 cor ut benignè mihi des ue-
 niam, quod neq; hac adscri-
 pta imagine te honestarim,
 quæ obstante ignorantia
 nunquam mihi in mentem
 uenit. Neq; enim aliam an-
 te hanc depinxissem citius:
 nō ut hæc adiuncta aliquo

ὁφειλόμενον γὰρ τι εἶπαι, ὅτε
 ἔστιν αὐτῷ μέτρον, ὡς μέγε-
 θος ἢ βραχυτάτα νομοθετή-
 μενον. ἀλλὰ τὸτο μόνον ἐξ ἁ-
 παυτοῦ ὄρεται, ὅπως ὑποφθα-
 μάσιν, καὶ ἡλιωτὸν ἀποφαν-
 τὸν ἱπαινόμενον. ὃ μὲν ταύ-
 τιν ἐγὼ βαδίζωμαι, μὴ καὶ σὺ
 ἀλγίζῃς ἢ ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.
 ἱπαινο δὲ σε φημι τοιαύτας ἡ-
 μῖν τὰς ἀφαιμάς τῶν ἱπαινο
 πικρῶν τῶν λόγων, ὡς καὶ
 τὸν ἱπαινοῦντα καὶ εἰπὸς καὶ ὁ-
 μειώσεσι προσχερῆσαι, καὶ
 σφαλὲν ἐν τῷ τῷ μέγιστον
 ὅτιν ἐκινᾶσαι. τὸ δὲ ἐν ἡ-
 μεῖς μέγιστα λήναιτο, ἐκ τῶν
 τοῖς ὁμοίοις παραβάλλει, ὅτε
 ἢν πρὸς τὸ ὑποδείκνυσθαι ποι-
 ῆται τὴν παράθεσιν, ἀλλὰ καὶ
 τις πρὸς τὸ ὑποδείκνυσθαι, ὡς
 εἶναι, ἐμβιβάζει τὸ ἱπαινοῦ-
 μενον. οἶον, καὶ τις καὶ αἰ-
 πανοῦ, εἰποι ἀλώπηξ ἢ μέ-
 γας εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλίουρου,

ἢ ἄρα

cum eo quod uilius est illud comparauerit: sed si id quod ef-
 fertur laudibus, quam poterit effusissimè ad excellentio-
 ris archetypum extulerit. Exempli gratia, si quis canem
 laudaturus, eundem dixerit uulpe maiorem esse, aut sele,
 nunquid

ἀρά σι δ' τοιούτῳ δοκᾷ ἰ-
 παυνῶρ εἶδεναι ; ἐν ἅρ' ἐ-
 ποιεῖ . ἅλλα μὲν οὐδ' ἀο-
 λῶν φαίη ἴσμεν αὐτὸν ὑ-
 παρχειν , ἐδὲ οὕτω μεγά-
 λως τι ἱππύνοισεν . ἅλλα
 πᾶσι τὸ ἴδιον τῷ ἱππίνου ἀπο-
 τελέεται , ὅρ' ὁ λῦων τῷ λείον-
 τι οἰκνῆσαι λίγυται καὶ μέγα-
 λῶ καὶ ἀλλῶ . ὥς τὸν οὐ-
 ριστῶ λῦων ἱπαινῶρ , ἐφ' ἣν
 ποιητὴς λιοντοδράμων αὐτὸν
 ἔτι καὶ δὲ λῦων ἐνταλῆς
 ἱπαινῶ . καὶ πάλιν , ἥ τις
 Μίλων τὸν ἐν Κρότωνῶ , ὃ
 Γλαῦκον τὸν ἐν Καρύστῳ , ὃ
 Λυδάμωρα ἱπαινέσαι δέλων ,
 ἔπειτα λίγυ ἰσχυρότερον ἱ-
 παυνῶρ αὐτῶν γυναικὸς γινέ-
 σθαι , ἐν ἅρ' οἶε γιλαδῶσαι
 αὐτὸν ὡς τῇ αὐτοῖς τῷ ἱπαι-
 νῶ ; ὅπου γὰρ ἂ καὶ ἐνὸς αὐ-
 τοῦ ἐλγυν ἀμάνω εἶναι αὐ-
 τὸν , οὐδὲ τῷ ἀπύχρως αὐ-
 τοῦ ἱπαινῶ . ἅλλα πᾶσι ἱπ-
 νοισι ποιητὴς εὐλόγησεν τὸν
 Γλαῦκον , ἐδὲ Πολυδάμῳ

βίχῳ

nunquid ille laudandi ra-
 tionem tibi callere uidebi-
 tur? non utique dixeris. Sed
 neque, quanquam lupo il-
 lum æqualem esse dixerit,
 admodum laudauit magni-
 ficè. Sed ibi tandem uera
 laus absoluitur, si canis leo-
 ni similis esse perhibetur,
 & magnitudine, & mem-
 brorum robore: ueluti O-
 rionis canem laudans poe-
 ta, leonicidam illum esse
 affirmauit. Et hæc perfectæ
 laus canis est. Rursus si-
 cuti Milonem Crotonia-
 ten, aut Glaucum illum ex
 Carysto, aut Polydamano-
 tem laudare foret animus,
 ac tandem unumquemque
 illorum muliere robustio-
 rem fuisse perhiberet, non-
 ne iure optimo ob laudis
 ueracem stultitiam deri-
 dendus esset: quem si unius
 uiri fortitudinem excessisse
 dixisset, neque tamen hoc
 ad cumulata laudem suffe-
 cisset? At quib. laudibus ille

eminentis ingenij poeta Glaucum extulit, neque Pollucem

u u u 4 robu.

βίαν φήσας ἀνὰ τέναρδας αὐ-
 αὐτῷ ἰναυτίας τὰς χεῖρας,
 ὅθι σιλαρέων Ἀλκμάνος τις
 μὲν. ὁρᾷς ὁπίσθους αὐτὸν βίαις
 εἰκασί, μᾶλλον ἢ καὶ αὐτῶν
 ἐκάνων ἀπίφρησι; καὶ ὅτι αὐ-
 τοῖς ὁ Γλαῦκος ἠγανάντησι
 τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν,
 διῶις αὐτίπαινον μὲν, ὅτι
 ἐκάνοι ἠμύνετο ἢ τὸν Γλαῦ-
 κον, ἢ τὸν ποικίλῳ, ὡς αἰ-
 σιβαῶντα πρὸ τὸν ἱεμεν,
 ἀλλὰ σὺ δολοκίμου ἀμφῶ, καὶ
 ἰτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων,
 ὁ μὲν ὑπὸ τῇ ἀλκῇ, ὁ Γλαῦκος,
 ὁ δὲ ποικίλῳ ἐπὶ τι τοῖς ἄλ-
 λους, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ μᾶ-
 λισσι τῷ ἄσμετι. μὴ δὲ δαυ-
 μάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκασί
 βουλόμην, ἔπειρ ἦν τῷ ἰ-
 πανοῦντι ἀνσγκῶν, ὑψη-
 λωτέρῳ ἰχρησάμην τῷ πα-
 ραδῶντι, πῶτο ὑποθαλόν-
 ος τὸ λόγῳ. ἐπὶ δὲ καὶ κα-
 λυκίας ἰπιμνήδης, ὅτι μὲν
 καὶ σὺ μισῆς τὴν ἑλληνικὴν,
 ἰπα-

robustissimum, cum eo ex
 aduerso manus ausurum cō-
 ferere, neque ferreum
 animosum Alcmenæ filiū:
 uides cuiusmodi illum dijs
 comparauit, quin potius io-
 psis imaginibus illum quàm
 uerissimè expressit? Et neq;
 Glaucus ipse indignanter tu-
 lit, Deis inter athletas pri-
 marijs collatus celebrari:
 neq; illi ulti sunt aut Glau-
 cum, at poetam, quasi impie
 & contumeliosè in Deos
 circa laudes agentem: sed u-
 triq; in magna fuerunt glo-
 ria, & apud Græcos bono-
 re & gratia floruerunt, al-
 ter quidè ob præcipuū inusi-
 tati roboris specimen, nem-
 pe Glaucus: poeta uerò cum
 propter alia, tum in primis
 ter doctissimi carminis edi-
 tionem. Itaq; ne mirandum
 tibi ueniat. si & ego assimi-
 lare uolens, quod laudanti
 pernecessariū est, exemplo
 altiori usus sim, oratione illud subiiciēte. Postea uerò quàm
 & in assentationis mentionem incidisti, confirmans te
 homines assentatione gratiam eblandientes habere odio,
 laudo

ἰπαινῶμεν σε, καὶ ὅκ' ἔχρην
 ἄλλως ἰδίῳ δέ σοι διακρίο-
 ναι, καὶ ὀρίσαι τό, τι τῷ ἰ-
 παυνῶντι ὄργον, καὶ τῷ
 τῷ κέλευθ' ὑπερβολῶν, ὁ μὲν
 ἐν κέλευθ', ὅτι τῆς χάριτος
 ἦκα τῆς ἰαυτῶν ἰπαυνῶν, ἀλλ'
 θίας δὲ ὀλίγον ποιήμεν
 τῷ πρόνοισι, ἀπαντα ὑπὲρ
 γινώσκον οἶται δὲ, ὑδὲ ψυ-
 χόμην, καὶ προσιδῶς πᾶρ
 αὐτῷ τὰ πλείω, ὥς μὴ ἀνέ-
 κνῆται καὶ τὸν Θροῖτιν δύ-
 μοφότορον ἀποφῆναι τῷ Α-
 χιλῆϊ, καὶ τὸν Νέστορα φῶ-
 ναι τῶν ὑδὲ ἱλίον στρατο-
 σάντων τὸν νιότατον εἶναι
 διομόσαστο δ' αὖ καὶ τὸν Κρεί-
 ον ἦν ἐξυμνοῦντα εἶναι τῷ
 Μιλάμπιδι, καὶ τὸν Ἰφνεία
 ἐξυμνοῦντα διορκῆναι τῷ Λύ-
 γκῆϊ, καὶ πᾶρ μόνον ὑπερβολῶ-
 ναι τι ἰλιπύσῃ ὑδὲ τῷ ψύσμα-
 τι. ὁ δὲ γὰρ αὐτὸ τῷ ἰπαυ-
 νῶν, ἐκ ὅπως ἐλ' αὖ ψυ-
 σαιτό τι, ἢ προσιδῶν τῶν μη-
 διέως προσόντων, τάδ' ὑ-
 παρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγα-
 τορ nequaquam mentitur, aut addere solet aliquid quod in-

laudo te equidem, nec aliter
 fieri conueniebat: sed enim
 ego tibi & laudantis opus
 & adulatoris dementien-
 tem superiectionem discere
 & diffinire uolo. Itaq;
 assentator quaecunq; sui cōs-
 pendij gratia laudat: nulla
 ueritatis ratione habita, ea
 omnia immodicis laudibus
 extollenda esse existimat.
 Impudenter autem mentien-
 do, plura addit de suo, adeo
 ut non uereatur Thersiten
 quoq; forma turpissimum,
 ipso Achille pulchriorem es-
 se ostendere, ac Nestorē in-
 ter omnes eos quotquot ad
 illum pugnaturi uenerant,
 natu esse minimum. Per-
 sancte quoq; deiceret Crce-
 si filium acutiori auditu esse
 praeditū Melampode, praeterea
 Iphneā acutius cerneo-
 re quam Lynceā, dummo-
 dos spes aliqua consequendi
 lucri ob mendacium appa-
 reat. Porro autem lauda-
 tor nequaquam mentitur, sed ea quibus natura prae-

θὰ, καὶ μὴ πάνυ μεγάλην,
 παραλαβὴν ἐπύξεσι, καὶ
 μέγαν ἀπὸ φρενι, καὶ τολμῆς
 αὐτῶν ἀπὸν, ἵππου ἐκασ-
 τὴν δὲ δυνάμει, φύσει πῦρον, ὡς
 ἰσχυρὸν ζῶον, καὶ ἀρομικόν,
 ὅτι Ἀχρὸν ἐκ ἀνθρώπων καὶ
 πρὸς δὲ, ὅτι κατὰ τὴν φύσιν. καὶ
 πάλιν ἐκ αὐτῶν οὖν φανερὸν
 ἀλλοπαρῶν ἀρόμεν ἵππων,
 καὶ ἢ οὐκ ἴσως ἐκαστὴν καλῶς,
 καὶ ἀριστὰ κατὰ φύσιν αἰσίου
 πρὸς, ἀπὸ αὐτῶν, Ζῶον πρὸς τοῖς
 δὲ γ' Ὀλυμπίου ἐνδοξόν αὐ-
 λήν. ὁ δὲ Κόλαξ τὸ τοιοῦτον ἐκ
 καὶ πρὸς τῆς συνάτης καλῶ-
 βης ἀπὸ, ὅτι μόνον τι παρὰ
 τοῦ συνάτης λαβὴν ἱλπίσας.
 ὅπου Κούριος ὁ Δημητρίου
 τοῦ πολιορκητοῦ Κόλαξ, ὅτι
 πάντων αὐτῶν τῶν πρὸς τὴν
 καλαρίαν κατὰ συναμύνην
 ἐπύκει ἐκ βελόνης ἐνοχλοῦν-
 τος τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμ-
 μελῶς ἐχρεώπητο. ὅτι μόνον δὲ
 spes relucet: ueluti Cynæthus ille Demetrii Poliorcetae
 assentator, cum iam omnes assentandi rationes et uias sua
 parasitacione consumptas cerneret, laudare solitus est De-
 metrium, quem frequens tussis molestissime infestabat, quod
 dulciter atque modulate tussiendo sonaret. Non solum autem

ditus est bonis, tametsi non
 admodum magna sint, ex-
 tollit, ac maiora cumulatior-
 atque esse ostendit. Nec dubi-
 taret dicere, equum laudare
 uolens, natura leuem (ut ea
 scimus esse animantia) et
 cursu ualentem:

Ille per intactæ segetis
 uel summa uolaret Gra-
 mina, nec teneras cursu læ-
 sisset aristas. Rursus non
 formidaret dicere uelocipo-
 di cursu equorum. Præterea
 si domus elegans et sumptuo-
 sissime exornata illi laudi-
 bus illustranda foret, nihil
 hæsitabundus diceret:

Talis et intus erat ma-
 gni Iouis aula suprema.
 At huc uersiculū assentator
 etiā subulci scrofipasci sor-
 didissimo tugurio accōmo-
 dare auderet, si qua modò
 muneris à sybota recipiendi
 hoc

ἔστι ἡκατόρου αὐτῶν γνώ-
 ρισμὸς ὅτι, τὸ τὸς μὲν νόθα-
 ρας ἐκ ἐκτῶν καὶ ψεύσεσθαι
 τὴν χαρίσιδαι ἔναι τοῖς ἱπαι-
 νωμένοις, ὁμοίηται δὲ τὸς ἱπαι-
 νῶνται τὰ ὑπάρχοντα παρὰ
 αὐτοῖς, ἀλλὰ ἡ ἀκρίβεια οὐ σμικρῶ
 διαλλάττειται, ἵτι οἱ μὲν νό-
 θας, ἵφ' ὅσον οἱ ἄλλοι τὰ αὐ-
 τοῖς χροῦνται τῆς ὑπεβολῆς,
 οἱ ἱπαινωῦντο δὲ καὶ ἐν αὐ-
 τῇ ταύταις σφρονῶσι, καὶ
 ἐν τῇ τῶν ἑρῶν μέλει. ταῦτα
 οὐκ ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα πολλα-
 ρά καὶ ἱπαινωὺς ἀληθῶς λέ-
 γματα, ὡς μὴ πάντας ὑπο-
 βολῆς τὸς ἱπαινωῦντας, ἀλ-
 λά διακρίνῃς, καὶ παρὰ
 μίση τῶν οἰκείων μίσθῳ ἡκά-
 τορον. φεβὺ ἔν, ἐ δὲ δοκῇ,
 πρόσγει τοῖς ὑπ' ἐμὲ ἄρ-
 μέναις τὸς ἡσυχίας ἀμφοτέ-
 ρους, ὡς μάθοις, ἵτι τὸ τῶ,
 ἄτ' ἡκάνω οἰκισμῶ. ἰγὼ γὰρ
 ἀμὲν τινα ἀμορφῶν ὄσαν ἐο-
 φῶ τῶ ἐν Κνίδῳ ἀγάλμα-
 τὸν μετρίως. Age itaq; si uidetur, & ea quæ à me di-
 cta sunt, ad utriusq; canonem expende, ut cognoscas num
 rectius huic an illi sim conferendus. Siquidem ego si in ama-
 bilis atq; odiosæ formæ Cascam quandam Cnidio simula-

boc discrimine uterq; ab al-
 tero internoſci poteſt, quòd
 ij qui ad aſſentationem eru-
 diti ſunt, non uereantur ad
 gratiam laudatorum inue-
 recundè mentiri: laudato-
 res uerò, corporis animiq;
 dotes pluuiuſto extollere: ſed
 et in hoc nō mediocri inter-
 uallo inter ſe diſcrepant, q;
 aſſentatores ubicunq; potue-
 rint, immodicis utuntur hy-
 perbolis: porrò autem en-
 comiaſta in hiſce utendis
 moderationem magiſtram
 ſequuntur, ac intra certos fi-
 nes ſe cohibent. Hæc ſanè
 per pauca ex infinitis addu-
 xi, adulatoris & ueri lauda-
 toris ſigna atq; discrimina,
 ne omnes quotquot aliorum
 concinnandis ſtudent præ-
 conijs, innocenter in ſuſpi-
 cionem à te rapiantur: ſed
 diligenter diſcernas, atque
 utrunque proprio pede ac-
 curatè expendas.

τι ὁμοίαν, γόγε αὖ, καὶ τοῦ
 Κνωαίου ἑλληνικότερον ὄν-
 ται νομιζοίμην. αἱ δὲ τοιαύ-
 τες ὑπερχύουσι, οἷον πάν-
 τοι ἴσασι, ὃ πάντων πολλο-
 τὸν δικαστήματι. ἢ τὸ τόλ-
 μα. τάχα ὃ νῦν φαίης,
 μάλλον δὲ ὕδα ἔρηκας, ἵπαι
 νῆρ μέν σοι τὸ κάλλος ἰο-
 φίδω, ἀντίφθονον μὲν τοι
 ποιήσασθαι ἢ ἵππων ἰχθῶν,
 ἀλλὰ μὴ θιάς ἀπεικάζειν αὐ-
 θρυπερ ἵππων. ἰγὼ δὲ (ὕδα
 γὰρ μὴ προάξιται τάλαντι
 ἀπῶν) ὃ θιάς γε, ὦ βελτί-
 στη, ἀκασα, τιχρίτων δ' ἁ-
 γαδῶν λυμυργήμασι, λίθου
 καὶ χαλκοῦ, ὃ ἰλίφαντος πο-
 ποιημένοις, τὰ δὲ ὑπ' αὐθρύ-
 πων γιγνημένα, ἐκ ἀσπί-
 σιμαὶ ἀνθρώποις ἀνάζειν ἵπ-
 τος αἱ μὴ σὺ τὸτο εἶναι τῶν Λα-
 θιωῶν ὑπέληκας, τὸ ὑπὸ φα-
 λῆς πεπλασμένον, ὃ τὸτο τῶν
 ἑραινῶν Ἀφροδίτῳ, ὃ ἱποίσοι
 confectis. Iam ea quæ hominum elaborantur industriâ, ho-
 minibus assimilare, impium esse non arbitror. Nisi fortè
 tu Mineruam esse suspicata sis, simulacrum illud cuius au-
 Etor atque opifex extitit Phidias : aut hoc cœlestem Vene-
 rem, quod in Cnido non ita pridem penicillo & coloribus

chro comparassem, meritò
 præstigiatoris uituperatio-
 nem apud te incurrerem, ἰ-
 ψοῦ; Cynætho adulantior
 esse iustissimè existimarer.
 Sin uerò eam quam omnes
 eiusmodi esse non ignora-
 mus, non erit mihi uehemen-
 ter uitio uertenda ista auda-
 cia. At dices fortasse, aut po-
 tius iā dixisti, Quod ad pul-
 chritudinem laudandam at-
 tinet, tibi cōcessum sit: sede-
 nim conueniebat laudē nul-
 li inuidiæ obnoxiam face-
 re, neq; deabus immortalibus
 hominem me existentē
 comparare. Ego uerò (eò eo-
 nim adducor, ut uerum reti-
 cere non possim) te ὃ præ-
 stans animi mulier, nequa-
 quam deabus comparauī,
 sed eximiorum artificū mo-
 numentis atque operibus ex
 lapide, aut ære, aut ebore
 adum.

πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, ἔπει-
 τε πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ἔγωγε, μὴ
 ἄσιμνον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ
 τῶν διῶν δοξάζειν, ὧν τὰς
 γὰρ ἀληθεὺς ἀνέκτας ἀντίφικτας
 εἶναι ἀνθρώπων μιμήσει ἐγώ
 γι ὑπολαμβάνω. εἰ δὲ καὶ ὁ, τι
 μάλιστα γὰρ αὐταῖς ἐκείναις ἔ-
 κασα, ἐκ ἐμὸν τῷτο. ὁ δὲ ἐγὼ
 πρῶτον ταύτῳ ἐπιμόμι-
 τῶν ἰδὼν, ἀλλὰ πολλοὶ, καὶ
 ἀγαθοὶ ποιηταί, καὶ μάλισ-
 τε ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὀμηρος,
 ἐν καὶ νῦν ἀναδιβάσσομαι συ-
 γκαρδύσαστά μοι, ἢ ὁ Διμί-
 μχαν, μὴ ἔχῃ καὶ αὐτὸν σὺν
 ἐμοὶ ἀλῶναι. ὁρῶσθαι τοίνυν
 αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὶ ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ (καὶ γὰρ διαμνημονεύεις, ἐν
 ποιῶσα, τὰ χαρίεστατα τῶν
 ὑπερφαιδωμένων αὐτῷ) τί σοι
 ἐκείνῃ δικαί, ὁ πόταρ περὶ τῶ
 ἡμαλτε λίγῃ ὅτι Βοιωτῶν,
 ὅτι χρυσὴ Ἀφροδίτῃ ἐκείνῃ, ἰ-
 σίως δὲ Πάροκλον; ἄτα μὴ
 μικρόν, ὥς ἔχῃ ἐκείνῃ, ὡ μόν-
 ον τῇ Ἀφροδίτῃ ἐκείνῃ ἔσαι,
 Εἰπε

cisum defleuerit? Deinde paulo post, quasi parū esset illam
 Veneri formositatis elegantia parē esse, addit ita inquit:

adumbratū fabricauit Prao-
 xiteles. At uide ne absurdū
 sit talem de deabus opinio-
 nem animo cōcipere, quarū
 ueras imagines nulla (ut e-
 go arbitror) humana indus-
 tria aut imitatio potest asse-
 qui. Quod si etiam maximē
 illis te assimilassē, nō meū
 hoc erat inuentum, neq; e-
 go primus hanc laudandi
 uiam inueni aut aperui, sed
 poeta sanē multi et eximij,
 cum primis uerō Homerus,
 conciuis tuus, quem etiam
 nunc ab inferis excitabo, ut
 suo me tueatur patrociniot
 neq; periculum est, ne & i-
 pse unā mecum capiatur. I-
 taq; ipsum interrogabo, aut
 potius te illius loco, (etenim
 crebra lectione monimen-
 ta ab illo multis uigilijs ela-
 borata, percurris: quod prae-
 clare facis) quid tibi illud ui-
 detur, ubi de captiua Brisēi
 de sic loquitur, quod aureae
 Veneri similis Patroclum os

Εἴπι δ' ἄρα, φησὶ, λυαίσα
 γυνὴ εἰκῆα θεῶσιν ἐπείταν οὖν
 τοιαῦτα λίγη, μισᾶς λυαί-
 νορ, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον,
 ὃ δίδως αὐτῇ ἰλσθιεύειν
 ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ
 μὴ δῶς, ὃ γὰρ ποῦτ' αἰὲρ
 δίδωκεν, ὅτ' ἐστὶν ὅστις αὐ-
 τὴν ὡδὶ τῷτ' ἡτιάσατο· ὅτ' ὁ
 μετρίξει τολμήσας αὐτῇ τιῶ
 εἰκόνα, ὅτ' ὁ τὰ νόθα ἐπι-
 σσηνέμεν τῶν ἐπῶν, ἐν
 τῇ παραγραφῇ τῶν ἐβληῶν.
 εἴτα ἐκείνη μὲν ἐφιδύσεται,
 βαρβαρον γυναικα, καὶ ταῦ-
 τα λυαίουσας, τῇ χρυσῇ Ἀ-
 φροδίτῃ εἰκόσας· ἐγὼ δ', ἵνα
 μὴ τὸ κάλλ' εἶπω, διότι μὴ
 αὐτὴν ἀνέσσα, ὅτι αὐτὴν
 βάλλοιμι εἰκόσι θύων γυναι-
 κα φαιδρῶν καὶ μειδιῶσαν
 τὰ πολλὰ, ὅσοι θεοὶ ὁμοίον
 ἄνθρωποι ἔχουσιν· ἐπὶ μὲν
 οὖν τῷ Ἀγαμέμνονι ὄρα, ὅ-
 στω αὐτὸς φαιδρῶν ἐποιήσατο
 τῶν

Sic itaque est mulier lā-
 chrymans effata deabus

Consimilis.

Hæc ergo quoties dixerit,
 num propterea illum odio
 prosequeris, ac librum è ma-
 nibus projicis: an potius il-
 li eam in laudando libero
 tatem permittis? Atqui
 etsi tu illi eandem non per-
 miseris, tamen tanta secu-
 lorum series atque vetustas
 illi concessit, neque unquam
 inuentus est qui hoc in eo
 malitiosè reprehenderit,
 neque ille qui eius imagi-
 nem flagellare ausus est, ne-
 que qui uersiculos nothos
 atque suppositicios censoria
 uirgula aut obeliscis nota-
 re aggressus est. Iam si il-
 li permissum est mulierem
 barbaram insuper & plo-
 rantem aureæ Veneri com-
 parare: ego, ut pulchritu-
 dinem taceam, propterea

quod non suffers coram laudari, non comparem Deo-
 rum imaginibus mulierem letam & hilarem, & cum plu-
 rimùm ridentem suauissimè, quod homines cum dijs cōmu-
 ne habent? In Agamemnone uerò laudando uide quantum
 Deorum

τῶν διῶν, καὶ ὥς ἱταμισύσα-
 τι τὰς ἀκόντας ἐς τὸ σύμμι-
 ξον· ὥς ἑμματα μὲν φησι,
 καὶ λιφαλλὴν ἱκλιν αὐτὴν ἔ-
 ναι τῷ Διὶ, καὶ Ἀρι δὲ τῷ Ἰώ-
 νῳ, τὸ ἄνθρωπον δὲ τῷ Περσείδῳ-
 νι, διακρίν τὸν ἀνδρωπο-
 ρὸν κατὰ μέγεθος, πρὸς τοσούτων
 διῶν ἀκόντας. καὶ αὐτὸν πάλιν
 βριτολιγὴν Ἀρι φησὶν ὁμοίον
 εἶναι, καὶ ἄλλων ἄλλω, θεοὶ δὲ τῷ
 φρύγα, τὸν τῷ Πριάμῃ, Διοεί-
 κλιν πολλὰ κίς τὸν Πηλεΐδῃ.
 ἄλλα ἱπάρκει αὐτοῖς ἐνὶ τῇ
 γυναικῇ τῶν παραδειγμάτων.
 τῶν ἀνέκων γὰρ δὲ πρὸ αὐτοῦ
 λίγιστον, Ἀρτίμιδι ἱκίλῃ,
 καὶ χρυσῇ Αφροδίτῃ, καὶ οἷον
 δὲ Ἀρτίμις αἴσι κατ' ἕρπον.
 ἰμόνον δὲ τὰς ἀνθρώπων αὐ-
 τὸς διῶν ἀπεικάσει, ἀλλὰ καὶ
 τῷ Εὐφρόδῳ νόμῳ, ταῖς Χά-
 ρισιν ἀπάνασιν· καὶ ταῦτα, αἰ-
 ματι διδύμῳ μὲν καὶ ἑλῳ, το-
 σαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὥς μη-
 διρ εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος,
 ὁ μὴ ταῖς θείαις ἀνέκῃσι δια-
 Gratijs, καὶ banc sanguine madentē, et pulvere deturpatā.
 In summa, earū rerū tanta est apud Homerum copia, ut nul-
 la sit pars poeseos quæ non diuinis comparationibus exor-
 nata

Deorum existimationi par-
 serit, & quàm undique ad
 cōcinnitatem imagines sum-
 ptas à Dijs exprompserit,
 quem & oculis & capite
 Ioui similem esse perhibet,
 porrò Marti cinctura, pe-
 ctore autem Neptuno, diui
 dens hominem penè mem-
 bratim, ad tantorum Deo-
 rum imagines collatum. Et
 rursus hunc homicidæ Mar-
 ti similem esse ait, ac alium
 alij Deo conferens, defor-
 mem Phryga illum Priami
 filium, quoties esse osten-
 dit? Sæpenumero Deo simi-
 lem Pelidam pronunciat.
 At rursus ad muliebria e-
 xempla regrediar. haud du-
 biè enim illum alicubi dicen-
 tem audisti :

Hæc pulchræ est similis
 Veneri, simul atq; Dianæ.
 Non solū aut ipsos homines
 Dijs cōponit, uerū Eupbor-
 bi quoq; comam assimilauit
 nata

κινέσμεται. ὥς τ' ἢ Λαγκάνα
 ὀβελκλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰς
 ὁμοίαν τολμᾶν ἰφάδω. οὕτω
 ἢ τὸ κατὰ τὰς ἀνένας, καὶ
 τὰς ὁμοιώσεις, αὐτοῦ βωόντος
 σιν, ὥς τ' Ὀμηροῦ καὶ τὰς θεὰς
 αὐτὰς ἐκ ὠκυμένη ἀπὸ τῶν
 λατρίων ἐκινέσμεται. τὰς γὰρ
 τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς τοῖς τῶν
 βοῶν ἀκασσιν ἵτορ. ὅς τις
 ἰοβελκλίφθω τὴν Ἀφροδίτῃ
 φη. τὴν μὲν γὰρ ῥοδόδακτυ-
 λον τὴν ἀγροῦ, τῶν καὶ ἐν
 ἰαχίστον τῇ Ὀμῆρῳ ποιήσαι ὡς
 μιλυκίτων : καὶ τοὶ τὰ μὲν
 ἡμορφῆς ἐκ μιλυκίτων, ἢ
 τὴν θεῶν ἰοκίνας λέγεται, ἀλ-
 λά τὰς προσκυρίας αὐτὰς
 πόσοι ἐμμένοντο τὰς τῶν
 θεῶν, Διονύσιοι καὶ Ἥρα-
 κλείωνες, καὶ Ζεῦσι, καὶ
 Ποσειδώνιοι καὶ Ἑρμῆσι προ-
 σαγορεύοντες. Ἀπὸ τῶν γὰρ
 τὴν ἐγίνετο Εὐαχέρης, ἢ Κυπρί-
 ον βασιλῆας, καὶ ὁμοίως ἐκ ἡ-
 γανᾶκτεσσιν ἢ Διὸς, Διωματί-
 ον λίθον αὐτὴν, ὥσπερ τὴν
 νῆ, καὶ Mercuriales nominati sunt ? Fuit quaedam La-

nata sit. Itaque aut hæc ues-
 luti perperam scripta expū-
 gantur, aut mihi similia au-
 dendi libertas nō intercludi-
 tur. Tanta uerò est in simili-
 tudinibus & comparatio-
 nibus adducendis licentia,
 ut Homerus etiā deas ipsas
 nō dubitarit laudare ab infe-
 rioribus. Nam Iunonis ocu-
 los bouinis cōparauit : alium
 aut quispiam Veneris palpe-
 bras composuit uiolis. Nam
 auroram rhododactylum
 quis ignorat, uel ex ijs qui
 minimum operæ in euoluē-
 do Homero ponunt ? Atqui
 quod ad formam attinet,
 planè temperanter & mo-
 deratè mihi factum uidea-
 tur, si quis Deo similis esse
 perhibetur. Verùm quo
 numero illi comprehenden-
 di sunt, qui deorum com-
 pellationes imitati sunt, ac
 Dionysij, & Hephestio-
 nes, & Zenones, & Neptu-
 nij, & Mercuriales nominati sunt ? Fuit quaedam La-
 tona Euagoræ Cypriorum regis uxor : nec tamen dea
 indignata est, quamuis illam in lapidem, quemadmodum
 Nioben,

καὶ ἄλλω, ἀποργάσασθαι· ἡ γὰρ
 τὴν Αἰγυπτίαν, εἴ πορ καὶ δεῖ
 πῶς μοι ἵσταται ὡς πάντων,
 ἡμῶς τοῖς θάοις ἰνόμεσιν ἀε
 λόγων ἐπιχρυσόους. σχολὴν
 γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ ἡρᾶς
 οὐδ' ἔστιν, ὥς τε ἐπὶ τὸ γὰρ τὸ
 πιστόν· ψαφιδίως διακινῶν
 πρὸς τὸν ἑαυτοῦ. ἀ γὰρ τι
 ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημ-
 μέναι· τὸ δ' αὖτ' οὐ μὲν ἀ-
 νύθω· αὐτῶν, ἡκτόθεν ἀ μὲν
 τινὰ νομίζεις ἀκροάσθαι ὡ-
 λυλῶ· ἄναι. ἡμῶς δὲ ἡμῶν
 ται, οἱ δὲ, ἐπειδὴ πρὸς ἡμῶς
 ὁμοίαν, καὶ τὴν ἄλλαν ποικί-
 λαν ἀμύνονται· ἀλλ' ἐδὲ πῶς
 ἐδὲ τὸν ἀριστον φιλοσόφον ἡ-
 μῶν αὐτοῦ, ἐκόντα θεῶν τ' αὐθιγῶ
 πορ εἰπόντα ἔχειν. πολλὰ ἔτι ἔ-
 χων πρὸς σὲ ἡπῶν, πολυτρά-
 τεύειν καὶ τὴν παύσεσθαι, ἵνα
 καὶ ἀπομνημονεύσαι δυναθῇ· ἰα
 ἡμετέρῳ. πο. ὅτι οἶδα, ἀ μοι
 τὸ δυνάστην ἔτι, ὅτι Ἀνκίρην,
 μακρὰ

Nioben potuisset conuertere-
 re: ut silentio præteream
 Aegyptios, qui tametsi ex o-
 mnibus gentibus Deos ha-
 beant infelicissimos, diuinis
 tamen nominibus ad satie-
 tatem usque utuntur. penē
 itaq; plurima pars e cælo il-
 lis pertracta est. Quare ni-
 bil est quod ob laudem hęc
 ulla animi consternatione
 perturbata fies, ultionē aut
 supplicium à superis metu-
 ens. Nam si quid in eo libelo
 aduersus Deos peccatum
 est, tu extra noxiam es, nisi
 putes & in auditione cul-
 pam quandam esse: de me
 uerò deorum ultio sumptu-
 ra est supplicium, postea-
 quam ante me Homerum et
 alios poetas irati superi ul-
 tuerunt. At nondum philo-
 sophorum omnium princi-
 pem punierunt, qui homi-
 nem Dei simulachrum ef-

se testatus est. Multa adhuc ad te dicenda supersunt, attamē
 buius Polystrati gratia dicendi finē faciam, ut dicta nostra
 facilius memoria repetita tibi referre possit. P O L. Haud
 scio, Luciane, num hoc mihi amplius promptum factu sit:

μακρὰ γὰρ ἄρξται σοι, καὶ ταῦ
τα, καὶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκχυ-
νόμενον. παύσομαι δ' ἔμμε
ὑδμινυδίων αὐτῶν· καὶ ὡς
ὄρε, ὅδε ἀπισθῶ παρ' αὐ-
τῶν, ὑδινυδίων τὰ ὕδα,
ὡς μὴ τι παρμπισὶν ἄλλο
συγγενὲς τῶν τάξιν αὐτῶν, ἀ-
τά μοι συρίττωσαι συμβῆ
πρὸς τῶν θιατῶν. Λυ. αὐτῶ
σοι μάλιστα, ὦ Πολύστρατε, ὅ-
πως ἄριστα ὑποκρίνη. ἐγὼ δ',
ἐπείπερ ἄπαξ σοι τὸ δῶμα
παράδωκα, νῦν μὴδ' ἐκ πο-
δῶν ἀπισθῶσαι· ἐπὶ τῶν δ'
πὰς ψόφους ἀνακρύττοι τῶν
ἑρμιῶν, τοτὶ ὅδε καὶ αὐτὸς
παύσομαι, ὁψόμενος ἐπὶ οἶον
τι τὸ τίλ· τὸ ἀγῶν· ἴσται.
iudicium calculis, iterum præstò ero, uisurus quemnam finem
hoc certamen habiturum sit.

tam enim uerbosè ista pro-
loquutus es, ac ultra effusæ
aquæ spaciū. Attamen
quoquo modo meminisse co-
nabor: & quemadmodum
uides, iam ista ad illam de-
ferre studeo obstructis au-
ribus, ne qua pars elapsa, or-
rationis seriem mihi confun-
dat, ac ego deinde à specta-
toribus explosus, ronchis &
sibilis illudar. L V C. Istud
sanè tibi curæ erit, Polystra-
te, ut quamoptimè respon-
deas. Caterum ego, quo-
niam tibi semel fabulā deo
saltandam tradidi, in præ-
sens quidem excedam e meo
dio: proclamatis autem iu-

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

2 Audebo iactare aleam.) In prouerbio est, Iacta est alea:
cū sic incæpta est res, ut desistere integrum non sit. quod
Cæsar traieciturus Rubiconem usurpauit, & pro euentu rei
dubio ponitur. Lucanus:

-- Placet alea fati

Alterutrum mensura caput. --

Aleam ab inuentore dictam quidam tradunt. Est autem ta-
bula lusoria, quæ & latruncularia & pyrgus, & aluceus, & al-
neolus

LVCIVS SIVE ASINVS. 329

leolus uocatur, rotunda illa tabella rotulæ instar quæ mouetur. Idem Lucianus in Harmonide: Itaque iuxta prouerbum, In tino uiro iecimus aleam. In Saturnalibus aleam dixit naufragium. Vide quæ ibi annotauimus. b Poetas atque pictores.) Sentit liberum esse poetis atque pictoribus, impune quicquid uelint fingere. Nam poetæ numine aguntur, eoquæ illis frustra præscriberetur. Idem in Demosthenis erasmio: Atqui poeticum genus liberum. Est plurimum cognitionis inter poeticen & picturam. proinde Horat.

Ut pictura poësis erit.

c Tametsi humi incedant.) Humi incedere dicuntur, qui pressiore humilioreque utuntur oratione, semper quasi iacente, nunquam assurgente.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

LVCIVS, SIVE ASINVS.

ARGVMENTVM.

Iocosa quædam & ficta narratio est, quo pacto uidelicet in Thessaliam profectus studio discendæ artis Magicæ, ibi puella quadam, dum in auem conuerti, eoquæ periculum artis facere cupit, in asinum mutatur, ac deinde uaria fortuna atque locorum uicissitudine, rusticis, urbanis, sacris, profanis diuenditus, ad postremum cum in theatrum quoque spectaculi de se præbendi causa introductus esset, deuoratis quas ibi tum fortè conspexerat rosas, in pristinam hominis figuram iterum redierit. Præcipuè autem admiratione digna est, miracasum atque periculorum uarietas, quibus sursum atque deorsum iactatum sese, interim etiam bene acceptum fingit, ut non immeritò prorsus putarint quidam uoluisse Lucianum, totius humanæ uitæ speciem atque imaginem quandam sub hoc lusu proponere, uidelicet quàm uarij casus, quàm fallax & inconstans fortuna, quàm incerti consiliorum etiam bene ac sapienter captorum exitus, quàmque insperati quandoque earum rerum quas nunquam cogitaris, euentus esse soleant. Assimili huius exemplo (qui corporis quidem permutatione facta, ex homine transformatur fuerit, animum tamen & mentè ho-

hominis retinuerit) adumbrando. Hanc fabulam Apuleius undecim libris imitatus est, afficitis etiam alijs compluribus ad idem argumentum, quorum quædam mythologicè Fulgentius interpretatus est, is qui in cæteras quoque poetarum fabulas, mythologias scripsit.

Απὲρ ποτὶς εἰς Θεσσαλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν γε συμβόλαιον ἐκὰ πρὸς αὐθροον ἐπιχώριον, ἵππῳ δὲ μελειάτῳ γινεῖται σκῆψις, καὶ θιράκων ἐκασίδει εἶς. ἰπορουνόμῳ ἔν τινι προκειμένῳ ὁδῷ. καὶ πως εὐτυχὸν καὶ ἄλλοι ἀπιδόντες εἰς Ὑπάτα, πόλιν δὲ Θεσσαλίας· ἐκείθεν ὄντες, καὶ ἄλλων ἐκιοσυνόμενοι. καὶ οὕτως ἐκάνην τινι ἀρχαλίῳ ὁδῷ αὐόσαντες, πλεσίον ἤδη τὴν πόλιν ἔμελλον. ἐπεὶ γὰρ ὁρῶμεν τὴν Θεσσαλίαν, ἀπορῖπνιτάνται αὐτὰ οἰκύνται εἰς τὴν Ὑπάταν Ἰππαρχον τὴν νομαγράφον δὲ αὐτῷ ἐκόμενον οἰκοῦσαν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. οἱ δὲ ἄλλοι τὸν Ἰππαρχον τῶτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τὴν πόλιν οἰκῆν, καὶ ὅτι ἀργύριον ἐκασὸν ἔχει, καὶ ὅτι μέγας θοράκας καὶ βίβρα, καὶ τινι αὐτῷ γαμνίῳ, μέγας ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δαίμων. ἐπὶ δὲ πλεσίον

QUum in Thessaliam, ubi quædam mihi paternæ rationes erant cum eius gentis viro, proficiscerer, in Thessalos quosdam incidi, qui in Hypatam Thessaliæ urbem redibant. Vebebar equo, necessaria quædam usui ferens, unico comitatus seruo, qui sequebatur pedes. Inter eundem, cum varijs de rebus loquētes, iam urbi appropinquaremus, à Thessalis petij, nū eius urbis ciuē nossent nomine Hipparchū. habere. n. me ad eū literas, ut apud ipsum uelut hospitē diuerterē. Illi et hominē sibi notū dixerunt, locupletē avarum, qui solūm domi uxorem, & unicā ancillam haberet, & quo in loco urbis habitaret describētes,

ἂ πόλις ἐγγύθεν, καὶ
 πότε τις ἐνδον ἔμ, καὶ οἰκίδιον
 αὐτοῦ, ἐνθα ὁ Ἱππάρχῳ ὦ
 κα. οἱ μὲν ἔμ ἀσπασάμενοι με,
 ἔχοντο. ἐγὼ δὲ κἀπὶ τῷ προσελ-
 θῶν τῷ δούρῳ, καὶ μόλις μὲν, καὶ
 βραδέως. τῷ ἡγεῖται δὲ ἔμ ὁ γυ-
 νῆ, ἔτα καὶ προσῆλθε· ἐγὼ μὲν
 ἄρτι μὲν, εἰ ἐνδον εἶν ὁ Ἱπ-
 παρχῳ. ἐνδον, ἔφη, σὺ δὲ τις,
 ἢ τι βυλόμην· πυνθάνου·
 γράμματα, ἔπον, κομίζω αὐ-
 τῷ, πρὸς Δικεραῦδ, τῷ Πάο-
 τῶν σοφιστῶ. μάνον με, ἐφ-
 η αὐτῷ, καὶ τῷ δούρῳ συγ-
 κλάσασα. ἔχοντο εἰς πάλιν.
 καὶ ποτε ἐβλήθησεν, καὶ λούει ὁ
 μᾶς εἰσελθῶν. καὶ γὰρ ὁ παρ-
 θῶν ἄσω, ἀσπάξομαι αὐτὸν,
 καὶ τὰ γράμματά ἐκίδωκα. ἐτυ-
 χε δὲ ἐν ἀρχῇ δεσπνῶν, καὶ
 κατέκαστο ὑπὲρ λιγυρίων σφῶ.
 γυνὴ δὲ αὐτῷ καὶ δῆσε πλεο-
 σίον, καὶ ῥάπιζα μελιν ἐ-
 χουσα παρίκατο. ὁ δὲ ἐπεδῆ-
 τῷ τὰ γράμματα σινιρίτην· ἀλλ'
 ὁ μὲν φίλαται· ἐμοὶ, ἔφη, καὶ
 τῶν Ἑλλήνων βροχέται·
 Δικεραῦδς ὡ ποιεῖ, καὶ δὲ ῥῶν
 πῶς παρ' ἐμὶ τὰς ἱταίρους·
 τὸν αὐτῷ, τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὄρεται, ὃ Λάκι ὡς ἐστὶ μικρὸν μὲν,

hortum quempiam in quo
 esset eius habitaculum: da-
 ta deinde salute acceptaq;
 abierunt. ego domum Hip-
 parchi adiens, ostium leui-
 ter pulso. accessit uxor, quā
 rogo an sit Hipparchus do-
 mi. illa cum quis ef-
 sem, & quid mihi uellem,
 quæsisset, a Deciano Sophio-
 sta Patarensi habere me li-
 teras respondi. Mulier ma-
 nere paulum hortata, occlu-
 so ostio abiit: pauloq; post
 rediens, me iubet introire.
 Ingressus salutato homine,
 epistolam trado. Brat ille
 in cenæ principio, in lectu-
 lo sedens admodum paruo,
 unā muliere discumbente,
 mensa cibus uacua. Lectis li-
 teris: Amicissimus mihi, in-
 quit, Græcorumq; excellen-
 tissimus Decianus fecit opti-
 me, qui suos ad me amicos
 fidenter miserit. Vides Luci
 habitaculū hoc parū esse,

sed

ἀλλὰ δὴ γινώσκον τὸ εἰκὸν εἶναι
 καὶ μὴ ποιεῖσθαι ὅτι αὐτὸ οὐ μὴ γὰρ
 ἄλλω εἰκίαν, ἀντιθέτως εἰκί-
 ας, καὶ καλῶ τὴν παιδείαν,
 ἢ Παλαίστρα, δὲ τῷ ἱεῖρι ποι-
 τῶνα, καὶ βίε λαβῆσα, αἱ τε λο-
 μίσσιν αὐτῆς. ἔτα πῶς αὐτῇ
 αἱ βαλάντιον. ὅχι γὰρ μὴ βίαν
 ἡλύθην ὁδόν· ταῦτα εἰπὼν
 τῇ, τὴν παιδείαν, ἢ Πα-
 λαίστρα ἄγχι μου, καὶ δέκνυσθαι
 μοι ἡλίσσον οἰκισμάτων καὶ
 οὐ μὴ, ἴφρι, ἡδὲ ταῦτα τὴν ἡλίσ-
 νος κοιμήσθαι, τῷ δὲ παιδείαν
 σκηπτοδίου αὐτῇ παραθήσω,
 καὶ προσκυφάλαιον ἐπιθήσω.
 ταῦτα εἰπὼν, ὁ μὲν ἀπῆλ-
 μεν λαοὶ μέντοι, δόντες αὐτῇ
 μετρίδιον τιμὴν αἰς τὴν ἵππον.
 ὅτι ὅταν αὐτῇ λαβῆσα ἴδω,
 καὶ κατέθηκεν. ὁ μὲν ὅταν λαοὶ
 μέντοι, ἀντιθέτως αὐτῇ, ἔσται δὲ
 βίε παρὰ τοῦτον. καὶ ὁ ἵππος
 χὲς με δέξιντο αὐτῇ, ἐκείθεν
 σωχάσιν αὐτῇ μετ' αὐτῇ. τὸ
 ὅτι δὴ πνεῦμα σφόδρα λίτον ὅτι
 εἶναι. ἢ αὐτῇ καὶ παλαιὸς ὁ μὲν.
 καὶ ὅτι ἡ δὴ πνεῦμα σφόδρα, ποτὲς
 ἔσται, καὶ λόγῳ. ὅτι ἡ δὴ πνεῦμα
 ἔσται τῷ ἡδὲ αὐτῇ, ἐκείθεν αὐτῇ
 καὶ τῷ ἡδὲ αὐτῇ, ἐκείθεν αὐτῇ.

sed quod satis sit habitanti-
 uerum reddes tua presentia
 domū, si equo animo tuleris
 ampliorem. Vocata deinde an-
 cilla Palaestra: Des inquit, huic
 hospiti nostro tunicam: et si
 quid secti detulit, conde: de-
 binc mitte ipsum ad balneū
 quod lōga uia à nobis abest.
 Cepit me Palaestra, ostēsaq;
 domo pulcherrima: In hac,
 inquit, lecto nocte dormies.
 huic puero tuo lectū subster-
 nam, & addam puluinem.
 Cū hac dixisset, ego in bal-
 neum profecturus, bordeū
 in cibum equi ancillae dedi.
 Lotus cum redisset, Hip-
 parchus me benignè excipio-
 ens, penes se iussit sedere.
 Coena splendida fuit, uinū
 suauē, et uetus: post coenam
 & potus & sermo dignus
 hospite. Ita potando uestre
 re absupto, dormitū pro-
 fecti sumus. Postridie ro-
 gat me Hipparchus, quo

per-

αι, τίς γάρ ἐστι τοῦ μοι ἰδὲς, καὶ
 ἂ πάντας τὰς ἡμέρας αὐτὴ
 προσμνησθῇ. ἀπαμειβόμενος, ἰφθίμω,
 αἰετὸς Λαρίσας, ἰοῦκα δὲ ἐνταῦθα
 διαβρίψας, ῥιπὴν ἢ πέντε
 ἡμέρας· ἀλλὰ τότε γάρ ἔν σκό-
 ψῃ, ἰπιδύμενον ἢ σφιδρα, μά-
 νας ἐνταῦθα, ὅθεν ῥᾶν τινα τῇ
 μαγούσῃ ἰδιότα μύθων γυναι-
 κῶν, καὶ θιάσασθαι τι παρὰ
 δεξιῇ, ἢ πικρίμενον αὐθρο-
 πῆν, ἢ λιθόμενον. καὶ τῇ ἰ-
 ρητι γὰρ θίκεται ταύτης δεξιῇ
 τὴν, πρὸς ἑαυτὴν πῶλον, ἀ-
 πειρὸν μὲν γὰρ ἀρχῆς τῇ ἰστί-
 ματῳ, ἴσως δὲ πρὸς ἑαυτὴν.
 ἵκῃ τῷ γυναικίᾳ τινα ἱρῶ
 προσέειπεν, ἵτις ἴσως, εὐπορο-
 μένῃ, ἴσως ἢ ἐκ τῆς ἰδῆς συμ-
 βολῆς ἰμμάτια γὰρ αὐθροπῆς, καὶ
 πᾶσι δὲ συχνοῖς, καὶ χροσίου
 πρὸς τὴν. ὥς ἢ πλεοναίτιον
 εἶναι γίνεσθαι προσαγορεύει
 μὴ γυνὴ, καὶ ἀμύβηται αὐ-
 τῇ ἰμοίως. καὶ φησὶν, ἵγῃ Λα-
 βρὴν αἶμα, ἀπὸ τῆς γὰρ οὗς με-
 φὸς φίλῳ ἀπύσσει, καὶ ἡμᾶς δὲ
 ἴσως ὅθεν ἰκάνως ἐσθλὸς φίλῳ,
 ὥς πρὸς ἐτικον αὐτῇ. ἵτις ἔν ὅχι
 παρ' ἡμῶν ἱατρίᾳς, ἢ τίκτον:

pergerem, & quot diebus
 essem apud se affuturus.
 Larissima peto, inquam,
 sed hic fere quinque diebus
 morabor. Id nequaquam
 dixi ex animi sententia. o-
 ptabam siquidem ibi ali-
 quandiu esse, quoad aliqua
 a me maga reperta esset,
 cuius ueneficis aliquod
 monstrum conspicerem, ho-
 minem aut uolantem, aut
 lapidem factum. Huic cu-
 ra deditus corpi urbē per-
 ambulare: quamvis quo id
 modo inquirendum esset,
 nescirem. Interim mulie-
 rem uideo accedentem, ut
 ex uia conijci poterat, iuue-
 nem opulentam: uestis enim
 erat floribus intexta, serui
 plures, aurum sumptuosius.
 appropinquans mulier me
 compellat: Ego, inquit, A-
 brœa sum, amica si qua un-
 quam fuit, matris tuæ: quæ
 quum eius filios nō secus ac
 meos diligā, uolo fili apud
 me diuerſis. Magnas, in-
 quā, gratias tibi ago mater.

ἀλλὰ σὺ μὲν, ἴφω, πολλὰ
 χάρις, αἰδεῖσθαι δὲ, ὅδ' ἐν αὐ-
 τῇ φίλῳ ἱγκελῶν· ἐπειτα
 φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν,
 ἀλλὰ τῇ γυνάμῃ, ὃ φιλότατον,
 καταγομαι παρὰ σοί, ποῖ δέ,
 ἴφω, καὶ καταγῶ· παρὰ
 Ἰππάρχῳ τῷ φιλαργύρῳ,
 ἴφω. μελαμῶς, ἄπειρ, ὃ μὴ-
 τὸρ, τοῦτο ἄπης, λαμπρὸς
 γὰρ καὶ πολυδιδῶς γίγνηται
 εἰς ἐμὴν, ὥστε καὶ ἱγκελίσσαι
 αὐτὸς τῇ θυγατρὶ. ἡ δὲ με-
 διασάσκει, καὶ μετὰς χει-
 ρὸς λαβομένη, ἄγει παρὰ
 ῥωτέρῳ, καὶ λίγει πρὸς ἐμὴν
 φυλάττει μοι, ἴφω, τὴν Ἰπ-
 πάρχου γυνῶνα πάσῃ μα-
 χαρῇ· μάχῃ γὰρ ἔστι δαυὶν,
 καὶ μάχῃ, καὶ πᾶσι τοῖς
 οἷσις ἐπὶ βάλλει τὸν ἐφθαλμὸν.
 καὶ ἂν μὴ τις ὑπαινέσθαι ὀχῇ,
 τῶτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ
 πολλοὺς μετιμέμφεται εἰς
 ἴσθα, τὰς δὲ τέλει ἀπώλι-
 σι. σὺ ἢ καὶ τίς ἂν, τίεναι,
 καὶ καλὸς, ὥστε οὐδὲς ἀρίστων
 γυναικί, καὶ, ἔστι πρᾶγμα
 οὐκαταφρόνυτον· ἐγὼ δὲ πῶ
 θέμην, ὅτι τὸ πάλα μοι

Cupio tecum esse, sed pudore impedior, ne uidear bo-
 spitem amicum cōtemnere;
 si eius domū relinquam: ani-
 mo autem benigno tecū
 ero. Nunquid Hipparchus
 auarus ille tuus est hospes,
 inquit. Non his uerbis utae-
 ris mater, inquam: splendidi-
 dus quippe ac sumptuosus in
 me fuit, adeo ut ex nimia im-
 pensa laetitiaq; culpārī so-
 leat. Illa subridens, manuq;
 apprehensa seorsum ducēst
 Caueas, ait, uelim omnī tua-
 ra Hipparchi uxore: maga-
 etenim est præcipua, admo-
 dum ueneficiorum potens,
 appetens uiros: atq; si quos
 in adolescentes oculos conie-
 cit, nisi quis uolūtati eius pa-
 reat, omni conatu illos ulci-
 scitur, hos perimens, hos in
 beluas trāsmutans. tu uero,
 fili, adolescens es, ac formo-
 sus, ut facile placeas mulie-
 ri, præterea externus et ad-
 uena, qui ut plurimum con-
 temnuntur. Adhæc animad-
 uertens, me id quod iam diu
 quarito,

ζυτὸ μὲνον, οἶκοι παρ' ἑμοὶ
 κἀθύρται, προσέχον αὐτῇ, ἔ-
 λιν' ἔτι. ὥς δὲ ποτὶ ἀφάθλω,
 ἀπ' ἑαυτοῦ οἶκαδε, λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἔγὼ δὲ
 σὺ, ὁ φέσκων ἐπιθυμῶν τεύ-
 χους, ὃ παραδόξως θίαι ἔγ-
 ρι μοι σιαυτὸν, ὡς τίχνην ὑ-
 ποκί σοφῶν, ἢ τούτῃ τέτταρ,
 ὦν ὄρεται. καὶ ὅτι πλὴν θέρει πα-
 ναν πλὴν Παλαίστρας ἔδει ἀπο-
 λύναι· ὃ γὰρ γυναικὶς τῷ ξένῳ,
 καὶ φίλῳ πόρῳ ἴσατο. καὶ
 πὶ ταύτης κυλιόμην, καὶ
 γυμναζόμενον, καὶ ταύτην
 συμπλεκόμενον, ἐν ἰδίῳ, ὥς
 ἰσθμίου γνώση. δέλοι γὰρ τὰ
 δισποτῶν ἐπίστανται καὶ κα-
 λὰ καὶ αἰσχρὰ. ταῦτα λίγων
 πρὸς ἑμαυτὸν, εἰς ἑαυτοῦ οἶκαδε.
 τὸν μὲν ὅμ' ἱππαρχον ὁ κατέ-
 λαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὃ γὰρ πλὴν ἑκά-
 νου γυναικῶν. ὃ δὲ Παλαίστρα τῇ
 ἰστῇ παρὰ ἑδρῶν, δάπνον ἢ μίμ-
 ούς· ἐκίς· καὶ οὐδὲς ἐνθὺς
 ἀρξάμενος, ὥς διρὸς μῦθος, ἔ-
 φη, ὃ καλὴ Παλαίστρα, πλὴν
 πυγῶν τῇ χύρῳ ὅμ' συμπε-
 φέρει, καὶ κλινεῖς. ὃ γὰρ, ὅσους ὁ
 μίμ' ὕγρως ἰδιωτικῶν, μακά-

querito, habere domi, fce-
 minam relinquo, abiensq̃,
 mecum ipse coepi de uia lo-
 qui: Age, inquam, tu qui tan-
 toperere hanc mirandam aro-
 tem te profiteris appetere,
 excita teipsum paulo, atque
 eam disciplinam condifce,
 qua quod libuerit, potieris.
 Et quandoquidem amici ho-
 spitiis uxorem non licet, ago-
 gredere ancillam Palæstræ
 tibi illam omni ratione con-
 cilia. Nam si illam expugna-
 ris, absq̃ labore quod cupis
 cognoscas. Seruis enim
 honesta et turpia omnia do-
 minorum nota esse cōsueue-
 runt. Hæc mecū loquens do-
 mum intro, uli neq̃ Hippar-
 chum, neq̃ uxorem offen-
 do. Palæstra penes focū se-
 debat, ecenam nobis parās.
 Hic ego: O pulcra Palæ-
 stra, inquam, quā uenu-
 ste, & admodum nates si-
 mul, & ollam circumfers
 atq̃ euoluis. Tum illa: Luna
 bis meis paulum humoris su-
 perabundat, ex quo beatus

οἷος ἐστὼς ἐνταῦθα ἐνδύσῃ. ὃ δὲ σφόδρα γὰρ ἤρτα μὲν καὶ χαρίτωρ μιστὴρ τὸ παράσιον, φούρειε αὖ, ἄπρη, ὡς νικαίῃσι, ἴτι νῦν ἔχεις, καὶ σὺν ἰδίῃσι, ὡς πολλὰ πυρὸς καὶ ὑστάτης μισθῶ. ἢ γὰρ αὐτῷ μέντοι ἄψιν, βραῦμα ἔχωρ πυρίκαυτον, αὐτῷ καὶ παραδρόσις, βραππύσαι δὲ σὺ δὲ αἰὲς ἄλλῃ, ὃ δὲ θῶς, ἰατρὸς, ἀλλὰ κατανεύσασθαι μόνον ἰγώ. καὶ τὸ παραδοξότατον, ἰγὼ μὲν σὺ πεινῶσιν πλείων πινῶν, καὶ οἷον ἀπὸ τῆς βραππύσαις ἰδύων ἀρδόμενος, αἰεὶ αὐτῇ, καὶ ὃ δὲ λίθῃσι βαλόμενος, πῶς γλυκέας ἰδύων φούξιν. τί γὰρ; ἀπρὶς φιλικῆς ἀνθρωπομαγίης. ὃ γὰρ μὲν ταῦτα φάσκει ἰδύσθαι κατὰ σπουδαίαν, ἀλλ' ὅδε τὸ μέγα τέτο, καὶ ἡσυχίαν. τὸν αὖθρονον ἵδαι ἰγὼ καὶ ὑπὸ σφάττης καὶ δόρην καὶ κατανύσσειν. ὁ δὲ τῶν σπλάγχθων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἀπὸ μου, τέτο μὲν ἰδύων, ἰφίω, λίγαι. καὶ γὰρ ἐμὲ, πόρρωθεν καὶ μὴ δὲ ἰγγὺς ἔσται, ὃ κατανύσσειν, μὴ δὲ, ἀλλὰ ἰφίω ἐμπρη

erit si quis paulum degustaverit. Illa lascivior admodum, et uultu grata: Abi hinc, inquit, si sapias adolescens, ne si tibi manus uitam eripi, et loca fuge ignis et fuliginis plena. Nam si me tetigeris, uulnus tibi inferetur igneum, quo apud me deficies. ab hoc neque medicus alter, neque Deus poterit te curare: sed ego te urens mirum in modum dolore afficiam, cuius curam haud facile sustinebis, neque lapidibus pulsatus dulcem uitabis dolorem. Quid autem videns ita respicis hominum eorum etricem, doctam non solum hos uiles parare cibos, sed homines quoque quod his manus est, iugulare, pellem adimere, partiri in frusta, uiscera quoque ipsorum et corda rimari? Hoc inquam, enarrasti recte: nam me, quauis procul a te remotum, non solum concalc fecisti, sed ignem in mea uiscera, absque aliqua iniuria exurenda

ἀπὸ ἐπίθεσθαι . καὶ διὰ τῶν
 ὁμμάτων τ' ἑμῶν , τὸ σὲν μοι
 φανέμενον ὡς , καὶ τοῖς τὰ
 σπλάγχνα τὰ μὲν ῥιψασα, φρό
 νως , καὶ ταῦτα , ἐλὶν ἀδι-
 κῆντα , ὥστ' ὡς θύων ἰσάει
 μι ταύταις , αἷς λίγας αὐ-
 νῶ , ταῖς πιερῶς καὶ ἐδάσας
 δραπέσας . καὶ μὴ δὲ ἀπι-
 σφαγμένον λαΐδρα , δάρι, ἑ-
 πος αὐτῶν ἰδούης . ὃ δὲ μὴ
 γὰ καὶ ἤλυσεν ἐκ τούτου αὐτῶν
 παγγάσασα , ἰμὴ τὸ λοιπὸν
 ἦν . καὶ σῶματι ἑμῖν ἵππος
 ἱππιδῶν κατακρημίσῃ τὸς δι-
 απότας , ἐλθὲ ἄσιν παρ' ἑμὶ ,
 καὶ καθύδουσα , καὶ παρὰ ἀ-
 φαιτό ποτι ὁ ἱππαρχος , λα-
 σάμενοι ἰδανῶμεν . καὶ πο-
 τὸς ὅν συχρὸς , ἑμῶν ἐμίσυν-
 των ἄτα ὕπνῳ καταψύσας
 μὲν , αὐτάσμαι , καὶ ὄργῃ ἀ-
 πέσιν , ἐνθα ὥκυν , πάντα δὲ
 τὰ ἰνδον εὖ παρὲς οὐατο , τῷ
 μὲν παρὰ ἑξὺ ὑπὸ στρωτο , ῥά-
 πιστα ἢ τῇ ἑλίνῃ παρὰ στήθεα ,
 ποτὲθον ἔχουσα , καὶ οἶν' αὐτῶν
 τῷ παρὰ στήθεα , καὶ ὕδωρ ἵτιμον , καὶ ψυχρὸν καὶ ἑρμῶν . πᾶσα δὲ
 ἦν αὐτὴ τῆς ῥαλαΐσθαι παρὰ στήθεα . τ' ἢ στρωμάτην ῥάδα παρ-
 ᾶ κατὰ πλάτος , τὰ μὲν ὅτε γυνὴ καὶ αὐτὰ , τὰ δὲ λαλυνμένα ,
 καὶ ἢ

excurenda coniecisti . Itaque
 te oro , ut mihi salutem asse-
 ras his asperis & suauibus
 quas dixisti medelis , me' que
 iam mortuum excoxia , ut
 lubet . Illa his uerbis ar-
 ridens , cum iam mihi facta
 esset propitior , pollicita est ,
 postquam domini issent
 dormitum , se necum esse
 cōcubituram . Interea cum
 redisset Hipparchus , lo-
 ti imus cœnatum . Potus
 fuit frequens nobis inuicem
 coepulanibus . Ego so-
 mnium fingens , cum sur-
 rexissem , abij dormitum . u-
 bi omnia mihi optime intus
 preparata erant : extrâ le-
 ctus serus stratus , mensa iu-
 xta lectum sita , & in ea ca-
 lix ac uinum unâ cum frigio-
 da calidâq; aqua . quæ sin-
 gula disposuerat Palastra:
 quæ & lectū plurimis quo-
 que rosis sparserat , & sarta

super.

τὰ δὲ σιφάνοις συμπιπλιγμέ-
να, καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον ὀνείρων
ἔτοιμον, ἑλθόντων τὴν συμπό-
τιν. ἥ δὲ ἰπιδὴ κατίκλιθη
τῷ Διοποινάσῳ, σπυδῆ παρ
ἡμῖν ἔκειτο, καὶ ἦν σύφροσύνη ἡ-
μῶν τὸν εἶνον, καὶ τὰ φιλήματα
τα προπινόντων ἀλλήλοις, ὥς
δὲ τῷ ποτῷ παρισκιάσασθαι
μὲν ἱκανοὶς ἔω πρὸς τῷ νύ-
κτι, λίγες πρὸς σι ἡ Παλαί-
στρα· τότε μὲν πάντως δέ σι
μνημονεύειν, ὡς νῆανίσκη, ἔτι
ἔς Παλαίστραν ἐμπέτησας, καὶ
χερὶ σι νύκτι ἐπιδάξαι, ἡ γίγνε-
ται ἐν τοῖς ἱφθόοις γογγῆς, καὶ
παλαίσματα πολλὰ ἱμαθίς
ποτι· ἀλλ' ἐκ αὐτοῖς, ἱ-
φίω, φεύγοντά με τὸν ἱλιγχευ-
τέτων, ὥς ἀπόδυσσαι, καὶ ἡ-
δὲ Παλαίωμην, ἡ ἔξ, οὕτως, ἱ-
φί, ὥς ἱγὼ δέλω, παράσχῃ μοι
τῷ ἐπίδειξι· ἱγὼ μὲν, νόμῳ
διδασκάλῃ καὶ ἐπιστάτῃ, τὰ
ἐνόνματα τῶν παλαισμάτων,
ὡς ἱδάλω, δούρεσσι ὀρῶ, σὺ ἔ-
τοιμος γίγνη ἐς τὴν ἀκάνειν,
καὶ ποιῶν πᾶν τὸ κλισίον
νομ. ἀλλ' ἐπίτατῃ, ἱφίω, καὶ
σκόπει, ἔπος δὲ χερῶν καὶ ὕ-

supermiserat ex eis confes-
eta. Ego symposium prom-
ptum uicens, compotricem
censui expectandam. Illa
ut patronam in lecto colla-
cquit, euestigio ad meue-
nit. Erat autem hilaritas
inuicem nobis & potum et
oscula propinantibus, sumo
pto potu qui nos efficeret
in noctem paratiores. Tum
illa: Hoc præ cæteris, ado-
lescens, memineris oportet,
te in Palestram incidisse:
nunc ostendas licet, an sis
factus inter adolescentes a-
gilis & huiusmodi certami-
na exercitatus. Cui, Haud,
inquam, defugiam hanc
prouocationem, ut iam nu-
dari, & Palæstræ exerci-
tio incumbere sum paratus.
Tum illa: Volo obtemperes
mibi, ait: ego doctoris &
præsidis more, certami-
num quib. te exerceri uolo,
prescribam nomina: tuum
erit iussis promptè parère.
Manda, inq̃, quod lubet, sed
aduerte ut nostra certami-

γῆρας τὰ παλαιόματα, καὶ
 οὐτόνους ἔσται. ἡ δὲ ἀπολυ-
 σαμένη τὴν ἰδιότητα, καὶ τῶ
 σα ὅλα γυμνῇ, ἐνθ' ἔρξεται
 ἐπὶ τὰ τέρειν· ὃ μείρανιον ἐκ-
 λυσαι, καὶ ἀλειψάμενη ἐν-
 θ' ἐκ τῶ μύρου, συμπλέκῃ τῷ
 αὐταγωνιστῇ, δύο μερῶν σπα-
 ρας, κλίνοιν ὑπτίαν. ἔπειτα
 αὐτότερον ὑποβάλλων διὰ
 μερῶν, καὶ διατάλας αὐτοῖς,
 καὶ τῶν αὐτῶ τὰ σκέλη. καὶ
 χαλάσας καὶ θύσας, κοιλῶ
 αὐτῷ, καὶ παρεισιμῶν βά-
 λει, καὶ ῥῶσας, νύσας ἑλ-
 πανταχῶ, ἕως πορείᾳ, καὶ ἡ
 ὁσφύς ισχύειτω. ἔτα θύειν
 σκε κατὰ πλάτους, διὰ βρα-
 βύον, ἀμφοῖν, καὶ πάλιν
 σωφύει ἄς τὸν τοῖχον, ἔτα
 τυπτεῖ. ἐπειδὴ δὲ χάλασμα
 ἔσται, τότε ἡδὲ ἰδιότης, ἀμα,
 κατ' ἰξύον ἀύσας, σιώνει,
 καὶ παρῶ μὴ σπύρειν, ἀλλ'
 ὀλίγον διακρητόρως, σιών
 ῥιχί, ὅσον ἀποκλυσσαι. καὶ γὰρ
 ἐπειδὴ ῥαδίως, πάντα ὑπὸ
 σα, καὶ ἄς τέλος ἡμῖν ἔλθῃ τὰ
 παλαιόματα· καὶ ἕως πρὶς τὴν
 παλαιότητα, ἀμα ἰδιότης,

mina in tempore concin-
 nè cum humore fiant. Illa
 stans nuda, & exuta ve-
 ste, imperat: Exue te ado-
 lescens, sumpto'que un-
 guento aggredere contrā
 certantem. Femori con-
 iuncto femore, prosterne
 me resupinam, deinde super
 incumbens, meis in altum
 cruribus erectis, femori in-
 habere, et quaqueuersus per-
 cute uulnera, telum etiam
 ferens, quoad fueris defeso
 sus, & lumbi bellum egre-
 gium peregerint, tum edu-
 cto telo, rursus illud in in-
 guen iunge, ac ualidius per-
 cute, atque insta quousque
 aduersarium ad parietem
 impellas. Sed cum lapsus e-
 ris, paululum tibi indulge,
 neque festines: postmodum
 communi Marte pugnes.
 His dictis quum omnia quæ
 mandata erāt, perfecissem,
 diligenter finiq; iam nostri
 certaminis adesset: tum ego
 paulo subridens Palæstram
 alloquor: Magistra, inquā,
 uides

ἀλλὰ δὲ λυρτάσας πάλιν αὐ-
τὴν, ὕφαι, καὶ ὑποβαλὼν κάτω
αὐτὴς πλὴν περιβεβληνῶ, σὺνι-
χι, καὶ λίνῃ, ἅτα ἄφδν αὐτὴν·
πίπῃκει γὰρ, καὶ λήνεται, καὶ ὕ-
δωρ ἔλθῃ· ἴσθι σοὶ δ' αὐτάγωνι-
ταί. ἰγὼ δ' ὅδε μέγα ἀναγι-
λῶν, ἰδὲ λιν, ἰγὼ λιν, καὶ αὐτὴς, ὃ
διδάσκαι, παλαιόματα δ-
λγ' ἅτῃα ἐπατάξαι. σὺ δ' ὑπὸ
κισσὸν ἰπαναστᾶσα, καὶ κἀθε-
σιν, ἅτα λίσσα κατὰ χεῖρας,
παραψατὶ λοιπὸν, καὶ καὶ καὶ
ταμάτῃς, καὶ μετὰ πρὸς τῷ Ἡρα-
κλῆτι περιπατῶσα, ὅδε καὶ καὶ
μισσῇ, ἰν τοιαύταις ὁδοῖσι,
καὶ παλαιῇ παλαιόματων,
ἀγχιθόμβροι στυκτορίων ἀ-
γῶται, ἰσχυρὰν μιν καὶ. καὶ ὅν
πικρὴ μὲν ἰν τότῳ τρυφῇ, ὅ-
τι ἐλ' ὅς τίς Λαρίσαν ὁδὸν
παντάπασιν ὑδραλίσμῳ.
καὶ ποτὶ ἐπὶ νῦν μοι ἤλθῃς ἰ-
σὶ μαδᾶν, ὅν ἔνθα ἔλθῃ· καὶ
φύμῃ πρὸς αὐτὴν, ὃ φίλῃα ὑδῇ
ξὴν μοι ματὶς ἀνύσσας, ὃ μὴ α-
μοιβημὲν πλὴν διανοίαν·
πάσαι γὰρ τ' παραδίδεταύτῃς
θῆας ὑδρὸν μιν, καὶ ἄλλων, ἢ τι σὺ
ἴδῃς, αὐτὴν μαγγάνουσαν, ὅτι φανῇ μοι ἥλιος δ' ἥλιος ἰ-
ψίρ,

sed incurvans aduersarium
insequere : quo prostrato
rursus certamini incumbere,
quoad lassus victusq; defi-
cias, & sudore sis madefa-
ctus. Ego in risum effusus:
Vellem, magistra, inquam,
à me quoq; aliqua huiusmo-
di tibi praecepta tradi, in
quibus mihi obtemperes ue-
lim. sed iam te erige, poneq;
sedens data dextra mihi re-
concilietur: nam tempus est
iam dormiendi. His uolupta-
tibus atq; exercitijs nox tra-
ducta, obliuionem penitus
attulit itineris in Laris-
sam. Cum autem in men-
tem uenisset occasio quae cu-
piebam discendi: O dulci-
sima Palaestra, inquam,
ostende, oro te, dominam
tuam suis praestigijs usam in
aliquam se formam uertens
tem. Iamdudum enim ali-
quod huiusmodi mirandum
spectaculū uidere exopto,
sed à te praecipue, si quod
nostri

ψιν, οἷμαι δὲ καὶ σὶ ἐν ἀ-
 πάρας τῆς δὲ τῆς τέχνης
 ἔχων· τότε δὲ οὐ παρ' ἐτί-
 σου μαθὼν, ἀλλὰ παρὰ τῆς
 ἑαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα.
 ἐπ' αὖ μὲν τὸν πάλαι ἀδελφεόν-
 τινον, ὡς ἐλθόντα αἰ γυνῶνα
 πόρ', ἐς μελιμίαν γυνῶνα
 τὰ ὅμματα ταῦτα ὀρωτι-
 κῶς ποτι κτήναστα, συλ-
 λαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰ-
 χμαλωτὸν ἔχεις, ὀρωτικῶ
 πολέμῳ ψυχαγωγῶσα· ὃ δὲ
 Παλαίστρα· παῦσαι, φησι,
 πρὸς παῖδων. τίς γὰρ ὦ δὲ
 δυνάσται μαγνύσαι τὴν ἐρω-
 τα, ὅσα δὲ τέχνης κύριον.
 ἐγὼ δ', ὃ φίλτατι, τόσον μὲν
 οἶδα οὐδὲν, μὰ τὴν κίφα-
 λὴν τὴν σὺν, καὶ τὴν δὲ τὴν
 μακαρίαν ἑνὲν, ὃ δὲ γὰρ
 γράμματα ἑαυτὸν, καὶ ὃ δὲ
 σποινα, βάσκων· ὅσα τυγ-
 χάνει ἐς τὴν αὐτῆς τέχνην.
 αἰδὲ μοι καιρὸς ἐπιβίβει, περὶ
 ράσσομαι, παρεσχῆρ σὺν ἡ-
 δῶν μεταμορφουμένην τὴν
 κικτημένην. καὶ τότε μὲν ἰδὲ
 τοῖσι τοῖσι ἐκποιμήθην, ὁμοῦ δὲ ὅσων ὃ πολλὰς, ἀγγέλω
 λα πρὸς μὲν ὃ Παλαίστρα, ὡς ὃ δὲ σποινα αὐτῆς μίλλοι ὄρνις γιν-
 νομένη,

noſti, quam credo mini-
 me huius artis ignaram. hoc
 à nullo alio te præter (quæ
 anima mea es) percipere cu-
 pio. Me quidem qui hæte-
 nus uelut adamantinus (ut a-
 iunt) in nullam unquã mu-
 licrem oculos amoris cauſſa
 conieci, ſeruu effeciſti, ani-
 mo amatorio deuictũ. Tum
 Palaſtra: locariſ, inquit.
 Quis enim cantibus ſupe-
 rare amorem poteſt eius ar-
 tis magiſtrum? Ego per hoc
 caput, ac beneuolentiam er-
 ga te meam iuro, me (neque
 enim literas noui) inſciam
 horum penitus eſſe: uerũ
 ſi facultas dabitur, dabo o-
 peram, ut uidere queas do-
 minam in aliã formã tranſe-
 mutatam. His dictis, quũ dor-
 miſſemus, paucis diebus poſt
 quum nunciat mihi Pa-
 laſtra dominam ſe in auem
 cõuerſuram, ut ad ſuũ ama-
 torem

ἡμεῶν, πέντε δὲ πρὸς τὸ ὄρω
 μέσοι. καὶ γὰρ νῦν, ἰφίω, ὁ καί
 ρις, ὃ Παλαίφρα, τὸ αἰετὶ μὴ
 οὐτῷ, ἢ νῦν ἔχας, τὸν σαυτὶ
 ἐκείτῳ ἀπαυῶσαι πολυχρο-
 νία καταθυμίας, θάρρα, ἰφίω, καὶ
 περὶ ἰσπαρὰ ἡμῶν, ἄγε μὴ καὶ
 ὕσκα πρὸς τὴν ὕρην τὸ δῶα
 ματίς, ἐνθα ἐκείνοι ἐκάλουδον,
 καὶ ἐκάλουσαι μὴ προσάγειν δα
 πρὶ τινι τῆς ὕρας λαπῆ, καὶ
 ἀποσκηπῆν τὰ γιγνόμενα, ὅ-
 γῃ δὲ πλὴν μὴ γυνῶκα ἀπο-
 δουμένῳ, ἅτα γυνὴ τῷ
 λύχνῳ προσελθῶσα, καὶ χόν-
 δρε δῶα λαβοῦσα, τὸν μὴ
 λησάντων τῷ πύρρ τῷ λύ-
 χνου ἐπίθῃκε, καὶ τῶσα, πολ-
 λὰ τῷ λύχνῳ καταλάλασιν.
 ἅτα ἐκβῶτιον ἄδρῶν ἀνείξα-
 σα, πᾶν πολλὰς ἔχον πνο-
 ξίδας ἐν αὐτῷ, ἐνθα ἀναισ-
 γᾶται, καὶ προσφῶρε μίαν.
 ὃ δὲ ἄχρῳ ἐμβέβημεν, ὃ, τι
 μὴ δὲ οἶδα, τῆς ἡδύτης αὐ-
 τῆς ἔντα, ἔλαυν αὐτὴ ἰδόναι
 αἶναι, ἐν τῇ λαβῶσα, χρίσται
 ὄλον, ἀπὸ τῶν ἐνύχων ἀρξα-
 μένῳ τῶν κατὰ, καὶ ἄφρον πρὸς ἐκφύται αὐτῇ, καὶ ὃ ῥιν ἐκ
 ὃ τίτιν, καὶ γρῦν ἐγίνετο, καὶ ἄλλὰ ἃ, ἴσα ὀρθῶν πτύματά,

torem aduolet: Nunc tem-
 pus, inquam, adest, quo diu-
 tino nostro desiderio possis
 facere satis. Bono animo sis,
 ait, & qui iam nox aduen-
 taret, me apprehensum ad
 ostium domus ducit in qua
 illi dormiebant, meq; iubet
 per rimulam ostij introspic-
 cientem, qua fierent, ani-
 mum aduertere. Video pa-
 tronam deposita veste nudā
 prodire, accensa lucerna,
 duo tenentem grana, quorū
 altero iburis ardenti lucer-
 nae imposito, multa in lumē
 locuta est. Deinde grandiu-
 sculam referans arcam, plu-
 res continentem pyxides, u-
 nam effert, quid in ea conti-
 neretur, incertum: sed quan-
 tum oculi cōjungere poterāt,
 oleo plena uidebatur. Ex
 hoc assumens, à summo us-
 que ad imas partes totum
 corpus perunxit, Statimq;
 alae innascentur illi, & ro-
 strum corneum et aduncū

καὶ σύμβολα πάντα ἄχι, καὶ ἔμ
 ἄλλο ἔδην, ἢ λήραξ νυκτρίνης.
 ἐπεὶ δ' αἶψα ἰαντίω ἐπ' ὄρω
 μένων, ἐράξασα δανὸν, καὶ
 οἶον ἰκάνει οἱ λόρρανδρ, αὐατῶ
 σα ἔχεται, πεισιμένη ἔξω, διὰ
 πῶς τυγίδω. ἰγὼ δὲ ὄναρ ἰ-
 πᾶνο εἰόμερ' ὄραμ, τοῖς δ' αὖ
 πτόκτις τῶν ἑμαυτὲ βιφά-
 γων ὑπ' ὀμῶν· οἱ πεισύνων τοῖς
 ἑμαυτὲ ὀφθαλμοῖς, ἔδ' ὅτι βλή-
 πυσιν, ἔδ' ὅτι ἰγρυόρασιμ.
 οἷς δὲ μόλις καὶ βραδύως ἐκεί-
 νῳ, ὅτι μὴ καθύδω, ἰδού-
 μῳ τότε τῆς Παιδείας πῆ-
 ρῶσαι ἡμέρι, καὶ χρίσασθαι δὲ
 ἰκάνει τὸ φαρμάκον, ἵασαι πῶ
 πιδάει μὴ ἰδούμῳ γὰρ πα-
 ρῶ μαθᾶν, ἀ μεταμορφωθείς
 ἢν τὸ αὐθρόπην, ἔτα καὶ τῶν
 ψυχῶν ὄρνις ἴσομαι. ὃ δὲ τὸ
 δωματίον ὑπερβίβασα, κομί-
 ξα τῶν πυγίδων. ἰγὼ δ' ὅσπ' οὖν
 δυν ἔδην, ἀποδύσας, χρίω ἱ-
 λον ἑμαυτὸν, καὶ ὄρνις μὲν ὃ γί-
 γνομαι, ὃ δυστυχὴς, ἀλλὰ μοι
 ἔρα ὑπ' αἰσῶν δὲ ἔλθει, καὶ οἱ δ' αὖ
 πῆλυαι πάντες ἔχοντο, ἔκ οἱ δ'
 ἴπ' οὖνυχας δὲ τὰς πάντας
 πιασάσας ἄχην, καὶ τὰς τῶν ἄλλων, ὃ ἐπ' αὐτῶν, καὶ μοι αἱ χῆ-

omnisq; in auem conuersa
 est nocturna cornici persio
 milem. Ut uero se uolantem
 aspexit, asperit canas, pro-
 ut hae aues solent, perq; os-
 stium euolans, abiit. Ego qui
 mihi uidebar in somnium ui-
 disse, palpebris oculorum
 tetigi, nequaquam oculis fi-
 dens, aut quod ea aspeceo-
 rim, aut quod essem excita-
 tis a somno. Tandem ut uix
 sensi me baudquaquam dor-
 mire, Palastram rogaui, ut
 ego quoq; eo unguento un-
 ctus in auem commutarer.
 cupiebam enim experimen-
 to discere, an ex hoc anima
 quoq; auis possem fieri. Illa
 ostium domus aperiens, pro-
 xidem profert, ex qua festi-
 nans exutus perigor totius
 auis uero infelix nequaqua-
 fio, sed cauda euestigio a
 posteriori innascitur par-
 te. digiti omnes nescio quor-
 sum abierint, ungues in qua-
 tuor ungulas uersi, ma-
 nus
 γού,

ἔτι καὶ πάλιν, ὑπὸ τοῦ πο-
 δὲ ἵκνεται· καὶ τὰ ὅσα δὲ
 μακρὰ, καὶ τὸ πρὸς πορ μί-
 γα, ἵπαι δὲ κύμα πρὸς πορ
 πιν, αὐτὸν ἰώρων ὄνον. φω-
 νὴν δὲ αὐθρόπυ, ὡς τὸ μέ-
 ψαδαι τὴν παλαίστραν, ἔκω-
 τι ἄχον, τὸ δὲ καλὸν ἱκτέ-
 κας κέτω, καὶ αὐτῶν δὲ τῶ
 σχήματι, ὡς ἐν τῷ πορ δὲ
 πιν, ἡτιώμα αὐτῶν, ὅσα δὲ
 γαμῆ, ἐν τῷ αὐτῷ ἔρυνθαι γι-
 νόμην. ὃ δὲ ἀμφοτέρωθεν
 τῶν χροῖ τυφάμεν τὸ πρὸ
 σπον, τάλαινα, ἄπιν, ἱγῶ, μέ-
 γα ἔργασμαι καπὸν. σπύσσα
 σα γὰρ, ὅμαρτον ἐν τῷ πορ
 τινι τῶν πορ δὲ, καὶ ἄλλω
 ἱλαβιν, ἔκιν τὴν τὰ πρὸς πορ
 σπον. ἀλλὰ δάρεα μοι, ὃ φιλο-
 τινι, ῥέων γὰρ ὃ τότε θρα-
 πία. ῥέον γὰρ μόνον αὐτῶν
 γοις, ἀποδύση μὲν αὐτῶν τὸ
 ὑπὸ τῶν, τὸν δὲ ὄρα τὴν μοι
 τὴν ἱμὸν αὐθροῖ ἀποδύσεις.
 ἀλλὰ μοι φίλτατι, μίαν νύκτα
 ταύτῃν ὑπὸ μένου ἐν τῷ πορ
 νῷ, ἔρυνθαι δὲ ἀρχαῖα, εἰσω
 πορ ῥέον, καὶ φαγὼν ἱαδύση.
 ταῦτα ἔπει, ἡταφύσας ἡμε

hus ac pedes iumentis crura
 effecta, auriculæ longæ, ma-
 gna facies: quæ omnia cir-
 cumspiciens, cognovim e as-
 num euasisse. Vox hominis
 ad querendum de Palæstra
 defecerat, sed labia demit-
 tens, ipsamq; qua poteram
 forma respiciens, accusa-
 bam, quod me pro aue in a-
 sinum uertisset. Illa mani-
 bus demulcens caput: Misere-
 ram me, inquit, quantum
 mali feci: festinavim simi-
 litudo pyxidum me decepit;
 nō capientē ea quibus homi-
 nes in auem commutantur.
 Sed confide, anime mi facia-
 lis erit huius erroris cura.
 nam si ros comedes, statim
 exues iumentis formam, et
 in amatorem meū redibis.
 ac una nocte æquo feras an-
 tho: asini formam diluculo
 curabis. afferam sanè rosas,
 quas tu ederis, sis homo.
 Hæc quum dixisset, tra-
 ctans me, et aures, et re-
 liquum corpus demulcebat:
 τὰ ἅτα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀσπμά.

ἰγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἐν ὧ ἔμειν,
 τὰς δὲ φρένας, καὶ τὸν νῦν ἀπο-
 θρηπὼν ἐκ αὐτῶν ὁ Λύκιος, Λί-
 χα ἐλθὼν εἶπε. πολλὰ ἔμμεν
 ἔμενον μὲν ἡμῶν, τὴν Πα-
 λίστραν, ἐπὶ τῇ ἀμαρτίᾳ, δα-
 κνὼν τὸ χάλος, ἀπῆειν, ἰνδοὺς
 ἐπιστάμεν ἰσχυρὰ τὰ ἱμῶν ἱπ-
 ποδῶν, καὶ ἄλλων ἀλθινὸν ὄνομα
 Ἰππάρχου. οἱ δὲ ἀνδρόμενοι με-
 δέον παρὶόντα, δάσαντο δὲ μὴ
 εἶναι χέρτερας αὐτοῖς κοινοῦς ἐπα-
 σορῶν, τὰ ὧτα κατακλί-
 ποντο δὲ, ἵτιμι ἡσσαν τοῖς πο-
 σὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί. καὶ γὰρ
 σιωπῶντες, παρρησιάζομαι τοῖς φα-
 νούσι ὑποχωρεῖσας ἑσθὲς ἰγι-
 λω. ὁ δὲ μοι γέλωτος, ὁ γὰρ κινῶν
 ἔμ. ταῦτα γὰρ ἐν γένει πρὸς ἱ-
 μῶν, ὡς δὲ ἀνὰ τὴν ταύτην πε-
 ριστάσις. τί δὲ, ὦ Λύκε;
 παρρησιάζομαι, ὃ ἄλλο τι δεῖν;
 ἐν δὲ δυνάμει μοι, μὴ δὲ κα-
 πὼν πεποικνότε, διαφθαρέ-
 ναι. ταῦτα ἰνοῶν, ὁ γένειον δὲ
 λυγρὸν τὸ μέλλον καπνῶν.
 ἐπεὶ γὰρ ἔμ ἔσθι νῦν βαθεῖα,
 καὶ οἷον πολλὰ, καὶ ὕπνῳ
 ὁ γλυκὺς, ψοφῶ μὲν ἔξωθεν ὁ
 τοῖχος, ὡς δὲ κινῶν τὸν μένους.

Ego corpore asinus, sensus
 tamen mentisque hominis
 fungebar, ipse ille Lucius,
 prater uocem. Mecum igitur
 mulus erat, tum Palaestra
 conquestus, labiaque
 mordens abij ubi sciebam
 equum meum et alium ue-
 rum asinum Hipparchi es-
 se. Qui ut me ingressum
 conspexere, ueriti ne foecum
 ipsoz comederem, demissis
 auribus parati e-
 rant ad me calcibus repel-
 lendum: quod ego perpen-
 dens, longe a praesepe re-
 cessi, stans ac mecum ridere
 sed risus ruditus erat. Cae-
 pi uero interim mecum co-
 gitare: Quid si lupus nunc
 aliquis ad nos intret, aut a-
 lia fera insultet mihi, qui
 nihil mali commisi? Hac de-
 tentus cura, timebam ali-
 quam malam futuram esse
 fortunam. Nox enim intem-
 pesta cum esset, ac silentium
 et dulcis somnus, strepitus
 quidam exterius tanquam
 effossi parietis erat factus.

καὶ διωρὸς τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ ὕδασι
 γιγνόμεναι, αὐθροπὴν διέξαδαν
 διωαμελόν, καὶ αὐθροπῆς
 ταύτης παρῆν, καὶ ἄλλας ὁμοίους,
 καὶ πολλὰ ἔνδορ ὕσαν, καὶ πάν-
 τος εἶχον ξίφη. ἔτα κατὰ δὴ-
 σάσιντο ἔνδορ, ἐν τοῖς δοματί-
 οῖς, ἢ Ἰππαρχον καὶ τὴν Παλαί-
 στρατον, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκίτην, ἀ-
 δῶς ὕδασι τὴν οἰκίαν ἐκίοντο,
 πάντα χρῆματα, καὶ τὰ ἱμάτια,
 καὶ τὰ σκεύη λαμβάνοντες ἔξω.
 ὡς ὅτε ἔδην ἔνδορ ἄλλοι λατρί-
 πτες, λαβόντες καὶ τὸν ἄλλον
 ὄνον, καὶ τὸν ἵππον ἐπίσασσαν,
 ἔπειτα ὅσα ἰδύσασσαν, ἐπὶ κα-
 τίδοντο ἡμῖν. καὶ οὕτω μέ-
 γα ἔχθη φέροντας ἡμᾶς, ἐν
 τοῖς πάλαιοντος, ἤλαυνον, ὡς
 ὡς τὸ ἔρως ἀρίστην ὁδὸν φέρ-
 γαν περιώμενοι. τὰ μὲν ὅν
 ἄλλα κατὰ, ἐχέτω ἅπαντες,
 τε ἰπποσχεῖς ἰγὼ δὲ ἀνυπόδι-
 τος, ἀσυνύβητος ἀπὸν, πῆ-
 ραις ἐξέσαις ὑδιδάινοντο, τοσαύ-
 τα σκεύη φέρων, ἀπολλύ-
 μεν, καὶ πάλαις προσίπτατον
 καὶ ἐν ὅν βίον κατὰ πῶν,
 καὶ αὐθροπῆς ἄλλος ὅπιδι
 κατὰ τῶν μηρῶν ἵππων ἀνὰ φύλῳ. ἵπποι δὲ πολλοί, ὡς καὶ

iam que adeo dirutum erat,
 ut ingressui hominis pateo-
 ret. Tum unus et item
 alter, plurésque intrant,
 armati omnes. Hipparchum,
 Palastram, ac ser-
 uum meum colligant, do-
 mum spoliant: pecuniam,
 uestem, omnemque suppel-
 lectilem auferunt, adeo ut
 nil relinqueretur domi.

Tum me equumque atque
 alterum educentes asinum
 strauerunt, impositisque
 rebus quas apportauerant
 ad graue onus, ligno nos
 abigentes, ad montes uia
 desueta effugerunt. Ignarus
 eram quantum pressi
 pondere mei socii patereno-
 tur laboris, ego desuetus
 absque soleis iter facere,
 saxi, præacutis admodum
 offendebar: ideoque sæpius
 cespitans deficiebam sub
 pondere: sed euestigio uir
 subsequens me sæpius fe-
 riebat baculo, quam Ca-

faris

σαρ, ἀναβῆσαι ἐπὶ τὸν ὄρειον, ὅς
 δὲ ἄλλοι, ἢ ὠγκώμενοι, καὶ τὸ
 μὲν ὧ, μίγιστον καὶ μεγαλοφρο
 νότατον ἰδῶν, τὸ δὲ καὶ σαρ,
 ἀπὸ τῆς κοιλίας· ἀλλὰ μὲν καὶ
 αὐτὸ τὸ πρὸς ἐτυπῆρμον, ὡς
 προσδίδας αὐτὸς τῷ ὠγκώμενῳ.
 μαθὼν ἦν, ὅτι ἄλλο ἰδῶν, ἔ-
 γνωναι γὰρ πρὸς τὸν, καὶ ἑρ-
 δαίνεσθαι τὸ μὴ παύεσθαι ἰδῶν
 πύκτον. ἡμῖνα τι ἦν ὅδε, καὶ
 ὡμῶς ὅρῃ παύεσθαι ἀντιβῆκε-
 μεν, καὶ τὰματα δὲ ἡμῖν δι-
 σμῶν ἐπείχετο, ὡς μὴ πρὸς βο-
 σκόμενοι, πῶς ἔδωκε τὸ ἀρι-
 στον ἀναλίσκειμεν· ὅστις ἐστὶν
 τότε καὶ ἡμεῖνα ὄντες. ἐπεὶ δὲ
 ἦν αὐτὸ τὸ μέσον αἰ ὁμῶς,
 κατακλύμεν αἰς τινὰ ἐπαυλὶν
 σωθῶν ἐκείνοις αὐτῶν ὥπων,
 ἔσθην ὅν ἐν τῇ γιγνομένην σκο-
 πῶν. καὶ γὰρ φιλομαγεῖν ἐσπῶ-
 ζοντο ἄλλῃ, καὶ κατακλύμεν ἐ-
 κείνων αὐτὸς ἰδῶν τῇ ἐπαύλει.
 καὶ παρὶς τὴν ἀριστον, καὶ τοῖς
 ἐκείνοις ὅμῃν παρὶς τὴν κα-
 θίστα. καὶ οἱ μὲν ὕριστον,
 ἰγὼ δὲ ἐκείνων μὲν ἡπαύει.
 ἀλλὰ ἐκείνους ἐπὶ πᾶσι καὶ δίδας
 ὡμῶς

saris inuocans praesidiū, pro
 uoce rudium edebam, ὁ, so-
 lum absurdè proferens uo-
 ce maxima: Caesaris uerò
 nomen minimè sequebatur.
 Et ob hoc uapulabam ma-
 gis, ueluti qui rudium prode-
 rem nocturnos fures. Nil er-
 go proficiens rudendo, stao-
 tui uerba silentio redime-
 re. Iā dies aderat, et nos mul-
 tos transieramus montes, re-
 ligati ora, ne pascendo iter
 moraremur. Meridie ad dis-
 uersorium quoddam perue-
 nimus hominum quibus cū
 nostris latronibus ueterē es-
 se consuetudinem, tum ex
 mutua salutatione, tum ex
 oculis poterat percipi. Iu-
 bent illi sarcinas deponere,
 et prandium parant. No-
 bis iumentis hordeum praebu-
 ère: quod quum ceteri
 comedissent, ego ualde esu-
 riens (nam is cibus mihi esui
 difficilis erat) cogitans qua-
 re famem sedarem, hor-
 tulum retro diuersorium
 conspicio, multis oleribus
 plenum.

ἡμὰς ὀρεγόμενοι, ἰσοκρόμῳ
 ἔτι καὶ καταφάγοιμι. ὅρῳ ἃ
 ἡπόρ αὐτῷ ἐπίσω ἐλ αὐλῆς,
 καὶ ἄχι λάχανα πολλὰ καὶ κα-
 λά, καὶ ῥόδα ὑπὸ αὐτῶν ἰφά-
 νη. καὶ γὰρ λαδῶν παύσαι τῆς
 ἰνδου, ἀσχελεμέους πρὶ τὸ ἀ-
 ριστεῖν, ὁρῶμαι ἰδὲ τὸ ἡπόρ,
 τῶν μὲν ῥῶδων λαχάνων ἰμ-
 πλομένην, τῶν δὲ ῥῶ-
 δων ἰνῶνα, ἰσοκρόμῳ γὰρ, ὅτι
 ἀνδρῶν φαγῶν τὸ αὐθιῶν, πᾶ-
 ντα ἔθρηνται ἰσοκρόμῳ ἰμ-
 πλοῦντες τὸ ἡπόρ, θεοδάνων μὲν
 καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ἴσα
 ἡμὰς ἰδίῳ αὐθιῶν, ἰνῶν
 ἰδῶν τῶν ῥόδων ἰνῶνα, ἐκ τῶν ῥῶ-
 δων ἰνῶνα, ἴσα δὲ ἡμὰς ἰνῶν
 αὐθιῶν φυτόν, ῥόδων ἰνῶ-
 να. ἰνῶν αὐτῶν παλαιοῖν αὐ-
 θιῶν, κακῶν ἀρίστον ὄν τῶν
 τῶν αὐτῶν καὶ ἰππῶν φασὶ γὰρ, τὸ
 φαγῶν αὐθιῶν αὐτῶν.
 ἰνῶν ἰνῶν καὶ ῥῶδων ἰνῶν,
 καὶ ῥῶδων ἀρπάζει, ἰνῶν ἰνῶν
 τὸ ἡπόρ, καὶ τὸ πολέμιον ἰδῶν,
 καὶ τὸ λαχάνων τὸ ἡπόρ, ὡς

plenum, in quo & rosae es-
 se uidebantur. Itaq; uidens
 omnes prandio intētos, ac-
 cedo ad hortum, tum ut pa-
 scerem olera, tum ut ede-
 rem rosas, quibus in ciuim
 sumptis, sperabam me in ho-
 minem reuersurum. Hortū
 ingressus, raphanos, lactu-
 cas, atq; apium, quibus etiā
 crudis utuntur homines, ad
 saturitatem comedi. Quae ui-
 sa fuerant, non erant rosae,
 sed lauri syluestris flores.
 Laurum uocant homines,
 malū & asino & equo ci-
 bum, cum ferant ex eo eden-
 tes euestigio mori. Hoc aspi-
 ciens horti custos, rapto in-
 gressus ligno, ut olera ita
 depasta uidit, tanquam irae
 ti domini erga fures depre-
 hensos solent, neq; natibus,
 neque lateribus pepercit: au-
 res insuper ac totum caput
 fuste contriuit. Ego iam

uerbe-

πρὸς τῆς διωκτικῆς μεσοπύρῳ, ἡλπίων λαδῶν, οὕτω μεσώ-
 μεν ἡμῶν. μέντοι πλοῦτον φασὶ μὲν, μέντοι μὲν. καὶ μὲν καὶ
 τὰ ἡμῶν κατὰ ἡμῶν, καὶ τὸ πρὸς αὐτῶν σμῶν φασὶ. ἰγὼ δὲ

ἔπειτ' ἀνιχνεύων, ἀπολακτι-
 ρας ἀμφοτέρω, καὶ καταβα-
 λὼν ὑπὲρ ἐπὶ τὰ λαχόντων,
 ἱφθυον αὖτις ἐπὶ τὸ ἔρ'· ὁ δὲ,
 ἰπαιδὺς αἰδὼς δρόμῳ ἀπιδύνα-
 σάμενος, ἄσπετος τὸς λιύας ἐπ'-
 ἐμὲ, οἳ ἢ κύνες πολλοὶ τι ἔσαν
 καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρ' αὖτις μάχης
 φθαιῖν κενόεσσι, ἔγνων, ὅτι δὴ δια-
 σπάρσονται μὲν ἔτι λαβόντες.
 καὶ εὐλίγον ἐκπορεύσας, ἐκείνου
 τότε δὴ τὸ τῷ λόγῳ, παλαιότερον
 μῦθον μᾶλλον, ὃ κενὸς δρα-
 μῶν, ἐπίσω δ' ἐπ' αἰετῶν, καὶ ἔσχα-
 τος αὖτις ἐκ τῶν ἐκείνων. οἳ ἢ
 τὸς ῥ' λιύας, δρόμῳ ἐπιφρο-
 σμεῖς ἐδίξασθε, καὶ κατέδρα-
 σαν· ἐμὲ δὲ παίδοντες, ὃ πρὶ-
 τόρεν ἀφ' ἑκείνου, πρὶν δ' ὑπὸ τῷ
 ὀδυνῶν πάντας τὰ λάχοντα
 πᾶσι τὸν θύμῳ, καὶ μὴν ὅτι
 ὁδοιπορεῖν ὥρα ἔμ, τὰ βαρύντα
 καὶ τὰ ἐπιμέλειαν καὶ τὰ πλῆ-
 στα ἐμοὶ ἐπίθουσαν, ἐκείνου
 πότι οὕτως θύμῳ, καὶ ἐκείνου
 ἢ ἀπερὸς οὐκ ἔστι, παίδοντες
 σι, καὶ τῷ φορτίῳ ἀχθόμενος,
 καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκ-
 τερίμην, ἔγνων αὐτοῦ
 κατὰ πρῶτον, καὶ μὴδ' αὖ ἀπερὸς τῶν
 μετὰ τὰς πλεονεξίας,

uerberum impatiens, cum
 ambobus calcibus resupinā
 supra olera strauissem, aus-
 fugi ad montes: quod ille ut
 animaduertit, canes aduer-
 sus me incitauit. Hi eiam
 plures essent, atque ad ur-
 sos expugnandos ualidi, ue-
 ritus ne me dilaniarent, si
 me comprehendissent: de-
 creui satius esse domum re-
 uerti. itaq; eodem cursu ad
 stabulum euestigiō sum re-
 gressus. illi continuērunt ca-
 nes currētes: me uerò haud
 prius percutere desisterunt,
 quā ex dolore cacarem o-
 lera comesta. Et iam abeo
 undi tempus aduenerat, cū
 illi grauioribus rebus quas
 furto surripuerant, dorso
 meo impositis abierunt. E-
 go uerberibus onere
 admodum defatigatus, un-
 gulis insuper de uia contri-
 tis, decreui me in uia pro-
 sternere, neq; exurgere, etiā
 si me uerberādo necassent.

co

αὐτῶν

φασγάνῳ ποτι. ἴστο ἡλπίσας
 μίγα μοι ὄφελος ἰσιδῶαι ἐν τῷ
 βυλόμενῳ. ὁ δὲ ἄλλω γὰρ, ἵτι
 παύσῃς ἂν τὸ μένος, τὰς ῥ' ἡμῶν
 σπύης διανομήσει τῷ τῆ ἱππῳ,
 καὶ τῷ ὁμίονῳ, ἡμῶν δὲ αὐτῶν ἰάσους
 παύσει τοῖς λύκοις. ἀλλὰ τις
 δάμων βάσκανος, σιωπῇ τ' ἰ
 μῶν βυλόμενῳ, εἰς τὸ ναυ
 τίον περιώλεγε, ὁ γὰρ τις
 ἔστι, ἵσως ἡμῶν τὰ αὐτὰ νοήσας
 πῶς ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν
 πρῶτα, ξύλα πάλαντο, ἀνα
 τύνει τ' ἄλλων ἐκείνων, ὡς δὲ
 ἔδωκεν αὐτῶν πάλαν, λα
 βόντες αὐτῶν, οἱ ῥ' τ' ὥτων, οἱ δὲ
 τ' ὀφθαλμοῦ, αὐτῶν ἐκείνων.
 ὡς δὲ ἔδωκεν αὐτῶν, ὡς
 πρὸ λίθου. ἐν τῇ ὁδῷ ἀπυγῶ
 ροντες, λισσάμενοι ἐν ἀλ
 λήλοις, ἵτι δὲ μάλιστα πονῶσι,
 καὶ τ' χρόνον τῆς φυγῆς αὐτῶν
 λίσσασιν, ὅπως νικῶν περιδρῶ
 σιτο, τὰς ῥ' σπύης πάντα, ὁ
 σπῆνόμενος ἐκείνων, διανομή
 σιν ἡμῶν, καὶ τῷ ἱππῳ, τ' ἰ
 θλινον, ποινὸν καὶ τ' ἀχμαλιν
 σίας καὶ τ' ἀχθοφρίας, λαβόν
 τες, τῷ ξίφει ποτιμύσιν ἐν τ' σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἵτι ὡς σιν
 ἐν τ' κρημνῶν. ὁ δὲ ἀπὸς καὶ τῶν, τὸν θάνατον ἀρχάμενος. ἵγῳ δὲ

eo pacto speravi illos neces
 sitate compulsos, sarcinam
 qua pressus erā, inter equū
 & asinum partituros, meq;
 ut inutilem relicturos lupis.
 Sed nescio quis dæmon inui
 dia motus, mea cōsilia in cō
 trarium uertit. Nam alter
 asinus fortassis idem cogi
 tans, in uia cecidit, quem illi
 miserum baculis percutien
 tes, ubi exurgere nequibat,
 neq; prodesse uerbera, al
 lij cauda, alij auribus appre
 hensum surgere impellebāt.
 Cum uano labore incassum
 tempus terebant, (asinus eo
 nim in uia stratus ueluti la
 pis iacebat) illi ad fugā intē
 ti, ne frustra tardarent, dem
 pta ab asino onera, mihi et
 equo imposuerunt: asellum
 uerò miserum, captiuitatis
 & oneris ferendi socium,
 abscissis ense cruuribus, ad
 huc semianimē ē loco præ
 cipiti deijciunt, mors illi at
 tulit laborum finē. Ego uia

ἰρῶν ἐν τῷ σιωδοῦν τῶν
 ἱμῶν βαλσμάτωρ τὸ τέλει,
 ἔγνω φέρειν σύγχευε τὰ ἐν
 ποσὶ, καὶ περιούμους πόρι-
 πατῶν, ἰλπίδας ἔχων πάν-
 τος, ποτὶ ἱμπίσῃσαι αἰς τὰ
 ρίδια, καὶ κ' ἔστωρ αἰς ἱμαν-
 τὸν ἀνασυνῆσαι δαί. καὶ τῶν
 ληστῶν δὲ ἕκαστον, ὡς ἐκ αὐτοῦ
 τι πολλὰ τῆς ἰδού, καὶ ὅτι
 καταλύσονται λοιπὸν, ἐνθα καὶ
 θαμνέουσιν ὥστε πάντα ταῦ-
 τα δρόμῳ ἐκίμεισθαι. καὶ
 πρὸ τῆς ἐσπέραις ἔλθομεν αἰς
 τὰ οἰκῆα. γράυς ἣ γυνὴ ἑνὶ
 καδῶσι, καὶ πῦρ πολλὸν ἐκαίειτο.
 οἱ δὲ πάντα ἐκῆνα, ἀπορ-
 τυγχάνομεν ἡμῶς νομίζον-
 τες, εἰσω κατέβησαν. αὐτὰ
 ἔβριον τῶν γράων, διὰ τί οὐ-
 τω κατέβη, καὶ ἐπαρσπον-
 αῖσις ἀρίστη: ἄλλα πάν-
 τα, ἀπὸ τοῦ γράως, εὐφραπῇ
 ἡμῶν. ἀρτοὶ πολλοὶ, οἶνον πα-
 λαῖν πίνειν καὶ τὰ κρέα δὲ ὕ-
 μιν τὰ ἀγρία σπονδῶσαν ἐ-
 χον. οἱ ἣ τῶν γράων ἐκάνισαν
 πᾶσι, ἀπιδυσάμενοι, ἑλάνοι
 πρὸς τὸ πῦρ. καὶ λίβυς ἑνὶ
 ὕδαρ δόρμον ἔχοντες, ἀρυσά-
 μενοι ἑνὸς, καὶ κατὰ χεῖρας, αὐτοσχιδίῳ τῷ λαβῶν ἔχοντες.

dens quorsum mea euasise-
 sent cōsilia, statui a quo ani-
 mo ferre sarcinā, et prom-
 pte iter cōficere, sperans ro-
 sis aliquando repertis, me
 pristinā formā recuperatu-
 rum: praesertim cū ex latro-
 num percepissem uerbis, pa-
 rum itineris superesse ad lo-
 cum in quo depositis sarci-
 nis manerent, meq; etiā cur-
 su si opus fuerit, ad profici-
 scendum paro. Ante uestpe-
 ram uenimus domum. Annus
 uetula intus sedebat ad i-
 gnē. illi depositis sarcinis ue-
 tulam rogant cur sedeat, ac
 nō potius prandiū paret. Il-
 la omnia esse prompta ait,
 panes plurimos, uinū uetus,
 ac syluestres carnes. Collau-
 data uetula, uestibulisq; depo-
 sitis ad ignem se oleo unxe-
 runt. Vas erat aquae plenū ca-
 lida, qua se lauerūt. Super-
 uenēre paulo post adolescen-
 tes, aurum, argentum, ue-
 stes,

ἅτα δλίγον ὕσθρον ἔκον νια-
 νίσκοι πολλοί· κερμίζοντις
 σκῶν πλῆστα, ὅσα χερσῶ, καὶ
 ἀργυρῶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον
 γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν πολλῶν,
 ἰκονιώντων ἧ ἔτοι ἀλλήλοισι. καὶ
 ἰπεσθὲ ταῦτα ἔνδον κατὰ βιν-
 το, μοίως ἐλίσσαντο καὶ οὔτε.
 λοιπὸν μετὰ τῷτο, ἦν ἄριστον
 λαψιλίς, καὶ λόγῳ πολλὺς
 ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδρ-
 φόνων. ὃ ἧ γραῦς ἐμὴ καὶ τῷ
 ἱππῳ κερθὰς παρήνκεν, ἀλλ'
 ἐκᾶν ἢ μὲν σπυρδὴ τὰς κερ-
 θὰς κατὰ πινι, δεξιῶς, οἷα εἰ-
 νίς, ἐμὴ τὸν σωαρίστην ἐγὼ ἧ
 ἰπειδὰν ἴδοιμι τίω γραῦν ἰ-
 ξῶσαν, ἧ ἔνδον ἄρτον ἧδῖον.
 τῇ ἧ ὕσθραϊς καταλιπόντῳ
 τίω γραῦν, καὶ νιανίσκον ἰ-
 να, οἱ λοιποὶ πάντῳ ὡδὶ ὀρ-
 γον ἀπὸ βῆεν, ἐγὼ ἧ ἔσθρον ἰ-
 μαυτὸν, καὶ τίω ἀκρὶβῇ φρυ-
 γαν τῆς μὲν γδ γραῖς κατα-
 φρονῆσαι ὑμῖν, καὶ φυγᾶν ἐκ
 τῶν ἐκείνης ἐμμάτων λυννα-
 τὸν, ὃ ἧ νιανίσκῳ μίγας τι
 ἔν, καὶ φερδρὸν ἔλλειπῃ· καὶ τὸ
 ξίφῳ αἰεὶ ἐφορεῖ, καὶ τίω θύρα
 αἰεὶ παύγῃ, ἥσι δὲ ὕσθρον ἧμίρας, μισέσας σχιδὲν τῆς εν-
 κτῆς,

stes, ac muliebrem, ui-
 rilemque ornatum portan-
 tes, communem omnibus
 prædam: quibus rebus ino-
 tus delatis, eodem quo ipsi
 pacto se lauerunt. Erat il-
 lis prandium fertile, sero
 homicidarum uarius.
 Anus mihi quoque equo hor-
 decum præbuit. Ille cibum
 auide uorauit, timens, ut
 par erat) ne essem in eden-
 do socius. Vbi mulier abest,
 ego panem qui intus erat,
 comedi. Postridie relicto
 cum uetula adolescente
 quodam, ad opus suum abi-
 erunt. Ego sentiens custo-
 des mihi impositos diligen-
 tes, ingemiscebam. Ac a-
 num quidem contemne-
 bam, cum facile ex eius
 conspectu aufugere pos-
 sem. Sed adolescentem præ-
 cinctum ense in me sæpius
 respicientem, atque ad-
 seruantem ostium, formida-
 bam. Postridie circiter no-

Etiam

κτῆς,

· κτὸς ἀναστρέψουσιν οἱ λεῖπαι,
 χρυσοῖον μὲν ἔδει ἀργύρεον, ἔδει
 ἄλλο ἔδει κομίζοντόν, μόνῳ
 δὲ παρθένον ὠραῖαν, σφόδρὰ
 καλὴν, κλέεσσαν, καὶ κατισπα-
 μένην τῷ ἰδιῷ καὶ τῷ κέ-
 μυν, καὶ παλαιὸν αὐτῷ ἐν
 δόμῳ τῇ τριτάτῃ, δαΐμον ἐ-
 κίλινον, καὶ τῷ τραυὲρ ἐκίλινον
 ἐν δόμῳ μέλαι, καὶ τῷ παῖδα
 ἐν φρεσὶ ἔχον. ὁ δὲ παῖς,
 ὅτι ἰμφογῶν τι ἔβηλε, ὅτι
 παῖς, ἀλλὰ πάντα ἔκλει,
 καὶ τῷ κέμιν τῷ αὐτῷ ἐν
 σπέρκῳ, ὅτι καὶ αὐτῷ
 πλεῖστον ἔσται, παρὰ τῇ φέ-
 τῃ, σωφρονισμὸν ἐκείνῃ τῇ κα-
 λῇ παρθένῃ. ἐν δὲ τῇ, οἱ
 λεῖπαι ἐξήντην τῷ πρὸς δόμον ἐ-
 λπίσιν. πρὸς ἑμὸν δὲ,
 τῷ σκοπῷ τις, τῷ τὰς οὐ-
 δας φρεσὶ ἀναχέτων, ὅ-
 χηται ἀπαγγέλλων, ὅτι ξένος
 ταύτῃ παρίναται μέλλοι, καὶ πο-
 λὺν πλεον κομίζοι. οἱ δὲ οὐ-
 πως ὡς ἄχον, ἀναστάντες καὶ
 ἐπιστάμενοι, καὶ καὶ καὶ τὸν
 ἔσπον ἐπιστάμενοι, ἔλκον. ἐν δὲ ὁ δυστυχὴς, ἐ-
 πιστάμενος ὡς μάχῃ καὶ πόνεμον διελκύνει, ἀνα-
 ρῆς πρὸς, ἐν δὲ ἐπιστάμενος τῷ ξύλῳ, ἐπιστάμενος αὐτῷ.

Etiam mediam reuerſi fuerat,
 neq; aurum neq; argentum
 tulere, sed uirginem formo-
 sam sanè flentē, capillis spar-
 sis, ac scissa ueste. Hanc in
 straminibus positam bono
 animo esse iubent, mandan-
 tes uetulae, ut continuo do-
 mi esset, uirginemq; adser-
 uaret diligenter: quae neque
 potum neq; cibū capere uo-
 luit, solum gemens ac lace-
 rans capillos, adeo ut ego
 quoq; illius commotus fletu,
 sibi iuxta propinquus la-
 chrymarem. Interim extra
 domum fures in porticu coe-
 nant. Facto die explora-
 tor quidam adueniens, nun-
 ciat quendam aduenam ea
 die multis cum opibus transi-
 tū. Hi ut erat armati cō-
 surgentes, me quoque equū stra-
 tos abeuntes ducūt. Ego in-
 felix ignorans me ad pu-
 gnā equū bellum duci, cum
 tardē ire, ligno percutiebat.

ἰπὰ ᾧ θυμὸν αἰετὶν ἰδὼν,
 ἐνθα ὁ ξυνὸς περιλάσασθαι μί-
 λη, συμπιόντας οἱ ληστὰς τοῖς
 ὀχύμασιν, αὐτὸν τε, καὶ τὸς
 ἐκείνους θοράσσοντας ἀπὸ κτα-
 νων. καὶ ἴσα ὅρ τιμωτάτα
 θυλόντες, τῇ ἰππῃ καὶ μοῖ ἰπὶ
 θυγατρὸς, τὰ δὲ ἱστῶν τῶν σκε-
 ῶν αὐτῷ, ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρυψαν. ἰ-
 πατα ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ἐ-
 πίσω, καὶ γὰρ ἐπαγόμενος, καὶ
 τῷ ξύλῳ τυπήμενος, κρέω
 τὴν ὀπλὴν παρὰ πείρας ὀ-
 ξύσας. καὶ μοι ἀπὸ τῆς πλη-
 γῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγισ-
 τόν, καὶ χυλόντων ἐνθῶν τὸ λοι-
 πόν τῆς ὁδοῦ ἰδύσασιν. οἱ δὲ
 πρὸς ἀλλήλους ἐλγισθόντες· τί γὰρ
 ὅμῃν δοικᾷ ῥίψαν τὸν ὄνον τῷ
 σαρ, πάντα καταπίπτοντας;
 ῥίψωμεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς κρημνῆς, οἱ
 ὄνον ἐκ ἀγαθόν. ναί, φησι ῥί-
 ψωμεν αὐτὸν καθαρὸς μὲν τῷ
 σαρτῇ ἰσόμενον, καὶ οἱ μὴ σω-
 τήσονται ἰπὶ μοῖ ἰγὼν ᾧ ἀνδρῶν
 ἰαῦντας, ἰπὸ τραύματι λοιπὸν ὡς
 ἀλλοτρίῳ ἰπὶ θανάτου, ὃ ᾧ τῇ θανά-
 τῳ μοι φίλος, ἀναιδύτερ τῷ
 δούλῳ ἐθου. ἰπὰ δὲ ἤλθισ-
 μεν ἄσιν, ἐνθα παταλόμενος,

Postquam ad locum per-
 uentum est, qua aduena il-
 le profecturus erat, in uebi-
 cula & sarcinas inciden-
 tes, hominem cum familia
 occidunt: preciosioribus re-
 bus mihi & equo impositis,
 cum reliqua in syluis absco-
 dissent, reuersi sunt. Ego
 cum baculo sæpius ictus es-
 sem, ungula offendo in la-
 pidem acutum. ex offensio-
 ne fit summo cum dolore
 uulnus: quo factum est, ut
 reliquum uiae conficerens
 claudus. Tunc illi: Quid o-
 pus est inuicem autem hunc
 asinum nutrire sæpius cespri
 tantem? Ex aliquo demus
 eum præcipitem loco, in-
 utilem bestiam, tanquam
 futuram exercitus expiatio-
 nem. Cum hæc aduersum
 me machinarentur, ego in-
 telligens omnia, quod itine-
 ris superfuit, oblitus uul-
 neris peregi. timor enim
 mortis, omnem abstulit uul-
 neris dolorem. Ut uerò ad
 diuersoriū peruentū est, one

τὰ μὲν σκεδὺν τῶν ὑμετέρων
 ὤμων ἀφιλόντις ἢ κατίθι-
 κέν, αὐτοὶ δὲ ἀναπισίντις
 ἐλάπνυν. καὶ ἰπειδὴ νύξ ἦν,
 ἀπήισαν, ὥς τὰ λοιπὰ τῶν
 σκεδῶν ἀνασῶσαι. τὸν ἦ ἄ-
 θλιον τῆτορ ὄνον, ἵφει τις αὐ-
 τῶν, τί ἰπάγουμεν, ἄχρυστον
 ἢ τῆς ὀπλῆς; τῶν ἦ σκεδῶν
 ἃ μὲν ὑμᾶς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ
 ὁ ἵππος. καὶ ἀπήισαν, τὸν ἵπ-
 πον ἄγοντις. νύξ ἦ ἦν λαμ-
 προτάτη ἐκ τῆς σιελώνης, καὶ
 γὰρ τότε πρὸς ἱμαυτὸν ἄπορ-
 ᾶθλιν, τί ἔτι μέλεις ἐνταῦθα;
 γυῖπες σί, καὶ γυῖπες τέκνα λα-
 πτύσοισιν. ἐκ ἀκρίεσσι, οἷα πι-
 ρὶ σὺ ἰδυλεύσαστο; δίδας τῶν
 κρημνῶν πρὸς τῶν; νύξ μὲν
 αὐτῶν, καὶ σιελὼν πολλὰ, οἱ
 δὲ οἰχόνται ἀπρόντις. φυγὴ
 σὺβι σαυτὸν ἀπὸ λισσοτῶν
 καὶ ἀροφόνων. ταῦτα πρὸς ἱ-
 μαυτὸν ἰννοῦμεν, ὅρῳ ὅτι
 ἐλὲ πρὸς διδύμῳ ἐλθῶν, ἢ
 λάμει ὁ σύρων ἢ τῶν ἰδοῖς
 ὑμᾶς παρὲν ῥίμακτι, τῷ με
 καὶ παρὼξωσθαι ὥς μάλιστ'
 πρὸς τῶν φυγῶν. καὶ ἀρβύ-
 ῳν, ἀπῆεν· ἢ δὲ γράυε,

ra cum deposuissent à nos-
 bis, discumbentes cœnant.
 Deinde noctu cum recedere
 uellent, quò reliqua è sylvis
 deportarent: Quid, unus
 inquit, hunc miserum de-
 ducamus asinum, inutilem
 propter ungulæ uulnus? hæc
 quæ supersunt, partim no-
 bismetipsis, partim equo
 deferenda imponemus. His
 dictis abierunt, unὰ equum
 ducentes. Nox cum luce-
 ret lunæ beneficio, ego me-
 cum loquutus: Quid amplio-
 us, inquam, expectis miser,
 esca uulnibus & eorum
 pullis futurus? Nunquid nō
 intellexisti quæ isti de te
 sunt inuicem colloquuti?
 Vis ne ex alta crepidine des-
 ici? Nox resplendet, fures
 abiire, pete fuga ab istis
 homicidis salutem. Hæc
 mecum cogitans, cum uide-
 rem me solutum (laqueus eo-
 nim suspensus pendeat) ad
 fugiendum maxime sum cō-
 motus. Itaque domum e-
 xiens cœpi cursu fugere.

Quod

ἰπὸ ἀδρῶ ἀποδιδράσκων ἴτοι
 μιν, λαμβάνεται μιν ἐν τῇ δ-
 ρᾷ, καὶ δίχεται. ἰγὼ δ' ἄξιον κρη-
 μὲν, καὶ θανάτων ἄλλων ἐπὶ ὧν
 εἶναι, τὸ ἐπὶ γράϊας ἀλῶναι,
 ἰσχυροῦ αὐτῶν. ὃ δ' ἢ μάλ' αὐ-
 πράγῃ ἐν δόδῳ τίνω παρθένον.
 τίνω αἰχμαλωτοῦ, ὃ καὶ προσελ-
 θῶσα, καὶ ἰδῶσα γράϊον, δινῶ
 κίρκῃ δ' ἄνθ' ἑμυλῶν, τοῖσι μὲν
 τέλει μιν γοναῖον, καὶ ἄξιον ἂ
 πινυσομένην νιανίσκῃ. αὐα-
 παδῶ γὰρ αἰς ἐμὴν, καὶ ἰδιουκῶ
 σαυὰ μοι, ἢ λαονι, καὶ γὰρ τῷ τι
 ὄρωτι τῷ φυγῆς, καὶ τῇ τῷ κέ-
 ρει σπυδῇ, ἰφυγῶν ἴππῃ δρῶ.
 μὲν. ὃ δ' ἢ γράϊας ἐπίσω ἀπὸ κίρκῃ
 πρὸ ὃ δ' ἢ παρθένον τοῖς μὲν
 δίοις ὕψις, σῶσαι αὐτῶν τῷ
 φυγῆς. πρὸς δ' ἢ ἐμὴν ἰμὴν, ἴφκ,
 καμίσῃς πρὸς τὸ πατέρα, ὃ κα-
 λὶ σὺν, ἰσχυρὸν μὲν σε πατὴρ
 ὄργῃ ἀφύσῃ, καὶ τῶν δ' ἢ μὲν
 μὲν ἴται σοι, ἴφ' ἰκάτῃς ὃ
 μὲν, τὸ ἀρῖστον. ἰγὼ δ', καὶ
 τὸς φονεῖς, καὶ τοὺς ἰμῶν
 φονεῖς μὲν, καὶ πολλῶν ἐπι-
 κρήσῃ καὶ θοράπῃ, ἰν τῷ
 αὐασωθῶσῃ, ἐμὴν κέρῃς ἰππῶν ἴδων, τὸ φάσματος ἀμύ-
 σῃς. ἰπὸ δ' ἢ ὑπομῆν, ἰν δὲ ἰσχύς τῷ δρῶ, οἱ πολέμοι ὃ μὲν

Quod annus ubi conspexit,
 me per caudam retinebat:
 ego rem dignam praecipitio
 et alia quavis morte putas,
 si à uetula retinerer, mulie-
 rem traheram. illa magna
 uoce implorat uirginis opẽ.
 Quæ cum prodisset, conspẽ-
 eta re, facinus est ausa no-
 bile & memoratu dignum.
 Nam super me ascendens,
 fugæ comes facta est. Ego
 tum fugiendi cupidus, tum
 puella gratia, extento cursu
 abibam, anicula post nos re-
 lieta. Virgo orabat p̃ro sa-
 lute deos. ad me uerò: Si me,
 inquit, ad paternā domum
 perduxeris, primū ab omnĩ
 opere te liberum faciam, tũ
 hordei medimnus erit tibi
 singulis diebus cibis. At e-
 go tum interfectores meos
 fugiens, tum pollicitationi-
 bus puellæ motus, neglecto
 uulnere currebam. Vt ue-
 rò ad trinium quoddā per-
 uenimus, in hostes nostros

καταλαμβάνουσιν, ἀναστρέ-
φοντες, καὶ πῶρρονθεν οὐδὲς
πρὸς τὴν σελήνῃ γνωσά-
ντες δυστυχῆς αἰχμαλώτους·
καὶ πρὸς δραπεδόντας λαμβά-
νουνταί μιν, καὶ λίγισιν, ὃ καὶ
λὺ καὶ γὰρ σὺ παρῆν, πῶ
βαδίζεις αὐρίᾳ ταλαίπυρρι;
ἔτι τὰ δαμνύνῃ διδοικας;
ἀλλὰ δούρῳ ἴδιῳ πρὸς ἡμᾶς, ὃ
μῆς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώ-
σομεν. Σαρδόνιον γιγνώσκεις
ἔλιγον, καὶ μὲν ἀποστρέφοντες,
εἰληκομένῳ. καὶ γὰρ πρὸ τῆ
ποδὸς καὶ τῷ ῥαύματι αὐτῇ
μνησθῆς, ἐκώλυον. οἱ δὲ, νῦν,
ἔφασαν, χαλὸς, ὅτι ἀποδιδράς
σκαμνίσκῳ; ἀλλ' ὅτι φού-
γαν ἰδίᾳ σοι, ὑγιαίνων, ἵπ-
πον ἀκύντο, καὶ πῶρρονθεν ὅ-
δα. τοῖς δὲ λόγοις τέτοις τὸ
ξύλον ἔπιπτε. καὶ ὅτε ἔλκετο
τῷ μερῷ εἶχον, νεκρὸς ἔμενεν.
ἐπεὶ δὲ ἔσθον πάλιν ἀνιστρέφα-
μεν, τὴν ῥῆ γράμψιν ὑπομένειν
τὴν πῆρας περιμαμνύειν κα-
λῶς δάσασα γὰρ, οἷον εἶδος,
τὸς δισπύτας, ἐπὶ τῇ αὐτῇ παρ-
δόντι φονῇ, περιμᾶ ἰωντῶν,
ἐφίγξαται ἐν τῷ ῥαχύνῳ.

redeuntēs incidimus, qui
longē propter lunam infeli-
ces captiuos cognouēre.
Currentes cū me cōprehens-
dissent in uirginē uersi: O
speciosa uirgo, quid misella
inquiunt, per ignota pergis
loca? nunquid demones nō
extimescis? redi igitur: nam
te tuis restituemus. Quae quī
ridentes dixissent, me retrō
uerterunt. tum pedis ul-
neris memoria quum reno-
uata esset, claudicare coepi.
Illi: Nunc tandem captus,
claudus factus es, aiunt: cæ-
terum fugiens nō sentiebas
uulnus, sed sanus uidebare,
equo et auibus uelocior cur-
su. Hæc inter uerba aded
me lignis percutiebant, ut
iā ulceribus posteriora in-
fecta sint. Domum ingres-
si, animum laqueo ē petra su-
spensam inueniunt. Verita-
enim (ut æquum erat) latro-
nes, propter uirginis fugam
laqueo uitam finierat. quod
illi admirantes, scisso fune
in imum præcipientem egere.

Deinde

τὴν δὲ παρβύτου ἵνδον κατέ-
 λυσαν, αἵ τ' αἰδύπνοισιν, καὶ πό-
 τ' ἢ μανρὸς, καὶ τὴν τῆς ἡ-
 λης πρὸς τὸ νότος διελθούσης
 πρὸς ἀλλήλους· τί ποιεῖμεν, ἐ-
 φη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτην· τί
 δέ, ἀλλ' ἔπειτα, ἵππον, ἢ τῇ
 γὰρ ταύτῃ κατὰ ἐπὶ τῷ
 μὲν αὐτῷ, ἀφελόμενον μὲν
 ἡμῶς χρήματα πολλά, ὅσον
 ἰσὺ αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν
 ἵππον τὸ ἐργαστήριον· οὐκ ἔστι γὰρ
 ὁ φίλος, ὅτι αὐτῇ, αἱ τ' οἶκοι ἐν
 δράξατο, ὅτι ἐν αὐτῶν σῶν
 ἐκτελείτο· πάντες γὰρ αὐτῇ
 λαμβάνει, τῶν ἡγετῶν ἐκ παλαι-
 ους ἡμῶν ἡδὲ πιστόντων, ὡ-
 στε ἀμυνόμεθα ἢ τὴν πω-
 λείαν. ἀλλὰ μὴ ἔγωγε ῥαδίως ἀ-
 ποβυσκίτω, πρὸς αὐτῇ τῇ
 θυβάνου τῶν ἢ αὐτῇ τῇ ἀλγύνου-
 τῶν καὶ μακρότατον ἐξόρως
 μὲν, καὶ ὅστις αὐτῷ χροῖον καὶ
 βασάνου φυλάξας, ὅτι ἄρ' ἀπο-
 λῇ, αἵ τ' ἐξέτω θάνατον, καὶ
 τις ἔπειτα, οἶδα ὅτι ἐκαστὸς αὐ-
 τῶν ἀρχιτεχνήματα, τὸ ὄνομα δὲ
 ἀπολίσσει, ὅπου γὰρ ὅτι αὐτῶν ἢ
 καὶ χροῖον αὐτῶν ψυδόμενον, καὶ
 γὰρ καὶ τὸ φονεῖ τὸ παρβύτου

Deinde ligata uirgine sunt
 ad cenā profecti: qua mulo
 to potu traducta, quū de uir-
 gine colloquerentur: Quid,
 ait quispiā ex eis, de hac fu-
 gitua agendum? quid cēses,
 alter, nisi eodē illā loco, quo
 uetulā nostram præcipitem
 agamus: nam et pecuniam
 nobis auferre conata est, et
 nos artemq; nostram prode-
 re. Scitis enim, si ad suos per-
 uenisset, in quanto periculo
 uersaretur uita nostras: nam
 omnes à plurib. ex improui-
 so circumdati fuissen: us capti.
 Quare ulciscamur hanc uia-
 tæ nostræ insidiatricem: sed
 non ita, ut è saxo proiecta
 morte pereat repētina: mor-
 tis genus quo longo dolore
 afficiatur, reperiundum est
 nobis. Cum de illius morte
 disceptarent: Adjiciam, ait,
 huic (quod et uos proba-
 bitis) asini interitum, quo-
 niam semper tardum, nunc
 uerò sicte claudicantem o-
 portet perdere: etenim fu-
 gæ uirginis factus est so-

νόμῳ ὑπερίτω καὶ δια-
κονοῦν. ἴστωρ οὖν ἰώδην ἀποσφά-
ξαντός, αὐατίμω μὲν ἐν τῷ
γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἑγκαῖα
πάντα ἔξω βάλλωμεν, τίω δὲ
ἀγαθὸν ταύτῳ παρθένοιο τῷ
ὄντι ἑγκατοικίσωμεν, τίω μὲν
λεφαλὴν ἔξω ᾧ ὄντι πρόχειρον,
ὡς αὖ μὴ δούδης ἀποπνίγῃ, τὸ
δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἐνδοῦ ἑρ-
πύμῳ, ὡς αὖ αὐτῷ ἑαῖα.
κειμένην δὲ μάλα συρράψαν-
τός, ξίφω μὲν ἔξω ἄμφω ταύ-
τα τοῖς γυψὶ, λαυνῶς τὸ τοῦ
κασσμελίου ἄριστον. σκοπῇ τι
δὲ, ὃ φίλοι, τῇ βασάνῃ τὸ δεῖ-
νόν. πρῶτον μὲν, τὸ νεκρῶ ὄντι
σωοικῆν, ἔτα τὸ θύρεσ ὥρε,
θερμοτάτῃ ἡλίῳ, ἐν ὑπνίει ἑα-
θεῖσθαι, καὶ λιμῶ ἁεὶ ὑπὸ
νοῦν ἀποθυῖσθαι, καὶ μὴ δὲ
ἐαυτῷ ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ
μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσονται,
σπομελὲς τῷ ὄντι τῇ τι ὁδῷ
καὶ τοῖς σκώλῃσι πεφυρμένῃ,
ὡς λίγειν· τίλ' δὲ οἱ γύψος,
διὰ τὸ ὄντι παρσιδόντός· εἶσι,
καὶ ταύτῳ, ὡς ἑκάστοις, ἴσω καὶ
ἴσως ἐν διασπένονται. πάντες ἀνθρώποις, ὡς ὑπὸ ἀγαθῷ
μυγᾶν, τῷ ταρατῶδες ταύτῃ ὑπὸ ῥήματι. ἐγὼ δὲ ἀνίστημι αὐτῶν,
ὡς αὖ

cus & minister. bunc inter-
ficiamus primū, tum scin-
damus uentrem, atq; intesti-
nis abiectis, intus uirginem
includamus, ita ut solum su-
perextet caput, ne euestigio
suffocetur: reliquū corpus
intra uentrē lateat: quo con-
suto, ambos uulturibus ej-
ciamus nouo more prepara-
tum cibum. Aduertite quæ-
so ad hoc tormenti genus.
primū uiua mortuo asino
inhærebit, deinde sole uren-
te in eius uētre decoquetur:
insuper fame ad mortē tor-
quebitur, neq; poterit se ip-
sam perimere: cetera qui-
bus excrucietur, tū ex pu-
trefacti cadaueris fœtore,
tum ex uermibus scaturien-
tibus, prætermitto: uultures
deniq; cadauer depasti, et ui-
uentem quoq; unā laniabūt.
Ad hoc mōstro simile accla-
mātes omnes, rē cōprobaue-
re. ego nunc ipsum deplorabā
anquam

ὡς αὖ ἀποσφαγισμένη, καὶ
 μηδὲν κερὶς οὐτυχὲς ἡμισόμει-
 νε, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν
 ὠδιδέμενην, καὶ θήκη δ' αἰν-
 ἀδικήσεως κόρης ἐσόμενην. ὅρ-
 θηεν δ' ἦν ἔτι, καὶ θ' ἀφ' ἧς
 ἐφίσταται πλεῖστον στρατιωτῶν,
 ὡδὶ τῆς μίσητος τότε ἀφίγη-
 μένῃ, καὶ οὐδ' ὡς πάντας ἐ-
 λίσσων, καὶ ὡδὶ τ' ἑὶ χώρας ὑ-
 γιμένα ἀπ' ἧγον. ἔτυχε δ' καὶ ὁ
 τῶν κόρων μεμνηστὸς μέλει,
 οὐδ' αὐτοῖς ἐλθόν. αὐτὸς γὰρ
 ἦν, καὶ τὸ ἡγεγῶσιον τῶν
 ληστῶν μελῦσας. παραλαβὼν
 οὐδ' τῶν παρθένον, καὶ καθί-
 σαι ἐπ' ἐμὴ, ὅπως ἦγεν οἰκασθ-
 οῖ δ' ἡμεῖται, ὡς αἶδον ἡμᾶς
 ἐπὶ πόρρωθεν, ἐγνωσαν οὐτυ-
 χήντας. οὐκ ἐγὼ αὖτε αὐτοῖς ἐ-
 μὲ προσεγγισσάμενος, καὶ προσ-
 δρασμέντος ἡσπάρτου, καὶ ὅγον
 ἄν. ὅ δ' ἡ παρθένος, πηλὸν λό-
 γον ἔχουσα ἐμὴ, δίκαιον ποιοῦ-
 σα, τὸ σωματικῶς σωμα-
 τισθῆναι, καὶ τὸν κρινόν
 ἡμῶν αὐτῇ θάνατον συγκρι-
 νάσθαι. καὶ μοι τοῖς ἡ-
 ἡμεῖσι τοῖς ἀφίστον παρίκειτο,
 μίδμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ χεῖρ, ὅς
 καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς.

tanquam iam moriturum:
 neq. tantū meo interitu do-
 lebam, quantum quod receo
 ptaculum essem futurus infe-
 licis puellæ, quæ nihil admi-
 serat mali. iam diluculū ade-
 rat, quum subitò manus ad-
 uentat militum ad hos sce-
 lestos latrones capiendos:
 quos omnes uinctos ad eius
 oræ præsidem perducūt. In-
 ter hos milites, qui puellam
 dēssponderat, latronum inue-
 stigatōr aderat. Hic uirginē
 dorso meo impositā, ad suos
 reduxit. Domestici nos etiā
 à longē conspēctos ut agno-
 uēre, me illis aduentum no-
 strū uoce significante, pro-
 fecti obuiam, domum per-
 ducūt. Virgo multum de me
 locuta, & captiuitatis &
 fugæ socio, & unā ad mor-
 tem destinato, cura mei de-
 mandata ceteris, medim-
 num bordei præberi iussit,
 etiam fœnum quantum suffi-
 ceret camelo. Ego conspe-
 ctis canibus, qui in aulam

μάστιγα κατηρώμην τίνω πα-
 λίστραν, ὡς ὄνομ' ἐμὸν, καὶ ἡ λυ-
 στατὴ τέχνη μεταβῆσαν ἰώρων
 γὰρ τὸς λιούας, αἷς τοῦ πλανήτου
 περισειούσας, καὶ λαφύσσονα-
 τας πολλὰς, καὶ ὅσα ἐν γά-
 μοις πλοσίωρ νυμφίωρ. ἡμί-
 ραις δὲ ὑπότρον, μετὰ τὸν γά-
 μου, καὶ πολλὰς, ἐπειδὴ χάριν
 μοι ἔφην ὁ δισπικνὰ ἔχειν πα-
 ρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμύψαδά
 με ἀμειβῆναι τῇ δικαίᾳ θέλαιν.
 ὁ πατὴρ ἐκίλευσεν ἰλσύνθηρον
 ἀφίναυς ὑπάθετον, καὶ σὺν τοῖς
 ἀγυλαῖς ἵπποις νέμειν. καὶ
 γὰρ, ὡς ἰλσύνθηρον, ἔφην, ἴσται-
 ται ἐν ὕδον, καὶ ταῖς ἵπποις
 ἐπιβῆσθαι. καὶ αὐτὴ δικαιοῦσα
 τὴν ἀμειβῆναι δόκει τότε, αἱ ἔμ-
 τὰ πρῶτα γὰρ ἐν ὕδον δικα-
 σθῆναι. καλίστας οὖν τῶν ἵππων
 βῶν τινα, τέττω με παραδίω-
 σιν, ἐγὼ δὲ ἔχειρον, ὡς ἐκ τῆς
 ἀχθοφορέωρ. ἔπει δὲ ἡ μοῖρα
 δὲ τὸν ἀγρόν, ταῖς ἵπποις με
 ὁ νομὸς συνίμμι, καὶ ὅγρη
 ἡμᾶς, τίνω ἀγέλλω, αἷς νομῶ.
 ἐχρῶ δὲ ἀφ' ἡμῶν ταῦτα, ὡς
 πρὸς Κανδαύλῃ, ἡμῶν γυνὴ δαί.
 τῇ αὐτῇ γυναικὶ Μισυακὴν ἔνδον με κατέλυπε. ὁ δὲ τῇ μύ-

introeuntes, multa ut in di-
 uitis hominis nuptijs uora-
 bant, Palæstrā sum execra-
 tus, quæ me non in canē, sed
 asinū sua arte trāsmutasset.
 Haud multos post nuptias
 dies, uolens mihi uirgo pro-
 missam gratiā referre, pa-
 trem, ut me liberum dimitte-
 ret, hortata est. Ille sub diuū
 cum equarum armentis li-
 berū in uoluptate, & equas
 subagitare cum uellem, per-
 misit. Quæ tū mihi optima
 redhibitio uisa esset, si mei
 arbitrij res fuisset. Aduoca-
 to itaq; equarū pastore, me
 sibi permisit latum, tanquā
 non amplius sarcinarū mo-
 lestiam subiturum. Equabus
 pastor immiscuit, ducens
 simul ad pascendum. O-
 portebat autem & hic mi-
 hi accidere quod olim b Cā-
 dauli. Sed contrā atque o-
 pinabar, accidit: nam qui
 armentio præerat, inclusum
 me reliquit uxori: illa ad
 λη με

λη με ὑπερδύγνουσιν, ὥστε ἀλλῆρ
 αὐτῇ καὶ πυρὸς, καὶ λιθῶς
 ἴλας. καὶ τὸτο μὲν ἔν μίτριν
 λιπὸν σύχαρίσθω ὄνῳ, ἀλλῆρ
 τοῖς ἰαυτῷ ἐπιστάταις. ὃ δὲ βίλ
 τίς, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων,
 τῶν ἐν ἐκένοις τοῖς ἀγροῖς
 (πολλοὶ δὲ πάντων ἦσαν) ἄλσιν
 ρα τὸν μεθὶν αἰτῶσα, θύμιο
 δις τὸν ἑμὸν ἄθλιον τράχη-
 λον. καὶ τὰς μὲν λιθῶς, τοῦο
 μὲν ἀρίστην φρύγασα, ἡμεῖς
 ὅτι ἀλλῆρ ἐπιβάλλουσα, μάλας
 ἴλας ποιεῖσα ἡστέπινον, ἡμεῖς δὲ
 πῖτυρα ἀρίστην ἔμ. ἡ δὲ ποτι
 κῆ σιωπῶσαί με τὰς ἱπποῖς
 ὁ νομῖς, παύμενός τε, κῆ δακ
 νόμην. ὑπὸ τῶν ἀρσένων,
 ἀπωλλύμεν. ἀλλὰ γὰρ με μοιχὸν
 ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἱπο
 πων, τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἰο
 δίκων, ἀμφοτέρους εἰς ἑμὲ
 ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρον
 ἐκ ὑδωρέων ἡλοῦπίαν ἱππι
 κῶν, λιπὸς οὖν κῆ ἀμορφος ἐν
 ὃ πολλῷ χρόνῳ ἡγρόμεν, ὅτι
 ἔνδορ ἀνφραίνεμεν. πρὸς
 τῇ μύλῃ, ὅτι ὑπὸ βίλ. νιμό.
 μέν, ὑπὸ τῶν σωνόμων ποσ
 λιμέμεν. καὶ μὲν κῆ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ἔρ. ἄνω ἐπιμπόμεν,

pistrinum illigatum, & tri-
 ticum & hordeum molere
 cogit. Mediocris hic erat la-
 bor, grato praesertim asino,
 molere quātum domino sat
 esset. Sed mulier inietta quae
 stui, & in aliorum quoque,
 qui plurimi in agris erant,
 opera ad farinae mercedem
 miserum fatigabat collum.
 Insuper hordeū mihi debitū
 cibum confricans, ac mole-
 re cogens, placetas ex eo in
 suum usum faciebat: dabat
 tur mihi furfur pro hordeo.
 Siquādo pastor inter armē-
 ta ire ad pabulum equorum
 sineret, quia me uelut adul-
 terū suspicabātur, calcibus
 & morsibus infestabar, a-
 deo ut nullo pacto zeloty-
 piā ualerem fugere. Maci-
 lētus igitur paruo tēpore fa-
 ctus sum ac deformis, neque
 domi à pistrini labore quie-
 tus, neq; in agris pascēs, quū
 non essem ab equorū perse-
 quutione tutus. Destinabar
 etiam quandoq; ad montes,

καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐνόμι-
 ζον· τὸτο δὲ ἦν τὸ λεφάλαιον
 τῶν ἱμῶν κακῶν. πρῶτον μὲν,
 ὑψηλὸν ὅρ^θ αὐαβαίνειν ἵδει,
 ὁρῶν δεινῶς ὁδόν, εἶτα καὶ
 αὐνυπόθει^θ ὅρ^θ ἐν λιθίνῳ, καί
 μοι σιωξέωμιπον ὀνυλάτω,
 παιδάριον ἀνάβατον. τὸτό
 με λευνῶς ἐκείσθι ἀπώλλυ·
 πρῶτον μὲν ἐπαί με, καὶ ῥί-
 χοντα λίαν, ἐξύλῳ ἀπλῶ, ἀλ-
 λὰ τῷ ὄρε πυνυὲς ἔχοντι, καὶ
 ὀξεί^ς. καὶ αἰ ἐπαυσθ εἰς τὸ αὐ-
 τὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε αὐνικτό μοι
 κατ' ἐκείνῳ ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ.
 ὁ δὲ αἰ τὸ τραῦμα ἐπαυσθ, εἶ-
 τά μοι ἐπιτίθει φορτίον, ὅσον
 χαλιπὸν εἶναι καὶ ἱλίστασθαι ἐνι
 κῆρ. καὶ αὐνῶθ^ν ὁ λευτάβασις
 ὀξεί^α ἦν, ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐ-
 παυσθ. εἰ δὲ μοι ποριπίπτον ἱ-
 δου τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἔτι-
 ρον ἐπιηλίνον, δεινῶν ξίλων
 ἀφαιρῆν, καὶ τῷ κρυφτόρῳ προσ-
 βαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον περῆν, ἔ-
 το μὲν ὁ ποτι ἐργάστατο, λί-
 θε δὲ μεγάλῃς ἐκ τῷ ὄρε αὐ-
 ναρῆμ^θ, εἰς τὸ κρυφτόρ^{ον},
 καὶ ἀνω νοῦον τῷ φορτίῳ προσ-
 τίθει, καὶ λευτῆρ^α ἀβλ^ι^θ, τοῖς ξύλοις ὁ μὲν καὶ λίθ^{ος} ἀχρεῖς πορ^ο
 φίρ^ο.

lignorum sarcinas laturus:
 quod malum ceteris erat in
 omnibus deterius. nam pri-
 mum ascendendus mons e-
 rat saxosus, aspera ac dura
 mihi (ut qui absq; soleis ef-
 sem) iuia. ducebar ab impu-
 ro puero asinario, qui me
 aliquanto nouo more per-
 deret. Is percutiebat curren-
 tem, neq; simplici solūm li-
 gno, sed eo cui frequētes at-
 que acuti stimuli essent in-
 fixi. Is semper posteriora
 dorsi perurgebat, adeo ut
 nates ulceribus inquinatae,
 semper ab illo eodē loco ua-
 pularēt. Onus praeterea im-
 ponebat^ε elephanto gra-
 ue. Descēsus montis licet ef-
 set praecipis, tamen cōtinuis
 premebat uerberibus. Si
 quādo sarcina in alterā de-
 clinaret partē, nequaquam
 aut demebat ligna, aut im-
 ponebat leuius, ut aequaret
 latera, sed graues addebat
 lapides leuiori parti. ita re-
 dibam miser tum ligna tum

φθῶν, καὶ πεῖσμός ἐν αἰνυαοῖς
 ἐν τῇ ὁδῷ ὅ ᾧ τ' ὑποδυμένω
 θαλάμῳ, ὅπως τ' ἐξύλῳ,
 ἐπὶ τοῖς καθίσω, ἐπὶ ὅρα τ' πο-
 τάμῳ, εἰς ποτὶ, οἷα λάμνῳ
 καὶ ἀχθορῶν, λατὰ πρὸς οἶμοι, τό-
 τε δὲ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. ὅ-
 γδ' ἐν λατὰς τ' χερσὶ μοι ἐπι-
 δύνω, καὶ μοι χαμόθεν ἐπιγύ-
 ρῃ, καὶ τὸ φορτίον ἀφελῶν, αὖ-
 πτε καὶ δέοι. ὅ ᾧ ἐπὶ λατὰς
 ἐπὶ χερσὶ αὖ ποτὶ ἐπὶ δυνῶν,
 αἷς αὖθεν ἀπὸ τοῦ λατὰς,
 καὶ τ' ὕψω ἀφ' ὅθεν, σωῖνο
 πρὸς τῷ ξύλῳ ἕως ἐπὶ γένῳ
 καὶ πηλαί, καὶ μὲν καὶ ἄλλο
 καὶ ἐν ἐπὶ ἀφόρητον ἐπὶ αἷ-
 σων καὶ ἀκάνθῳ ὁ ξύλῳ
 φέρω, καὶ τὸ δισμῶ πρὸς φέ-
 ξας, ἀπὸ γένῳ ἐπὶ ὁδῶν ἐν τ' ὅ-
 γδ' αἰὶ ᾧ, οἷον ἐν ὁδῶν, ἀπὸ γένῳ
 τῷ ὁδῶν ἀποκριμάμενα, προ-
 σπῖτον μοι, καὶ πρὸς μοι τὰ
 ἐπὶ δὲ νύτῳ, ἐπὶ τρωσκον, καὶ
 ἐν μοι τὸ ἀμύνην ἀδύνῳ, τ'
 τρωσκόντων αἰ μοι ἐπὶ μέ-
 νῳ, καὶ μὲν ὑπὸ μένῳ, εἰς γὰρ
 ἀπὸ πρὸς οἶμοι, φυλαττόμενος
 τ' ἀκάνθῳ τῷ προσβολῶν, ὑπὸ
 βῆ. καὶ si remissus incedens deuitare spinarū cētus, ligno

saxa inutilia ferens. Flumen
 erat in itinere absque navi.
 ille calceis parcens, à poste-
 riori parte post ligna supra
 me, quoad fluuiū transiuis-
 sem, insidebat. si uerò (ut sæ-
 pe cōtigat) labore atq; one-
 re nimio lapsus cecidisset,
 tum mihi calamitas aderat
 non ferenda. nō enim deses
 me subleuabat manibus, aut
 chamo erigebat, aut redde-
 bat sarcinā leuiorem: sed à
 capite atq; auribus incipiēs,
 me ligno percutiebat conti-
 nuē, quoad plagarum mul-
 titudo me cogeret ad surgē-
 dum. Aliud quoq; malū into-
 lerabile sum perpeffus: spi-
 narum quippe acutarū fa-
 scem, quem ferebā à poste-
 riori parte suffensum, cau-
 dā alligauit, ut pendens cru-
 ra mouentem (ut ambulan-
 ti necesse erat) acerrimē
 pergerent. Neq; uerò huic
 malo obuiare potis erā, hæc
 rēibus semper spinis, ac pro-
 pter incessum repperutiēti-

τῶν ξύλων ἀπωλύμην· αἱ δὲ
 φεύγουσι τὸ ξύλον, τότε ὕδα
 τὸ δεινὸν ὅπερ οὗτος οὐκ ἐπὶ προσέ-
 πιπτε, καὶ ὅπως ἔργον ἦν τῶ
 οὐκ ἐλάττω τῶ ἐμῷ, ἀποκρίσθαι
 με. ἰπὰ δὲ ποτε ἀπαξ ἡλικίᾳ
 πάσχωσαν πολλὰ, καὶ ἐτι φέ-
 ρων, πρὸς αὐτὸν λαξ ἐκίνε-
 σκε, ἔχον ἀπὸ τοῦ τοῦ λαξ ἐν
 μνήμῃ. καὶ ποτε λυλύνεται
 τυππῶν δὲ ἐτίθετο χάρις αἰετῶ
 τῶν χάριον μετρηγμένων, κα-
 μίσας οὖν με, καὶ τὸ τυππῶν
 τὸ πολὺ σωζομένων, καὶ ἴδω
 σκε ἐπ' ἐμὴν καὶ δόξω ἀργαλίῳ
 καὶ μέλλω προσέδωσέν με τῷ φορ-
 τῶν, καὶ ἐμὴν μέλλω τῶν δόξων.
 ἰπὰ δὲ προΐναι λοιπὸν ἴδω
 ἐκ τῆς ἱστορίας, καὶ ἴδω δεινὸν
 ἐτι θορμὸν, ἰπὰ δὲ πέρην τῆς
 αὐτῆς ἐγερθόμεθα, τὸν δεινὸν
 ἐνέκρυψε καὶ τὸ τυππῶν.
 τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἰδύσκειτο)
 οὐδὲν ἀνέπτεται, καὶ λοιπὸν
 ἐδὲν ἐφόρον ἄλλο, καὶ πῶρ ἄ.

πλινθε. καὶ οὖν οὖν, ὡς αὐτὸς ὁπλίσματα ἐν τῇ δόξῃ, τέλμα-
 τι βαθεῖ ἐντυχῶν, ῥίπτεται αὐτὸν τοῦ τέλματι καὶ ἐς τὸ ὑγρίτα-
 τον· ἄτα ἐκλύειν ἐντυχῶν τὸ τυππῶν, καὶ δεινὸν καὶ τῶν
 ἐμῶν τῶν πῶρ καὶ τῶν δεινὸν τὸ θορμὸν ἐκάντο, καὶ πῶρ ἐμὴν
 φορτίον. καὶ ἔτι λοιπὸν, ἀνιδιώτορον ἰδύσκειν ὅτι ἴδω τὸ

ualde uapulabam: si baculi
 euiterē citius ambulās, gra-
 uius posteriora torqueban-
 tur a spinis. erat asinario il-
 li omnino me perdendi ani-
 mus. Itaq; cū illum aliquando
 do calce percussissem, nunc
 quā est id oblitus. Iussus stup-
 pam de una regione in aliā
 transferre, illam super dor-
 sum meum arctē alligauit,
 interitumq; ex eo mihi ma-
 chinatus, cū paululum pro-
 cecissem, raptū ex igne tor-
 rem exustum, infra stuppā
 abscondit: qua subito incen-
 sa, ego ignem sentiens me
 comburentem, in conspectū
 fortē de uia stagnum me
 conieci, meq; in aqua una
 cum stuppa cōuolui sepius,
 quoad ignis exstingueretur.
 ita absq; discrimine reliquī

con-

ἔτι.

ῥηόλοισιν· ἔστι γὰρ ἔτι ἀνὰ ψα-
μα τῷ πατρὶ δουρατὶν ἦν, τοῦ
τυππᾶς πατρὸς ὕγρῳ περιρρε-
νῇ καὶ τῇ γῇ, ὁ τολμαρὸς πᾶς
προσιθύν, ἐμὲ λατρεῖς οὐκ αἶσθ,
ἀπὸν, ὡς παρὶν, ἐκὼν ἔκων
τὸν ἐνσέσασαι τῇ ἱστίᾳ, καὶ τό-
τι μὲν ἐκ τῷ τυππᾶς, μηδὲ ἐκ
πίσαν, ἐπεξῆλθον. ἄλλ' ἱτόρον
ὁ ἀκρόχρτος πᾶς θύοις ἐπ'
ἐμὲ μακρῷ λάνειν. κομίσας
γὰρ μίς τὸ ὄρ', λαί μοι φορ-
τίον ἀδρὶν ἐπὶ θᾶς ἐκ τῶν ξύ-
λων, τότε μὲν πιπρᾶσκεν γιω-
ρῆ, πλοσίον οἰκουῦντι, ἐμὲ δὲ
τυμνόν, καὶ ἄξυλον κομίσας οἰ-
κασθ, λατρεῖς οὐκ αἶσθ με πρὸς
τὸν αὐτὸν δισπότην ἱργον ἀδύ-
σιον· τότε, δισπότης, τὸν ὄ-
ντι, ἐκ εἰδ' ὅτι βόσκομεν, δει-
νὸς ἀργὸν ὄντα, καὶ βραχύν.
ἀλλὰ μὲν νῦν ἐπὶ κλῆσθαι καὶ
ἄλλο ἱργον, ἐπὶ αὐτῷ γυναικὶ ὅ
παρβίον λαλῶν καὶ ὠρεῖαν
ἰσθ, ἢ πᾶσι, ἀπολακτῆσαι, ἐ-
πιταί διδόμεν ἐπ' αὐτὸς, ὡς εἰ-
τις ἱσθ' αὐτῶν πρὸς ἄρῳ, ὡδὲ
ἱρμῶν γυναικὶ λινῶν, καὶ
δάκνει ἐν φιλήματι σχῆμα
τι, καὶ πλοσιάζειν βιάζεται, ἐκ

confeci uia, cum non dare o-
tur illi facultas stuppam am-
plius incendendi, limo atq;
aqua plenā. At sceleratus ille
asinarius domum reuersus,
omnem in me culpam con-
iecit, asserēs me mea sponte
in ignem profiluisse. Alter
deinceps impurus puer in-
gēs aduersum me excogitat
malum: nam cū me ad mō-
tem deduxisset, grādi ligno-
rum imposito onere, rediens
uicino agricolae ligna uēdi-
dit, μετ' uacuum lignis do-
mum reducens, apud domi-
nū ueluti inutilem accusat,
inquiēs: Quid hunc asinum
amplius nutrimus frustra,
difficilem, tardum, grauem?
Inspice quæ sit eius cura: si
mulierē aut uirginem for-
mosam conspicit, euestigio
calcibus profiliens, cursu ad
eam fertur, tāquam homio-
nes ad mulieres dilectas so-
lent, & morsu tanquā oscu-
lo appetens, nititur concum-
bere: ex quo lites tibi et odia

παρίξῃ, πάντων ἰβριζομένων,
 πάντων ἀνὰ τριπομένων. καὶ
 γὰρ οὐκ ἐύλα κομίσει, γυνῶνα
 αἷς ἀγρὸν ἀπιδῶσαν ἰδὼν, τὰ μὲν
 ἐύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισ-
 σεν ἀποσφάμην, τὴν δὲ γυν-
 ῶνα ἐκ τῶν ὁδῶν ἀνὰ τρεῖς,
 γαμῶν ἐβόησεν, ὥς ἄλλος ἄλ-
 λος ἐκ δρυμῶν ἰδὼν, ὁμῶς αὖ
 τῇ γυναικὶ, ἐκ τῶν διασπα-
 ρώσας καὶ καλῶν ἐρατῶν.
 ὁ δὲ τὰντα πυνθόμενος, ἀλλ' οἱ
 μὲν ἡλπίσειν, ἴφην, ὅτι μὲν
 τι φορτεγῶν, καὶ ὄντας ἀν-
 θρωπίνους ἐρεῖ, ὡς γυνῶνας καὶ
 πᾶδας οἰστρομένης, ἀποσφά-
 ξασι αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἐγκατα-
 τοῖς λυσοῖ δοτι, καὶ τὰ ἑρῖα τοῖς
 ἐργάταις φυλάξαι. καὶ ὅν ἐρη-
 τὰς πῶς οὐτὶ ἀπίθανον, λύνει
 ἔτι κατὰ ψεύσας αὐτοῦ. ὁ μὲν οὖν
 ἀκάρῃ πᾶσι, ὁνηλάτης
 ἡμῶς ἔχειν, καὶ με αὐτίκα ὅ-
 θι ἐσθ' ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτι.
 καὶ γὰρ τίς παρὼν τότε γατό-
 νων γωργῶν, καὶ οὐτὶ ἐρύσας.
 πό μιν τὸ θανάτου, διηναῖ ἐπ'
 ἡμοῖς ἐσθ' ἀποσφάμνος· μὴ δὲ μῶς,
 ἴφην, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλγὺν
 καὶ ἀχθορεῖν διδάμνην, καὶ ἔ

omnibus conquerentibus pa-
 uentibusq; insurgunt. Enim-
 uero nunc ligna ferens, cō-
 specta in agrum abeunte fœs-
 mina, ligna abiecta disper-
 sit, mulierem tanquam cois-
 turus insequitur, donec alijs
 aliunde accurrentibus, mu-
 lier ab huius formosi ama-
 toris impetu liberata est.
 Hæc patronus credens: Po-
 steaquam, inquit, neq; piger
 ire uult, neque sarcinam fer-
 re, sed mulieres appetens,
 amores hominum imitatur:
 occidite eum, & intestinis
 uulturibus datis, carnes ope-
 rarijs seruate. Si quis quo-
 modo sit mortuus, quæret,
 fingite à lupo interemptum.
 Ad hoc absurdus ille puer
 gauisus, me subito parat iu-
 gulare. Sed fortè accidit ut
 uicinus quidā agricola me
 ab interitu uindicaret, quæ-
 dam consulēs aduersum me
 grauiora: Nequaquam hūc
 asinum occidis, inquit, pro-
 strino aptum, atq; oneri fe-
 rendo. Neq; etiam magnū,
 si in

μέγα ἔργον, ἰσχυρὰ δὲ εἰς αὐ-
θρόπυς ἔρωτι καὶ οἱ σὺ φέρε-
ται λαβὼν αὐτόν, ἐκίμει. τῆς
γὰρ ἰσχυροδότης ταύτης ἔρ-
μης ἀφαιρέσας, ἡμώρος τι δὴ
θῆς, καὶ πῶς ἔσται, καὶ οἷα
φορτίον μέγα, ἔστιν ἀχθόμε-
νος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπέρως ἔχῃς
ταύτης ὅλην τρέφας, ἀφίξομαι
δοῦρο, μεταξὺ τριῶν ἢ τετρά-
ρων ἡμώρων, καὶ σοὶ τούτων σω-
φρονέστερον προβάτης παρέξω
τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδοξον ἀ-
παύειν ἐπὶ νουῷ τὸν σύμβου-
λον, ὡς εἰ λέγοι· ἐγὼ δὲ ἤδη ἰδὼν
κρυόν, ὡς ἀπολήσω αὐτίκα
τὴν ἐν τῷ ὄντι αὐτῶν· καὶ ἔτι
ἐκίμει ἰθὺς ἐφ' ἑλῶν, ὃ γροῦμένῳ
δύνηται. ὥστε καὶ ὅλως ἀπο-
σιτῆσαι τῷ λοιποῦ ἰγνώσκων,
ἡρίψαι ἑαυτὸν ἐν τῷ ὄντι,
ἰθὺς ἐκπύων, θανάτῳ οἰκίστω
ὁλόκληρον ἔτι, καὶ ἀκίρῃ
νικρὸς τίθεται. ἐπεὶ δὲ ἦν
νύξ βαθεῖα, ἀγγελὸς τις ἀπὸ
ὅλης ἡλθον, εἰς τὸν ἀγρόν
καὶ τὴν ἰσχυρίαν, ταύτην λέ-
γων τὴν νύκτα κρύβω, τὴν ἑπὶ τοῖς
λεπτοῖς γροῦμένῳ,
καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, πρὸς
δολίῳ ὄψιν, ἀποστρέφει αὐ-
τὸς, ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας
ὑπὸ πολλὰς αὐτῶν ἄφρων τὴν

si in amores mulierum labi-
tur. castra ipsum. summota
enim ueneris cupiditate, mi-
tis erit & pinguis, cui nō sit
difficile etiam grauiſſimum
onus ferre. Si, quomodo ca-
stretur, ignoras, triduo aut
quatruiduo uirum adducam
huius artis peritiſſimū. Ap-
probatur à singulis qui ade-
rant, consilium. Hoc audiēs,
fundebam lachrymas, tan-
quam uir essem in asino de-
ſiturus. neq; enim uiuere am-
plius cupiebam, si fierem eu-
nuchus. Potius ergo aut ine-
dia deficere decreui, aut ex
monte aliquo me præcipitē
dare, ut morte misera effu-
gerem uitā miseriorem. At
nocte intempeſta superue-
nit in agros & uillam nun-
cius, puellam à latronibus
nuper raptam, & eius spon-
sum meridie iuxta littus de-
ambulantes, ab inundantis
maris aqua raptos atque

θάλασ-

ἐλάσασαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφαι-
 ρῆς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς
 τῆτο εἴ συμφεράς καὶ βασι-
 λευχεῖσθαι. οὐδὲ δὲ, οἷα δὲ λι-
 κρωμένους οἰκίας νέων διαπο-
 τῶν, ἔγνωσαν μικροῖς μέλει
 ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀλλὰ πάντα δι-
 ἀρπάσαντες τὰ ἑνδομ, φυγῇ
 ἐσώσαντο, οὐδὲ νομῶς τῶν ἱπ-
 πων ἑκάστη παραλαβὼν, καὶ
 πᾶσι, ὅσα λυσιτελεῖς ἦν, συλ-
 λαβὼν, ὡς κατὰ διανοίαν καὶ
 ταῖς ἱπποῖς. ἐγὼ δὲ ὑπερβόλῃ
 εἶ, φέρων φορτίον ὄντα ἀλυσθῆναι,
 ἀλλ' οὐκ ἔσμενος τὸ ἐμπέδιον.
 τῆτο εἴ ἐμὲ ἰδεῖν ἄλλω ἰστο-
 μῆτι καὶ τῶν νεώτερον ἄλλω ἰσθῆναι-
 τὸν δὲ δὲ ἀργαλίαν, καὶ τριῶν
 ἄλλων ἑμῶν τῶν ἑνδομ ἀνύ-
 σαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τὴν
 μακεδονίαν, βέροισιν, μεγά-
 λην καὶ πολυσύστημα. ἐνταῦθα
 ἐγὼ ἔγνωσαν οἱ ἀγορεύοντες, ἑμᾶς
 ἰδεῖν, καὶ ἑαυτοὺς. καὶ τότε δὲ
 πράξεις ἦν ἑμῶν τῶν ἰσθῆναι.
 καὶ ἐν τῇ οὐρανῷ, ἐν ἀγορῇ
 μέσῃ, ἐν τῇ οὐρανῷ. οἱ ἡγεῖται
 ἑνδομ ἰσθῆναι ὑβρίον, τὰ γόμα
 καὶ ἑμῶν ἀνύγοντες, καὶ τῶν ἑλκίσαν ἐν τοῖς ἑλκίσαν ἑλκί-
 σιν. καὶ τὰς μετὰ ἑνδομ, ἀλλ' ἄλλω, ἐμὲ ἡγεῖται ἀπολε-
 λημένον,

absorptos fuisse, hunc finem
 rerum et uita sortitos.
 Serui nouis dominis uacua
 domo, decreuere omnes ne-
 quaquam decetero seruitu-
 tem pati: raptisq; quæ in a-
 gris erant, aufugiunt. Qui
 equis præerat, adsumptis
 quæ poterat, mihi et equis
 imponit. Aegre ferebā non
 ferre me onus asino dignū
 lætabar tamen me euasisse
 id periculū exēctionis. Vnio
 uersa nocte cōfecimus lon-
 gum iter, tertia die in urbē
 Macedonia peruenimus Be-
 roeam, quippe magnā ac po-
 pulosam, in qua habitare sta-
 tuerat qui me ducebat, et
 simul iumenta uendere. Præ-
 co medio stans in foro nos
 proscribebat. emptores di-
 ligenter inspiciebāt omnia,
 aperientes os, atq; ex denti-
 bus etate cuiusq; coniectā-
 tes: et emerunt alij iumen-
 ta reliqua, me ultimum re-
 lictum præco iussit reduci

λαμῆλον, ὃ κέρυξ κίλισσον
αὐθις ἐπαυάγην ἐς οἶκον, ὅρῳ,
λίγην, εὐτ' ὅ μόν' ὄχι εὐρη-
κε λύγον. ἢ ἢ πολλὰ πολλάκις
δινυμέν, καὶ μετὰ πῖπτα νό-
μοις, ἢ γὰρ ἡμῶν τὸν δισπό-
τῳ, οἷον ἐκ αὐτοῦ αἰμῶ. λί-
ναιδ' γὰρ καὶ γίγνηται, τῶν
ὧς, τὴν θύρῳ τῶν Συρία εἰς
τὰς ῥώμας καὶ τὰς ἀγρὰς πο-
φρόντων, καὶ τῶν θύρῳ ἐκ τῶν
ἀναγκαζόντων, τῶν πωπρά-
σκεται, πολλὰς πάντιμους,
τριάκοντα δραχμῶν, καὶ τίνων
ἢ δὲ, τῶν δισπότῳ ἐπὶ ῥώμα
γόντ'. ἐπὶ δὲ ἡκομην, ἐνθα ὡ-
κα φίληθ' (τὸ γὰρ ἔχον
ἵναμα ἰὼν καμῆθ' με) μίγα
δύοις πρὸ τῆς θύρας ἀνακί-
πραγν, ὡς κοράσια, δῖον ὡ-
μῖν ἰώνημαι, καλὸν καὶ ἀδρόν,
καὶ καπνοδόκῳ τὸ γέν' ὅ. ἢ-
σαι δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὅ-
χλος λιναῖδων, συνδράμῳ τῷ
φιλῶν. καὶ πάντ' ὡς πρὸς τῶν
βολῶν ἀνιέρχονται. ἦσαν γὰρ
ἀλκῶς ἀνθρώπων εἶναι τὴν ἰω-
σμῆλον. ὡς δὲ ἄσπερον ὄντα τὸν δῖον, ἢ δὲ ταῦτα ἐς τὸν φέ-
λῳν ἰσχυρῶν, τῶν δὲ δῖον, ἀλλὰ νυμφίον σκοτῇ πόρῳ
ἄγας λαβοῦσα; ἵνα δὲ τῶν τῶν καλῶν γάμων, καὶ τι-

domum, inquit: Hunc so-
lum uides nō reperisse em-
ptorem. At fors multa reuel-
uens sapiens et commutās,
dominum minime gratum
parauit. Cinædus erat se-
nex, unus ex ijs qui deam Sy-
riā per uillas et agros cir-
cumferētes, stipem dea of-
ferre impellūt. huic magno
uenditor precio, drachmis tri-
ginta: quem ligatus sequor.
Vbi domum Philebi (hoc
emptori nostro nomē erat)
peruenimus, magna ad o-
stii uoce: ὁ Κοράσια, inquit,
seruum uobis emi pulchrum
ac grandem, genere Cappā-
docem. Erāt ea Κοράσια cio-
nædoru turba Philebi coad-
iutorum. qui omnes ad il-
lius uocem applaudentes,
existimabant uerum emptū
esse: ut uerὸ asinum uidere,
Philebum increpant, qui nō
seruum, sed sposum sibi ad-
duxerit suis nuptijs dignum,

ποὶς ταχίως ὁμῖρ πώλῃς τοῖς
 τῆς. καὶ οἱ μὲν ἔγχεον, τῇ δὲ
 ὑστέρῃ, σιωπᾷ τῶντο ἰσ' ἔρ-
 γον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον. καὶ
 τῶν δὲ ἐν σκευασάμενοι, ἰ-
 μὲν ἐπὶ θυκᾶν, εἰς τῆς πόλεως
 βηλαύνοντες, καὶ τῶν χώρων
 πορῆς μὲν. ἐπειδὴ δ' εἰς ἑὸν
 μὲν τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ
 μὲν ὁ θεοφύλαξ ἱστάμενος, ὃ ἢ
 αὐτῶν ὁμιλος ἐφύσατο ἐνθρον.
 οἱ δὲ τὰς μήτρας ἀπορρήψαν-
 τες, τῶν λιπαρῶν λιπώδους ἐν
 τῷ αὐχένῳ ἑλίσσοντες, τοῖς ἑ-
 φίσιν ἐτίμνοντο τὰς πῆχας.
 καὶ τῶν γλῶττων τῶν δόντων
 ὑποβάλλων ἱναγῶ, ἐτίμνον
 καὶ ταύτῃ, ὥς ἐν ἀναρῇ πᾶν
 τὰ πιπλῶσαι μαλακοῦ αἰ-
 ματι. ἐγὼ δὲ τὰ ὄντα ὄρων,
 τὰ πρῶτα ἔριμον ἔσως, μὴ
 ποτὶ χρεῖα τῇ θιῶ καὶ ὀνεί αἵμα-
 τ' γίνετο. ἐπειδὴ δὲ ἑλῶ
 κόψασθαι οὕτως αὐτοὺς, ἐν τῶν
 πορῆσιν πότων θιατῶν συνέλε-
 γον ὀβολοὺς καὶ δραχμὰς. ἄλλοι
 ἰσχυάδας, καὶ οἶνον, καὶ τυρὸν καὶ
 δόν ἐπίδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμ-
 νον, καὶ λιπῶν τῶν ὀνεί. οἱ ἢ ἐν τῇ
 τῶν ἐγχεόντων, καὶ τῶν ἐπ' ἑμὲ

ex quo certè pullos eiusmo-
 di quāprimū pararet. Ad
 hac cū rississent omnes ex-
 ercizio suo intenti, paratis
 domi sacris, mihi deam su-
 perimposuerunt. Ciuitatem
 ingressi, cum patriam perā-
 bularemus, in quādam uil-
 lam peruenimus, in qua ego
 deam ferens constiti. Quidā
 qui rei sacrae praerat, cum
 ueluti deo plenus nonnulla
 protulisset uerba, reliqui mi-
 tra proiecta caput subtus
 guttur ligantes, ensibus la-
 ceratos feriunt, linguam in-
 super foris dentes extensam
 quisq; incidit, ut breui tem-
 pore omnia sanguine mana-
 rent. Hic ego ualde extime-
 scebam, ne asini quoq; san-
 guine dea opus esset. Eo pa-
 cto cum sibi sanguinem edu-
 xissent, drachmas ἑ οβο-
 los à circumstantibus colli-
 gūt. Alij carycas praebēt, et
 uinum, caseiq; fiscellas: alij
 medimnos tritici atq; hor-
 deum in asini cibū. Ex his et
 habebāt uictū, et sacra dea
 faciebant.

καμφομενύλω βίον ἰδοράπσουον
 καὶ ποτι εἰς ὡμίλῳ τινὰ αὐ-
 τῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νια-
 νίσκου τῶν ὡμιλῶν μίγαον
 ἀγρούσαντες, εἰσέτισιμ ἔσω,
 ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἐπε-
 τα ἔκαστον ἐκ τῶν ὡμιλῶν, ὅσα
 σιωθῆναι καὶ φίλα τοιαῦτος ἀνθρώ-
 οισι κινάδοις ἡμῶν. ἔγω δὲ ἡ ὑπερα-
 γήσας ὡδὲ τῇ ἑμαυτῷ μεταβί-
 λῃ, ὅτι μέχρι νυκτὸς αὐτὸς ἡμῶν
 καὶ ἀναβῶσαι, ὡς τοῦ σχίτο-
 λαι, ἡβήσας, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ
 ἐκ αὐτοῦ μοι ἡ ἑμῇ, ἀλλ' ἡ τῷ
 ἑνὶ, ἐκ τῷ φάρυγγι, καὶ μί-
 γα ὡγκισσάμεν. τῶν δὲ ὡμι-
 λῶν τινος (ἔτυχον γὰρ τότε
 ἔνθεν ἀπολωλεκότες, καὶ τὸν
 ἀπολωλὸτα ἡτοῦ ὡμιλῶν) ἀκού-
 σαι τίς μὲν μίγα βοήσαντος,
 παρίρχονται ἔσω, εἰσέτι δὲ εἰς
 ἀπὸντες, ὡς ἑμῷ τῷ ἑαυτῷ ὄν-
 τος, καὶ καταλαμβάνουσι τὸς
 ὡμιλῶν, ἀρρητὰ ἔνθεν ἔργα-
 ζομένους. καὶ γίγνεται ἐκ τῶν ἑ-
 πεισιλθόντων πολλὸς γίγνεται
 ἔξω, καὶ ἐκδραμόντες, ὅλη τῇ
 ὡμίλῳ τῷ λόγῳ δίδωσκον τῶν ἰσθίων τῶν ἀσφαλγαιῶν. οἱ δὲ αὐτῶν
 μῆσοι δεινῶς ταῦτα ἰσχυρίζονται, τῶς ἐπὶ τοῦ στυγερῶς οὐδὲ
 ἔνθεν ἀφύλακτον. καὶ ἐπὶ τῷ ἑαυτῷ ἐκ τῇ ὁδῷ τῶν ἰσθίων,
 καὶ χαλῆ.

faciebant. Perambulātibus
 illis aliquando uillam quā-
 dam, iuuenem grandiore[m]
 à se conspectum expiscati,
 domum in quā forte diuer-
 terant, deducūt. Illi mulie-
 bria (ut illis nefarijs cinædis
 mos erat) perpepsi sunt: ego
 dolēs me in asinum esse uer-
 sum, cum tantum scelus non
 possem ferre: O 'scelesti, cū
 uellem exclamare, pro uoce
 hominis magnum rugitum
 dedi. Quidam ex ea uilla a-
 missum asinū quærentes, rea-
 pentē audito rugitu, nullo
 præmonito ingrediuntur do-
 mum, quum æstimarent me
 suum asinū esse, repertis qui
 infanda patrabant cinædis,
 multo cum risu locū egressi,
 scelestam sacerdotum nequi-
 tiam per totam uillā diuul-
 gāt. Illi ob eorum scelera de-
 prehēsa, pudore territi, pro-
 xima nocte abeunt. Cum in
 locum solitariū peruenissent

ἱχαλίπαινον, καὶ ὀργίζοντο ἐς
 μοὶ μὴνύσαντι τὰ ἱκάνων μν
 σθένει. καὶ τότε μὲν ἀνικτὸν
 τὸ δαυὸν ἦν, καθὼς τῷ λόγῳ
 ἀνέειν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο
 ἐκίτ' ἀνικτὰ· τίω γὰρ διὸν ἀ-
 φιλόνοτον με, καὶ χαμαὶ καθὰ
 θεμενοί, καὶ τὰ σπύματα μου
 πάντα πορίσασσάντων, γυμ-
 νὸν ἦδη προσέειπ' ἐμὲ δειδρῶ
 μεγάλῳ, αἶτα ἱκάνη τῇ ἐκ τῶν
 ἀσπράγγων μάστιγι παλόντῃς,
 ὀλίγον ἰδέεσθαι ἀποκτείναι, δι-
 λούοντίς με τῷ λοιπῷ ἄφρονον
 ἄνθρωπον βοφόρῳ. καὶ μὴ καὶ
 ἀποσφάξαι μετὰ τὰς μάστιγας
 ἰδολοῦσάντων, ὡς ἐς ὕβριν αὐ-
 τὸς βαλόντα πολλῶν, καὶ τῆς
 καὶ μετὰ ἐκ ὀργασμένων ἐκβα-
 λόντα. ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκ-
 τεῖναι, δεινὸς αὐτὸς ὁ θεὸς ἰδὺ
 σῶπῃσι, χαμαὶ καθημένον, καὶ
 ἐκίχουσα ὅπως ἐδούοι. ἐν τού-
 θῳ οὖν, μετὰ τὰς μάστιγας,
 λαβὼν τίω δόσκειναι, ἰβάνει-
 ζον. καὶ πρὸς ἱσπύραν ἦδη κα-
 ταλύμενον ἄς ἀγρὸν πλάττω.
 καὶ αὐθρόπῳ, καὶ ἦν οὐτ' ἐνδορ. καὶ τίω διὸν μάλα ἄσ-
 μιτ' τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίαις αὐτῇ προσέγαγεν.
 ἐνθάδε εἶδα μέγαν ἰνδῶνον αὐτὸς ὑποστάς. τῶν φίλων γὰρ

increpabant me irati admo-
 dū, quod eorū mysteria pro-
 tefecissem. Tolerabile hoc
 erat damnum, uerbis mala
 audire: quod sequitur, non
 ferendum. deam quippe de-
 ponētes, sublata sella, nudū
 arbori robustæ alligant, de-
 inde fuste ex neruis facto,
 me ad necem uerberant, iu-
 bentes in futurum esse taci-
 turnum. & simul post uer-
 bera me statuunt iugulare,
 qui uillicorum iram in se in-
 citarim, neq; per me licuerit
 facere consuetum quæstum:
 sed ope iacētis bumi deæ id
 prohibentis, ne deesset qui
 eam ferret, eadem effugi:
 post multas tamen plagas
 reposita supra me dea, iter
 profecuti sunt. Vesperī in
 hominis opulenti prædium
 peruenimus, qui liberior
 nos domj excipiens, sacra
 Deæ peregit. Hic ego in-
 gēs periculum adij. Amicus

τις τῶ Λισπότη τῶν ἀγρίων
 πικρὴ δῶρον, ὅντις ἀγρίοις
 ῥόν· τῶτον μάγειρος σκοδά-
 σαι λαβών, βαθυμίᾳ ἀπώλι-
 σι, λιγυρῶν πολλῶν λαβράσις
 ἔστω παρὰ λῶν. ἰδί διδίδε
 πλεῖστα πολλὰς, καὶ βάσα-
 νοις ἐν τῇ ἀπώλειαι τῷ μύρῳ,
 ἔγωγε ἐρεμάσαι ἐαυτὸν ἐν τοῦ
 τραχήλου. ὃ ἢ γυνὴ ἢ τέτις, κα-
 νὸν ἐξάσεις ἐμὸν, ἀλλὰ μήτις
 ἀποθνήσκῃ, ἔπειτα, ὃ φίλτατι,
 μήτις ἀθυμῶσι αὐτῇ δῶς σιαν-
 τὴν· ὃ ἐβόμην· γὰρ μοι, πρᾶ-
 ξαι δὴ πάντα. τῶν λιναίων
 τὴν ὄσιν λαβὼν ἔγω, αἰετὶς
 μου χωρίον· ἡ δὲ περὶ σφάξαι
 αὐτὸν, τὸ μίρον· καὶ ἐκείνο,
 τὸν μύρον ἀποτιμῶν, ἡ δὲ μί-
 στρον, καὶ σκόδασις, τῷ δι-
 σπότῃ ἀπόδοι· καὶ τὸ ἄλλο
 ὅντις, ἡ δὲ τῶν ἡμετέρων
 ἀφ᾽ οὗ· ἡ δὲ γὰρ ἀποδοῖς, οἷο
 χρᾶσαι ποιεῖ, καὶ ἀναίαντες.
 ὅρῃς δὲ, ὡς ἔστιν ὁ σαρκῶς,
 καὶ τῷ ἀγρίῳ ἐκείνῳ πάντα
 ἀμείνων. ἰδί μάγειρος, τῆς
 γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βέλουςμα, ἄριστα, ἔγω, οὐ ὡ γυνὴ ταῦτα.
 καὶ τῷ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φονεῖν ἔγω, καὶ τῷ μὲν
 ἔδωκε πικράειται. ἰδί μὲν οὐκ ἀνίσταται· οὐκ, οὐκ μάγειρος,

quidam nostri hospitii par-
 tem sylvestris asini ei dono-
 misit, quam canes qui intus
 occlusi erāt, coqui negligē-
 tia comederunt. Hic prater
 modum, ne domini iussu uo-
 pularet, cum de morte cogi-
 taret, consilio mulieris pe-
 percit uitæ. Si mihi credes,
 inquit, te saluabis, et re-
 sarcies hoc damnum. Habent
 hi cinadi asinum, quem si
 deduxeris in desertum locū,
 facile illum potes occidere,
 sumptaniquē ex eo partē pa-
 rare in cibum domino: reli-
 quū corporis in præcipis ab-
 iice. existimabunt cinadi au-
 fugisse asinū, neque amplius
 deberehēdi posse. hic uerò as-
 sinus pinguis est, et persimili-
 lis sylvestri. Approbato mu-
 lieris consilio, coquus intel-
 ligēs hoc pacto iram patro-
 ni declinaturū, mihi propin-
 quat, ut cōsultum facinus pa-
 traret. At ego quid de me

ἰμὲ πλανοῖμιν ἵσως, τῇ γυναικὶ
 ταῦτα συνιθελοῦντο· ἰγὼ δὲ,
 τὸ μέλλον ἔδω περιωρόμην, &
 ἑράτιστον ἴγνην τὸ σῶσαι ἐ-
 μποτέρην ἐκ τοῦ Λαονίδου. καὶ ῥῷ-
 ξας τὴν ἑαυτά, ὧς διαγόμενῳ,
 καὶ ἀποκριθῆσας, ἑμὲ δρι-
 μῶς ἔσσω, ἐνθα ἰδόντων οἱ Λί-
 ναιδοί, σὺν τῷ Δισπότῃ τῶν
 ἄγρων. ἐν ταῦθα ἀσδραμὼν,
 αὐατρίπῳ πάντα τῷ σκιστρί-
 ματι, καὶ λυχνίαν καὶ τραπί-
 ζας. ἡ δὲ γὰρ μὲν ὤμῳ κομψόν
 τι τέτο πρὸς σκετρίαν ἑμὴν
 ὠρνεῖσθαι, καὶ τὸν Δισπότῃν τῷ
 ἄγρῳ ἑλθεῖν δύνως, ὥς ἀ-
 γήρωχον ἵεναι, ἰαὶ καὶ ἀπληθύν-
 τα, φυλάττειν αἰσφαλῶς. ἀλ-
 λά μιν τέτο τὸ κομψόν, ὥς ἵσχα-
 τον ὠνέγκει λινδύν, λυτῆρ δὲ
 ξαντὴς μιν, ξίφει πολλὰ ἔδω, καὶ
 λόγχας ἐπ' ἑμὲ ἵσπασσάντο, καὶ
 ξύλα μακρὰ, καὶ ἄχον οὕτως,
 ὥστε ἀποκτείναν μιν. ἰγὼ δ' ἱέρων
 τὸ δαυτὸ τὸ μέγιστον, δρόμῳ
 ἔσσω παρήρχομαι, ἐνθα οἱ ἑμὲ δι-
 σπύται νομιμῆσιν ἔδω ἑμὲ λιν-
 νοῖται

οἱ δ' ἵσπασμένοι τῷ, συγκλείουσι τὰς θύρας σὺν μάλα ἱερωτοῖς. ἰπῶ
 δ' ἔδω ἄρβροι ἦν, ἀράμνοις τῶν θύων αὐτοῖς, ἀπὸ τῶν ἁμαρτίαις ἀντὶ
 ταῖς· καὶ ἀφ' ἑκὸς ἐς ἑμὲ ἄλλω μετὰ ἄλλω καὶ πολλοὺς ὄντων,
 ἔνθ' ἱ

futurum esset praevidēs, op-
 timū factu duxi id pericu-
 lum subterfugere. Igitur ef-
 fracto quo ducebar loro,
 prosiliens feror intus cirsu,
 ubi cinædi cum hospite cœ-
 nabant. subito eo aduentu et
 lumen & mensam subij, e-
 xistimans hoc scitum inuen-
 tum saluti mihi futurum, do-
 minumq; euefugio me ocios-
 sum aliquo tuto in loco de-
 tenturum: verum hæc res in
 extremum est mihi uersa dis-
 scrimen. nam furiosum me
 opinati, ensibus, iaculis, lon-
 gis baculis, uelut occisuri me
 appetiuerunt: quo periculo
 perspecto, in interiora do-
 mus, ubi cinædi dormituri
 erant, curro. Illi ostium loci
 exterius occludunt. Diluculo
 nebulones illi, dea mihi su-
 perposita, recedētes, ad aliā
 ciuitatem copijs & opibus
 potentem perducunt: in qua

noctant

ἢ καὶ λαυτέρου τι ἱερῶς
 εἶδεν, τίς δὲ μὴ μάταια
 ἐν ἀνθρώποις εἰκίε, ὅτι δὲ παρ
 ἱεράτοις μάλα τιμωμένους,
 ἐπὶ χυρὶς δάμον· τὸ γὰρ οἰ-
 κῶσι, οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσμενοι
 τίς ἐν τῷ θεῷ ἐπεδείξατο, τῷ
 σφῶν αὐτῶν θεῷ σωσιμῶσαν
 τῶν, ἡμῶν ὅτι εἰκίαν ἀπεδείξαν
 ἀνθρώπων περὶ τῶν, ἐν ταύτῃ
 οὐχὶς ἡμῶν οἱ δὲ σπῶν δια-
 τρέψαντες, ἀπείναι ἔθελον εἰς
 τὴν πλείον πῶλον, καὶ τίς θεῷ
 ἀπείναι τὸς ὑδὶ χυρὶς, καὶ αὐ-
 τοῖς τὸ τίμα· παρὰ τὸν
 τῶν, ἱεράτοις αὐτῶν, καὶ ἐν-
 τὸς ἐν ἡμῶν, ὅτι λαυτέρου ἔξω. ἐν
 καὶ ὅτι εἰς εὐσεβῆς, εἰς τὸ τίμα
 καὶ ἱεράτοις παρὰ τὸν τῶν, αὐτῶν
 ἱεράτοις, φιλῶν χρυσῶν ἐκείνων
 τῶν, ἡμῶν καὶ τῷ θεῷ ἐφάρμο, οἱ ὅτι
 λαυτέρου αἰσθόμενοι τῶν, εὐσε-
 βῆς ἱεράτοις, αὐτῶν εἰς πλείον
 ἱεράτοις, καὶ ἀπὸ τῶν τῶν ἀπὸ
 τῶν ἱεράτοις, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐν
 τῷ ἱεράτοις, καὶ εὐσεβῆς καὶ ἱεράτοις
 οὐχὶς ἱεράτοις, καὶ ἀπὸ τῶν
 τὸ λαυτέρου αἰσθόμενοι, καὶ ἱεράτοις
 οὐχὶς πᾶντα, ἱεράτοις αὐτῶν ἐν τῷ ἱεράτοις τῶν θεῶν. ἀπὸ τῶν
 οὐχὶς τῶν γυναικῶν, ὅτι ἐπὶ τῶν, καὶ τῶν ὅτι εἰς τὴν ἀπὸ τῶν ἱεράτοις

nouum interuenit prodigiū.
 nam cū dea priuata domus
 diuerforium abnueret, in tē-
 plo seponi iussit eius loci, qui
 à ciuibz maxime coleretur.
 Illi libenti animo deā exter-
 nam prope suum deū in tem-
 plo collocant: nobis tradunt
 pauperculae hospitium do-
 mus. Hic plures cinadi dies
 commorati, cum abire uel-
 lent, deamq; à ciuibz pete-
 rēt, templum ingressi deam
 asportant: uerū facinorosi
 homines pbialam auream ē
 templo ablatam furto, infra
 deam recondunt. qua re paz-
 lam facta, ciues nos insecu-
 ti, ut appropinquarent, ex
 equis defilientes, cinados ca-
 piunt, impios illos ac sacri-
 legos appellātes, cum pbia-
 lam ereptam repeterēt: &
 scrutati singula, eam repe-
 riūt in sinu Deae absconsam.
 Quam ob rē hos muliebres
 uiros colligatos, in urbem-
 que traductos, in carcerem

λησι, τίν ᾗ θύον, τίν ἐπ' ἑμοὶ
 νομισμένῳ ἀράμενοι, ναῶ
 ἄλλῃ ἰδωκαν, τὸ ᾗ χρυσοῖον τῇ
 πολιτιδιθεῖν πάλην ἀπέδωκαν.
 τῇ ᾗ ὑποβραία, τὰ τι σκόνε, καὶ
 μὴ πιπράσκειν δέγνωσαν. καὶ
 ἀπιδουῖό με ξένῳ αὐθρόπῳ,
 τίν πλησίον ῥώμῳ οἰκοῦντι,
 τίχων ἔχουσι ἀρτίς πείτην.
 οὐτός με πᾶρα λαθῶν, καὶ πυο
 γῶν μεδίμνε δίκαιον ὠνοσάμενο
 σ, ἐπὶ βίαις μοι τ' πυρὸν, ὡς
 ἱαυτὸν ἤλαυνον, ὁ δὲ ἀργα
 λῆαν. ὡς δὲ ἦνομιζν, εἰς ἀγειμι
 εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὅρῳ πολὺ
 πληθύνειν δόμον ὁμοδίαρ ἐλῆκο
 νῶν. καὶ μύλαι πολλὰ ἦσαν, καὶ
 πᾶσαι ἴτοις ἐστρίφοντο. καὶ παύ
 τα ἐκείνα μετὰ ἡμῶν ἀλσύρων, καὶ
 τότε μὲν με, οἷα ξένον δόλον,
 καὶ φορτίον βαρύνταίον ἀράμε
 νον, καὶ ὁ δὲ ἀργαλῆαν ἀργε
 μέλον, ἀνὰ πᾶν ἔδειξεν ἐνδοῦν
 ῶν. τῇ δὲ ὑποβραία, ὁ δὲ ἐν
 τοῖς ὁμμασιν ἐπιπείρασεν ἑαυ
 τὸν, ἐπὶ δὲ γυνύσει με τῇ ῥώμῃ καὶ
 μύλῃ, εἴτα ἤλαυνον. ἐγὼ ᾗ ἴο
 πιστάμῳ, ὅπως χρὴ ἀλῆν, πολλὰν
 μάτην ἤλπισα λαβόντες γὰρ πολλοὶ
 τῶν ἐνδοῦν βα
 μῆριαι, ὁρίϊσανταί με, καὶ μὴ
 προσδοκῆσαντα, ὡς ἐχόρωντα,

cōiiciunt: deam. ἢ, alio in tē
 plo ponētes, aurū suo deo re
 stituunt. Postera die res
 eorū, et me insuper uendūt.
 Ego à pistore incola propin
 quioris uillæ emptus sum, im
 positusq; decē tritici quos e
 merat medimnī, in uillam
 difficili atq; aspera uia per
 ductus. Erāt domi iumenta
 conserua, molæq; plurimæ
 ab illis agitata, omnia intus
 farinæ plena: me uerò, uclu
 ti seruū nouū solent, ac de
 uia propter grāde onus fes
 sum, eo die quiescere sinunt.
 postridie me iugo molæ alli
 gatum, linteo uelatis oculis,
 molere iubēt. planè noram,
 id sæpius expertus, quo pa
 cto esset molēdum: sed simu
 lans me eius operis rudem,
 frustra quietem speraui: nā
 plures qui aderant, acceptis
 baculis de improviso me id
 minime expectantem (ne
 que enim aspicere poterā)

πάρσιμ ἀδρόα τῇ χειρὶ, ὥς τι
 μεῖν δὲ τὸ πλὴν ἔσται, ὡς πορὶ τρέμ
 λιν, ὅρα πῶς τρέφεται. καὶ
 πέρα ἱμαθον, ὡς χερὶ τὸν δῶ-
 λον ἐς τὸ τὰ δῶλῳ ποιεῖν, μὴ
 πρὸς μιν τὴν χεῖρα τὸ δῶ-
 λον, ἀλλὰ τὸν πᾶν γίγνεται
 μα, καὶ ἀδρόα τῷ σώματι,
 ὥς τῷ με δὲ δισπότης πω-
 λῶσαι. καὶ ἀπο δίδεται με ἀν-
 θρώπῳ λυπερῷ τὴν τέχνην· οὐ
 τοι γὰρ ἔχει λυπερῷ, λαβὼν γινω-
 γᾶν, καὶ τὴν ἐχόμενῳ ἔργον. δ
 δισπότης οὖν ἔωθεν ἐπιθᾶς
 με τὰ λάχονα, ἐκόμενῳ ἐς
 τὴν ἀγοράν, καὶ παραδὸς τοῖς
 ταῦτα πωλῶσιν, ὥς με
 πάλιν ἐς τὸν λυπερῷ, ἔτα ἐκ
 νῶ μὴ καὶ ἱσκαπῆ, καὶ ἐφύ-
 ται, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
 ἐπύγῃ, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ ἐφύ-
 κειν ἀργός. ἦν δὲ μοι δισπότης
 ἀλγυνός· ὁ τότε βίβῃ· πρῶτον
 μὴν, ἐπὶ χερσὶν ἔσται ἦν, ἐξ-
 κᾶν· ὁ δὲ αὐτῷ τρέμα ἔχον
 ἀγοράσαι, ὅς ἐπος ἐμοί. καὶ
 ἀνυπόδκτῃ, πηλὸν ὑγρὸν,
 καὶ πᾶν σκληρὸν καὶ ὀξύ,
 ἐπάτω. καὶ φαγῶν τὴν μόνον ἀμφοτέρους ἦν, θρίδακας πω-
 λῶς καὶ σκληράς. καὶ πᾶσι δὲ βίβῳ ἦν ἦν ἐς τὸν λυπερῷ, ἐπὶ γὰρ

adeò percusserunt, ut euesti-
 giò more turbinis circūdū-
 cerem molā: expertusq; sa-
 nè didici seruum ad ea quæ
 fiēda sunt, promptū esse de-
 bere, neq; expectare domi-
 ni manum. Bo labore admo-
 dum macer euasi, & corpo-
 re debilis: quapropter hor-
 tulano me uendidit, qui hor-
 tum ceperat colendum. Is o-
 lera in forum mea opera fe-
 rebat sæpius, agro deinde
 effodiendo, plantandoq; ac
 rigando intentus, ego inte-
 rim ociosus, sed uitapropter
 frigus (erat enim hyems) sa-
 tis molesta, cū patronus ne-
 dum mihi, sed nec sibi lectū
 parare posset: me tū molle
 lutum, tum dura terra atq;
 acuta multum offendebat.
 Cibis item lactucæ amarae,
 ac præduræ erāt. Ambobus
 cōtingit aliquādo nobis ad
 hortū adcūtibus, ut obuiare

III

οὐ αὐτὸν γονῶν, στρατιώτης
 πολλῶν ἡμιφιδυμένων, καὶ τὰ
 πρῶτα, λαλῆς πρὸς ἑμᾶς τῆ
 Ἰταλῶν φωνῆ, καὶ ἤρτο ἢ λυπε-
 ρόν, ὅπως ἀπάγοι τὸν ἄνθρωπον ἐμῶν.
 ὁ δὲ, οἶμαι, τὴν φωνὴν αὐτοῦ οὐκ ὤν, καὶ
 ἔειπεν ἀπεκρίνας· ὁ δὲ ὄργισθαι
 ἔμελλεν, ὡς ὑπερβολικῶς, καὶ αἰσ-
 τῆ μάστιγι ἢ λυπερόν. ἔπειτα
 οὐκ συμπλῖναι αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ
 ποδῶν ὑποστάσει, αἰετῶν ὁ-
 δὸν ἐκτρέφει, καὶ ἐξέμεινον ἐπαρ-
 ᾶται, καὶ χεῖρ καὶ ποδὶ, καὶ λῖθῳ τῷ
 ἐν τῇ ὁδῷ. καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ
 αὐτὸν μάχιστο, καὶ ὑπὲρ, ἀσφα-
 ταῖς, ἀποκτενῶν τῇ μάχαιρᾳ.
 ὁ δὲ, ὡς πορὶ αὐτὸν ἐκάνει δίο-
 δαχῶς τὸ ἀκινδυνώτατον, σπᾶ-
 τῶν μάχαιραν αὐτῆς, καὶ ῥίπτει
 πῆρρον, ἅτα αὐθις ἐπὶ τὴν ἑσπέρην.
 ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-
 φόρητον, ψεύδεται ὡς τιθηνῶς
 ἐν ταῖς πληγαῖς. ὁ δὲ ὄσους ὠδὶ
 πύτων, ἢ καὶ αὐτῶν, ὡς ἄχι, ἑσπέρην
 οὐκ ἀπολείπει· τῶν δὲ μάχαιραν
 βασιλάσας ἐπὶ ἐμῶν, ἤλαυνον ἐν
 τῶν πόλεων. ὡς δὲ ἤλθον, τὸν
 καὶ λυπερόν αὐτῶν, συνόργον τινα
 ἐπὶ δακτύλου γυμνῶν· αὐτὸς δὲ,
 οὐκ ἐκδιδῶν τὸν ἐκ τοῦ δακτύλου, ἐρύπτει αὐτὸν ἐμῶν, πρὸς

mus generoso viro, ueste indi-
 tomilitari: qui primum uer-
 bis Italidis hortulanū allocutus,
 petijt ab eo, quod a sinu du-
 cat. ille uocem militis (ut o-
 pinor) non intelligens, nihil
 respondit. Miles id ueluti se
 contemptū ferēs molestus,
 hortulanum fuste cum per-
 cussisset: ille militem ample-
 xus, ad terrā in uia prostra-
 uit. iacentem tum manibus,
 tum pedibus, tum saxo ferit.
 Miles cum se tutaretur, mi-
 nareturq; si exurgeret, se il-
 lum ense interfecturum: bor-
 tulanus quid de se futurum
 esset prae monitus, extractū
 ē uagina ensem, additis uero
 beribus longē proiecit. Mi-
 les uitae periculo motus, se
 ob uerba mortuum simu-
 lat. quod ueritus hortulanus,
 iacentemq; relinquens, ense
 supra me posito, in ciuitatē
 pergit: datoq; alteri ad co-
 lendum horto, ob timorem,
 penes amicū unā me ducēs,
 ibi latenter diuertit: deinde

ἰλιούτους, οὐδὲς ἀνέκραγον· οἱ
 δὲ ἰαλῶνισαν ψυδῶ λίγον-
 τός. καὶ οἱ ἀρχόντες ἔσω πα-
 ρελθόντες, καὶ πάντα ἀνι-
 ρουμένων, ὠρίσκεισι τὸν ἱ-
 μὸν δισπότῳ, τῇ λιβυτῷ ἰγ-
 κινέου. καὶ λαβόντες, τὸν
 μὲν εἰς τὸ δισμοτήριον πῖμ-
 πασι, λόγους τῶν τιτολημνί-
 νων ὑφίστα, ἡμὶ δὲ ἑαῖτο
 βραχέστατος, τοῖς στρατιώ-
 ταις ἰπιδόκευ. πάντες δὲ
 ἄσπετον ἰγίλιον, ἡδὲ τῷ μὲν
 σαυτεῖ ἐν τῶν ἰσφῶν, καὶ
 προσέειπε τὸν ἑαυτοῦ δισπό-
 τῳ, ἡμῶς τοι ὅς ἐμὲ πρῶτον
 ἦλθον εἰς ἀνδράπους ὁ λόγος
 εἶπες, ὅς οὖν πικρὰ ψῆφος. τῇ
 δὲ ὑπεράϊα, τί μὲν ἔπαθες ὁ
 λιμπρός, ὁ ἐμὲ δισπότης, ἐκ
 οἷδα. ὁ δὲ στρατιώτης πολλὰ
 σαρμὶ ἔγνω, καὶ πιπράσκει
 με πέντε καὶ ἑκατομμύρια
 πῶν. ὁ δὲ ὠνεσάμενος, θέρπε
 πῶν ἢν ἀνδρὸς σφιδραπλη-

σίον, πόλει τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἐλμύγιστος, Θισσαλονίης. εἶ-
 πες τέχνῳ ἔχει ταύτῳ· τὰ ὅσα τῷ δισπότῳ ἰσκαύασι, καὶ
 ἔχει καὶ ἀδελφὸν σὺν Ἀσλον, ἀπὸς πίπτην, καὶ μελίππηλα λιρο-
 νῶν ἐπιστάμενον. εἰ τοι οἱ ἀδελφοί, οὐ σκῶσι τὴν ἀνέστησαν ἀλλήλοις,
 καὶ ἡπίλυνον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκῶσι τὴν τέχνην ἄχρη ἀναμμεγ-
 μένα,

statim exclamant in mendac-
 cio deprehensos. Scrutates
 singula, hortulanū inuenie-
 runt in arcula iacētē. ex-
 tractum iudicibus tradunt,
 errati pœnam daturū. Me
 inferius demissum dant mi-
 litibus. Ridebāt in me uersi
 omnes, qui meo indicio pro-
 dissem dominum: ex quo id
 uerbum primum prodijt in
 uulgus, Exdasino cōspecto.
 Quid deinceps patrono ac-
 ciderit, ignoro: miles me co-
 mit minis uiginti, qui mi-
 nister erat uiri prædiuitis
 Thessalonicae Macedoniae
 ciuitatis. Eius ministerium
 erat epulis parare diuini.
 Cum isto conseruus frater
 habitabat pistior, placentis
 melle conficiens: commuo-
 nia suæ hie erant artis uten-
 silia atque instrumenta.

Hi

πῶμά με ἐν αὐτῷ σώειν τρι-
 φῆς πάλιν καλὸν ἰγνύναι, καὶ
 τὸ δέμας ἰπασθῆναι τῇ τριχὶ
 ἀπείσπαστον. οἱ δὲ γυναικῶταί τοι,
 μέγαν τί με καὶ πόνον ἰρῶνός σε,
 καὶ τὰ λευκίδια μὴ λαπανύω
 μέλας, ἀλλ' ἐν ταύτῃ μέτρῳ ἔν-
 τε, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τοῦ
 ταλμημέτην τῶν ἱμῶν. καὶ
 προσελθόντες, ὥς εἰς τὸ βαλα-
 νῶν ἀπὸντες, ἵπασται τὰς θύ-
 ρας συγκαλέσασθαι, προσκα-
 λόντες ὅπῃ τινι τὰ ἱμῶτα τῇ
 θύρᾳ, ἱσοποιοῦντι τὰν πόρ. καὶ
 γὰρ τότε τῷ δέμας μὴδὲν αἰδῶν,
 ἄριστον προσελθόν· οἱ δὲ τὰ
 μὲν πρῶτα ἰγνύνον, ἰρῶνός σε
 ἀρετῇ ἀπεισιν. ἄτα δὲ τὸς
 ἀμολύει ἐκάλειν ἰδὲ τίς
 ἱμῶν βίαν· καὶ γίγνεται πολλὸς
 ὄμιλος. καὶ ὁ δισπότης αὐτῶν
 ἔκκειται τῷ γίγνεται, θορύβος ὄν-
 τος ἐξέρχεται, καὶ ἄρτι τινα, ἵπ-
 ας τοσούτοις οἱ ἐξω γιγνώσκουσιν. ἵπ-
 ας δὲ ἡκούσι, καὶ ὁ ἀνίσταται τῷ
 συμμοσίου, καὶ διακύνειας ἀ-
 σκῶν, ὅρα μὴ σὺς ἀγρίᾳ μίσηται
 ἐκαστὸν ἐκείνου, καὶ μέγα ἐν γίγνεται ἀναβήσας, ἀσπρίχας αἶσιν. καὶ γὰρ
 σφίδρα ἔχοντες ἐπὶ τῷ δισπότη, ἐκαστὸς ἑμὰ καὶ λίχον ἐκάλει-
 πται. ὁ δὲ πολλὸν ἔχων ἐπὶ ἱμῶν γίγνεται, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐκάλειν καὶ

sum corpore pinguior, adeo
 ut pellis ex pilis nitidis adeo
 modum luceret. Illi me pin-
 guiorem factū uidentes, hor-
 deum uero nequaquam mi-
 nui, in suspicionem mei duo-
 cti, simulant se foras ire la-
 uandi gratia. clauso ostio,
 quid agam, per rimulas aspi-
 ciunt. Ego ignorans dolum,
 ad prandium proficiscor. Illi
 primò ridere incipiunt in ci-
 bo afini desueto. Conseruit
 deinde ad id spectaculū uo-
 cati, rident simul omnes ue-
 bementius, adeo ut patronus
 peteret, quidnam accidisset
 ut adeo efferrentur risu. Ve-
 causam percepit, surgens à
 symposio, atq; introspectiēs,
 posteaquam me uidit sylue-
 stris apri frustra edentem, sta-
 tim ridens se intus corriguit.
 Ego ægerrime tuli me a fur-
 to gula fuisse deprehensum.
 Ille suborto risu me iubet

δου ἄγιναι, αἱ τὸ ἐξένυ συμ-
 πύσιον. ἔπειτα τρέπεις μοι
 παραβῶναι ἄπι, καὶ εἶναι ἐπ'
 αὐτῇ πολλὰ τ', ὅσα μὲ δυνάσθην
 ἄλλω ἔνυ κατὰφωγῆν, ἑξία, λο-
 πάδας, ζυμαί, ἰχθῦς ἔτε μὲν,
 γάρω καὶ ἰλαίω κατὰκημεύς, ἔ-
 τε ἢ, τὰ πῦνι ὑδνιχυμεύς. ἡ δὲ
 γὰρ τίς τὸν τύχην ὄρω ἢ δὲ ἀπα-
 λῆν μοι προσμεθίσσας, καὶ μα-
 θῶν ὅτι μὴ ἔτε μόνον τὸ παρο-
 γνίον ἀνὰσώσῃ, καὶ τοι ἦδ' ἐμ
 πληκτομένης, ὅμως ὀρίσων, τῇ
 Τραπεζῇ παρατάς. τὸ ἢ συμπύ-
 σιον ἐκλονέτω τῷ εἰλωτῇ. καὶ τις
 ἄπι, καὶ πίσι τ' οἶνον ἔτος ὄντος,
 ἡν τις αὐτῷ ἐκβρασάμενος ἔπι-
 σθ' καὶ ὁ δισπότης ἐκίλσῃ, ἡ δὲ
 γὰρ τὸ προσγυγῆν ἐπινον. ὁ ἢ,
 οἶον ἀπὸς, ὄρω μὴ ἐτῶμα παρο-
 γάδοξον, τὸν ἢ τῇ μὲν ἡν ἐμὴν
 ἐκίλσῃ τ' διοικῇ τινι κατὰβα-
 λῆν τῷ ἐμὴ ὠνησάμεν, καὶ ἄλ-
 λο τοῦτον. ἐμὴ ἢ παρίδωνον ὁ
 πελοσθίρῳ τινι τ' ἡν τ' νανί-
 σκων, καὶ ἄπι κατὰγῆν, ὅσα ποι-
 ῶν μάλιστα, ψυχαγωγῆν αὐτ'
 δυναίμεν. τῷ ἢ γὰρ ῥέδια ἔρπασ-
 τα ὑπὲρ γὰρ ὄντος, ἔς ἄπαν-
 τα, διδασκόμενος. καὶ πρῶτον ἢ,

iubet in cōuiuium deduci: de
 inde mensam parari adeo
 multis cibis, ut nullus alter
 asinus eos potuisset edere.
 Cochleæ crudæ erant, pisces
 partim garo et oleo, partim
 sinapi conditi. Fortunâ ego
 arridentem mihi sentiens,
 cogitansq; his iocis salutem
 mihi afferri posse, mensæ ad-
 stans prandium sumpsit: qua
 ex re uniuersum conuiuium
 se in risum effudit. Cum di-
 xisset quispiam: Bibet hic a-
 sinus & uinum, si quis minis
 stret: idq; patronus iussisset
 afferri, oblatum potavi. hoc
 ille præter modum admira-
 tus, duplex eius quo uendi-
 tus eram, precium annume-
 rari emptori iussit, meq; da-
 ri adolescenti cuidam libero
 suo, tum nutriendum, tum
 instruendum, quæcūq; illum
 oblectare possent. Facile fuit
 illi me docere, parentem si-
 bi, facientemq; singula quæ
 monstraret. Primum flecti
 me in genua supra lectum
 κατὰκλινιδά μὴ ὑπὲρ κλίνης,
 ὡσπερ

ὁσπορ αὐθροπορ ἰσ' ἀγκυ-
 ρῳ, ἰπώισσῳ, ἔτα καὶ προ-
 σπαλάειν αὐτῷ, καὶ μὴ καὶ
 ὀρχαῖσθαι ὑδὶ τῆς δύο ἰπαιστέ
 μένῳ ὀρθῶν, καὶ λατανοῦσαν,
 καὶ ἀδανούσαν πρὸς τὰς φε-
 ρὰς, καὶ πάντ' ὅσα ἰδυάμην
 μέν καὶ δίχα τῷ μαυθαύσαν
 ποιῶν, καὶ τὸ πρᾶγμα ὀρι-
 βόατον ἔν, ἐν ᾧ τῷ διαπότη
 εἰνοπίτης, παλαίον, ὀρχήμα-
 ρῳ, τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς
 τὰς φεράς αὐγίνδον ἰν καίρῳ,
 καὶ λατίνουσαν· καὶ πῶν δὲ
 ὁπότε θιλάσκει, ἤτοι, τοῖς
 ὀφθαλμοῖς τ' εἰνοχόον λινέσκει
 καὶ οἱ μὲν ἰθαυμάζον τὸ πρᾶγμα,
 ὡς παράδοξον, ἀγνωστούτου
 αὐθροπορ ἰν τῷ ὄνῳ λάμψον.
 ἐγὼ δὲ τρυφῶν ἰποιούμην,
 πῶν ἰκάνων ἀγνοῖαν, καὶ μὴ
 καὶ βαδίξην ἱμαρθασον, καὶ
 κομίζην τὸν διαπότην ὑδὶ ἔ-
 νῳτον, καὶ τρίχαρ δρόμον ἀ-
 λυπότατον, καὶ τῷ ἀσάβητῳ
 ἀναιδύστον, καὶ σκευὴ μοι ἔν
 πολυτιλῆς, καὶ τρώματ' αὖ πορφυ-
 ρᾷ ὑδὶ θάλλομαι, καὶ χαλινὸς ἰσθιχόμην, ἀργύρεος καὶ χρυσοῦ πῶν
 κελμεύς, καὶ ἰσάδωνδ' ὅζ' ἔπ' ὀψί μιν, μίλ' ὅ μιν κινώτατον ἰμφω-
 ρουῶτας, ὅ μιν κινῶν, ὅ διαπότης ἔμην, ὡσπορ ἰφῶν, ἰν τ' ὅλα κα-
 λονίκε

uelut hominē docuit, tū sibi
 alludere, ac stantē pedibus
 anterioribus erectis psalle-
 re, ad eius quoq; uocem an-
 nuere atq; abnuere. omnia
 deniq; quæ poteram, imita-
 bar. Vulgatum iam per ur-
 bem erat, asinum uinum bi-
 bere, ludere, saltare, et quod
 mirabilius uideretur, uoci-
 bus hominis obtemperare.
 Cum uellem bibere, oculos
 rum nutu admonēbam mi-
 nistrum. Mirabantur hæc
 omnes ut rem insuetam, in-
 scijs hominem in asino esse.
 Latabar eorum stulticia, di-
 scens ambulare, ferre patro-
 num, currere absq; ulla ses-
 soris molestia. Præsumptuo-
 sius ornatus, purpureis pha-
 leris, freno auro atq; argen-
 to distincto. Pendebant in-
 super tintinabula, suauē so-
 nū præbētia. Menecles pa-
 tronius in Thessalonicam a-
 bijt, ob hanc causam, ut fe-
 ra ὑδὶ θάλλομαι, καὶ χαλινὸς ἰσθιχόμην, ἀργύρεος καὶ χρυσοῦ πῶν
 κελμεύς, καὶ ἰσάδωνδ' ὅζ' ἔπ' ὀψί μιν, μίλ' ὅ μιν κινώτατον ἰμφω-
 ρουῶτας, ὅ μιν κινῶν, ὅ διαπότης ἔμην, ὡσπορ ἰφῶν, ἰν τ' ὅλα κα-
 λονίκε

λονίμης δούρη ἰαλλούδι ἐπ' αἶ.
 τῆς τοιαύτης, ὑπὸ σκῆπτῳ πατρὶ
 διέβαινεν παρ' ἑξῆς αὐδ' ὁρῶν ὀκλίσει
 πρὸς ἀλλήλους μονομαχῆν ἐλά-
 τωμ· καὶ εἰ μὴ αὐδ' ὁρῶν ; ἡ μάχης
 ἦδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀ-
 φήτοι ὁ πορφεύρα, θύλακον μελ-
 οῦν ἔκρυπτο. ὡς γὰρ τὸ Διοσκρίτων
 ἐφ' ὅσον, ἢ ποτε χωρίον ἦν τὸ ἰ-
 δὲ βραχὺ, καὶ τοῖς ὀχλήμασι μὴ ἐπι-
 βάντων χαλιπτόν. ὡς ἡ κατὰ τὴν
 μελ' ὡδὶ Θιναλαονικῇ, ἐκ ἧν
 ὅστις ὡδὲ θῆσαν ἐκ ἡπαγίτης, καὶ
 τὴν ὅψιν τὴν ἐμὴν. ὅ γὰρ ἐμὴν
 ἀλφειὰ προελθούσα ἐκ μακρῶς,
 καὶ τὸ πολυπρόσωπον, καὶ τὸ ἀν-
 θρώπινον τὸ ἐμὴν ὀρχήματων
 καὶ παλαισμάτων· ἀλλ' ὁ μὲν
 Διοσκρίτης τοῖς ἐνδοξοτάτοις
 τῶν αὐτῶν πολιτῶν, παρὰ τὸν
 πότον ἰδένον μὲν, καὶ τὰ πα-
 ράδοξα ἐκείνα ἐν ἐμοὶ παύ-
 νια ἐν τῷ ἀέπνῳ παρτίθει. ὁ
 δὲ ἐμὸς ἐπιτάτης πρόσθετον
 ἔργον δὲ ἐμὸν πολλῶν πάντων
 δραχμῶν· ὡς ἀπὸ κλέσας γὰρ μὲν
 ἐνδομ, ἄχρη ἐστὶν, καὶ τοῖς βυλο-
 μένοις ἰδίῳ ἐμῷ, καὶ τὰ μὲν παρὰδοξα ἔργα, μὲν δὲ τὴν θύραν ὡς
 γὰρ οἱ δὲ εἰσιν ἐμῶν, ἄλλος ἄλλο τι τὸ ἰδὲ δόμιον, μάλιστα τὸ ἰχ-
 θεῖον εἶναι ἔννε γαστρὶ δοκεῖν ἔχειν ὅσον. ὡς ὁλίγων ἑμῶν,

rebat, quòd erat pollicitus
 patriæ, se gladiatorios lu-
 dos daturum: qui cū ad pu-
 gnandum parati adessent,
 nos mane profecti sumus.
 Ferebam dominū uia dura
 & uehiculis difficili. Vbi
 Thessalonica uenimus, om-
 nes ad spectaculum & me
 uidendum conuenerūt: iam
 enim fama diffusa longius
 uulgauerat, me in modū ho-
 minis saltantem, uarios lu-
 dos edere. Patronus post pō-
 tum suis conciuibus (hi no-
 biles erant) in cœna me io-
 cos illos incredibiles iubet
 edere. Libertus qui mihi
 præerat, faciēs ex me quæ-
 stum, tenebat inclusum, eos
 qui meos ludos uolebāt aspi-
 cere, aperta ianua, datisq̃
 nūmis intromittēs. illi, aliud
 alter in meum cibum affe-
 rebant, & ea præsertim,
 quæ uentri asini minimè
 conuenirent. Me & dominū

τῷ λύχῳ γυμνὴ ἴλα. καὶ μύρον
 ἱκτινὸς ἀλαβάρῳ προχλαμί-
 νει, τῷ αἰθέρι, καὶ μὲν ἡ μύρι-
 να, ἐν θῷ μάλιστα τὴν ῥινά μου
 μύρων ἐνέπλησσε. αὐτά μου κα-
 ταφίλοισι, καὶ ὅσα πρὸς αὐτῷ
 ἰσχυροῦσιν, καὶ αὐθροῦσι δι-
 λήγῃσι. καὶ μὲν ἐν αὐτῷ φορβαίαι
 ἐπιλαβομένη, ὡδὶ τὴν χαμοῦ-
 νον εἴλει. καὶ γὰρ ἐδὴν τρίτον
 παρακαλίσουσι αἱ εἰς τὸ δι-
 μέν, καὶ εἰς τὸν ἡ παλαιῶν πάλ-
 λων ὑποδύριγμέν, καὶ τῷ χρο-
 τὶ τὸ μύρον εἰσπρημέν, καὶ τὴν
 παιδίσκην ἑρῶν πάντα κα-
 λῶν, ἐλίνυσμαι, καὶ σφίδρα ὑπέ-
 ρου, ὅπως ἀναθήσομαι τὴν αὐ-
 θροῦν. καὶ γὰρ ἔδρα ἐγγύονον
 ἔν, σωυσίαι, ἀλλὰ ἐδὲ τοῖς
 ἔναισι σωυσίαι ἐτυχον ἰφαλά-
 μιστος, ἐδὲ γυναικὶ ἐχρησά-
 μων ἔν. καὶ μὲν καὶ τῷ τῷ αἰ-
 κίαις ἐχὶ μίβριον ἔν, καὶ ἐχρησ-
 σασαὶ τῶν διασπαθῆν, καὶ γὰρ
 ὡσπερ αὐθροῦσιν, καλλὴν δὴ
 σὺ δὴν, ἐγνόου ἡ ἐν ἡ δὴ
 δὴ δὴ δὴ ἡ γυνὴ πολλὰς τοῖς
 φιλομασί, καὶ τῷ τοῖς ἰσχυροῖς,
 προσκαλόμενα, ὡς αἰθρὸς ἐλ-
 τίχουσα, ὡσπερ αὐθροῖς παρα-

men stetit: deinde ex alaba-
 stro pro ferens unguentū, se
 primum tū inungit, navesq;
 unguento replet: postmodū
 exosculatur, ea loquens, quæ
 amor in hominem dilectum
 proferre cogit. Deinde me
 fune in stratum trahit. Ego
 nequaquam tertio egēs hora-
 tatore, quod ducor accedens,
 cū uino ueteri essem resper-
 sus, unguenti quoque odore
 incitatus, pulchritudine in-
 super puellæ commotus, ino-
 clino me, dubius quoniam pa-
 cto concumberem cum mu-
 liere. nam ex quo asinus fui,
 expers coitus fui: neq; cum
 asinis in ea re consueueram,
 neq; asinam cognorā. Itaq;
 haud parum mihi timor in-
 cessit ne scinderem dilace-
 raremq; in coitu mulierē, ac
 postmodum tāquam homici-
 da meritam subire pœnā.
 sed hæc incassum à me cogi-
 tabatur. nam mulier multix
 amatorijs me osculis prouo-
 cans, ubi me ad opus para-
 tū sensit, ut homini superin-
 cumbens

κειμένη, περιβάλλεται με, καὶ
 ἄρσασα ἔσω, ὅλον περιδιέξατο.
 ἡ δὲ μὲν ὁ δόλος, ἐδιδόκειν ἔτι,
 καὶ ὁπίσω ἀπὸ γοῦ ἱμαῶν ἀτρέ-
 μα· ὃ δὲ τὴν δούλῃ ὅτι ἱμῶν
 ἔχεται, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐ-
 τὴν εἰς τὸ φεῦγον. ἰπὰ δὲ ἁ-
 πορῶς ἐπιδίω, ἔτι μοι καὶ προσ-
 δέειν ὥστε τῶν τῶν γυναικῶν ὅδε
 νῦν ἴη καὶ τέρψιν, ἀδῶς λοιπὸν
 ὑπερίτω, ἰνὸς μὲν, ὥς δὲ
 δέειν ἔλω κακίω τῶν ὅτι πᾶσι
 φάνε μοιχῶν. ὃ δὲ γυνή, ὅπως ἦν
 ἄρσας τὰ Ἀφροδίσιαι ἑτοίμη,
 καὶ τὸ ἀπὸ ὅτι σωσιότας ὁ δούλης
 ἀκόρις, ὥστε ὅλον τῶν νύκτα
 ἰνὸς μὲν ἰδὲ πάσης. ἅμα δὲ τῇ
 ἡμέρᾳ, ὃ δὲ ἀνταρσας ἀπείη,
 σωθιμένη πρὸς τὸ ἐπιστάτω
 ἱμῶν, οἷόν μιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν
 μὲν δὲ τὸ αὐτὸ τὸ νυκτός. ὃ δὲ ἁ-
 μα μὲν πλεονέκτητος ἰνὸς τῶν
 γυναικῶν, καὶ τῶν δισπότην ἡμῶν
 νότορον ἰνὸς μὲν ἰπὸς ἐξάμηνος,
 συγκατακλῆς με τῇ γυναικί. ὃ
 δὲ καὶ ἐχρήσατο μοι δυνῶς. καὶ
 πῶς ἰλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγ-
 γίλλας τῶν δισπότην τὸ ἔργον,
 ὥς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἱμῶν
 ram summo cum desiderio

cumbens me complectitur,
 ac paulum eleuans, totum
 inguen accepit. Ego cum re-
 trocederem, adhuc reformi-
 dans, illa meos amplexa clu-
 nes, ad sese trahit, cedentem
 paulo: Quorsum, inquit,
 refugis? atq; acrius comple-
 xui inhaeret. Vt uero sensu su-
 pellectilem iam mihi deesse
 ad explendam foeminae libi-
 dinem ac uoluptatē, timore
 deposito, baudquaquam am-
 plius insequenti cedens, eius
 obtemperauī libens cupidi-
 tati: existimauiq; nō esse me
 Pasiphaes adultero deterio-
 rē. Hoc pacto uniuersa nox
 ueneri data est, in uoluptas-
 tem coitus frequenter con-
 sumpta. Cum dies adueniso-
 set, abiens mulier custodem
 meum cōuenit, precioq; no-
 ctē aliam redemit. Ille di-
 tior meo opere factus, quā
 rem domino significasset,
 cum foemina reliquit in-
 clusum: quae priori exerci-
 tio intenta, uoluptati ope-
 ram impendit. Libertus interim
 uespere;

μὲν αὐτὸν ἐπὶ
 ρας ἔδωκεν, ἐνθα ἰκαθόσθοντο, καὶ
 δαίαντες ὅπως τὸ θύρας δαί-
 κνυσίμι, ἐνδον τῇ μέλει σου-
 τούναξόμηνον. ὁ δὲ ἔδωκε τῇ
 διαί, καὶ ἀμμοσίαι μι δαίαν-
 ταῦτα ποιοῦντα ἐπιθύμιοι.
 καὶ ἐκλόνει πρὸς μηδὲνα ἔξω
 τοῦ ἀπὸ τῆς, ἔξω, ἐν τῇ ὁμίλει,
 ὁ δὲ διαί παραγάγωνται ἔξω
 αἱ τὸ διαίρον, οὐν τινι τῇ διαί-
 ταδιδικασμὲν γυναικῶν, καὶ
 πάντων ὀφθαλμοῖς ἰδὲ τῶν
 γυναικῶν ἀναθήσονται. καὶ τινὰ
 τῶν γυναικῶν, ὅτις κατὰ τὴν
 καὶ οὐκ οὐκ ἀποδανῶν, ἀγ-
 σιν ἐνδον πᾶσι μι, καὶ πρὸς ἰ-
 ναι τε ἐκλόνει, καὶ φάσιν ἰμὲν.
 αἱ τὰ τὸ ἐκλόνει, τὸ ὁμίλει
 ἐκλόνει ἐν τῇ, ἐν τῇ τὰς φιλο-
 τιμίαις ἔξω ὁ ἰμὲν διαπύτης,
 ἀσάγαν ἰγνώσκον μι αἱ τὸ
 διαίρον, καὶ ἀσάγαν ἔξω, ἐκλόνει
 ὁ μὲν καὶ, ἀπὸ χιλώνος ἰνδὲ
 καὶς ποιοῦνται, χρυσῷ ἰσφῶ-
 ναμὲν. ἰδὲ τούτης μι ἀνκα-
 κλόνει, καὶ καὶ μοι τῶν γυναι-
 κα παρακατέκλιναν. αἱ τὰ οὕτως ὁμᾶς ἐπὶ θνήσκον ἐπὶ τινι μι-
 χαρῶματι, καὶ ἔξω αἱ τὸ διαίρον παραγίγνασθαι, καὶ ἔξω
 ἐν τῇ μίσει. καὶ οἱ ἀνδρες μίαν ἀνέβησαν, καὶ ἐκλόνει πᾶσι

vesperi, me infcio, ad interio-
 rem in quo dormiebamus lo-
 cum perducto patrono, me
 per rimulam ostendit cum
 adolescentula coeuntem. Bo
 aspectu oblectatus, rem pro-
 hibet effert, cupiens me in
 theatrum uici ludorum tem-
 pore, quò id meum spectacu-
 lum in aliqua ex his quæ ad
 bestias damnatæ essent fœ-
 mina, in conspectu omnium
 uideretur. Ac ad me intro-
 ductâ mulierem mihi hæreo
 re, & demulcere manibus
 iubent, ut cū ludorū instaret
 dies, in theatrum deducere-
 mur, omnibus spectaculo fu-
 turi. Lectus erat magnus,
 ex Indica factus testudine,
 atq; ornatus auro. In hoc me
 collocant, & iuxta ponunt
 mulierē: deinde supra machi-
 nam lectū positum in mediū
 theatri ferūt, magna cū ac-
 clamatione populi plausuq;

manus

χαρὸς δ' ἔμελλετο ἐπ' ἡμοί. καὶ βρά-
 πιστα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολ-
 λὰ ἰσχυροσμελέα ἐν αὐτῇ ἵκα-
 το, ὅσα τρυφῶντες ἀνθρώποι
 ἐν δαίπνῳ ἔχουσιν. καὶ παύσας
 ἡμῖν παρετάμεσαν, οἰνοχόαι
 καλοί, τὸ οἶνον ἡμῖν χρυσοῖα δια-
 κινέμενοι, ὃ μὲν οὖν ἐπιστάτης,
 ἔσως ἐπισδόν, ἐκίλευε με ἀρι-
 στῆν· ἰγὼ δὲ ἅμα μὲν ἠδόμεν,
 ἐν τῷ θιάτρῳ βασιλεύμεν,
 ἅμα δ' ἰδεδίδμεν, μὲν περ ἀφικτό
 ὃ λίων ἀνακκοδίσσεται, ἐν τῷ
 τῷ δὲ τινὲς αὐτῶν, φέροντες,
 παροδόντες, ἐν τοῖς ἄλλοις
 αὐθιγῶν ὁρῶν καὶ ῥόδων χλωρῶν
 φύλλων, καὶ μηδὲν ἐπιδυνῶν, ἀ-
 νακκοδίσσας τὸ λίχνη, ἐκπύπῳ.
 καὶ οἱ μὲν ὥντες με ἀνίστασθαι
 ὀρχησόμενον. ἰγὼ δ' ἐν ὃν ἐνδὲ
 ἐπὶ ῥέχων, καὶ ἀπαρτίζόμενος
 ἀπ' αὐτῶν αὐθιγῶν τὰ ῥόδια,
 κατέπιπνον. τῶν δ' ἐπιθαυμα-
 ζόντων ἐπ' ἡμοί, ἀποπίπτεν ὃς
 ἡμῶν ἐκείνου ὃ τὸ ἑλπίωνος ὄψεσθαι, καὶ
 ἀπόλλυσθαι, καὶ ἀφανῆς ὅν ἐκεί-
 νος ἐπάλαιον ὄντος, ὃ δὲ Λύ-
 κος αὐτὸς ἐνδον μοι γυμνὸς
 αἰσθῆται. τῇ δὲ παραδόξῳ ταύ-
 τη, καὶ μὲν δὲ ποτὶ ἰλασθῆσαι θεῶν πάντας ἐκπύπῳ, δα-

manus aduersus me exten-
 dentis. Nobis mensa erat plu-
 ribus preparata rebus, quæ
 in cœna deliciarum caussa
 hominibus apponuntur. Ad-
 stabant nobis formosi pueri
 pincernæ, uinum nobis au-
 reo poculo ministrantes. Ibi
 custos adstās meus, iubet me
 prandere. Verecundabar in
 theatro situs, et simul exti-
 mescebam ne quis ursus aut
 leo ad me dilaniandum pro-
 siliret. Hic ego inter alios flo-
 res recentium rosarum folia
 conspicatus, statim è lecto
 prosilio. Arbitrabantur re-
 liqui me ueluti saltaturū ad
 ludum præbendum surrexis-
 se: at ego inter homines ad
 flores usq; de lectus, rosas se-
 lectas pascor. tum singulis
 rem admirantibus, iumentis
 speciē depono, omniq; prio-
 ris asini sublata forma, in
 Lucium illum priscum ante
 eos nudus redi. Hoc inspe-
 rato ueluti mirando mon-
 stro stupefactus populus,

ἐν ἐπιθροῦνθ' αὖ, καὶ τὸ δια-
 τρον εἰς δύο γυνήμας ἰσχύσιτο.
 οἱ μὲν γὰρ, ὡσπερ φάρμακα
 θανάτου ἐπιτάμνητον, καὶ κακόν τι
 πολύμορφον, ἐξίσω δούδ' ἐν-
 δον πυρὶ μιᾷ ἀποθανεῖν· οἱ δ' ὅτι
 ἐμῶν καὶ τὰς ἀπ' ἐμῶν λόγους
 ἔλγουν δῆμ, καὶ πρότερον δια-
 γυνῶναι, εἴθ' οὕτω δικάσαι πρό-
 τούτων. καὶ γὰρ δρασμῶν πρὸς
 τὸν ἀρχόντα τῆς ἐπαρχίας (ἐ-
 τερχε δὲ τῇ δια ταύτην παρῶν)
 ἔλγουν ἀτάκτως, ὅτι γυνή μι
 Θιτῆλῶν, γυναικὸς Θιτῆλῶς
 δούλῳ, χρίσματι μιμαγού.
 μὲν ἐπαλάφασα, ὄνον ποιῶ-
 σαι, καὶ ἐκείνου αὐτὸν, λα-
 βόντα ἔχον μι ἐν φονεῇ ἐσ-
 τὸν αὐτὸν πείσασαι, ὡς ἐλέ-
 τας δούλωσαι, οὕτω γιγνώσκει.
 καὶ ὁ ἀρχὸν, λίγι, φασὶν, ὅμιν
 ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γόνων τῶν
 σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας
 φῆς ἔχειν τῷ γένει προσέκον-
 τας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ πατὴρ
 μὲν, ἐφ' ὃν, ἐστὶ μοι Λύκιος, τῷ
 δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ, Γάιος· ἄμ-
 φω δὲ, τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα
 ποιεῖ ἔχοντες, καὶ γὰρ μὲν ἰσοβῶν καὶ ἄλλων εἰμι συγγενῶν, δ' ὅτι
 περὶ τῆς ἐλπίδος ἐστὶ, καὶ πάντες ἀγαθός. πατὴρ δ' ὅμιν Πάτριος

magno coorto murmure, in
 diuersas sententias distrahe-
 batur. alij ut magum, inq̃
 uariis formas mutari soli-
 tum, statim igni comburen-
 dum: alij paulo expectandū,
 meq̃ prius audiendum cen-
 sebant, ac postea sententiam
 ferendam. At ego ad præfe-
 ctū urbis, qui aderat in thea-
 tro, currens, dixi me à serua
 Thessalæ mulieris, quæ ma-
 ga erat, unguēto perfusum,
 in asinum fuisse conuersum.
 rogo me in custodia detine-
 at, quoad certior fieret me
 loqui uera. Dic, inquit præ-
 ses, tuorum parentum
 cognatorum, si quos habes,
 & ciuitatis, nomē. Patrem
 esse mihi Lucium respondi,
 fratrem Caium, eodem quo
 ego uocatus cognomine: me
 historiarum aliarumq̃ re-
 rum scriptorem, fratrem
 poetam atque augurem es-
 se, patriam urbem Achaia

Patris.

ὁ Ἀρχαῖος· ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπὶ
 ταῦτα ἔκκυσεν· φιλητάων ἱμοί,
 ἱφν, λίαν ἀνδρῶν ὕδης ἃ, καὶ ξέ-
 νων, οἷόν τι μὲν ὑποδείξαί μοι
 νυν, καὶ δώροις τίμεισάντων.
 καὶ ἐπίσταμαι ὅτι ὁδὸν ψεύ-
 δεα, πᾶσι ἐκένων ὦρ, καὶ τῷ
 Δίφρῳ ἀνὰ πηδύσας, πόρ-
 βάλλεται, καὶ πολλὰ ἐφίλει,
 καὶ μὲν καὶ οἰκαδὶ ὄγρον, ὥς ἰαν-
 τόρ, ἐν τῷ δὲ, καὶ ὁ ἀδελφὸς
 ὁ μὲν ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ
 ἄλλα μοι πολλὰ νομίζω. καὶ
 τῷ μὲν ὁ ἀρχὸν δημοσίᾳ,
 πάντων ἀποδόντων, ἀπολύει. καὶ
 ἐλθόντες ὡδὶ βάλατ' ἰαν, καὶ
 ἱσκιφέμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν
 ὡς ἐνέμεθα. ἐγὼ δὲ ἐράτι-
 στον εἶναι ἴγνων, ἐλθέτω περὰ
 τὴν γνωαῖκα τὴν ἱραδῆσαν
 μετὰ τῷ, καλλίωρ αὐτῇ φασ-
 σῆσαι λέγω, νῦν ἐν ἀνθρώπων
 ὦρ, ὁ δὲ μὲν ἀσμελὴς τὴν αἰσιν ἐ-
 ξάτο, τῷ παραδέξῃ, οἶμαι, τῷ
 πράγματι· ὡδὲ τὸρ πομλὴν,
 καὶ διαπνῆν σὺν αὐτῇ, καὶ ἱα-
 θούδων ἰκίτου. καὶ γὰρ ἐπειδὴ
 μὲν, νεμίσως ἄξιον εἶναι νομί-
 ζω, τὸ δὲ ἀγαπηθῆναι, νῦν
 ἐστὶ μέγιστον ἀνθρώπων ἐπὶ τῷ ἱραδῆσαν ἐκίτου. καὶ

Patras. Quæ ubi præses au-
 diuit: Hospitis, inquit, filius
 es, hominis mihi amicissimi,
 qui me domi solitus est exci-
 pere, et donis prosequi. Scio
 te nil mentiri, tali parente
 natum: deq; sella descendēs,
 me amplexus exosculatur,
 ac deducit domum. Interim
 meus aduenit frater, argen-
 tum asserens, aliaq; multa.
 Cum præses adstantibus om-
 nibus me missum fecisset, ad
 mare descendimus. Præpa-
 rata iam naui, comœatuq;
 imposito, optimū factū sum
 ratus, priusquam abire, fœ-
 minam conucnire quæ me
 asinum adeò dilexerat. mul-
 to enim magis uirum me a-
 sino pulchriorem fore sibi
 charum existimaui. Illa ad-
 modū lata me uidit, rei mi-
 raculo delectata, ac cœnare
 cubareq; secūm hortata est.
 Existimabam illam quæ a-
 sinū dilexisset, multo maiore
 in homine uoluptatem sum-
 pturam. Quā cœnassemus,
 διαπνῆ

θάπνῳ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐν τῇ μύρῳ
ἀλείφομαι, καὶ τιφανῶμαι τῷ
φιλτάτῳ, καὶ ἐς ἀνθρώπου με
σώας ἴσσαντι ῥέσσω. ἐπεὶ δ' ἦν
σὺξ βαθεῖα, ἦδη καὶ καθύδην
ἵδει. λαγὼν δ' ἐπανίσταμαι, καὶ
ᾧσπερ εἰ μέγα τι ποιῶν ἀγέ-
θον, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι
γυμνὸς, ὥς δὴ θῶν ἐτι μάλλον
κρίσωμ, ἐν τῇ πρὸς τὸν ὄνον
συγκρίσις. ἡ δ', ἰσθδὼν ἑλπί-
μι πάντα ἀνθρώπινα ἐχούσα,
πρὸς πύσασά μοι, ἡ φέρη
ἀπ' ἐμῆ, ἴφην, καὶ τῇ μῆτι οἰκίαις,
καὶ μακρὰν ποί ἀπὸ λῶν, καὶ
μύσση. ἐμὴ δ' ἐρομένη, τί γὰρ
καὶ ἡμαρτήσῃ μοι τοῦτον; ἵα
γὰρ δέ, ἴφην, μὴ Δία, ὅχι σὲ, ἀλ-
λὰ τὸ ὄνον τὸ σὲ ἱρῶσα τότε
ἐκείνη, καὶ ὅχι σοὶ συνικαίνου-
σιν. καὶ ὡμῶς οἱ καὶ νῦν λαγὼν
ἐκείνῳ γὰρ μόνον τὸ μέγα τ' ὄνον
σύμβολον διασώζην, καὶ σύ-
ρην σὺν δέ μοι ἰκύνουσαι, ὅζι-
κίον τ' καλὸν καὶ χρυσίον ζῶν,
ἐς πίθηκον μεταμρφωθείς. καὶ
καλὰ ἦδη οὐδὲν τῆς οἰκίας,
καὶ λελούει μὲ, τῶν νῶτον με-
τίωρον, κομιδῶναι ἔξω τῇ οἰ-
κίαις. καὶ ὁρῶν δὲ πρὸ τοῦ ἀματιῶν, ἔξω γυμνὸς, λαλῶς,

unguento ungor: coronāq;
ex amātissimis rosis, ut quæ
mibi formam hominis resti-
tuissent, imposita capiti, quū
sempus dormiendi iam no-
cte intēpesta adesset, uestes
exuo adstans nudus, ueluti
rem gratam fœminæ factu-
rus, quum pro asino uirum
haberet. At illa ut me nudū
aspexit, & singula hominē
esse, in me expuēs: Abi hinc
in malam rem, ait: abscede
ocys, alibi dormiturus. Cū
peterem quodnam ob erra-
tum meum id diceret: Quo-
niam non te, ait, sed asinum
dilexi, quò cum non tecum
concubui. Equidem arbitra-
bar te asini solam speciē de-
posuisse: insigne illud quod
dilexeram, seruasse: tu uerò
omifisti id, quod solum in a-
sino pulchrū uidebatur atq;
utile, in simium quēdam cō-
uersus. statimq; uocatis do-
mesticis mandat, extra do-
mum foras me nudum eij-
ci. Ego ante domum nudus,
Bbb 3 ἰστιφανῶ

ἰσιφανὺς μὲν ὁ καὶ μινυρισ-
 μὲν ὁ, πῶς γὰρ γυμνὸν πο-
 λαβῶν, ταύτην σωικῆν παύσασθαι.
 ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν,
 ἔθορον ἰδὼν ναῦν, καὶ λίγω πρὸς
 τὴν ἀδελφὴν, πῶς ἡμεῖς ἐν
 γίλωτι συμφορᾶν. ἔπειτα ἐν
 τῇ πόλει, διεξίς πρὸς αὐ-
 τὸν αὐτὸν, πῶς ἡμεῖς ἐν
 ὁλίγαις ἡμέραις ὄρχεσθαι εἰς
 τὴν ἡμετέραν πατρίδα. ἐνταῦθα
 βῶντες σωτῆρας ἔθου, καὶ αὐ-
 θύμαϊα ἔθου. μὰ Δῖ', ὅτι ἐν
 ἡμέραις πρὸς ἡμέρας, ἔτι δὲ τὸ ἔ-
 γον, ἀλλ' ὅτι ὄντι ποσειδωνίας,
 διὰ μακρὰν πᾶσαν, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἶκα δὲ ἀνασυνέ-
 σεν.

coronatus, unctus, in nuda
 solo iacui. Diluculo mare uer-
 sus respiciens, nudus fratri
 narraui nō absq; risu in foro
 tunium meum. Vento dein-
 de flante nauem ascenden-
 tes, paucis diebus in patriam
 uenimus: ubi Dīs meae salu-
 tis authoribus sacra persol-
 ui, ac in templo dona suscep-
 di: non quod ex canis ē podi-
 ce (ut uulgò aiūt) sed ex lon-
 ga asini peregrinatione, ac
 uix tandē in patriam redie-
 rim, salutem consecutus.

GILBERTI COGNATI

Annotaciones.

a Palæstra penes focum.) Palæstra iocofè inditum An-
 cillæ nomen, ut apud Plautum in Cistellaria, cuidam Gym-
 nasium. b Quod olim Candauli.) Videtur alludere ad
 historiam Candaulis, quæ est apud Herodot. libro primo.

c Partem sylvestris asini.) Asini Sylvestres in delicijs ci-
 borum olim fuere: qui licet sint generis ualentissimi, in quo
 plurimū est alimenti, ut docet Celsus: Gelenus tamē eius carnē
 mali succi, & digestu difficilem tradit. Plinius uerò lib. 8. sic
 ait: Onagri in Phrygia & Lycaonia præcipui. Pullis eorum
 seu præstantibus sapore, Africa gloriatur, quos Lalifiones ap-
 pellat ὄνον ἄγριον, Latini onagrum, asinum agrestem, sylvestrē
 & ferum uocant. d Asino conspecto.) Adagium dici so-
 litum in eos, qui stoliditatē suam dum ineptē studēt dissimula-
 re, ridi-

re, ridiculè produntur. e E' canis podice id est, culo. Dictum uidetur à Luciano, pro eo quodd est, rebus anxijs atq; angustis quodd ea pars arctior sit huic animanti, quamobrem & excernunt difficilius. Laertius ait, uulgò iactatum fuisse in Zenonem, quodd in canis postico de repub. cōscripsisset, uel quodd numis anxie, uel quodd ineptè.

ΖΕΥΣ ΤΡΑ.

IUPITER TRA-

γῶδῳ.

gœdus:

Vincentio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Eiusdem propè argumenti & hic dialogus est, nisi quodd hic Epicureum etiam quendam introducit, qui deos omnino negat ullos esse, nedum providentia sua mundū gubernare: fortuitūq; ac temerè omnia geri contendit. Deinde & ipsa tractatio in plures personas spargitur, ac tota dramatica est. Principid enim Iupiter fingitur audita disputatione Timoclis Stoici & Damidis, eius quem modò dixi, Epicurei, grāuiter incensus, ac metu pariter atq; dolore commotus esse. Cuius rei causam dum cæteri ab eo inquirunt, eandemq; disputationem ab ijsdē illis iterum instaurari audiunt, tandem cōsilijs mutud inter se collatis, generale deorum omnium conciliū super eadē re cōgregandum decernitur. Conuocatis itaq; per præconē Mercurium uniuersis, & ijsdē pro sua quiq; dignitate assignatis sedibus, cum diu inter se de consensu altercati fuissent, postremò imperato silentio, Iupiter cum magna perturbatione totū negocium ac summam disputationis illius exponit, admonēs, & ob oculos imminente posito periculo exhortans, ut in comune omnes consulere, & malo huic remedium aliquod quærere uelint. Primus igitur accepta dicendi potestate Momus, graui obiurgatione deorum securitatem ac negligentiam reprehendit, ut qui & malos euchi sinant, & contrā bonos ac iustos opprimi, neq; responsa certa & expedita hominibus dēt, neq; etiam poetarum scripta aboleri faciant, per quæ stupra, adulteria, bella ac seditiones ipsoꝝ euulgētur: quare quic-

quid huius accidat, ipsorum culpa atq; inertia accidere. Atq; hinc oratione ad ipsum Iouē conuersa, etiā exemplis hæc cōfirmat. Post quem cum alij alia censerent, omnium ferē sentētiās idem; confutat: uel quodd per se absurdæ & inutiles essent, uel quodd absurda & incōmoda ex ijs secutura. Præcipuē uerō Apollinis consiliū reprehendit: cuius etiam oraculum super euentu & uictoria disputationis huius prolatum, ob uanitatem irridet. Ob quæ Hercules, cum ipse postremus sententiam dixisset, audiretq; satis prohiberi sese quo minus sacra ac tēpla sua ui contra impios tueri posset, eō tandem redit, ut dicat se malle apud inferos esse, atq; ibi ab umbris metui, quā inter deos contemni, ac pro nihilo haberi. Quæ dum ita geruntur, interea noua occasione fingitur Hermes ille Agoræus, qui Athenis ad porticum Pœcilen consecratus stabat, properē aduenire, ac nunciare disputationem Damidis & Timoclis iterū iam inceptam esse, & ad eam magnā hominum multitudinem confluere. Relicto igitur concilio, ad auscultandū omnes conuertuntur. Porro tota Timoclis disputatio in hoc uersatur, Deos esse, ac providentia illorum omnia gubernari: idq; argumentis hisce confirmat. Primō ab ordine ac cursu rerū naturalium, quæ omnes suis ac certis uicibus redeant ac uariētur. Deinde autoritatibus & testimonijs poetarū, Homeri & Euripidis. Post hæc communi consensu gentium, quæ deos uenerentur sacrificijs & aris constitutis. Inde & ab effectis, quia oracula dent, & fulmina Iupiter iaciat. Postea autē & à minori, collatione ac similitudine à nauū gubernatoribus sumpta, quodd ut illi nauigia sua, sic deorum providentia mundum administret. Vltimō etiam à signo & consequenti, quia arz deorum sint, quæ nullo modo futuræ fuerant, nisi & dij essent. Ad quæ singulatim respondens Damis, primum argumentum de naturali rerum ordine, à diuisione diluit, etsi talia quædā sūt, non tamen eum ordinem à Dijs ideo certum constitutum esse, confutatione, ut apparet, non satis efficaci. Autoritates autē poetarum, ab ipsorum officio, & cōtrarijs testimonijs eleuat. Consensum præterea gentium, ab eo, quodd quanquā deos colant, non tamen eosdem omnes, & quidam etiam fœda ac turpia pro Dijs habeant, impugnat. Deinde oracula & fulmina eiusmodi esse ait, ut hæc ex naturali causā sūt, Ioue iam olim in Creta sepulto: illa autē ambigua & obscura nihil certi prædicant.

dicant. Similitudinem uero naucleri dissoluit ex dissimilitudine rerum cōparatarum, ostendens diuersa omnia in hoc mundo atq; in nauibus esse. Vltimum à signo locum, ut frigidum ac friuolum, eludere tantum satis habet.

ΕΡΜΟΥ, ΑΘΗΝΑΣ,
Ζῳὸς, Ἡφαῖς, Ποσειδῶν, Ἀφροδίτη, Κολοσσός, Μῶμος, Ἀπόλλωνος, Ἡρακλῆς, Ερμαγόρας, Τιμοκλῆς καὶ
Δάμιδος.

MERCVRIVS, MINERVA, Iupiter, Iuno, Neptunus, Venus, Colossus, Momus, Apollo, Hercules, Herma-
goras, Timocles,
Damis.

ὦ Ζῶν, τί σῶνυς, καὶ
κατὰ μῶνας σαντῶ
λαλᾷς, ὥχρ' ὅς πορι-
πατῶν, φιλοσόφου τὸ χρῆμα ἱ-
χωρῶ; ἔμοι προσαναύθι, λάβε μὴ
σύμβουλον πόνην. μὴ κατὰ φρο-
νῆσιν οἰκίτης φλυαρίας. Ἀθῆν.
Ναὶ πάντορ ἐμὴ τόρῃ Κρονίδην,
ὑπάτι λελθόντων, Γουνομαίσι
θιὰ γλαυκῶπις, Τριτογένεια,
Εξαύδα, μὴ λούθῃ νύξ, ἵνα ἴδῃ
μὲν ὕδιν, τίς μῆτις δάκνῃ σὲ
κατὰ φρίνα, καὶ κατὰ θυμὸν,
ἢ τί βαρὺ σφράχῃς, ὥχρ' ὅ
τί σὲ εἴλετο παρειαίς. Ζῶνς.
ἔκ

Ο Iupiter, a quid ani-
mo cogitabūdo te-
cum comminiscens
loqueris, pallidus obambu-
lans, ac Philosophi colorem
uultu prae te ferēs? Quin me
cum ista cōmunicas, & me
propter rerum difficultatē
qua premeris, in consilium
adhibes? Haud enim famuli
tui nugae habebis contem-
ptui. MIN.

Sane magne parens, homi-
num rex atq; deorum,
Te precor en glaucis oculis
Tritonia Pallas,

Fare age, ne celes, quò sint haec cognita nobis:
Quod te consilium dubio sub pectore uersat?
Cur gemis? & tacito pallor subsurgit in ore?

ἐν ἱστῶν ἐδὲν δαίνων ᾧ δ' ἱπῶν
 ἱπῶν, ἐδὲν πάλῳ, ἐδὲν συμφο
 ρᾷ τραγικῶν, ὅς ἐν αὐτῷ αἰσθ
 ᾶνθῳ ὁ θῆωρ φύσις. Αἰν. Α.
 πολλοὶ, οἷσις φροῖμῶσις αἰσθ
 λόγων. Ζῶν. ὦ παγκράτιστοι,
 χθόνια γῆς παιδισμάτα. σὺν
 ᾧ προμῆδῳ, οἷα μ' ἀργασσ
 κακῶν. Αἰν. τί δ' ἐστὶ; πρὸς
 χρόνῳ γὰρ οἰκῶν ἱπῶν. Ζῶν,
 ὦ μεγαλομαράτῃ σφοδρᾷ
 ροῖσμα, τί μοι ῥίξαι; Αἰν.
 κοίμισον ἑρᾶν, ἡ μὴ καμῶν
 ὁσπρὶς τοῖς δωάμεθα, μηδὲ
 τὸν Εὐριπίδῃ ἄλλῳ καταπι
 πῶκα μὲν, ὡς τοῖς ὑποδραμα
 τυργᾶν. Ηρα. ἀγνοῶν ὑμᾶς
 νομίζεις πλὴν αἰτίαν εἰ λῶπαι,
 ἢ τίς ἐστὶ σοι; Ζῶν. ἐν οἷδ',
 ἡπῶ τοι ἡμῶν ἰκύνουσθ μίγα.
 Ηρα. οἶδα τὸ λιφάλατον αὐ
 τὸ, ὦν πάσχῃς, ὅτι ἱπῶν
 ὅσων. ἡ μὲν ἡμῶν γι, ὑπὸ ἱ
 θῆς, ὅδῃ πολλὰν ἐδῶκα
 ὁπὸ σὺ τὰ τῶν αὐτῶν. αἰνὸς γοῶν,
 ὦ τοι

dam boes. I V N. Noui ecastor dolorum tuorum summa
 mam, quibus disruiaris: neq; tamē uociferor aut coc
 eizo, quippe quæ iam sæpenumero præter morem eius
 modi per te sim passa contumeliam. Valde igitur credi
 bile

I V P. Nunquam grauis res
 ulla sic dici potest, Nō passio
 non ullus uspiam dolor, Sed
 nec calamitas ulla sic tragi
 ca & mala est, Quæ sit doo
 lori conferēda cælitū. M I.
 O 'Phœbe, quolibet incipit
 proœmijs? I V P. O 'pessimū
 genus mortaliū, Tuq; ὁ Pro
 metheu, me quib. afflixtima
 lis? M I. Quid est? nec enim
 celabis hæc domesticos. I V.
 O 'murmur ingens fulminis
 magnicrepi, Quid utilitatis
 addis aut affers mihi? M I.
 Compesce iracūdiam, si tra
 gica magniloquentia, quem
 admodum illi, tibi pares esse
 nequeamus. Neq; enim totū
 Euripidem deuorauimus, ut
 tibi dictis poeticis ē fabula
 petitis subseruiamus. I V N.
 An nobis obscuram esse opi
 naris tristitiæ tuæ causam,
 cuiusmodi sit? I V P. Nosti
 nequaquā, etsi grauius quid

ἦτοι Δαναάων τινὰ, ἢ Σιμύλῳ
ἢ Εὐρώπῳ αὖθις ὑρόντα, σι
αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐρωτῆς, ἅτα ἐκ
λαβῆσαι ταῦτον ἢ Σάτυρον, ἢ
χρυσὸν γυνώσκον ῥυθῶναι διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ τὴν πόλιν ἀγα-
πωμένης. Ἰὰ σμῆνα γὰρ ταῦτα,
οἱ τραγυαῖ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ
τὸ ὥχρῶν εἶναι, ἢ ἄλλα τε, ἢ
ἔρωτός ὄψιν. Ζαῦς. ὦ μακα-
ρία, ἢ τις ἐν ἐρωτι, καὶ ταῖς τοι-
αύταις παιδιαῖς, οἶα τὰ ὑμῖν
πραγματοῖα εἶναι. Ηρα. ἀλ-
λὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τὸ αὐτῶν
Δία ὄντα; Ζαῦς. ἐν ἰσχύοις,
ὦ Ηρα, τὰ θεῶν πράγματα; καὶ
τὸ τοιοῦτον, τὸ τῷ λόγῳ, ὡς ἐκ τοῦ
ἔσθην, ἔτι χρὴ ὑμᾶς τιμᾶ-
σαι ἔτι, καὶ τὰ γέγραπτα ταῦ-
τῃ γῆ, ἔτι καὶ ὑμῶν εἶναι πα-
τάσσει, καὶ τὸ μὴ εἶναι δο-
κῆν. Ηρα. μὴν γίγαντας τι-
σας ὅ γῃ ἵφυσεν; ἢ οἱ Τίτανες
τὰ διαμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῶν
φρεσὶν ἐπιπρατήσαντες, αὖ-
θις ὑμῖν ἐν αὐτῇ αἰροῦνται τὰ
aut neglectui demur, ab omnib. habiti contemptui, ac nullo
Gigantes produxit iterum? aut nunquid Titanes disruptis uin-
culis, deuictaque custodia rursus aduersus nos arma & uim
parant

bile est iterum aut Danaes
cuiuspiam, aut Semeles, aut
Europæ inuenta amore te
angi: deinde uerò assumpta
imagine aut tauri aut saty-
ri, aut aurum te factū uelle
per impluium in sinum a-
mata puellæ influere. Hoc
enim haud dubitanter signi-
ficat crebri istius tui gemitus,
& suspiria, neq; non lachry-
ma. Præterea pallor quoq;
non alterius rei quàm amo-
ris argumentum est certissi-
mum. IVP. O' beata, quæ
res nostras in amore & ta-
libus ludicris sitas esse opi-
naris. IVN. Et quid aliud
te nisi hoc sollicitat, Iouem
existentem? IVP. In exo-
tremum discriminē res nostræ
perductæ, ô Iuno, & planē
ut est in prouerbio, in b acie
nouacula constitutæ sunt, ut
aut colamur amplius, obla-
tis in terra sacris fruentes,
parant

πρὸς τὴν ἀνδρασίμ, ἐπὶ τόδ' οἱ
 κρατίσαι, καὶ ἀληθέσθαι δόξα
 λίγην. ὁρᾷ τὸν Κινδυνόν,
 ὡς ἐν τρυφῇ παντάπασιν τὰ ἡ-
 μίτορά, ἐν ἑνὶ αὐτῷ Κινδυνῷ
 μέλας; καὶ Διοὶν ἐκτόρεν, ὃ πα-
 ρεργάζομαι ἀνάγκη τὰ ἡμίτι-
 ρα, ὁ νόμος [α] μόνον εἶναι δόξαν
 τα, ὃ τιμᾶσαι, ὥσπερ πρὸς τῷ,
 ὅρ' ὁ Τιμοκλῆς κίρσχελέων.
 Ἡρα. Δεινότατα ὡς ἀληθῶς,
 καὶ ἡ μάττω ὃ Ζεὺς ἐπιτραγώ-
 δαεισ αὐτοῖς. Ζεὺς. σὲ δὲ
 ὥς Δανάης τινὲς ἢ Ἀντιόπης
 ἀνά μοι λόγον ἐν ταραχῇ το-
 σάτω. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἡρᾷ
 καὶ Ἀθηνᾷ, πρῶτοι μὲν ἄν-
 σωσούρισκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ
 πὸ μίρον. Ἑρ. ἰγὼ μὲν ἰδὼ τὸ
 ποινόν φημι δὲν ἴδω ἐπίσκηψιν
 ἐπαναγαγῆν, ἐκκλησίαν σωα-
 ρατόν [α]. Ἡρ. ἡ ἡμοὶ ταῦτα σω-
 δακῆ, ἄπορ καὶ τότῳ. Ἀθ. ἀλλ'
 ἡμοὶ ταῦτα συλίσσονται, ὦ πάτερ,
 καὶ

inbiant animo; uter victorū
 adepturus sit, ac ueriora pro-
 laturus. Videtis periculum,
 quā omnibus modis in an-
 gustum res nostrae coactae
 sunt. In uno uiro periclitamur,
 & ex duobus alterum
 euenire necesse est: ut aut om-
 nia nostra habeantur con-
 tēptui, & solum inania quae-
 dam uideantur uocabula: aut
 ut ea pietate colantur, qua
 prius culta sunt, si Timocles
 disputādo superior euaserit.

I V N. Periculosissima pro-
 fectō sunt illa, nec temere Iu-
 piter more tragico propter
 illa efferebare. I V P. Tu
 uerō Danaes aut Antiopes
 alicuius potiundae cogitatio-
 ne me implicitum esse opina-
 bare, cum ita exanimatū me
 esse conspiceres. Quid ē igitur
 ὦ Mercuri & Iuno &
 Minerva nobis faciendū est?
 quin & uos consilij proptē

inuēnti partem expromitis? M E. Ego quidem coactō
 prosperē concilio hanc rem communi omnium delibera-
 tioni offerēdam esse existimo. I V N. Et ego huius accedo
 sententiae. M I. Atqui mihi diuersum uidetur, ὦ pater, ne
 uidelicet

καὶ μὴ σωταράτῃ τὸν ὄρα
 νόν, μηδὲ δῆλον εἶναι σε θορυ
 βόμενον τῷ πράγματι, πρέτ
 ταν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ὅς ὦν ἱερα
 τήσας μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων,
 ὁ Δάμις δὲ καταγυλαδῆς,
 ἀπίσι ἐκ τῆς σωσοῖας. Εἰ.
 ἀλλ' ὅτι ἀγνοοῖται ταῦτα, ὦ
 Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσιμῶναι τῆς
 ἑρμῆς τοῖς φιλοσόφοις. καὶ
 σὺ δόξας τυραννικὸς εἶναι, μὴ
 κοινόμενος ὡρὶ τῶν εὐτω
 μεγάλων, καὶ κοινῶν ἀπασιν.
 Ζεὺς. ἐκοῦν ἔδει ἱερύτῃ,
 καὶ παρίσταναι πάντοτε.
 Εἰ. ὁρθῶς γὰρ λέγεις. ἰδοὺ
 δὲ, αἱ ἐκκλησίαι συνίσθεται
 εἰ θεοὶ μὴ μέλλετε, ξυνίθι
 τε πάντοτε, ἔκτε, ὡρὶ μεγά
 λων ἐκκλησιᾶσομεθ. Ζεὺς.
 ἔτω φίλα, ὦ Ερμῆ, καὶ ἀπλοῖα
 καὶ καὶ πρὸς ἱερύτῃ, καὶ ταῦ
 τα, ἡδὲ τοῖς μεγίστοις συγκατα
 λῶν. Εἰ. ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ
 ἀφίκοις;

uidelicet excitato tumultu
 cœlum terrore cōpleas, neue
 palàm fiat hanc ob rem te
 tumultuari aut cōsternari a
 nimmo. Caterùm priuato te
 cum consilio effectum red
 das, ut Timocles disceptans
 do potiatur uictoria, Damis
 uerò omnium risui expositus
 atq; subsannatus ex disputa
 tione abeat. MER. At
 qui ista non manebunt ob
 scura et tacita iupiter, cum
 philosophis in propatulo fu
 tura sit disceptatio. Actu qui
 dem tyrannum agere uide
 beris, si de tātis rebus ad om
 nes communiter pertinenti
 bus, cum reliquis nihil com
 municaueris. IVP. Quin
 ergo iam ut in fconcione
 ueniant proclaman, ut mox
 præsto sint omnes? MB.
 Rectè mones. Hec uos supe
 riocys in concilium omnes
 conuenite: ne cunctemini

confluite omnes: uenite maximis de negocijs collaturi
 consilia. IVP. Adeone nudis ὁ Mercuri uerbis & simo
 plicibus, ad hæc solutis præconem agis, præsertim maxio
 mis de rebus deos cōuocans? MB. Et qui nā alia ratione
 expetis

ἀξίους; Ζεὺς. ἴσως ἀξίως ἀπο-
σιμῶμαι φημι δ᾽ αὖν τὸ ῥυγ-
μα μίτραις τιθεῖ, καὶ μεγαλο-
φυνία πινετικῇ, ἥς μᾶλλον συ-
νέβριον. Εἰ. νᾶ, ἀλλ' ἵπποι
ᾤν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψωδῶν τὰ τοι-
αῦτα ἰγὼ δὲ ἔκιστα ποιεῖται.
κίς ἂν, ὥτι διαφθῶ τὸ ῥυγ-
μα, ὑπέρμιτρα δ' ἰνδία ξυ-
νάρμν, καὶ γίλως ἔσται παρ' αὐ-
τῶν ὡδὶ τῇ ἀμυσίᾳ τῶν ἱπῶν.
ἰρῶ γοῶν καὶ τὸν Ἀπόλλων γι-
λῶμεν ἱπ' ἐνίοις τῶν χρυσ-
μῶν, καὶ τοι ἐπικρυπῆσαις τὰ
πολλὰ δὲ ἀσφαλῆας, ὥς μὴ
πάνου σχολῶν ἄγειν τὸς ἀνδρῶν
ταί, θειάζειν τὰ μίτρα.
Ζεῦς. ἔκιστ' ὦ Εἰρμῶ, τῶν Οὐ-
ρῶ ἱπῶν ἱγκαταμίγνυι τὰ
πολλὰ τῷ ῥυγμάτῃ, ὥς ἵκασ-
ται ἡμᾶς στανάκλ' μιμνῶδαι
δὲ σι ἀνδρῶν. Εἰ. δ' πάντ' ἔλ' ὅτ' αὖ
σαφῶς καὶ προχέρωσ' πηράσο-
μαι δὲ ἡμῶν. Μηδ' εἰ τις αὖθις
λασθῇ, μὴ τί τις ἀρσῶν,
plerosq; admisce praenonio, quemadmodum ille nos con-
vocare consuevit. Credibile autem est illorum te comme-
minisse. M. B. Profectò non admodum promptè & calli-
dè, tamen periculum faciam.

Br̃go Deum nemo nec mas nec femina desit,

expetis Iupiter? I V. Ro-
gam? Aequum esse opinor, ut
praenonium tuum nonnullis
uersiculis ac magniloquentia
poetica exornes, ut hac im-
pulsus studiosius & frequen-
tius confluant. M. B. Sanè
ueruntamen hoc poetarum
& rhapsodorum est officium.
Porro ego minime sum poe-
ticus, adeò ut praenoniū quo-
que corrupturus sim, si uer-
siculis cōsarcinutis & malè
cobarētibus proclamarem.
Ac risui ero omnibus ob uer-
siculorum structuram parū
concinnam. Itaq; & Apol-
linem in dandis oraculis ris-
deri à nonnullis uideo, dum
multa securo animo inuol-
uit, & data opera obscurat,
ne omnino audientes ocio in-
dulgeant, sed expendant uer-
siculos. I V. Proinde Mer-
curi Homericos uersiculos

Insuper

Μῆδ' αὐτῶν ποταμῶν μὲν ἰο
 τε, νίσφ' Ωκεανῶς, Μῆδ' τι
 Νυμφῶν, ἅλ' ἰς Διὸς ἔλθῃσι
 πάντων εἰς ἄγρῳ, ἴσσοι τι
 κλυτὰς δαίνυνδ' ἱκατόμβας,
 ὅσοι τ' αὖ μίσσονται ἢ ὕδατοι,
 ἢ μάλα πᾶγχυ Νῶνυμοι, βο-
 μῆσι παρὰ, κνίσσῃσι κάβηδι.
 Ζεύς. σὺ γι' ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα λί-
 κήρυκτά σοι· ἢ σωΐαςι γὰρ
 ἦ δα, ὧς παραλαμβάνων, κά-
 θῃσι αὐτὸς, κατὰ πλὴν ἀξίᾳ ἱ-
 καστον, ὡς αὖ ὕλης ἢ τέχνης
 ἔχη, ἢ προιδρία μὲν τὸς χρυ-
 σῆς, ἢ τὰ αὐτὴ τῶν ἀργυ-
 ρῆς, ἢ τὰ ἱξῆς, ἐπὶ σοι ἱλιφά-
 τιναι, ἢ τὰ τὸς χαλκοῦς, ἢ τὸς
 λιθίνους, καὶ ἢ αὐτοῖς τῶν
 οἱ Φαλῆς μὲν ἢ Ἀλκαμῆς, ἢ
 Μύρων, ἢ Εὐφράνῳ, ἢ τ'
 ὁμοίων τεχνιτῶν, προτιτιμύ-
 θων, οἱ συρφετῶδες δὲ ἔσσι,
 ἢ ἄτεχνοι. πόρρω περ σιω-
 δῶντων, καθιδοῦνται σιωπῇ,
 post hos locentur argentei, deinceps uero subsequatur quot-
 quot sunt elephantini: his postremo succedāt aenei atq; lapi-
 dei. Verum in his etiam ipsis Pbidiæ, aut Alcamenis, aut My-
 ronis, aut Euphranoris, aut talium consimilium artificū gra-
 tia præhonorentur. Cæterum uulgares illi nulla arte nobi-
 les, longè alicubi cōclusti in angulum locentur cum silentio;

Insuper Oceani sint omnia
 flumina præstò,
 Omnes summa Iouis Nym-
 phæ quoq; tecta frequē-
 tent.

Cuncti in concilium gressu
 properare citato.
 Vos quibus oblati cedūt sua
 munera sacris,
 Præterea quotquot mediæ
 seu forte secundæ
 Classis erunt, seu quos tenet
 ultima, seu qui
 Obscura penitus diuorum
 sorte fruuntur,
 Degentes pingues cupidini-
 doris ad aras.

IVP. Buge ô Mercuri, o-
 ptimum egisti præconem, ac
 iam plenis uis conueniunt.
 Quapropter assumens illos
 in h sedes colloca, pro sua
 queng; dignitate. Priores
 quidem sedes occupēt aurei,
 complex-

καταπρωῶντος μόνου τίνος ἐν
κλυσίᾳ. Ερ. ἴσται ταῦτα, καὶ
καθιδοῦνται, ὡς προσῆκον.
ἀλλ' ἡκῶν ἐπ' ὀφθαλμοῖς ἑδύ-
ναι, ὡς τις αὐτ' χρυσὸς μὲν, καὶ
πολυτάλαστος ἢ τίνος ὀφθαλμῶν,
ἐν ἀκρίβοις δὲ τίνος ἰργασίᾳ,
ἀλλὰ νομισθεὶς ἰδιωτικὸς, καὶ ἀ-
σύμμετρος, πρὸς τὴν χαλκῶν τῶν
Μυρωνῶν καὶ Πολυκλείτου, καὶ
τῶν Φειδίου καὶ Αἰγυμνίου τῶν
λίθινων, καθιδοῦνται, ὅς προτι-
μώτερος χρὸς νομισθεὶς εἶναι τῶν
τίχων. Ζεὺς, ἰχθὺς μὲν οὗτος,
ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὁμοῦς προτιμώ-
τερος. Ερ. μαυθαίνω, ὅτι πλατὺν
δὴν λαλῶντες, ἀλλὰ μὴ ἀριστὸν
δὴν καθίζου, καὶ ἀπὸ τιμωμά-
των, ἥκειν ὅς τις τίνος προτι-
μώτερος ὁμοῦς αὐτοῖς. ἰοῦνται
δ' ὅς, ὡς Ζεὺς, οἱ βαρβαρικοὶ προτι-
μώτερος μόνου, ὡς τὸς γε Ἕλλη-
νας ὁρᾷς, οἳ οἱ εἰσι, χαρίνους
μὲν καὶ σύνπρῶτοι, καὶ κατὰ τί-
χων ἰσχυρῶς ἐμμελῶς λίθινου
cupaturi uos aurei. Attamen,

complementes tantum concio-
nem. MER. Fient ista ut
imperas, ac sua quisq; ut
par est sede dignabitur. At-
qui hoc neutiquam promo-
ptum aut nosse proclue est,
si quis illorum aureus fuerit,
ac multitudinis talentorum
præponderet, opere uero nō
ita insignis sit, sed priuato
penē ac uulgari, & minimē
artificioso, si Myronis æneis
ac Polycleti, & Phidiae &
Alcamenis lapideis confera-
tur, quoniam locandus sit, si
artem præferendam esse pu-
tas. IVP. Oportebat qui-
dem ad hunc modum fieri,
sed tamen aurum anteferen-
dum est. MER. Inuelligo,
nempe iubes ut per opulen-
tiores delectu habito, nō ex
optimatibus electim locen-
tur, atq; etiam à precio. Pro-
inde uenite, priora sedilia oc-
cupaturi uos aurei. Attamen,

ἄχαιοι ὅμως ἀπαντῶν· ἢ οἱ
 γι πολυλίεσται αὐτῶν, ἱλι-
 φρόντινοι, ἐλίγην ὅσον τῷ χρυ-
 σῷ ἐπιστάδην ἔχοντες, ὡς ἐπι-
 κειρῶσθαι καὶ ἐπυγιάσθαι μέ-
 νον, τὰ δὲ ἐνδον ὑπόφυλοι, καὶ
 οὗτοι μὲν ἀγίλας ἔλας ἐμπο-
 λιτοῦ μελέας σκίπυρ ἴδον· ἢ Βρο-
 χίς ἢ αὐτῶν, καὶ ὁ Ἀνθίς ἐκείνο
 σί, καὶ παρ' αὐτὸν, ὁ Ἀττίς καὶ
 ὁ Μίθρης, καὶ μὲν ὅλοι ἐλόχρυ-
 σοι, καὶ βαρῆς, καὶ πολυλίμπτοι
 ὡς ἀλυσῶν. Πρ. καὶ πᾶ τῷ το,
 ὦ Ἑρμῆ, Δίκαμον, ἢ Λυσιπ-
 σωπερ ἔτον πρῶτον βίβην μὲν, ἢ
 Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα, Πρῶτον
 αὐτῶν ὄντων. Ερ. ναί, ἀλλὰ
 οἱ μὲν, ὦ Ἑννοσίγαι, χαλκοῦ
 ὁ Λύσιππος καὶ ὡς πᾶν ἐπεί-
 σον, οὐκ ἔχοντων τότε Κοριν-
 θίων χρυσίον. οὗτοι δὲ, ὅλοι
 μεταλλοῖς πλεονεξίᾳ ὄντων.
 αὐτίκα οὖν οὗ χρὸν παρῆσαν
 μένον, καὶ μὴ ἀγανακτῶν, ἢ
 τίς ᾧ τῶν ταλαικῶν χρυσῶν
 ἔχων,

quippe Corinthijs tunc aurum non habentibus: hic au-
 tem omnibus metallis longè est opulentior. Vides itaque
 patienter & placatè hoc tibi sufferendum esse, si huic posito
 ponaris: neq; indignandum est, si is cui tantus natus est
 aureum,

anci uniuersis: aut qui ex il-
 lis maximis sunt ac sumptuo-
 sissimis impensis fabricati,
 elephantini sunt, modicum
 ab asperso auro splendorem
 retinentes, quippe quo tan-
 tum colorati sunt, pauloq;
 facti nitidiores: ceterum ino-
 tus sublignei quidem illi, to-
 taq; muscarum examina in-
 ternè conuersantia cooperis-
 entes. Porro autem ipsa Ben-
 chis, & Anubis ille, & pro-
 pter hunc Attis, præterea Mi-
 thres, in uniuersum ex soli-
 do auro cōflati sunt, & gra-
 ues, & multi reuera precij.
 NEP. Et in quibus hoc tibi ui-
 sum uidetur Mercuri, ut Ae-
 gyptium illum canino rictu
 deformem, mihi anteferre
 non uerearis, præsertim Ne-
 ptuno existenti? MER.
 Rectè dicis: at te quidem ὁ
 Neptune Lysippus tantum
 fecit aeneum & pauperem,

ἔχωρ, προτιμᾷσαι σε. Αφρο.
 ὦναι, ὦ Ερμῆ, ἡμῖν λαβὼν,
 ἢ τοῖς προδότης πινυμένη
 ζῆ χρυσῷ γὰρ ἄμῃ. Ερ. ἔχ,
 ὅσα γὰρ ὦ Αφροδίτη ἡμῖν ὄραν,
 ἀλλ' αὖ μὴ πάντ' ἀνέμῳ, λίθῳ τῷ
 λουκῷ Πρωτίλινῳ, οἶμαι, λίθῳ
 πομπιδάσῃ, ἅτα δόξαν οὕτω
 Πραξιτέλῃ, Αφροδίτῃ γυρο-
 μένῃ, Κνιδίῳ παραδόντι.
 Αφρο. καὶ μὲν ἀξιοπύσῳ σοὶ
 μάρτυρα, τὸν Ὀμηρεὺν παρίστα
 μαι, αὖ καὶ ἡμέτερον τῶν ῥαψώ-
 δων, χρυσῷ μετὰ Αφροδί-
 τῃ ἀναιλίσχοντα. Ερ. καὶ γὰρ
 καὶ τὸν Ἀπὸλλων δ' αὖ τοῖς πολὺ
 χρυσοῖσιν ἔσθ' ἔσθ' ἀναι, καὶ πλείον
 ἀλλὰ τοῦ ὕψους ἡμῶν ἐν
 τοῖς ζευγύταις περὶ καὶ μέγιστον,
 ἀπιστιφανομένον γὰρ ὑπὸ τῶν
 λατῶν, καὶ τὸν ἡλόπας ὅτι
 ἡσυχίας πόρτισσιν ἡμῶν, ὅ
 τι ἀγάπα καὶ σὺ, μὴ πάντ' ἐν
 τῷ θεῷ ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν. Κε.
 ὅμοι δὲ τίς αὖ ἰρίσας τοιμή-
 σασθ', ὅλῳ τῷ ὄντι, καὶ ἡλικίᾳ

Quare & tu contenta esto, & qui boni & cōsulens si nō prorsus
 in locum seruilē & sordidum detrusa, concioni interesse
 cogare q. COL. Quis uerō mecum in contentionē descen-
 dere audeat, cum & solē me esse cōspiciatis, & tanta molē

aureis, tibi praelatus fuerit.
 VEN. Proinde Mercuri,
 me quoq; assumptam trans-
 fer ad Deos aureos qui prae-
 sident. sum enim aurea. ME.
 Minimē ὦ Venus, quantum
 quidem ego uideo: sed nisi
 prorsus hallucinor aut ca-
 cutio, ex lapide candido ex
 monte Penicli n̄ exciso o-
 pinor, cū ita uisum esset Pra-
 xiteli, ὁ Cnidys Venus facta
 tradita ei. VB. Atqui gra-
 uissimū simul ac fide dignis-
 simum testem Homerum ti-
 bi producā, sursum ac deor-
 sum suis in rhapsodijs aureā
 Venerem me esse perbiben-
 tem. MBR. Sedenim ille
 ipse quoq; Apollinem praedi-
 uitem & opulētum esse as-
 firmat: nibilo secus tamen iā
 ipsum P in extremis sedentē
 conspicias, a latronibus cō-
 tumeliose affectum, atq; etiā
 fidibus citharae compilatū.

τί μίγνθῃ; ἴδ' ἔρ' μὲν ὑπερ-
 φυνᾶ, μήδ' ὑπερμετρου οἱ πό-
 διαι κατασκευάσασθαι με-
 ξίσσαν, ἀπὸ τῶ ἴσου τιλίσματα
 τῇ, ἡ καὶ δίκαια χρυσὸς θεοῦς
 ἐπιποιήωτο, ὥστε ἀνάλογον πο-
 λυτιλίστρος αὐτὸν νομίζοιμι, καὶ
 πρόσσιμ' ἑτέχην, καὶ ὅτι ἔργα
 σίας τὸ ἀνεκβίβειν μίγνθαι το-
 σούτω. Εἰ. τί ὦ Ζεῦ χρὴ
 ποιᾶν; δύσπερτον γὰρ ἐμοὶ
 γούτω καὶ τῷτο. εἰ μὲν γὰρ ἴσ-
 τὴν ὕλῃ ἀπεβλίποισι, χαλε-
 πὸς ὅστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην ἀφ'
 ἐπὶ σαρ ταλαύτῳ λιχάλλου-
 ται, ὑπὲρ τῶν πρὸς ἀκροσισμοῖς
 μιν καὶ τὴν ἰππᾶδα αὐτῶν.
 Ζεῦ. τί γὰρ ἴδαι παρᾶναι
 καὶ τῷτο, ἐλκεῖν τὴν τῶν
 ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλεῖ-
 σεντα τῇ λιανίδρῃ; πλὴν ἀλλ'
 ὦ Ροδίῳ ἀρίστῃ, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα προτιμητὶς· εἰ τῶν χρυ-
 σῶν, πῶς αὖ καὶ προτιμώμεναι,
 εἰ μὲν διὰ σὺν ἀνάσταναι πάντας,

spectabilem? Caterum si nō
 magno admodū ingenio et
 artificio Rhodij me sculpere
 dignati sunt, tamē et alios
 pari arte ad nostri archety-
 pū sedecim deos aureos for-
 mauerūt: quapropter ratio
 ne probabili omnium precio-
 sissimus meritō aestimandus
 essem. Artis uerō atq; operis
 praestantia et nobilitas, tā-
 ta pensatur magnitudine.

M E R. Quid uerō facto
 opus est, ὦ Iupiter? siquidem
 et hoc non mediocrem mihi
 affert iudicandi difficul-
 tatem. Etenim cum ad mate-
 riam oculos deflexero, totus
 quidem aeneus est: porro cū
 apud animum meum perpe-
 do ex quot talentis conflatus
 est, praeter hippada quingen-
 tos excusus est modios. I V.

Quorsum uerō attinebat et
 hunc interesse concioni, suā
 magnitudine aliorum par-
 uitatem expositurum contemptui, neq; nō ob dignam sedem
 nos perturbaturum? Verum enim uerō ὦ Rhodiorum op-
 time, cisi maxime omnibus aureis anteponendus esses,
 quomodo praesidere possis, nisi caeteri omnes exurgant
 foras

ὅς μόνος καθέξει, τὴν πύκα
 ἔλκω θαστρὰ τῶν πυγῶν ὑδι-
 λαβών· ὥς ἄμανον ποικίσεις
 ὀρθοστάδιον ἐκκλησιάων, ἐπι-
 κυρωθὲς τῷ σωιδρίῳ. Ερ. ἰδὲ
 πάλην ἄλλο, δύσλυτον καὶ τὸ
 τοῦ χαλκῷ μὴ γὰρ ἀμφοτέρω
 ἴσθρ, καὶ τέχνης ὅλ' αὐτῆς, Λυ-
 σίππου ἐκείνου τὸ ἔργον. καὶ
 τὸ μέγιστον, ἐματίμω τὰς γί-
 νους, ἅτι δὲ πᾶσι δὲ ὄντο
 Διὸς, ὁ Διόνυσος οὐτοσί, καὶ
 Ἡρακλῆς. πέτορ οὖν αὐτῶν
 προκαθίσταται; φιλονεικοῦσι
 γὰρ, ὡς ὄρε. Ζεὺς. διατρέψο-
 μεν ὃν Ερμῆ, πάλαι δέον ἐν
 κλησιάσειν. ἅτι νῦν ᾗ ἀνα-
 μίξ' ἱαβίσοντα, ἔνθα αὖ ἐκ-
 σθ' ἰβήλη. ἔσ' αὖθις ᾗ ἀποδο-
 θύσεται πρὸς τῶν ἐκκλη-
 σία, ἡ γὰρ ἔσομαι τότε, ἢν τι-
 να χρὴ ποιήσασθαι τὴν τά-
 ξιν ἰπ' αὐτοῖς. Ερ. ἀλλ' Ἡ-
 ράκλειε, ὡς θορυβῶσι τὰ κοι-
 νὰ, καὶ τὰ κατ' ἑμῶν ταῦ-
 τα, δοῶντο διανομάς. ποῦ τὸ
 cogetur de integro concilium,

foras, ut soli tibi ad sedēdū
 locus pateatq; sufficiat, o-
 mni spacio uel alteris tantū
 natibus occupato. Quocirca
 rectissime feceris, si stans cō-
 cioni intentus fueris, inflexo
 in concilium capite. ME.
 Ecce rursus altera in differ-
 nendo mihi difficultas obij-
 citur. arei enim estis utriq;
 eiusdēq; artificij, nimirū in
 Lysippi officina uterq; for-
 matus: & quod maximum
 est, generis nobilitate pares,
 utpote Iouis filius Dionysus
 ille cum Hercule. Vter ergo
 illorum anteferendus est al-
 teri? siquidē de loco pugnat
 inter se, ut uides. IVP. Ni-
 mium uerò cunctamur Mer-
 curi: iam dudum concionatū
 esse oportuit. Quare in præ-
 sens quidem nullo habito di-
 scrimine sessum eāt promi-
 scue, ubi cuiq; uisum fuerit:
 deinceps uerò hisce de rebus

πρὸ ὑπάλμης ἀνελκόμεν ἐν
βάθρῳ τῶν γλῶττι καὶ τῶν βά-
λασσαν, αὐτοῖς θύεις, τῶν σαρ-
ραῶν ἐκείνων τὰς χρυσῶν κα-
θεῖς. Ζεὺς. ἀλλὰ νῦν, ὅ τι τι-
νον, ἐκ οἷα, ἢ τι καὶ μεγάλους
τῶν ἱφιστάτων δαυτῶν, ἅτι καὶ
καὶ πλάθεις τῶν παρόντων
(πολυθυμίας τε γὰρ, ὡς ὁρᾷς, ὁ
ὕμνησις) διατίττασθαι τῶν
γνώμων, καὶ ὑπὸ φόβῳ αἰμῇ, καὶ ὁ
γλῶττι μοι πεπιδυμένη ἰσχυ-
ρὸν δὲ ἀποπύτατον ἀπάστων,
ἐκάλυπτομαι τὸ προσέμιον ἁ-
πάστων τῶν λόγων, ὁ παρ-
ουσιάζομαι, ὡς δὲ προσπα-
σάτω μοι ὁ ἀρχὴ γίνωτο πρὸς
αὐτὸς. Εἰ. ἀπελώλικας ὁ
Ζεὺς πάντα· οἱ δὲ ὑποπτεύου-
σι τῶν σιωπῶν, καὶ τι καὶ ἴσ-
μεγαλὸν ἀνέσσομαι προσ-
δοκῶσι, ἵφ' ἔγωγόν σου διαμέλ-
λαις. Ζεὺς. βέβαια γὰρ ὁ Εἰ-
μῶν, τὸ ὀμνέον ἐν ἴσῳ προσέ-
μιον ἀνὰ ῥαφὴν ἄλῃσι πρὸς αὐ-
τὸς· Εἰ. τὸ ποῖον; Ζεὺς. Κί-
πλητι

quādo minabare te terram
ex ipsis fundamentis euul-
sam, & pontum unā cū dijs
sursum tracturum aurea illa
catena ex alto demissa. IV.
Atqui nūc ὁ filij, nescio quo-
modo, siue prae magnitudine
periculorum impendētium,
siue prae multitudine praeſen-
tium (conuentus enim, ut
uides, est frequentissimus) ao-
nimis confusa mente mibi
penitus obstupuit, planeq;
subtrepidat, & lingua con-
stricta esse uidetur. Et quod
omnium est absurdissimum,
orationis quoq; multū diuq;
meditata proœmium mibi
excidit, quod adornaueram,
ut exordia erga illos uterer
bellissimo atq; luculentissi-
mo. MB. Perdidisti om-
nia, ὁ Iupiter: ceterum illi
tuo silentio in suspicionem
uenient, ac grande aliquod
malum se audituros expecta-
bunt, cuius gratia tu ita leni-
te & cunctantur ad di-

cendum progredieris. IVP. Vis ergo Mercuri, Homeri-
cū illud proœmion illis occinā? MB. Qualenā? IV. O 'su-

κλυτὴ με πάντων βίῃ, πᾶ-
σαι τε θάνατοι. Ερ. ἄπαγε, ἵνα
νὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς, πεπαρώμε-
ταί σοι τὰ πρῶτα, πλὴν αἱ δό-
κῃ, τὸ μὲν φορτικὸν τῇ μήτρῳ
ἄφρον· σὺ ἢ τῶν Δημοδίνε
Δικμυγογιῶν, τῇ κατὰ Φιλίπ-
πῃ, ἢν τινα αὐτὸν ἰθίλοις, σὺν
ρε, ὀλίγα ἰναλλατέων. ὅτω γὰρ
οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιεῖσιν.
Ζῶντες. σὺ λίγας σὺντομὴν τι-
να ῥητορέων, καὶ ῥαδιουργίαν ταύ-
τῳ δύνασιν τοῖς ἀπερμαί-
νοις· ἀρξομαι δ' οὖν ποῖς. Ἀντὶ
πολλῶν αὖ, ὃ αὐτὸς βίῃ, χρη-
μάτων ἡμῶς ἐλπίδας νομίζω, αἱ
φανερῶν γίνονται ὑμῖν, ὅ, τι δὲ
ποῖς ἄρα ἔτε' ὄσιν, ἰφ' ὅτε νῦν
σιωπῶντες, ὅτι τοῖνυν τῶν ὅ-
τως ἔχει, προσέειπε προθύμως
ἀνδροδάμῃ λέγοντες. ὁ μὲν
οὖν παρὰ τὴν ἑαυτοῦ βίαν, μόνον
καὶ λίγα, φωνῶν ἀφίει, ὅτι
τὴν παρόντων ἰρρημελῶς αὐτὴν

λεπτόν

uos eleeturos opinor, si palam vobis fieret, quid tandē illud
sit, cuius gratia in hūc cœtum estis accersiti. Quod cum ita
sit, consentaneū est ut me dicentem attentis audiat animis.
Porro ὁ ὁ Διὶ, præsens quidem tempus emissa voce propemo-
dum loquitur, instantibus periculis omni conatu ac studio
nobis

peri dictis animos attendit,
nostris. MBR. Apage. i
enim abunde satis ista sub
niliū nobis per contume-
liam inculcasti. Veruntamē,
si consultum videtur, uersu-
culorum odiosam difficile-
tatem missam facito: cæte-
rū unam aliquam ex De-
mosthenis orationibus ad-
uersus Philippum habitis,
quæcunq; argumēto tuo ap-
positissima uidebitur, desu-
me, pauca quædam immu-
tans. Facies hoc multorum
rhetorum exemplo, quibus
idem facere nunc solēne est.

IVP. Rectē sanē dicis, con-
sarcinatam quandam rheto-
ricam, neq; non promptam
et facilem, perplexis et a-
nimo hesitantibus. Proinde
facto aliquando principio,
exordiar. PRO u magna
pecuniarū copia, ὁ uiri Dei,

ἤπ' ἵμιν ὅμῃν ὅτ' ἐγὼ ὑμᾶς δι
 πάντων ὀλιγώρως ἔχειν δοκῶ-
 μὲν πρὸς αὐτά, βούλομαι δὲ ὅ-
 λην, ὅτι γὰρ ὑδὶ λῆπει ὁ Δῆμος
 δίνων, αὐτὰ ὑμῖν ἀκλῶσαι σα-
 φῶς, ἵφ' οἷς διατρεφάμενοι, συνα-
 γῆγον τῶν ἐκκλησιῶν. χεῖ-
 ρος γὰρ, ὡς ἴσθι, Μνησιθέῃ τῷ ναυο-
 κλήρῃ ἐβούλῃ, τὰ σωτήρια
 ὑδὶ τῇ τοῖ, ὀλίγη δὲ ἀπολα-
 μὲν πρὸς τὴν λαφύριαν, ἔστι
 μὲν ἐν Περσῶν, ὅπῃς ὑμῶν
 ὁ Μνησιθέῃς ὑδὶ τῶν θυσιῶν
 ἐκάλισσε, εἴτα μετὰ τὰς σπον-
 δὰς, ὑμᾶς μὲν ἄλλ' ἄλ-
 λω ἐτράπηκε, ὡς ἐκαστὸς ἴδω-
 ξεν, ἵνα δὲ (οὐδὲ γὰρ πάν-
 τ' ὅψι ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς
 πρὸς πατήσασιν ἐὸ δαίμονα
 ἐν Κοραμαίῳ, ἐν τῷ αἵματι
 τῷ Μνησιθέῃ τῶν μικρολογί-
 ας, ὅς ἐκκαίδικα βίος ἴστωρ,
 ἀλκίτρυνα μόνον κατέβου-
 γόρην

nobis occurrendum esse. Nos
 autē ad hæc summa ope pro-
 uidenda parum sollicitē affe-
 cti uidemur. Iam uerò quo-
 niam Demosthenis subsidia
 uerba me deficiunt, hæc
 ipsa uobis manifestius decla-
 rare statui, propter quæ per-
 turbatus animo, conuocata
 concione conciliū coegerim.
 Heri x enim, ut nemini ue-
 strū obscurū esse opinor, cū
 Mnesitheus nauclerus ob ser-
 uatam ex undis nauem, quæ
 ad Capbarei scopulos ferme
 illisa perisset, sacra persola-
 uisset, accepti epulis in Pi-
 ræo cōuiuuium agitabamus,
 quotquot nostrū à Mnesi-
 theo uocati eramus ad sacri-
 ficiū. Deinde oblati liba-
 minibus uos, alius aliud, quod
 cuiusq; ferebat animus, se-
 cessistis: porrò autē ego (nec
 dum enim profunda erat ue-

spera) in urbē regressus sum, ut tempore pomeridiano o-
 ciosus ab animo deambulare in Ceramico: simul me-
 cum sedula agitatione Mnesitheii tenue ac frugale, ne di-
 cam sordidum, conuiuuium perpendebam, qui cum sedecim
 Deos epulis acciperet, solummodo gallum sacrificauit,

γόροντα λιχνην, ἢ δὲ καὶ κο-
 ρυβήντα, καὶ λιχνυτὴ χυδόνε
 σίτλας; ἢ μάλα δύρωτιώτε-
 ρας, ὡς αὐτίκα ἀποσβέδιλῶσι
 τῷ αὐθρακι, μηδὲ ὅσον ἄνε-
 πη εἶναι ὁσφραίνεσθαι τῷ λα-
 οντοῦ παρασχόντι, καὶ ταύ-
 τα, ἱκατόμβας ὅλας ἐπασχέ-
 μιν, ἐπεί τι ὃ καὶ ἔστιν ἔδω προ-
 σφύετο τῷ σκοπέλῳ, καὶ ἵνα
 τοῖς ἑνὶ τῶν ἐξμάτων. ἐπεὶ δὲ
 ταῦτα ἵννομεν, γίνεσθαι κατὰ
 τὸν Παικίλλῳ, ὅτῳ πλεονεχέ-
 ῃ ὁρώπων πάλμπου σωιστη-
 νὸς ἵναι μὲν ἵνδοι, ἐν αὐτῇ
 τῇ τοῦ, πολλὰς δὲ καὶ ἐν τῇ
 ἐπείθεω, καὶ τινὰς βούντας,
 καὶ διατανομένους, ὡδὲ τῶν
 θώκων καθυμένους. ἀνάσκει
 οὖν, ὁπρὸς ἑνὶ, φιλοσόφους ἄντας
 τῶν ἐρίτικῶν τέτων, ἱβελ-
 βῶ ἐπὶ τῇ ἀκῶσι αὐτῶν, ὅ-
 τι καὶ λίγιστοι καὶ ἔτυχον γὰρ ἐν
 φίλῳ τῷ παχέῳ περιβόλ-
 μεν, σχηματίσας ἱμαντὸν

αἰ

senem quidem illum, ac iam
 mucos & pituita laborantē,
 Tburis præterea grana qua
 tuor, iam prorsus putrida,
 adeo ut prunis iniecta sta-
 tim extinguerentur, ut neque
 summas naves emergēte fu-
 mo cōtingeret, præcipue vero
 cū totas hecatombas am-
 ple & liberaliter pollicere-
 tur, iam naui appropinquan-
 te scopulis certo inclusa pe-
 riculo. Interea dum hæc me-
 cum uoluerem in animo, ad
 porticum Variam progre-
 giēdo delabor: ubi consistēs,
 ex improviso inusitatam ho-
 minum multitudinem con-
 spicio, partim quidem illorū
 intra porticum, partim ue-
 rò ipso sub Ioue: insuper nō-
 nullos uociferantes, ac mira
 peruicacitate disceptantes,
 inq; sedibus cōsidentes. Tan-
 dem uerò rem ipsam facile
 coniectura assequutus, nepe

Philosophos esse ex cōtentiosis illis & rixosis, uolui propius
 admoto gressu, exploratius intelligere. quidnam illud esset
 cuius gratia inter sese tantopere digladiarentur. Ac me illi-
 cō nūpe ex crassioribus illis circumuolutum, illorum babi-
 tu exor-

ἔς τὴν ἰκάνου τρίπον, καὶ τὴν
 πώγωνα ἐπισπασάμεν, καὶ
 μάλα ἰώμεν φιλοσόφῳ. καὶ δὴ
 παραγκυνιστάμεν, τὸς πολ-
 λὺς, αἰσχρομαί, ἀγνοοῦμεν
 ὅστις αἰώ. ὑφίσταται δὲ τὴν Εἰσι-
 κέρμεν Δάμει, τὴν ἐπίτριπο-
 τον, καὶ Τιμοκλῆα τὴν Στωϊ-
 κὸν, αὐτοῦ βέλτερον, καὶ δι-
 κῶς πάντῃ ἰσχύοντες. ἐγὼ δὲ Τι-
 μοκλῆς καὶ ἴδρυ, καὶ τὴν φη-
 σὶν ἔχει βέλτερον ὑπὸ τῆς
 βίης. ὁ Δάμεις ὅτι Σαρδώνιον
 ἐπιγλῶρ, ἐπεὶ μάλλον παρῴξυ-
 νει τὴν Τιμοκλῆα. ἢ δὲ ἄρα πι-
 ρὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς.
 ὁ γὰρ καὶ ἰατρὰς, ὁ Δάμει, ὅτι
 προνοῖ ἡμᾶς ἰσχυρὰ τῶν βρώ-
 των, ὅτι ἐπισκοπᾷ τὰ γινόμε-
 να παρ' αὐτοῖς, ὁ δὲ ἄλλ-
 λος, ὁ μὲν δὲ ὅπως ἡμᾶς εἶναι λίσ-
 γων. τῶν γὰρ αὐτῶν δολαδῶν
 ὁ λόγος ἐδιδύατο. καὶ ἔσαν
 τινες, οἱ ἐπὶ νου αὐτῶν. ὁ δὲ
 ἔτορ, τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμο-
 κλῆς ἰσχυρὸς, καὶ ἰσχυρὰ, καὶ
 ὅπως nobis curæ esse: breuiter, nihil aliud quàm inu-
 niuersum nos non esse. Tanta ui comprobandi eius ualuit
 oratio, erantq; nonnulli qui laudarent illum. Alter uerò,
 nempe Timocles, nostra optime sentiens propugnabat,

tu exornauit: proluxa; bar-
 ba attraxit, per omnia non
 ineptè philosopho similem
 turbæ memet immisi. Multis
 uerò qui mihi obsistebant,
 cubito è uia protrusis, ingre-
 dior, omnibus ignorantibus
 quis essem. Ceterum intra
 turbam iam consistens, of-
 fendo Damin illum Epicu-
 reum, hominem perditissim-
 um, ac Timoclea Stoicū,
 uirorum λόγῃ optimum, pera-
 tinacissime disceptantes. ylo-
 taq; Timocles largo sudore
 perfluens, præ nimio clamo-
 re iam penè uocē amiserat:
 Dami uerò risu z Sardonia
 diffluēs, magis ac magis Ti-
 moclea exasperabat. Porro
 omnis illorum sermo de no-
 bis habebatur. Etenim exeo-
 crandus ille Dami, humana-
 rum rerū nihil à nobis proo-
 uideri affirmabat, neq; eo-
 rū quæ in terris fierēt, quic-

καὶ ἡγανάκτει, καὶ πάντα τρέ-
 που συνηγυμνίστο, τίν' ἐπιμεί-
 λειαν ἡμῶν ἱπαινῶν, καὶ δι-
 ξίωρ ὥς ἐν κόσμῳ τι, καὶ τά-
 ξα τῇ προσήκοντι βρυγμίδα,
 καὶ διατάττομεν ἡκιστα. καὶ
 ἄχι μὲν τινες καὶ αὐτοὶ τὸς
 ἐπαινουῦντας πλὴν ἰκινμήκη
 γὰρ ἔδει, καὶ πονήρας ἐφώ-
 νει, καὶ τὸ πλῆθος ἄς τὸν
 Δάμιρ ἀπέβλεπε. σὺν δὲ
 ἐγὼ τὸ λινδυσονόμην, τίν'
 νύκτα ἐκίλευσα πορρυχθῆσαν,
 διαλῦσαι τίν' σιωπούσαν. ἃ
 πῆλθορ οὖν, ἃς τίν' ὑστραίαν
 σωθίμενοι ἃς τίλθ' ἐπιξι-
 λούσι δαὶ τὸ σκίμμα. ἡ γὰρ
 παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἰ-
 πήκορ μεταξὺ ἀπιδύωρ εἶκα
 δὲ παρ' αὐτοῦς, ἱπαινουῦτων
 τὰ τῇ Δάμιρ, καὶ ἔδει πα-
 ρὰ πολὺ αἶρε μέρων τὰ ἐκείνῃ.
 ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦν τὸς
 προκατεγγυμνῆσαι τῶν ἐναν-
 τίων, ἀλλὰ πορρυμῆν, εἰ τι καὶ
 cerent. Inde ego multis me domum abeuntibus comitem
 adiungens, inter eundum audiebam Damidis uerba cere-
 tatim in coelum ferri, atq; à pluribus supra modum pro-
 bari. Præstò tamen aderant etiam qui dicerent, nihil esse
 præiudicandum, A sed expectandum si quid in crasti-

indignabaturq; ac omnibus
 modis hostem pugnis inuas-
 dens laceſſebat, curam &
 sedulitatem nostram collau-
 dans, ac planum faciens cū
 ex mundo, tum omnium re-
 rū conuenienti ordine, Deos
 esse, quodq; per nos ordina-
 tim disponderentur singula.
 Nec defuerūt quibus & ille
 fuit admirationi, eius oratio
 nem non improbantibus. Ve-
 rùm iam extreme defessus
 erat, ac grauiter & labo-
 riosè loquebatur. Vniuersa
 autem turba in Damin con-
 iectos habebat oculos. Ca-
 terùm cum ego Deorū exis-
 timationem periclitantem
 animaduertērem, iussì ino-
 ctem ocyus circūfusam con-
 uentum dissoluere. Abierunt
 ergo ex composito ut die pos-
 stero inchoatam de dijs di-
 sputationem ad finem dedu-

ὁ Τιμοκλῆς αὐτοῖσι τὰυτ'
 ὅσιν, ἵφ' οἷς ὑμᾶς στωικῶς
 ὁσ' ἔμικρά, ὡ τοῖς, ἃ λογισ-
 δι, ὡς ἔπαυσα μὲν ἑμὶν τι-
 μῶ, καὶ δόξα καὶ πόρος δόξας,
 οἱ αὐτοῖσι πῶς ἔστιν. ἃ δ' εὐτοί
 παρ' αὐτῶν, ἃ μηδὲ ὅλως θύοντες
 εἶναι, ἃ ὄντας, ἀπρονοήτους εἶναι
 ὅσιν αὐτῶν, ἃ ὅσα καὶ ἀγί-
 ρατα, καὶ ἄτιμα ἑμὶν ἔσται
 τὰ ἐν γῆς, καὶ μάττω ἐν ἑρα-
 νῶ λαθεῖσθαι, λιμῶ ἐχθροῖς
 τοῖς, ἃ ὅσιν ἐκείνων, καὶ πᾶσι
 γύριον καὶ ἀγῶνιστον, καὶ θυ-
 σίον καὶ πᾶσι χίλων καὶ πομ-
 πῶν πόρος μὲν, ὡς οὖν ὑπὲρ
 τυλιχέων φημι δῶν, ἀπαυ-
 τας ἐπὶ τοῖσι τι σιωπῶν τοῖς
 παρ' αὐτοῖς, καὶ ἅφ' ὅτου ἱερᾶ
 ὅσα μὲν Τιμοκλῆς, καὶ δόξας ἀ-
 λαθεῖσθαι λέγειν, ἃ δ' αὖτις δὲ
 λατρεῖσθαι δίδωται πρὸς τῶν
 ἀνόντων

num ipse quoque Timocles
 dicturus esset. Hæc ferme
 sunt quorum gratia uos cō-
 uocari iussi. Non B modica
 uerò sunt hæc ó Dī, si ratio-
 ne diligentius inita confide-
 raueritis omnem nostrū cul-
 tum, omnem gloriam nostrā
 ac prouentum ipsos esse ho-
 mines. Porro autē illi si per-
 suasi in eam cogitationē dis-
 cesserint, aut omnino deos
 non esse, aut si sint, res tamē
 humanas nulla illorum ad-
 ministrari prouidentia: pe-
 riculum C est ne omnia no-
 bis in terris negentur sacri-
 ficia, subtrahantur munera,
 cultus intercipientur, ac ne-
 quicquam sublimes in cælo
 collocaticum fame cōflucte-
 mur, diebus festis & solen-
 nitatibus, & certaminibus,
 & sacris, & ludis noctur-

his & pompis orbatī. Super tantis D itaq; rebus in præsen-
 tia quidem æquū esse opinor, ut omnes collatis consilijs accu-
 rate perpendamus, si quam imminentibus periculis salutem
 inuenire queamus. Tum qua potissimū ratione adiutus Ti-
 mocles potiatur uictoria, ac ueriora dixisse uideatur: Da-
 mnis uerò conuictus atq; cōfusus, auditorib. risui exponatur.

Ceterum

ἀκούστων. ὡς ἔγωγε ἔπαινον
τῷ Τιμοκλῆ πείπειθα, ὡς ἱερα
τῆσσι καθ' ἑαυτὸν, ἢ μὴ καὶ
τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγίνυ
ται. κήρυτ' ἡ Ερμῆ τὸ ἐκρύψ
μα τὸ ἐν τῷ νόμῳ, ὡς ἀνιστά
μενοι συμβολάσοισιν. Ερ. ἄ
ναι, σίγα, μὴ τὰράτ' ἵ. τίς ἀγο
ράσαν βύλῃσιν τ' τελέων θῖνῳ,
οἷς ἔξισι; τι τὸ τοῦ, ὁ δὲ αὖτις
ταυ, ἀλλ' ἡσυχάζει, πρὸς τὸ
μείγθ' τ' ὀγγυλμένων ἐκπε
πλεγμένων; Μῶ. ἀλλ' ὅμως ὅ
ἅπασι τοῖς ὁδῶν καὶ γαῖα γίνου
δι' ἐγὼ ἦ, εἰ γί μοι μετὰ παρ
ρησίας λίγην δοθήν, πολλὰ αἶν,
ὦ Ζεῦ, ἔχομαι ἐπ' αὖν. Ζεῦς. καί
γι ὦ Μῶμι, πάντο βαρύν' ἀν
λ' γὰρ εἰ ἡδὲ τὸ συμφέρον τι
παρρησιασόμεθ' ὅ. Μῶ. ὁ
κουῶ ἀκούει ὦ βουὶ πάντων,
τὰ γι ἀπὸ καρδίας φασίμ. ἐγὼ
γὰρ καὶ πάντο προστάδων ἐς
τόδε ἀμυχανίας προσήσοιδα
τὰ ἡμίτερπ, καὶ πολλὰς τοῖς
διῶν. I V P. Cōfidenter dic, ὁ Mome, atq; interrito animo.
Vidēre enim utile quiddam ad rem praesentem liberè prolo
quuturus. M O. Prōinde, ὁ Dei agite cūcti attentissimis esto
te animis. Ego enim iam olim admodum expectabam in eā
difficultatem res nostras delapsuras, ac multos eiusmodi

Caterum ego Timocli non
admodum cōfido, quasi per
omnia destitutus auxilio ui
diturus esset, nisi nonnihil o
pis per nos illi allatum fue
rit. Facito Mercuri praeco
nū, quod lege fieri cautum
est, ut surgentes consulant.
M B R. Audi, E ac silentio
linguam cohibe, ne turba.
Quem ex Dijs maioribus a
nimus ad concionādum im
pellit, quibus consentaneum
est? Quid ergo rei est? Nemo
surgit in medium, sed cuncti
ora tenetis, fortasse earum
rerum magnitudine, quæ ex
positæ sunt, obstupefacti.
M O M. At F uos sic muti
tellus fiat' & unda. Ego ue
rò si mihi cum quadam di
cendi libertate copia fandi
concessa fuerit, permulta ba
berem, ὁ Iupiter, quæ in præ
sentiarum conferrem in me
Sophi.

πῶς φρονέειν οὐκ ἔστιν ἡμῖν εὐφροσύνη,
 καὶ ἡμῶν αὐτῶν τῶν αἰτίων
 τοῖς τέλει λαμβάνονται. καὶ
 μὴ τῶν θείων, ὅτι τῷ ἐπικύ-
 ρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, ὅτι τοῖς ὁ-
 μολοῦσι αὐτῷ, καὶ διαλόχοισιν
 τῶν δογμάτων, ἃ τοιαῦτα πα-
 ρὲν ἡμῶν ὑπαλάφασιν. ἢ τί γὰρ
 αὐτοῖς ἀξιώσεσθαι αὐτοφρονῶν,
 ἐκείνων ὀργῇ τοσαύτῃ ὡς τῷ
 βίῳ τῶν τετραχλῶν, καὶ τὸς μὲν
 χρηστὸς αὐτῶν, ἁμολαμύνει,
 ὡς πίνει καὶ νόσεις, καὶ διου-
 λήσας καὶ ἀφροσύνας, παμ-
 πύργους δὲ, καὶ μακροὺς αὐ-
 θρύπουν, προτεμνόμενους καὶ
 ὑποπλάττειν, καὶ ὑπὸ
 τάττειν τοῖς ἐκείνοις, καὶ
 τοὺς ἰσοσθένους ἐν ἡσυχασ-
 μένους, ἀλλὰ διαλασθάν-
 νονται, ἀσσοκλιπίζοντες
 οἱ καὶ τυμπανίζοντες ἐνίο-
 τι, τοὺς δὲ ἡδονοῦντας: ὁ-
 κίτως τοίνυν ταῦτα ἐρῶν-
 τός,

Sophistas nobis suppullula-
 turos iamdudum prospexi
 animo, à nobis ipsis tam abo-
 minanda atq; inaudita auso-
 dacia caussam suscipientes.
 Et sanè per æquitatem indi-
 gnium facinus est, eam ob rē
 irasci Epicuro, aut eius asse-
 clis, eiusq; disciplinæ succes-
 soribus, si talia de nobis su-
 spicati sunt. Quam enim æ-
 quam opinionē de nobis illis
 habendā esse contēdat quis-
 piam, quando tantam om-
 nium rerum perturbationē
 in uita uideant? Bonos H qui
 dem ex illis, ut quisq; agit ui-
 tam maxime inculpatā, po-
 tissimum negligi. paupertate,
 morbis, ac iugo serui in-
 dignissime afflictos oppri-
 mi: ceterum homines faci-
 cinorosos, nefarijs sceleribus
 contaminatissimos, honore
 et dignitate priores esse, di-
 uitijs extructissimis afflue-

re, melioribus imperitare? Quinetiam sacrilegos nullis sup-
 plicijs mulctari, uerum concessa impunitate tuto latere: in-
 cruce uero subigi, ac uarijs modis pulsari eos qui nihil mali
 sunt cōmeriti per iniusticiā delinquētes? Hæc itaq; cū uideāt,

τα, δὲ αὐτῶν ἀγαπᾶν, εἰ τινοὺς ἡ-
μῖν ἴτι δύναι, τοιαῦτα θύματα
θάσσει. καὶ μοι ἐν ταῦτά, ὦ Ζεῦ
(μῖνοι γὰρ ἰσχυρῶς, καὶ ὁ δὲ αὖτε
ἀνθρώπων παριστῆναι ἐν τῷ συλ-
λόγῳ ἔξω Ἡρακλῆος καὶ Διόνυ-
σου, καὶ Γανυμήδεος καὶ Ασκλη-
πιδῶ, τῶν παρὶ γυργάπτῳ τοῦ α-
νθρώπου) ἀπὸ κρυφῶς μοι μὲν ἀπα-
λάσσει, εἰ ποτὶ σοὶ ἐμίλησεν ἰε-
ροῦτερον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὥς θύ-
τάσσει, εἰ τινοὺς αὐτῶν οἱ φαν-
λοι, οἱ δὲ τινοὺς οἱ χρηστοὶ ἄνθρωποι,
ἀλλ' ἐν αὐτῶν ἄνθρωποι. εἰ γοῦν μὴ ὁ
Θεὸς ὦν, ἐκ Τροίης ἔξω εἰς Ἀθή-
νας ἵκνῃ, ἰδοὺ παρὰ ὄργην θύκο-
ψι τὸς ἑκατέρωθεν, ὅσον ἰδοὺ σοὶ,
καὶ τῇ σὴ προνοίᾳ, ὅ δὲ αὖτε ἄν-
θρωποι ἔξω ἐν τρυφῶνται ταῖς
τῶν ἰδῶ βασιλείωνται σφα-
γῶνται, τὸν Σκείριον, καὶ τὸν
Πιτυοκάμπην καὶ Κερκύονα
καὶ τοὺς ἄλλους. ὅ εἰ γὰρ μὴ ὁ Εὐ-
μεδῶν, ἀνὴρ δίκαιος καὶ ἡ προ-
νοητικὸς, ἐπὶ φιλανθρωπίας
ἀπάσας

εἰ manibus: cum potius con-
tentos nos esse oporteat, si
nobis etiamdum nonnulli sa-
cra facerent, talia flagitiose
delinquentibus. Ac L mihi
hoc loco, ὁ Iupiter (soli enim
sumus, nec ullus hominum in
hoc cœtu præstò est, extra
unum Herculem ac Diony-
sum & Ganymedē & Ac-
scalapium, qui nobis sunt, et
Dij asscripti) cum uerita-
te responde, quando ierò in
tantum res humanæ tibi cur-
ra fuere, ut habita ratione
perperdisse quinam illorū
prauī & malī, aut iustī ac
bonī essent? Haudquaquam
uerò in hāc curam unquam
te incubuisse dixeris. Itaque
nisi M Theseus ex Troæzene
Athenas profectus, iugulas-
set in itinere maleficos, sa-
nè quantum ad te & prouis-
dentiam tuam attinet, nihil
obstaret quo minus uiuerēt

& Sciron & Pityocampes, & Cercyon, aliq; innume-
ri parricidijs & latrocinio uiatoribus negotium ualde
securi facessentes. Ac nisi Eurystheus homo N cum
iustus, tum multum prouidens, singulari humanitatē
D d d impulsò

ἀναπνεύσας μὲν τὰ πᾶρ
 ἑκάστοις, δὲ ἱππομπετῶνι τ' οἰ-
 κίτῳ αὐτῷ, ἰργατικὸν αὐθρο-
 πον, καὶ πρὸ θυμου αἰς πό-
 νης, ὃ Ζεὺς, οὐ ὀλίγον ἰφρόντισ-
 σας αὖτε ὕδρας, καὶ τῶν ἐν
 Στυμφάλῃ ὀρνέων, καὶ ἱππο-
 τ' Ὀρακικῶν, καὶ τ' Κροταύρων
 ὕβριος καὶ παροινίας· ἀλλ' αἰ-
 χρὸν τὰ λευθὴ λίγην, λευθέρμβας,
 ἔτο μῖνον ἐπιθροῦντόν, εἰ τις
 βύβη, καὶ λυσσῇ πρὸς τὴν βομῆν,
 τὰ δ' ἄλλα κατὰ ροῦν φέρεται,
 ὡς αὖ τυχὸν ἑκάστον, παρὰ σὺν
 ρόμῳ καὶ τοιγάρ τοι αὐτὰ νῦν
 πάσχει μὲν, καὶ ἐτι πασόμε-
 βα, ἱππιδάων κατ' ὀλίγον οἱ αὖ
 θρακοὶ ἀνὰ κλύποντόν, ἐνρί-
 σκωσι μὲν δὲ μὲν ὀφελ' αὐτοῖς
 ὄν, αἰ θύοισιν ἑμῖν, καὶ τὰς σπον-
 δὰς πέμποισιν, εἴτ' ἐν βραχὺ
 ἔψα λεῖτα γαλιῶντας μὲν τὸς Ἐπι-
 κύρους,

impulsus, singulis apud quos-
 que diligenter exploratis,
 hunc famulum suum emisisset,
 hominem manu prom-
 ptum, facti et strenuum, et
 ad obcunda pericula ac la-
 bores suscipiendos interris-
 tum, nunquam tibi, ó Iupiter,
 Lernæa Hydra in mentem
 uenisset, nunquam aues Sty-
 mphenalides curæ fuissent, mul-
 to minus equi Threicij. Quã-
 do uerò Centaurorum con-
 tumeliosæ temulentiae me-
 mor fuisses unquam? Atqui,
 si uerum proferendum est,
 tantum compressis manibus
 in Olympo desidemus, tan-
 tum hoc inconniuenter ob-
 seruantes, si quis lilet atque sa-
 crificet, ac circa aras incē-
 so thure uaporet. Porro au-
 tem res ceteræ temerè iux-
 tà feruntur, ut quisque illas

fortuito attraxerit. Itaque meritis nostris digna ac iusta
 patimur, atque etiam amplius patiemur, ubi homines post
 pusillum suspicientes animaduuerint nihil se utilitatis
 consequi, tametsi nobis sedula pietate sacrificarint, et
 oblati libaminibus litauerint. Deinde breuè uidebis ab
 ipsis Epicureis nos rideri contemptissimè, haberi pro ab-
 iectissimis

ἡρώς, καὶ μητροδώρης καὶ
 Δάμιδας, ἡρατομύνης δὲ, καὶ
 ἡπειροφαιτομύνης ἑαυτῶν,
 τὸς ἡμιτόρους σωηγόρους. ὥστε
 ἡμιτόρον ἂν ἕνα, παύσαν καὶ ἰά-
 δαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς
 τίς αὐτὰ προκαταγόντων. Μὴ
 μὲν δὲ ὁ μέγας ὁ κινέω, ὃ
 ἡτιμῶ ἴσαι· ὁ δὲ γὰρ πάλαι
 τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἐν
 δυστυχούτων, καὶ τὰς θυσίας
 καρπομύνων. Ζεὺς. τῶτον
 μὲν, ὃ θεοὶ, ληρῶν ἰάσωμεν,
 ἀσπραχῶ ὄντα, καὶ ἐπιτιμω-
 τικόν. ἴσθι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θεομα-
 τὸς Δαμιδίνης ἴφκ'· τί μὲν ἰγ-
 αλίσαι, καὶ μέμφασθαι καὶ
 ἐπιτιμῶσαι, ῥέξιον, καὶ τὸ θε-
 λιμὲν παρ' αὐτοῦ· τὸ δὲ, ὅπως τὰ
 παρόντα βελτίω γίνεσθαι, συμ-
 βελούσαι, τοῦτ' ἐμφορον ὡς
 ἀλλοῦς συμβῆλναι. ὅπου οἱ
 ἄλλοι, οὐ οἶδ' ὅτι ποιῶσι-
 τι, καὶ τούτου σιωπῶντες.

clarare dixit admirandus ille Demosthenes, criminari & in-
 sectari, atq; etiam obiurgare, cuius uolenti promptū ac fa-
 cile: ceterū demonstrare qua ratione rebus praesentibus
 commodissime succurratur, profectò consultoris officium est,
 non nisi impense cordati. Quod quidem uos alios sedulo fa-
 cturos etiam hoc tacente constantissime persuasum habeo.

θα, τὸς ἰδρυσύλας πρώλῳ ἀο
 παιδῶν ἀνδραγυῶντας θ' Ὀλυμ
 πίας, δύο μὲν ἑπλοκάμων ἀπο
 κέραιας, ἐξ ἡνῶν ἀντὶ τῶν ἰ
 παντα; ὃ σὺ αὐτὸς πορὶ ἁλὸς
 αὐτὸν ἰν Γερᾶσιν τὸν ἀλγία, τὸν
 θ' Ωρεοῦ, ὑφαιρούμεθ' ἑν σου
 πλῶν τρέφοντα; ἀλλῶς τι καὶ
 δόξομεθ' ἀγανακτῆν, λιλυ
 πυμῶνσι τῷ πράγματι, καὶ
 διελθῆναι τὸς παρὰ τῷ Δάμιο
 λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀπο
 σπυδαίειναι τὸν αὐτῶν, ὃ πι
 ρεμέναντο δὲ αὐτὶς ἐταδῶναι
 αὐτὸν τῷ Τιμοκλῆ. ὥς τι ἄλ
 λο, ὃ θ' ἐρήμῃς ἱερατῶν οὕτω
 δόξομεθ'; πο. καὶ μὴ σὺν τε
 μόν τινά τιν' ὅμῳ ἵπνι.
 νομῆσαι ἔγωγε πρὸς πλῶν νι
 κλῶ. Ζεῦ. ἄπαγε, θωνῶ.
 δὲ τὸ ἐνθύμημα, ὃ Πόσειδον,
 καὶ κομὶ δὲ παχὺ, πρὸς αὐ
 ρήσιν τὸν αὐτὸν γυνιστῶν, ὡς
 ἀποβάλλῃ ἀπ' αὐτοῦ, ἀμφὲρ
 τὸν ἴτι, καὶ ἀδίακτορ ἡα
 τας πῶν τὸν λόγον. πο.

ἐμοῦ

filium ὦ Neptune, ac propemodum pingue & stolidum,
 de tollendo ante tempus aduersario, ut nondum conui
 ctus mortem oppetat, relicta in ambiguo disputatione.

tatis fuisset punire malefi
 cos, dimissem scilicet nuper
 sacrilegos nullo ictos fulmio
 ne ex Olympia, cū duos tor
 ti capillitij nodos mihi de
 tondissent, sex minas utrun
 que ponderantem? Aut tu ip
 se dissimulanter neglexisses
 in Gerasto piscatorem illū
 ex Oreο, qui furtim tibi tri
 dentem abstulerat? Accedit
 bis, S quod etiam indignan
 ter & iracundē ferre uide
 bimur hoc facto perturba
 ti, et Damidis sermones per
 horrescere, ac propterea ea
 insidiosē moliti, ne nobis ex
 pectandu n esset dum ille ex
 aduerso cum Timocle com
 positus cōgrederetur. Quod,
 quid aliud quā T desertam
 causam uincere uidebimur?
 NEP. Atqui compendio
 sam ad parandam uictoriā
 ego me uiam excogitasse
 arbitrabar. IVP. Apage
 furiosum V & illiberale cō

ἐκνου ἄνανόν τι ὑμῶς ἐπι-
νοῶτι ἄλλο, ἢ τὰ μὰ ἔως ὑ-
μῖν ἀποτιθύνεσθαι. ΑΠΩ.
ἢ καὶ τοῖς νόοις ἐτι, καὶ ἀγ-
νόοις ἡμῖν ἐφᾶτο ἐκ τῷ νόμου
ἀμνηγοῦν, ἵσως ἂν ἔπὸρ τι
συμφέρον αἰετῶν ἀέσκει-
ψιν. ΜΩ. ὑμεῖς σκίψις, ἢ
ἀπολλοῦ, οὕτω πόρῃ μεγά-
λων, ὥτι μὴ καθ' ὑλικίαν,
ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκῆ-
δαι τὸν λόγον· χαρίζο γὰρ, ἢ
καὶ πόρῃ τῶν ἰσχυρῶν λιανδρῶν
πρόνυν, πόρῃ δὲ ἰσχυρῶν νό-
μοις ὁμοίας συμπελογοίμ-
θα. οὐδ' ἢ καὶ πᾶν ἔστι ἡγο-
μεῖσθαι ἀμνηγοῦσθαι· πρόπαλαι
μὲν δὲ ἰσχυρῶν γιγνόντες, ἰγγο-
γραμμεῖσθαι δὲ ἐκ τῶν δυνά-
μειν ἀναξαρτικῶν, καὶ ὀλίγου
δυνάμειν, δὲ ὑπὸ Κρόνου βαλῆς ὤν.
ὥτι μὴ μερακιστὴς πρὸς ὑ-
μῶς, ἀλλὰ λίγισθαι ῥᾶν ὕδα τὰ
ἀνοου-

NEP. Proinde uos aliud
quod factu sit praestantius,
excogitate, si mea consilia
uobis tantopere repudianda
uidentur. APO L. Si no-
bis X quoq; natu iunioribus,
et nondum barbati, per
legē conderetur concionan-
di copia, fortasse utile quid-
dam et frugisrum afferre
in medium rei super qua de-
liberati. MOM. Equidē
ea nobis est, ô Apollo, de re-
bus ita arduis proposita de-
liberatio, ut non aetatis re-
spectu, sed communis utili-
tatis seruanda gratia omni-
bus quoq; sermo sit propo-
situs. Quam uerò lepidū es-
set atq; festiuum, si in extre-
mis periclitātes discrimina-
bus, circa legis facultatē at-
que licentiam ambitiose dis-
ceptaremus. Caterum tu iā
admodum concionator es

legitimus, nempe iam olim ex ephēbis egressus, prae-
terea in duodecim Y uirorum tabulam relatus. Ac parum
abest, quo minus etiam in Saturni cōcilio uersatus sis. Qua-
re non est quod iuueniliter te geras erga nos, uerū sum-
pta audacia confidenter quacūq; tibi optima factu uisa
sunt,

ἀποκῶτα, μὴ αἰτιῶμαι, εἰ ἀ-
γινεῖς ὅτι ἀμνησθήσεαι, καὶ
τὰυτα, βαθυπῶγνα καὶ δύγι-
νασιν οὕτως ὑδὸν ἔχω, τὸν Α.
σκληπιόν. ἄλλως τι καὶ πρὶς
σοφίᾳ ἐκ σοῦ, νῦν μάλιστα ἐκ
φάνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μά-
τρω ἐν τῷ Ελικῶνι κάθουσι,
ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν.
ΑΠ. ἀλλ' οὐ σὶ, ὦ Μῶμι, χρὴ
τὰ τοιαῦτα φερέναι· τὸν Δία
δὲ, καὶ ὑμ' οὗτ' ἑλισσόμεθα,
τάχ' ἄν τι ἐκ ἄμυστον ἔποι-
μι, ἔλλατ' ἐν τῷ Ελικῶνι μι-
λίτῃς ἄξιον. Ζεῦ. λίγ' ὦ
τίκνον' ἐφίμει γάρ. ΑΠ. ὁ
Τιμοκλῆς οὗτ' ἔστι χρηστὸς
ἀνὴρ καὶ φιλόδοξος, καὶ τὸς λό-
γους πάντων ὑπερίσκει τὸς Στωϊ-
κούς. ὥστε καὶ σιόντιν ὑδὲ φιλο-
σοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ
μυθὸς ἐκ ἐλίγους ὑδὲ τάτω ἐκ
λίγας, σφέδρα πιδανὸς ὦν, ἐπὶ
τοῖς ἰδίοις μαθηταῖς διαλέτοι
τοῖς πλάτῳ ἢ ἑπὶ αὐτομάτῃ
τίς

sunt, proloquere: neq; pro-
pterea pudore afficiare,
quod imberbis Z existēs cō-
cioneris, praesertim cum ita
profunda barbatibi sit filius
Aesculapius. Quin etiam a-
lioquin nō indecorum tibi e-
rit, id ætatis maxime specio-
men aliquod sapientiæ ex-
hibere, ne frustra uideare in
Helicone cōsedisse unā cum
Musis philosophando. ΑΡ.
Atqui nequaquam penes te
est, ὦ Μομε, facultas eiusmo-
di permittēdi, sed penes Io-
uem: qui si fandi potestatem
mibi dederit, fortasse quip-
piam expromam non ine-
ruditum aut incōditum, sed
quod ei quæ mihi in Helico-
ne fuit conuersationi respō-
deat. IVP. Dic inquam, ὅ
filii: iam enim permisi tibi.

ΑΡΟ. Timocles α ille uir
profectō non malus esse ui-
detur, & pius, & qui dispu-

tationes Stoicæ a linguæ excusserit, unde compluribus
quoq; conuersatur iuuenibus propter exactam Philosophiæ
cognitionem, & mercedem non mediocrē hac ratione colli-
git, persuadēdi facultate impendit pollēs, quoties priuatim

τός ὅτι, καὶ τὸν φωνὴν ἰδιώ-
 τες, καὶ μιξόχρδον, ἃς
 γίλως ἐφλοισκᾶν διὰ τῶ-
 τε ἢ τὰς σωσείας, ὁ σωτή-
 ρων, ἀλλὰ βατταρίων, καὶ τὰ
 γατῶν, καὶ μέλισσα, ὅτι
 τὰς οὕτως ἔχων, καὶ λαλιῶ-
 ρησιώων ἐπὶ λήκνυται βέ-
 ληται σωθῆναι μὴ γὰρ ἐς ὑ-
 περβολὴν ἐξὺς ὅτι, καὶ λαλο-
 γῶν, ὅς φασιν, οἱ ἄμεινον
 τὰ τῶν Στωικῶν ἀδότης. λί-
 γων ἢ καὶ ἱερμολύων, ὅτι ἄ-
 δωγας διαφύρει αὐτὰ, καὶ συ-
 χί, ὅτι ἀποσαφῶς ὅ, τι βέλγη,
 ἀλλ' ἀνίγμωσιρ ἰνίκα προ-
 τίον, καὶ πάλιν αὐτὸν πολὺ ἀ-
 σαφίς ὅρα πρὸς τὰς ἱερμολύ-
 σας ἀποπερνέμεν. οἱ δὲ οὐ
 σωθῆντες, ἀλλ' ἀγχιώων αὐτῶν.
 αὐτὸ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λίγαν, καὶ
 τῶν

inter discipulos differendo
 uerba facit: ceterum in bo-
 minum frequenti coetu aut
 celebritate populari ad di-
 cendum infantissimus & ti-
 midissimus existit, uoce in-
 struetus uulgari ac planè
 barbara, ita ut ineptè & ui-
 tiosè dicendo in conuētibus,
 non rarò auditoribus risum
 excutere soleat: nihil aptè in-
 ductum connectens, sed ar-
 gumentis putidis & barba-
 ris comminiscet omnia. Ma-
 ximè uerò omnium hoc illi
 usu uenit quoties eloquentis-
 simus uideri gestit. Enimue-
 rò alioqui quod ad ingenij
 acumen attinet, uir est per-
 spicacissima intelligentia,
 & mentis planè diuina: què
 admodum testantur illi qui-

bus res Stoicæ propius atq; compertius notæ sunt. Dicen-
 do uerò atq; interpretando præ imbecillitate corrumpit ple-
 raq; omnia, non ualde planū faciēs quid sibi uelit, uerum æ-
 nigmatum inuolucris non dissimilia proponēs obscurat om-
 nia. Ac rursus multo inuolutiora ad quæstiones propositas
 respondere illi moris est. Porro auditores parum intelligē-
 tes quid affectata obscuritate sibi uelit, ferè subsannant eū.
 Consentaneū aut esse opinor, perspicuè & significāter di-

ceteri

τῶν μάλιστα ποιῶντων πολ-
λὴν τὴν πρόνοιαν, ὥς σωήσου-
σιν οἱ ἀκούοντες. ΜΩ. τὲν γὰρ
ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολλεῦ, ἵπαι
εἴσας τὰς σαφῶς λήγοντας, εἰ
καὶ μὴ πάντες ποιεῖς σὺ τῆτε
ἐν τοῖς χρησμοῖς, λόξος ἢ καὶ
γελφίδους, καὶ ἐς τὸ μεταίχι-
μιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτειν τὰ
πολλὰ, ὥς τὰς ἀκούοντας ἄλ-
λαν δῶναι Πυθίου, πρὸς τὴν
ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ
ὑπὲρ τῆς συμβουλῆς, τίνας
ἵπαι ποιήσασθαι τῆς Τιμο-
κλῆς ἀλυσσάμενης ἐν τοῖς λῃ-
γμοῖς. ΑΠ. σωήγορον, ὦ Μω-
μι, ὡς διωκθῆναι αὐτῇ
παρκαχῆν ἄλλον, τῶν δεινῶν
τέτων ἐρουῶτα κατ' ἀξίαν,
ἀπὸρ αὐτὴν ἐνθυμηθεὶς ὁ
ποδάλῃ. ΜΩ. ἀγίνεον τῆτε
ὥς ἀλυσσῶς ἄρκεας, ἵτι πάσαι
γινῶσιν διόμνητον, σωήγο-
ρον ἐν σωεσίᾳ φιλοσίφῳ πα-
ραστήσασθαι, ἱμνυδύσσοντα
πρὸς τὰς παρόντας, ἀπὸρ ἂν
δοκῇ Τιμοκλῆ, καὶ τὸν μὲν
προφῆτὸν γ' hoc quod dixisti, pilos, sed adhuc pædagogi eget
adminiculo, de patrono in cōuentu Philosophorū adiūgēdo,
ad præsentes interpretaturo quæcūq; Timocli dictu necesse

cere: cui reiplurima cura im-
pendenda est, ut audientes,
ea quæ loquimur, nullo cum
fastidio intelligant. ΜΟ.
Equidem hoc rectè dixisti
Apollo, collaudatis ἡς qui in
orationibus perspicuitate u-
tuntur: quanquam ἔ tu hoc
ipsum in promendis atq; red-
dendis oraculis non admodū
usurpare soleas, ancipitia et
ambiguitate intricata mul-
ta in medium securè proi-
ciens, adeò ut audientes alio
ad intrepertandum oracula
opus habeant Pythio. Sed
quid est quod adfers cōsiliij?
Quo remedio Timoclis in di-
cendo infantie succurrendū
esse existimas? ΑΡΟ. Si
quo modo patronum illi, ὁ
Mome, queamus adiungere
alium, qui facultate dicendi
polleat, eaq; pro dignitate
eloquatur, quæcunq; Timo-
cles excogitata illi effanda
suggererit. ΜΟ. Non sapit

Δάμιρ, αὐτοῦ πρόσωπον καὶ δι
αὐτῷ λίσσιν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ
προσχωόμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ
οὗς ἰκάνῃ ὑποβάλλειν τὰ δει-
κνύμενα τὸν ὑποκριτῶν δὲ ῥη-
τορεύων, ἃ αὐτὸν ἴσως συ-
νίστα ὅ, τι ἀπέσφι. [αὐτὰ πῶς
ἂν γένοιτο ἢ ἢ τῷ πλάθει; ἀλ-
λὰ τῷ μὲν ἄλλως ὑπνοῦσι.
μὲν. σὺ δὲ, ὦ θεομάσι,) φῆ-
σεν καὶ πάντες ἄνθρωποι, καὶ μὴδὲ
ἐκ λίσσιν ὡς τῷ τοιαύτῳ ὀλί-
γας, ἄλλοι τῷ καὶ πλείους
χρυσῶς ποτε ἀλαφρίαν) τί ἐν
ἰσχυρῶς ἡμῖν κατὰ λαοὺς
τῶν τέχνην, προσιπὼν ἐπὶ τῷ
ῥῥῥ τῶν σοφιστῶν ἡρατήσας
λίγους; εἶδα γὰρ πού τι ἀπο-
θευόμενον, πάντες ἡμῖν. ΑΠ.
πῶς, ὦ Μῶμι, διωκτὸν ποιῶν
ταῦτα, μήτε τρίποδι ἢ ἡμῖν
παρόντες, μήτε θυμιαμάτων,
ἢ πυρὸς μαυρίωνος, οἷα ἢ Καστα-
λία ἔστιν. Μῶ. ὁρᾷς; ἀποδι-
δρά-

ria uisa fuerint: Damis uero
ipse per se loquatur. Porro
alter interpretis uisus o-
pera, priuatim in aurem illi
susurrans quacumque sibi pla-
cuerint: ceterum interpres
rhetoricetur, cum neque ipse
fortasse quicquam ex his in-
tellecturus sit, quae Timocle
suggerentem audierit. Hec
quomodo turba non uideri
possint extreme ridicula?
Atqui hoc alia uia aggredia-
mur, quando hac parum suc-
cessit. Tu uero, o admirande
(etenim ὦ uatem esse te
confirmas, ac mercedē non
mediocrē his prestigijs cu-
mulasti, donec aliquādo ὦ
lateres aureos cōsecutus es)
cur non data iam occasione
in tempore aliquod egregiū
artis tuae specimen exhibes,
praedicēs A nobis penes quē
ex Sophistis disputaturis fu-

tura sit uictoria? Siquidem cum augurij peritia ex-cultus sis,
credibile est futurarū rerum euēctum te praediuinare posse.
AP. Quā hoc ullo pacto fieri possit Mome, neque pra-
sente nobis tripode, neque thymiamatis, nec fronte augu-
rali, cuiusmodi est Castalia? MO. Vide ut confutatum
tergi.

ἀράσας τὸν ἰλιγγον, ἐν τῷ
τινὶ ἰχθύος. Ζῶς. ὅμως
ὦ τέκνον ἀπὶ, καὶ μὴ παρὰ.
σχῆς τῷ συκοφαντῇ τότῳ ἀ-
φορμᾷ, διαβάλλων καὶ χλοῦ-
ζαν τὰ σὰ, ὡς ἡδὲ τρίποδι καὶ
ἰδαστὶ καὶ λιθαιωτῇ λεάμῃ, αἶ-
μα, ὅτ' ὦ μὴ ἔχῃς ταῦτα, τρυφ-
αίμῃ σου τὴν τέχνην. ΑΠ. ἄ-
μαστον μὲν ἔρ, ὦ πάτερ, ἐν
Δελφοῖς ἢ Κολοφῶνι τὰ τοιαῦ-
τα ποιῶν, ἐπαύτων μοι τῶν
χρησίων παρόντων, ὡς ἴδεις·
ὅμως ἔ, καὶ ἔγωγε γυμνὸς ἐκ-
στην, καὶ ἄσκησες πειράσσεμαι
προσπᾶν, ἐποτρὺς τὸ ἑρᾶν
ἔσθαι, ἀνὰ δέξι' ἔ, ὦ μὴ ἔμμι
τρα λήγοιμι. Μῶ. λίγα μόνον·
αὐτὸν ἔ, ὦ Απολλων, καὶ μὴ συ-
νεγὼς καὶ αὐτὰ, καὶ ἐρμωίως
δύμῃ· καὶ γὰρ ἐκ ἀρνεῖα
ἑρῖα ἢ χελώνῃ νύ ἐν Λυδία
ἔψιται, ἀλλὰ εἶδα πρὶ ὅτεν
ἔσπίψεις. Ζῶς. τί πρὶ ἔ-
ρᾷς, ὦ τέκνον; ὡς τὰ γὰρ πρὸ
τῆς χρησμοῦ, ταῦτα ἔδωκε φοβί-
αν οὐίλλῃ caruncula aut testudo in Lydia coquitur. Ve-
rūm quibus de rebus nobis sit proposita deliberatio, non
te praeterit. IVP. Quid, ὦ nate dicturus es? Quām ue-
rō quae oraculi praedictionē anteceddūt, quām plena terroris

tergiueris dum in angu-
sto constringeris. IV. At-
tamē dic ὦ fili, neq; huic sy-
cophantae calumniandi oc-
casionem, tuāq; subsannan-
di cōcedas, quasi omnis tua
uiciniadi peritiā in tripode
et aqua et thure sita sit: a-
deò nisi haec tibi praestō sint,
omni arte priuatus sis.

ΑΡΟ. Equidē ista in Del-
phis aut Colophone melius
à me fieri poterant, ὦ pater,
oraculis omnifariam, ut as-
solet, mihi praesentibus. At-
tamē uel sic his omnibus nu-
dus imparatusq; tētabo prae-
dicere utrum secutura sit ui-
ctoria. Suscipietis uerò haud
dubiè, nisi uersiculis inclu-
sum oraculum protulero.

ΜΟ. Dic modò. uide ut cla-
ra et aperta proferas Apol-
lo, quae nullo patrono egeāt,
aut interpretis requirant o-
peram. Etenim nequaquā
sunt

ῥα. ὃ χροῖα τιτραμμένη, οἱ ὄφθαλμοὶ πορριφθεῖς, κόμης αὐτῆς
 σιδυμένη, λίνυμα κορυθαυτῶα
 ἄλγε' ἡγεῖ ὄλως, κατόχημα πάσ-
 τα, καὶ φρυκώδεα καὶ μυστι-
 κά. ΑΠ. Κίκλυτε μαντιπέ-
 δι τόδε θίσφατον Ἀπέλλωνη,
 ἀμφ' ἱρίδα[⊗] ἱερυδῶς, πλὴν
 αἰγίστῳ ἱστῆσαντο Ὀξυβόω, μύ-
 θουσι κορυθαίμενοι πυκινώσι.
 πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μέθυ, ἰ-
 ἱσοαλκίῃ ἑλωγμῷ. Τερφί[⊗] ἃ
 κρη λέρυμβι· καὶ ἰαπιδόσσι σιν
 ἰχίτλιν, ἀλλ' ὅταν αἰγυπιδε
 γαμφένυχες ἀνρίδα μαρψῇ,
 Δὴ τότε λείαδων ὀμβροφόροι
 ἑλάτθουσι κορυβῶσι. Νίκη δ' ἃ
 μέινωρ, ὃ δ' ἔσθες θεία τέκνα ἑ-
 γούφα. Ζεὺς. τί τῆτο ἀνι-
 πάγχασας, ὦ Μῆμι; καὶ μὴν
 ἐγείλοια τὰ ἐν ποσὶ· παῦσαι κα-
 πόδαίμεν, ἀποπνεύσομ' ὑπὸ
 τῷ γίλντ[⊗]. Μῶ. καὶ πῶς
 ἀνωατῆρ, ὦ Ζεῦ, ἵφ' οὕτω σα-
 φα

sunt? nēpe color pallore im-
 mutatus, oculi hinc inde mo-
 biles, comarum semet erigē-
 tium horror, motus corporis
 furore incertus, ac omnino
 omnia numinis præsentiā
 testantia, plena sunt myste-
 riorum atq; terriculi. ΑΡ.
 Percipe Ζεῦ Faticani diuūm mi-
 racula Phœbi
 Lite super dura, quam con-
 stituere Soppbiſtæ
 Clamofi, largis armati uoci-
 bus omnes.
 Multa quidem uarij alterno
 clamore tumultus
 Miscentes, stiuā complebunt
 rostra carinæ.
 Ast ubi iam curuo compren-
 derit ungue cicadam
 Vultur, postrema cornices
 uoce sonabunt.
 Excipiet sperata suos uicta-
 ria mulos.

Verum asinus feriet longo
 sua pignora cornu.

I V. Cur auem sublato cachinno risisti ὁ Mome? Atqui ista
 minimè risu prosequēda sunt, quæ nostris ceruicibus iam im-
 minēt. Desine uerò sedato risu infelicissime, aut immodicis
 cachinnis præfocaberis. ΜΟ. Et quānam risum quædā com-
 primere

ἢ καὶ πρόσθεν τῷ χρησμῷ:
 Ζεύς. ἔπου ἤδη καὶ ἡμῖν
 ἱερῶν δόξαις αὐτὸν, ὃ, τι καὶ
 λίει. Μῶ. πάντων πρόσθεν, ὥς
 ἔδην ἡμῖν Θιμιστοκλῆς διή-
 σα. φασὶ γὰρ τὸ λόγιον ὅτι οἱ
 διαρρήδων γένηται μὲν ἀνα-
 τῆτον, ἡμᾶς δὲ ὄντες ἡκουσ-
 λῆς, νῦν Δία, καὶ ἡμῖν τὸν
 πιστεύοντας αὐτῷ, ἔδ' ὅσον
 αἱ ἀντίδω τὸν νοῦν ἔχοντες.
 ΗΡ. ἰγὼ δὲ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ
 μάλιστα ἡμι, ἐκ ὀκνησῶ ἡμῶς
 τὰ δοκιμῶτά μοι εἰπᾶν ὅτι
 ταν γὰρ ἤδη σπουδάζοντες
 διαλέγονται πτωικαῦτα, ἔρ
 μὴ ὁ Τιμοκλῆς ὑπὲρ σφῶν,
 ἰάσω μὲν προχωρεῖν πλὴν σω-
 σίαν ὑπὲρ ἡμῶν. ἔρ δὲ τι ἔτι
 ροῖον ἀποβαίνει, τότε ἔδω πλὴν
 τοῦ αὐτοῦ ἰγὼ γι, εἰ δοκᾷ,
 διασέσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμω
 δι, ὥς μὴ κατάρξαιτο ὦν, ἰβρί
 ῖς ἡμᾶς. Μῶ. Ἡράκλεις,

ἰὼ

primere ὁ Iupiter, talitanti
 claro & perspicuo audito
 oraculo? IVP. Quin igitur
 & nobis interpretaris
 quidnam sibi velit? MO.
 Valde quidem aperta & li-
 quida, ita ut nihil nobis opus
 sit Themistoclis opera. Sic
 quidem perspicue hoc testa-
 tur oraculum, hunc uidelicet
 esse prestigiatores, nos au-
 te afinos clutellaries, ac per-
 louem etiam mulos, qui tam
 facile persuasi, illius uerbis
 credamus, neque tantum ha-
 beamus mentis aut cerebri,
 quantum habent locustæ.

HER. Ego Huero pater,
 tametsi inter superos inqui-
 linus sim & adsciticus, ta-
 mē quæ nostris rebus in præ-
 sens usui fore uisa sunt, non
 grauabor exponere. Cum e-
 nim iam ad disputandum
 in unum coierint, tunc si Ti-
 mocles superior euaserit, si

nemus conuentus de nobis habiti disceptationem pro-
 gredi: sin. res secus cesserit, tunc ego ipsam porticum cono-
 cussam radicitus super Damin præcipitabo, ne homo
 execrandus ore blasphemio amplius nos inuadat, MO. Her-
 cules,

ἰὼ Ἡράκλῃ, ἄγροικον τὸτο
 Ἡράκλῃ, καὶ Λεωνῶς Βοιωτίου,
 ξυνοπολίσαι ὑδὶ πονηρῷ το-
 σύτης, καὶ προσίτε τιῶν τοῶν
 αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ.
 Δὴ καὶ Κυναυγείῳ. καὶ πῶς
 αὐτῶν συμπίσυντον, οἳ ῥῆ
 ποροῖ ἐτε ῥητορσίειν, τίω μι-
 γίστω εἰς τὸς λόγους ὑπόθετον
 ἀφῆρημενοι; ἄλλως τι; ἴων-
 τι μὲν σοι διωκτῶν ἢ τι πρᾶ-
 ξαι τοῖστο ἄφ' οὗ δὲ θύς γε-
 γένεσαι, μιμάθηναι, εἶμαι, ὥς
 αἱ μοῖραι μῶνα τὰ τοιαῦτα
 διώκονται, ἡμᾶς δὲ αὐτῶν ἄ-
 μοῖροι ἐσμὲν. ΗΡ. ὁκοῦν ὅπό-
 τι τὸν λῶντα ἢ τίω Ὑδραν ἐ-
 φάνοντο, αἱ μοῖραι δὲ ἐμοῦ ἐκί-
 νησαν ἔπραττον; ΖΩΣ. καὶ μά-
 λα. ΗΡ. καὶ νῦν τίω τις ὑβρί-
 ζῃ εἰς ἐμὴν, ἢ πόρσιον μὲν τοῦ
 νῶν, ἢ ἀνατρίπων τὸ ἀγαλλο-
 μα, ἢ μὴ ταῖς μοῖραις πάλαι
 διδογμένον ἢ, ὃν ἐπιτρίψω
 αὐτόν; ΖΩΣ. οὐδαμῶς.

cules, o heu Hercules, quāta
 immane & barbarum est
 quod dixisti, & uehemen-
 ter Boeoticum consilium, ea-
 dem opera uolens tot unā cū
 scelesto Damide exitio ab-
 sumere: ad haec: ipsam quo-
 que porticum unā cū Mara-
 thone & Miliade atq; Cy-
 nagiroy diruere? Et quonāta
 pacto his collapsis rhetores
 amplius debito jungerentur
 declamandi officio, maximo
 ad conscribendas orationes
 argumento priuati? Equidē
 ista uiuenti tibi licuisset per-
 petrare: ex quo uerō in Deo-
 rum numerum relatus es, fa-
 ctus & ipse diuinitatis par-
 ticeps, didicisti, ut opinor, so-
 lus Parcas effecta reddere
 posse talia, porro nos eiusmodi
 perficiendae facultatis ex-
 pertes esse. HER. Proin-
 de, quando leonem aut Hy-
 dram claua illisa letho dedi, Parcae per me ista operatae
 sunt? IV. Sanē uerō. HB. Ac nunc nsi quis contumelia
 petulanter me impeteret, aut templum nefario sacrilegio
 compilarret, aut statuā meā subuerteret, nisi iam olim Par-
 cis usum foret, nō conteram illū scilicet? IV. Nequaquam.

HER.

ἤρ. ὁκοῦν ἀνυσον, ὦ Ζεῦ, με
 τὰ παρρησίας. ἰγὼ γὰρ, ὡς δ'
 ἡμικῆς ἴρα, ἄγροικῆς εἰμι,
 πλὴν σκάφῳ σκάφῳ λίγῳ.
 ἀτὰρ αὐτὰ ὄντι τὰ ὀμίτρεα, μα-
 κρὰν χάριν φράσας ταῖς ἰνο-
 ταῦτα τιμῇ, καὶ κνίσῃ, καὶ
 ἰδρώῳ αἵματι. ἑκάταται αἰε-
 τὴν Ἀδλίω, ὅπου με γυμνὸν, ἐ-
 χεντα τὸ τόξον, ἑξὼ τὰ ἑδω-
 λα φιβηθέντα. ἔπειτα ἐμὲ πο-
 φησιν ἀνέμῳ θυρίῳ. Ζεῦ.
 οὐγὰρ, οἰκοθεῖν δ' ἐμάρτυρε, φα-
 σίς, ἀπίστωσαι γυνὴ τῷ Δάμει-
 δι, ταῦτα εἰπὼν ὑποβάλλων.
 ἀλλὰ τίς ὁ σπασθεὶς προσώῳ
 οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκῆς, ὁ οὐγγραμ-
 μῶς, ὁ οὐπερίγραφος, ὁ ἀρο-
 χῆς, πλὴν ἀνάδισιν ὅλ' ἐνό-
 μης; μάλα δὲ ὁ σὸς, ὦ Ερ-
 μῆ, ἀδελφὸς ἐστίν, ὁ ἄγροῦς,
 ὁ παρὰ πλὴν Πειρίλλῳ· πῖτ' ἡς
 γυνὴ ἀναπίπτεται, ὁ σμήραι
 ἀναπλαττόμενος ὑπὸ τῶν
 ἀνδρῶν τε ποιεῖν. τί ὦ παῖ
 Ἀρομῆς, ὅμῃν ἀφίξαι, ὅπου

H E R. Ergo me cum liberō
 tate dicētem quæ sentio, au-
 di ô Iupiter. Ego enim, ut
 Comicus ait, homo sum a-
 grestis & rusticus, ligonem
 ligonem uocans. Si ad hunc
 modum res nostræ se habēt
 honoribus, nidori, ac sacri-
 ficiorū sanguini, quibus hic
 fruimur, lōgum ualere ius-
 sis, in Orcum descendam, u-
 bi me nudum arcum haben-
 tem, saltem demortuorum
 umbræ & idola pertime-
 scent, propter feras terribi-
 les ac monstra à me passi-
 mē trucidata. I V P I. Euge
 testem, quod μ αἰυντ, domo
 adductum. Conseruasti igitur
 Damidi ista ad dicendū
 subijciens. Sed quis tanto ac-
 cedit properandi studio? nē-
 pe æreus ille est, probè poli-
 tus, & exactè expressus, sub
 ligata in morem prischorum
 coma. Magis uerò tuus est ô
 quippiam

τε ἰκ' ὧς νῦν τόδ' ἔστιν αὐαγγέ-
 λαις· Ερ. ὡς ἔμηνεν, ὦ Ζεῦ, καὶ
 μωρίας ἂν σπεδῆς δαίμονον.
 Ζεῦς. λίγ' ἔστι, ἂν τι καὶ ἄλλο
 ἔμης ἐπαισιτάμηνου λίαν ἔσθ'.
 Ερ. ἰτύχῃ σου μὲν ἄρτι χαλ-
 κερῶν, ἄποσι τὴν μὲν στή-
 ριν τι καὶ μετὰ φρεσιν, θώραξ
 δὲ μοι γίλῃ, ἀμφὶ σώματι
 πλάσας, παρὰ ἄρτι, μεμ-
 λῇ τῇ τυχῇ, σφραγίστα χαλκῷ
 πᾶσαν ἐντυπῆμ' ἔρῃ δ'
 ἔχλον σέχοντα, καὶ τίνας δύν
 ὤχρ' εἰ, καὶ κρήνας, πυγμαί-
 χας σοφισμάτων, Δάμιν τι
 καὶ Ζεῦς. πῶς, ὦ Ερμιο-
 γόρα βίλῃσι, τραγυδῶν· οἱ-
 δα γὰρ οὐκ εἶναι λίγας· ἀλλ'
 ἐκείν' μοι φράσον, ὅ πάλας οὐκ
 πρῶτά ται αὐτοῖς ἦ ἔστι· Ερ. ὦ
 Δίππ', ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς
 εἶτι ἦσαν, ἀπεσφραδονῶντες
 ἀλλήλοισι, πόρρωθεν ποδῶν λοι-
 ποδύμενοι. Ζεῦς. τί οὖν ἔτιχ' ὃ
 ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοί, ἢ ἀκροῶ-
 σθ' ἑστίς μενίβας in pugnam descenderunt?

HERM. Non dum, sed adhuc in initio uelitaris pugnae ac intra
 teli iactum constitui sunt, funda iaculantes : & alternis e-
 minus conuicijs mutuò se petunt. IVPIT. Quid er-
 go nobis porro faciendum est ὁ superi? an non pro-
 lato

quippiam ē terris annūciat
 HER. Ingens v quiddam ὁ
 iupiter, quodq; summam et
 maximam requirat operam
 & diligentiam. IV. Quis
 ergo actutum expromi, si-
 cubi aliquid fortē mali no-
 bis ignorantibus subortū sit
 HER. Cum ad porticum
 iā fabricarer aere, ac perq;
 dorsum perq; pectus iunge-
 rer, & factus ineptē corpo-
 ri thorax meo appenderet,
 nec arte dispari foret ex a-
 ere totius additis mihi balo-
 tens, iurbam uideo tumultu-
 antem accurrere, qua cum
 duo sophistici certaminis i-
 bant periti, fronte tristi ac
 pallida pugiles, Damis &
 IVP. Parce precor opti-
 me Hermagora uerbis intos-
 nare tragicis. Noui enim
 quos dicis. Sed age hoc mihi
 expedi, num iam dudum cō-

βαίπινυφοντας αὐτῶν; ὅ-
τι ἀφαρέτωσαν αἱ Ὀρεα τὸν
μυχὸν ἡδὴ, καὶ ἀπάγῃσιν τὰ
νύμφα, ἀναπισταίνωσιν τὰς
πύλας τῶ ἑραοῦ. Ἡράκλεις,
ἴσμεν τὸ πλῆθος ὡδὶ πῶ αἰ-
κρόασιν ἀπλωτήμασιν; ὁ δὲ
Τιμοκλῆς δὲ τὸ ἵππῶν μοι ἄ-
ρίσκει, ὑποβέβηκεν καὶ τα-
ρατίζεμεν; ἀπὸ τῶ πάντων
ἐν τῷ τμήματι. Δὴλ' ὅτι γὰρ
ἔστιν, ὅτι ἀντὶ τῶν τῶ Δά-
μιδι δωροδοκίαν. ἀλλ'
ἐπὶ ἡμῖν δωροδοκίαν,
δωροδοκίαν ὑπὲρ αὐτῶ σιγῇ,
ἵπ' ἡμῶν, ἵνα μὴ Δάμις γι-
γνώσκειται. Τι. τί φησὶ, ὃ ἰσχύ-
ουσι Δάμι, διὸ μὴ εἶναι, μὴ
ἀπὸ τῶν τῶν ἀνθρώπων;
Δά. ὅτι ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀ-
πόκρινέ μοι, ἢ τινὶ λόγῳ ἱπεί-
δης εἶναι αὐτὸς. Τι. ἔμελλεν;
ἀλλὰ σὺ, ὃ μέχρι ἀποκριναί;
Δά. ἔμελλεν, ἀλλὰ σὺ. Ζεῦ.
ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὅ ἡμί-
τερόν ἄμενον, καὶ οὐκ ἐνὶ
τόρῳ

lato capite auscultandum?
Quocirca & Horæ hostia-
ria iam auferāt à ianua pes-
sulum, ac deductis nubibus
Olympi portas referent. O
Hercules, quanta multitudo
hominum ad audiendum cō-
fluxit. Cæterum Timocles
ille non admodum mihi pla-
cet, ita perturbato animo
trepidans, funditus hodie
perditurus est omnia. Neq;
enim dubijs argumentis in-
dicat, nullo modo Damidis
impressionem ac impetum
se perpeffurum. Sed quod
nobis factu est facillimum,
nota pro illo facimus no-
biscum, ac tacite, ne Damis
inaudiat ista. TIM. Quid
o uerò ais Dami sacrileget
nullos esse deos, neque eos-
dem quicquam in rebus hu-
manis providere? DAM.
Non: sed tu mihi responde,
quo sermone persuasus illos
esse credidisti? TIMO.

Nequaquam, sed tu mihi, o scelerate, responde. D A. Non,
inquam, sed tu. IVPIT. Hac equidem una ratione noster
præpollet multo maxime: nam uocalius & intensius exa-

τόρον φραχύνονται. ὦγι, ὦ
 Τιμόκλεις, ἐπέχει τῶν βλα-
 σφημιῶν ἵν' γὰρ τοῦτω σοι
 τὸ ἐκράτῃ, ὡς τὰ γι' ἄλλα, ἰ-
 χθυῶ σοι ἀποφαῖν, ὠδιστομίο-
 ζον. ΤΙ. ἀλλὰ μὰ τῷ Α-
 θινῶν, ἐκ αὐτῶν ἀποκρινάμε-
 νος πρίτορον. Δάμ. ἐκεῖν,
 ὦ Τιμόκλεις, ὅρῳτα ἱερά-
 τισας γὰρ τοῦτό γι' ἡμῶν-
 κως. ἀλλ' αὖθις τῶν βλα-
 σφημιῶν, ἐκ δολῆ. ΤΙ. εὖ
 λήγας. ἐπὶ οὐρ' μοι, οὐ δολ-
 κῶς σοι, ὦ κατάρατι, προ-
 νοῦν οἱ θεοί. Δάμ. οὐ δολ-
 κῶς. Τιμόκλ. τί φῆς; ἀ-
 προνόκτα οὖν ταῦτα πάντα;
 Δάμ. ναί. ΤΙ. ἐδ' ὑπέστιν
 ἔν' διῷ τάττεται ὁ τῶν ὄλων
 ἐπιμίληα; Δάμ. οὐ. ΤΙ.
 πάντα δὲ ἀκῆ φέρεται ἀλῶ-
 γῃ τῇ φορῇ; Δάμ. ναί. ΤΙ.
 αὐτ' αὐθροπῇ ταῦτα ἀκούου-
 τός ἀνίχουσι, καὶ οὐ κατα-
 λύουσι τ' ἀλιτῆρον; Δά. τί
 πᾶς ἀνθρώπος ἐπ' ἐμὲ παρεξύ-
 νας,

sp erat omnia. Euge uerò, ὦ
 Timocles, multa mala in ho-
 minem perditū ingere con-
 uicia. In hoc enim omnis tua
 uis sita est, ut maxime alias
 ipsis piscibus mutiorem te
 esse declaret, os tibi oppro-
 bens. TIM. Atqui per Mi-
 neruam, prior tibi nunquā
 respondebo. DA. Proinde,
 ὦ Timocles, roga. Siquidem
 in hoc iam uicisti, postquam
 iuraueris. Sedenim, si uide-
 tur citra blasphemias. TL
 Recte mones, ὦ execranda
 bellua. Nullāne π' uidentur
 tibi superi uti providentia?
 DA. Nulla. TIM. Quid
 ais? omnia ergo fortuito con-
 tingunt, ὦ citra deorum
 providentiam? DA. Sanē
 uerò. TIM. Neque ullius
 dei cura quicquam ordina-
 tur aut disponitur? DA.
 Non. TIM. Cuncta uerò
 temere feruntur, ὦ casu
 fortuito? DA. Sanē. TI-

MO. Ceterum uos ciues ista audientes, impune suffertis
 huius execrandis in deos blasphemias, nec sceleratum
 hunc saxo obruitis? DA. Quid uerò hominum animos in

ναι, ὦ Τιμόκλεις : ἢ τίς ὢν,
 ἀγασσάτης ὑπὲρ τῶν θιῶν,
 καὶ ταῦτα, ἐκάνων αὐτῶν
 ἐκ ἀγασσάτῃσιν, οἷ γιγ-
 ναι δανὴρ διατιθέσασί με,
 πάλαι ἀκούοντός, ἢ γιγνώσκον-
 τί. τί, ἀκούσι γὰρ, ὦ Δά-
 μι, ἀκούσι, καὶ σὺ μάλιστα
 ποτὶ χρόνῳ ὑπόρου. Δά. καὶ
 πότε αὖ ἐκάνει σχολῶν ἀ-
 γάγῃσιν ἐπ' ἐμὴ, τοσαῦτα,
 ὡς φῆς, πράγματα ἔχον-
 τός, καὶ τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἀ-
 παρὰ τῷ πλῶθ' ὄντα, οἰ-
 κισμῶν : ὥστ' ἐλὼ σὶ πο-
 ῖμύωντο, ὥν ἰδιότης ἀά,
 καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βί-
 σσημῶν καὶ αὐτὸς ἀναγκά-
 ζουμαι παρὰ τὰ συγκάμνηα.
 καὶ τοι ἐχ' ὁρῶ ὅν τινα αὖ ἄλ-
 λω ἐπίδειξιμ' ἐλ' αὐτῶν προ-
 νίας μάψω θ' ἰδοντῶν
 τε, ὅ σ' ἐκάνει κακῶς ἰδιότης
 ψαυτός. ἀλλὰ δῶλοί εἰσι
 non ob cætera nefaria flagitia, ne & mibi necessitate com-
 sto ad conuicia & maledicentiam propter probra falsò
 obiecta confugiendum sit? Et me bercule non uideo quo
 certiore argumento suam testatam facere possint pro-
 uidentiam superi, quàm si te malum & nefarium ma-
 lus exoptat, cruciatum perderent. Atqui pro certo

me exasperas, ὦ Timocles?
 Aut quemnam te esse dicā,
 qui deorum gratia magno
 aduersus me stomacho exa-
 cerbatus es, præsertim illis
 ipsis nequaquam indignè fe-
 rentibus? iam enim olim ista
 audientes, nondum ulla re
 mala aut acerba me affecer-
 runt: nescio tamen si ista au-
 diunt. TIM. Audiunt ista,
 ὦ Dami, audiunt: cæterum
 in aliud tēpus grauib' sup-
 plicijs te excarnificandū re-
 seruant. DA. Et quando illi
 de me cogitando tantū à re-
 bus suis sibi sumerent ocij,
 tot ac tantis, ut tu mihi per-
 bibes, districti occupationi
 bus, res quæ sunt per muno-
 dum innumeris disponētes,
 adeò ut te quoq; nondum ob
 tua nefanda periuria dignis
 supplicijs affecerint, neque
 Bee 2 constab,

ἀποδιδόντες ἑκάστῳ τὸν ὀφειλόμενον, μὴ δὲ ἀμύνοντας Αἰθιοπίας. ἴθι γὰρ αὐτοῖς συγχῶς ἵνα παρ' αὐτοὺς, ὡς δὴ δαῖτα, καὶ ἀνταγγίλοις ἵκησι. Τι. τί πρὸς τοσαύτην ἀνασχυοτίαν ἄποιοι, ὦ Δάμι; Δά. ἡμεῖς, ὦ Τιμόκλειε, ὁ πάλαι ἐγὼ ἐπέβην ἀπὸ σαίσε, ὅπως ἐπείδης εἰς δαι προνοῦν τὰς διέας. Τι. ὅπως μὲν πρῶτα τῶν γεγεμεμένων ἐπίσθην ὁ ἥλιος αἰεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰών, καὶ σιλήων κατὰ ταῦτα, καὶ ὥραι φερόμεναι, καὶ φυτὰ φερόμενα, καὶ ζῶα γενομένα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως σύμμεχάνως κατισκονασμένα, ὥς φέρεσθαι καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἰνοῦν, καὶ βαδίζειν, καὶ τιναίνεσθαι, καὶ σκυτοπομεῖν, καὶ τὰλλα ταῦτα, προνοίας ὄργα εἶναι μοι δοκῶ.

Δά.

rum uicissitudo, et plantæ e' terra succrescentes, et animantia in dies singulos nascentia. Quodq; eadem tanta industria procreata sic alantur, sic moueantur, sic cogitēt, sic incedant. Quodq; ea sit ratio ædificandi ac incidendi corpora. Quæ omnia, aliaq; id genus innumera mihi clarissima et certissima uidentur esse diuinæ providentiæ indicia.

ΔΑ.

cōstat illos peregrē esse profectos, supra Oceanum fortasse ad inculpato Aethiops. Solent enim crebrō ad illos ire comessatum, et profectō nonnunquam inuocati. TIMO. Quid ad tam impudentem et blasphemam contumeliam tibi respondeam, ὦ Dami? DA. Nimirum illud quod iam olim auidissimè audire desiderabam, nempe qua ratione persuasus deos prouidere existimas. TIMO. Equidem, ipso rerum quotidie accidentiū ordine primū ad hoc credendū inductus sum, nempe quod sol subinde diurni spaciij cursu suum iter conficiat: ad eundem quoque modum luna perpetuo tenore eat ac redeat. Tum alterna stella-

ΔΑ. αὐτό πῶς τὸ ζήτημα, ὃ Τιμόκλεις, σιωπαῖς αἶψας ἔ-
 λπω γὰρ δῆλον, ὃ πρόωγος τῶ
 τυρὶ κατὸν ἰππευλάτῃ. ἀλλ'
 οἱ μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνώ-
 μῃνα. φαίλω αὖ καὶ αὐτοῖς, ὃ
 μὴ αὐτίκα πεπαιδῶται ἀνὰ γ-
 νῆ, καὶ ὑπὸ τινος προμηθείας
 αὐτὰ γιγνόμενα· ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλ-
 λως ἀρξάμενα, οὐκ ὁμοίως, καὶ
 ὑπὸ ταῦτα συνίστασθαι, οὐδ' ὅ-
 τινες αὐτῶν, ὁνομαζέμεν πῶς
 ἀνὰ γὰρ. εἴτα δηλαδὴ ἀγα-
 νακίσεις, ἢ τις σοὶ μὴ ἀπο-
 λυθῇ, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅ-
 πῃ ἂν ὅτι, καταρθισμένη καὶ
 ἰπαινεῖται, οἷομαι δὲ ἀπέδει-
 ξιν ταῦτα εἶναι τῶ καὶ προ-
 νόου διαλλάττειν αὐτῶν ἰ-
 κατὸν, ὅτι κατὰ τὸν νόμον
 καὶ. Τὸ μὲν ὑπομολογεῖν,
 ἄλλο δὲ μοι λέγε. Τί, ἐγὼ μὲν
 ἐκ οἷμαι καὶ ἄλλος ὡς τούτοις
 δὲ ἀποδείξω, ὅμως δ' ὅ-
 ὅτι, ἀποκρίναι γὰρ μοι, Οὐκ
 εἰς σοὶ δοκῶ ἀρῆσθαι πο. οὐκ
 εἰς. Τί Μ. Εἰς ἡ ἐγὼ ἐν ἐα
 demonstrationem huic rei cōprobandæ, mibi non esse addu-
 cendam; attamen ego te interrogabo, ceterum tu mibi re-
 sponde. Videtur tibi τ Homerus fuisse poetarum præ-

D A. Tu σ quidem Timo-
 cles quæstionem discerpis
 neq; enim clarum aut certū
 est, num horum quodq; di-
 sponente providentia confi-
 ciatur. Ceterum quod hæc
 fiant, nec ipse negauerim:
 nō tamen ideo mox persuas-
 sus sum, ut credam ista ne-
 cessario ac quodam coactu
 providentiæ fieri. iam enim
 aliæ incepta sunt, & nunc
 pari uicissitudine eademq;
 uia cōstituuntur; tu uerò hæ-
 rum rerum ordinem neces-
 sitatem uocas. Deinde uide-
 licet indignaris si quis à sen-
 tentia tua dissentit, cū ea
 quæ fiant, enumeres, ac lau-
 dibus efferas, existimās his
 sce demonstrasse etiam uo-
 numquodq; illorum immu-
 tari posse providentia. Itaq;
 iuxta Comicum hoc profe-
 rō quod adduxisti, frivolo-
 rum est. proinde aliud ad-
 ducto. T I M. E quidē ego in ea sum sententia, ut putē aliā
 demonstrationem huic rei cōprobandæ, mibi non esse addu-
 cendam; attamen ego te interrogabo, ceterum tu mibi reo-
 sponde. Videtur tibi τ Homerus fuisse poetarum præ-

Hec 3 stantissi-

γρῆιδαι· Δά. καὶ μάλα. Τι. ὅ.
 κῆρ ἐκείνῳ ἐπαδὼν, τίῳ πρό
 νειαν τῶν θεῶν ἐμφανίσοντι.
 Δά. ἀλλ' ὃ θαυμάσιον, ποιεῖ τίῳ
 μὲν ἀγαθὸν ὁμηροῦ γρῆιδαι
 πάντες σοι συνομιλοῦσσαι·
 μαρτυρεῖ ἡ ἀληθεὺς πρὸς τῶν
 ποιῶτων, ὅτι ἐκείνῳ, ὅτι ἀλ-
 λου ποιεῖ τίῳ δέονα. ὅτι γὰρ
 ἀλυσάας μέλειν αὐτοῖς εἶμαι,
 ἀλλὰ τ' ἐκλήρως ἀκούοντας,
 καὶ διὰ τὸ τοῦ μύθοις τι κατὰ δέ-
 σαι, καὶ μήθοις πατηχῶσι. καὶ ὅ-
 λως, ἀπαντα ἵνα ὅτι τ' ὁρῶν
 μαχωνῶνται. ἀτὰρ ὅλως αὖ
 ἀκούσαιμι, οἷς τισι μάλιστ' ἐ-
 παδὼν τῶν ὁμήρων, ἀρα οἷς
 πρὸς τῷ Διὶ λέγει, ὡς ἐπιβέ-
 λουσι συνομιλοῦσαι αὐτὸν ὅτι
 γὰρ, καὶ ὅ ἀληφῆς, καὶ ὅ γυ-
 νή· καὶ ὅ γι μὲν τ' Βριαρεὺς ὅ-
 θίτις ἐκείνῳ, ἐκείνῳ τὸ
 γιγνόμενον, ἐκείνῳ αὖ ὅ-
 μιν

nantur omnia. Perlibenter uero ex te audirem, quibuso
 nam Homeri dictis maximè in hanc opinionem esses addu-
 ctus. ¶ Nunquid ijs, quæ de Ioue memoriæ prodidit, quo-
 modo illū insidiosè petitū uinculis cōstringi uoluerint, & fi-
 lia, & frater, & uxor eius? Et nisi Thetis indignū facinus
 miserata, & Briareum Ioui in auxilium aduocasset, optinere
 ille

stantissimus? D A. Et ual-
 de quidem. T I M O. Huic
 ergo ipsi ego fidem habui,
 deorum prouidentiam haud
 obscure asserenti. D A M.
 Atqui, ὁ admirande, poe-
 tam me hercule excellen-
 tem fuisse Homerum, omnes
 tibi haud difficile asse-
 timur: porro autem o testem
 super hisce rebus fide di-
 gnum, aut hunc aut alium
 poetam ullum esse, id uerò
 nullo modo concedimus.

Neque enim ueritatis pro-
 ferendæ curam illis fuisse
 constanter opinor, sed ut
 audientium animos uerbo-
 rum lenocinijs atque dul-
 cedine demulcerent. Qua-
 propter & uersiculos can-
 tillant, & fabularum in-
 uolucris perstrepunt, ac bre-
 uiter, super fumo machi-

αὐτὸν δὲ βίαιος ὁ Ζῆς, σωφρο-
 παδὲς ἄνδ' ὅν κ' ἀπομνη-
 μονεύων τῇ θείῃ τὴν εὐφ-
 ρυσίαν, ἀπαπαῖ τ' Ἀγαμέμνο-
 να, ἔνεσθ' ὅτι καὶ ψυδὴ ὑδ' ἰκέ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τ' Ἀχαιῶν ἀ-
 ποβάνεσθ' ὄρεε; ἀδύνατον γὰρ
 ἔμ' αὐτῷ, ἡφαιστὸν ἰμβάλει,
 κατακτείνει τὸν Ἀγαμέμνο-
 να αὐτὸν, ἔνθ' αὖ τὸ ἀπατιῶνα
 ἀνὰ δακρυ. ἢ ἱκανά σι μά-
 στα ἐς τὴν πίστιν ἐπισπάσας
 ἀκρόντα, ὡς Διομήδης γὰρ ἔρω
 σι τὴν Ἀργεΐτιν, ἄτα τ' Ἀ-
 ρίω αὐτ', Ἀθλῶς παρακλῶ-
 σαι. μετὰ μικρὸν ὃ, αὐτοὶ συμ-
 πύοντες οἱ δῖοι, ἱμονομάχων
 ἀναμῖξ' ἄρρηνε τι κ' ὀλέσας.
 κ' Ἀθλῶα μὲν Ἀρίω καταγυ-
 νίσται, ἄτι καὶ πικρὰ κτά,
 οἶμα, ἐκ τῷ φάσματι, ὃ πα-
 ρὰ τῷ Διομήδους ἐλύφαι. Λη-
 τοὶ δ' αὐτίκα σῶν ὁ Δριόνιος
 Ἑρμῆς. ἢ τὰ πρὸ τῆς Ἀργεί-
 δος σοι πιδανὰ ἰδοῖς, ὡς ἰκέ-

ille Iupiter nobis confrietus
 atq; discriptus fuisset. Pro
 quibus memor dati à The-
 tide beneficij, ludit Aga-
 memnonem somnio quo-
 dam fallaci immisso, in hoc,
 ut multi ex Achiuis hostili
 manu perempti occumbe-
 rent. Vide uerò quàm non
 facile ὁ promptum Ioui
 fuerit, fulminis extorti in-
 cendio inflammare Aga-
 memnonem, nisi misericor-
 dis illum decepisset. Aut
 illa furtaffe omnium maxio-
 mē tibi audienti fidem feo-
 cerunt, quemadmodum Dio-
 medes Veneris manum uul-
 nere uolauerit, atque etiam
 Martem ipsum Mineræ
 impulsu. Aliquanto uerò
 post ipsi cœlites furore col-
 lapsi, singulari inter sese
 certamine mixtini masculi
 ὁ foemina præliati sunt.

Ac Minerva quidem Mar-
 tem superatum prosternit, quippe quem tardatum ac feso-
 sum, uulnere, opinor, quod paulo antè à Diomedè accepe-
 rat, adorta sit. Cōtra Latonā steterat Cyllenia proles. Aut
 fortè ea quæ super Diana nugatus est, probabiliter tibi

ρίσι, ἀνάγκη δὲ οὐκ ἀτάσθαλον,
 ἥτοι πῶλον ἢ Αἰγυθόδημον, ἢ
 Σάτυρον, ὅγῃ δαίσι θιὸς εἶ-
 ναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θε-
 ῶν αὐτὰ, ἢ τὸς ἐμβάτας, καὶ
 τὸς ποδῆρες, χιτῶνας, ἢ χλα-
 μύδας, ἢ χειρίδας, ἢ προγα-
 στήρια ἢ σιμῶματα, ἢ τὰ ἄλλα,
 οἷς ἱκάνοι σιμνύουσι τῶν βα-
 γωδίων· ἐπὶ δὲ ἢ γιγιοτάτορ
 οἶμαι, ἢ πᾶσι καὶ ἱαντὸν ὀπί-
 των ὁ Εὐρυπιδὲς, μηδὲν ἢ πειγῶ-
 σαι τὴν χρέας, τὴν δὲ δραμάτων
 τὰ δοκῶντά οἱ λίγη, ἀκούσῃ αὐ-
 τῷ ποτε πᾶρ ῥηοισαζομένην, ὁ-
 ρᾶς τὴν ὑψὺ, τὸν δὲ ἀπερορῶ-
 θῆρα, καὶ γὰρ πόρριξ ἔχουθ'·
 ὑγρᾶς ἐν ἀγκάλας, τῷ τὸν νό-
 μιζε Ζεῦ, τόδ' ὅγῃ θεῶν. καὶ
 πάλεμ Ζεὺς ὅστις θῆν ὁ Ζεὺς,
 ὃ γὰρ οἶδα, πλεὺς λόγῳ ἡλώων, ἢ
 τὰ τοιαῦτα. Τι. ἐκὼρ ἀπαμ-
 τὸν αὐθροπῶν, ἢ τὰ ἔθνη θῆ-
 πᾶτλωται, θεοὺς νομίζοντες,
 καὶ παυνογυρίζοντες. Δά. ὑ-
 γι, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπὸ μνη-
 σαι

runt, necessum est alterum
 ex his duobus consequi, ut
 aut Polum, & Aristodemum,
 & Satyrum deos esse existi-
 mes, aut deorum personas
 esse hac ipsa, nempe calce-
 os ac tunicas, ad pedes usque
 porrectas, & chlamydes,
 & chirothecas, & uentri-
 culos, et corpuscula Baliaque
 id genus innumera, quibus
 illi tragœdiam exornare so-
 lent: quod ego absurdissimum
 esse arbitror. alioqui per se
 quoties nulla necessitate ur-
 gente suam in fabulis opi-
 nionem explicat. Audi uisisti
 ne unquam & hac prolata
 ab illo liberetur? Vides super
 num simul & immensum
 æthera. Terram humidis cir-
 ca tenentem in brachijs: Il-
 lum Iouem arbitrare, nec non
 hanc deam. Et rursus: Quo-
 cunque Iupiter deus sit, ne-
 scio, nisi quod Iouem sermo
 ne uulgi audiuerim. TIM.

Proinde & omnes homines & gentes turpiter decipiuntur
 deos esse existimantes, eorumque dies festos magna religione
 celebrantes. D A. Buge, ὁ Timocles, quoniam in memo-

Bee 5 riam

ὦ καλὲ Τιμόκλεις; Μῶ.
 ἀπ' ἱλίου, ὦ δῖοι, ταῦτα πάν-
 τα ἔφευ, αἷς τὸ μακάρις, καὶ
 ἀκριβῶς διταδύσειδάαι;
 Ζεὺς. ἱλίου, ὦ Μῶμι, καὶ ἱππο-
 κρίμας ὀρθῶς. καὶ ἱγῶνι παρὰ
 σομαι ἱπποκρίμας αὐτὰ,
 ὅν τὸν ἐν ποσὶ λίνδωον δια-
 φύγωμεν. Τι. ἀλλ', ὦ θῶϊς ἱ-
 χθρὶ σὺν, τὰς χρυσίδας, καὶ
 προαγορεύσεις τ' ἱσιμύων,
 σὶν ὄργον αὐτῶν ἀποις, ὦ θῶϊν
 καὶ τ' προνοίας ἀνιάνων; Δά.
 σιῶπυσον, ὦ ἀρίστη, πορὶ τῶν
 χρυσίδων, ἱππὶ ὀρθῶς αἰσι,
 τίν' αὐτῶν μάστιγα μινυῖ-
 δαι ἀξιοῖς; ἀρ' ἱκάνει, ἐν τῇ
 Λυδοῦ ὁ εὐθύς ἱχθρὸς; ὅς
 ἀκριβῶς ἀμφύκει ὅν, καὶ δι-
 πρόσωπ', αἰοί εἰσι τ' Εὐμῶν
 ἐννοι, διττοί, καὶ ἀμφοτέρωθεν
 ὁμοιοί, καὶ πρὸς ὁπότερον αὐ-
 τῶν μὲν ἱπποκρίμας, ὦ
 σὶ μάλλον, ὁ Κροῖος διαβῆ-
 ῖς Ἀλκίον, τίν' αὐτ' ἀρχῶν, ὦ τίν'
 Κέρυ λαταλῦσα; καὶ τοι ἐν
 δλίγων ταλαάντων ὁ Σαρδια-
 σὶς ἱκάν' ἱλίου, τὸ

esse, o bone Timocles! MO.
 Nonne prae dicebam o di i-
 sta omnia uentura in propa-
 tulum, ac fore ut exacte in-
 dignarentur? IVP. Dixi-
 sti, o Mome, et nos recte ob-
 iurgasti. Ego uero his om-
 nibus diligenter emendatis,
 mederi conabor praesenti e-
 uitato periculo. TIMOZ
 Atqui tu, o deorum hostis a-
 cerrime, oracula & rerum
 futurarum praedictiones, cu-
 ius opus esse dices? nonne
 deorum, eorumdemque; prouide-
 tia? DA. Tace uero de ora-
 culis uirorum optime, alioque
 ex te queraam, cuius rei gra-
 tia illorum potissimum men-
 tionem feceris. H Nunquid
 illius gratia, quod Pythius
 Lydo respondit? Quam ue-
 ro callide sermone usus est
 ancipiti: cuiusmodi sunt
 quaedam Mercuriales imae-
 gunculae duplices, et utrinque
 similes, ad quamcumque illarum
 partem te uerteris. An potius
 Cracesus traiecit Hale, suum ipsius, an Cyri imperium subuer-
 surus est? Attamen non paucis talentis Sardianum illud exitium
 nocem

ἀμφιδήξιον τὸ τοῖπ' ἐπ' ἱπρία
 το. Μῶ. αὐτὰ περ, ὃ διό, ἀνὴρ
 δειξέσθ' ἔχεται λίγων, ἀ' ἐγὼ ἰδι-
 δειν μάλιστα. πῶ νῦν ὁ λα-
 λὸς ἡμῖν καταρωδός; ἀποδ-
 γνῶσθ' αὐτῷ καταλθῶν πρὸς
 Ἰαῦλα. Ζεὺς, σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτ-
 τεις, ὦ Μῶμι, ἐκ ἐν καὶ νῦν
 ἐπιτιμῶν. Τι. ὄρα εἴα ποι-
 ῶς, ὦ ἀλιτῆρι Δέμι, μνο-
 σὺν τὰ ἴδ' αὐτὰ τῶν θεῶν ἀ-
 ναβρίπτεις τῷ λόγῳ, καὶ βω-
 μέας αὐτῶν. Δέ. ἐ πάντας
 ἐγωγι τὲς βωμὲς, ὦ Τιμό-
 κλεις. τί γὰρ καὶ θεῖον ἀπ' αὐ-
 τῶν γίγνεται, ἀ θυμιαμάτων
 καὶ θυωδίας μιστοὶ εἰσι· τὲς ἧ
 ἐν ταύροις ἑ Αἰτίμιδος ἑ Λι-
 ως ἀν' ἐπ' αὐτὸν ἐκ βάθρων ἐπὶ
 λιπαλλῶ ἀναβρίπτουσιν, ἐφ'
 ὧν τοιαῦτα ἑ παρδίν' ὀδυ-
 χυμὸν ἔχουσιν. Ζεὺς, ταῖς πύ-
 θον ἡμῖν τὸ ἀμαχον λιανὸν ἐ-
 πύχῃ, ὡς δαιμόνων ὑδρὸς ἀ-
 νὴς φέρεται, ἀλλ' ὃς ἀμάξας

uocē hanc ambiguum mero-
 catum est. M O. Hæci-
 psa, ὁ superi, uir iste comme-
 morat, quæ omnium maxi-
 mē peritui. Vbi nunc no-
 ster est festiuus ille Citharæ
 dus? Quin profectus tuam
 exultationem ipse iueris,
 obiecta refellendo? IVP.
 Tu quidem nos mactas, ὁ
 Mome, nequaquam in tem-
 pore nunc obiurgationibus
 increpans. TIMO. Vis
 de qualia facias, ὁ scelerate
 Dami, qui propemodum is-
 psa quoque deorum simula-
 cra unā cum aris non uereas
 ris subuerrere. D A. © Haud
 omnes aras subuerti cupio,
 ὁ bone Timocles. Quid
 enim mali adferunt, si thy-
 miamatum odore & fra-
 grantia plenæ sint? Cæte-
 rum Dianæ aras quæ in
 Tauris substructæ feruntur;
 non illibenter funditus euer-
 sis uiderem, super quas ipsa uir
 go conuiuīū magna alacritate
 agitare solet. IVPIT. Vn-
 de uerò nobis hoc insuperabile malū obijcitur? Quam nulli
 deorum parcat hic uir, nullius numen reueritus, sed tan-
 quam ex plausiro magna libertate omnes carpit ac la-
 cerat,

παρρησιάζεται, καὶ μαρπτεῖ ἰ-
 ξίους, ὅς τ' αἰτιέσθ' ὥσπερ καὶ ἐκί.
 Μῶ. καὶ μὴν ὀλίγους αὖ, ὦ Ζεῦ,
 τὰς αἰατίδας εὐροῖς ἐν ἡμῖν.
 καὶ περ τάχα προσιὼν ὁ αὐ-
 θρηπτό, ἀψίεται καὶ τῶν κο-
 ρυφαίων τινός. Τι. δὲ βρον-
 τῶντ' αὐτῷ τῷ Διὲς ἀκούεις,
 ὦ Διόμαχε Δάμει; Δά. καὶ
 πῶς ὁ μὲλλον βροντῆς ἀκούει,
 ὦ Τιμόκλει; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ
 βροντῇ ἔστι, σὺ αὖ ἀμεινον ἁδεί-
 νει, ἐκείνῳ ποθεῖς περὶ τ' Διῶν
 ἀριγυλιέσθ' ἵππει οἷ γινέειν Κρό-
 νης ἡκοντόν, ἀλλὰ ἡμῖν διη-
 γνῶνται, τάφον τινα καὶ δά-
 κνυθῆναι, καὶ σθένος ἱφίσταναι,
 διελθεῖν ὡς ἐκίτι βροντῆσαι-
 ον αὖ ὁ Ζεὺς, τιθνὴς πά-
 λαι. Μῶ. τῶτ' ἔγωγ' ἔγωγ' ὡς πολ-
 λὰ ἐπιστάμενος ὄρῳντα τὸν αὐ-
 θρηπον. τί δ' ἔμ, ὦ Ζεῦ, ὡχρία
 καὶ ἡμῖν, καὶ συγκροτῆς τὰς
 ἐλόντας ὑπὸ τῷ ῥόμῳ; δαί-
 ρῳν χεῖρ, καὶ τῶν τεύτων
 αἰθρῶ

lacerat, nulloq; discrimine
 in uniuersos debaccatur,
 iuxta fontes atque innocen-
 tes? M O. Acqui per pau-
 cos inter nos reperies, ὁ Iu-
 piter á culpa immunes. Sta-
 tim uerò progressus homo
 unum ex optimatibus inua-
 surus est. TIM O. Ne-
 que Iouem ipsum audis, ὁ
 deorum impugnator, cien-
 tem tonitrua? D A. K Bē
 quónam pacto, ὁ Timocles,
 non audirem tonitrua? Cae-
 terum num ciens tonitrua
 sit Iupiter, ipse melius calles
 qui in deorum immortalium
 concilio quondam conuero-
 sans, inde hic delatus es.
 Quaquam illi qui hic ex
 Creta frequenter cōmeant,
 longē alio nobis atque tu cō
 memorare solent, sepulchrum
 quoddam illic ostendi, iu-
 xtaq; positam columnam
 indicantem non amplius Io-
 uem tonare, sed iam olim fato functū esse. M O. Enimue-
 rò hoc iam multo antè nō ignorabā hominē dicturū. Quid
 ergo Iupiter ita albescens expalluisti, ac dentes præ tre-
 more concutisti? Bonum habere animum conuenit, ac tales
 bonum

ἀνθρώπων καταφρονῶν.
 Ζεὺς. τί λίγεις, ὦ Μῶμι, κα-
 ταφρονῶν; ὃ γάρ γε ὅσοι ἀνέ-
 σι, καὶ ὡς συμπεπαισμένοι
 εἰσὶν ἦδη καὶ ὑμῶν, καὶ ἀ-
 πάγει αὐτοὺς, ἀναδικάζειν
 τῶν ὧτων, ὃ Δέμει; Μῶ.
 ἀλλὰ σὺν, ἐπὶ ταν ὦ Ζεὺς ἐ-
 λύσῃς, σαρῶν χρυσέῳ κα-
 θείς, ἀπαντας αὐτοὺς αὐτῇ
 ἕξω γαίῃ ὀρύσας, αὐτῇ τι θα-
 λάσσῃ. Τι, ἀπὶ μοι, ὦ κατὰ
 γαίῃ, τί πλοῦκας ἦδη ποτὶ;
 Δέ. καὶ πολλὰ κίς, ὦ Τιμό-
 κλεις. Τι. ἐκὼν ἐφίρῃ ὑμᾶς τό-
 τε ὁ αὐτὸς, ἐμπύπῃ τῇ ὀβό-
 νῃ, καὶ ἐμπύπῃ τὰ ἀνάτια, ὅ-
 οὐ ὀρέτῃοντο; ἐκὼν ὅρα ἡ
 τις ἐφίρῃς, καὶ ὡς τίς ναῦν;
 Δέ. καὶ μάλα. Τι. εἴτα ὁ ναῦς
 μὴ ἐκὼν ἐπλεῖ, καὶ ἐκὼν ἐκ-
 μένῃ, τὸ δὲ ὅλον τῶτο, ἐκὼν ὀ-
 ρύσῃς οἷα, καὶ ἀνὰ γαίῃ
 τὸν φέρεσθαι; Δέ. εὐγε σιω-
 πῆς ταῦτα, ὦ Τιμόκλεις, καὶ
 ἰσχυ-

homunciones magna mentē
 te contemnere. IVPIT,
 Quid ais, ὦ Mome, conte-
 mnere? Nōne uides, quan-
 ta hominum frequentia ista
 differentem audiat, tum
 quemadmodum iam persua-
 sa ista de nobis constanter
 credat, iamq; illos senten-
 tia sua disidentes abducit
 a Damis ab aure reuin-
 ctos? MO. At tu Iupiter,
 quando lubitum est, aurea
 ex alto demissa catena, o-
 mnes illos unā cū terra
 Oceano baud difficulter
 sursum trahere poteris.

TIM. Dic mihi homi-
 nū sceleratissime, nūquā-
 ne nauigasti? DA. Ac se-
 penumero, ὦ Timocles. TIM.
 MO. Proinde nōne fere-
 bat id temporis uos uentus
 illapsus in carbasum, ac pup-
 pim propulit, aut remigan-
 tes: ceterum unus superne

assistens gubernaculo, nauim regendo seruauit? DA. Ma-
 xime. TIM. Deinde nauis nullo modo, nisi gubernare-
 tur, posset progredi: tu uerò uniuersum hoc omne citra
 gubernatoris & ducti operam temere sursum ac deorsum
 ferri

ἰσχυρῶς τῷ παραλόγῳ. ἀλλ', ὃ θυφίσταται Τιμόκλεις, τὸν μὲν λυβινύτιω ἰκάνον ἀλβὸν αὖ, ἀὰ τὰ συμφύροντα ὀπινεύοντα, καὶ πρὸ τῶμαιρῶ παρκεκασαίμενον καὶ προσάτιντα ταῖς ναύταις, ἀλυσιταῖς δὲ, ὃ δὲ ἀλογον ὁδὸν τι εἶχε ὁ ναῦς, ὃ μὴ χρυσῶδον ὡς αὐτοῖς. ὃ δὲ σὺ οὗτ' κυβερνῆτης, ὃρ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ ἐνὶ ἰφιστάσθαι ἄξιόις, καὶ οἱ σωναῦται αὐτῷ, ὃ δὲ ἀνάλγης, ὃ δὲ κατὰ τὴν ἀξίαν διατάττεισιν· ἀλλ' ὃ μὲν πρίτοι, ὃ τύχοι, ὃς τὴν πρῶμῳ ἀποτίταται, οἱ πόδον δὲ ὃς τὴν πρῶσαν ἀμφότεροι. καὶ χρυσῶ μὲν αἰ ἀγκυραὶ ἰνίστι, ὃ χλῖον δὲ μολεῖλον. καὶ τὰ μὲν ὃ φάλα κατὰγραφα, τὰ δὲ ὃ ξάλα τῆς νῆος, ἀμορφα. ὃ αὖ τ' ὃ τῶν ναυτῶν ἰδοῖς αὖ τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτιχρον, καὶ

pedes ad proram. Ipsæ aut anchoræ nonnunquam sunt aureæ, cætera pars plumbea. Quinetiam inferiora navis colore uariiegata sunt, porro superiora inuenuſta atque in-

ferri exiſtimas? D A. Eugo ſi ſignificanter Niſta Timocles atque firmiter exemplo corroboras. Sedenim, ὃ decorum amantiſſime, gubernatorem illū quidem uidiſti nunquam non ea quæ ex uſu ſunt nauigantium, conſiderantem animo, ac ante tempus neceſſaria adornantem, neque non nautis quæ factu ſunt conducibilia, imperantem. tota uerò nauis nihil habet inutile, aut temere importatum, quod illorum alicui neceſſitati non ſit addiſtum. Cæterum tuus ille gubernator, cui tu magnæ illius nauis regendæ curam attribuiſ, & eius connauæ nihil cum ratione, nihil ex dignitate ordinant aut inſtituunt: ſed ſi fuerit rudens ad puppim uſque protenditur, utriq; uerò

ἀτολμῶν πρὸς τὰ ὄργα, δια-
 μερίτιω ἢ ῥιμορίτιω, τὸν ἢ
 καταπολυμύσαι τι ἄκνον,
 καὶ ὑπὸ τῷ ἑσπέρῳ ἀναπα-
 λῆσαι ῥήδιον, καὶ ἀλότα
 τῶν χρυσίων ἕκαστα, μόνον
 τῶτον ἀντικλῆν προσιταγμέ-
 θον. τὰ ἢ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐο-
 πιβάταις, ματιγίῳ μὲν τῷ
 καὶ ἐν προίλῳ, παρὰ τὸν ἐν
 ῥορνῆτιω καθήμενον, καὶ θε-
 ραπνόμηνον, καὶ ἄλλον ἐν
 ναιδον, ἢ παρὰ τοῖς ἑσπέρ-
 οντορ ὑπορτιμώμενον, καὶ τὰ
 ἄλλα δὲ νῶς κατεληφτά,
 χαρίζεται δὲ πολλὰς, ἐν μν-
 χῷ τῷ σκάφῳ ὑποχωρή-
 ντες, καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἀλύ-
 θειαν χαρῶν παυμένους.
 ἀννύσον γού, ὅπως Σω-
 κράτης μὲν καὶ Ἀριστάδης
 ἐπλουσι, καὶ Φωκίων, οὐδὲ
 τὰ ἄλλα διακρῶ ἔχοντες,
 γία. Porro autem nō pauci spectatæ cū gratiæ tum pro-
 bitatis uiri in secessu carinæ in angustum locum coacti ab
 improbiorebus, & quantum ad ueritatē & rectam uiuen-
 di rationem attinet, deterioribus, indignis modis calcantur
 pedibus. O Considera uerò apud animum tuum, quem-
 admodum Socrates & Aristides & Phocion nauigarin,

et ad labores obeundos me-
 ticuloſum, dimidia aut ter-
 tia parte drachmædignum.
 At uerò eū qui ad urinandū
 sit impiger, & ad excurren-
 dum ad antennæ usq; appo-
 situs, quiq; ad gubernandū
 utilia omnia ad unguē calle-
 at, hunc exhauriendæ tantū
 sentinæ destinatū esse uide-
 mus. Eadem quoq; rerū fa-
 cies circa eos est, qui à remi-
 gādo immunes sunt, ubi uer-
 bero quispiam cæteris bono-
 re & præſidentia prælatus
 iuxta gubernatorem ſedere
 atq; coli conſpicitur. Mox
 alius quispiā cinædus spur-
 ciſſimus, aut impiatus parri-
 cidio, aut cōtaminatus ſacri-
 legijs, præ alijs habitis bono-
 ribus ueneratur, & nauis
 ſumma apprehendit ſaſti-
 gi.

ἀλλ' ἀποτάναι τὰς πόδας δυνάμειροι, ἰδί γυμνῶν τῶν σα-
νίδων, πρὶν τὸν αὐτλον. ἐν
ἵοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας καὶ
Μειδίας καὶ Σαρδανάπαλλος
ἐνρυφῶντο, καὶ τῶν ὑποφ
αὐτὸς καταπίοντες, τοιαῦτα
ἐν τῇ νηὶ σι γίγνεται, ὥσπερ
τατι Τιμόκλεις, διὰ τὸ το αἰ
ναγαγαί μυρία. ἃ δὲ τις κυ
βερνήτης ἱφιστὸς ἰώρα, καὶ
δύτατ' ἑκάστα, πρῶτον μὲν
ἐκ αὐτῶν ἡγούμενος, οἱ τινὲς οἱ χρη
στοί, καὶ οἱ τινὲς οἱ φαῦλοι τ'
ἐμπλύντων. ἔπατα ἑκάστῳ
κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσή-
κοντα ἀπένειμεν αὐτῷ, χῶραν
τὴν αἰμένην τοῖς αἰμένο-
σι παρ' αὐτὸν αὐτῷ, τὴν κα-
τὰ δὲ τοῖς χείρεσι, καὶ συνί-
της ἔστιν, οὗς αἰμένους καὶ συμ-
βόλους ἐποίησεν αὐτῷ. καὶ τῶν ναυ-
τῶν ὁ μὲν πρόθυμος, ὃς πρῶ-
τος ἐπιμελητὴς ἀποδείδειν τ'
αὐτῷ,

structi fuerint, neque pedes
in nudas tabulas per sen-
tinam potuerunt extende-
re. Contrà quanta in o-
mnium rerum ubertate &
affluentia Callias atque Mi-
dias & π Sardanapalus
molliter & luxuriose uixe-
runt super omnes homines
aduersus illos expuentes. E-
iusmodi uero in tua naui cō-
tingunt, ὁ sapientissime Ti-
mocles, propter quod etiam
infinita sūt naufragia. At-
enim si gubernator quis-
piam assistens uideret, ac
ordine singula facienda im-
peraret, primū quidem ne
quaquam ignoraret, qui bo-
ni, qui item mali essent ex
nauigantium numero. De-
inde cuique pro sua digni-
tate conuenientem prouina-
ciam obeundam traderet,
& locum melioribus in su-
periore parte nauis apud se

obtinendum deligeret, infra uerò deteriores peioribus.
Præterea præstantiores quoque in consilium socios sibi ad-
iungeret: tum ex nauitis, quo quisque foret cū manu tum
mente promptior, illi quidem prora regendæ curam dele-
garet,

ἢ ἂν πρὸς αὐτὰ δυνάτορ σοι πρὶν
 εὐρίσκειν, εἰ γὰρ αἰεὶ βωμοί, ἀ-
 σὶ καὶ δυοί· ἀλλὰ μὲν αἰεὶ βω-
 μοί, αἰσὶν ἅρα καὶ δυοί. τί
 πρὸς ταῦτα φῆς; ΔΑ. ὡς
 πρότερον γιγασθὲν αἰεὶ κόρον,
 ἀπεκρινόμεναι σοι. Τί, ἀλλ' ἵστα-
 κας ὅδε παύσειν γιγασθὲν· ἀ-
 πὶ δὲ ἡμῖν, ἐπεὶ σοὶ γιγασσόμεν
 ἰδοῦναι τὸ ἀρχαῖον ἐνθάδε. ΔΑ.
 ἰτινὲν αἰδοῦμαι; ἀπὸ λατρίης
 κρείσσει βραχὺ μὲνός σε πλὴν
 ἄγκυραν, καὶ ταῦτα, ἵσταν' ὅ-
 σον. Τοῦτο εἶναι θεός, τοῦ βωμοῦ
 εἶναι σωθῆσας, ἰσχυρὸν οἶα
 κοῦσάσθαι ἀπ' αὐτῶν ὄρμον·
 ὥστε ἐπεὶ μὴδὲν ἄλλο τέτε φῆς
 ἔχειν ἐπ' αὐτῷ ἰσχύϊ, ἀπὶ αὐ-
 τῷ ἔδωκεν. Τί, ὁμολογεῖς τοί-
 νυν ὅτι ἴσθαι προαπίων; ΔΑ.
 ναί, ὦ Τιμόκλειε· σὺ γὰρ,
 ὅσπερ εἰ καὶ τινῶν βιαζόμενοι
 ἰδοὶ τὸς βωμούς, ἡμῖν καταπί-
 ποντες, ὥστε νῦν πλὴν ἄγκυραν
 τὴν

babilibus collegero, et
 num aliqua ratione ea con-
 futare queas. Etenim si
 sunt aræ, sunt etiam dy: at-
 qui sunt aræ, sunt ergo et-
 iam dij: Quid habes quod
 ad ista vel mustites? D A.
 Vbi prius ad satietatem ris-
 sero, respondebo tibi. T. I.
 M O C L. At uideris nun-
 quam ridendi finem factu-
 rus: attamen effare obse-
 cro, quam ob rem ista tibi
 dicta tam ridicula uisa
 sunt? D A. Propterea
 quod non senseris à tenui
 chordula anchoram tibi ef-
 se alligatam, praesertim sa-
 cram existentem. Siqui-
 dem ex hoc quod coniun-
 ctim inferre postulas, pro-
 pterea deos esse, quia aræ
 sunt, firmam existimas im-
 pressionem te fecisse. Quo-
 circa quando aliud te ne-
 gas habere firmitus, abeamus in praesentia. T I M O.
 Fateris ergo prius ex arena discedens, te uictum esse?
 D A. Ita T profecto, ὦ Timocles: tu enim quem admo-
 dum ἢ qui ad supplicium repetuntur ab aliquo, ad aras
 nobis confugisti: Uaque per sacram illam anchoram ego
 Fff i iand

τὴν ἰδρᾶν, ἰδὺν σπάσασθαι
 ἔδει πρὸς σι, ἐπ' αὐτῶν τε
 τῶν βυμβῶν, ὡς μικρὸν ποδὶ
 τούτων ὀρίσμεν. Τι. ἐρω-
 σὺν ταῦτα πρὸς ἐμὶ τυμβο-
 ρύχῃ καὶ μαρὶ καὶ κατὰ πύ-
 σι, καὶ μαστιγία καὶ κάβαρμα.
 ἐ γὰρ ἰσμεν, ἐ τιν' ἢ πα-
 ρρὸς αἱ, πῶς ἢ ἡ μήτηρ σε ἐ-
 πορνεύτο; ἐς καὶ τ' ἀδελφόν
 ἀπικτείνεις, καὶ μοιχεύεις, καὶ
 τὰ μεράνια διαφθείρεις λι-
 χυότατι, καὶ αἰαιοχυτότατι.
 μὴ φῶγί δι' ἐμ, ὥς καὶ παρ
 ἐμὺ πλεῖστας λαβὼν ἀπείλθης.
 ἦ δὲ γὰρ σι τότῃ τῷ ἐστράγγῳ
 ἀπεθραύσω, παμμίαρον ὄν-
 τα. Ζῶς. ὁ μὲν γυνῶν, ὃ
 δὲ αἱ, ἀπεισιμ, ὃ δὲ ἀκολούθῃ τοι
 δορὲ μὲν, ἐ φόρῳ κατὰ βυ-
 φῶντα τὸν Δάμιον, καὶ ἰσικί-
 πατάξεν αὐτὸν τῷ ἰσράμῳ
 ἐς τὴν λιπαρλίω. ἐμῆς δὲ τί
 ποιῶμεν

us abieris. Iam enim hac testa tibi uulnus incutiam, o-
 mnibus modis scelerato ac nefario existenti. I V P I O
 T E R Alter quidem, ὁ δῖς, risu ac cachinnis diffusuens dis-
 cedit, alter uero à tergo sequitur, affatim ingerendo conui-
 cia, cauillis insultantē Damin nō perferens. Planeq; caput
 illius testa obuerberaturus esse uidetur. Ceterum uos quid
 super

iam oblatuſ sacris aduectus
 te libare constitui, ac super
 ipsis quidem aras, ne post-
 hac de his amplius conten-
 damus. TIM. Ista quidem
 cauillaris illudendi miſigra-
 tia, mortuorum depreda-
 tor scelestē, execrande, ma-
 ſtigia, propudium. Neque
 enim nobis compertum est
 quo patre natus sis: quomo-
 do autem mater tua lasciuia
 meretrix, pudiciciā in qua-
 ſtu habuerit, ſcimus: tū quē-
 admodū fratris cæde ac san-
 guine manus tuas impiaue-
 ris: qui mulieres ingenuas
 mæchus infamis conſtitu-
 re, ipſos uerò iuuenes cor-
 rumpere ſoles, homo gulæ
 ac uentri deditiſſime, atq;
 impudentiſſime. Ne igitur
 fuga te prius ſubducas quā
 à me acceptis plagis contu-

πείσμεν ἂν δὲ τέτοις; Ερ. ὅρα
 δὴς ἐκείνῳ μοι ὁ λωμικὸς εἰ-
 ρηκίνας δολῶ. Οὐδὲν πεί-
 σοντας δεινόν, αὖ μὴ προ-
 σποιῇ, τί γὰρ ἡγὲ ὑπὸρμυγα
 κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πε-
 πεισμένοι ταῦτα, ἀπειῶσαι;
 πολλοὶ γὰρ εἰσι οἱ ταῦτα πάντα
 γινώσκοντες, πλείους ἑλλέ-
 νων, ὁ πολὺς λαὸς, ἡγὲ ὁ σύρα-
 φας, βάρβαροί τε πάντες.
 Ζεὺς. ἀλλ', ὦ Ερμῆ, τὸ τοῦ
 Διὸς πᾶν καλῶς ἔχον ἴ-
 σιν, ὁ ἄπῃ ὅπῃ τῷ Ζηνύρου,
 ὥστε ἡγὲ αὐτὸς ἰδὲ λόμῳ ἄρ' ἔ-
 να τοῖσδε ἔχειν, οἷον τὸν Δά-
 μιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι
 Βαβυλῶνας ὑπάρχαμ.

super his rebus faciendum
 consulitis? MERC Præcla-
 re mihi illud Comicus dixisse
 uidetur: Graue passus es, ni-
 bil boni si consulas. Quam
 enim hoc nostris rationibus
 admodum nocere potest, si
 pauci homines persuasi eam
 de nobis opinionem obtinen-
 tes abierint? Sunt enim per-
 multi diuersum sentientes,
 plures profecto quam Græ-
 ci, nimirum promiscua illa
 vulgi multitudo, insuper
 omnes illæ gentes barbara.
 IUPITER. Atqui ô Mer-
 curi Darij illud quod de
 Zopiro [†] dixisse memoriæ
 prodicium est, nimium pul-

chrese habet. Quare ego quoque unum talem præopta-
 rim à me stare auxiliarem socium potius,
 quam infinitas Babylonas
 mihi superesse.

ANNOTATIONES,
GILBERTI COGNATI
Annotationes.

ARGUMENTVM.

Hic loci Lucianus concilium deorum arduis de rebus (de religione enim controuertitur, & ἰδωλομαχία, quod omnibus undique in conuentibus nostra tempestate fit) suo quodam naso depingit. Sed quàm hic dialogus cùm nostris temporis & moribus, & hominibus non omnino dissimili argumento conueniat, ego equidem meam in præsentia non interposuerim sententiam, sed omnium ad eod iudicij acrimonie in medio relinquam: id tantum addere libet, omnibus penè retroactis seculis idololatriam fuisse sugillatam.

a O Iupiter.) Exordium ab attentione & rei magnitudine, quam ipsis etiam uerbis exprimit. b In acie nouacula.) *ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἀκμῇ*, prouerbiali figura dicitur, cùm res est in summo discrimine, & præsentiſſimum imminet periculum.

c Polus aut Aristodemus.) Histrionum sunt nomina, ut infra. d De prouidentia.) Res & cardo totius negocij. e Quid igitur.) Deliberatio de concilio cogendo. f In concionem ueniant.) Gellius libro 18. capite 7. docet concionem tria significare, uidelicet locum suggestumque unde uerba fierent: item significare cœtum populi assistentis: item orationem ipsam, quæ ad populū diceretur. Sic M. Tul. in Oratione quæ inscripta est contra concionem Q. Metelli docet: Ascendi, inquit, in concionem, concursusque populi factus est. Hic concio pro uerbis & oratione accipitur, quam habuit Metellus.

g Ergo Deum.) Concio indicitur carmine. h In sedes col loca.) Ordines seu classes deorum, & confessus eorundem.

i Priores.) Magni dii ebore, auro & argento sculpebantur: at plebei & minuti, qualibet materia fingeantur, ligno nonnunquam, & luto. k Atqui hoc neutiquam.) Faceta fictio, qua tamen hominū quoque mores perstringit, apud quos ubique illud: *τὰν ἀρετὰν καὶ τὴν σοφίαν νικῶσι χεῖλωνα*. l Atta men ut uides.) Contentio de concessu Græcorum.

m Et qui hoc.) Ita & nostri prælati rixantur. n Ex monte Pentheli.) Penthele pagus Atticus fuit, ad tribū Antiochidem pertinens, ut Stephanus & Penthelicus mons ibidem, ubi La

comis

omiz fuere, ut Pausanias in Atticis. o Praxiteli.) Vide Plin
nium lib. tertio, cap. sexto. p In extremis sedentem.) Inter
Zeugitas Græcè, quæ tertia classis Atheniensium erat. Solon
autem Athenas in quatuor classes distribuit, ut inquit Plu-
tarchus in Solone, in Pentacosimédios; Hippida, Zeugitas
& Thetas. Testatur etiam Aristoteles libro 2. Politicorum.
Ad illas allusit Lucianus. q Colossus.) Rhodium intelli-
ge, de quo Plin. lib. 34. cap. 7. Is septuaginta cubitis altus erat,
hoc est iuxta Fest. Pompeium, pedes centum & quinque, cu-
jus pollicem uix pauci potuerunt amplecti. r Atqui.) Mer-
curius multilinguem se negat, quū sit callentissimus omnium
linguarum, & deorum interpres. s At quod.) Amplificatio
negocij ex consternatione animi. t Conuentus enim.) Con-
uentus intelligitur multitudo ex compluribus generibus ho-
minum contracta in unum locum, aut iudicij, aut supplicatio-
nis, aut gratulationis gratia. u Pro magna.) Oratio Iouis
ad deos omnes, qua causam consilij conuocati exponit. Ex-
ordium ab attentione ex prima Olynthiacæ Demosthenis
sumptum. x Heri enim.) Narratio. y Itaq; Timoeles.)
Semina argumentorum disputationis sophistarum. z Risu
Sardonio.) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum ri-
dent τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὕμῃ, id est omnino insanum. Sed iuxta Lu-
ciani sententiam Sardonius πλεπλῦ, id est amplum significat,
ubi quis ore uehementer diducto ridet. Eundem γίλωτα συρ-
κρούσιον quidam appellant. i. risum concutientem, cui qui-
dem interpretamento suffragatur ipsius etymologia uocabu-
li ἀπὸ τοῦ σινησίναι τοῖς ὀδόντας, quod dentes aperiat. atq; re-
nudet, cuiusmodi risus esse solet eorum, qui non ex animo ri-
dent. Idem in Asino: σαρκώσιον γέλωτες ἔλεγον. i. Sardonice ri-
dentes aiebant. A Non præiudicandum.) Qui indignum
iudicarent causam indictam damnatum iri. B Non modi-
ca.) Amplificatio à periculo. C Periculum.) Ab incom-
modis. D Super tantis.) Sententia, siue petitio per epilo-
gum, consultandum esse. E Audi.) Præco sententias euocat,
& alludit ad morem Atheniensium. F At uos.) Refert hunc
uersum Hom. Iliad. 7. G Proinde.) Oratio Momimordax,
qua deorū obiurgat securitatem, eamq; causam esse dicit to-
tius huius malij & contemptus. H Bonos.) Et hæc hodie mul-
tos offendunt. Socordia inipuniendo malos, & prouehendo

bonos. I Oracula.) Obscuritas oraculorum. K Opera demus.) Stupra, adulteria & bella. Iupiter quàm insignis stupris & adulterijs fuerit, nō ipse tantum, sed & reliqua deorum caterua, poetatum carmina personant, & numerosa ex uarijs mulieribus suscepta sēboles docet. L Ac mihi, & Iupiter.) Assēueratio per apostrophē qua Iouem exemplis quoq; suprà dictis conuincit. M Theseus.) Vide Boccacium lib. 10. N Eurystheus.) Argiuorū rex, Herculem uarijs laboribus & certaminibus exercuit, & ipsius liberos, ipso mortuo, persecutus est. Nota est fabula ex Homero & Ouidio. Item Theocritus in Edyl. 32. Vbi Hercules quomodo à se leo Hemæus interfectus sit, commemorat. Etiam apud Pindarum in Isthmij Ode sexta, hoc primum certaminum sibi fuisse dicit. O Quare.) Sententia Momi uasra. P Ego quidem.) Neptuni consiliū uehemens, & planē Papisticū. Exordium à sua persona. Q Proinde.) Sententia cum ratione à fine & effectu. R Præfiniti ordinis.) Confutatio Iouis à lege fatorum in quorum potestate uitæ ius est. S Accedit his.) Alia ex consequentibus. T Desertam causam.) i. indefensam. Deserta enim causa uincere, est uincere nemine repugnante: translatum à iudicijs, ubi nonnunquam altera pars cedens tradit causam aduersario. Y Apage furiosum.) Græcè: Απαγε θ.ωνώδεις τὸ ἐνθύμημα ὡς πρόσειδον ἐκ κομιδῆς παχ., id est, Thunnicum enthymema Neptunc, & supra modum pingue. θ.ωνίστιον Græci transferunt pro stimulare pungereque, uel quod hic piscis adurat, pungatque contactu. De Thynno pisce Plinius libro 9. cap. 15. & Athenæus lib. Dipnosophistarum 7. Lucianus rursus in hoc dialogo ad idem uerbum alludens, εἰτ' ἄμχ οὕτως ὑμῖν ἐποτιθῆναι, id est, si mea uobis ita expuncta sunt. X Si nobis.) Apollinis consiliū. parasceue ab ætate. Y In duodecim uirorum.) Vocat Apollinem ἡγεγεχαμινρ, id est, scriptū in duodecim lexiarchico, id est, albo. Erat autem eo nomine libellus, in quo adulterorum iam nomina perscribebantur. Quibus denique paterna dirigere ac gubernare permetteretur δια τὸ τὸν λῆξιν ἄρχειν, quia hæreditatis iam & bonorum sunt compotes, quæ λῆξις nuncupatur. Z Imberbis.) Apollo imberbis barbatum habet filiū Aesculapium. Ideo ab Aeschilo in Eumenide dicitur νῖος ἰμπενης. α Timocles.) Descriptio Timoclis, eademque ratio se nteq.

sententiæ. 6 Quamquam.) Reprehensio ex repugnantibus.
 7 Non sapit.) Confutat sententiam Momus ab absurdo. A
 Prædicens.) Alia occasio ex personæ officio, qua Apollin-
 nem de uictoria uaticinari iubet. 8 Etenim.) Alludit ad
 historiam Cræsi quæ est lib. primo Herodoti. 9 Percipe.) O-
 raculū Apollinis super uictoria carmine descriptū. 10 Ego ue-
 rō.) Herculis fortissimū consilium. 11 Hercules.) Confutatio
 à consequentibus periculis & incommodis. 12 Ad hæc ipsam quo-
 que porticū.) In ea portico illorū effigies & tota Marathonica
 pugna depicta erat, ut Pausanias testatur. 13 Ac nunc.) Fati uis oc-
 casio mutandæ sententiæ. 14 Ego enim.) Parascæue à perso-
 na ex Aristophane. 15 Euge testem.) Hermes ἀγοραῖος. i. foren-
 sis ideo dictus est, quod in medio foro simulachrum eius lo-
 cari soleret: est enim euentuum & uidentium deus, & res uena-
 les ut plurimum in foro exponi consueuerunt. Eius templum
 fuit apud ῥοικίλῳ porticū. i. uariam, ut & annotauit Pausa-
 nias. 16 Ingens quiddā.) Noua occasio, qua relicto consilio, ipsos so-
 phistas iam cōtendentes auscultatū eū. 17 Quocirca horæ.)
 Homerus cœli horas ostiarias fecit, Iliad. 8. de his Lucianus in
 orat. de Sacrificiis. 18 Quid uerō ais.) Disputatio Damidis & Ti-
 moclis Sophistica, de deorum prouidentia & administratio-
 ne. 19 Nullāne.) Thema disputationis seu propositio. 20 I-
 pso rerum.) Rerum & naturæ ordo deorum prouidentiam
 arguit. 21 Tu quidem.) Confirmatio Damidis à diuisione. 22
 Homerus.) Aliud argumentum ab autoritate Homeri. 23 Te-
 stem super hisce rebus.) Confutatio ab officio poetarum.
 24 Nunquid ijs.) Labefactat Homeri fidem & autoritatē pro-
 prijs illius exemplis, Iliad. 1. & 2. 25 Briareum.) Briareus fuit
 Titanis & Terræ filius, fraterq; Cottis & Gygis, centimanus,
 de quo poetæ hanc referūt fabulam. Commoti dii aduersus
 Iouē, Iuno puta & Neptunus unā cū Pallade in domo Nerei
 patris Thetidis deliberauerunt catenā facere, & dormienti
 Ioui injicere. quod Thetis cœlū ascendēs Ioui retulit & secū
 Briareū Ioui auxiliatū adduxit. quē cū uidissent cōiurati, cō-
 festim à cæptis destitērunt. Vide Latium in dial. Mart. & Merc.
 26 Aut planē clypeum se abiecturum.) Clypeum abijcere di-
 xit, pro eo quod est causæ diffidere, & contentionē relinque-
 re. Translatum à militia. Desperat enim quisquis arma in
 bello abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem expectat.

Græci simplici uocabulo *ῥηῖσπιλας* uocant timidos, & in bello fugitiuos, nimirum à clypei iactu. Id cognominis Demosthenes in prælio quodam emeruit: tam ignauus in bello, quàm in concionibus inuictus, de quo nobis facta est mentio postea in Parasito. Cleonymus apud Aristophanem in Fucis: *ῥηῖσπιλας* appellatur. Plato libro de Legibus duodecimo, declarat *ῥηῖσπιλας* nomen multo probrosissimum esse. Desertoris pœna est apud eundem Lucianum in Nauigio seu uotis, ubi plura annotauimus. ω Euripides.) Aliud ab autoritate Euripidis. A Atqui Timocles.) Confutatio ex consequentibus. B Aliaque id genus.) Opponit alios eiusdem locos, quibus deos confutat. Γ Vides supernum.) Carmina Euripidis, Iouem nihil esse. Δ Omnes homines.) Tertium argumentum à consensu gentium. E Nihil firmum.) Confutat à diuersitate opinionum, qua ostendit nihil certi id esse de quo opinantur. Ζ Atqui tu.) Quartum argumentum ab effectu. Η Nunquid illius.) Confutatio à qualitate & natura eorundem. Θ Haud omnes aras.) A crudelitate sacrificiorum. Ι Neque Iouem ipsum.) Aliud argumentum ab effectu. Κ Quonam pacto.) Confutatio à causa, & Iouis sepulchro ac morte. Λ Abducat ab aure reuinctos.) Notum est de Herculis Ogmij catena auribus hominum inserta, qua eos circumducebat ex Luciani opusculo, ad quam hic uidetur alludere Iupiter. Herculis autem Gallici & Mercurij catena prouerbiali specie usurpatur ab autoribus, pro inuictæ eloquentiæ homine, quo quod uelit linguæ lenocinio auditores rapere & transducere possit. Herculem uero eundem cum Mercurio existimauit Druidarum religio, & Aegyptiorum schola. Μ Dic mihi.) Aliud argumentum à simili. Ν Euge significanter.) Confutat similitudinem ex repugnantia per inuersionem. Ξ Considera uero.) Subiicit exemplum doctorum. Ο Sardanapalus.) Sardanapalus rex Ninie Persicæ regionis, delicijs usque adeo effremiuatus fuit, ut inter Eunuchos & puellas ipse puellari cultu desidere sit solitus. Ρ Hæc quidem ex uoto.) id est secundo æstu. Momus deos inculat, quod negligent res mortalium, sinentes eos ueluti prono flumine quolibet ferri. Metaphora sumpta à nauis, quibus facilius cursus, cum flumen, aut etiam maris æstus secundus est. Ρ Audi iam sacram anchoram.) id est, argumentum

mentum insolubile, & quam nulla machina; perrupturus es, quamque nulla ui queas abrumpere. Metaphora est translata à nautis, qui maximam & ualidissimam anchoram sacram uocant, eamque tum demum mittunt, cum extremo laborant discrimine. Ea utimur, quoties ad extrema præsidia confugitur. Idem, rursum utitur in Fugitiuis, & iam usus est in Apologia. Σ Haud dubiè.) Argumentum à signis, per hypotheticum syllogismum. Perstringit autem obiter Stoicum disputandi genus. T Ita profectò) Illusio à uoce. X Ista quidem.) Epilogus Timoclis per conuicia. Rursum autem ingenia istorum hominum notat, qui cum per ueritatem quod uolunt efficere nequeant, tandem ad uim & contumelias confugiunt. Φ De Zopyro.) Zopyrus Darij regis amicus erat, qui sibi nares & aures conscidit, & omne corpus flagris crucentauit, ut his argumentis Babylonijs fidem faceret se Dario malè uelle, à quo tam immaniter esset acceptus. Itaque Babyloniorum ciuitatem ingressus, eam Dario prodidit. Vnde Darium dixisse ferunt, se unum Zopyrum integrum malle, quam centum Babylonas capere. Et oblato malo granato, tantum optauit sibi Zopyrorum, quantum ibi granorum, inesset: ut narrat Herodotus libro tertio, & Plutarchus in Apophthegmatis,

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ
ΤΕΧΝΗ Ε ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO; SIVE QVOD
ars sit Parasitica.

Vincentio Obsopeo interprete,

ARGVMENTVM,

Didascalici generis Dialogus, in quo cõtendit ac docet, Parasiticam artem esse, eamque omnium aliarum præstantissimam. Dispositio & series orationis plana est. Nam artem esse, principio ex diffinitione artis ostendit, singulis eius partibus

cum

cum Parasitica comparatis, uidelicet quoniam & sua ac certa principia habeat, exercitationeque & usu constet, & ob finem uitæ utilem, nempe uoluptatem, exerceatur. Quod autem uoluptas ntilis uitæ finis sit, auctoritate ac testimonio Homeri defendit. Et quod hic finis parasiticæ magis proprius quàm Epicureorum philosophiæ sit, comparatione studiorum, ac uitæ utrorumque probat. Deinde uerò hanc omnium aliarum artium præstantissimam esse, primùm in genere docet, collatis omnibus accidentibus, effectibus & causis aliarum artium, cum ijs quæ huic arti accidunt. Postea seorsim etiam philosophiæ & rhetoriæ, & utpote artium cæterarum summis, & maximè laudatis anteposit: Primùm, quia illæ incertæ, alijs aliter de illis sentientibus atque tradentibus, parasitica autem ubique eadem ac certa sit. Deinde quia nusquam repetiantur parafiti affectasse philosophiam aut rhetoricam: contrà autem parasiticam, rhetores ac philosophi plurimi. Postremò ab usu eorum qui artes has sectantur & profitentur, duplici: uidelicet, altero in bellis, altero in pace. Vbi ad utrumque tempus philosophos & rhetores inutiles & ineptos esse, multis exemplis & rationibus docet: contrà autem, parasitos idoneos ac paratos maximè, idque ex Homero, & item ex historijs probat, addita etiam hypotyposi, qua parasitum ad prælium parantem & expedientem se se describit. Præterea & priuatam atque domesticam utrorumque uitam inter se comparat, multo meliores atque etiam beatiores esse parasitos ostendens, quàm uel rhetoras uel philosophos. Sub finem ipsam artem ex locis finalibus commendat quoque, & ipsius nominis honestatem etymologia & analogia defendit.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ

Παρασίτου.

TYCHIADES,

Parasitus.

Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων,
 εἰ μὴ ἄλλοι ἄνθρωποι,
 καὶ ἰσχυροὶ καὶ δούλοι,
 τίχῃω ἵκαστος τινὰ ἐπίσταν-
 ται, δι' ἧς ἰαντοῖς τί εἰσι καὶ
 ἄλλω χρησιμοί· σὺ δ', ὥς εἰσι
 καὶ, ὅργον δ' αἰὲν ἔχεις, δι' οὗ
 αὐτὸν καὶ αὐτὸς ἀπέναιω, καὶ ἄλλω
 μιταδοῖς; ΠΑ. πῶς τῶτο ἐ-
 γνητὸς, ὦ Τυχιάδην, δ' αἰπὴν οἰ-
 δάσπειρ δὲ σαφὲς ὅργον ὄρω
 τῶν. ΤΥ. ἔστιν ὡς τινὰ τυγχά-
 νας ὀπταμέλῃ; Τίχῃω, οἷον
 μουσικῇ; ΠΑ. μὰ Δία. ΤΥ. τί
 δὲ, ἰατρικῇ; ΠΑ. δ' αἰπὴν ταύ-
 τῃ. ΤΥ. ἀλλὰ γυμνασίαν;
 ΠΑ. δ' αἰπὴν. ΤΥ. τί δ', ῥητορι-
 κῇ; φιλοσοφίας μὲν γὰρ το-
 σῶτον ἀπ' ἔχεις, ὅσον καὶ ἡ ἡγε-
 νία. ΠΑ. ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τι εἶ-
 ναι, καὶ πλῆθον, ὥς καὶ μὴ δοκῇ, τὸ
 λατῆρ' ἀγνοῶντι, δευδίσσαι.

ΠΑΡ. Ne illius quidem. ΤΥC. Atqui e Geometria? ΠΑΡ.
 Nequaquam. ΤΥC. Quid autem, Rhetorica? Nam à phi-
 losophia e studio usque adeò abhorrens, quantū ipsius uitij,
 contagiū à philosophia alienū est. ΠΑΡ. Atq; etiam, si fieri
 potest, adde quiddam amplius. Proinde ne animum indu-
 cas hoc

Quid tandē in cau-
 sa est Simo, quod
 cū alij homines, si
 ue serui a sint siue ingenui,
 quisq; artem quandam cal-
 leat, qua cū sibi ipsi, tum a-
 lijs b sunt utiles: tu uerò quā-
 tum ego perspicio, nulli rei
 aut negotio intentus es, un-
 de aut tu aliquem fructum
 caperes, aut alteri benigne
 impertiendo, adiumento
 esse possis? ΠΑΡ. Quid hæc
 tua sibi uult interrogatio, ὁ
 Tychiades? nondum enim ca-
 pio. proinde planius ac ma-
 nifestius me interrogato.

ΤΥC. Estne aliqua ars,
 cuius tu sciens et peritus es,
 uidelicet c Musica? ΠΑ.
 Non per Iouem. ΤΥC. H.
 Quid autem, d Medicina?

φημι γὰρ παρὸς εἶναι, καὶ χά-
 ρων, ὃ οὐ δυνάς. Τυ. ναί, ἀλλὰ
 ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας
 ἐκ δ' ἱμαθῶν διὰ μέγιστον αὐ-
 τῶν, καὶ δυσκολίαν τῶν δὲ
 δημοτικῶν τίνας, τικτοινικλῶ
 ὃ σκυτοτομικλῶ; καὶ γὰρ ὁ δὲ
 τέλλας οὕτως ἔχει σοί, ὥς μὴ
 καὶ τοιαύτης αὐτῶν διηβλῶαι τίς
 χυε. Πα. ἐρβῶς λίγαις, ὃ Τυ
 χιάδῃ δὲ γὰρ τέτων ὁ δὲ μι-
 ας ἰδιότητων ἐμί. Τυ. τί-
 νῃ ἔνι τίρας; Πα. τινῇ;
 ὥς ἰγὼ οἶμαι γενναίως, ὡς αἰ-
 μάθοις, καὶ σὶ ἱπαινίσειν οἶ-
 μαι. ὅρ' γὰρ μὲν ἔνι πατορδοῦν
 φημι ἔδῃ, αἰ καὶ σοί λόγῳ ἐκ
 ἔχῃ ἀπῶν. Τυ. τίνα ταύτῃ;
 Πα. ἔγω μοι δοκῶ τὸς πόρ-
 ταύτῃ ἱμνιμολιτικῶν λό-
 γος. ὥς ὅτι τέχνῃ μὲν τινὰ
 ἐπίσταμαι, ἀπῶν καὶ ἔδῃ σοί γι-
 γνώσκω. καὶ μὴ διὰ τὸ τοῦ χά-
 λκῶς μοι ἔχειν. ὡς τίνα ἔδῃ, αὐ-
 dico, tamen si illam oratione explicare mihi non periinde
 promptum sit. TYC. Quam tandem dicis? PAR. Non-
 dum mihi uideor super illa orationes satis studiose exer-
 cuisse. Quod autem unius alicuius artis non rudis sim, hoc
 planè iam nosse potes. Quare nihil est quod hoc nomine
 mihi fies infensor: Quamcunq̃ autem teneam, alio

cas hoc te mihi ignorantè
 exprobrare: fateor enim
 me ignauum esse, atque eo-
 iam tua opinione longè pe-
 iorem. TYC. Sanè, sed bas-
 sce fortasse artes propter il-
 larum magnitudinem atque
 difficultatem non perdidici-
 sti: at ex popularibus illis
 quam tandem tenes? num
 architectonicā g, aut sutri-
 nam? Neq; enim ea est rerū
 tuarum conditio, ut non ta-
 lis alicuius artis egeas admi-
 niculo. PAR. Rectè dicis, ὁ
 Tychiade: neque enim ul-
 lam illarum calleo. TYC.
 Quam igitur aliam? PAR.
 Quam? Profec̃tò, ut mea est
 opinio, generosam, quam et
 te, si pernoueris, laudaturū
 planè existimo. Eandem
 uerò opere atque re ipsa,
 perpulchrè obire posse me
 dico, tamen si illam oratione explicare mihi non periinde
 promptum sit. TYC. Quam tandem dicis? PAR. Non-
 dum mihi uideor super illa orationes satis studiose exer-
 cuisse. Quod autem unius alicuius artis non rudis sim, hoc
 planè iam nosse potes. Quare nihil est quod hoc nomine
 mihi fies infensor: Quamcunq̃ autem teneam, alio

tempore

his ἀνδρῶν. Τυ. ἀλλ' ἐν αὐτοῖς
 μοι. Πα. τό γι' αὖ τίχνης πα-
 ράδοξον ἴσως φανέται σοι ἄ-
 νθρωποι. Τυ. καὶ μὴν διὰ
 τοῦτο σπουδάζω μαδῆν. Πα. ἄ-
 σκῶντις, ὦ Τυχιάδην. Τυ. μὴ δα
 μήτε, ἀλλ' ὅδε λίγυι, ἃ μάλιστα
 ἐν αἰσχύνῃ. Πα. ὅ παρασιτι-
 κή. Τυ. καὶ τὰ ἃ μὴ μαίνονται
 οἱ, ὦ Σίμμω, τυχνῶν ταύτῃ
 φάμα αὐτῶν. Πα. ἴγυι, ἃ δὲ σοι μά-
 τινα δοκῶ ἔμνησιν αἰ-
 ῶντος ἐν αὐτοῖς τῶν μανίας
 δόξαι, καὶ μὴ τῶν ἱγκλημῶ-
 των ὅδ' ἀφίει· φασὶ γὰρ τῶν
 δαίμονα ταύτῃ, τὰ μὴν ἄλλο
 λα χαλκίῳ εἶναι τοῖς ἰχουσι,
 παρὰ τῶν δὲ τῶν ἀμαρτῶ-
 νων αὐτῶν, ὡς παρὰ διδά-
 σκαλον, ὃ παιδαγωγὸν τέ-
 των ἀναδραμεῖν εἰς αὐτῶν
 τὰς αἰτίας. Τυ. ἔκον, ὦ Σί-
 μω, ὃ παρασιτικὴ τίχνη ἐ-
 στί; Πα. τίχνη γὰρ, ἡ δὲ
 γὰρ ταύτη δαμιουργός. Τυ.
 ratorum excusare soleat, quasi horum omnium magi-
 stram atque autorem culpam uniuersam in se transferen-
 tem. TYC. Ergo Simo Parasitica ars est? PAR.

tempore audies. TYC. Ve-
 rum ego omnis mora impa-
 tiens sum. PAR. Fortasse si
 audires, h inopinata tibi
 ars mea uideretur. TY. At-
 qui propter hoc ipsum tan-
 to impensius scire laboro.
 PAR. Alio tempore tibi ex-
 ponetur, ὦ Tychiade. TYC.
 Nequaquam, sed iam quam-
 cunq; tandem pernocti exo-
 ponito, nisi adeo te pudeat.
 PAR. Parasiticam. TYC.
 Et quis ita uesani atq; demē-
 tis est animi, ὦ Simo, qui
 hanc artem esse prædicet?
 PAR. Ego. Si uero ob hoc
 ipsum quod aliam artem nō
 teneam, tibi insanire ui-
 deor, huius ipsius causam
 mihi putato fuisse insaniam,
 meque iam durius increpan-
 di finem facito. Aiunt i e-
 nim hanc deam cum aliis
 difficilem esse habentibus,
 tum quod delinquentes er-
 rant. TYC. Ergo Simo Parasitica ars est? PAR.
 Hanc ars: atque ego illius auctor & inuentor sum. TYC.
 Proinde

ἢ οὐ ἄρα παράσιτος; ΠΑ. πᾶ
 νυ ὀνάδισας, ὦ Τυχιάδην. ΤΥ.
 ἀλλ' ἐκ ὀρυθρίας, παράσιτον
 σκευτὴν καλῶν; ΠΑ. ἔδαμῶς.
 αἰσχυροίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λίσ
 χοίμιν. ΤΥ. καὶ νῦν Δία, ὅπόταν
 σὶ βαλῶμίθα γνωρίζω, τῶν
 ἐκ ἐπισταμμένων τῶν, οἱ γὰρ ἴσα
 μαθῶν, ὁ παράσιτος, δολο
 νότι φήσομαι. ΠΑ. πολὺ μᾶλα
 λον τὸ το λιγυτὸν ἐμὲ, ὃ φη
 δίαν ἀγαλματοποιεῖν· χαίρω
 γὰρ τῇ τέχνῃ ὅσον τι ὅτιον,
 ἢ Φειδίας ἐχαίρει τὸ Διί. ΤΥ.
 καὶ μὲν ἐκὰς μὲρ σκοποῦντε
 προῖται γέλωτος πάντοτε.
 ΠΑ. το ποῖον; ΤΥ. εἰ τῆς ἐπι
 σταμῆς ἀνῶθεν, ἡσπορὶ ἐθῶ,
 ἐπιγράφοι μὲν Σίμωνι παρασί
 τος. ΠΑ. καὶ μὲν αὖ ἡμεῖς μᾶ
 λον χαρίζοιο, ὃ Δίῳ ἐπιγρά
 φων φιλοσόφῳ. ΤΥ. ἀλλὰ σὺ
 μὲν ὅπως χαίρεις λιανόμο
 ρος, ἔδην ὃ μικρόν μοι μέλει.
 σκοποῦν δὲ Δία καὶ τίῳ ἄλλῳ
 ad te in epistolis, hunc tibi adjiciamus titulum: Simoni para
 sito. P A R. Atqui impensius mihi gratificaberis, quā si hoc
 titulo nobis scripseris, in Dionī philosopho. T Y C. Quantū
 tu quidem hac compellatione gaudere soleas, mihi parum
 cura est. Sed ἄλλοις quiddam absurdi considerandum

Proinde tu parasitus es
 P A R. Tu quidem Tychi
 ade, probro me afficis.

T Y C. Atqui non eru
 bescis te ipse Parasitum
 compellando? P A R.

Sanē uerō: puderet enim
 me, nisi dicerem. T Y C H.

Atque per Iouem, si tibi no
 tores esse uelimus, erga ali
 os te ignorantes, quod tibi

nomen esse testabimur? num
 Parasitum te esse affirma

bimus? P A R. Hoc nomi
 ne compellantes longē ma

gis me oblectabitis, quā si
 Phidiam & statuarium me

esse dixeritis. Quippe mea
 arte non minus gaudio, quā

ipsi Phidias in Ioue à se fabri
 cato gausus est. T Y C. Ato

qui hoc mihi attentius confi
 deranti, res perridicula per

specta est. P A R. Quenam?
 T Y C. Si externe scribes

ἐπεὶ αὖ. ΠΑ. τίνα μὲν; ΤΥ. ἀπὸ ταύτης τῆς ἀλλοῦς τέχνης ἐγκαταλίξομαι, ὥστε ἰπείδαν πωθάνονται τις, ὁποῖα τις αὐτὴ τέχνη ὄσιν, λίον γὰρ οἶον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικὴν. ΠΑ. ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδι, πολλὸν μάλλον ταύτην, ἢ τινὰ ἑτέραν τέχνην φιλέω. Αἰ δὲ σοὶ φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἶομαι, λίγοιμι αὖ, καὶ πρὸς πάντας αὐτοὺς ὡς, ὡς ἐφ' ἑλὼ ἀπὼν, ἐπὶ τῷ παρθενοδασμῷ ὅσον. ΤΥ. ἀπὸ μικρὰ δὲ, τοῖς ἀληθῶς διδοίς. ΠΑ. ἴθι δὲ, πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, αἰ σοὶ δοκῶ, ἢ τίς ποτὶ ὅσα τυγχάνει, τῷ γίνεσθαι ὁποῖον. ὅπως γὰρ ἰπείδαν ἀκούω μὲν αὖ καὶ τῶν κατ' αὐτὴν τέχνης, ἀπὸ ἄλλων ὁρῶς μάλιστα μὲν αὐτῶν. ΤΥ. τί ποτὶ ὅσον τέχνη, ὡς ἐπίστασαι; ΠΑ. πάντων μὲν ὅσον. ΤΥ. μὴ σοὶ νυνὶ ὡς λίον αὐτῶν, ἀπὸ οἷον. ΠΑ. τέχνη ὄσιν, ὡς ἐγὼ

uenit. P A R. Quódnamē TY C. Num & hæc in aliarum artium numero nobis recensenda sit, ut interrogante quopiam cuiusmodi ars sit, respondeamus, ueluti de grammatica aut rhetorica interrogati solemus, parafitica. P A R. Ego uerò Tychiade, longè iustius hanc quam profiteor, q̄ ullam aliam artem dicendam esse contendo. Quòd si tibi iucundum est audiri, ut opinor fore, sententiam meam explicare non grauabor, quanquam ad hoc non admodum, ut antè dixi præparatus aut instructus sum. TY C. Tametsi sint exigua, ueritate tamen præcellent. P A R. Age, sub initium artem ipsam, quo finitionis genere describatur, ad calculos expendendam reuocemus. Ad hunc enim modum speciatim, & alijs artibus pensitandis, assequē

mur, num & hanc rectè teneamus. TY CH. Quid ergo ars est, ut compertum habes? P A R A S. Ars ὅ est, ut e-

γὰρ διαμνημονεύω σεφεῖ τις
 ὁ ἀκούσας, σύστημα ἱκανὸν
 ταλάντων ἰγγυγυμνασμί-
 ουν, πρὶς τι τῶν δούλων.
 τὸν τῶν ἐν τῷ βίῳ. Τυ. ὅρα
 θῶς ἱκανὸν ἐπένει, οὐτ'
 ἀπαιτημένους. Πα. αἱ δὲ μι-
 τήχει τέττωρ ἀπάντων ὁ πα-
 ρασιτικὸς, τί αὖν ἄλλο, ὃ καὶ
 αὐτὸ τέχνη ἐστίν; Τυ. τέχνη
 γὰρ, ἐπεὶ οὕτως ἔχει. Πα. εἴ-
 ρι δὲ, καὶ ἱκανὸν τοῖς τῆς
 τέχνης ἐκείνου φαρμάκον ἐ-
 στίω παρασιτικῶν, ὃ σιωπῶν,
 σιωπῶν, καὶ ὁ πόρῃ αὐτῶν
 λόγος ἄλλὰ μὴ, καὶ ἀπορ-
 ρῶναι χυρῶν διακρίνει-
 ναι, μὴ σαφὲς ἀποφύγει-
 ται. Δὲ τοίνυν εἶναι καὶ ταύ-
 τῃ, ὡς πόρ καὶ πᾶσαν τι-
 χῆν, σύστημα ἱκανὸν τα-
 λάντων πρῶτον μὲν τὸ δικιμῶ-
 ζον καὶ διακρίνειν, ὅστις αὖ
 ἐπιτελεῖ γίνεσθαι πρῶτον αὖ-
 τῇ, καὶ οὕτω παρσιτικῶν ἀρ-
 ξάμεν, ὃ καὶ μεταγνοῖσι.
 ὃ τ' ἂν ἀργυρογνώμονα τέχνην
 τινὰ

datum sit eum alerciatq; ita facto parasitandi exordio, baud
 quaquam poeniteat. Aut dicemus q argentarios seu numu-
 larios

go memoria teneo, quodam
 sapiente viro audito, prae-
 ceptionum exercitarum con-
 prehensio, ad unum exitum
 vitae utilem pertinentium.
 TYC. Recte sane illius
 auditi uerba comeminiſti.
 PAR. Iam si horum om-
 nium particeps est Parasiti-
 ca, consentaneum est
 hanc nihil aliud quam artem
 habendam esse. TYC. Ita
 profecto ars habenda est, si
 quidem haec ita se habue-
 rint. PARR. Age iam sin-
 gillatim ad omnes artis spe-
 cies parasiticam accommo-
 dantes, num oratio illi con-
 sonet, considerabimus: sed
 non quemadmodum polle-
 uitioſae dum pulſantur, ne
 maligne reſonet. Oportet
 itaque et hanc, quemad-
 modum omnes artes, prae-
 ceptionum inuentionem in se
 compleretur. Principio enim
 prauidere atque discerne-
 re quis aptus et accommo-

ἐν τῇ φύσει μὲν ἔχουσιν, ἀπορρίπτει
 παρὰ δικαιοσύνην καὶ τὰ τιμὰ
 βδελύσσονται τοὺς νομισμάτων, καὶ
 τὰ μὴ· τὸ τε τοῦ ἑαυτοῦ τέχνης
 διακρίνειν τὸς τιμὰς βδελύσσονται
 ἀνθρώπων, καὶ τὸς ἀγαθὸς, καὶ
 σαυτὰ, ἀπορρίπτει τοὺς νομισμά-
 των, καὶ τοὺς ἀνθρώπων φα-
 νερῶν οὐδὲν ἔχουσιν· αὐτὰ
 μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐρι-
 πίδης καταμύμφεται λίγων,
 Ἀνδρῶν δ' ὅτω χρεὶ τὸν κα-
 κὸν διαιδεῖναι, οὐδεὶς χαρ-
 κτὲρ ἐμπίθουκε σώματι. ὃ δὲ
 καὶ μάλλον ἐστὶ παρασίτου τέ-
 χνη πείθειν, ἔστι καὶ τὰ
 οὕτως ἄδουλα καὶ ἀφανῆ μάλ-
 λον τῶς μαυτικῆς γυνρίζεται,
 καὶ οἷον. τὸ δὲ γινώσκοντα
 λόγους λίγων ἐπιτυλάσκει καὶ
 πράγματα πράττειν, δι' ὧν
 οἰκίσσονται καὶ οὐκ ἔστιν ἰσχυ-
 ρὸν τῷ ῥίφοντι ἀποδάξαι, ἃρ-
 ᾧ σωσίως καὶ καταλύσει ἰσ-
 ρυμένους ἀνάσσει δοκῇ. Τυ καὶ
 μάλα. π. τὸ δὲ ἐν τῷ ἰσχυ-
 ρῷ

larios artem quandam ha-
 bere, qua norint adulterina
 nomismata à probis sagaci-
 ter deprehendere: hunc au-
 tem citra artis adminiculū
 discernere posse et adulteri-
 nos homines et probos,
 praesertim cum ueluti no-
 mismata, hominum mores
 cuiusmodi sint, non statim
 pateant. Eadem haec et sa-
 piens reprehendit Euripi-
 des, dicens:

At quo malus noscendus
 est mortalibus,

Innatus est nulli chara-
 cter corpori.

Ex quo et multo praclari-
 or Parasiti ars esse ostendi-
 tur, qui res ita obscuras et
 abditas magis quam uaticinan-
 di peritia perspicit et co-
 gnoscit. Nosse uero sermo-
 nes proferre accomodos,
 easque facere per quae in fami-
 liaritatem adiungitur, quib-

bus semet quam beneuolenti-
 simum suo alumno esse osten-
 surus sit, nunquid non singularis intelligentiae, atque inuenti-
 onis uehementissimae tibi documentum esse uidentur?

TYG. Admodum. PAR. Porro autem in ipsis conui-

οισιμ αὐταῖς, ὅπως πάντες ἀπέλθῃ πλείον ἔχων, καὶ παρὸν δοκιμῶν τὸς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῶν κακτικὴν μέλους τυχὼν, αὐτοῖς τινὲς λόγῳ καὶ σοφίας πλάττειν οἷσι; Τυ. ὁ δαμῶν. Πα. τί δέ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀριστεὰς καὶ λακίνας τῶν ὄψων, καὶ τῶν σιτίων πολυπραγμοσύνην, ἀτίχων τινὲς εἰναι σοὶ δοκῇ; καὶ ταῦτα, τὸ γρηναυτά. τι πλάτων; ἔτι σοὶ λίγον. Τυ. Τὸ μάλιστα ἐπιστάσθαι, μὴ μαγερικῶ ὄντι, σκοταφομένης θοῖνης ἀκυροτέρῃ ἢ ἑρίσις. ὅτι γε μὴν ἐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγιγνυμνασμένης ὅξιν ἢ παρὰ σιτικῇ, μάθοις αὐτὸν ἐνδεῶς ῥαδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τυχῶν καταλήψεις, καὶ ἡμέρας καὶ νύκτας, καὶ μέλας καὶ ἐν αὐτῶν πολλάκις ἀσυγγνυσταὶ μένουσιν, καὶ ὅμως ἐκ ἀπέλλωνται παρὰ τοῖς κακτικέσσιν αἱ τυχῶν. αἱ δὲ

uijs ut abeat per omnia plus habens, eosque exuperans qui eam artem sua negligentia sibi non parauerunt, an hoc citra rationem et singularem sapientiam Parasitum facere posse arbitraris? TY. Nequaquam. PAR. Quid autem? nosse obsoniorum ciborum que uirtutes et uitia, num tu rudis? et indocti cuiuspiam curiositatem esse existimas? praesertim Platone generosissimo ita dicente: Qui s conuiuas epulis accepturus est, nec rei coquinariae scientiam habuerit, eius in adornando conuiuium pertenuis est iudicium. Quod autem Parasitica non cognitionem solam, sed exercitationem quoque sibi uendicet, inde perdisces facillime, quoniam aliarum artium cognitiones, et dies et noctes, et menses et annos saepenumero in exercitata permanent, non tamen artes ipsae apud possidentes depereunt. At uero Parasiti cognitiones nisi quotidie in usu sint atque exercitio, perdunt non artem solam, ut opinor, sed ipsum quoque artificem. Parasitice

τὸ παρασίτου καταλύσεις, ἀ-
μὲν καθ' ἑμῶν ἢ ἐν γυ-
μνασίῳ ἀπέλλουσιν ἢ μόνον,
οἶμαι, τίς τέχνῳ, ἀλλὰ καὶ
αὐτὸν τὸν τέχνην. τὸ γὰρ μὴ
πρὸς τὴν τέλῃ δύνανται τῷ
βίῳ, μὴ καὶ μακρίας εἰς ἡμέρας
ἔγωγε γὰρ φαγῶν καὶ πικρῶν ἐ-
σθίων δύνανται τὸν δούλοισιν ἐν
τῷ βίῳ εἶναι, ὅτι ἡμεῖς γὰρ αὐτοὺς τὰ
πρὸς ἑαυτοὺς. Τυ. πάντως μὲν οὐ.
Πα. καὶ μὴν ἐπὶ τοιούτων τι
ὄσιν ἢ παρασιτικῇ, ὅποιον τὸ
καλλιῶν, καὶ ὁ ἰσχυρὸς, ὥστε
τέχνῳ μὲν μὴ δοκῶν αὐτῷ,
δυνάμει δὲ τινὰ τοιαύτῳ.
Τυ. ἀλλ' ὅτι λίγαις. Πα. ἀλλὰ
μὴν τοι ἐπὶ ἀτεχνία ὄσιν ἢ
γὰρ ἀτεχνία ἐπὶ πᾶσι ἐπὶ
κατορθοῖ τῷ κατεκτελέγει. φέρει
γὰρ, ἢ ὑποβρίσας οὐ σιαντῷ
ναυῶν ἐνθαλάτῃ, καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σω-
θείας αὐτῷ. Τυ. ἔχ' ἔγωγε. Πα. τί δὲ
ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνῳ, δι-
ὅς δυνήσεται σώζαν ἑαυτὸν;
Τυ. καὶ μάλα. Πα. ἐκὼν καὶ
dem obstat? an quòd arte careas, cuius ope te ipse seruare
potuisses? TYC. Sanè uerò. PAR. Proinde arte seruamur,
imperitia uerò non item. TYC. Admodum. PAR. Ergo

fitica uerò utilitatem ad
unum aliquem uitæ exitum
tendentem, uereor ne insa-
nia sit perquirere. Ego
uerò quàm edere et bibe-
re, in uita mortalium ni-
hil inuenio utilius aut præ-
stantius, et citra quod ui-
ta non potest subsistere.

TYC. Maxime. PAR. Atqui ne eiusmodi quidem
res est parasitica, cuiusmodi
pulchritudo est, aut fortitu-
do, ut ars nulla esse uideat-
tur, sed quædam uis atque
potentia. TYCH. Vera
dicis. PARAS. Verùm
neque arte caret. Quod
enim arte caret, nullo mo-
do possidenti est conducibi-
le. Age enim si tibi ipse na-
uim in mari commisisses flu-
ctibus atque procellis ingru-
entibus, gubernandi impe-
rito, num euasurus es inco-
lumis? TYCH. Minime
gentium. PAR. Quid tan-
dem obstat? an quòd arte careas, cuius ope te ipse seruare
potuisses? TYC. Sanè uerò. PAR. Proinde arte seruamur,
imperitia uerò non item. TYC. Admodum. PAR. Ergo

ὡς ἴδω. Τυ. ὑπερβούγι μοι
 λακῆς ὀρίσασθαι πλὴν σιαυτῆ
 τίχην. ἀλλ' ἰκῶνο σκίπτω,
 μὴ πρὸς ἐνίαι τῶν φιλοσόφων
 μάχη σοὶ περὶ τῷ τίλῳ ἢ
 παρὰ. καὶ μὲν ἀπὸ χυγί,
 ἀπὸ ἴσαι τὸ αὐτὸ τίλῳ δὲ
 δαιμονίαι καὶ παρασιτικῆς.
 φανῶται δὲ οὕτως· ὁ γὰρ σε-
 φὶς Ομηρῳ, τὸν τῷ πόρασι
 το βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μα-
 κρὶ, καὶ βελωτὸς ἂν μὲ-
 ν.· οὐ γὰρ ἔγωγε τι, φρεσὶ,
 τίλῳ χερσὶ σφρον ἐμμελῶς,
 ἢ ἴστω δὲ φροσύλῳ μὴ ἔχῃ
 κατὰ δῆμον ἅπαντα, παρὰ
 ἢ πλάθωσι βράπιζαι οἶτο, καὶ
 κερῶν, μέθυ δὲ κερητῶν ἄ-
 φύτων οἶνοχόῳ φορέσει, καὶ
 ἄχχῃ διπλάσι. καὶ ὡς ἔχῃ
 ἰκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλ-
 λον πλὴν αὐτῷ γνώμῳ ποιεῖ
 φανερῶτορ, οὐ λίγων, Τυ.
 το τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρε-
 σὶν εἶδεν εἶναι· ἔχ' ἔτορδ' ἐν τι,
 ἢ ἢ ἢν φρεσὶν, ἢ τὸ παρσι-
 bac admiraretur, sententiam suam longè pleniorē aper-
 tioremq; hisce uerbis facit, perfestiuè subhiciens:

Hic finis nobis pulcherrimus esse uidetur.

Haud aliud ex his, beatum ac felix, quàm parasiti-

uoluptas. TYC. Videre
 mihi tuam artem præclarè
 definisse. Illud tamen etiam
 atque etiam considera, ne
 aduersus philosophos alio
 quos de x fine tibi oriatum
 pugna atque contentio. P A
 R A. y Atqui abundè suffi-
 cit hunc esse finem & felici-
 tatis & Parasitica: ne-
 que aliter apparet. Siquidē
 Homerus ille sapiens Para-
 siti uitam admirans tanquā
 solam beatam atq; felicem,
 ita inquit:

Haud ego finem ullum
 meliorē ulrà arbitror esse.

Quàm si mente omnis
 populus letetur ouanti:

Iuxta autem mensæ sint
 pane cibisq; repleta,

Atque pocillatior dul-
 ce è cratere falernum

Fundens, distribuat per
 pocula parua bibendum,

Iam quasi parum cumulatè

per festiuè subhiciens:

τῶν δὲ δαίμων νομίσω, καὶ
 μὴν δὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ
 προτίθειαι τάς τες λόγους,
 ἀλλὰ τῷ σοφοτάτῳ τῶν ἄλων.
 καὶ τοι γὰρ ἔπ' ὀφείλεις Ὀδυσ-
 σέως τὸ κατὰ τὸς Στωικὰς ἰ-
 παυτῶν τίλ' ἰδύναι ταύ-
 τ' ἰλίγειν, ὅτι τὸν φιλοκτῆ-
 τῶν ἀνέγαγ' ἐκ τῆς Λέ-
 μνου, ὅτι τὸ Ἰλιον θ' ἐπύρην-
 σεν, ὅτι τὸς Ἑλλήνας φύγον-
 τας κατέσχευε, ὅτι εἰς Τροίαν
 εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώ-
 σαι, καὶ κακὰ, καὶ Στωικὰ
 ῥάκη ἐνδύς, ἀλλὰ τότε δὲ εἶ-
 π' ἔτι τίλ' ἡ χαρίεσθον. ἀλ-
 λὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικου-
 ρέων βίῳ γ' ὁρμήμεν' αὐθις,
 παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτι αὐτῷ ὁ
 πῦρ' ἐν ἀργίᾳ τι βιοτεύειν,
 καὶ ῥυφᾶν, καὶ βινᾶν τῶν Ἀτ-
 λαυτ' ἐνυατῶρα, καὶ λινᾶν
 πᾶσας τὰς λῆας λινῆσας, ὁ-
 δέωσιτι εἶπ' ἔτι τὸ τίλ' ἡ χα-
 ρίεσθον, ἀλλὰ τὸν τῶν πα-
 ρασίτων βίον, ἱκαλῶντο δὲ
 αὐτοῖς

tari existimans. z Sedenim
 hæc uerba non cuilibet ē
 uulgo attribuit, uerū om-
 nium sapientissimo. Et sanē
 si Vlyssi fuisset in animo Sto-
 icos secuto laudare finem
 uirtutem, potuisset illud di-
 cere quando A Philoctetem
 ex Lemno adduxit, quando
 Troiam subuertit, quando
 Græcos B fugam adornan-
 tes compefcuit atque deti-
 nuit, quando Troiam ingres-
 sus est, se ipse C indecoris uul-
 neribus flagellatum affici-
 ens, ac sordido et planē Sto-
 ico indumento amictus. At
 tunc huius pulcherrimi fi-
 nis nusquam commemorat.
 Cæterum ne tunc quidem
 cum in Epicureorum uita
 constitutus apud uenustissi-
 mam Calipso uersaretur,
 illi' que liceret in ocio uo-
 luptuose & molliter ui-
 uere, ac in omnibus deli-
 cijs Atlantidis lectum cono-

scendere, neque non rebus quas animi libido ferebat, in-
 dulgere: illius pulcherrimi finis memor est, sed cum a-
 pud Phæacis parasitum ageret. Vocabantur autem
 tunc

δατυμόνδ', οἱ παράσιτοι τί-
 τι. πῶς ἔμ' λίγαι; πάλιν γὰρ
 ἄξιον ἀναμνησκῶμαι τῶν ἐ-
 πῶν. ἔδ' ἔγ' οἶόν τι ἀνέειν αὐ-
 τῶν, μὲν πολλὰν τις λιγομί-
 νων, Δατυμόνδ' ἑατὸ μὲν
 ἐξέειπε. καὶ παραπλήθωσι βέ-
 πεισαι σίτες καὶ λιγῶν. ὅ γι' μὲν
 Ἐπικύρῳ σφίδρα ἀνασχύν-
 τως ὑφ' ἰδὸν τὸ τῆς πα-
 ρασιτικῆς τέλ' ἑατὸ κατ' αὐ-
 τὸν εὐδαιμονίας τέλ' αὐτὸ
 ποιεῖ. καὶ ὅτι ἡλεπή τὸ πρῶ-
 γμά ἐστι, καὶ ἔδ' ἑμ' Ἐπικύρῳ.
 μέλει τὸ ἑδὸν, ἡ ἀλλὰ τῷ παρα-
 σίτῳ, οὐτῷ μᾶλλον αὐτῷ. ἵσταται ὅ-
 γ' αἶμα τὸ ἑδὸν, πρῶτον μὲν,
 τὸ τῆς σαρκὸς ἀνέκλυτον, ἵστα-
 τα τὸ μὴ θερμὸν καὶ ταραχῆς
 πλὴν ψυχλὸν ἐμπιπλῆσαι. τῶν
 τῶν τοίνυν ὁ μὲν παράσιτ' ἑ-
 πατὸ βίῳ τυγχάνει, ὁ δ' Ἐπι-
 κύρῳ ἔδ' ἑατὸ βίῳ. ὁ γὰρ ἵ-
 τ' ὡρὶ σχύματ' ὡς γῆς, καὶ κό-
 σμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ὕ-
 λης, καὶ ἀποσημάτων, καὶ πρῶ-

tunc temporis parasiti Dæ-
 tymones. Quomodo enim
 dicitur. Dignum enim est ut
 iterum atq; iterum suavis-
 simorum uersiculorum recor-
 daremur. neque enim ad sa-
 tietatem audiri possunt, nisi
 sæpius repetantur:

Dætymones sedent ex
 ordine,

Et;

Iuxta mensæ adsint epu-
 lis carne repleta.

Porro D Epicurus ni-
 mium impudenter hunc fi-
 nem detractum parasitica,
 ad felicitatem suam detor-
 sit. Quod autem hæc res
 non absit à furto, quodque
 Epicuro uoluptas nihil cu-
 ra sit, sed parasito, ita potes
 colligere. Ego uoluptatem
 existimo primum tranquil-
 lum statum corporis: deinde
 neque mentem ulla pertur-
 batione aut molesta cura,
 onerari. Horum utrunque

parasitus assequitur, Epicurus autem ne alterutrius qui-
 dem sit particeps. Etenim cum curiosè satis de habitu ter-
 ræ, de infinitis mundis, de magnitudine solis, atq; distantijs,

των τοιχείων, καὶ πρὶ τῶν θύων,
 ἅτι ἀσπίς, ἅτι ἐκ ἀσπί, καὶ πρὶ
 γὰρ αὐτὰ τὸ τέλος αὐτῶν τοιχείων,
 καὶ διαφύλαξιν πρὸς τὰ
 κακὰ, ἢ μόνον ἐν ἀνδρωπιύσας,
 ἀλλὰ καὶ ἐν νοσημαῖς ὄσιν ἐ-
 χλυσισιν. ὁ δὲ παράσιτος,
 πάντα καλῶς ἔχει οὐδὲν ὀνείδων,
 καὶ πεπιστυκὸς μὴ ἄλλως ταῦ
 τὰ ἔχειν ἀμεινον, ὅ ἔχει, με-
 τὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης
 ἐλθὼς αὐτῷ τοιαῦτα παρερο-
 χλαῖται, ἰδίαι, καὶ νομιμα-
 ται ὑπὲρ, ἀφαικὺς τὸς πό-
 δας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ
 ὀδυσαῖς ἰδίᾳ τῆς σχεδίας ἐ-
 ποπλίου οἰκαδὲ, καὶ μὴ ὅχι κα-
 τὰ ταῦτα μόνον ὁδὸν προή-
 κει τὸ ὅλον τῷ Επικύρῳ, ἀλ-
 λὰ καὶ κατ' ἑκάστην. ὁ γὰρ Ε-
 πίκουρος ὅτις, ὅτις ποτὶ ὄσιν
 ὁσπὶς, ὅτις παγαῶν ἔχει, ὅ ὅ-
 ὁ μὲν ἐκ ἔχει, ὅχι ἔπας ὀ-
 δυνὸς ἐσθίεται, ἀλλ' ἐδὲ σθί-
 ται, ὅ ὅ ἔχει, ἅτε παρ' αὐτῷ,
 ἅτε παρὰ ἄλλον. ὁ μὲν ὅν

de primis elementis atq; e-
 tiā de dys, siue sint siue non
 sint, deq; ipso siue peruesti-
 gans, nunq non digladiari
 soleat semper cum aliquibus
 contentiosè dissidens: non
 humanis solū, sed et mor-
 danis vexationibus atteri-
 tur atque consumitur. At
 parasitus horū omnium se-
 curus, omnia bene se habere
 existimans, credensq; hac
 meliori loco esse non posse
 quā sint, cum multa seue-
 ritate et animi tranquillie-
 tate, nullo istiusmodi nuga-
 rum scrupulo illi facessen-
 te negotium, edit iuauissio-
 mē, ac dormit supinus,
 porrectis E et manibus et
 pedib. quemadmodū Ulysses
 rate patriam nauigans
 Atqui non propter illa tan-
 tū nulla in re Epicurus
 uoluptatis potior, sed e-
 tiam propter hac. Quippe
 Epicurus ille quicumq; tandem fuerit ille sapiens, aut ha-
 bet quod edat, aut non. Sinon, ille quidem uoluptuo-
 se uiuet minimè: si mō ne uiuet quidem. Sin autem ha-
 buerit, habebit aut à seipso, aut ab alio. Itaque si ab
 alio

παρ' ἄλλης τὸ φαγαῦν ἔχει, πα-
ράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὡς λί-
γος· ἀλλ' ἐκ παρ' ἑαυτοῦ, ὅχ-
λιως ζῶντας. Τυ. πῶς ὅχ-
λιως; Πρ. ἀ γὰρ ἔχει τὸ φα-
γαῦν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ τοί, ὦ
Τυχιάδε, τῷ τοιῷ· ὡ βίῃ πα-
ρακολληθῆναι αὐτάγῃ, καὶ ἄ-
βρι πείσας δὲ τὸν μέλλοντα
βιώσασθαι κατ' ὅλον, τὰς
ἰγγυμελίας ὀρέξεις ἀπάσας
ἀναπληρῆναι, ὅ τί φῆς; Τυ.
ἡμοί δὲ δοκεῖ. Πα. ἐπεὶ τῷ
μὴ συχνὰ λιπτομένῳ ἴσως
τότο παρήξει, τῷ δὲ ὀλίγῳ, καὶ
μᾶλλον, ἐκίτι. ὥς πένες ἐκ
αὐτοῖς γίνονται, ὅ δὲ ἱφικλῆναι
τοτὲ τέλους, λίγω δὲ τῷ ὀ-
λίγῳ. ἀλλ' ὅ δὲ μὲν ὁ πλού-
σιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀ-
φθίνως τὰς ὑδθυμίας χο-
ρηγῶν, διωθόνται τῷ δὲ ἱφικλῆ-
ναι. τί δὲ ποτε; ἐπεὶ πᾶσα

illi barum rerum potiundi, nulla supererit copia. Ita-
que si pauper fuerit Epicurus, sapiens esse non potest,
neque unquam voluptatis finem sibi propositum conse-
quetur. Sed ne dives quidem copiosæ pecuniæ dominus,
cui | er facultates suas cupiditatibus prolixè suppedita-
re atque inservire promptum est, præfixum volupta-
tis finem nanciscetur. Quid ita tandem? Propterea
quòd

alio quod edat habuerit, pa-
rasitus est & ille, & non is
quem se superbe uenditat.
Sin à seipso, uoluptuosè nō
uiuet. TYC. Quomodo ue-
rò nō uoluptuosè? P A R. Si
enim suppetiuerit illi apud
seipsum uictus copia multa,
ὁ Τυχιάδε, eiusmodi nitᾶ
consequi necesse est. Vide
uerò qualia: oportet enim
eum qui uoluptate duce mol-
liter & delicatè uicturus
est, omnibus incidentibus
cupiditatibus abundè indul-
gere. Aut quid tu ais? TYC.
Et mihi idem uidetur. P A-
R A S. Proinde ei qui rei fa-
miliari ampliter instructus
est, fortasse unde libidinem
suam expleat, non ægrè sup-
petet: atqui æstiuè atque te-
nuitè munus erit opibus,

αὐάκη, τὸν αὐαλίσκοντα
τὰ ἑαυτῷ πολλὰς ὑπερίπλημ
ἀποδίδας. τότε μὲν, τῷ μαγεί
ρῳ κακῶς σκοιάσασαυι τὸ ἔσ
φον μαχόμενον, ὃ εἰ μὴ μά
χοιτο, φάυλα παρὰ τὸ τοῖο δίδ
οντα τὰ ἑψα, καὶ τὸ ὕψις ὕ
περ ἄν· τότε δὲ, τῷ οἰκονομῶν
τὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ κα
λῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον.
ἢ ὅχ οὕτω; Τυ, ἢ Δία
λεῖμμι δεικῶ. Πα. τῷ μὲν
Επικύρῳ πάντα συμβαίνει
αἰκὸς, ὥστε ὁ δεικὸς τούτῳ
τῷ τίλῃς· τῷ δὲ παρασίτῳ ὅ
τι μάγιστος ἔστιν, ὃ χαλιπὸς
οὐκ, οὐκ ἀγρὸς, οὐκ οἰκνί
μῳ, οὐκ ἀργύριον· ἐπὶ δὲ
ὅν ἀπολογέμεν ἄχθιδαν,
καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φά
γοι, καὶ πόσι μόνῳ ἔστι ὕ
περ μολιγὸς, ὅν ἰσάντες αὐάγ
κη, ἰνοχλούμεν. ἀλλ' ἔτι
μὲν τίχῃς ὅτιν εἰ παρασιτι
κὴ, ἡ δὲ τῶν, καὶ τῶν ἄλλων
πρὸς incuriā irascetur, neq; ager, neq; uillicus, neq; argen
tum, quorum nomine famuli excusationem perferens dole
ret: & tamen omnia habet, ut edat & bibat, soli illi nul
la re existente qua ut Epicurus perturbaretur. Iam quòd
ars sit parasitica, & ex his iā dictis, atq; alijs satis superq;

quòd necesse sit eū qui sum
ptum de suo fecerit, in mul
tis atque adeò odiosas illabi
molestias. Iam enim illi cum
coco rixandū erit, quòd pas
sum opiparè atque appara
tè edulia adornauerit. Aut
sic citra rixam coci negligen
tiam dissimulanter babue
rit, tum ferculis inconditis,
& minimè delicatis uesci
tur, ac per hoc sperata uol
uptate priuatur. Aut iam
illi cum domus praefecto rē
familiarē indiligenter ac
curante delitigandum est.
An uerò haec ita se non ha
bent? TYCHL. Per Io
nem idem quoque mihi uide
tur. PARAS. Haec ergo
omnia ut Epicuro accidunt
necesse est. itaque nunquam
uoluptatis sine miser ille po
tietur. At uerò parasito ne
que cocus est ullus, cui pro
pter

ostēn

ἰκανῶς διδάσκται· λοιπὸν δὲ
 τι καὶ ἀρίστῃ, δασκτῶν, καὶ
 τὸτο δὲ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶ-
 τιν μὲν, ὅτι ποιῇ πασῶν δια-
 φέει τῶν τέχων, ἅτα, ὅτι
 καὶ ἰδίᾳ ἐμάττει. ποιῇ μὲν
 ἐν πάσῃ οὕτω διαφέρει· πά-
 σαι γὰρ τέχναι ἀνάγκη, προσέ-
 γαν μάθειν, πόνον, φόβον,
 πλεγὰς, ἅπῃ δὲ ἐστὶν ὅτις ἐκ
 αὐτῶν ἀκούσεται· ταύτῃ δὲ πῶ
 τέχνῃ, ὡς ἴσκει, μόνῃ ξεί-
 νῃ μαθῆναι αὐτὸν πόνον. τίς γὰρ
 ἀπὸ δάπνῃ ποτὶ ἀπύλῃ κλαί-
 ον, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν δι-
 δασκαλῶν ὁρῶμεν; τίς δὲ
 ὑπὸ δάπνῃ ἀπῶν, ὥφθην
 σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ αἱ δι-
 δασκαλῶν φοιτῶντες; καὶ
 μὴ δὲ μὲν παρὰ σιτῆ, ἐκῶν
 αὐτὸς ὑπὸ δάπνῃ ἔρχεται, μά-
 λιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης.
 οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθηά-
 σονται, μισῶσιν αὐτάς, ὥτι
 ἐν αὐταῖς

ostension est. Reliquum F
 est, ut planum faciam quā-
 sit etiam omnium optima:
 hoc quidem non simpli-
 citer, sed primū declarabo
 quā cōmuniter omnes a-
 lias artes sua G anteire sole-
 at praestantia: deinde quā
 etiam priuatim praecellat
 ceteras. Communiter ad
 hunc modum praestat alijs.
 H Etenim uniuscuiusque ar-
 tis studium, discendi adduce-
 re laborem, timorem ac uer-
 bera necesse est, quae qui nō
 deprecetur, nullus unquam
 inuentus est. Hanc uero ar-
 tem cuius ego professor sum
 solam, ut uidetur, licet sine
 labore perdiscere. Quis e-
 nim unquam à cōuiuiο flens
 digressus est, ueluti quospiā
 uidemus puerulos à praece-
 ptorib. discedere? Quis pro-
 ficiscens ad conuiuium, un-
 quam tristis atque seuerus conspectus est, quemadmodum
 illi qui ludos literarios frequentare solent? Atqui para-
 situs sua sponte, atque adeo uolens ad cœnam uadit, ar-
 tis consequendae omnium cupidissimus. Ceteri uero qui
 alijs artibus perdiscendis nauant operam, easdem profe-
 quantur

εἶσι δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκου-
 σι. τί δὲ, ἢ ἡ ἀκῆνοῖον τοῦ αἰ-
 σι δῶ, ὅτι καὶ τὸς ἐν ἐκάναις
 ταῖς τέχναις περικέχοντες,
 οἱ πατέρων καὶ μητέρων τῶ-
 τοις τιμῶσι μάστιγα, οἷς καὶ
 ἡ μόρῳ καὶ τὸν παράσιτον,
 καλῶς νῦν Δία ἔγραψεν ὁ παῖς
 λίγοντόν, δέτοι αὐτῷ φαγῆν·
 ἐκ ἔγραψεν ὁρῶς, μὴ δέτοι.
 οὕτω τὸ πρῶτον καὶ ἐντιμον,
 μὴ ἐντιμωρίας μίγα φαίνετ'. μὴ
 μὲν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕψρον
 ἔχουσιν, μετὰ τὸ μαθεῖν καὶ
 τὸς καρπὸς ὁδῶς ἀπολαμβέ-
 νουσι· πολλοὶ γὰρ, καὶ ἔρβι· ὅ-
 μ· ἰς αὐτό, ἢ δὲ παρασιτι-
 κῇ, μέν τ' ἄλλων, οὐδὲς ἀπο-
 λαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ
 μαθεύειν, καὶ ἅμα τι ἄρχετ',
 καὶ ἐν τὸ τίλει ἔστιν. αἱ μὲν τοι
 τ' ἄλλων τέχνων, ἢ τινὲς, ἀλλ-
 ῶς πᾶσι, ἡδὲ μόνων τῶν βο-
 φῶν

quantur odio, ita ut nonnisi
 li aufugientes, artes suas
 summa detestatione repudi-
 ent. Et cur non hoc quoque
 considerandum tibi uenit,
 quod eos qui in alijs artibus
 fecissent aliquod operæpre-
 cium, parentes huius potissi-
 mum honorare solent, qui-
 bus parasitum quotidie co-
 honestant? Elegantes, ita
 me Diu amant, inquirunt, pu-
 er pinxit literas, date illi
 quod edat. Malignas litera-
 rum notas descripsit, nihil
 date illi. Adeo res et bono-
 re pensanda, et supplicio
 puniēda esse uidetur. Quia
 etiam cum cæteris artibus
 ita comparatum est, ut pri-
 mum hoc posterius habeo-
 ant, postquam iam multo su-
 dore parata sunt, dulcem K
 et expetuum uoluptatis fru-
 ctum subministrant suis cul-

toribus. ad quam rem multa est uia. nec minus aspera. Cæ-
 terum sola ex omnibus parasitica statim iniuriæ inter disce-
 dum arte sua fruitur, ac simul atq; incepta fuerit, quanto-
 cyus est in quaestu. Præterea reliquæ artes non saltem aliquæ,
 sed omnes simul, tantum uictus cōquirendi gratia inueniæ
 sunt

καὶ ἐλιγοποιοῖαι χρῶνται, καὶ
 θάπορ οἱ νοσούντες πολυποιοῖ-
 αις δὲ καὶ πολυσιτίαις ἐκί-
 σιν. οὐ φρασί μάλινον μακρά-
 νειν. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι,
 χωρὶς ἰργάνων ἐλαμῶς τῷ
 δικτυμελῶν ὑπεριτῶν διώσ-
 ται· οὐτε γὰρ αὐλῶν ἐνι χρο-
 ρῖς αὐλῶν, ὅτι ψάλλειν ἄ-
 νδ' ἄνδρας, οὐτε ἱπποδύειν χρο-
 ρῖς ἵππου· αὐτὴ δὲ οὕτως ἐ-
 σιν ἀγαθὴ, καὶ ἐ' βαρεῖα τῷ
 τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει μὴ
 δύναιτο ὅπλον, χρῆσθαι αὐ-
 τῇ. καὶ ὥς ἰοίκε, τὰς ἄλλας
 τέχνας μισοθάνουμεν, μισθὸν
 διδόντες, ταύτην δ', λαμβά-
 νοντες. ἐπὶ τῶν μὲν ἄλλων τί-
 χων εἰσι διδασκαλοὶ τινες·
 τῆς δὲ παρασιτικῆς ἐλαῖς,
 ἀλλ' ὥσπορ ἡ ποιητικὴ, κα-
 τὰ Σωκράτην, καὶ αὐτὴ ἵνι μοι-
 ρὰ παράγινεται. καὶ κἄν αὖτε
 σκέπαι, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τί-
 χνας

illi tenui frugaliq; uictu &
 potu utantur necesse est, tan-
 quam qui morbis decubunt
 impliciti. Nā qui uictu pau-
 lo copiosiore, potuq; largio-
 re semet inuitat et oblectat,
 ille studio minime est accom-
 modus. Accedit his, quod re-
 liquæ artes sine instrumen-
 tis, magistro suo nihil fru-
 ctus afferre possunt. Neque
 enim citra tibiam tibia ca-
 nere, neq; citra lyram psal-
 lere, neque absque equo e-
 quitare quisquam potest.
 Porro hæc usque adeo bona
 est, adeoq; non onerosa ar-
 tifici, ut omnibus etiam in-
 strumentis carenti, tamen
 uictum largè suppeditet,
 eaq; commodissime uti pos-
 sit. Et sicut uidemus, alias
 artes perdiscetes, magis-
 tris mercedē persoluimus
 banc autem discetes, præ-
 mium accipimus. Præterea aliarum artium omnium sunt do-
 ctiores quidam & professores: ceterum qui parasiticā tra-
 dat aut doceat, nullus est: sed quemadmodum 1. poesis iuxta
 Socratem, & ipsa quidem fato quodam accedit. Quine-
 tiam illud apud animum tuum expendito, quod alias artes

ἡμεῖς ἰδούμενοι ὃ πλείοντος
 ἐδωάμεθα διαπραττέσθαι,
 ταύτης δὲ ὄφελος ἔχειν καὶ ἡμεῖς
 ἰδῶμεν, καὶ πλείοντι. Τυ. πάν-
 μῃ ἔμ. Πα. καὶ μὲν τοι, ὅ
 Τυχιάδης, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι
 ἀκροῦσιν μοι ταύτης ὑδουμένην,
 αὐτὴ δὲ ἐδεμῖός ἐστιν. Τυ.
 τί δὲ, ὅχι οἱ τὰ ἀλλότρια λαμ-
 βάνοντες ἀδικῶν σοι δοκῶ-
 σι; Πα. πῶς γὰρ ἔ; Τυ.
 πῶς ἔμ ὁ παράσιτος τὰ ἀλ-
 λότρια λαμβάνων, ἐν ἀδικίᾳ
 μὲν; Πα. ἐκ ἴχου λέγεται
 καὶ μὴ τῶν ἄλλων τεχνῶν
 αἱ ἀρχαί, φαύλαί τινες καὶ
 οὐτελεῖς αἰσι, τῆς δὲ παρα-
 σιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάντων γνη-
 νῆστί τις. τὸ γὰρ θρυλλόμενον
 τότε τῆς φιλίας ὄνομα, ἐκ ἀλ-
 λότευστος, ἡ ἀρχὴν παρα-
 σιτικῆς. Τυ. πῶς λέγεται;
 Πα. ὅτι ἐθὺς ἐχθρόν, ἡ ἀγνώ-
 τα αὐθροπία, ἀλλ' ὅτι συνήθει
 μνήσις, μὴ δὲ πνοή καλῇ, ἀλλ'
 λὰ δὲ πρὸς ὄφελον, οἷμα, τότε
 illud amicitiae nomē, non inueneris aliud q̄ parasitica esse
 auspiciū. ΤΥ. Quomodo dicis? ΠΑ. Quoniā nemo inimiciū
 aut ignotū hominē, sed ne mediocriter quidem familiarem
 ad cenam uocat: sed necessarium est, ut antē cum illo ami-

aut iter facientes aut nauis
 gātes exercere nequeamus,
 hac uerò uti licet et in iti-
 nere, et inter nauigandum.

ΤΥ. Admodum profectò.

ΠΑΡ. Atqui, ὁ Τυχιάδης,
 reliquæ artes omnes huius
 opem mihi desiderare ui-
 dentur, hac uerò nullius al-
 terius egens est adminiculo.

ΤΥ. Quid autem? nōne
 qui alienas res accipiunt, tibi
 iniuste agere uidentur?

ΠΑΡ. Et quī non? ΤΥ. C.

Quomodo ergo parasitus
 aliena accipiens, solus extra
 iniusti noxiam habēdus est?

ΠΑΡ. Huius quæstionis

causam tibi non possum
 reddere: uerū aliarum ar-
 tium principia plerumque

sunt uilia atque simplicia,
 parasitica autem principi-
 um admodum generosum

et illustre est. Etenim omni-
 bus modis iactatum ac tritū

γυγιάσαι φίλον ἵνα κοινοῦσθαι,
 σπονδῶν καὶ βραπίνης, καὶ
 τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστη-
 ρίων. ἐγὼ γὰρ πολλὰ καὶ ἕ-
 καστα τινῶν λιγόντων, ποτα-
 πὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις δὲ
 βίβρωλον, ἐδὲ πίπῃ καὶ μὴ δὲ
 μῶν; ὡς δουλοῦντι τὴν συμπί-
 ποντα καὶ σιωπῶντα, μόνον
 πεισὸν ὄγκῳ μὲν φίλον. ὅτι γε
 μὴ δὲ βασιλικὴ τὰ τῶν τέ-
 χνων ὅσον αὐτῇ, μάθεις αὖ
 καὶ ἐκ τούτου ἔχεις ἡμεῖς. τὰς
 μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἐμ-
 πορὶα κακοπαθεῖν, καὶ ἰδρῶν
 τούτου, ἀλλὰ νῦν Δία καθήμενοι,
 καὶ ἰσχυροὶ ὀργάζονται, ὥσπερ
 ἀμύλαι δόλοι τῶν τεχνῶν· ὃς
 παράσιτος μεταχειρίζεται
 τὴν αὐτὴν τέχνην, ὡς βασι-
 λὺς κατακάμενος. ἐν αὐτῇ
 μὲν γὰρ τί δὲ λίγην πόρῃ τῇ
 δουδαμονίας αὐτῇ; ὅτι δὲ μ-
 νος, κατὰ τὸν σοφὸν Ὀμηρον,
 ἔτι φυτὰ ἐκ χορσὶ φυτῶν, ἔτι
 ἄρσῃ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ
 τὰ ἀνύστα πάντα νίμω. καὶ
 τα σάπientem Homerum, neque ullam plantam M inserit
 manibus, neque terram uersat aratro, sed citra arationem,
 citraq; semetipsum omnia parasitando consequitur? Præterea

citiam contraxerit, quam eo
 um libationis et mense par-
 ticipem fecerit, atque ad bu-
 ius artis mysteria admisserit.
 Audiui ego sæpenumero di-
 centes quospiam: Cuiusmo-
 di ille amicus est, qui neque
 edit neque bibit unquam no-
 biscum? quasi cum qui unā
 cibum capiat atque combi-
 bat, solum fidum amicū esse
 existiment. Quod autem ars
 sit omnium præstantissima,
 inde facillimè poteris co-
 gnoscere. Etenim artes reli-
 quas non tantū grauius la-
 borantes, et sudore perfluē-
 tes, sed per Iouē sedentes aut
 stantes exercēt, quasi arti-
 bus seruiliter mācipati sint:
 at parasitus ueluti addicto
 mācipio sua arte utitur, ue-
 luti rex accumbens, ociosus
 ab animo. Illa autem quor-
 sum recensere attinet, certis-
 sima felicitatis parasitica
 documenta, quod solus iux-
 ta sapientem Homerum, neque ullam plantam M inserit
 manibus, neque terram uersat aratro, sed citra arationem,
 citraq; semetipsum omnia parasitando consequitur? Præterea
 rhetor

πλὴν βῆτορά τι καὶ γινώσκω, καὶ χαλκία ἔδην κολλῶσι τὴν ἑαυτῶ τήνδε ὁργάνισιν, ἰσχύοντι πονηρὸς, ἰσχύοντι καὶ μωροῖς ἢ· παρασιτῶν δὲ ἑσθὲς διώκεται, ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς. Τὸ παλαιόν, οἷον χρῆμα ἀποφάνη τὴν παρασιτικόν: ὥστε καὶ αὐτὸς ἦδη βεβαιώσαι δοκῶ μοι παρῶσι· εἶναι αὐτὸ τέταρτον, ὅς εἰμι. ΠΑ. ὡς μὲν τοῖσιν κοινῇ πάντων διαφέρει, ἀλλὰ χεῖρα μοι δεξιὰ φέρει δὴ, ὡς καὶ κατ' ἰδιότητα διαφέρει διαφέρει σκοπῶ μὴ. τὸ δὲ δὴ βεβαιώσας τήνδε πρὸς τὴν αὐτὴν, αὐτὸν δὲ καὶ μᾶλλον πρὸς καταργεῖν τὸ ἀξίον τῆς τέχνης. ὅτι γὰρ μὴ τῶν μεγίστων καλλίστων τέχνην διαφέρει, δεκτικὴν. ὡμολογεῖται γὰρ δὲ πρὸς πάντων, τὴν τι βῆτορ καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἢς διὰ γενναίωτα, καὶ ἰδι-

rhethori aut mathematico aut fabro aerario nihil obflare uideo quo minus artē suā exerceat, etiam si improbus fuerit aut morio: porro autem parasitum agere nemo potest, qui aut stultus fuerit, aut improbis moribus. ΤΥ. Papæiciusmodi rem ostendisti esse parasiticam? Itaque et me iam ea inuasit libido, ut parasitus esse cupiā pro eo qui nunc in præsens sum.

P A R. Itaque N quemadmodum omnibus alijs artibus potior sit parasitica communiter, abundè mihi demonstratum esse opinor: O age nunc deinceps quomodo priuatim quoque excellat singulus, considerabimus. Ut autem hanc cum mechanicis aut manuarijs artibus conferam, ineptum mihi esse uideatur, aut potius eius qui huiusce artis dignitatem indi-

gnis modis subuerteret. Sed illud potius, quomodo maximam atque pulcherrimam suam præstantiam exuperet, demonstrandum est. Est autem in confesso apud omnes, rhetoricam atque philosophiam cæteris longe celebriores haberi, quibus

H b b 2 plerique

ἐπιτέμει ἀποφάνινταί τι-
 νες . ἰσαδὸν γὰρ καὶ τῶν
 ἀποδάξαιμι τῶν παρασιτι-
 κῶν πολὺν ἡρατῶσαν , σχολῇ
 ἀπλουτέτι τῶν ἄλλων τυχῶν
 δόξαν προφορισάτω , καθά-
 περ ὁ Ναυσικᾶα τῶν θόρα-
 κωνίδων . κοινῇ μὲν ἔν ἀμ-
 φοτέρω διαφέρει , καὶ τῆς ῥητο-
 ρικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας , ὡρῶ-
 τον κατὰ τὴν ὑπόθεσιν . ὁ
 γὰρ ὑφίσταται , αἰ δὲ ἄλλοι γὰρ
 καὶ τῶν ῥητορικῶν , ἔν τι καὶ τὸ
 αὐτὸ νομίζομεν , ἀλλ' οἱ μὲν
 τυχῶν , οἱ δὲ τὸν αὐτίον , ἀτι-
 χύων , ἄλλοι δὲ ἡκανοτεχνίων
 ἄλλοι δὲ ἄλλοι τι , ὁμοίως δὲ
 καὶ τῶν φιλοσοφῶν , κατὰ τὰ
 αὐτὰ , καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν .
 ἰσορῶν μὲν γὰρ Ἐπικύρω δια-
 αῖ τὰ πράγματα ἔχον , ἰτι-
 ρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στωικῆς , ἰ-
 τῶν δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημει-
 ας , ἰσορῶν δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περι-
 πατικῆς , καὶ ἁπλῶς , ἄλλος ἄλλω
 νειότητα quandam artis seu imposturam esse existimant , α-
 λῆ , aliud . Haud alia est hominum de R philosophia dispu-
 tantium opinio . Aliter enim Epicuro res philosophica ha-
 bere videntur , aliter Stoicis , aliter Academicis , secus quoq;
 Peripateticis . Et quid multis opus est? Omnino aliam aliam

plerique propter generosi-
 tatem atque cognitionem
 omnibus anteponunt . Pro-
 inde posteaquam ostendero
 & his longe potiozem esse
 parasiticam , satis consta-
 bit eandem quoque ceteris
 artibus uniuersis longe late
 que prestare , ueluti Nau-
 sicaa corporis uenustate at-
 que proceritate omnes pre-
 cellebat famulas . Equidem
 communiter utrasque excel-
 lenter anteit , & rhetori-
 cam , & philosophiam : P
 primum quæritum attinet
 ad artis subsist. ^{ἐπὶ τῇ} . Illa e-
 nim subsistit , hæc uero mi-
 nime . Neque enim de rbe-
 torica eadem omnium est
 sententia , neque eandem i-
 dem omnes esse sentimus ,
 sed nonnullis ars esse uide-
 tur , nonnullis ab arte seiu-
 eta . Plerique Q etiam pre-

ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι· καὶ
 μέχρι γινώσκῃ, ὅτι οἱ αὐτοὶ γνώ-
 μως ἰσχυροῦνται, ὅτι αὐτῶν ὁ
 τίχων μία φαίνεται. ὅς ὁ δὲ δι-
 λυνόντι τιμωμένῳ κατελέ-
 πεται· ἀρχὴν γὰρ οὐκ ἔστι
 εἶναι τίχων, ὅς ἐστιν ἰσχυ-
 ρώτατος, ἐπὶ τὴν δὲ ποτὶ αὐ-
 τοῦ καὶ μὴν μία ὅτι καὶ ὁ
 αὐτὸς, καὶ δις δύο, παρὰ γὰρ ὁ
 καὶ, καὶ παρὰ πόρτας τίς-
 σκράς ἐστι, καὶ συμφωνῶ ταῦτα
 καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις·
 φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
 φόρας ὁρῶμεν, καὶ ἔτι τὰς ἀρ-
 χὰς, ὅτι τὰ τέλη συμφωνοῦ
 πάντων· Τυ, ἀλλὰ λέγεις,
 μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν
 εἶναι λέγουσιν, αὐτοὶ δὲ αὐτὰς
 ποιοῦσι πολλὰς. Πα, καὶ μὴν
 τὰς μὲν ἄλλας τίχων, ἀ καὶ
 τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον
 δὲ τὰ παρίθουσι, συγγνώ-
 μως ἀξιώσας, ἐπὶ μίαν τι δε-
 κῶσι, καὶ αἱ καὶ αὐτὰς αὐτῶν
 ἐκ

rem philosophiam esse cono-
 tendit & comminiscitur:
 & ad hunc usque diem ne-
 que illi suam obtinent sen-
 tentiam, neque ars illorum
 una esse uidetur. Ex quibus
 omnibus hanc mihi conie-
 cturam facere licet, quod
 statim sub initium illam ar-
 tem esse negem, cuius nulla
 est substantia: quoniam cur
 tandem arithmetica una
 esse uideamus, quàm quod bis
 duo & apud nos & apud
 Persas sint quatuor, nec dis-
 crepant hæc neque apud
 Græcos, neque apud Barba-
 ros? At philosophias uarias
 atque multiplices esse uide-
 mus, præterea neque fines
 neque principia illarum cō-
 cordare. TYC. Vera dicis.
 Etenim unam philosophiā
 esse asseueranter affirmant,
 ipsi uerò multarum sunt au-
 ctiores. PAR. Atqui in re-

liquis artibus quanquam nonnihil discreparet, quispiam
 uerò! progressus illud ignoscendum esse contenderet,
 propterea quod alioqui perfectæ essent, earumque co-
 gnitiones non forent ambiguae aut mutabiles: certè ill e

ἐν αἰσὶν ἀμιτάπῳται, πρὸ
 οὐκ ἐστὶν αὐτῇ. φιλοσοφία
 δὲ τις, ὡς ἀναγκάσιον, ἀνὰ
 σχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μὴ
 δι' σύμφωνον αὐτῶν ἑαυτῇ
 μᾶλλον τῶν ἐργαζομένων. μία ᾧ
 ἐκ ἐστὶ φιλοσοφία, ἡ περὶ δὲ ὅρων
 καὶ ἀπεριόρου ὅρων· πολλὰ δὲ
 ἢ διώκεται εἶναι, ἡ περὶ ἀπόρου
 ἢ φιλοσοφία μία. ὁμοίως δὲ
 καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς
 ῥητορικῆς ταῦτα φαίνεται αὐτῷ.
 τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου
 ταῦτα μὴ λίαν ἀπανταί, ἀλλὰ
 μὴ μὲν εἶναι φορᾶς ἀν-
 τιθέμενον, ἀπὸ δεξιῆς μεγίστη
 τὸ μὴ δὲ τίς ἀρχὴν εἶναι τῶ-
 το, ἢ μία κατὰ λήψιν ἐκ ἐ-
 στὶ. τὸ γὰρ ἑαυτῶν, τὸ τί μᾶλλον
 αὐτῶν ὅτι, καὶ τὸ μὴ δὲ
 ποτὶ ὁμοιογενῆ μίαν εἶναι, τῶ-
 το αὐτῶν ἀναιρᾷ τὸ ἑαυτῶν
 τίς δαίμων, ἢ μὲν τοὶ παρασι-
 τικὸν ὅχι οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ
 ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν Βαρβάροις μία
 ὅτι

ex illis aestimanda sit rhetorica, ac nondum fateri u-
 nam esse, omnem eius quod quaeritur, tollit essentiam.
 Porro^s autem ipsa parasitica non perinde se habet, sed
 & inter Græcos, & inter Barbaros sui nunquam
 disti-

repudiandus non esset. At
 philosophiam quis tanquā
 necessariā sustineret unam
 & simplicem non existen-
 tem, ac ferè ubique ipsam
 secum discrepantem, lon-
 gè magis quàm instrumen-
 ta quæ sunt diuersissima? Sic
 quidem non est una philoso-
 phandi scientia aut ratio,
 postquam innumeras esse
 conspicio. Multæ autem
 esse non possunt, quando-
 quidē philosophia una est.
 Non disparia de rhetoricæ
 quoque substantia quispiam
 dicere possit. Nam de una
 re proposita omnes non i-
 dem sentire & dicere, sed
 super præceptionibus diuer-
 sis pugnare sententijs, docu-
 mentum est certissimum, ne
 principium quidem illius ar-
 tis esse probabile, cuius non
 est una cognitio. Etenim
 quærere quid potissimum

ὅτι, καὶ κατὰ ταῦτα καὶ ὁ
 σωτὴρ. καὶ ἐκ αὐτοῦ ἔπειτα τις
 ἄλλος μὴ τὸς δι', ἰσχυρῶς ἢ
 τὸς δι' παρασιτῶν. ἰδὲ αὖ
 σὺν ὧς ἰσχυρῶς, ἢ παρασιτοῦσι
 τινὲς, οἷον Στωικοὶ ἢ Ἐπικυ-
 ρεοὶ, δόγματα ἔχοντες δι-
 φορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἀπαν-
 τος ὁμολογία τις ὅτι, καὶ συμ-
 φωνία τῶν ὀργῶν, καὶ τῶν τί-
 λων ὡς ἐμοίγε δὲ καὶ ἡ παρα-
 σιτικὴ λυσιδωσύνη κατὰ γι-
 γνῶσιν, καὶ σοφία εἶναι. Τυ. πᾶ-
 νυ μοι δοκῶς ἰσχυρῶς ταῦτα ἔ-
 γινῆναι. ὡς ἢ καὶ τὰ ἄλλα χά-
 ρων ὅτι ἡ φιλοσοφία τῆς οὐ-
 γῆς, ὡς ἀποδεικνύει:
 Πα. ἐκ τῶν αὐτῶν πρῶτον ἀ-
 πᾶν, ὅτι φιλοσοφίας μὴ ἐστὶ
 ποτὶ ὑπάρχειν παράσιτον, πα-
 ρασιτικῶς ἢ πᾶν πᾶσι ἐπι-
 θυμῶσαν τοῦ μνημονεύεσθαι
 φιλόσοφοι, καὶ μήτοι γινώσκου-
 σιν. Τυ. καὶ τίνας αὖ ἔχεις ἀπᾶν
 φιλοσόφους, παρασιτῶν οὐκ
 ἰσχυρῶς.

disimilis est, sed una atque
 eadem parasitandi ratio ubi-
 que. Neque quispiam dixe-
 rit aliter hos, aliter illos e-
 xercere parasiticam. Neque
 sunt inter parasitos, ut uis-
 des, discrepantium sectariorū
 auctores, cuiusmodi sunt autē
 Stoici, aut Epicurei, dogma-
 ta habentes pugnantia: sed
 una omnibus apud omnes
 est professio, operumq; co-
 finis concordia. Itaque ut
 mihi uidetur, periculum est
 ne ex his omnibus à me ad-
 ductis, parasitica quoque
 sit singularis et præcipua
 quædam sapientia. TYC.
 Videre mihi ista sufficien-
 ter differuisse. Quod T au-
 tem et in alijs philosophia
 tua professione parasitica
 deterior existimanda sit,
 quomodo planum facies?

PAR. Ergo illud mihi sub
 initium dictu pernecessariū

est, nullū parasitum unquā philosophiam amasse: at para-
 siticæ desiderio permultos arsisse philosophos, testantur hi-
 storici: quo desiderio etiā nunc tenentur. TYC. Et quomodo
 nam memorare potes philosophos, qui parasiticæ operam

δάσκατος; ΠΑ. οὐς τινες
 μὲν τοι, ὦ Τυχιάδην, καὶ σὺ γι-
 γνώσκων, ὑπερίσιν ἀγνοῦν
 ἡμῖν, ὡς κατὰ τινος αὐτοῖς
 αἰσχύνουσι τοῦτο γιγνομένης,
 ἔχῃ τιμῆς. ΤΥ. ἔμὴ
 τὸν Δί', ὦ Σίμων', ἄλλα καὶ
 σφόδρα ἀπορῶ, οὐς τινες καὶ
 οὐροῖς ἀπᾶν. ΠΑ. ὦ γυν-
 νῆν, σὺ μοι δονῆς ἀνέκω
 εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφῶν
 τὰς ἐκείνων βίβας, ἵνα πάν-
 τος αὐτὸ καὶ ἐπιγνώσῃς, οὐς τι-
 σες λέγω, δυνάω. ΤΥ. καὶ
 μὲν τοι καὶ τὸν Ἡρακλῆα πο-
 θῶ δι' ἀνέκω, τίνας αἰσῖν.
 ΠΑ. ἰγὼ σοι δάξω, καὶ κατα-
 ξω αὐτὰς ὄντας ἔχῃ τὰς παύ-
 λους, ἀλλ' ὡς ἰγὼ δυνῶ τὰς ἀ-
 γίστας, καὶ δὲ ἡμισυαῖαι. Αἰ-
 σχύνης μὲν τοι ὁ Σωκρατικὸς
 εἶναι, ὁ τὰς μακρὰς καὶ ἀσάβ-
 διαλόγους γράφας, ὅτι πο-
 τί

dederint? P A R A. Eos
 quidem, ὁ Tychiade, quos
 neque tu ignoras, sed data o-
 pera me quoque ignorare ci-
 uiliter simulas, ueritus ne ea
 ex te dedecus illis potius quā
 bonorem conciliem. T Y C.
 Non per Iouem hoc mihi in-
 mentem uenerat, ὁ Simo: at
 tamen uehementer animi
 pendeo quosnam ei rei in-
 quam seruientes possis pro-
 ducere. P A R A. O' gēhero
 se, equidē tu mihi rudis
 imperitus esse uidēre eorum
 qui philosophorū uitas me-
 moriæ proditas ad posteros
 transmiserunt: omnino e-
 nim eosdem quos dico lege-
 re potuisses. T Y C. Atqui
 per Herculem iam mirabili-
 ter audire gestio qui tan-
 dem illi sint. P A R A S. E-
 go V tibi eosdē demonstra-

bo, & nominatim perstringam, & quidem minime
 malos aut infimæ conditionis philosophos, sed ut ego
 opinor, ferē ex omnibus præstantissimos, & de quibus
 hoc uel suspicari indignum facinus esse putasses. Enimue-
 rò Aeschines ille Socraticus, longis illis & lepidis dialogis
 summo sermonis nitore atq; mundicia cōscriptis, semel ue-

nit in

ἄς Σικελίας, ἡμεῖς αὐτὰς,
 ἵπως εἰ δύναιτο δι' αὐτῶν γινώ-
 σκωμεν Διονυσίῳ τῷ τυραν-
 νῷ· καὶ τὸν Μιλτιάδην αὐα-
 γνῆς, καὶ δόξας δύδονικμικ-
 ναίου λυπὸν ἐκάθιστο ἐν Σικι-
 λίᾳ, παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ
 ταῖς Σωκράτους διατριβαῖς ἐρ-
 ῶνθαι φράσας. τί γ', καὶ Ἀρί-
 στιππὸς ὁ Κυρηνάιος ἐχέει τῶν
 δοκίμων φαίνεται σοὶ φιλοσό-
 φων; Τυ. καὶ πάντων. Πα.
 καὶ οὗτος μὲν τοι, κατὰ τὸν
 αὐτὸν χρόνον, διέτριβεν ἐν Συ-
 γκλήσας παρασιτῶν Διονυ-
 σίῳ. πάντων γὰρ ἀμείλια τῶν
 παρασιτῶν αὐτὸς δύδονικμικ-
 τὰς αὐτῶν. καὶ γὰρ ἦν πλείων
 τοῦ ἄλλων πρὸς τὴν τέ-
 χνην δύφνης· ὥστε τὰς ὀφεί-
 λους ὀσημόρῃς ἐπιμπερὰ
 τῶτον ὁ Διονύσιος, ὥς παρ'
 αὐτῷ μαθησομένους. οὗτος μὲν
 τοι δοκεῖ καὶ νοσημοῦσαι τὴν τέ-
 χνην ἀξίως. ὁ δὲ Πλάτων δ-
 μῶν ὁ γενομένης, καὶ αὐ-
 τοῦτο ἐπὶ τὴν ἀντιφάσιν ἐστὶν
 ὅτι οὗτος μὲν τοι, κατὰ τὸν
 αὐτὸν χρόνον, διέτριβεν ἐν Συ-
 γκλήσας παρασιτῶν Διονυ-
 σίῳ. πάντων γὰρ ἀμείλια τῶν
 παρασιτῶν αὐτὸς δύδονικμικ-
 τὰς αὐτῶν. καὶ γὰρ ἦν πλείων
 τοῦ ἄλλων πρὸς τὴν τέ-
 χνην ἀξίως. ὁ δὲ Πλάτων δ-
 μῶν ὁ γενομένης, καὶ αὐ-
 τοῦτο ἐπὶ τὴν ἀντιφάσιν ἐστὶν

nit in Sicilia, eosdem unà se-
 cum ferens, ut si quo modo
 fieri posset, eorū opera Dio-
 nysio tyranno innotesceret.
 Tandem uerò lecto Militia-
 de, uisus sibi non medio-
 crem adiunxisse & laus-
 dem & opinionem, reli-
 quum tempus permansit in
 Sicilia parasitans Dionysio,
 Socraticis disceptationibus
 longum ualere iussis. Quid
 autem? nōne & X Ari-
 stippus ille Cyrenæus unus
 ex prastantibus & eximijs
 philosophistibi esse uidetur?
 TYC. Maxime. PAR. Et
 ille per id ætatis Syracusis
 uersatus est parasitando a-
 pud Dionysium. Itaque ex
 omni parasitorum numero
 ille in maximo precio habi-
 tus fuit apud illum. Brat e-
 nim præter cæteros ad hanc
 artē singulari præditus in-
 dustria: quare & coquos
 quotidie ad illum misitare solitus est Dionysius, quò ap-
 paratius tanto magistro artem perdiscerent culinariam.
 Ille sanè uidetur etiam artem pro dignitate excoluisse.
 Quinetiam Plato uester generosissimus, & ipse non a-

τὴν μὲν ἔκρη δὲ Σικελίαν ὑπὸ
 τῷ τῷ, καὶ ὀλίγας παρασιτῆ-
 ρας ἡμέρας τῷ τυράνῳ, τῷ
 παρασιτῆν ὑπὸ ἁφνίας θί-
 πωσι. καὶ πάλιν Ἀθῶνας ἁ-
 φικόμενοι, καὶ φιλοπονήσας,
 καὶ παρασκηνιάσας ἑαυτὸν,
 αὐτὸς δούτιν τῷ τῷ ἐπὶ πλου-
 σι τῇ Σικελίᾳ, καὶ δευτέρως
 πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἁμαθίας θίπωσι. καὶ αὐτὸς ὁ
 συμφορὰ Πλάτωνι πρὸς Σι-
 κελίαν, ὁμοίᾳ δυνάμει γυνώσκου-
 σι Νικίου. Τυ. καὶ τίς, ὦ
 Σίμων, πρὸς τὰς λίγας; Πα.
 πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀχαιοί-
 ξου δὲ ὁμοσινῆς, πολλὰ
 λόγου ἄξιον, καὶ αὐτὸς δὲ
 παρασιτῆς Νηλῖος ὢν. Εὐ-
 ρείδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχιλόχῳ
 μέχρι τῷ θανάτῳ παρασίτην,
 καὶ Ἀλέξανδρον Ἀλεξάνδρῳ,
 πάντως ἐπίσταται. καὶ Ἀρ-
 χιλόχῳ δὲ τῷ παρασιτικῷ
 ἔρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῷ
 ἄλλῳ τυχῶν. φιλοσόφους
 λαὸν παρασίτην ἐγερὶ ὡς
 ἀναρχὸς καὶ αὐτὸς ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, πλὴν
 τῷ τῷ. Neque Aristoteles parasiticam intactam reliquit,
 sed eandem ut reliquas artes omnes exorsus est. Philosophos

liam ob causam in Siciliam
 profectus est: ac sanè pau-
 culos aliquot dies parasita-
 tus, statim ab inepta parasiti-
 tatione propter artis imperi-
 tiam elapsus est. Rursus au-
 tem Athenas regressus, cum
 uarijs semet studijs exercuisset
 et adornasset, deinceps
 secunda uice in Siciliam nau-
 uigando contendit, ubi ite-
 rum pauculos aliquot dies
 cœnatus, ob parasitandi im-
 peritiam Dionysio excidit.
 Et hæc quæ Platoni in Si-
 cilia parum scitè parasitan-
 ti accidit aduersitas, persi-
 milis mihi esse uidetur. Ni-
 cia. TYC. Et quis ea Simo-
 de Platone tibi dixit? PAR.
 Equidē et alij cōplures: por-
 rō autē Z Aristoxenus Mu-
 sicus uir clarus atque meo-
 morabilis, et ipse « Nelei
 parasitus fuit. Quod uerò
 Euripides β apud Arche-
 laum parasitum egerit usque
 ad extremum uitæ diem, A-
 naxarchus γ autem apud Alexandrum, plañ
 tibi comper-
 tum est. Neque Aristoteles parasiticam intactam reliquit,
 sed eandem ut reliquas artes omnes exorsus est. Philosophos
 quemad-

μηδ' ἔμ, ὥσπερ ἡ, παρασι-
 τίς σπουδάζουσας, ἰδεῖξα.
 παράσιτον δὲ δόλις ἔχει φρά-
 σαι, φιλοσοφῶν ἰθιλλίζοντα.
 καὶ μὲν τοι ἄϊστιν ἐνδωμον,
 τὸ μὴ πεινῆν, μὴ δὲ διψῆν,
 μηδὲ ριγοῦν, ταῦτα ἔδρσι
 ἄλλω ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ.
 ὥτι φιλοσόφος μὲν αὖ τις ποιο-
 λὰς καὶ ριγόντας καὶ πει-
 νόντας ἔνθροισι, παράσιτον ἔσθ'.
 ἢ ἐν αὐτῇ παρασίτῳ, ἀλλὰ
 δυστυχέει τις, ἢ πῶλως αἴσ-
 θρωπῳ, ἢ φιλοσόφῳ ἑμῶν.
 Τυχ. ἰκανῶς ταῦτά γιγνέσθαι
 διὰ κατὰ πολλὰ διαφύλα-
 ξιν φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς ἢ
 παρασιτικῆς, πῶς ἠδὲ διανο-
 εῖς; ΠΑ. εἰσὶν, ὧ βέλτεσι,
 ἡμεῖς τὸ τῶν ἀνθρώπων βίον,
 ὃ μὲν τις ἐρῶντος, οἶμαι, ὃ δ'
 αὐτοῦ πολέμου. ἐν δὲ τούτοις πᾶ-
 σα ἀνάγκη, φανερὰς γίνεσθαι
 τὰς τέχνας, καὶ τὸς ἔχοντας
 ταύτας, ἐποιοῖ τιναί εἰσι.
 πρὸ τούτου δὲ, ἢ ἀποκρίνωμαι ὡς
 να tempora, ὁ ὀπτιμῆ, alia quidē pacis, ut opinor, alia uerò
 belli. Iam in his omnibus modis necessariū est, artes cuiusmo-
 di sint manifestas fieri: sed & illi necessum est, ut se aperiāt
 qui artib. sunt imbuti. Primū aut si ita tibi uidetur, tempus

quemadmodum parasiticæ
 operam dederint, ostendit
 parasitum uerò nemo un-
 quam potest producere qui
 philosophandi captus sit de-
 siderio. Et sanè si felicitas
 putanda est, neque fame dis-
 cruciari, neque siti urgeri,
 neque algore torqueri: hæc
 nemini alteri quàm parasi-
 to suppetiunt. Itaque philoso-
 phorum non parum multos
 quispiam inuenerit & al-
 genes grauitè & esurien-
 tes, parasitum uerò nequa-
 quam. Aut alioqui parasitus
 habendus non esset, sed infe-
 lix quispiam, aut mendicus
 circumforanem, aut etiam
 philosopho similis. TYC.
 Hæc equidē tibi satis super-
 que disputata sunt. At philo-
 sophia atq; Rhetorica etiā
 reliquis potiore esse para-
 siticam, quomodo cōproba-
 bis? PA. δ Sunt in uita huma-
 na tempora, ὁ ὀπτιμῆ, alia quidē pacis, ut opinor, alia uerò
 belli.

μὴ τὸν ἑὸν πολέμῳ λατρεῖν, καὶ
 τίνος αὖ ἔστι μάστιγα χρησι-
 μώτατοι, ἰδίᾳ τὶ ἵκανα αὖ
 τῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥ.
 ὡς ἂν μείζονα ἀγῶνα καταγ-
 γίλλαις τῶν αὐτῶν. καὶ ἐγὼ
 γινώσκω γὰρ κατ' ἑμαυτὸν
 ἐννοῶν, ποῖ αὖ ἐκ συμβολ-
 λόμενος παρασίτῳ φιλέω
 φ. ΠΑ. ἵνα τοίνυν μὴ πᾶ-
 συ θαυμάζης, καὶ τὸ πρῶ-
 γμά σοι δοκῇ χλοῦνης ἄξιον,
 φέρει, προτυπωσώμεθα παρ'
 ἡμῶν αὐτοῖς. ὑγγίλλαι γὰρ, αἰ-
 φνίδιον αἰς τὴν ἑξέω ἐμὴν
 βληκίαν πολιμίαν· εἶναι δ' αὖ
 ἐν ἡμέλῃ ἐπεξίνα, καὶ μὴ πρὶ-
 οροῦμαι, ἔξω διευμελῶ τὴν
 γλῶττον στρατηγὸν δ' παρα-
 γίλλαιμι πάντας αἰς τὸν κα-
 τὰ λόγον τὸς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὲ
 χωρῶν τὸς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τῇ
 τοῖς φιλοσόφους τινῶς, καὶ ῥη-
 τῶν, καὶ παρασίτους, πρῶ-
 τῳ τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐ-
 τὸς

agros nostros deuastēt atq; depopulētur. At ὁ δὲ dux belli de-
 nunciat, ut ad delectū faciendū iuvenes cōfluant, alij uerò
 discedāt. Sint αὖτε inter hos nonnulli, et philosophi, et rbe-
 tores & parasiti. Itaque initio abiectis uestimentis, exui-

belli subducta ratione exui-
 tiamus, & qui nam ingruē-
 te bello omnium maximē
 tum sibiipsis priuatim, tum
 Reipublicæ sunt utiles. ΤΥ.
 Quam non mediocre uiro-
 rum certamen annuncias?
 Et ego iamdudum apud me
 ipse rideo, cogitabundo a-
 nimo mecum considerans,
 cuiusmodi futurus sit philo-
 sophus cum parasito compa-
 ratus. ΠΑΡ. Ne uerò ni-
 mia capiaris admiratione,
 ne' ue hanc rem cauillo aut
 subsannatione dignam exi-
 stimes: age hoc totum ex-
 pressis typis oculis nostris
 subiiciemus. • Annuncia-
 tum est, ex improviso hostes
 in regionem irruptionem fe-
 cisse: perneceessarium autem
 est collecta manu illis exire
 obuiam: neq; enim per socor-
 diam committendum est, ut
 impune abactis pecoribus

ἴσμεν αὐτὸς, ἀνάγκη γὰρ
 τοῖς μίλλοις ἐπιτίθεσθαι, γυναι-
 κῶν δὲ πρὸς τὸν. διὸ δὲ
 τοῖς ἀνδράσι, ὃ γυναικῶν καὶ
 ἱππῶν, καὶ δολιμασίαι τὰ σὺν
 ματα. τὸς μὲν τοῖνυν αὐτῶν,
 καὶ ἐνθάδε, ἰδοὺς αὐτῶν λεπτῶν
 καὶ ὠχρῶν περιπότας, ὥσπερ
 ἔδειξεν, παραμένει. ἀγῶνα
 μὲν γὰρ, καὶ μάχην
 ταδίκαν, καὶ ὠχρῶν, καὶ
 πόνον, καὶ βλάβη, μὴ γι-
 λιοῦν ἢ λίγην, δύνανται φέ-
 ρειν ἀνθρώπους, ὥσπερ ἐκεί-
 νος, τινὲς δὲ μὲν αὐτῶν
 ψίχας. ἄλλα δὲ πάλιν μετα-
 βῆς τὸν παράσιτον, ὅποιός
 τις φαίνεται. ἄρ' ἔχῃ μὲν τὸ
 σῶμα πρῶτον πονῶν, καὶ τὸ
 χροῖον ἔχον, ὃ μέλας δὲ, ὃ
 δὲ λευκὸς τὸ μὲν γὰρ γυναι-
 κῶν, τὸ δὲ δὲ πρὸς τὸν.
 ἱππῶν θυμῶν, δὲ πρὸς τὸν
 πονῶν, ὅποιον ἔχῃ, μέγα καὶ
 ὠχρῶν, ὃ γὰρ πάλιν, δὲ πρὸς
 πόνον καὶ βλάβη ὠχρῶν αὐ-
 τῶν muliebre esset, illud seruire. Deinde animosus quoque,
 terribile quiddam obtuens, vultu minaci & rubicundo,
 quod parasitorum est proprium. Neq; enim consultum fa-

mus nos. Quippe q armis in-
 duendi sunt, ante se denu-
 dent necesse est. Proinde in-
 tentis oculis spectata, ὁ genero
 se, unūquēq; ex ordine, ha-
 bitoq; delectu probato cor-
 pora. Itaq; illos propter ui-
 ctus indigentia baud dubie
 uisurus es tennes atq; pallio-
 dos, & planè corpore horri-
 do, quasi iam confecti sint
 uulneribus. Quis ergo nō sum-
 me foret ridiculum, affirma-
 re eiusmodi uiros perferre
 posse certamen, aut pugnam
 statariam, aut impressionē,
 aut pulverem atq; uulnera,
 qui curatione aliqua refocil-
 landi sunt? At iam contrā ab
 illis regressus, parasitū quo
 corpore appareat, contem-
 plare. Numquid nō ille mē-
 bris præditus est planè gla-
 diatoris, & colore uiuo atq;
 que iucundo, neq; nigro, ne-
 que rursus peralbo? Hoc eo
 præditum

πόλεμον φέρειν. ἄρ' ἔχ' οἱ τοῦ-
 τ' ἡκλὸς μὴ γίνωιτ' αὖ,
 καὶ ῥῶρ ὀπλίτας καλὸς δὲ
 καὶ εἰ ἀποβάσει καλῶς; ἀλ-
 λα τί δὴ ταῦτα εἰσάγειν, ἐο-
 χοντας αὐτῶν παραδείγματα
 ; ἀπλῶς γὰρ ἐπεὶ, ἐν
 πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων
 ὁ φιλοσόφῳ οἱ μὴ ἐδὲ ὅλως
 ὑπόμενον ἔξω τῷ τάχους προ-
 ιλθεῖν, εἰ δὲ τις καὶ ἀναγ-
 κασθεὶς παρίδξατο, φημι
 τῷ λαψάντα τὴν τάξιν, ὑ-
 ποτρέφειν. Τυ. ὡς θαυμάσια
 πάντα, καὶ ἐδὲν ὑπιοχῶν
 μέριον. Πά. λίγω δὲ ὅμως,
 τῶν μὴ τόνῳ ῥητόρων ἰσο-
 κράτους ἔχ' ὅπως εἰς πόλεμον
 ἐβῆλθε ποτε, ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ δὲ
 κατ' ἄλλῳ ἀνέβη, διὰ θαλίαν,
 οἶμαι, ὅτι ἐδὲ τὴν φωνὴν διὰ
 τῷ αἵτι. τί ἴτι, ἐχ' ὁ θυμῶ-
 δος μὴ καὶ Αἰσχίνους καὶ φιλο-
 κράτους, ὑπὸ δόξης, οὐδὲς τῇ
 καταγγιλίᾳ τῷ Φιλίππου πο-

mero Isocrates ne semel quidem in bellum egressus est, at ne
 in foro quidem iudiciali unquam orationem habiturus ascē-
 dit, propter animi pusillanimitatē. Opinor uerò & ob hoc
 ipsum illi uocē defuisse. Præterea nōne Demades & Ae-
 schines & Philocrates timore statim cōsternati, bellū Phi-
 lippo

præditum in aciem prodū-
 cere. Nunquid non igitur
 istiusmodi sit elegans et
 uiuens armatus, elegans et
 tiam si honestē in prælio ce-
 ciderit? Sed quorsum istis
 collationibus utimur, cum il-
 lerū exempla nobis ad prom-
 ptu parata sint? Ut enim
 simpliciter quæ sentio elo-
 quar, priorum & rhetorum
 atque philosophorum paro-
 tim extra murum in bellum
 progredi nunquā ausi sunt.
 Quod si quis etiam necessa-
 riō coactus militatum egres-
 sus est, illum ego deserta ac-
 cie turpiter aufugisse dico.
 T Y C H. Quam admi-
 randa omnia, & quam ni-
 hil exiguum aut mediocre
 polliceris? P A R A. Ni-
 hilo secus tamen orationem
 semel exorsus expediam.

Equidem, ex rhetorum nu-
 mero Isocrates ne semel quidem in bellum egressus est, at ne
 in foro quidem iudiciali unquam orationem habiturus ascē-
 dit, propter animi pusillanimitatē. Opinor uerò & ob hoc
 ipsum illi uocē defuisse. Præterea nōne Demades & Ae-
 schines & Philocrates timore statim cōsternati, bellū Phi-
 lippo

λῆμα, τὴν πόλιν πρὸς ὅσον,
καὶ σφᾶς αὐτὸς τῷ Φιλίπ-
πῳ, καὶ διὰ τὴν αὐτὴν ἀβλύχην
καὶ τὰ ἱκανὰ πολιτοῦμενοι,
ὡς ἂν γίγνεται καὶ ἄλλοι Ἀθη-
ναῖοι κατ' αὐτὰ ἐπελήμην, καὶ
πάντες ἐν αὐτοῖς ἡμεῖς φίλοι. ὁ
ὑπορίδης δὲ καὶ Δημοδῖνος
καὶ Λυκούργος· οἳ γὰρ συνε-
τόντες ἀνδριότοροι, καὶ τὰς
ἐκκλησίας αὐτὸν θεωροῦντες,
καὶ λοιδοροῦμενοι τῷ Φιλίπ-
πῳ, τί ποτε ἀπεργάζονται
γυναικῶν ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν
πυλῶν; καὶ ὑπορίδης μὲν
καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐβῆ-
λον, ἀλλ' οὐδὲ ὅπως ἐτόλ-
μας μακρὸν ἔξω παρακύ-
ψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐν τα-
χίδιοι κάθλωτο, παρ' αὐ-
τοῖς ὅδε πολιτοῦμενοι, γυναι-
κίδες καὶ προβολομακταί
συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-
φῶν αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λίγων ἐν
ταῖς ἐκκλησίαις συνιχῶς, φί-
λοιπα

obsidionem perferentes, sententias atque senatuscon-
sulta componentes. Sedenim ἂν antesignanus illorum at-
que coryphaeus, nempe Demosthenes, cui ista pro con-
gionibus socium auribus subinde occinere moris erat, μὴ Phi-
lippo

lippo indicente, urbem atque
seipsum hosti prodiderunt, neque
non pertinaciter perseuera-
runt Athenis illius res atque
negocia semper administran-
tes: adeo ut si quis etiam a-
lius Atheniensium eandem se-
queretur bellandi rationem,
protinus in illorum amicitiam
adscisceretur. At vero Hyper-
ides, et Demosthenes, et
Lycurgus, qui paulo uideban-
tur ceteris animosiores, ta-
met si in concionibus subinde
tumultuaretur, ac Philippum
contumeliosis dictis proscinde-
rent, quodnam memorabi-
le facinus in eo bello quod
adversus illum gerere Athe-
nenses, ediderunt? Equidem
Hyperides et Lycurgus nun-
quam egressi sunt, sed neque
vel modicum exerto est portis
capite ausi sunt prospicere,
verum intra murum clausi
sedebant, iam apud seipsos

λιππὸν γὰρ ὁ Μακεδόνων ἐκ-
 ἑστῶς, ἴδον ἐπὶ ἀνδράποδον
 πρίαιτό τις ποτι, τοιμήσας
 πριελβῶν αἰε πλὴν Βοιωτίας,
 πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπε-
 δα, καὶ ξυμβαλῶν ἄς χάρας,
 ρίψας πλὴν ἀσπίδα, ἐφύγεν.
 ὃ δὲ πῶ ταῦτα πρίτορον διή-
 κισσας ἐδινῆς, πᾶν γινώσκω
 μᾶντα, ὅχ' ὅπως Αθλωαίοις,
 ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅσον
 ἱκῆνο τὸ λάβαρμα ἦν; Τυ-
 χιᾶμαι ταῦτα, ἀλλ' οὔτοι
 μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λίγαν
 ἀσκηκίτους, ἐρίτω καὶ ἢ τί ἂν
 πρὶ τῶν φιλοσόφων λίγεις.
 ἔ γὰρ δὴ τέττος, ὅσπορ ἱκέ-
 τες, ἔχεις αἰτιᾶσθαι. ΠΑ. εὖ.
 τοι πάλιν, ὦ Τυχιᾶδην, οἱ πε-
 ρὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι δια-
 λυόμενοι, καὶ καταβιβαντόν-
 τες τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶν
 μάλῳ τῶν ῥητόρων φανόν-
 τας διαλότοροι καὶ μαλακώ-
 τοροι. σκόπει δὲ οὕτω πρῶ-
 τυχιάδην, qui quotidianis dissertationibus multa de forti-
 tudine disputare consueverunt, uirtutis nomen nunquam
 non in ore habentes, multo quàm rhetores apparent fuga-
 ciores, ignauiores, atque etiam effœminatiores. Ad hunc
 uerò modum rem considera: Principiò quidem nemo est

lippus Macedonum exiliū,
 à quo ne mancipiū quidem
 aliquis emere sustineret: au-
 sus uenire in Bœotiam, prius
 quàm uterq; exercitus com-
 mixtus ad manus deueniret:
 abiecto u enim clypeo ausu-
 git, magna cū ignominia at-
 que dedecore. An et hæc ap-
 tea neminem cōmemoran-
 tem audisti, quæ nedom A-
 theniensibus pro certo com-
 perta sunt, sed & Scythis et
 Thracibus, unde illud piacu-
 culū profectū fuerat. TYC.
 Ista equidem mihi cōperte
 nota sunt. At illi quidem fue-
 runt rhetores, quibus studio
 fuit concionari, & causas
 perorare, non uirtutem ar-
 mis exercere. Quid autē de
 philosophis habes quod di-
 cas? Neq; enim hos quemad-
 modum illos accusare potes
 ignauia. P A R. Illi equidem
 usquam

τήν τε καταψύσασθαι τῶν
 ἀνδρῶν. ἀλλ' ἂν δὲ καὶ ἕδω
 φόρει, καὶ σὺ τὸν παράσι-
 τόν, ὅποι' τις ὅστις ἐν πο-
 λέμῳ, καὶ λίγῃ, καὶ ἀόλκῳ
 λέγεται παράσιτος τις γι-
 νῆσθαι τῶν παλαιῶν. Παρα-
 καὶ μὲν, ὃ φιλότιμος, οὐδ' αὖ
 αὐτοῦ Ομήρου, οὐδ' αὖ
 πάντων ἰδιώτης τύχη, ὅ-
 τις οὐκ ἐπίσταται πᾶρ αὐτῷ
 τοῦ ἀρίστου τῶν ἑρώων πα-
 ρασίτους ὄντας. ὃ, τι γὰρ Νέ-
 στρικήν, οὐδ' ἀπὸ τῆς γλώτ-
 τος, ὥσπερ μὲν ὁ λόγος
 ἀπ' ἑρῆς, αὐτὴ τὴ βασιλῆως
 παράσιτος ᾤ. καὶ οὐτὶ τὸν
 Ἀχιλλεῖα, ὥσπερ ἰδέσθαι τι,
 καὶ ᾤ τὸ σῶμα γυναικεία-
 τος, καὶ δεικνύσθαι, οὐτὶ
 τὸν Διομήδεα, ὅτι τὸν Αἴαν-
 τα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαι-
 νᾷ τι, καὶ θαυμάζει, ὥσπερ
 τὸν Νέστορα. οὐδ' ἂν γὰρ δέκα
 Αἴαντας οὐχέτι γινώσκαι αὐ-
 τῷ, οὐτὶ δέκα Ἀχιλλεῖος.
 πάλαι δ' αὖ ἰακύνειναι τῶν
 Τροίαν, ἂν τοιούτους, ὅποι'

conciliare uidere, tantos uir-
 ros falsis contumelijs afficio-
 endo. At si uidetur, ac mi-
 bi cuiusmodi uir parasitus
 in bello sit expedi, & nun-
 quid omnino ex ueteribus il-
 lis quispiam parasitus fuisse
 credendus est. P A R. Atqui,
 ὁ amice, neminē usque adeo
 Homericæ poeseos rudem
 atque imperitum esse existia-
 mo, neque si prorsus à lite-
 ris alienus aut idiota fuerit,
 qui nesciat apud illam ex
 heroicis omnium præstan-
 tissimos parasitos esse. Siqui-
 dem Nestor ille, à cuius lin-
 gua perinde ut mel fluebat
 oratio, regis parasitus fuit.
 Sed neque Achillē, quem ad-
 modum & uidebatur: crato-
 que corporis forma atque ui-
 ribus excellentissimus: neq;
 Diomedem, neque Aiacem
 Agamemnon tantis laudi-
 bus extulit et admiratus est,
 quanto laudis testimonio or-
 nauit Nestorem. Neque eo-
 nim decē Aiaces sibi dari exoptat, neq; decē Achilles. Quip-
 pe iam olim Troiam funditus excisam cepisset, si eiusmodi
 decem

ἐν τῷ ἐπαράστῳ, καὶ
πρὸ γόρων ὡς στρατιώται
ἀχιλῆα. καὶ τὸν Ἰδομενέα,
τὸν τοῦ Διὸς ἑγγονον, πα-
ράσταν Ἀγαμέμνονι ὁμοί-
ως λίγαι. Τυχ. τὰυτα μὲν
καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὐκ ἔ-
στι μὲν δὲ μοι γινώσκων
πῶς δὲ τὸ αὐτὸ τῷ Ἀγα-
μέμνονι παράδοτοι ἦσαν.

Παρα. αὐαμένε δ᾽ αὖτις, ὦ γο-
ναὶ τῶν ἐπὶ ἱππῶν ἱκάνων, ὡς
πρὸ αὐτῶν ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς
τὸν Ἰδομενέα λίγαι. Τυχ.
ποῖον; Πα. Σὲρ δὲ πλοῦτον
λίπας αἰὲν ἐσθλῆς, ὅσπερ ἰ-
μοὶ πῶτον, ἐπὶ θυμὸς αὐτόγῳι.
ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰὲν πλοῦτον δὲ
πας ἄρκεον, ἐχθρὸν τὸ πρὸς ἑ-
αυτὸν διὰ παρὰ τὸν πλοῦτον ἐσθ-
λὸν καὶ τῷ Ἰδομενέᾳ, καὶ μακροχρόνῳ
καὶ ἰαθύνοντι, ἀλλ' ἐπὶ αὐτῷ
τῷ Διὶ τῷ βίῳ μέντω σιωδῶ
πνέον ὑπὲρ τοῦ βασιλῆα, ἀλλ'
ἐχθρὸν τοῖς λοιποῖς στρατιώ-
ταις, πρὸς ἑμῶν τινὰς
προσκαλεμῶσι. ἦ μὲν γὰρ

Αἰανὶ

decem alios milites, cuiusmo-
di parasitus ille fuerat, quan-
quam iam confectus senio,
habuisset. Quin etiam Ido-
meneā Iouis filium eadem
ratione Agamemnonis para-
situm fuisse confirmat.

TYC. Hæc equidem ἔγωγε
se non ignoro. Nondum ta-
men mihi intelligere uideor,
quomodo illi duo heroes
Agamemnonis parasiti fue-
rint. P A R A. Perlege ὅ γε
necesse uersiculos illos qua-
bus ipse Agamemnon Ido-
meneā alloquitur. TYC.

Quosnam dicis? P A R A.

Semper tibi plenior uni
Stare solet cyathus, uelut
ἔγωγε mihi, quando bibendi

Est mens ut potes. --

Inde quod dixit, semper ple-
norem adstare cyathū, non
ita accipiendum est, quasi
semper poculum uino plenū
Idomeneos ἔγωγε pugnanti ἔγωγε
dormienti sit propositū, sed
q̄ illi per omnem uitam soli

cū rege cœnᾷ facultas cōcessa fuerit, sed nō perinde ut a-
lijs militib, certis quibusdā dieb. ad mensam uocatis. Btenim

Αἶαντα, ἡπεί κελὼς ἱμενεῖ
 χροὶ τῷ Ἐκτοβί, αἶς Ἀγαμέ-
 μνονα Δίον ἄγων φροῖ, κατὰ
 τιμὴν ἀξιοῦντα ὀφί τῷ πα-
 ρα τῷ βασιλῇ δειπνῶ. ὁ δὲ το
 δομῆγνός καὶ ὁ Νέστωρ ὁδομή-
 ραι συνοδὸν τῷ βασιλῇ,
 ὡς αὐτοῖς φροῖ. Νέστωρ ἡ παρ-
 ρασίτης μοι δοκῇ τῶν βασι-
 λῶν μάστιγ' ἐχέτης, καὶ
 ἀγαθὸς γροῖσθαι. ὁ γὰρ ἰδὼν
 τὸ Ἀγαμέμνονα ἄρξασθαι
 τῆς τέχνης, ἀλλὰ αὐτὸν ἰδὼν
 Κανὼς καὶ Ἐφάδης. δοκῇ
 δὲ ὁδοῦ ἀναπαύσασθαι παρ-
 σιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων αἰ-
 πίθαι. Τυ, ὅττοι μὲν γροῖσθαι
 ὁ παρσίτης. εἰ ἡ καὶ ἄλλος
 τινὰς οἶδα, παρὼ λῆγαν.
 Παρ. τί δ' ἐγὼ Τυχιάδα, ἐχί
 καὶ Πάροκ. ἡ Ἀχιλλεύς πα-
 ρασίτης. ἰδὼν, καὶ ταῦτα, ὁδοῦ
 ἡ ἄλλων ἑλλῶν φροῖσι-
 ρ,

ille præclarus & insignis fuit parasitus. At si quos alios id
 genus heroas parasitos fuisse nosti, hoc mihi nominatim
 explicare ne pigeat. PARAS. Quid igitur, ὁ Τυχία-
 δε, νόνη καὶ Πατρόκλος Ἀχιλλῆος parasitus tibi fuisse vi-
 detur, præsertim cum nullo aliorum Græcorum fuerit

Aiacem quod singulari cer-
 tamine congressus cum He-
 ctore optime se gesserat,
 procures ad Agamemnonē
 diuinum cœnatum abduxif-
 se commemorat, tanquam
 propter uirtutem in pugna
 editam honoratum, admo-
 dum sera cœna apud regem
 apparata. At uerò ὁ Ἰδο-
 meneus atque Nestor fere
 quotidie cum rege cœnita-
 bant, ut idem auctor testa-
 tur. Porro Nestor regum
 parasitus mihi fuisse uide-
 tur multa arte industrius.
 Neque apud Agamemno-
 nem primum hanc parasi-
 tandi artem exorsus est, sed
 multis retrò temporibus a-
 pud Ἰφίτην atq; Εὐρύπυλον.
 Visus uerò est neque parasi-
 tandi finem antè fecisse,
 quàm Agamemnon diem su-
 um obiit. TYC. Equidem

ρθ, ὅτι πλὴν ψυχῶν, ὅτι τὸ
 σῶμα, νουσίας ὤν; ἐγὼ γὰρ
 ἰδὼς αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλεί-
 ωι, τιμωρίζω τοὺς ὀργισ-
 τὰς χεῖρας εἶναι. τότε γὰρ
 ἔκτορα ῥέξαντα τὰς πύλας,
 καὶ πρὸς τὰς ναυσὶν ἔσω μα-
 χήμενον, ὅτε ὀξύνει, καὶ
 πλὴν πρωτοκλάει ναῦν ἕδω-
 κεν, μελέων ἰσοδοῖ. καὶ τοὶ ἰο-
 πύκτου αὐτῶς ἐχέοι φανό-
 τατοι, ἀλλ' οἱ τῷ Τηλεμῶνι,
 Αἴας τε καὶ Τευκρῶ, ὁ μὲν
 ῥηκίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τεξόνης.
 καὶ πολλὰς μὲν ἀπείκτειν τ' βαρ-
 βάρων, ἐν δὲ δὴ τότε καὶ Σαρ-
 πεδόνα, τὸν τῷ Διὸς υἱὸν ὁ πα-
 γάσιτ' τῷ Ἀχιλλεῶι. καὶ ἀπεί-
 κτειν' ἔχοντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως,
 ἀλλ' αὐτὸν μὲν ἔκτορα Ἀχιλ-
 λεύς ἀπείκτεινεν, ἵς ἵνα, καὶ αὐ-
 τὸν Ἀχιλλεῖα Πάρις, τὸ δὲ πα-
 ρκίστην Διὸς καὶ δύο ἀνδρῶποι.
 καὶ τηλευτῶν δὲ, φωνὰς ἀ-
 φῆκεν, ἐχέας ὁ γενναύτατος
 ἔκτορα, προσπίπτον τὸν Ἀ-
 χιλλεῖα, καὶ ἰκιδύων, ὅπως

deterior aut ignavior, ne-
 que animi neque corporis
 dotibus, tametsi iuuenis exi-
 stens? Mibi equidem nulla
 in re ipso Achille uidetur su-
 isse inferior, ex eius operi-
 bus coniecturam facienti.
 Etenim Hectorem perru-
 ptis portarum obicibus, ac
 intra munitionem iuxta na-
 ues pugnantem, fortissimè
 repulit, Protefilai na-
 uim iam incensam ar-
 dentem extinxit, quanquā
 in ea essent nō ignauissimū
 uerū Telamone nati Ajax
 et Teucer, alter hastā
 strenuus, alter arcu ualens.
 Multos praterca ex Barba-
 ris neci dedit: inter quos
 Sarpedonem Iouis filium A-
 chillis parasitus peremit.
 Prostratus uerò occubuit ne-
 quaquam ut alij, sed ipsum
 quidem Hectorē uita spo-
 liauit Achilles, at Achille
 Paris, unus unum. Porro

ὁ σικρὸς αὐτῷ τοῖς οἰκείοις ἀεὶ
 ποδοῖν, ἀλλ' οἷας αἰκὴς ἀφ' ἧ-
 ναι παράσιτον, τίνας δὲ ταύ-
 τας; τοῖσδε δ' ἄπορ μοι ἰάμε-
 σιν ἀντιβολήσαν, πάντες κἀν
 τῷ δ' ἴλοντο, ἰμῶ ὑπὸ δουρὶ δα-
 μνύεσθαι. Τυ. ταῦτα μὲν ἰκανὰ
 ὅτι ἢ μὴ φίλῳ, ἀλλὰ παρὰσι-
 τῷ ἢ οὐκ ἰατρῷ. Αχιλ-
 λῆος, χειρὶ λίγαι. Πα. αὐτῷ,
 Τυχιάδε, ἢ παρὰσιτον, ὅτι πα-
 ράσιτῳ ἢ λίγοντά σοι πα-
 ρέξομαι. Τυ. θαύμασά τί γιναι.
 Πα. ἄνκι τοίνυν αὐτῶν τῶν ἰ-
 πῶν. Μὴ ἰμὰ σῶν ἀπαύσουθι
 τιβέμεναι ὅτι Αχιλλεύ, ἀλλ'
 ὁμῶς ὡς ἰράφην μὲν, ἢ ὅμοιο
 πόροις δόμοισι, καὶ πάλιν
 ἀποδῆς, καὶ νῦν μεδέξάμενός
 φησιν, ὁ Πηλεὺς Εὐριπιδῆν Λυ-
 αῖος, καὶ σὺν θοράπῳ ἐνὶ νόμῳ
 νύ τ' ἔστι παρὰσιτον εἶχε. ἃ
 μὲν τοίνυν φίλον ἵδμεν τοῦ
 παρὰσιτον λίγαι, καὶ αὐτῶν

Sicut ἔν' ἀντὶ δόμοι nutriti uiximus una,

Et rursum eodem in loco:

Nam me susceptum Peleus studiosus alebat,

Nomine meq; tuum noto Theraponta uocauit.

hoc est, parasitum esse uoluit. Etenim si Patroclum A-
 chillis amicum dicere uoluisset, haud illum therapon-
 ta no-

suis sepeliendum redderet;
 sed quales par est parasitum
 expirantem emittere. cuius
 modi tandem?

Si u' mibi uiginti duro in
 certamine tales

Ante occurrissent, cum
 Etos ego cuspide caesos
 Strauissem letho.

TYC. At de his quidem a-
 bunde satis multa uerba fe-
 cisti. Ceterum Patroclum
 nō amicum, sed Achillis pa-
 rasitū fuisse, quo pacto te-
 statum facies? P A R. A. I
 sum, ὁ Τυχιάδε, Patroclū
 quod parasitus fuerit, dicen-
 tem tibi exhibebo. TYCH
 Admiranda dicis. P A. Au-
 di igitur bosq; uersiculos:

Ne mea Pelida condi pa-
 tiare seorsim

Ossa, sed amborum sint
 uno tecta sepulchro,

τῶν ἀνέμων δ' ὀρέσσεται. ἰλὺ
 θορῶ γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος.
 τίνας τοίνυν λέγει δ' ὀρέσσου-
 σαι, εἰ μὴ τὰς δάλας, μὴ
 τὰς φίλας, τὰς παρασίτους δα-
 λονότι, ἢ καὶ τὸ Μυρρινέω, τὸ
 Ἰδομενείας καὶ αὐτὸ δ' ὀρέσσεται
 ἀνέμους, οὕτως, οἷμα, καλε-
 μένων τῶν παροισίων.
 ἀνάπαυ, ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ μὴ
 Ἰδομενείας, Διὸς ὄντα ἕν, ἐκ
 ἀφ' οἷς λέγειν ἀτάλασιν Ἀρηί,
 Μυρρινέω, τὸ παράσιτον αὐ-
 τῷ. τί δ' ἐχέει καὶ Ἀργεογάτων, δε-
 μτικὸς ὢν, καὶ πίνος, ὡς περ
 Θεκυδίδης φησὶ, παρασίτου
 ἢ Ἀρμόδιου; τί δ' ἐχέει καὶ ἑ-
 ρατῆς; ὅπως γὰρ οἱ πα-
 ράσιτοι, καὶ ὄραται τῶν φι-
 λόντων εἶσιν. οὕτως τοίνυν
 πάλιν ὁ παρασίτου τῶν Ἀ-
 θηναίων πόλιν τυραννέμε-
 νω, εἰς ἑλσυνίαν ἀφ' ἡλίου, καὶ
 πῶς ἔφυκε χαλκῆς ἐν τῇ ἀγο-
 ρῇ, μετὰ τῶν παιδικῶν. οὕτως
 μὴ δὲ τοιοῦτοι ὄντες, μέλα κα-
 χαβοὶ παράσιτοι ἦσαν. οὐ
 δὲ δὴ πόλιν τινα ἀκέραιαν
 tatis monumenta spectabilis. Illi equidē cū tanta uirtute cla-
 ruerint, tamē parasitos agebant. Tu uerò quonā animatū

ta nominaffet. Erat. n. Pa-
 troclus liberalior, q̄ ut Achil-
 lis seruis dici sustinisset.
 Quos igitur dicit esse thera-
 pontas, qui neq; serui sunt,
 neq; amici nēpe parasitos:
 quo nomine ^B Merionē
 Idomenēi theraponta cōpel-
 lat. Atque ita tunc parasit-
 os dictos esse, planē conie-
 ctura auguror. Quinetiam
 hoc considera, quam ob rem
 Idomenēia Iouis filium non
 dignatus sit et Marti equalē
 dicere, uerū Merio-
 nem eius parasitū. Nonne
 uerò ^C Aristides uir popu-
 laris existens, ^C pauper,
 ut inquit ^A Thucydides, pa-
 rasitus fuit ^E Armody. non
 ne ^C amator? Sunt enim
 parasiti suorum alumnorū
 peramantes. Huius itaq; pa-
 rasiti opera, Atheniensium
 Reipub. tyrannide oppres-
 se libertas iterum recupe-
 rata est. Et ^Z nunc in foro
 stat aeneus inter reliqua ciui-

ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον·
 ἔχ' ἢ πρῶτον μὲν ὁ τοῖστ' ἀρι-
 στοποικοῦμεν· ἔξαισι, ἡδὲ
 πλὴν παράταξι, λευκάπιδ' ἢ
 ὁ δορυχὺς ἀξιῶ· ὁ γὰρ, ἀλλ'
 ὅν ἐν πολεμῷ μάχιδαι φησιν
 ἱστίασει, ἢ δὴ δὺς ἀμαῖον μά-
 χιδαι δίδω, καὶ ὅν ἄλλαι στρα-
 τιῶν χρόνον, ὑπὸ δίδω, ὁ μὲν
 τις ἀποβῶς ἀρμόσει τὸ λευκά-
 πιδ', ὁ δ' ὅθ' ἑσθ' ἐπιπύριον ἐνδύεται, ὁ
 δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτόμεν
 τὸ πολέμῳ, ῥίμει· οὐτ' ἂν δὲ
 ἱδίοις τότε μάλα φαιδρῶ τῷ
 προσώπῳ ἢ μίτῃ τῷ ἔξωθεν,
 φῶδ' ἐν πρώτοις διαγωνί-
 ται· ὁ δὲ ῥίμῳ αὐτὸν, ὅπ-
 αδ' ὑποτίττανται τῷ παρὰ
 σίτῳ, καὶ ἡν' αὐτὸν, ὅσπ' ῥ'
 ὁ Αἴας τὸν Τεύκρον, ὑπὸ τῷ
 φάει καλύπτει· καὶ τῶν βί-
 λῳ ἀφ' ἐμὲ, γυνέσας
 ἰαυτὸν, τῶν σκίπει· βέλτε
 γὰρ ἐκείνου μάλλον σώσει, ὅ
 ἰαυτὸν· εἰ δὲ ἢ ἢ πῶσι πα-
 ράσιτος ἐν πολέμῳ, ἐκ αὐτῶν
 αὐτῷ δὲ πᾶσι λοχαγὸς, ὅτι

στρα-

tus, quàm se ipsum tueri incolumem. Quòd si etiam in bel-
 lo casus parasitus occubuerit, neque imperatorem, neque
 milium

animo parasitum in bellò
 esse putas? Nónne si sub
 initium talis curato probè
 corpore sumpto ientaculo
 prodit in aciè, quemadmo-
 dum· Ulysses fuisse
 contendit? Quippe cui sta-
 tim sub auroræ exortum
 pugnandum erit, illè primò
 cibum sumat necesse est. Et
 quo tempore alij milites,
 præ metu, hic quidem ga-
 leam diligenter adornat, il-
 le thoracem curiosè induit,
 alius aliud quiddam ma-
 lum belli suspiciens trepi-
 dat: parasitus uultu pror-
 sus hilaro exporrecto
 indulget epulis: ac mox
 postquam in aciem progres-
 sus est, inter primos fortif-
 sime dimteat: cæterum qui
 alit parasitum, tum in or-
 dine subsequitur, quem il-
 le non secus atque I Ajax
 Teucrum, clypeo defendit.
 Cupit enim impensius suum
 seruare alumnium para-
 situm

πρατιώτης αἰσχυρθεὶς, μεγάλη
 λωπιδόντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν
 συμποσίῳ καλῶ κατακειμέ-
 νῳ ὡς ἄξιόν γε, φιλοσόφου νε-
 κρὸν ἰδὼν, ἵσταται παρὰ κλῆνον
 ξερὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πε-
 γνόνιον ἔχοντα, προτιθιγκίται
 τῷ μάχης, ἀδρῆν ἄδρωπιν.
 τίς ἐν αὐτῷ καταφρονήσει ταύ-
 λους τῷ πόλει, τίς ὑπασπιστὰς
 αὐτῷ ὅτω κακοδαίμονας ἐρεῖ;
 τίς ἢ ἐν αὐτῷ εἰκάσαι, χλωρὸς καὶ
 κομύτας ὄρεων ἀνθρώπινους
 κειμένους, τῶν πόλιν ἀπορῶ-
 σαι συμμαχῶν, τὸς ἐν τῇ ἀρε-
 κτῇ κακέρχους ἐπιλῦσαι τῷ πο-
 λίμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ,
 πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους ἡ-
 σὶν οἱ παράσιτοι. ἐν ἀρλώνῃ ἢ
 τοσούτῳ μοι δοκεῖ καὶ διαφίεσθαι
 παρασιτικὴν φιλοσοφίαν, ὅσους
 αὐτῇ ἢ ἀρλώνῃ πόλεμος, καὶ πρῶ-
 τον, ἢ δοκεῖ σκοπῶμεν τὰ ἐν
 ἀρλώνῃ χωρία, Τυ. ἔπειτα

ξυνίμμι

mi'illum quenquam pudore
 afficit, tantum existens ca-
 daver, quali corporis digni-
 tate quondam in symposijs
 accumbere solitus est, adeo
 ut indignum sit facinus, phi-
 losophi cadaver huic appo-
 situm conspici, aridum et
 sordidum, prolixo barbicio
 informe, hominē prorsus mi-
 serandum, et qui ante ini-
 tum praeliū mortuus sit, im-
 bellis atq; inualidus. Quis ue-
 rò eam ciuitatem nō extre-
 mē contemneret, cuius tam
 miserādos atq; infelices cer-
 neret satellites? Quis non eā
 urbē cūm robustis, tū ani-
 mosjs auxiliatoribus egēre
 existimet, qui adeo pallidos
 et comatos homunciones
 inter militum cadauera di-
 spersos intuitus fuerit, eos-
 que qui in excubijs statio-
 nes agitant, nullius in bel-

lo esse precij? Tales equidem sunt in rebus bellicis pa-
 rasui, cum philosophis atque rhetoribus comparati. Ca-
 terum κ in pace, tantum præcellit philosophiam, parara-
 sitica, quantum ipsa pax bello præstat. Ac primum, si ui-
 detur, pacis loca atq; studia contemplemur. TY. Nondum

ξυνίμῃ δ', τι τοῦτο πως βύ-
λῃται, συνεπύμῃ δὲ ἡμῶν.

ΠΑΡ. οὐκοῦν ἀγορὰν καὶ δι-
καστήριον, καὶ παλαίστρας καὶ
γυμνάσια, καὶ κωμῳγίας,
καὶ συμπόσια ἐγγὺς φάειν
αὖ, πόλιν χωρεῖν; Τυχ.
πάνου μὲν οὖν. ΠΑΡ. ὁ τοῖο
πῶς παράσιτος εἴς ἀγορὰν
μὲν καὶ δικαστήριον οὐ πά-
ρασις, ὅτι, εἶμαι, τοῖς συ-
νοφάντως πάντα τὰ χωρεῖα
ταῦτα μᾶλλον προσέκει-
ται, καὶ ἐπὶ ἑλὲν μίτριον ὅτι τῶν
ἐν ταῖς γυμνασίαις τὰς
δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυ-
μνάσια καὶ τὰ συμπόσια διώ-
κεται, καὶ κοσμῶμεν ἑαυτοὺς.
ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσο-
φῶν ἢ ῥήτωρ ἀποδύεσθαι, ἄξι-
ον συγκριθῆναι παρασίτου τῷ
σώματι; ὃ τίς ἐν γυμνασίᾳ
πύτυρον ἐφθέλει, ἢ αἰσχύνῃ
τοῦ χωρίου μᾶλλον ἔστι; καὶ
μὲν ἐν ὁραματικῇ ταῦτων οὐδὲν
αὐτοῦ ὑποστάειν θύριον ἰμβριον,

ὁ δὲ

teneo quid hæc tua sibi uelit
oratio. consideremus tamē.

PARAS. Igitur forum &
iudicia, & palæstras, & gy-
mnasia, tum uenationes &
symposia ego ciuitatis loca
esse dixerim. TYCHL. Et
recte sanē. PARAS. Quod

autem parasitus Δ in forum
causas acturus non prodit,
quodque in iudicijs nulli cli-
entulorū uocatus patronus
præstō est: hanc ego subesse
causam opinor, quod ista lo-
ca magis sycophantis & ra-
bulis illis forensibus pateant
atque conueniant, quodque
nihil moderati in illis fieri
soleat: palæstræ uerò atque
gymnasia unā cum sympo-
sijs parasitus frequentat se-
dulò, quibus solus ille orna-
mento est, atque decori, quo
niam quisnam philosopho-
rum aut rhetorū exutus ue-
stimentis in palæstra, dignè
componendus esset cum pa-

rasiti corpore? Aut quis illorum conspectus in gymnasio,
non potius probro atq; dedecore locum afficeret? Atqui ne
in deserto quidem illorū quispiam irruentis alicuius beluæ
impeo

ἢ δὲ παράσιτος αὐτὴ τι πλεον
 τα μέν, καὶ δέχεται ἰαδίαις,
 μεμελετικῶς αὐτὴ ἐν τοῖς δέο
 πνοις καταφρονῶν, καὶ ἔτι ἰλα
 ϕεῖται, ὅτι οὐδὲν αὐτὸν ἐκπλήττει
 περιφρονῶν, ἀλλὰ ἡδὺν ἐπ' αὐτὸν
 ὁ οὖς τὸν ὀδόντα θύγει, καὶ ὁ πα
 ράσιτος ὡδὴ τὸν σὺν αὐτιθέ
 γει. τὸς μὲν γὰρ λαγῶς διώ
 κει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ
 δὴ συμποσίῃ τις αὐτὸν καὶ μέλα
 λήσαςτο παρασίτου, ὅστις πάν
 τες οὖν ἰδόντες, τίς δ' αὖ μᾶ
 λον ἀφράσας τὸς συμπότας,
 πότῳ πότῳ οὗτος ἔδωκε καὶ
 πικρῶν, καὶ αὐθροῦ μὴ γι
 λῶν, ἐν βιβανίᾳ καὶ μέλιτι, ἀε
 γλῶ ὄρωρ, ὥσπερ ὡδὴ πίνῃ,
 ἔχει συμπίσιον δαῖμα, καὶ ἡμεῖς
 γὰρ δοκῇ, ἐν συμποσίῃ φιλέσο
 φος τοιοῦτόν ὄντι, οἷον ἐν βαλα
 νείᾳ κύων. φέρε δὲ ταῦτα ἀφ' ἐν
 τὸς, ἐπ' αὐτὸν ὡς βαλίσσων ἐ
 βίον, καὶ παρασίτου σκαπῶντος
 αἶμα καὶ παραβάλλοντος ἐκ
 σπον. πρῶτον τὸν κυνὶ ἰδοι τις αὐ
 τὸν ἵσσει; Ac mihi profectò tale quiddam in symposio uide
 tur esse philosophus, quod canis in balneo. Sed age istis
 posthabitis, ad ipsam parasiti uitam nos conferamus, excu
 rientes atq; comparantes illū. Primum igitur quis est qui

impetum sustineret: at para
 situs earundem uim atque fe
 rociam fidenter expectat,
 ac sine negotio compescit,
 quippe qui easdem in conui
 uis contemnere didicerit.
 Sed neque ceruus neque sus
 setis inhorrescens parasiti
 conterret, sed sue aduersus il
 lum dentes acuate, parasi
 tus aduersus suum contrā a
 cuit terribilis. Ceterum le
 pusclos magis infectatur,
 quam ullus canis uenaticus.
 Porro autē in conuiuio quis
 cum parasito certamen susci
 peret, aut iocos ciente, aut
 comedente? Et quis magis
 conuiuiarum tristitiam di
 scuit? an ille cantillans ri
 dicula, et ludens diēternis:
 an homo potius nihil ridens,
 in sordida tritaq; lacerna ac
 cumbens, terram tristis in
 tuens, quasi ad lectum, non
 ad symposium iuocatus ue
 nit?

τὴν μὲν παράσιτον, ἀὲ δὲ
 ξυς καταφρονέοντα, καὶ ἔδω
 μέλου αὐτῷ, ὡς οἱ ἄνθρωποι
 οἶοντα. περὶ ῥήτορας ἢ καὶ
 φιλοσόφους ἔννοιαι τις αὐτῷ, ἢ τι-
 νὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύ-
 φῳ καὶ δόξῃ βιβντας, καὶ ἢ
 δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τάτου
 αἰσχρόν ἔστιν, ὡς ἀργυρίου. καὶ
 ὁ ῥῆς παράσιτος οὕτως ἔχει
 πρὸς ἀργύριον, ὡς ἐν αὐτῷ
 ἔστι πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγρια-
 αῖσι ψεύδους ἀμειλῶς ἔχει,
 καὶ ἔδω αὐτῷ δοκῶ δια-
 φορεῖν τὸ χρυσοῦς τὸ πυρρὸς.
 οἷον μὲν ῥήτορας, καὶ ὁ δει-
 νότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσο-
 φῶν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ
 οὕτω διάκρινται παροδομαί-
 νως, ὡς τῶν μέλισσαι νῦν οὐ
 δοκιμῶντων φιλοσόφων (περὶ
 ῥῆς γὰρ τῶν ῥητόρων, τί δὲ λῆ-
 γαν;) ὁ μὲν δυνάστην δι-
 κλω, δώροισι ἐπ' αὐτῇ ἰάλλω, ἀλ-
 λ' ὁ δὲ μετὰ δὲν σοφιστῶν, αἷς
 πράττει τὰς μενοειδόμενους,
 maximam sibi nunc conciliarent & opinionem, & au-
 thoritatem philosophi. De rhetoribus quid multa attinet
 dicere? cū ille corruptus largitionib. causam orare soleat,
 alius dicendi artē profitens à discipulis mercedem exigit.

non uidet parasitū unquam
 non contemptorem esse glo-
 ria, quippe cui nihil curae
 est quam de se homines opi-
 nionem obtineant? At uerò
 ipsos rhetores atque philo-
 sophos non saltem illorum
 aliquos, sed in uniuersum
 omnes, fastu atque gloria
 transuersos agi quispiā in-
 uenerit, ac non tantum glo-
 riaē deditos, sed quod ad huc
 turpius est, argenti siccitatis
 simos. Sedenim parasitus
 hoc erga pecuniā affectus
 est animo, quo non aliquis
 negligentiore erga lapillos
 passim proiectos in littore
 animatus est. Ac nihil illi
 inter aurum & ignem ui-
 detur esse discriminis. Rhet-
 ores autem, & quod ab-
 surdus est, etiam illi qui phi-
 losophiae professione se uen-
 ditant, tam auide argento
 inbiant, quasi hac ratione

Terium

ἡ δὲ παρὰ τῷ βασιλεῖς ἵκετο
τῷ σωῆναι ὁμοίως μισθὸν αἰ-
τῶ, καὶ ἐκ αἰσχυρῶς. ἵτις περι-
σβύτης αὐτῶν διὰ τὸτε ἀποδο-
μῆ, καὶ μισθοφορῇ, καθάπερ
Ἰσίδος ὁ Σκύθης αἰχμάλωτος.
καὶ ἐπὶ αὐτῷ τὸ ὄνομα αἰσχυ-
ριται, ὅτι μισθὸς ἐλαμβάνει.
ὑποίς δ' αὖ ἐ μόνον ταῦτα
πρὸ τῶτος, ἀλλὰ καὶ ἄλ-
λα πάθη, εἰς αὐτὸν καὶ ἐρ-
γὰς καὶ φθόνους, καὶ παντοί-
ας ὑποθυμίας. ὅ γι μὲν παρὰ
οἱ ἐξω τῶτων ὄντι ἀπαύ-
του· ὅτι γὰρ ἐργάζεται δι' ἀ-
νηλικίας, καὶ ὅτι ἐκ ἑστῆς αὐ-
τῷ ἵτις ἐργιόδιον. καὶ ἐὰν ἀγα-
παιτύσκει ἀίπορι, ἐργῇ αὖ
τῷ χαλεπὸν μὲν, ἐπὶ σκυ-
θροπὸν ἐπὶ ἀποργάζεται,
μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ οὐ-
φραίνει τὸς ξυώοντας. ἀνὰ
τῷ γι μὲν ἡνίκα πᾶσι, ἵτις
neque irascitur, propter animi tolerantiam, tum etiam
q̃ illi nemo sit cui irasceretur. Atq; etiā si quando uictus mē-
tis impotentia indignatur, nihil tamen mali aut iniuriæ, i-
racundiæ impulsu designat perperā: quin potius risum o-
mnibus eius excarescentia excutit, ac oblectamento est con-
uersantibus. Minime uerò omnium perturbatur, tristitia aut
ulla mentis molestia discruciat. Etenim tam præsens illi

Tertius à rege similiter præ-
mium flagitat, non ob aliud
nisi quòd cum illo conuersa-
tionē societ: nec pudore suf-
funditur. Est præterea alio-
us qui iam ætate confectus,
non ob aliud peregrē profi-
ciscitur, quàm ut lucrum fa-
ciat, aut stipendio mereat,
non aliter atque Indus quio-
spiam aut Scyiba captiuus.
Neque eundem pudet nomi-
nis, quòd merces sit illud
quod accipit. Non ὁ solum
uerò his uitijis eos inuenies
obnoxios, sed sunt adhuc a-
ly degeneris animi affectus,
quibus sunt plenissimi, nem-
pe molestæ perturbationes,
iracundia, inuidia, ac
omnis generis concupiscen-
tiæ. Parasitus autem his o-
mnibus uacans affectibus,
para-

ἢ τίχνης παρασκευάζουσι
 αὐτῷ, ἢ χρηρίζουσιν, μὴ ἔχον
 ὑπὸρ' ὅτε λυπηθῇ. ἔτι γὰρ χρὴ
 μακάρεσσιν αὐτῷ, ὅτι οἶκός, ὅ
 τι οἰκίτης, ὅτι γυνὴ, ὅτι παῖ
 δός, ὣν διασθερομένων, πάν
 τος αὐτάγῃ ὅς τι λυπηῖσθαι τ'
 ἔχοντα αὐτὰ, ἐπὶ αὐτὰ ἀ
 πόλλυται. ἠδὲ θυμὸς ἔτι δό
 ξης, ὅτι χρημάτων, ἀλλ' ὅ
 δὲ ὁράουσι τινός. Τυ. ἀλλ', ὅ
 σίμων, αἰεὶ γιγνόμενα ῥο
 φῆς λυπηθῆναι αὐτόν. Πα. ἀ
 γνοῶς, ὅ τι χυκίει, ὅτι δὲ ἀρ
 χῆς ἐπὶ παρῆσι τίς ἐστιν οὐ
 τός, ὅστις ἀπορεῖ ῥοφῆς· ἐπὶ
 γὰρ ἀνδρείος, ἀπορία ἀν
 δρείας ὅστις ἀνδρείος· ἐπὶ φρό
 νιμος, ἀπορία φρονῶν ὅστις φρό
 νιμος. ἄλλως γὰρ ὅτι παρά
 σιτος ἂν ἔν, πρὸς αὐτῷ ἔν
 μιν πρὶ παρσίτου ἵστην ὄν
 τός, ὅχι μὴ ὄντος. αἱ δὲ μὴ ὅ
 ἀνδρείος ἄλλως, ὅ παρσίτος
 ἀνδρείουτος, καὶ ὁ φρόνι
 μός, παρσίτος φρονήσιμος, ἢ
 possit. Nos enim de eo qui
 mur, nō de eo qui solū parasiti
 fortis nō alia ratione, q̄ prae
 piens praesente sapientia sap

ἡπαράσιτος δὲ, παρσις τὴν
 παρσιτικὴν παρσίαν ἔχει.
 οἱ δὲ γὰρ τῶν μὴ ὑπάρχοντων,
 παρὶ ἄλλης τινός, καὶ ἔχει
 παρσίαν ἡγεσίαν. Τῶν δὲ
 καὶ ἡλικίᾳ ἀπορροῶν παρ-
 σίτες ῥοφῶν. τὰ, ἰσχυρὰ, ὡς
 ἔστι ὡδὶ τῶν, ἔστι ἐν ἄλλῃ ἰ-
 σίᾳ, ἔστι λυπαρὰ αὐτῶν, καὶ μὴ
 καὶ πάντων ὁμοῦ φιλόσοφοι καὶ
 ῥήτορες φοβόνται μάστιγα, τὸς
 γινοῖτο πλάττει αὐτῶν ὡς τις
 αὐτὰ ἐξ ὧν προΐοντες, ἐκ
 αὐτῶν δέπειν, εἰ μὴ ἰσοβιῶντο,
 ὑπὸ μὲν καὶ καὶ τὰς δύρας
 καὶ μάστιγα ἰσχυροῦς ἀποκλεί-
 στας, καὶ τις ἄρα νύκτωρ ἰ-
 σχυροῦς αὐτοῖς, διδύ-
 τας ὅς δὲ πῶς θύρας τῆς δομοῦ
 τίς προσέθισεν, ἀπὸ καὶ τῶν,
 ὡς μὴ ὑπὸ αὐτῶν αὐτοῖς.
 γινόμενα ὅς ὅσον νύκτωρ, ἔστι
 τι μᾶλλον θεωρεῖται, εἰ μὴ
 γινόμενα. καὶ καὶ ὁρμίας
 ὅς ἀπὸν, αὐτῶν ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς
 φοβῶν

parasitum, nisi parasitandi
 facultas suppetat, parasitum
 esse posse. Quare nisi hoc il-
 li suppeditatum fuerit ab al-
 io, nequaquā parasitus exi-
 stimandus est. TYC. Proinde
 de parasitus nunquam ali-
 menti laborabit inopia?
 PAR. Ita quidem apparet.
 Itaque neque huius neque alte-
 rius cuiuspiam rei gratia dis-
 cruciatur animo. Verum om-
 nes ad unum philosophi
 pariter atque rhetores, ma-
 ximo semper in metu sunt.
 Illorum igitur plurimos ple-
 runque ligno armatos in pu-
 blicū prodire videmus: quod
 procul dubio non facerent,
 nisi armatos metuerēt. Quid
 quod etiam ianuās probe op-
 pressatas concludunt, metu-
 entes ne quis noctu domum
 ingressus, illis perniciem ma-
 chinetur. At parasitus edi-
 culæ suæ ianuā quidem clau-

dit, sed planè incuriosè et temere, ne uidelicet uenti uiolen-
 tia irrucens aperiat. Caterum noctu orto tumultu, nō ma-
 gis animo timore cōcutitur, q̄ si nullus exitisset. Præterea
 per sola loca iter faciens, nullo accinctus gladio ambulat,
 nihil

φοβῆται γὰρ ἔδην ἑδάμῃ. φι-
λοσώφους δὲ πολλὰ κινεῖ εἶδεν ἐν
γῶνι, ἑδρῆς ὄντος Διανῶ, τίς αὖ
ἐνδοκιδασμοῦς· ξύλα μὲν γὰρ
ἔχουσι, καὶ αἱ βάλανοι αὖ ἀπὸν-
τῶν, καὶ ἐπὶ ἄριστον. παρασί-
τῳ μὲν τοι ἑδρῆς ἔχει κατηγε-
ρῆσαι μοιχεύον ἢ βίαν ἢ ἀρπα-
γῶν, ἢ ἄλλῃ τι ἀδίκημα ἀ-
πλῶς ἐπὶ ὃ γὰρ τοιοῦτος, ἐν αὖ
ἐν παράσιτος, ἢ ἄλλ' ἱαντὸν
ἐκείνῳ ἀδικεῖ. ὥς ἂν αἰσχρὸν
σας τύχει, ὅμα τῷ ἀδικήμα-
τι, καὶ τῷ νόμῳ μεταλαμβάνει
τῷ ἀδικήματι. ὅσοι οὖν δι-
ὲ κακὸς, ἢ τὸ ἀγαθὸς, ἀλλὰ
φῶντος εἶναι λαμβάνει, οὗ-
τως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἵαν-
τι ἀδικεῖ· αὐτὸ μὲν τῷτο, ὅπως
ᾄδην, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει
καὶ ἡ, δὲ ἀδικεῖ. ἀδικήματα
ἢ τῶν αὐτῶν ῥητόρων καὶ φιλο-
σόφων ἀφθονα ἢ μόνον ἱσμεν
αὐτοῖς

nihil enim prorsus uffiant
gentium metuit. At ego sæ-
penumero uidi pbilosophos
nullius periculi ne suspicio-
ne quidem existente arcus
apparantes. Semper enim
baculis et armati incedunt,
atque etiam si quando in
balneas lotum abeunt, aut
uocat; ad prandium. Nullus
uerò est, qui parasitū aut
adulteri, aut uolentia, aut
rapina, aut alterius cuiuspi
am delicti insimulare possit:
quoniā qui talib. uitis esset
contaminatus, iam non am-
plius parasitus foret perbi-
bendus, sed se ipse grauissi-
mæ iniuriæ exponeret. Ita-
que adulterium flagitiosè
commitens, unā cum perpe-
trato delicto etiam flagitij
nomen incurrit. Quemad-
modum autem qui impro-
bus fuerit, non bonus sed malus habendus est: sic quoque pa-
rasitus si quid turpiter in se admiserit, illud ipsum quod fue-
rat abiecit, assumit autem id quod deliquit per flagitium.
Ceterum eius generis praua facinora permulta extant à
philosophis et rhetoribus turpissimè perpetrata, quæ non
nobis tantum comperta sunt, utpote quæ nostro tempo-
re

αὐτοῖς γιγνέσθαι καὶ ἡμᾶς,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολο-
 γημύλια ὑπομνήματα ἔχοντες
 ὅν ἡ δίκη σου. ἀπολογία μὲν γὰρ
 Σουκράτης ὄντι, καὶ Αἰσχίνου καὶ
 Υπρίδου καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν
 πλάτωνος σχιδίων τοῖς ῥητόρων καὶ
 σοφῶν παρασίτου ἢ ἐκ ἑστῆς ἀ-
 πολογία, καὶ ἔχει τις ἀπὸν δι-
 κῶν πρὸς παρασίτου τινὲς γι-
 γραμμένῳ. Τῷ, ἀλλὰ τὸ Δία,
 ὃ μὲν βίβει τὴν παρασίτου πρῶ-
 τῶν ὄντι τὴν τῶν ῥητόρων καὶ τῶν
 φιλοσόφων, ὃ ἢ λαύαται φά-
 λισθαι. ΠΑ. πάνυ μὲν ὅν
 τὸν καυτίον, παρακαλῶ δύλα-
 μίσθαι. φιλοσώφει μὲν γὰρ
 ἰσχυρὸν ἀπαύτας, ἢ τὸς πλά-
 τῶν, κακὸς κακῶς ἀπεικονί-
 ται· τὸς μὲν ἐκ καταδίκης ἐκ-
 λυπῶνται ἀπὸ τοῖς μεγίστοις ἀ-
 δικήμασι, φαρμάκων, τὸς δὲ
 καταπραδύντας τὸ σῶμα ἀ-
 πάν, τὸς ἢ ἀπὸ δυσχερείας φθι-
 νέσθαι.

re saltem designata forent,
 sed libris editis relicta monu-
 menta habemus; eorum faci-
 norum quorum illi auctores
 extiterunt. Exiat apologia
 Socratis, extat Aeschini, at
 que Hyperidae; neque nō De-
 mosthenis. Ac ferme pluri-
 morum rhetorū atque phi-
 losophorum defensiones e-
 tiam hodie legūtur. At nul-
 la extat parasiti apologia;
 nec ullus est qui pro uero
 affirmare possit, parasito
 iniuriarum scriptam esse
 dicam. TYC. At Y per Io-
 uem parasitus meliori quā
 rhetores atque philosophi
 uiuendi conditione fruitur,
 fato tamen deteriore absu-
 mitur. PAR. Equidam lon-
 ge diuersum est quod dicis;
 nam & fato multo felicio-
 re functus ē uiuis migrat pa-
 rasitus. Quippe compertē

exploratum habemus, philosophos fere omnes, aut il-
 lorum maximam partem; malo extinctos esse exitio,
 nonnullos condemnatione iudicij in maximis flagitijs ma-
 nifesto, deprebentos, & sumpto ueneno; alios toto cor-
 pore exustos, plerosque urinandi difficultate absumptos;

Et alios

νήσανται, τὸς δὲ φυγόν-
 τας παρασίτους ἢ θάνατον ἢ
 δαίς ἔχει τοῦτον ἀπᾶν, ἀλ-
 λά τὴν σὺνδαιμόνιστον, φα-
 γίντο καὶ πίνοντο, ἢ δὲ τίς
 καὶ δολῶ βιάσθαι τιτυλονται
 καὶ θανάτῳ, ἀπειλῆσαι ἀπὶ
 θανάτου. Τυ. ταῦτα μὴ ἰκανῶς
 διημιλλεσθῆσαι τὰ πρὸς τὸς
 φιλοσόφους, ἵνα τῷ παρασίτῳ
 τε, λοιπὸν ἢ, ἢ καλὴν καὶ λυ-
 σιτικὴν ὅτι τὸ πᾶν τὸ τοῦ
 βίβοντι, παρὰ λίσαν. ἡμῶς
 μὴ γὰρ δολῶσιν, ὥσπερ εὖ
 βγυζόντες καὶ χαρὶς μὴν, βί-
 βον αὐτοὺς οἱ πᾶσι τοῖς καὶ εἶναι
 τὸ τοῦ αὐτοῦ τῷ βίβοντι.
 Πα. ὡς ἐλπίδα γὰρ σοὶ, ὦ Τυ-
 χιάδῃ, ταῦτα ἢ μὴ δύνανται
 γινώσκων, ὅτι πᾶσι καὶ ἄ-
 νδρ, ἢ καὶ τὸ γύγῃ χρυσίου ἔχει,
 μόνον ἰδιῶν, πίνοντες ὅτι, καὶ
 πρὸς αὐτὸν παρασίτους, πῶς
 καὶ δολῶ καὶ ὥσπερ στρατιώτης
 καὶς ἐπὶ τῷ, ἀτιμότης καὶ
 ἰδιῶς αὐτὸν περὶ τῶν, καὶ
 etiam si Gygis ἢ opulentiam possideret, solum edentem esse
 pauperem? Atque ille progrediens in publicum non comitan-
 te parasito, mendicem est. Et quemadmodum miles sine ar-
 mis habetur despectior, et uestis sine purpura milior, et

alios ex fuga retractos
 atque occisos. At quis
 tandem tali quopiam exitio
 parasitum sublatum esse re-
 ferre potest? sed mors feli-
 cissima ferè illi contingit e-
 denti atque bibenti. Quod
 si quis etiam uiolenta morte
 defungi uidetur, mortuum
 auolasse creditur. TYC.
 Hæc et equidem satis supero
 que tibi pro parasito contra
 philosophos decertata sunt.
 Superest ut et illud expli-
 ces, num honesta et utilis
 sit hæc alenti possessio. Si-
 quidem opulentiores mihi
 uidetur parasitos alere, tan-
 quam officiosi, et beneco-
 le gratificantes illorum te-
 nuitati: quod ego ei qui ali-
 tur, dedecus esse existimo.
 PARR. Quam simplici-
 ter fatuum te esse constat, ὅ
 Tychiade, si hoc nequeas in-
 telligere, hominem diuitem
 equum

ἵππος αὖθις φαλαγγῶν, οὐτὴν καὶ
πλάσιον αὖθις παρασίτου, ἵνα
πεινὸς τις, καὶ οὐτελὲς φάιν-
ηται· καὶ μὴν ὁ καὶ πλάσιον κα-
σμάται ὑπὸ αὐτῆς, τὴν ἡ πα-
ράσιτον πλάσιον ἰσχυροῦς κα-
σμά, ἄλλως τὶ ἐδιδόκειτο αὐ-
τῷ ἔσθην ὡς οὐ φῆς, τὸ παρα-
σιτῶν, ἵνα αὐτὸν δαυνοί, ὡς
ἐκράτῃσι χάριν. ὅπως γὰρ
μὴν τῷ πλάσιον τὸ τοῦ λυσίτι-
λῆς ὅτι, τὸ τρίτον τὸν πα-
ράσιτον, ὃ γὰρ μὴ τὸ κα-
σμάσαι ὑπὸ αὐτῆς, καὶ ἀσφα-
λας πολλὰ ἐν τῷ τῷ δρυφῶ-
ριος ὑπάρχει· ὅτι γὰρ μὴ καὶ ῥα-
δίως αὖθις ὑπὸ χερσὶ τῷ
πλάσιον, ἥτοι ὁρῶν παρὶ τῷ α.
ἀλλ' ὅτι αὐτὸ ἀποδόνει φαρμά-
κῳ ὑδάτι, ἔχον παράσιτον·
τίς γὰρ αὖθις ἰαμβόσις ἐπιβασὶ
σαῖσι, τῶν περιδιδόντος καὶ
προπίοντος; ὅτι ὁ πλάσιος
ὅχι κασμάτῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ
ἐν τῷ μεγάλῳ κινδύνῳ ὑπὸ
τῷ παρασίτῳ ὁφίσταται. οὕτω
μὴν ὁ παράσιτος διὰ φίλο
mandente atque praeibente! Itaque diues non tantum
a parasito ornatur, sed eius quoque opera a maximis pe-
riculis tutus conservatur. Ita enim parasitus propter chari-

equus sine pbaferis leuiori
sic etiam diues egregie et
ampliter nummatus, longe
apparet sine parasiti satelli-
tio humilior atque contem-
ptior. Atqui parasitus quo-
que non parum ornamento
est diuiti, diues parasito non
item. Alioqui neque probum
est, ut tu ais, huic parasita-
ri, ut praestantiori deterio-
rem. Quod autem opulento
utile sit parasitum alere,
praeterquam quod orname-
tum non vulgare illi adiun-
git, etiam securitatem mul-
tam parasiti praesentia et
comitatus diuiti suppeditat.
Neque enim quispiam teme-
re pugna adoriatur diuitē,
qui hunc illius lateri assi-
stentem conspexerit. Sed ne-
que metuendum est eum ve-
neno perituum, qui parasiti
tuum conuiuiam habuerit.
Quis enim auderet insidij
petere quempiam hoc prae-

στειγάζει, πάντα κινδυνεύει-
 ωμελέει, καὶ ἐκ αὐτῶν παραχα-
 γεύσαι τῷ πλοσίῳ φαγῶν μέ-
 νει, ἀλλὰ καὶ ἀποθανῶν αἰ-
 ρᾶται συμφαγῶν. Τυ. πάντο-
 τε μοι δοκῆς, ὦ Σίμων διει-
 ξυλῶν, ὑπερβῆσαι ἐμὴν τῆς
 σικαντῆς τύχης, ἐχ' ὅσον ὁ αὐ-
 τὸς ἱφαισθεύς, ἀμειλίχτος ὢν,
 ἀλλ' ὅσον αὐτὸς ἐπὶ τῷ με-
 γίστῳ γυγνυμνασμελῶν λαι-
 ωδῶν, ἀμὲν αἰσχρὸν αὐτὸ τὸ ἴδι-
 ον μάστιγι τῆς περσικῆς, ἐ-
 δέλωμα δὲ παύειν. Παύειν δὲ τί-
 ῳ ἀποκρίσει, ἵνα σοι ἰκανῶς δι-
 γλωσσῶμαι, καὶ περὶ πάν-
 των αὐτὸς ἀποκρίσασθαι πρὸς
 τὸ ὀρθώμενον, ἢ ἄρτιτα εἶναι.
 φέρει γὰρ, ἢ εἴτερον οἱ παλαιῶν
 πικρῶς. Τυ. φερόμεν. Πα.
 τίς, ἢ δὲ σιτυῶναι ἐχ' ἰδίαν.
 Τυ. ναι. Πα. ἐν αὐτῷ καθυμνῶμε-
 νον τὸ παρασιτῶν, ὅτι ἐκ ἀλ-
 λου ἐστίν. Τυ. τὸτο γὰρ, ὦ Σίμων,
 ὅτι, δ' αἰσχρὸν φαίνεται. Πα. φέ-
 ρει δὲ, πάντων ἀποκρίσασθαι μοι πρὸ
 cabulo. P A. Quid autem, σιτυῶναι, nonne alere? T Y. Sane
 uero. P A R A S. Est ergo in confesso, neque aliud esse pa-
 rasitari. T Y C H. At illud ipsum Simo est, quod tur-
 pe esse apparet. P A R. Age iterum mihi responde, quid tibi

tatis affectionem qua diuitem
 ex animo cōplectitur. omni-
 bus semet obiecit periculis.
 Neque tantū concedit solum
 cibū sumere, sed unā quoq;
 edens exoptat oppetere. T Y.
 Omnia mihi, ὦ Simo, satis di-
 ferte differuisse uideris, nec
 quicquam quod ad artem tu-
 am commēdandam pertinet
 pratermisisti: neque ut tu di-
 xisti, ad hanc rem inexerci-
 tatus accessisti, sed planē o-
 mnium instructissimus atq;
 exercitatissimus. Q Quod re-
 liquum est, scire gestio an pa-
 rasiti compellatio nō turpis
 & dedecorosa habenda sit.
 P A. Vide quod responsionem
 à me exigas, si sufficienter su-
 per his uerba tibi fecisse ui-
 deor. Responde uero mihi
 uicissim ad quæstionē, si re-
 ctè factum existimas. Age
 εἴτερον prisca illi quo uocariūt
 nomine? T Y. Alimenti uo-
 cabulo. P A. Quid autem, σιτυῶναι, nonne alere? T Y. Sane
 uero. P A R A S. Est ergo in confesso, neque aliud esse pa-
 rasitari. T Y C H. At illud ipsum Simo est, quod tur-
 pe esse apparet. P A R. Age iterum mihi responde, quid tibi
 disci-

εἴη σοι δοκῶ διαφέρειν, καὶ
 προκαλεῖσθαι ἀμφότερον, πότε-
 ρον αὖ αὐτὸς ἔλαιο, ἀφ' ἧς τὸ
 πλῆν, ἢ τὸ παραπλῆν; Τυ.
 τὸ παραπλῆν ἴσως. Πα. τί
 ἦ, τὸ βίχην, ἢ τὸ παραβί-
 χην; Τυ. τὸ παραβίχην.
 Πα. τί ἦ, τὸ ἐκπύον, ἢ τὸ
 περιπύον; Τυ. τὸ ἐκ-
 πύον. Πα. τί ἦ, τὸ ἀκον-
 τίον, ἢ τὸ παρακοντίον;
 Τυ. τὸ παρακοντίον. Πα. ἐ-
 κὼ ὁμοίως ἴδ' ἔλαιο καὶ τῷ ἰ-
 δίον μᾶλλον τὸ παρασιτῶν.
 Τυ. ὁμολογῶν ἀνάγκη. καὶ σοι
 λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀ-
 φίστα καὶ ἰῶ, καὶ μετ' ἀρι-
 στον, μαθησέμεθ' ἥτις τίς
 χυλῶ, οὐδ' ἐμὲ αὐτὸς διδάσκει
 διδάσκων, ἀφθόνως, ἵνα καὶ
 πρῶτον μαθητὴς σοι γίγνη-
 μαι. φασὶ ἦ καὶ τὰς ματόρας
 μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν
 τέκνων.

mus tibi ero discipulus. Perhibent autem & ma-
 tres primam prolem adamas-
 re impensim.

discriminis esse uidetur, aut
 utrisq; propositis utrum ele-
 cturus esses, num nauigare,
 an adnauigare? TY C. Ego
 quidem eligerem adnauiga-
 re. P A R. Quid autem, cura-
 rere, an adcurrere? TY. Ad
 currere. P A R. Quid autem
 equitare, an adequitare?
 TY. Adequitare. P A R.
 Quid autem, iaculari, an ad
 iaculari? TY C. Adiaculari.
 P A. Proinde non alia quoq;
 ratione pro edere parasi-
 tari sat scio quoque eligeres.
 TY C. Velim* nolim sen-
 tentia tua refragari nō pos-
 sum. Ac te quidem in poste-
 rum, ueluti pueri, & sub au-
 roram & a prandio acce-
 dam, arti tuæ perdiscendæ
 operam daturus. Tu uerò eo-
 andem docebis citra inui-
 diam, ingenuè, quoniam pri-

ANNOTATIONES. GILBERTI COGNATI

Annotationes.

ARGUMENTVM.

Lucianus hic in argumento ἀδίσκῳ καὶ ἀτόκῳ, exercendi ingenij gratia ludit. quod ueteres sophistas facere solitos esse scribit Gellius, ut ostenderet nihil esse tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile, & nihil esse tam horridum, tam incultum, quod non splendescat oratione, & tanquam excolatur, teste Cicerone. Persuadet autem & astruit, parasiticam esse artem non inhonestam & incommodam, si quis ea rectè uti nouerit. Cuius usum si quis requirit, à Terentiano Gnathone discat, ut quicquid dixerint homines, laudet: & si quid negarint, neget, & illis ultro arrideat. Denique ipsemet sibi imperet omnia assentari, quando hic quæstus nunc est longe uberrimus: donec etiam multo usu abstrusiora huius artis mysteria cognoscat. Nemo iàda ueritatis est patiens amplius, quia acerbæ auditu est. Deponat itaque omnem illam priorem cui assucuerat, libertatem, ac præter genium suum omnibus. Euge illud dulcisonum occinat, & illud: Dixti pulchrè. præterea: Facetè, lepidè, lautè, nunquam uidi melius. Breuiter ut homo erit, ita morem gerat, ita se ad eius mores attemperabit. Parasiti porro nomen apud ueteres honorificum erat, ac minimè ignominiosum. Id quod ex Plutarcho licet intelligere. Sic enim ille scribit in Solone: ἰδιὸν δὲ τοῦ σολῶντος, καὶ τὸ πρὶ τῆς ἐν δημοσίῳ τήνης; ὡς αὐτὸς παρασίτην λέλειπεν: id est, Est autem & hoc à Solonis institutis in publico, plebi conuiuium exhibere, quod is appellat παρασίτην, quasi dicas, ad cibum sumendum accumbere. Athenæus item lib. 6. Dipnosophistῶν, auctoritate Polemonis Samij, Heraclidis, Mopseatis ac aliorum cōplurium, ostendit parasiti nomen non aspernandum, nec inglorium apud ueteres extitisse, quod & ex varijs & antiquis inscriptionibus probat, quarum & hæc una fuerit, ἑρχέταις ὁ παρασίτοι ἀνέθισαμ. Cætera studiosus apud Athenæum iaueniet. Huc pertinet quod Thomas magister scribit in Aeticismis: παρασίτης ὁ τοῖς δημοσίῳ σιτημῖνες ἐν τῷ πρῳατοῖν ἁττικοῖς μόνον τοῖς ἐν ταῖς τοῖς πλεσίωμ τραπίζμας παρατρέφειν καὶ ὀλέακας: id est, parasitos non tantum appellabant Attici adulatorēs

adulatores illos qui apud diuitum mensas nutriuntur, sed & eos, qui ob rem egregiè gestam publico sumptu in Prytaneo alebantur. Cuius & interpretes Aristophanis in Equitibus meminit, οὐδὲ μουσικῇ ἰκίοταμαι: id est, ne musicam quidem scio. Apud eundem in Auibis Sycophanta similiter excusat suam professionem: τί γὰρ ᾄδω, οὐκ ἄν τι οὐκ ἰκίοταμαι: id est, quid quæso facerem, quando fodere nescio. Idem in Vespis: Εὐγνώστῃ, ὡς ἄν τις γὰρ οὐκ ἰκίοταται: id est, ignosce, neq; enim canere edoctus est. quasi dicat, res quarum imperitus artium, furto tantum rem parat. Diogenes cùm uideret mures ad mensam suam accurrentes, exclamabat: Ecce & Diogenes suos habet parasitos. Legitur Epigramma Ioan. Alexandri Brassicani nostri, quod cum huius dialogi argumentum ferè habeat, hæc dignum duxi ut ascribatur.

*Quæ Plauti scortum, nitidi quæ Gnatho Terenti,
Per cuneos multo sæpe lepore mouent.
Omnia nempe assentari quæstum esse probatum:
Tum digiti ad crepitum cuncta negare leuem.
Esse itidem incundum alienam inuisere mensam:
Usque adeò multis uina aliena placent.
Luciani illa hilaris Simon dum singula confert,
Longè equidem melius, fusius atque docet:
Immo etiam expressum uideas de musca elephantum,
Adde & Socraticis cuncta probata modis.
Usque adeò nihil esse potest tam uile iacensq;,
Quod non ingenij tollere dona queant.
Ingenium credas imponere posse Colosso,
Pigmeum adiuncti uiribus eloquij.
Cætera Lucianus per se tibi dicet abundè,
Dum uarijs miscet seria ubique iocis.*

a Siue serui, siue ingenui.) Summa personarum diuisio hæc est. Serui aut nascuntur, aut fiunt. Nascuntur, qui ex ancillis nostris nobis gignuntur. Fiunt aut iuregentium, id est, ex captiuitate, aut iure ciuili, ueluti quum homo liber maior uiginti annis, ad participandum precium se uenundari passus est. Ingenui sunt, qui simulac nati sunt, liberi sunt, nondum seruitutis iugum experti, ut Libertini.

b Tum alij sunt utiles.) Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἄλλοι μακρὶνο δὲ ἢ ἐνθυμιῶσαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὐτῷ μόνον γίνεται, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μὲν τι ἢ πατρὶς μερίσεται, τὸ δὲ τι οἱ γνησάμενοι, τὸ δὲ τι οἱ λοιποὶ φίλοι: id est, uerū, & hoc te considerare cōuenit, neminem omnino nostrū sibi solum natum esse, sed ortus nostri partem sibi patriam uendicare, partem parentes, partem etiam amicos. Quam sententiam & Cicero in Officia sua retulit. c Videlicet musicæ.) Antiquitūs nihil eruditum habebatur sine musica. Vnde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primū instituebantur iuuenes Athenis, teste eodem Luciano in Gymnasijs. d Medicinæ.) De huius artis excellentia, uide Abdicatum Luciani, paulo ante finem, & Erasmi nostri Encomium medicæ artis. Homerus Iliad. A. cūm medici dignitatem explicare uult, ait:

Ἰατρός γάρ τις ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιν ἄλλων. id est,

Vnus homo medicus multis æquandus honore.

e Geometrix.) Hanc Lucianus in Hermotimo uocat admirandam. f Nam à philosophiæ studio.) Philosophiæ hypotyposis graphica habetur in Piscatore: laus, in Nigrino. g Architectonicam.) Architecturam disciplinam tanquam libero homine dignissimam, Vitruuius libro 1. capite 1. multis laudibus euehit. Architecturam porro pulchræ domus, habemus in Encomio domus. h Inopinata.) Id est, admirabilis. Cicero libro 3. Academicarum quæstionum 4. paradoxa interpretatur admirabilia, Quintilianus lib. 9. Inopinata. Extat hoc nomine libellus Ciceronis inscriptus. Hæc autem quia discrepant ab opinione populari, admirabilia uidentur. Vide Aul. Gellium libro 19. cap. 12. i Insaniam deam.) Pulcherrimum ac uerè Lucianicum commentum. Nam quemadmodum Homericus quidam horos omnem noxam ac perniciem in Athen reijciunt, ita insanus si quid parum rectè fecerit, statim habet cui peccatum imputet, nempe insanix, quas mystas suas nonnunquam à grauib. supplicijs liberat. Ouidius Tefiphoni furis comites adiungit, Insaniam, Terrorem, & Pauorem. k Phidiam statuarium.) Phidias Atheniensis fuit statuarium insignis: floruit autem Olympiade 83. Plin. lib. 34. Naturalis historiæ. l Phidias Iouē à se fabricato.) Pomponius Mels libro 2. In Achaia, inquit, quondam Pifx Ocn-

mai, Elis & numen delubrumque Olympij Iouis, certamine Gymnico & singulari sanctitate, ipso tamē simulachro quod Phidiaz opus est, maximè nobile. Plinius de Ioue Olympio: Quē nemo, inquit, æmulatur: propter scilicet excellentiam. Et alibi, hoc est lib. 36. Phidiam, inquit, clarissimum esse per omnes gentes, quæ Iouis Olympij famam intelligunt, nemo dubitat. Sedenim de Ioue Olympio omnia plena: nam non modò poetæ, sed & cæteri scriptores, ut Vitruuius, ut Strabo lib. 8. ut Valerius Maximus lib. 3. capite De fiducia sui: & Macrobius libro 5. Saturnalium. Phidias cum simulachrum Iouis Olympij præstantissimè absoluisset, interrogatus ex quo exemplari uultum Iouis tam insigniter expressisset: respondit, se Homericis uersiculis tanquam magistro usum fuisse. Extant autem ij Iliad. α.

ἢ ὁ Λυκὸν σὺν ἰπ' ἀπ' ὀπίσθῃ μύρον λεγόμενον.

De Phidia alia quædam annotauimus in Imaginib. m Dion philosopho.) Dion Alexandrinus natione, præcipuam in philosophia laudem est consecutus. De cuius præstantia lege Suidam Philostratum in Sophistis, & Synefium in libello de laude Caluitij. Huius quoque mentionem fecit Lucianus in Peregrino. n Ad hunc enim modum speciatim.) Hoc Plato docet in Cratylo, & post eum Cicero noster lib. 1. Officiorum. o Ars est.) Confirmatio à finitione artis, quæ est apud Aristotelem libro 6. Moralium. Hanc Diomedes libro 2. Ciceroni adscribit. Hac proposita parasitus argutissimè inde colligit, Parasiticen esse artem. Deinde probat minorem, secundum partes finitionis. p Ollæ uitiosæ.) Vt ærea uasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Itaque Diogenes aiebat sibi uideri mirum, quod cū ollam aut oþerculum non emerent homines nisi pulsu ac tinnitu exploratum, in emendo homine solo aspectu essent contenti: significans hominem nulla ex re melius cognosci quàm ex oratione. Vt igitur qui uas fictile teruncio parant emere, digito pulsant, atque ex tinnitu reddito dignoscunt, sit ne integrum, probæ argillæ, ac bene coctum: ita priusquam minis emant hominem, oportebat ad dicendum prouocare, atque ex oratione deprehendere qualis sit. Huc allusit Persius Satyræ tertia:

-- Sonat uitium percussa malignè.

Kkk & Respon-

Respondet viridi non cocta fidelia limo. Et rursus in s.

-- Pulsu dignoscere cantus

Quid solidum crepet, & picta tectoria lingue.

q Argentarios, seu nummularios.) Ἀργυροπικῶν & argentarius, vulgò menfor & mēfarius, à Græcis κολληβιστής, & nummularius & trapezita ferè idem significāt, nisi quod argentarius maior negociator dicitur in Pandectis, de edendo, qui multorū pecunias acceptas custodit, quū opus fuerit redditurus, & cuius officium publicum est. Plaut. in Curc. nummularium & trapezitam pro eodē accipit Argentarius porro non tam is qui pecunias publicas exigit est, quā argēti opifex. Vide Alcibi. lib. 1. ca. 24. Parerg. 1. Adulterinos homines.) Quod simplex nō est, neq; sincerum, id vulgato verbo Græci λιβδολογὸν vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud præ se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κινῆσαι τὸ δόλον, uel φ Athenienses ob summū in Chios odiū, si cui malè uellent, huius nomen nomismati solent insculpere, addita litera, ijsq; in terrā abiectis dira impre cari παρὰ τὸ τοὺς χεῖρας βλεῖν πικρῶ. Sed propriè nummū subzratum λιβδολογὸν appellant. Et λιβδολογία in sinceritatē seu corruptelam, uelut Aristoph. πολλὰ μὲν ἀφίλει τοῦ βίου λιβδολογία. i. corruptionē uitæ ademit plurimam. Et λιβδολογία corrupte re fuco, & qui pallent λιβδολογιστὰς appellant, φ aliquid morbi uitijq; subesse uideat. s. Qui cōuiuas.) Hæc Plat. sententia extat in dial. qui inscribit Gorgias, siue de Rhetor. 1. Quod arte caret.) Socrates in Gorg. Plat. μὴ δ' ἔχειν τὴν αἰτίαν, ἵνα δ' ἐτιχύνω εὐ καλῶ. u. Finem.) ὅρον finem interpretatur, pro quo definitionem malim. κ. De fine.) Huc pertinent ea quæ Cic. scribit in lib. de Finibus bonorū & malorum. γ. Atqui abundē.) Comprobatio finis ab auctoritate Homeri quæ est Odyss. 1. in principio. z. Sedenim.) Amplificatio testimonij à circumstantijs. A Philoſteten.) Est apud Philostratum in Heroicis & Homer. in catalogo Nauium meminit. B Græcos compeſcuit.) Homer. Iliad. α. τὸν δ' ἀγανὸς ἐπὶ στήθεσσι φημι πύρρασας, &c.

C Indecoris uulneribus.) Hoc ipsum Ph. Iſtratus in Heroicis commemorat. Et apud Ouid. libro 3. Metamorph. Ajax in Vlyssēm inuchitur. D Porro Epicurus.) Confutatio Epicureorum finis ac uoluptatis à studio & cura illorum & finitiōne uoluptatis. E Porrectis & manibus.) Homer. Odyss. 1. α. τοῖς

αὐτὸς δὲ πρῶτης ἀλὶ καὶ πῶσι χεῖρ πῆταις.

F Reliquum est.) Transito per diuisionem. G Sua antei-
repræstantia.) Conatur ostendere, parasiticâ omnib. artibus
præstare, idq; uariè ab accidentibus, effectu & sine cõfirmat,
& primû in genere. H Etenim uniuscuiusq; artis studium.)
Aphthon. in Chria : Isocr. doctrinæ radices amaras esse dice-
cebat, fructus uerò dulces. Amator, inquit, eruditionis à labo-
ribus auspicatur, sed laboribus desinentibus inutilitatē, quod
quàm philosophicè dictû ab eo sit, hinc licet perspicere. Qui
enim bonarum artium amore capiuntur, hijs sanè cum pro-
fessoribus ac studiorum ducibus conuersantur, ad quos ac-
cedere formidolosum est. Et pueri quidem nunquam me-
tuuacant. Succedunt præceptoribus pædagogi formida-
biliore, qui etiam priusquam uerberent timentur. Hiero-
nimus in primum Hieremix caput : Et quomodo nux siue a-
mygdalum amarissimum habet corticem, & testa durissima
cingitur, ut detractis austerioribus & duris, fructus dulcissi-
mus reperiatur : sic omnis correptio, & labor continentix,
amara quidem uidetur ad præsens, sed fructus parit dulcissi-
mos. Vnde & uetus illa sententia est, Literarum radices a-
maræ, fructus dulces. Chrysostomus in Epistolam ad He-
bræos, Homilia trigesima : Etsi uirtus amara sit, tamen fru-
ctus profert dulciores, ut in arboribus cortex penè semper
amarus & asper est, fructus autem ipsi suauitate iucundi sunt.
Hieronymus aduersus Rufinum : Literæ marsupium non se-
quuntur, sudoris comites sunt & laboris, sociæ ieiuniorum,
non saturitatis, continentix, non luxuriæ. I His potissimû
honore.) In eandem sententiam Horat. dixit :

-- *Olim dant crustula blandi.*

Doctores, elementa uelint ut discere prima.

K Multo sudore paratæ dulcem fructum subministrant.) Si-
milem sententiam protulit Hesiodus 1. Georgicôn : Asperam
esse ad uirtutem uiam dicens, acumen uerò molle. Nam idem
quod Isocrates docuit. Hesiodus enim uiam, Isocrates autem
radicem appellauit, diuersis uerbis eandem uterq; sententi-
am demonstrantes. Vide adagium : Difficilia quæ pulchra. Cic. Vir-
tutem sudori dii immortales anteposuerunt, longa autem est
& ardua uia ipsa, & aspera primû, ubi in cacumen uenit : um-
est, facilis est, quæ dura extiterat. Basilii de exhortatione
ad Ba-

ad baptismum: Quis dormiens trophæum fixit? quis in delicijs ac tibijs corona fortibus uiris debita ornabitur? Nullus minimè currens brauium assequetur. Labores gloriam pariunt, & angustiarum periculaque coronas promerentur. L. Poetis.) Plato in dialogo cui titulus Ion, siue de furore poetico, Lucianus in Encomio Demosthenis in principio. Atque huc facit illud Ouidij:

Est deus in nobis, agitante calescimus illo.

M Plantam inserit manibus.) Est locus Homeri Odyss. 9. de Cyclopo & Insularum fortunatarum terra:

Οὐτ' ἄνθρωποι χερσὶν οὐτ' ἀποδότην,
Αλλὰ τὰ γ' ἀνέστη καὶ ἀνέστη πάντα φθιμένα. id est,

— Nec manibus terra plantaria fingunt,
Vomere nec segetem proscindunt: quin ea cuncta
Nullo semine, & nullo nascuntur aratu.

De iisdem insulis Horatius in Odis:

*Reddit ubi Cerecem tellus inarata quotannis,
Et imputata floret neque uinea.*

Hinc sumptum est & natum, ut quæ citra nostram operam esse nobis eueniunt, ἀνέστη καὶ ἀνέστη contingere dicantur. N. Itaque.) Epilogus. O Age nunc deinceps.) Transitiō. Hactenus in genere cum omnibus artibus comparauit parasiticam: iam & speciatim philosophiarum ac rhetoricarum præfert. P. Primum quantum.) Argumentum à certitudine & constantia artis, collatione cum utraq; facta. Q. Plerique.) Quintilianus lib. 2. cap. 17. & Plato in Gorgia. R. De philosophia opinio.) Hoc elegantissimè docet Max. Tyrius Platonicus serm. 29. Nimirum quosdam philosophiam artium omnium constantissimam in multos populos distraxisse, &c. S. Porro autem.) Collatio parasiticæ. T. Quod autem.) Aliud à sermo & studio sectantium. V. Ego tibi.) Exemplo philosophorum, qui parasiticam sectati sunt, quorum omnium mentionem facit, quos Lucianus hæc commemorat. Suidas in dictione αἰγιῖνος. Idem Laertius, qui inter dialogos Aeschini scribit, Miltiadis titulo quendam inscriptum fuisse. X. Aristippus.) Genere Cyrenaicus, maximè uoluptarius fuit, canis regius à Diogene nominatus, quæ assentaretur Dionysio, ad hunc Stratonem, uel ut alij, Platonem dixisse tradunt: Tibi

foli & chlamydem & uestem reiiculam ferre datum est. Erat enim ei ingenium facile, ut se accommodaret loco, tempori, personæ, & omnem euentum sine tristitia ferebat. Vitam eius Diogenes Laertius describit libro 2. Chlamys autem grammaticis uestem purpuream significat. Itē Valerius Maximus libro quarto, capite tertio. Et Horatius lib. 1. Epist. ad Szuam,

Si pranderet olus patienter regibus uti

Nollet Aristippus si sciret regibus uti,

Fastidiret olus. --

Υ Nicia.) Siquidem à Syracusanis in carcerem coniectus sibi mortem conficiuit, ut Plutarchus & Iustinus copiose scribunt. Lucianus ad Siciliam allusit, in qua Plato parasiticam infelicitate exercuit: Nicia autem aduersa cum fortuna pugnavit. Ζ Aristoxenus Musicus.) Musicus dictus fuit à patre, Musici præcipuo magistro, autore Suida. Stephanus de Urbibus in dictione Tarentum, scribit hunc fuisse patria Tarentinum, quem & inter celebres Pythagoricos commemorat. Hunc etiam Cicero & Gellius sæpe citant. α Nelei parasitus.) Hunc Athenæus lib. α. Aipnosophistῶν: inter eos reges commemorat, qui bonorum voluminum immensam copiam, ac inestimabiles thesauros congefferint. β Euripides apud Archelaum.) Hoc abundè docet Suidas & Gellius libro 15. Is cum in conuiuio formosum Agathonem amplecteretur deosculareturque, cui iam barba prouenire cœperat: Archelaus amicis dixit: Ne miremini, nam pulchrorum etiā autumpus pulcher est. Ciuilitate excusauit amicum apud amicos. Παυσανίας in Græcia Attica (qui primus illi liber est) eum recenset inter eminentissimos quosque uiros, qui cum regibus familiariter uixerunt. Siquidem apud Polycratem Siciliæ tyrannum uixit Anacreon, cum Hierone Aeschylus & Simonides, cū Dionysio qui posterior tyrānus fuit in Sicilia, Philoxenus, cum Antigono Macedonum rege, Antagoras Rhodius & Aratus Solensis, &c. γ Anaxarchus apud Alexandrum.) Huius extat hæc improba ad Alexandrū uox, qui, ut Arrian. prodit, consolaturus Alexandrum, uino & iræ, consultoribus pessimis succumbentem, atque se ob Cliti necem discruciantem: An tu Alexander sapientes, inquit, ueteres ignoras, ideo assidentem Ioui iusticiam fecisse, ut quicquid à Ioue decretum

facitum-

sancitumque foret, id iure factum uideretur? Ita magni acta & gesta regis primum quidem ab ipso rege, deinde ab alijs iusta censenda sunt. Sed mea utique sententia, si approbentur ista, ut ab sapiente ac uerè prorsum enunciata, bone deus quantum inde erumpet malorum? Qui calamitatum laxabitur sinus? Documento sit ipse Alexander, quem ita Anaxarchi præcepto imbutum proditur memoriæ, ad id usque sanè productum ut iam diuinos sibi deposceret honores. Quid ita adulanter insinuas Anaxarche, assidere Ioui iusticiam. Imò uerò si coniectatio non me fallit, non assidet iusticia Ioui: sed ipsa iusticia est, ac fas ipsum, & legum uetustissimus omnium, ac perfectissimus. Ita certè ueteres prædicant, edocentque absque iusticia nec ipsum quidem Iouem rectè posse imperare. Ea uerò iuxta Hesiodum incorrupta uirgo est, pudoris ac castitatis, utiliumque; conturbernalis. Proinde reges item *αἰδῖν*, id est, castos uenerabilesque nuncupare poetæ solent. Hinc ergo colligendum, regiam facultatem esse sublimam, præcellensam, multis uirtutibus circumseptam constipatamque, curis innumeris anxiam, & omnino uitam censerì laboriosissimam, si incumbentem oneris magnitudinem rectè metiaris, gerasque pro ratione & dignitate. Proinde Seleucum regem dicere solitum scimus: Si multi scirent quantum sit negocij, tantummodo tot epistolas scribere ac legere: nec humi proiectum diadema tollerent. Quin & Philippus in regione speciosa castra metaturus, cum moneretur illic non esse pabulum pro iumentis: O Hercules, inquit, qualis est nostra uita, si etiam ad asinorum commoditatem uiuere cogimur? Certè Anax ueteribus rex dicebatur, quod Plutarchus tradit & repetit Eustathius, quia anacos dicitur medela, quod illis subditorum cura incumbat. Anaxarchi meminit etiam Laertius & Theodoritus Cyrensis Therapeutices libro octauo. A Sunt in uita.) Ab usu eorum qui ipsas profitentur, arduis per diuisionem temporum belli ac pacis. (Anunciatum est.) De tempore belli: & quales circa hoc philosophi ac rhetores. (At dux belli denunciat ut ad delectum faciendum iuuenes.) Qui de militari disciplina libros posteris reliquere, eos haud ferè quenquam minorem septis aut decem annis, aut sex & quadraginta maiorem, militis & tyrocinio adscribi uoluisse constat. Idque à Seruio Tullio ne-

tère censione cautum fuisse primum, quod duo subsequente à Caio Graccho lege sacrata sancitum fuit. Causa autem hæc est, quodd citra eam ætatem aut supra, uelut immaturos aus præduros, & effectos militiæ rudimentis minimè idoneos putarunt. Ideo uetus constitutum erat, iuuenes nisi post pubertatem, & primo flore ætatis dum per ætatem laborem militarem ferre possent, florentes uiribus, & ex urbana, sæpius agresti iuuentute rusticis operibus duratos, militari sacramento & muneri adigere, singulosq; militiæ per numerum in iuniorum tabulis adscribere, qui catalogi dicti: illosq; ex corporis habitudine si apti militiæ, si lato pectore, si ceruice erecta, si fortis & strenuus: quæ species, qualisq; uigor, & quod robur uirium foret internoscere, ut illorum forti fidelique opera resp. uti possit. Nam nimis pinguem, deformem aut mancū, de sidem aut uecordem, tanquam minus utiles militiæ non adscribebant. Quippe Cato Censorius pinguem militem uelut reipub. incommodum iure incepsit: cuius inter guttur & inguen cuncta sub uentris dominio forent. In qua semel adscriptus nisi propter demerita exautoratus foret, ipso nolente deleri nequibat. In quo id sedulo cauebatur, ut primum militiæ uinculum putarent, sacramenti religionē: secundum, singulorum amorem uelut inexplicabilem nexum, cum his qui unā morerent: tertium, deferendi nefas. Εἰς τὸν κατάλογον. Suidas: (κατάλογος ἡ ἀπογραφή τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι, καὶ ἡ ἐξαριθμησις ὁ πῖναξ ἐφ' οὗ ἐνγράφον τῶν ἐκστεινομένων τὰ ὀνόματα, id est, Catalogus est descriptio illorum, qui in militiam delecti sunt, siue connumeratio aut album, in quo describuntur militum nomina.

n Nunquid non.) Collatio Parasitorum. § Priorum philosophorum atque rhetorum.) Demochares dixit, quemadmodum nemo possit ē thymbra, siue satureia facere bonam lanceam, ita nec ē Socrate probum militem. Sentiens militibus conuenire ferociam, quā Socrates effet omnī in iuriarū tolerantissimus. Quidam hoc tribuunt Crateti. Vide Athen. lib. 5. Dipsosoph. Equidem ex rhetorū numero Isocrates Notū est, Isocrati defuisse τόλμαμ ὁ φωνῆς μέγιστον, τὰ λυριώτερα τῶν ῥήτορων (ut inquit Dionysius) à gerenda igitur repub. abstinere coactus est. Hinc dixit, se mille drachmis docere: sed à quo ipse doceretur audaciam & uocis magnitudinem

gnitudinem illi se decies mille drachmas numeratutum. Is re-
renses causas fugisse testatur in oratione de permutatione fa-
cultatum, cum inquit: Me uero nemo unquam uidit, nec in
conciliabulis, nec in iudicijs, nec in pratorijs, nec apud ara-
bitros: sed ita hæc omnia fugio, ut nullus ciuis alius. Cicero
in Bruto, siue de Claris oratoribus, dicit eum forensi luce ca-
ruisse. Sed eam gloriam inter parietes aluisse Suidas ὁ δὲ
μὴν τὴν φωνὴν τὴν ἀπορίαν δίκας οὐκ ἐπὶ μ, id est, propter uocis
defectum causas non egit Tzetzes δὲ μολότατ' ἀνθρώπων δ' ἐν
ἰσοκρατίας πάντων. i. Iſocrates omnium hominum timidus. Per-
contanti qui fieri posset, ut quum ipse non esset ad dicen-
dum accommodus, alios redderet idoneos? Quoniam cotes, in-
quit, ipsæ quidem secare non possunt, ferrum tamen reddunt
acutum. Hoc uidetur imitatus Horatius:

— *Fungar uice cotis, acutum*

Reddere qua ferrum ualeat, exors ipsa secandi.

a Demades, Aeschines, Philocrates, Hyperides, Demosthe-
nes, Lycurgus, Iſocrates.) Hos omnes antiquos rhetores si-
mul Athenis ætas una tulit, quorum uitas posteris reliquit
Plutarchus, de quorum dicendi caractere abundè Hermo-
genes περὶ τοῦ πολιτικοῦ λόγου. Cicero de Claris oratoribus.
Quintilianus libro primo. Plutarchus quoque in Phocione
hæc longè fusiùs describit. λ Antesignanus illorum atque
coryphæus.) Nempe Demosthenes: quod & Plutarchus scri-
bit in Demosthene. Demosthenis claritatem atque uirtutem
memoriz, animis quæ hominum cõmendauit etiam Lucianus
in Encomio Demosth. μ Philippus Macedonum exitium.)
Verba sunt ex Philippijs Demosthenis, qui ad dicendum,
quàm pugnandum instructior fuit. ν Abiecto clypeo au-
fugit.) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat,
ἀγαθὴ τύχη, id est, bona fortuna. Attamen cum ad pugnam
uentum esset, ilico proiecto clypeo aufugit. Id quum illi
probre daretur, quod βίττωσις esset, elusit euulgato uer-
siculo:

Ἀντὶ δὲ φεύγω ἐπὶ πάλιν μάχονται: id est,

Vir qui fugit, rursus redintegrabit prælium.

Indicans utilius esse patriz, fugere quàm prælio mori: mor-
tuus enim non pugnat, at qui fuga quæruit salutem, potest
ad prælium

in multis praelijs patriæ usui esse. Græcis autem prouerbiali conuicio dicuntur ῥητάριδες, ignaui ac timidi, qui que in acie locum deferunt, ac clypeum obijciunt. Usque adeo uero probrosum habebatur antiquitus clypeum abijcere, ut Lacæ demonij Archilochum è finibus suis iusserint excedere, quodd scripssisset, satius esse clypeum abijcere, quàm interire, teste Plutarcho in Apophthegmatis Laconicis. Id Archilochi distichon refertur ab Aristophane in fabula cui titulus, εἰρήνη, estque huiusmodi,

Ἀπὸ ἰδὲ μὲν σάϊων τις ἁ γὰλλται, ἢ παρὰ θάμνω.

Εἶτος ἀμώμιτον ἐάλλιπον οὐκ ἰδίωρ. id est,

Sic ut aliquis gaudet Saiorum ego quòd bene pulchrum

Deserui nolens, inter opaca rubi.

Interpres admonet, Saios esse Thraciæ populos, aduersus quos bellans Archilochus fugerit, abiecto clypeo. Cuius exemplum postea secutus est Demosthenes, cui Aeschines in apologia obijcit, ὅς τις γράφει λυπεταξίν id est, quòd illi dies esset datus ob desertum ordinem. At ille eum qui diem ipsi dixerat, ad extremum adegit diem, occiso eo Aristarchi præsidio; quemadmodum ibidem criminatur Aeschines. § Solus autem sapiens. Athenæus libro quinto dipnosophist. In, Socratis innumeras τρυφὰς καὶ ἀναιδείας descripsit. o At si uidetur. Contraria exempla parastorum. π Nestor ille. Huic Homerus, ut tria secula, ita plusquàm mellitam quandam facundiam effingit. Sic enim ait in Iliad. α.

-- Τοῖσι δὲ Νέστωρ

Ἡδυνήης ἀνέρος οἱ λίγες πυλίων ἀγορήτης
Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτ' ὅ γλυκίων ῥέειν ἀνδρῶν.

Post hos assurgit Pylius dux ille disertus

Nestor, cuius ab ore fluit uox melle liquenti

Dulcior --

Quem locum imitatus Theocritus, autore Plutarcho, scripsit in Bucolicis,

Οὐνικὰ οἱ γλυκὴ μούσα κατὰ σόματ' ὅ χένειται. id est,

Propterea quòd in os illi prapulce Camena

Insudit nectar. --

§ Iam confectus. Illi tres ætates attribuit Homerus Iliad. α. & in Odyss. 3.

80 ANNOTATIONES.

Τρις γὰρ δὴ μὴρ ἑκατὶν ἀνέβηδαι γυν' ἀνδρῶν. id est,
 Illum iam exegisse hominum tria secula fama est.

Et Iupenali s:

-- Atq; suos iam dextra computat annos.

Tertiam ætatem indicans. σ Idomeneus atq; Nestor.) Ili β.

Νέστορ μὲν πρῶτος καὶ Ἰδομενεὺς ἄνακτα, &c.

τ Apud Cænea atq; Exadium.) Nestor Iliad. lib. α. dicit se cū
 præstantissimis uiris uixisse. νέπε Perithoo, Driante, Cæneo
 & Exadio. Sic autem, inquit, καὶ νῆπ' ἐξ αὐτῶν τι, &c. υ Ete-
 nim Hectorem.) Hæc omnia Homerus describit luculenter
 Iliad. lib. α. ϑ At Achillem Paris.) Id quod Quint. Calaber
 lib. 7. Paralipomenon. i. derelictorum ab Homero, & Ouid.
 lib. 12. Metam. elegantissimè describunt. χ Duo uiri.) id
 est, Hector & Euphorbus. † Cadauer eius.) Iliad. χ. sic:

Σῶμα δ' οἷα δ' ἑμὲν δόμεναι παλιν, &c.

ω Si mihi uiginti.) Iliad †. cum sequentibus uersibus. A I-
 psum, δ Tychiade.) Comprobatio ab etymologia appellatio-
 nis. B Merionem.) De Merione quis & qualis fuerit, uide
 Hom. Iliad. †. Γ Marti æqualem.) Iliad. γ. & in catalogo na-
 uium. Δ Thucydides.) Locus in sexto est, ubi ἀριστογίτων
 ἀνδρ' τῶν ἀστέρων ὁ πολίτης, pro ἀμολιτικός, πολίτης ponit,
 pro πῶντος, μισθ. Cæterū latenter parasiti per Aristogonita
 innuit. ἀριστογὼν enim prandis, & γίτων uicinus prandio: quē-
 admodum παρὰ στῆθος, & παρὰ στήθος. E Armodij.) Armo-
 dij copiosè meminit Thucyd. lib. 6. belli Pelop. & Et nunc
 in foro stat.) Antipho Rhamnusius, quum apud Dionysium
 quæreretur, quod æris genus esset omnium optimum? Ex quo,
 inquit, Athenienses statuas fecerunt Harmodio & Aristogi-
 toni. nimum liberè significans tyrannos e medio tollendos.
 Nam ob eiectionem tyrannos Athenienses illis statuas erexerūt.
 Autor est Philostratus in Sophistis. Hoc, ni me fallit memo-
 ria, Diogeni Cynico ascribit. H Nunc sub initium.) Effi-
 ctio parasiti ad prælium euntis. Θ Ulysses fas esse contē-
 dit.) Ulysses Iliad. lib. τ. multis uerbis ostendit, militem ieiunū
 nequaquam in aciem esse adducendum. Ad hæc Theocrit. in
 Syrac. πᾶσα μὲν ἐπιστάται id est, Impera tatur. Cicero scri-
 bit populo saturo nihil esse latius aut alacrius. At diuersum
 sentit Lucianus, dum inquit:

-- Nec it plebs ieiuna timere.

I Non

I Non secus atque Ajax.) Homerus Iliad. 6.

Τὴν αὖ δ' εἶνατο ἡλθε παλάνθονα τῖξαι τιταίνων
στῆ δ' ἄρ' ὕπ' αἰάντος σάκῃ τελαμῶνι δ' ἄλαω.

X Cæterum in pace.) Transitio ad tempus pacis, & quis in eo
usus rhetorum, philosophorum & parasitorum. A Parasit-
us non in forum prodit.) Anacharsis Scythæ aiebat forum es-
se locum mutuis hominum fraudibus ac rapinis destinatum.
Notans mores uendentium, per fas nefasq; lucra uenantium.
Plutarchus in libello de Fœnore, esse forum dicit ἀσιβερὴ χῆ-
μα: id est, impiorum regionem. Ex quo arbitror Marc. Ca-
tonem censuisse, forum muricibus sternendum Sed & mode-
ratus Columella: Ne caninū quidem, inquit, sicut dixi re ue-
teres, studium præstantius, locupletissimum quemq; allatran-
di, & contra innocentes, ac pro nocentibus neglectū, & maio-
ribus, & nobis etiam concessum intra mœnia & in ipso foro la-
trocinium. Quod nisi cupedijs suffarcinatus, & ferentarijs
onustus libellis pergas, quibus dorophagos expleas, sordi-
dosque ac nummarios, inditur opera, &c. Qui plura de fori
uituperatione uolet, legat Cælij cap. 9. libri lectionum anti-
quarum nicesimi octauī. M Quod canis in balneo.) Vti-
tur eo adagio Lucianus in sermone aduersus indolentem, li-
bris tumentem. ut enim in balneo nullus est omnino casum
usus, sic philosophus in conuiuio prorsus est inutilis.

N Sed age.) Vita priuata & domestica. Z Primū igitur.)
Ambitio, & auaricia. O Non solum.) Affectus & perturba-
tiones animi. P Ignoras.) Obiectio. p Neq; enim.) Elusio
& coniunctis. Σ Baculis armati incedunt.) Pallium, pera, ba-
culus Cynicorum insignia sunt. Herculi enim se similes dice-
bant, quod baculum ferrent, ut ille clauam, uerū etiam quia
eum in totum se imitari profitebantur. T Nullus uerō.) A-
dulteria, rapinæ, &c. publica crimina. Y At per Iouem.) Exi-
tus uitæ & mors, quam cōfert cū exitu rhetorū & philosopho-
rum. φ Sumpto ueneno.) Athenienses Socratem Apol. ora-
culo omnium mortalium sapientiss. iudicatū, ueneno necarit.
ab ijs eodem supplicio Phocion est interemptus qui boni ap-
pellationem meruit, Aeschines κατὰ τὴν αὖ Socratem ab Atho-
nienensibus ueneno sublatū refert, φ Critiā unū ἐξ οὗ tyrannis,
popularis status euerforib. erudisset. De eius accusatorib. &
morte, plura annotauimus in Bis accusato. Erga Themistoclē
LII 2 quoque

quoq; Aristen, Alcybiaden, Tyrtaum, Homerum, & alios per multos viros illustres, Athenienses fuere ingratisimi & crudelissimi, ut autor est Laertius. X Hæc equidem.) Comendatio parasitices ex locis finalibus. ¶ Gygis opulentiam.) Ex Suida, Herodoti Clio, Cicerone Offic. 3. Iustini pri- mo, notissimus est Gyges, quem locupletissimum fuisse ex Strabonis quoque l. & 14. scimus. Ω Quod reliquum est.) Quodd etiam nomen parasiti honestum, ab etymologia & ana- logis. * Velim nolim.) Conclusio.

ΦΙΛΟΠΕΥΔΗΣ, Η ΑΡΙΣΤΟΝ.

PHILOPSEUDES, SIVE

Incredulus.

Thoma Moro interprete.

ARGUMENTVM.

Disputatio est de vi magica, de incantamentis, de spectris, & mortuorum animis, an ea uidelicet super terram ambulent, seseque quibus libitum fuerit, ostendant: cuiusmodi & hodie quædā superstitione atq; illusionibus dæmonū uexati pleriq; credunt. Quanquam autem alia quadam ratione adductus Lucianus (cum enim intelligo sub Tyehiadis persona sententiam suam hæc exponere) omnia ista pro nugis & im- posturis ducat, nempe Democriti auctoritatem (ut ipse in- nuit) secutus, qui animas à corporibus segregatas nihil esse censuerit, illa tamen interim contendit, quæ & nostræ ætatis ac religionis homines saniores paulo, ac prauis superstitionibus minus dediti plerique sentiunt: uidelicet spectra atque phantasmata huiusmodi omnino nulla esse, aut si quæ etiam sint, dæmonum illusiones quasdam esse, quæ ueritate ac re- ctis opinionibus munitis haudquaquam nocere possint. De- inde autem & magicas vires, & incantationes, non aliud quàm æcras præstigias esse, quibus imperitorum oculi ac mentes circumue-

circumueniantur. Fingitur autem res apud Eucratem philosophum agi, quod uidelicet iterum philosophorum uanitatem persequatur, ut qui ueritatem ac sapientiam apud alios proficentes, ipsi interim apud sese nugis & incredibilibus huiusmodi rebus animo adhæreant, nullis certis rationibus innitentes, sed febricitantium apparitionibus ac somnijs, & meris amularum fabulis fidem dantes. Tota enim confirmatio philosophorum exemplis & apparitionibus constat, quæ Tychiades partim ridendo, partim ab inconsequentibus & causarum defectu diluit. Exordium ab admiratione sumitur, quæ ille affectum mentiendi in plerisque præsertim philosophis & sapientiæ professoribus nulla probabili causâ impellente, miratur. Titulus ab utraque parte impositus est, hinc ab eo qui rebus huiusmodi fidem negat: illinc, ab ijs qui mendacia talia astruunt, & ex ijs quasi quandam uoluptatem captant.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ
Φιλοκλῆς.

TYCHIADES AC
Philocles.

EΧαις μοι, ὦ φίλος
κλῆς ἀπὸν, τί πο-
τε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ
τοὺς πολλοὺς ὡς ὠδιθυμίῳ
τοῦ ψεύδεσσι προέχεται,
ὡς αὐτοὺς τι χράειν μὲν
ὄγος λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ
τοιῶντα διεξιῶσι μάλα
προέχειν τὸν νοῦν; φίλ.
πολλὰ, ὦ Τυχιέδη ἐστὶ, ἃ
τοὺς ἀνθρώπους ἰσίουσιν ἀπαγ-
νάσαι τὰ ψεῦδη λέγειν, ἵς τὸ
χρῆσιμον ἀποδίδονται. ΤΥ.
ἐστὶν πρὸς ἑκαστὸν ἄνθρωπον,

POtes mihi Philocles
dicere, quidnam id
tandem sit quod mul-
tos in mentiendi cupidita-
tem adducit, ut pariter gau-
deant quomodo & ipsi nihil sa-
ni loquuntur, & hi qui ta-
lia narrant, maxime ani-
mum intendant? PHIL.
Multa Tychiade sunt, quæ
nonnullos mortales mentiri
compellunt, quia in rem ui-
dendi conducere. TYCH.
Nihil ad rem hæc, ut aiunt

ῥόντες. ΤΥΧ, ἔδιδόντο, ἰσὶ
 πολλὰς αὖ ἰγώ σοι λείψαιμι,
 σωτὴς τέλλας, καὶ τίω γυνώ-
 μῳ δαυμαστὴς, ἐν οἷσι ἰ-
 πως ἰαλωκότας τούτω τῷ κα-
 κῷ, καὶ φιλοφροσύνῃς ὄντας,
 ὡς ἀνιδῶσαι μὲν, ἀτιεύτοι
 αὐτῶν ἀφίστοι τὰ πάντα,
 ὅμνη χαίρουσιν αὐτοῖς τι, καὶ
 τὴς ἐντυγχάνοντας θάπα-
 τῶντόν. ἰκάνουσι μὲν γὰρ τὴς
 παλαιούς πρὸ ἱμῶν σιχρὴν αἰ-
 δῖναι τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτῆ-
 σίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ
 τούτων τὴς ποιητῆς, καὶ τὸν
 Ομηρον αὐτὸν, αἰεδῖμυς αὐ-
 δρας, ἰγυράφῃ τῷ ψούματι
 λειομελὺς, ὡς μὴ μόνον ἰ-
 ξαπατῶν τὴς τότε ἀκύντας
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ὁμῶν
 διπνῶσαι τὸ ψούμας, ἐν
 διαδοχῇ ἐν ἑκαλίτοις ἐπι-
 σι, καὶ μέθοις φυλατῆμενον.
 ἡμεῖς γὰρ πολλὰντες ἀνιδῶσαι
 ὑπὲρ αὐτῶν ἱπείσθῃ, ἐπό-
 ταν οὐρανοῦ τιμῶν, καὶ Προ-
 μέθης δόξμα διηγῶνται,
 καὶ Γυγῶντος ἱπανάστασιν,
 καὶ τίω ἐν Ἀῶ πᾶσι βρο-
 γαντῶν, rebellionem, atque omnem illam de Inferis tra-

plant. TYC. Hoc nihil est.
 nam ego tibi multos osten-
 deram ad cetera prudētes,
 ac sapientia mirabili: ne-
 scio tamē quo pacto captos
 hoc malo, mendacijsq; stu-
 diosos, aded ut ego certē
 molestē feram, quod viri to-
 les, omnibus ceteris in rea-
 bus optimi, gaudent tamen
 & se, & eos in quos incide-
 rint, fallere. Nam & veteres
 illi, id quod tibi notius est
 quā mibi, Herodotus, Cte-
 siasque Cnidius, atque his
 superiores, denique Home-
 rus ipse, viri celebres, men-
 dacijs etiam scriptis uteban-
 tur, ut non solum eos faller-
 rēt a quibus tunc audiebam-
 tur, verum usque ad nos eti-
 am mendacium per manus
 traditum perveniret, in pul-
 cherrimis versibus metris-
 que servatum. Me ergo se-
 pe illorum versuum nomi-
 ne subijt pudor, si quando
 coeli scissionem, ac Prome-
 thei vincula recensent, Gi-

γωρίαν, καὶ ὡς δι' ἑρῶτα, ὁ
 Ζεὺς ταῦτα· ἢ πᾶσι· ἰγνί-
 τε, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς
 ἄνθρωπον ἢ ἐς ἀφ' ἑλίου μετίπτεται·
 ἔτι δὲ Πηγάσος, καὶ Χημαί-
 ρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύο-
 κλοπας, καὶ ἴσα τεύχεα, πᾶ-
 νυ ἀλλόκοτα, καὶ τὸράστια
 μυθώδεια, πάσι δὲν ψυχὰς ἐν-
 λᾶν δυνάμει, ἔτι τῶν Μυρ-
 μῶν, καὶ τῶν Λάμιων διδύ-
 των. καὶ τοὶ τὰ μὲν τῶν ποιεῖν
 τῶν ἴσως μίτριον· τὸ δ' καὶ πᾶ-
 λας ἔχουσιν, καὶ ἔθνη πολλὰ ἐσι-
 νῶν καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσσι,
 πῶς δ' ἰστοῖεν; ἢ Κρήτες μὲν,
 τῶν Διδῶν τάφον δεικνύοντες,
 ἐκ αἰσχυρῶνται· Ἀθηναῖοι δ' ἡ-
 τὸν Εὐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς αὐτῆς
 ἀποδιδάσκουσι, καὶ τὸς πρῶ-
 τος ἀνδρώπιδος ἐκ τῆς Ἀττι-
 κῆς ἀναφυῆσαι, καὶ ἀπὸ τῶν
 λάρων, πολλοὺς σιμνότερον
 εἶναι τῶν Θυβάρων, εἰ δ' ὀφεί-
 λῃς ὁ λόγιος, Σπαρτιάτας τινες
 ἀναβιβλαστικῶς διγγῆναι.
 ἔς δ' αὖ ἐν ταῦτα, κατὰ γὰρ
 ἡσασθῶτα, μὴ ἴσται ἂν ἐν αὐ-
 νῇ, ἀλλ' ἐμφρόνως αὖ θητάς
 εἶναι. quod si quis hoc, quum si u

gædiani: quo pacto ob
 amorem iupiter in taurum
 & cygnum uersus sit: &
 quemadmodum ex muliere
 quisspiam in auiculā uersa-
 ue mutatus sit: Regasos
 praterea, Chimerasq; &
 Gorgonas, ac Cyclopas, at-
 que id genus omnia, admo-
 dum absurdis monstrosasq;
 fabulis, & quæ mentes af-
 ficere puerorū queant, qui
 laruam adhuc lamiāque
 metuunt: quanquam poeti-
 ca sint foras se tolerabilia:
 at urbes iam gentēque tot-
 tas una uoce ac publicis
 mentiri, an non hoc ridicu-
 lum? ueluti cum Cretenses
 sepulcrum iouis ostendere
 nō pudet: b Athenienses E-
 richthonium editum ē ter-
 ra ferunt, primosque illos
 homines in Attica ol-
 um more ex terra emerfisse. Hi
 tamen multo uerecundio-
 res quàm Thebani, qui ex
 serpentis dentibus fauoris
 quosdā progerminasse nar-
 edat

συμ ταῦτα, Κορσίβι τινὲς, ὃ
 μυχρίτε νομίσει τῷ πάθειδαι,
 ὃ Τριπτόλεμον ἰλάσσαι διὰ τῶ
 ἀφ' οὗ, ἡδὲ Δρακόντων ὑπε-
 κέρων, ὃ Πάνα ὕκαρ δὲ Αρ-
 καδίας, σύμμαχον ἐς Μαρ-
 αθῶνα, ὃ Ωράθυαν ὑπὲρ τοῦ
 Βορέου ἀνερπαδῶσαι, ἅστω
 θῆς ἑτὸς γὰρ καὶ αὐτοῖς αὐ-
 τοῖς ἰδοῖεν, οὕτω προδύλοις
 καὶ ἀλαστοῖς πράγμασι περ ἀ-
 πιστῶν. ἐς τοσούτων ἡδικοῦται
 τὸ ψεύδεσθαι. Φιλ. ἀλλ' οἱ
 μὲν ποιοῦνται, ὃ Τυχιάδην,
 καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώ-
 μες τυγχάνουσιν αὐτῶν, οἱ μὲν
 τὸ ἐκ τῆς μύθου τόρπυνον ἰππα-
 γωγέτατον ὅρ' ἔγκλεισται γυνῶ
 τὸν τῇ γραφῇ, οὐκ ὅρ' ἡμέ-
 λιστα δύνανται πρὸς τοὺς ἀ-
 κριατὰς. Αθλωμένοι δὲ καὶ
 Θηβαῖοι, καὶ αἱ τινὲς ἄλλοι
 οἱ, σιμνοτόρως ἀπεφαίνον-
 ται τὰς παρ' ἰδίας ἐκ τῶν
 τοιούτων. αἱ γὰρ τίς ἀφίλοι
 τὰ μύθων ταῦτα ἐκ τῆς
 ἑλλάδος, ὅδε αὐτὸν ἡρώδης καὶ
 μὴ τὸς πορνεύτας αὐτῶν

δια-

cia, nihil obstitit quò minus earum narratores fame

credat, sed ea prudenter e-
 xaminans, Corcebi cuius-
 spiam, aut Margitæ exis-
 timet esse, si quis aut Trio-
 ptolemum credat in alatis
 draconibus per aerem ue-
 ctum esse, aut e Pana-
 quendam ex Arcadia in
 Marathoneuenisse auxilio,
 uel a Orithyiam à Borea
 raptam esse, impius nimirū
 hic atque insanus uideatur
 eis: quippe qui tam manife-
 sta ueraciter non credat. us-
 que adeo obtinet mendaciū.

PHIL. At poetis Tychia-
 de, urbibusq; fuerit fortas-
 sis ignoscendum: nam illi de-
 lectationem illam quæ ex
 fabula proficiscitur, ut quæ
 maxima sit illecebra, poe-
 matibus suis immisceri, quæ
 potissimum erga auditores
 opus habent. Athenienses
 uerò, Thebaniq; & si qui
 sunt alij, patriæ suæ plus
 maiestatis ex huiusmodi fig-
 mentis conciliant. Quòd si
 quis fabulas auferat è Græ-

Lll 5 inte-

διαφθῆναι, μεδὲ ἀμιδιτ-
 ξιναι τὰ λυβίη ἀνύστη ἰθα-
 σάστου. οἱ δὲ μηδ' αἰτίας ἰσι-
 πα τοιούτης αἰτίας, ὅμως
 χαίροντες τῷ ψεύδοματι, παγ-
 γίλοι ἀκότως ἀκούειν αὐ-
 τῶν. οὐ λίγους ἰγὼ γὰρ παρὰ
 Εὐκράτους ἦκουσιν, τῷ πάν-
 τοις τὰ ἔστιν καὶ μὲν ὅ-
 δε ἀνύστη· μάλλον δὲ μετα-
 ξὺ λυγμελῶν ἀπὶ ὧν, ὡχέ-
 μιν, ὃ φέρουσι τὴν πύματι
 τῶν ὑπερβολῶν, ἀλλὰ μὴ ὅ-
 πῃ αἱ Εὐαννύδου ὁδὸν λαοῦ,
 πολλὰ τὰ φάσματα καὶ ἀλλόκοτα
 ἀνέβησαν. φιλικὰ τοι, ὦ Τυ-
 χιάδε, ἀξιοπικτος ὁ Εὐκράτης
 ὅτι, καὶ ὁ αὐτὸς αὐτὸς ἐπὶ τοῦ
 σπῆος, ὡς ἰκάνει, ὅτι βα-
 θλὴν πώγωνα καθαιμελῶ, ὃ
 ξυνοπτικῶς αὐτὸς, ἔτι καὶ φιλο-
 σοφία ξυνοπτικῶς τὰ πολλὰ, ὑπε-
 μένηται αὐτὸς καὶ ἄλλοι τινὲς ψυ-
 δομελῶς ἀκούσαι παρ' αὐτοῦ, ὡχέ-
 πως αὐτὸς τι τοῦ μῦθου τοιού-
 του. Τυ. ὃ γὰρ ἰδὼν, ὡς ἔλεγε,
 οἷα πᾶσι ἔπος, ὅπως ἢ αὐτὰ ἔπι-
 τῶσαι, ὡς ἢ καὶ ἰπώμηναι τοῖς

TYCH. At nescis amice qualia referebat: tum ea quæ
 constanter assererat: præterea quæ sanctè in plerisque
 iurabat,

intereant, quando iam ne-
 mo futurus sit hospitum,
 qui uerum uel gratis audi-
 re uelit. At si qui nulla tali
 causa, gaudent tamen men-
 dacio, hi omnino ridiculi
 merito uideantur. TYC.
 Rectè dicis. nam ego protin-
 us ab Eucrato illo celebri
 uenio, ubi multa incredibi-
 lia ac fabulosa quæcum audiso
 sem, imò uerò medio in ser-
 mone discepsi, non ferens
 narrationem tam supra fi-
 dē, sed me uelut furie quæ-
 dam abegerunt, dum mono-
 strosa multa atque absurda
 referrent. PHI. Atqui Ty-
 chiade uir grauis Eucrates
 est, et nemo certè credide-
 rit illum tam promissa bar-
 ba, uirum sexagenarium,
 et qui præterea sit pluri-
 mum in philosophia uersa-
 tus, sustinuisse ut aliū que-
 quam audiret se præse-
 nentem, nedum ut ipse
 tale quicquam audeat.

πλήθους, παρατηροῦμαι
 τὰ παλαιὰ ὅτι μετὰ ἀπο-
 βλείποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα
 ἐννοῶν, ὥστε μὴ, ὡς μεμνημένος,
 καὶ ἐξω καὶ κατισχυῖται, ὥστε
 τι δέ, ὡς γὰρ οὐ, ὥστε τοῦτον
 χρόνον ἐλάττωμι, καὶ τῇ
 λαντῇ γυλὸν τινα πίδακα
 περιτίλλω. οὕτως ἄτρεκα
 διελύγεται. Φι. τίνα ταῦτα,
 πρὸς τῆς ἑστίας, ὅτι Τυχία-
 δος, ἵβω γὰρ ἀδύναμι, ὡς το
 να τῶν ἀλφειῶν καὶ ἰαλῶν
 τῶ τῶ πώγωνι ἰσχυρῶ. Τυ.
 ἀδύναμι καὶ καὶ ἄλλοι, ὅτι φιλό-
 κλεις, φρεσὶν πρὸς αὐτὸν, ὅτι
 ποτὶ πολλῶν τῶν σχολῶν ἔ-
 γοιμι. τῶν τῶν δὲ λαντῶν
 συγγράμματα ἀδύναμι (ἵτα-
 ρῶ δὲ μοι, ὡς ἵδω) ἀνέσται
 παρὰ τῶ πατρὸς, ὡς παρ' Εὐα-
 κράτῳ ἰωδρὸν ἀπὸ τοῦ, νο-
 σήσονται ἀδελφὸς μὲν, ἀμ-
 φὸν ἔντα, ὡς καὶ τῶ Λι-
 οντίῳ συγγράμματος, καὶ
 καὶ ἐν ἰαλῶν (ὅτι ἐν τῇ
 γὰρ, ὡς νοσῶ) παρὰ γένε-
 μαί πρὸς αὐτὸν. οὐρίσκει δὲ
 ut Leontichum convenirem, et Bucratem uiderem
 (ignoraveram autē quod egrotaret) ad eum pervenio. At

iurabat, ad motis etiā filijs,
 adeo ut ego quum eum re-
 spicerem, varia mecum cogi-
 tare, interdum quidem il-
 lum insanire, neque animo
 constare: interdum uerò ita
 cogitabam fugisse me quod
 impostor esset, ac tantum
 temporis sub leonis pelle ri-
 diculam quandam simiam
 circumtulisset: adeo absurda
 narrabat. PHI. Quæ nam
 illa per Lares sunt Tychias-
 dei nam cupio cognoscere
 quamnam præstigiaturam
 sub tam longa barba occu-
 luerit. TYC. Solebam quō-
 dem etiam alias Philocles
 aliquoties eum interuifere,
 siquando uidelicet multo o-
 cio abundarem. Hodie uerò
 quum opus esset mihi con-
 uento Leonticho (est autē,
 ut scis, amicus mihi) edoctus
 à puero eum se ad Bucratē
 mane cōsulisse, ut eū morbi
 inspiciendi causa uideret:
 amborum nomine, nempe
 Leonti-

αὐτότε τὸν μὲν Λέντιχον ἐκ
 ἔτι, ἰφθίμην γὰρ, ὡς ἰφασπέρῃ
 ὄλγιον προξυλλυθῶς, ἄλ-
 λου δὲ συχρῶς, ἡμεῖς Κλεία
 Δυμῆς τι ῥῶ, οἷον τῷ πορι-
 πᾶτι, ἢ Δαινόμαχῳ ὁ Στωι-
 κῆς, καὶ ἰωμ. οἶδ' αὖ τὸν ὑπὸ
 τοῖς Πλάτωνι λόγοις θαυ-
 μάσιον ἀξιολύτα, ὡς μόνον
 ἀνελθὼς καταστροφῆς τῶν
 γνώμων τῷ ἀνδρὶ, καὶ τοῖς
 ἄλλοις ὑπερφύδουσαι δυνάμει
 οὐκ ὄντος αὐτοῦ σοφίᾳ
 μὲν, πανσόφους καὶ παναγί-
 τας, ὅτι πρὸς τὸ λιπαλαῖον αὐ-
 τῷ, ὃς ἰσχυρῶς προαρίσιν,
 αἰδουμένης ἀπαντας, καὶ μὴ
 νοῦν καὶ φρόνησιν τῶν πρὸς αὐτὸν.
 ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος πα-
 ρῶν πατὴρ χάριον, οἷμαι, τῶς
 νόσος ἐπιλυθῶς. καὶ ῥῶν ἰ-
 δόνα ἢ ἄλ' ἔχον ὁ Εὐκράτης
 καὶ τὸ νόσημα τῷ σωφρόνῳ
 ῥῶ. τὸ ῥῶμα γὰρ ἰς τὸς πό-
 λας αὐτῶς αὐτῷ καταλυθῶ-
 ς. καθιζέσθαι ἔν μιν παρ' αὐ-
 τὸν, ὑπὸ τῇ κλίτῃ ὁ Εὐκρά-
 τῆς ἰκέσθαι, ὅρμα ἰγυλί-
 ναι τῇ φωνῇ ἰς τὸ ἀδρηνίον,
 οὗ ἐκ τοῦ ἰατρὸς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς

Leontichum ibi iam nō in-
 uenio (nam paulo antē, ut
 dicebant, exiuerat) alios ue-
 rō confertos reperio, in qui-
 bus erat & Cleodemus Pe-
 ripateticus, & Dinoma-
 chus Stoicus, & Ion, nosti
 uirum? Illum dico qui ex
 Platonica doctrina magnā
 sui admirationē expectat,
 ut qui solus mētem uiri de-
 prehenderit, quique eius o-
 raculā alijs quoque possit
 enarrare. Vides quos tibi
 uiros nomino, nimirum o-
 mni sapientia atque omni
 uirtute pręditos, utpote ip-
 sum ex quaque scēta caput,
 reuerendos hercle omnes,
 atque aspectu propemodū
 terribiles. Ad erat pręterea
 medicus Antigonus, ut usui
 in morbo esset aduocatus o-
 pinor. Et melius iam babe-
 re se uidebatur Bucrates: ad
 morbum quidam ex famili-
 aribus erat. humor enim
 rursus in pedes ei descende-
 rat. Sedere me ergo Bucra-
 tes in lecto iuxta se iussit uoce,
 languidulē remissa paululū
 quum

ἰστέτι αἰδῶμι, καὶ τοὶ βούντες
 αὐτῷ, καὶ διατείνουσιν τὴν μίαν
 εὐαίσιον, ἱππικόν. καὶ γὰρ μὴ
 λαπιφυλαγμὸς, καὶ ψαύ-
 σαιμι τὸ ποδῶν αὐτῷ, ἀπολο-
 γησάμενος τὰ σωθέντα αὐτῶν,
 ὡς ἀγνοήσασιν νοσῶντα, καὶ ὡς
 ἱππῶν μαθόντων, ἀρεμῶν. ἔλθοι-
 μι, ἱκανὸν ἴσμεν πλοῦτον, οἱ δὲ
 δὴ ἰπύχανον ἔδωκεν. ὅτι τὸ νο-
 σήματ' αὐτῶν, καὶ ἡ ἰσότης διεξίοντο,
 ἔτι καὶ ἔβραπαίεε τινὰς ἱκανο-
 τος ἐπιδόλλουτο, ὁ γὰρ Κλέ-
 δαμος, ὁ τοίνυν, φησὶ, τῇ ἀρε-
 τῇ τις αἰνολόμην. χαμέ-
 θεον τὸ δίδοντα τὸ μυγῆλες, οὐ-
 τε φρονεῖν, ὡς πρῶτον,
 ἰνδύσειεν εἰς δῖσμα λίοντος,
 αἶψα ἀποδάρκινον, αἶψα πρὸς
 ψῆν πρὸς τὰ σκύλα, αὐτῶν παύ-
 λαι τὸ ἄλγος. καὶ εἰς λίοντος,
 ἔφη ὁ Δινομάχης, ἰγνώσκουσα,
 ἱλάφει καὶ θηλάει, ἔτι παρδίνου
 καὶ αἰάτου. καὶ τὸ πρῶτον αὐτῶν
 πειραζόμενον. ὡς γὰρ ὁ ἱλα-
 φος, καὶ ἔρρηται μέλισσα ἐν
 τῶν

virginis adhuc, & nondum inita. & res quidem magis
 est hoc pacto credibile: uelox enim cerua est, maxime quae
 ualeat

quum me conspiceret: quam
 quam interim dum ingrede-
 rer, uociferantem cum ac
 uocem intendentem audie-
 ram: tamen ego admodum
 curiosè cauens ne pedes eius
 tangerem, ubi me uulgaris
 bus istis uerbis purgauerans
 quod eum agrotare nesciue-
 rim: quod ubi rescissem, cur
 riculo uenerim: ad sedi pro-
 pè. Et illis quidem sermo
 iam de morbo erat, & quae
 dam iam antè dixerat, quae
 dam uerò etiam tunc nar-
 rabant: praeterea medica-
 menta quaedam quisque pro-
 ferebat. Cleodemus igitur
 Si quis ergo (inquit) sinistra
 manu tollens humo muste-
 la dentem, sic interfecit ut
 antè dixi, in leonis pellem
 alligauerit, nuper excoriati
 ac deinde circum crura po-
 fuerit, illicò sedatur dolor.
 Non in leonis pellem, inquit
 Dinomachus, ut ego audiui,
 sed in ceruae potius faemellae

τῷ ποδῶν, καὶ ὁ λίων ἄλκιμος
 ᾤ, καὶ τὸ λίον αὐτῷ, καὶ ὁ χείρ
 ὁ διεξία, καὶ αἱ ῥίχθαι ἐν τῷ
 πώγων αἱ ὀρθαί, μεγάλα
 δύναντο, ἢ τις ἐπίστατο αὐ-
 τοῖς χρῆσθαι μετὰ τοῖς οὐκίας
 ἐπιδόξας ἰκάνω. ποδῶν δὲ ἰσο-
 σιν ὑπὲρ ἰσχυρὰ ἐπαγγέλλεται, καὶ
 αὐτὸς, ἢ δὲ ὅς ἐστι Κλεόδημος,
 ἔτα πάλαι ἐγίνωσκον, ἰλά-
 φει χρῆσθαι τὸ δόρυμα εἶναι, διό
 τι ὠκὺ ἴλαφ. ἐναγχε δὲ
 τίβος αὐτὸν σοφὸς τὰ ταιαῦτα
 μετεδίδοξε, μετὰ τὸν ὠκύντι-
 γος εἶναι τῷ ἰλάφω τὸς λίον-
 τας ἀμίαι, ἴφην, καὶ αἰρῶσιν
 αὐτὰς διώκοντες. ἰπὺν ἴσταν οἱ
 παρόντες, ὡς ὃ ἀπέντι τῷ
 Λίβῳ. ἰγὼ ἦ, οἰκτιρεῖ γὰρ, ἴο-
 φλῳ, ἰπὼ δαῖς τισι τὰ ταιαῦτα
 παύσασθαι, ἢ τοῖς ἰξωθῶ
 παραρτύμασι, τῷ κακῷ ἔνδορ
 διαβύοντες; ἰγὼ λασαν ἰδί τῷ
 λόγῳ μου, καὶ δῶλες ὅσων κατε-
 γνωκότες με πολλὸν πλὴν ἄ-
 νοιαν, ἐπὶ μὲν ἐπιστάμενον τὰ
 προδεδότατα, καὶ πρὸς ὅν
 αὐτὸν ἐν δαῖς φρονῶν αὐτάποι-
 γνῆναι δαμνabant amentiam, qui apertissimas res i-
 gnorarem, καὶ quibus nemo qui sapiat, contradicat

ualet pedibus: & leo quidē
 fortis est, pinguedōque eius,
 ac manus dextra, pilique
 qui recti ē barba prominēt
 magnam uim obtinent, si
 quis uti nouerit cum pro-
 prio cuique carmine: at peo-
 dum curam minimē polli-
 centur. Et ipse quoque, in-
 quit Cleodemus, olim sic pu-
 tabam ceruina pelle uten-
 dum, propterea quod ceruus
 uelox esset. at nuper uir qui
 dam Libycus, peritus profe-
 ctō in rebus huiusmodi, con-
 trā me docuit, ceruus offen-
 dens uelociores esse leones:
 quippe qui eas, inquit, etiā
 persequendo capiunt. Lau-
 dabant qui aderant, tan-
 quam rectē dixisset Liby-
 cus ille. Tum ego: Putatē,
 inquam, incantamētis qui-
 busdam sedari talia? aut fo-
 ris admotis appendiculis,
 quum intus malum grassē-
 tur? Riserunt hunc sermonē
 meum: & palām in mema-
 quin

μήτις οὕτως ἔχον. ὁ μὲν τοι
 ἰατρίῃς Ἀντίγονος ἰδέσθαι με
 ἰδόναι τῇ ὁρμητικῇ μετὰ
 λαὸν γὰρ ὑμῶν, εἶμαι, βο-
 θῆναι ἀξίον τῷ Εὐκράτει μετὰ
 τὴν τέχνην, εἴς τι παραγγί-
 λων ἀπὸ χιόου, καὶ λάχων
 σιτῶν, καὶ ὅλως ὑφαιρῶν
 τῷ τόνῳ. ὁ γοῦν Κλυδάμεις ὑ-
 ποιμαδιῶν ἡμᾶς, τί λίγαι, ἴ-
 φη, ὦ Τυχιάδην, ἀπιστοῦ ἀναί-
 σθη δολοῦ, τὸ ἐκ τῶν τεινῶν
 τῶν γίγνεται τινὰς ὠφελά-
 σαι ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε,
 ὦ δ' ἰγὼ, ἂ μὴ παύῃ τῶν
 ῥήτων καὶ μετὰς αὐτῶν, ὡς
 πιστεύουσιν τὰ ἔξω, καὶ μη-
 δὲν κοινοποιῶντα τοῖς ἰσχυροῦς
 ἐπαγάρουσι τὰ νοσήματα,
 μετὰ ῥηματιῶν, ὡς φατέ, καὶ
 γρητάς τινες ἐνδράων, καὶ
 τῶν ἰατρῶν ὑποπείμην προ-
 σκετῶμεθα· τό δ' ἐκ αὐτῶν
 πο, ὅς τ' ἔν ἐς τῷ Νιμέει λίοντι
 τοῖς τὸ δόρυμα ἐνδράων τῶν ἐκ
 καίδικα ὄλως μυγέλας. ἰγὼ
 γὰρ αὐτὸν τὸν λίοντα αἰδερ
 πολλὰ καὶ χαλᾶντα ὡς ἀλ-
 νελ in Nemei leonis pellem sedecim mustelas integras in-
 fueris. Ego profectō leonem ipsum ē doloribus saepe clau-

quin sic se habeant. At meo
 dicis certē Antigonus deleo
 Etari mibi uisus est hac ro-
 gatione mea. Iamdudum au-
 tem neglectui habitus fue-
 rat, opinor, quum opem Eu-
 crati ferre ex arte uillet, de-
 nuncians uidelicet uino ut
 abstineret, atque oleribus
 uesceretur, & uigorem ani-
 mo omnino minueret. Cleo-
 demus ergo subridens inte-
 rim: Quid aī, inquit, Tychi-
 adē incredible tibi uidetur
 esse ut ex rebus huiusmodi
 parentur quaedam aduersus
 morbos remedia? Mibi cer-
 tē uidetur, inquam ego: nisi
 naribus adeo mucosis sim,
 ut credam ea quæ foris ap-
 plicantur, nihilque cum his
 quæ morbos excitant, intus
 communicant: per uerbula
 tamen, ut dicitis, ac præsti-
 giaturam operari: & quæ
 appenduntur, sanitates im-
 mittere. id profectō; nun-
 quam fieri possit, nec si quis
 dicantem

ἀνθρώπων ὅτι οὐ μοι δοκῆς, ὅ
 δὲ ἴς ὁ Δινομάχῃ, τὰ τοιαῦ
 τα λέων, ὃν διὰς ἀνὰ πρὸς
 ἴν, ὡς ἐμὴ ὅτι τὰς ἰάσεις οἶον
 τι ἀνὰ τὸν ἰσθμὸν οὐνοματων
 γιγνῆσαι. ἔτι μὲν, ὡς ἐμὴ, μὴ
 λήγῃ, ὡς ἀφίσι· ὡς ἐμὴ γὰρ ὅτι
 καὶ διὰ τὸν οὐτον, ὅμως τὰ τοιαῦ
 τα ψεύδῃ ἀνὰ. ἰγὼ ὃ καὶ διὰς
 οἶον, καὶ ἰάσεις αὐτὸν ὅτι, καὶ ὅ
 οὐ ποιεῖ τὸς ἑαμένους, καὶ
 φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς ἀνι
 σκάντων. ὅ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐ
 τὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτῶν, ὅτι
 φάρμακα πάσονται ἰσθμ
 πονοῦ τὸς νοσούντας, ὅτι λείπεται
 καὶ μυάλας παρὰ πρὸς τὸν ἰα
 τῶν, ὅτι ὅτι. ἰγὼ ὃ ὅτι
 θαυμάσιον τι διγύσσομαι· ὡς
 μὲν ἰγὼ μισθάνειον ἔτι, ἀμφὶ τὰ
 τίτλα καὶ καὶ ὅτι ἐν σκιδόν,
 ὅτι καὶ τὸς ἀγγέλλων τῷ πα
 τρι, Μιδάμ τὸν ἀμπικρὸν,
 ἰρριμῶν ἐν τῷ ἄλλῳ οἰκίῳ
 καὶ ὅτι, ἀμφὶ πλάθ
 σαρ ἀγορῶν, ὡς ἐχίδνης δι
 χήντα, καὶ οὐδὲν οἰκίῳ
 meum uenit nunciatus ei, Midam uitis cultorem seruum;
 etiam alijs in rebus robustum atque industrium, circa fple
 dum iam forum a uipera morsum iacere iam putre

quacunque retulisti. Tu mi
 bi uideris, inquit Dinoma
 chus, quā ista dicas, ne de
 os quidem esse credere. Si
 quidem putas fieri non posse
 se, ut per sacra nomina re
 media morbis afferantur:
 Hoc, inquam ego, uir optio
 me, ne dixeris. nihil enim
 prohibet quo minus, etiam
 si maxime dii sint, ista ta
 men sint uana. Ego uero de
 os colo, et medelis eo
 rum uideo, et leuamenta
 quæ laborantibus cōferunt;
 pharmacis uidelicet atque
 arte medica restituentes. I
 taque c Aesculapius ipse e
 iusq; posteris salutaria phar
 maca admouentes medebā
 tur egrotis, non leones aut
 mustelæ circūligantes. Mit
 te hunc, inquit Ion. At ego
 uobis mirabile quiddā nar
 rabo: Bram ad huc adoles
 centulus, annos natus ferme
 14. quum quidam ad patrē

Nimmi factū

τα τὸ σῶμα. αὐτὸν γὰρ
 αὐτῷ τὰ χεῖρ᾽ ἔβαλε, καὶ ταῖς χε-
 ραῖς περιελκύντι, προσερ-
 πύσαν τὸ θυρίον λακύνῃ κα-
 τὰ τὸ μέγαν δάκτυλον. καὶ τὸ
 ῥῆθ' ἔβαλε, καὶ καταδύναι αὐ-
 τοῦ ἐς τὸ φελλὸν τὸ ἵμιόναν,
 ἀπομύμνησεν ἢ ἀλγυδόναν.
 ταῦτά τι ἔρ' ἀπαγγέλλοι, καὶ
 τὸ Μιδάμ ἰσχυρῶς αὐτὸν ἐπὶ
 σῶματι. καὶ τῶν ὁμοδύ-
 λων προσκομιζόμενον, ἴσον
 ὡδονότα, πολὺν, μυδῶν-
 σα τῷ ἐπιφύσσαν, δλίγον ἔ-
 τι ἱμπνύντα. λαλῶν μὲν
 δὲ τῷ πατρὶ τὸ φίλων τις πα-
 ρών, ἑρῆρα, ἴσ' ἰγὼ γὰρ σοὶ
 αὐδρὸν Βαβυλώνιον τὸ Χαλ-
 δαῖον, ὅς φασιν, αὐτὴν μί-
 σσει, ἐς ἱάσαντ' ἢ αὐθροπον.
 καὶ ἵνα μὴ διαβῇ λίγαν, ὁ-
 κος ὁ Βαβυλώνιος, καὶ αὐτίκ' ἔ-
 τ' Μιδάμ, ἰπὸ δὲ τινὶ θ' αἰετο-
 σκετὶ ἴον ἐκ τὸ σῶματι, ἔτι
 καὶ προσωμυρτῆσαι τῷ πιδί
 τιθυκῆσαι παρβὺν λίθον ἂν.

πὸ τ'

re ueneno quadam incantatione, & ad pedem eius op-
 penso uirginis defunctæ lapillo, quem ē columna exci-
 derat. Atque istud quidem hactenus forsan mediocre
 fuerit.

facto crure. Etenim dum
 garet palmites, ac uallis cir-
 cumplicaret, adrepentem
 bestiolam maximum ei pe-
 dis momordisse digitum.
 Tum illam quidem illico au-
 fugisse, & sese rursus in la-
 tebram condidisse. Illam u-
 rō eiulare perditum ē dolo-
 ribus. Hæc ergo quum no-
 ciarentur, iam Midam ip-
 sum uidebamus lectica do-
 mum à conseruis apportas-
 ri, inflatum totum, liuidum,
 ac superficie tabefactū, uix
 iam spirantem. Pater ergo
 quum id moleste ferret, a-
 micorū quissiam, qui tum
 fortè aderat: Bono animo
 es, inquit. Ego enim uirum
 quendam Babylonium ex
 Chaldaïs quos uocant, pro-
 tinus huc adducam, qui sa-
 nabit hominem. & ne di-
 em narrando conteram, ut
 nit Babylonius, ac Midam
 restituit, effugato ex corpo-

καὶ τῆς τέλης ἐκείνης· καὶ
 τοῦτο μὲν ἴσως μύριον· καὶ
 τοι ὁ Μίδακς αὐτὸς ἀράμα-
 νος τὴν σκίμπροδα, ἵφ' οὗ ἰ-
 κνήμιτο, ὥχιστο ἐς τὸν ἀ-
 γρὸν ἀπὸ τῶν, τοσούτον ὁ ἱερ-
 δὴ ἰδιωθεῖν· καὶ ὁ σπλίτης.
 ἐκείνους λίθος. ὁ δὲ καὶ ἄλ-
 λα ἱποῖναι δισπίσια ὡς Ἀ-
 λυδῶς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἰλ-
 θὼν ἰωθῶν, ἱππῶν ἰσρατι-
 κὰ τινα, ἐκ βίβλου παλαιᾶς,
 ἐνίματα ἐπ' αὐτῶν καὶ ἀε-
 δι βαθαγνίσας τὴν τόπον,
 πορνεύων ἐς τὴν θύλα-
 σιν ἴσα ἡν ἱερωτὰ ἐντὸς τῆ
 ἱερῶν. ἔκον αὖν ὡς πορνεύ-
 οντες πρὸς τὴν ἱερῶν,
 ἴσως πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες
 καὶ ἰχθύναι, καὶ δρόσσαι
 καὶ ἀκουτίαι, φρυγίαι τε καὶ
 φρύσσοι· ἰλάπιτο δὲ ἵε δρᾶ-
 κων παλαιῶν, ἐκὸ γένους,
 οἵμαι θορυβεῖσαι μὴ δυνά-
 μιν, παρακρούσας τὴν πρὸς
 τάγματ'· ὁ δὲ μάγος ἐκ ἱ-
 ερῶν παρὰ νῆας ἀπαύσας, ἀλλ' ἰ-
 να τινὰ τῶν ἱερῶν τὸν ἐντάτον
 κατετονέσας, πρὸς οὐδὲν
 ἵππεα

fuerit. Tum Mida iam ipse
 sublato in quo allatus erat
 scabello, discessit in agrum:
 tantum potuit incantatio,
 columnarum ille lapis. At
 idē iste Babylonis alia præ-
 terea diuina planē fecit.
 Nempe in agrum profectus
 manē, quum pronunciaisset
 sacra quædam ex uetusto
 codice septem nomina, sulo
 phure ac face lustrato loco,
 in orbem ter obambulans,
 serpētes omnes inultos ex-
 ciuit quicunque intra eam
 regionem erant. Veniebant
 ergo tanquam ad incanta-
 tionem tracti serpentes mul-
 ti, atque aspidēs, & uipe-
 ræ, & cerasæ, & iaculi,
 phrynique, ac physali. relin-
 quebatur autem unus dra-
 co annosus, proropere, ut oo-
 pinor, ob senectū non ua-
 lens, qui non fuerat audiens
 dicto. At magus, Nō adsunt
 omnes, inquit. Tum unum
 quendam ex serpentibus,
 eum uidelicet qui natus mi-
 nimus erat, selectum legas

ἐπιμύσει ἡδὲ τὸ δράκοντα, καὶ
 μεταμικρὸν ἦν κακῶν. ἰ-
 παρὶ σιωπῆς αὐτοῦ, ἐνιφύ-
 σεν ἢ αὐτὰς ἐ Βαβυλῶνι,
 τὰ ἢ αὐτίκα μάλα λατρεῖν
 θεῷ αὐτοῦ καὶ τῷ φρονήματι,
 ὅμως ἢ ἐλευσάμενον. ἀπὶ
 μοι, ὦ ἄνθρωπε, ὡς ἂν ἐγὼ, ὁ ὄφεις,
 ὁ περιβόητος, ὁ εὖ, ἄρα καὶ
 ὁ χαρμώγος τὸ δράκοντα ἔδει,
 αἰετὸς φῆς, γίγνηται, ὁ σκίπτω
 καὶ ἔχωρ ἡδὲ, ἐπιστρίψας
 σὺ ἢ παύσαι, ἔφη ὁ Κλεόδω-
 μος. ἔγωγε καὶ αὐτὸς ἀπιστοῦ-
 ρος ἦν οὐ πάλαι τὰ τοιαῦτα
 (ἔμην γὰρ ἔδειξι λόγῳ Διὸς
 τὴν γίγνηται αὐτὰ πιστῶ-
 σαν) ὅμως ἔτι τὸ πρῶτον ἀ-
 δεικνύμενον τὸ εἶναι τὴν
 βαρβαρίαν (ὅς ὑπερβόρων δι-
 λῶ, ὡς ἔφασκεν) ἀπίστος, καὶ
 ἐνικῶν, ἡδὲ πολὺ ἀντι-
 σχῶν. τί γὰρ ἰδοὺ ποιεῖν, αὐτὸ
 ὀρώμενα διὰ τῶ ἀδελφῶ φρο-
 νήμον, ἡμῶς εἶπες, καὶ
 ἐφ' ὅλας βαλίσσοντας, καὶ
 διὰ τὸ πρὸς ἀντίοντα, καὶ
 repugnassent. nam quid facerem quum eum cernerem
 in acre volantem, atque id interdum, ac super aquam
 ingredientem, atque per medium ignem incedentem, id-

um mittebat ad draconē:
 ac paulo post uenit etiam
 ille. At postquam iam colle-
 cti constitissent, Babylonii
 in eos insibilauit. Atque
 illi repente admodum om-
 nes ab eius flatu incensi
 sunt, nobis interim admi-
 rantibus. Tum ego: Dic mi-
 hi, inquam, Ion: serpens ille
 legatus, iuuenem illū dico,
 utrum manu deduxit draco-
 nem, qui iam ut ais seneco-
 rat, an ille baculum gestans
 innitebatur? Ludis tu qui-
 dem, inquit Cleodemus: at
 ego, qui et ipse quoque o-
 lim minus talia credebam,
 quā nūc tu (putabam e-
 nim nulla ratione fieri pos-
 se ut ea crederem) tamen
 quum volantem primum
 conspicerem peregrinum il-
 lum barbarum (erat autē,
 ut ferebant, ex Hyperbore-
 is) credidi, ac uictus sum,
 quum tamen multum diuq;
 que

σχολῇ καὶ βιάδῳ: σὺ ταῦτα, ὡς
 ἂν ἰγὼ, εἶδόν τόν Υπερβόρειον
 αἰθέρα πετόμενον, ὃ ἰδὼν ἔδ-
 δατο βιβυκότα: καὶ μάλα, ὃ
 ἂν ἴς, ὑποδιδιμέειν γιγάρθῃ
 τίνες, οἷα μάλα τῶν ἰκάνει ἔχο-
 ῦντα. τὰ γὰρ σμικρὰ ταῦ-
 τα τί χρεὺν καὶ λίγειν, ἵσα ἵππο
 δάκνυντο ὄρεσας ἐπιπέμπων,
 καὶ λαίμονας ἀνέγκων, καὶ τι-
 κρὺς ἰώλῃς ἀνέκκαλόν, καὶ
 τίῳ Εὐκλείῳ αὐτίῳ ἱναργῷ
 παρτάς, καὶ τίῳ σιλλύῳ ἱα-
 τασπῶν; ἰγὼ γὰρ διηγῆσομαι
 ὑμῖν, ὅτι εἶδον γυρόμενον ὑπὸ
 αὐτῷ ἱππεύοντι ἑλκυσίνῃ.
 ἄρτι γὰρ ἑλκυσίνῃ, τὸ πα-
 ρὸς ἀποθεσόντος, παραλαβὼν
 τίῳ ὑσίῳ, ἡράδῃ Χρυ-
 σίδῳ τῆς Δημοκρίτου θυγα-
 τὸς: ἡμεῖς δὲ διδασκάλῳ ἱ-
 χεῖτο πρὸς τὰς λέγουσιν. καὶ
 ὃ γὰρ μὴ ὁ ὄρεας ἰκάνει ἀπὸ
 σχολῆς αὐτόν, ἀπαντα ἀ-
 ἔδα τὰ τῷ περιπατῶν ἡρώτα
 τοῖς καὶ ἐκταγῆς ἀνακρί-
 νων αὐτοῦ, καὶ τίῳ φυσικῶν
 ἀνδρά.

que lentè ac sensim? Tunc,
 inquam ego, ista uidebas, ui-
 rum Hiperboreum uolan-
 tem, aut super aquas ambu-
 lantem? Et maximè, inquit
 ille, carbatis induitū, quo
 calceamenti genere illi po-
 tissimum utuntur. Nam mio-
 nutula ista quid attinet re-
 ferre, quæcunque fecit, quo
 pacto amores immiserit, ac
 demones exegerit, mortuos
 que marcidos in uitam reuo-
 cauerit, atque Hecaten ip-
 sam palàm conspectibus ex-
 hibuerit, lunamque è cælo
 detraxerit? Quin ego uo-
 bis referam quæ ab eo fieri
 conspexi in Glaucia Alexio-
 dis filio. Glaucias hic quum
 patris nuper defuncti sub-
 stantiam suscepisset, Chry-
 sidem amabat Demæneti
 filiam: ac me quidem præ-
 ceptore in disciplina uteba-
 tur: ac nisi amor ille à stu-
 dio deduxisset eum, utrius-
 que Peripateticorum do-

ctrinam perdidicisset, ut qui octo & decem quum es-
 set annorum, iam absoluerat Analytica: tum physicam

Μημ 3 auscul-

ἀνείκοισιν μεταλλεύει ἕς τέ-
 λει. ἀμυχανῶν δ' ὅμως τῷ
 ὄρωτι, μένθη μοι τὸ παῦ-
 ρόν δέ, ὥσπερ αἶψός μιν, διὰ
 δάσπελλον ἵντα, τὸν Υπερ-
 βόρειον ἐκείνων μάγον ἄγω
 πρὸς αὐτὸν, ὡς μιν αἶψα
 σι μὲν τῇ περικτυμένα (ἴδαι γὰρ
 πρὸς τὴν αἶψαν τὴν θυσι-
 α) εἰς καὶ αἶψα δέ, ἃ τῷ χρο-
 νῷ χρυσίδει. ἃ ἂν αὐτομολῶν τε
 εἴσαι τὴν σιλήνῳ (τέτι γὰρ
 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ τοιαῦτα
 τοιοῖσι γράται) βόρειον τὸ ἐν
 ἑλμῶ. ἢ ἂν αὐτοῖς τινὲς τὸ
 αἶψα πρὸς μίσην νύκτας αὐ-
 κέλειον ἡμῖν, πρῶτον τὴν
 ἀναξίαν τὸν πατὸρα τοῦ
 γλαυκῆς, πρὸ ἐπὶ τὴν μένῳν τε
 θυσιῶν. ἀγαπάται ἢ ἡ γοῶν
 ἐπὶ τὸ ὄρωτι, καὶ ἡ γοῶν
 τὰ τελευταῖα ἢ ὅμως ἡ γοῶν
 αὐτῷ ὄρωτι. μετὰ δέ, τὴν
 αἶψαν τὴν αὐτοῦ γοῶν, ἐκ γο-
 μῶν τὸν κέρβερον, καὶ τὴν
 σιλήνῳ καὶ τὴν παρὰ τὸν πολ-
 μῶν τὴν βίαμα, καὶ ἄλλοι

αἶψα

eductit, afferentem unā Cerberum: eum lunam detra-
 xit, multiformis quoddam spectaculum, & quod aliis
 aliis

auscultationem in finem us-
 que percurreret. Amore ta-
 men uictus, mihi rem o-
 mnem significat. Ego uero,
 quemadmodum par erat,
 quippe qui præceptor erā,
 Hyperboreum illum ma-
 gum ad eum duco, condu-
 citū quatuor illic minis in
 manum datis (oportebat eo-
 nim præparari quiddā ad
 sacrificia) tū sedecim præte-
 rea, si Chryside potiretur.
 Ille uero crescentem obse-
 uans lunam (nam tunc ut
 plurimum huiusmodi sacræ
 peraguntur) fossam cum ef-
 fodisset, in aperto quodam
 loco domus, sub dio circa
 mediam noctem euocauit
 nobis primum quidem Ana-
 xi: lem Glauciae patrem, an-
 te septem menses uita defun-
 ctum. Succensebat autem
 ob amorem senex, atq; in-
 dignabatur: tandem tamen
 ei permisit ut amaret. Po-
 stea uero Hecaten quoque

ἀλλοίωμι τι φᾶνταίμενοι. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον, γυναικί-
 ου μορφῇ ἐπιδάννυσι, ἅτα
 βῆς ἰγίγνιτο πάγκολλοι, ἅτα
 σκύλας ἰφάννυσι. τίλοισι δ'
 ἔρ' ὁ Ὑπερβόρειος ἐν πελῆϊ
 γράτιον τι ἀναπλάσσει, ἔπι-
 θεῖ, ἔφη, καὶ ἄγχι Χρυσίδα. καὶ
 ὁ μὲν πολλὸς ἐξήπλητο. καὶ με-
 τὰ μικρὸν δὲ ἐπίστυλον ἔπεισε
 τίλῳ θύραν ἰκάνει. καὶ ἀσπίδ' ὀ-
 σσεσθ' ἐπεβόλλει τὴν Γλαυκί-
 ας, ὡς αὖ ἐμμανίστατα ἔρῳ-
 σσε, καὶ σιωπῇ, ἄχρη δὲ ἀλι-
 π' ὀνόμαζεν ἠέτι σαρμῆν ἁλόν-
 των. τότε δὲ ἤτις σιλλίῳ ἀνέ-
 π[η]λ' ἵε τὴν ἑρῶν, καὶ ὁ Εὐκ-
 λῆς ἰδὼν κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ
 ἄλλα φάσματα ἐφανείδην, καὶ
 τίλῳ Χρυσίδα ἐξέπτεμα μὲν
 πορὶ αὐτὴν περὶ σελήν τὸ λυ-
 μαυγίε. αἱ ταῦτα ἄδδον, ὦ Τυ-
 χιδάδε, ἐκ αὐτοῦ ἐπίστυλας, αἱ
 πάλιν ἐν τῷ αἵματι ἰπιδάεας χρῶ-
 σιμα. ὦ λίγεις, ὦ δ' ἐγὼ ἰ-
 στίσσομαι γὰρ αὖ, ἄγχι ἄδον αὖ
 τὰ νῦν ὅσον γυνώμην, οἶμα, ὦ
 μὲν

aliud apparebat. Primum
 quidem muliebrem formā
 referebat: deinde in uac-
 cam formosam uertebatur:
 postremo uerò catula uide-
 batur. Hyperboreus ille tan-
 dem quum finxisset quendam
 ex luto Cupidinem: Abi, in-
 quit, atque huc perducas
 Chrysidem, Ac lutum qui-
 dem protinus euolabat: pau-
 lo post autem affuit illa, pul-
 sans ostium. Tum ingressa
 Glauciam complectitur, e-
 um quàm insanissimè depe-
 riens: Cum eo uersata
 est quoad gallos canentes
 audiuiamus. Tum uerò luna
 subuolabat in cælum, atque
 Hecate subijt terram, cate-
 ràque spectra disparuerūt:
 Cum Chrysidem tandem e-
 misimus circa ipsum ferme
 diluculum. Hæc Tychiades
 si conspexisses, baudqua-
 quam amplius dubitasses
 esse multa in carminibus io-
 stis cōmoda. Bene dicis, in-
 quam ego. credidissimè e-

quidem, si uidissem ea: nunc uerò ignoscendum mihi puto,

M m m 4 si quas

μὲν τὰ ἴμια ὑμῖν ἐξυδρνῶν
 ἔχω. πολλὸν ἂν οἶδ' ἀγαθὸν τῶν
 Χρυσίδα, ὡς λίγαι, δραστῶν
 γυναικας, καὶ πρὸς ἄλλους, ἔχον-
 τας δὲ, τίν' ἔστιν ἰδέσθαι τὴν
 αὐτὴν καὶ πολλὰς πρὸς
 ἑαυτῇ, καὶ μάλα καὶ ὅς τις πρὸς
 ἑαυτῇ, καὶ πολλὰς αὐτῇ, ὡς ἂν
 οἱ δραχμῶν ἀγαθῶν ἐστὶν πρὸς
 ἑαυτῇ διακρίν. πᾶν γὰρ
 ἐν δίδωμι πρὸς ταύτῃ τῶν ἰ-
 σχυρῶν καὶ γυναικας, καὶ τὸ ἐναντίον
 τοῖς φάσμασι πῶς πονθῶν. ἔκ-
 α μὲν γὰρ, ὡς φέρει ἀνδρῶν
 χαλκῶν καὶ σιδέων, πῶς ἂν καὶ
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν φασι, αὐτῇ καὶ
 αὐτῇ ἀργυρίῳ πῶς φέρει, ὅς τις
 πρὸς τὸ ἔχειν. ἄλλως τε καὶ ὅταν
 μάλα αὐτῇ καὶ μάλα, ἐστὶν ἀνδρῶν.
 καὶ αὐτὸς δραχμῶν πρὸς τὸ
 πᾶσι τῶν γυναικων, καὶ
 τῶν ἄλλων ἔλα πᾶν αὐτῇ λαμ-
 βάειν, ὅς τις τῶν μὲν, πᾶν
 σμικρολόγῃ ὡν, ἔλα
 κίαν ἐπὶ ὅρατον ὀργάζεται. γὰρ
 αὐτῇ πῶς, ἔφη δὲ ἰωμ, ἀπὸ τῶν
 ἀπασιν. ἰγὼ γὰρ ἔδωκα αὐ-
 τῇ

si qualia uos uidetis, acutè
 perspicere non possum: ue-
 runtamen Chrysidem illam
 quam dicis, noui, mulierem
 planè meretricem, ac facio-
 lem: nec uideo sanè cuius
 gratia ad illam egueris lu-
 teo illo legato, magoque ex
 Hyperboreis usque, atque
 ipsa insuper luna, quippe
 quam uiginti drachmis du-
 cere in Hyperboreos usque
 potuisses. mirificè enim sese
 offert ad hanc incantatio-
 nem mulier, et contrariū
 quiddā spectris istis habet.
 Nam ea quidem erit ferri-
 ue sonum si audierint. fugi-
 unt (nā id uos predicatis)
 illa uerò si argentum uspiā
 sonuerit, accurrit ad unxi-
 tum. Præterea ipsum etiam
 magum admior, quod cū
 ditissimas mulieres in amo-
 rem sui possit elicere, atque
 ab eis solida talenta susci-
 pere, is tamen ob quatuor mi-
 nas, admodum tantilli lu-

celli auidus, Glauciam amoris compotem fecerit. Ridi-
 culè facti, inquit Ion, qui nihil credis. Ego te libenter

ῥοίμῳ σιτί πρί τῶν φῆς,
 ἴσοι τὲς δαμονῶντας ἀπαλ-
 λάττεισι τ' δαιμόνων, ὅτε σα-
 φῶς ἐξέδοντο καὶ τὰ φάσμα-
 τα. καὶ ταῦτα ἐκ ἐμὴ χρῆ λή-
 γειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν
 Σύρον, τ' ἐκ τ' Παλαιστίνης, τ'
 ἰδὲ τῶν σοφιστῶν, ἴσους πα-
 ραλαβὼν ἐκ ἀπὸ τῶν πρὸς
 πῶν σιλλῶν, καὶ τὸν ὀφθαλ-
 μὸν διατρέφοντας, καὶ ἀφ' ἑ-
 μιπλαμελὺς τὸ σῶμα, ὁ-
 μως αἰτίηται, καὶ ἀποκίμ-
 πει ἀρτίως ἰδὲ μὲν μὲν γὰρ
 ἀπαλλάξας τῶν δαιμόνων, ἵπαι
 δαὲν γὰρ ἰδὲ τῶν καμῶν, καὶ
 ὄρεται, ὅθεν ἀσπληγῶνται
 αἱ τὸ σῶμα ὁ μὲν νοσῶν αὖ-
 τὸς σιόηται, ὁ δαίμων ἢ ἀπὸ
 κρίνεται, ἐλλοίωσιν ὁ βρβα-
 ρίζων, ὁ ὅθεν αὖ αὐτὸς ἢ, ὅπως
 τὸ, καὶ ὅθεν ἐπὶ ἄλλων ἐς τὸν αὐθρο-
 πον. ὁ ἢ ὅπως ἐπὶ αὐτῶν, αἱ ἢ μὴ
 ποιῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐξελί-
 νται τ' δαίμονα, ἵνα γ' ἔρ καὶ
 αἱ ἄλλοι ἐξίοντα μίλανα, καὶ ἵνα
 πυνόη πῶν χροιά. ὁ μίγα,
 ὡ

ergo rogauerim quid de his
 respondeas, qui demonia-
 cos liberant erroribus, adeo
 manifestè spectra illa caro-
 minibus eicientes. Atque
 hæc me dicere nō opus est,
 uerū omnes nouerunt, Sy-
 rus ille ex Palestina, qui ha-
 rum rerū artifex est, quāta
 multos mortales suscipiat
 qui ad lunam concidunt, o-
 culosque distorqueant, spu-
 mæque os oppleant: quos ta-
 men erigit, ac sanos remit-
 tit, magna accepta merce-
 de diris eos malis liberans.
 At enim quum iacentibus in-
 stet, rogaueritque unde sint
 in corpus ingressi, ægrotus
 quidem ipse tacet: at dæmō
 uerò respondet, aut lingua
 Græca loquens, aut barba-
 rica, aut undecunque fuerit
 ipse: & quomodo & unde
 intrauit in hominem. Ille ue-
 rò adiurans eum, ac ni pa-
 ruert, minitans etiam, ex-
 pellit abigitque dæmonem.

Quin ego quoque dæmonem quendam exeuntem uidi, ni-
 grum certè, & colore fumidum. Non magnum erat,

ὡς δ' ἔγωγε, τὰ τοιαῦτά σε ἰδῆναι,
 ὦ Ἴων, ὅ γε καὶ αἱ ἰδίαι αὐτῶν
 φαίνονται, αἱ δ' πατὴρ ὑμῶν
 Πλάτων δάκνυσιν, ἀμυρόν
 τι θάλασσαν, ὡς πρὸς ἑμᾶς τοῦτο
 ἀμφιπύκνυνται, μόνος γὰρ Ἴων
 (ἴσθ' ὁ Εὐκράτης) τὰ τοιαῦτα
 εἶδεν, ὅχι ὅ γε ἄλλοι πολ-
 λοι δαίμοσι ἐστι τυχερίων,
 οἱ μὲν νύκτες, οἱ δὲ μὲν ἡμέ-
 ρας, ἔγωγε ὅχι ἄπαρ, ἀλλὰ μυ-
 ράκις ἕλθω τὰ τοιαῦτα τίθω
 μιν· καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἰ-
 παρατίμῳ πρὸς αὐτὰ, οὐδὲ
 ὅ, καὶ τὸ ἕτερον, ὅτε τι πα-
 ράλογον ἰδῆναι μοι δοκῇ, καὶ
 οὐδὲ μάλιστα, ὅτε σὺ μοι τὴν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραβὶς ἰδῆται, οἱ.
 ἄρα τὸ ἐκ τῶν τεσσάρων πλο-
 κισμῶν, καὶ τὴν ἐκ τῶν
 ἰδιδάξαι τὴν πολυάνυμνον,
 ἵπτις δ' μὴ ἐφ' αὐτὴν ἀπιδέσθαι,
 ὁ Τυχιάδης, καὶ πῶς αὖτ' ὡς δ'
 ἔγωγε, ἀπιδέσθαι Εὐκράτη τῷ
 Δάνειον, σοφῇ αὖτ' Ἀγὶ μέ-
 λισσα, καὶ ἰσοθέρους τὰ δονῶν
 τὰ οἱ λήγοντι, εἰσι, πᾶρ αὐ-
 τῷ, μὲν θῆσιαι; τὸ γὰρ πλο-
 κος φίλο, νῦν in primis sapienti, ac liberè, quæ sibi videntur.
 domi in privato suo cū auctoritate narranti Illud ergo de

inquam ego, talia te lon cer-
 nere. cui ipsæ etiam appa-
 rent idæ, quas uestre fami-
 liæ parens ostendit Plato:
 rem videlicet spectatu rem-
 em, atque euanidam, quas
 tum ad nos homines luscio-
 sos. Itæne solus Ion, inquit
 Eucrates, istiusmodi vidit,
 ac non alij etiam. multi in-
 ciderunt in demones, alij
 noctu, alij etiam interdum
 Ego profectò non semel,
 sed millies iam talia conspo-
 xii: ac primùm quidem tur-
 babar ad ea: iam uerò ob
 consuetudinem nihil nouū
 aut prodigiosum mihi ui-
 dere uideo, maximeque
 nunc, ex quo annulum mihi
 Arabs dedit ex ferro de cru-
 ce quapiam sumpto factum
 carmenque docuit nomini-
 bus multis plenum: nisi fore
 te ne mihi quidem fidem sis
 habiturus Tychiade. Ne
 quid fieri possit, inquam, ut
 Eucrati non credam, Dico

ῥὶ τῷ ἀνδραύτῳ, ἢ δ' ὅς ἐστι
 Εὐκράτης, ἀπασί τοις ἐπὶ
 τῆς οἰκίας, ἵσαι πύκτου φα-
 νόμενον καὶ πασι καὶ να-
 σίαις καὶ γέρονσι· τὸτο δ' παρ'
 ἡμῶν μόνον ἀνέσθαις αὖ, ἀλλὰ
 καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀ-
 παύτων. ποῖα, ὡς δ' ἐγὼ, ἀν-
 δραύτῳ; ἔχιδναίη, ἴφρ,
 αἰσιῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἰσχυρότα,
 πάγκαλον ἀνδραύτα, Δημο-
 κρίτῳ ὄργον τῷ ἀνδρῶπο-
 ποιῶ· μὲν τὸν δισκοῦντα,
 ὡς δ' ἐγὼ, φῆς, τὸν ὑδρικυ-
 φότα κατὰ τὸ χρεῖμα ἐλ' ἄφρ.
 σ.ως, ἀπυστραμμένον αἰς τὴν
 δισκοφόρον, ἔρμα ἐκλάζονα
 πα τῷ ἰτέρῳ, ἰοικέτα ξυκασα
 σπυρομένη μιτὰ τῆς βοῆς;
 ἀκ' ἐκείνου, ἢ δ' ὅς, ἐπὶ τῶν
 Μύρωνῳ ὄργον ἐν καὶ τῷ
 πόσῳ, ὁ δισκοβόλῳ, ἐν λί-
 γης ὑδὲ τὸν παρ' αὐτὸν φρῖς,
 τὸν διαδόμενον τὴν λιπα-
 τὴν τῇ ταυνίᾳ τ' καλὸν· πολυ-
 κλάτῳ γὰρ τὸτο ἔργον. ἀλλὰ
 πῶς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ αἰσιό-
 των ἄφρ, ὡς οἱ καὶ τὰ Κριτί-
 Πολυκλείου ὅς ἐστι. ὑερὶν eas quæ à dextra sunt egredi-
 entibus, omitte, inter quas et tyrannicidæ illi stant, Critice

statua, inquit Eucrates, quæ
 omnibus qui in domo sunt,
 singulis noctibus apparet
 tum pueris, tum adolescenti-
 bus, tum senibus, hoc, in-
 quam, non à me duntaxat
 audieris, verum etiam à no-
 stris omnibus. De qua sta-
 tua, inquam ego? Non uidi-
 sti (inquit) quum ingredi-
 ris, statuam quandam in a-
 trio collocatam, sanè quàm
 pulchram, opus Demetrii,
 qui statuas humana specie
 fingere consuevit? Nónne
 illam dicis, inquam, quæ di-
 scū iacit; quæ inclinata est
 ad emissuri gestum, reflexa
 in eam quæ discum fert, al-
 tero pede modicè inflexo,
 quæq; se erectura uideatur
 unà cū iactū? Non, inquit:
 nam unum est ex Myronis
 operibus ille disci iactator
 quæ dicis. Sed nec eam quæ
 est ei proxima: eam loquor,
 cui tænijs caput uinctum
 est, formosam illam: nam id
 Nestor.

τῷ Νεσιῳταίῳ πλάσματα ἰ-
 γνηῶν, οἱ τυραννοκτίνει. οὐ
 γάρ, ἢ τίνα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ
 ὑπερρῆν ἄλλο προγάγεται.
 φασαυτίαν, ἡμίγυμον τῷ
 ἀναβολῷ, λυγρομυθεῖν ἔπα-
 γαν· τὰς βίχας ἰνίας, ἐν
 πίσι μιν τὰς φάλας, αὐτοὺς
 ἀνθρώπων ὁμοίαν· ἐν αὐτοῖς λυ-
 γοῖ, Πίλιχθ· ὁ Κορίνθιος στρα-
 τηγὼς εἶναι Διονῆ. ἐν Δί-
 ῳ δ' ἰγὼ, ἢ ἄλλο τίνα ὑπὲρ τὰ
 Διξίχ τὸ Κρόνου, ταυνίας, καὶ
 τιφάντες ξυροῦς ἔχοντα, λυ-
 χρυσομυθεῖν πινάλοισι τὸ τῷ
 θ· ἰγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἴφθι,
 ἐκ αὐτοῦ ἰχθύουσα, ἐπὶ τῷ μ' ἰθ-
 σατο διὰ βίτης, ὅτε τῷ ἡ-
 πιάτῃ ἀπολλύμεσθαι. ὡς γὰρ
 καὶ ἰαφίθι, ὡς δ' ἰγὼ, ὁ βί-
 τισθ· ἔτθ· Πίλιχθ· ἰσι-
 καὶ μὲν ἐκείνῃ, ἢ δ' ἐν Εὐκ-
 κράτῃ, ἢ σιθ· ὡς μακρὰν
 μέτασιν ὁ χῶρ. οἶδεν ἰγὼ,
 ἔσθαι δυνάτασι οὐτθ·, ὁ ὡς
 οὐ γὰρ μὲν θ· αὐδρίας, ἢ ὡς
 νομίσεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι, καὶ
 ἐπὶ πινάτων ἐπὶ αὐτοῖς, οἷς αὐ-
 τοῖς, ἢ γὰρ καὶ ἀποπίνου-
 σαι Διονεκτὸρ αὐτῶν ἴληται, ὡς δ' ἰγὼ ἰγὼ δ' αὐδρίας, ἢ ἔστιν,

Nesiotæ plasmata. tu uerò
 an nō ad aquam illam quæ
 influit, quampiam uidisti
 uentre prominulo, caluam,
 seminudatam, uulsis quibus-
 dam barbæ pilis, insignibus
 uenis uero homini similli-
 mam? Pelichus dux Corin-
 thius esse uidetur. Per Io-
 uem, inquam, uidi quādam
 à dextra Saturni, quæ tani-
 as coronasque aridas babe-
 bat, pectoreq; folia quædā
 inaurata. Ego, inquit Bucra-
 tes, ea inaurauī, quum me
 sanasset triduo, febre per-
 euntem. Bratne igitur etia-
 m, medicus, inquam ego,
 optimus iste Pelichus? Bjt.
 neque ride, inquit Bucrates
 alioqui homo te baud mul-
 to post inuadet. Noui ego
 certè quantum ualeat hæc
 quam tu rides statua. An nō
 eiusdem putis esse immit-
 tere febres in quos uolue-
 rit, quandoquidem potis est
 eijcere? Propitia, inquā pla-
 cataq; sit hæc statua mihi,

ἔστιν

ἔλκε γὰρ τῆς νυκτὸς παρὶς
 ἐν κύλῳ τῶν κύλων, ἄβυσ-
 θοῦ δὲ δαδὸν ἔλκε, ὥσ-
 περ ἐς Λαβύρινθον ἐμπισθόν,
 ἄχρ' αὖ κατὰ λῶθε, ἔχον τὰ
 φάρμακα, γρομελύνει τῆς ὁμῆς
 ραίης· ἔσθ' ὅτι μὴ πλεονε-
 κῆς ἐλπίσας ἔλαβον ἀλόντες, οὐ
 πολλὴν ἢ ὑπὸ βίοντες χρίναι, κα-
 κῆς κακῶς ἀπὸ βίοντες, μασι-
 γέμελον, ὡς ἔλιγι, κατὰ
 τῶν νύκτας ἐκείνων, ὥσπερ
 μύλωνας ἐς τῶν ὀπίσσω
 φαίνονται αὐτῶν ἐπὶ τῷ σώ-
 ματι. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυ-
 χάδε, καὶ τὸν Πελίχον σκῶ-
 πη, καὶ μὲν ὥσπερ τὸν Μί-
 νου ὁλοκλήρως, παρακαί-
 αμ ὅσον δόνα. ἀλλ', ὦ Εὐκρά-
 τερ, ὡς δ' ἐγὼ, ἐστ' αὖ ὁ χαλ-
 κὴς ἢ χαλκίς, τὸ ἢ ἔργον Δι-
 μέτριον ὁ Ἀλκιπικῶν ἀρ-
 γασμένον ἢ, ὁ θροποῖς τις,
 ἀλλ' αὐθροποῖς ὡν, ὃ πε-
 τι φοβήσεται τὸν αὐθροποῖς
 Πελίχον, ὃν ἐδ' ὦντα πάν-
 τ' ἀδίστατον, ἀπαικιστὰ μὲν, ἐπὶ
 τῶν Λυγίων ὁ ἰατρὸς αἰ-
 πε καὶ μοί, ὦ Εὐκράτερ, ἰπ-
 ποιότατις ὅτι χαλκίς, ἴσον

ta nocte atrium obambu-
 labat in orbem miser, e-
 xire non ualens, tanquam
 in Labyrinthum incidisset,
 quoad orta die iam depre-
 hensus est ea tenens quæ
 furto abstulerat: ac tū qui
 dem comprehensus, plagas
 non paucas recepit, nec tē-
 poris multum superstes ma-
 lus malè perijt, uapulans, ut
 dicebat, singulis noctibus
 adeò ut uibices postridie ap-
 parerēt in corpore. Innume-
 ra post ista quoque Tychi-
 ades Pelichum ride, ac me
 tanquam coactaneum Mi-
 noi iam delirare puta. At ô
 Bucrates, inquam ego, quæ
 diu æs erit æs, operisque
 plastæ Demetrius Alope-
 censis fuerit, qui non deos,
 sed homines fingere consu-
 uit, Pelichi nunq̃ statuâ ue-
 rebor: quippe qui nec ipsum
 etiâ uiuentē, si mihi minare-
 tur, admodū timuissē. Ad
 hæc medicus Antigonus: Et
 mihi ô Bucrates, inq̃t, Hip-
 pocræus est magnitudine
 ferme

παχυνῶ· τὸ μὲν γὰρ, ὅς μὲν
 νεὺς ἵππιδαν ὁ θυγατρὶς ἀπο-
 σθῆ, πρίσσι τῶν οἰκίαν ἑλλω
 ἐν κύνει, ψιφῶν, καὶ τὰς πυο-
 ξίδας ἀναρρίπτων, καὶ τὰ φάρ-
 μακα συγχέων, καὶ τῶν δύ-
 ρων περιρρίπτων· καὶ μέλιστα ἱ-
 ππιδαν τῶν θυγατρὶς ὑπερβαλὼν
 μίδια ὡς κατὰ τὸ ἔτος ἱνα-
 γον αὐτῷ θυμέλῃ. ἀξίω γάρ,
 ὡς δ' ἰσὺς, καὶ ἱπποκράτης ὕ-
 δω δ' ἰατρὸς βύβαι αὐτῷ, καὶ
 ἀγαυαντῶν, ὡς μὲν κατὰ και-
 ρον ἀφ' ἱπῶν τιλάων ἱστιαβῆ,
 ὅν ἰδὼ ἀγαπᾶν, εἴ τις ἱναγι-
 σιγῇ αὐτῷ, καὶ μελίκρατον ἐπι-
 σπάσσει, καὶ τιφάνῳσι τῶν
 λειψαλῶν; ἀκρί τοί νυν, ἴσθι δ'
 Εὐκράτης, τότε μὲν καὶ ἰδὼ μαρ-
 τύρων, ὅς πρὸ ἱππῶν κίνεσι εἶδον.
 ἐτύγχανον μὲν ἀμφὶ προγατῶν
 τὸ ἔτος ὅν, ἰγὼ καὶ ἀμφὶ τ' αἰρῶν
 μισέσους τ' ὑμέρας, πυγῶν
 τὰς ἀφ᾽ αἰς τὰς ὀργάτας, κατ'
 ἱμασὶν αἰς τῶν ὕλῳ ἀπ᾽ αὐν,
 μεταξὺ φροντίων τι, καὶ ἀνα-
 σκοπέμεν· ἱππῶν καὶ ἰν τῷ συ-
 στροφῇ ὡς, τὸ μὲν πρῶτον ὕλα
 lus abibam, cogitans interim quiddam atque conside-
 rans. At postquam in saltū perueni, canum primò latra-

fermè cubitali: qui. uisè
 duntaxat quā lucerna ex-
 tincta sit, totam in orbem
 domum ambit, perstreptens,
 ac pyxides euertens, phar-
 macaque commiscens, at-
 que ostia circumuertens:
 maximeque siquando sacri-
 ficia pratermittimus, quo-
 bus in singulos annos ei sa-
 crificamus. Postulat ergo,
 inquam ego, etiam Hippo-
 crates medicus iam ut sibi
 sacrificetur: indignaturque
 nisi in tempore iustorum sa-
 crificiorum epulis accipia-
 tur: quem nimirum deceo-
 bat boni consulere si quis ei
 libauerit, aut mulsum in-
 sperferit, aut caput corona-
 uerit? Audi ergo, inquit Bu-
 crates, istud certè etiam te-
 stibus probauero, quod ante
 annos quinque uidi. Erat
 fermè uindemiæ tempus. Ro-
 go uerò in agrum circa me-
 ridiem uindemiatum dimis-
 sis operarijs, in syluam so-

ἤμας ἱγύνετο λιωνῶν. καὶ γὰρ
 ἠκαστον Μνάσωνα τὸ ἦδον, ὡς
 παρ' αὐτοῖς, παύσαιμ' ἡγεὶς λιωνῶ
 γυντῶν, ὡς τὸ λάσιον μετὰ τῇ
 ἡμιλιωνῶν παριθύντα, τὸ δ'
 ἦν αἴχρ' οὕτως· ἀλλὰ μετ' ὁ-
 λίγον σασιμῶ τινος γρηγορέως,
 καὶ βοῆς, οἶον ἐκ βροντῆς, γυνο-
 παύκα δρῶν προσιῶσαν, φοβί-
 ραν, ἡμισπαλαιάν σχιδόν τὸ
 ὕψος, αἶχε' ἡγεὶς δαδὰ ἐν τῇ
 ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δε-
 ξιᾷ, ὅσον αἰκασάπην. καὶ τὰ
 μὲν ἐν ὀρθῇ ἐφίππευε λῶ, τὰ
 δὲ αὖθ' ὀρθῇ ἡμφότες, τὸ
 βέλεμα φέμι, καὶ τὸ φεμῶ δό-
 τῆς προσόψιος. καὶ αὐτὶ δ'
 ἡμίμας, τὸς δρᾶκοντας βοτρύ-
 χουδον ποδίσκειτε, αἰκμηλῆς
 ποδὶ τὸν αὐχίνα, καὶ ἡδὶ τῇ
 ὤμων ἐνίσε ἰσπεραμλῆς, ὁ-
 ρᾶτε, ἴφα, ἴπως ἴφριξα, ὡ
 φίλοι, μετὰ ξὺ δισγυμνῶ·
 καὶ ἡμᾶς λίγων, ἰδάνουσιν
 ὁ Εὐκράτης τὰς ἡδὶ τοῦ πῦος
 χεῖρας, πᾶσιν ὀρθῶς
 ἡπὸ τῶ φέβς. οἱ μὲν ἔρ' ἀμφὶ
 τὸν ἰωνά, καὶ τὸν Δεινόμαχον
 καὶ τὸν Κλωδῆμον, λιχνῶν τὸ
 ἐκ. Ἰὼν ἔργοις ἀτ' Δινομάχῳ

tus insonuit. Ego uero
 Mnasona filium meū cum
 æqualibus uenientem, lude-
 re uenarique (quemadmo-
 dum solebat) conijciebam:
 At res haudquaquam sic se
 habebat: uerū paulo post
 facto terræmotu, sonoque
 uelut ē tonitru, mulierem
 aduenientem uideo terribi-
 lem, proceritate ferme se-
 mistadiali. Habebat autem
 in sinistra facem, in dextra
 uero gladium uiginti circi-
 ter cubitorum. Et inferne
 quidem pedibus erat ser-
 pentinis, superne uero Gor-
 gonem referens, uultu uide-
 licet, atque aspectus horro-
 re: pro coma quidem draco-
 nibus tanquam cæsarie cir-
 cumcincta, alijs collum am-
 plectentibus, alijs etiā per
 humeros sparsis. Videte, in-
 quit, amici, quo pacto etiā
 inter narrandum exhorruī,
 & simul hæc dicens Bucra-
 tes, ostendit omnibus bra-
 chij sui setas erectas me-

ἄγρις, πρὶς αὐτῷ γί-
 ροντες αὐδρὸς, ἰλιμέλῃσι θι-
 ρίνις, ὄρμα προσκυῶντες ὅ-
 πως ἀπίθανον Κολοσσόν, ὁμι-
 σταδίαιον γυνῶκα, Γίγαν-
 τισμόν τι μορμολύκειον. ἰγὼ δὲ
 ἔρηνον μεταξὺ, οἷοι ἔντες αὐ-
 τοι, ὥστε τὴν ὁμιλίαν ἡδὲ σε-
 φιά, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζον-
 ται, μόνῃ τῇ πολιᾷ, καὶ τῷ πῶ-
 γωνι διαφθρόντες τῷ βριφῶν.
 πᾶ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἰκάνων
 δακτυλότροι πρὸς τὸ ψόδις.
 ὁ γὰρ Δινόμαχος, ἀπὶ μοι, ἑ-
 φη, ὃ εὐκρεατὸς, οἱ λιύδης ὃ τῷ
 θεῷ πυλίκαι τὸ μέγιστος ὕσαν;
 ἑλισφάτωρ, ὃ δ' ἱς, ὕψυλότι-
 ροι τῷ Ἰνδικῷ, καὶ μέλανος καὶ
 αὐτοῖ, καὶ λήσιοι, πινναρῶ
 καὶ αὐχμώσῃ τῇ λήχῃ. ἰγὼ
 μὲν ὅμ' ἰδὼν ἔστην, ἀνασφί-
 φας ἔμα τίνος σφραγίδα, λῦ-
 μοι ὁ Ἀραβὶ δακτρῶ, ὡς τὸ εἶ-
 σω τῷ δακτύλῳ. ὃ ἑκάτη δὲ,
 πατάξασα τῷ δρακοντῷ
 πεδὶ τοῦ δακτρῶ, ἰποίησι
 χάσμα παμμέγιστον, ὅλι-

ter inhiantes ausculabant
 eum, uiri senes, tanquam
 naribus traherentur, ado-
 rantes apud sese tam incre-
 dibilem Colossum, mulie-
 rem semistadialem, Gigan-
 teum quoddam Mormoly-
 cium. Ego uero considero
 bā interim cuiusmodi erant
 hi qui cum iuuenibus sapi-
 entia nomine uersentur,
 uulgoque in admiratione
 habeantur: quum sola nimi-
 rum canitie barbāque ab
 ipsis differant infantibus,
 ceterum etiam illis ipsis fa-
 cilius ductiles ad credenda
 mendacia. Dinomachus er-
 go, dic mihi, inquit, Bucra-
 tes, illi canes dea, quanta
 magnitudine erāt? Elephan-
 tis, inquit ille, proceriores
 Indicis, nigri & ipsi, birsu-
 tique, sordido squalidoque
 uillo. Ego igitur quum uide-
 rem, restiti, inuerso protin-
 us in interiorem digiti par-
 tem, quod Arabs mihi dederat, sigillo. Hecate ergo per-
 cussa draconicis illis pedibus solo, hiatus effecit ma-
 ximum, & qui immani magnitudine penitus equa-
 re

καὶ Τάρταρον τὸ μέγιστον, αἷ-
 τα ὥχτο μὲν ἄλλοι, καὶ ἄλλοι
 οὐκ ἔστι τὸ αὐτὸ. ἐγὼ δὲ βαρύνουσα
 ἐπέκυνφα λαβόμενος διενδρῶ-
 τινος, πλεῖστον περιφύετο,
 ὥς μὴ σκοτεινὸν διενδρῶτα ἐμπίσει
 μεῦ δὲ λιπαρὸν, αἷτα ἰώμεν
 τὰ ἐν Ἀδῶ ἀπαστα ἢ πυρρὰ
 γίνοντα, τὴν λίμνην, ἢ Κέρβε-
 ρον, τὸν νεκρὸν, ὅστις γυναι-
 ζεῖν ἵναι αὐτὴν. ἢ γὰρ πατὴρ
 ἡ δὲ ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, αὐτὰ ἐκ
 ναίει ἀμειβόμενον, ἐν οἷς
 αὐτὸν κατεβάφαμεν. τί δὲ ἐ-
 πείρασται, ὁ ἴων ἔφη, ὦ Εὐκρά-
 τος, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ὅστις ὅς
 ἢ ἡμεῖς φῦλα καὶ φρένας, με-
 τὰ τὴν φίλων καὶ συγγενῶν δια-
 κρίνουσιν ἡ δὲ τὸ ἀσφοδελὸν ἡμε-
 τακόμενοι; αὐτὸν ἀνέκτισαν
 ἡμεῖς, ὅστις ὅς ὁ ἴων, οἱ ἀμφὶ
 τὸν Εὐκράτορα τῷ ἴδῳ Πλά-
 τῳ, καὶ τῷ πατρὶ τῶν ψυ-
 χῶν λόγῳ, σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν
 Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸ Πλά-
 τωνα ἄδῳ ἐν τοῖς νεκροῖς; ἢ
 Σωκράτην ἴσως, ὅστις ὅς, ὅστις
 τὸν σαφῶς, ἀλλὰ ἀνέκτισαν,
 ipsum Platonemque uidebas inter manes? Socratem (in-
 quit) uidi, neque illum tamen euidenter, nisi quod inde con-

ret Tartarum. deinde pau-
 lo post abiit in eum desili-
 ens. Ego uero praesente ani-
 mo porrecta ceruice incli-
 natus, inspexi apprehensa
 arbore quapiam quae uici-
 na stabat, ne obortis mihi
 tenebris ac uertigine, in ca-
 put praeceps inciderem: de
 inde conspexi ea quae in ino-
 ferno sunt omnia, Pyriphle-
 gethontem lacum, Cerbe-
 rum, manes: adeo ut quos-
 dam etiam eorum agnosce-
 rem. Patrem ergo meum
 manifeste cernebam adhuc
 his ipsis amicum quibus eu-
 scpeluimus. Quid agebant
 (inquit Ion) ὁ Bucrates ani-
 μά? Quid aliud, inquit ille,
 quam per tribus familiis-
 que cum amicis cognatis-
 que uersantur, in Asphodea-
 lo collati? Contradicant er-
 go etiam nunc (inquit Ion)
 Epicurei sacro Platoni, e-
 iusque de anima rationibus.
 At tu nonne Socratem etiam

ὅτι φαλακρὸς ἦγε πρὸς ἅστωρ
 ὢν. πλάττω δ' ὅτι ἐγνώρισαν·
 χρεὶ γὰρ, οἵμαι, πρὸς φίλους αὐ-
 δρᾶς τάλαθ' ἰλγειν. ἅμα γὰρ
 ἰγῶγι ἅπαντα ἀκριβῆς ἰώρα-
 κα, καὶ τὸ χάσμα σὺνίμην, καὶ
 τινὲς τ' εἰκνῶν ἀναζητῶντίς
 με, καὶ πυρρῆας ὄτος ἐν αὐτοῖς,
 ἐπίσπονσιν, ἔπει τάλαρ μινυ-
 νότ'· τ' χάσματ'· εἰπὶ πυρ-
 ρία, εἰ ἀλαθ' ἰλγειν. νῆ Δί', ἴφρη
 ὁ πυρρῆας, καὶ ἑλακῆς ὅς ἦεν
 διὰ τ' χάσματ'· ἡγεὶ πῦρ τι
 ὑπολάμπειν ἀπὸ τ' δαδὸς μοι
 ἐδόκει, ἡγῶν ἰγίλασα, ὑδμὶ
 φέσαντ'· τ' μάρτυρ'· τίω
 ὑλακλὺν καὶ τὸ πῦρ. ὁ Κλεόθεω
 μ'· δὲ ἂν ἡγεῖν, ἅπρη, ὅδ' ἅλ-
 λους ἀέρατα ταῦτα εἶδόν· ἐν
 πᾶ καὶ αὐτὸς ἐπὶ πολλῷ νοσ-
 σήσας, τοιοῦ δὲ τι ἰθὺσά-
 μιν, ἐπισκόπει δὲ με, καὶ ἑθρᾶ
 πονερ Ἀντίγον' οὐτ'· ἐβ-
 δόμι μ' ὡς ἑμὸς, ὅς ἦ πυρρῆ-
 τος, οἱ· καύσων· σφοδρότι
 γ'· ἅπαντες δὲ με ἀπολι-
 πόντες ἐπ' ὄρουμίας, ἐπικλει-
 σάμενοι τὰς θύρας, ἐξω πρὶ
 μέγην·

Omnes ergo me relinquentes solam, clausis foris ma-
 nebant.

ieci, quoniam calum ac
 uentricosus erat. Platonem
 uero non cognoui: nam a-
 pud amicos nimirum uera
 fateri oportet. Simul ergo
 atque ego omnia conspexi,
 & hiatus conjit, & ex fa-
 mulis meis quidam quæren-
 tes me, atque in his Pyrrhi-
 as hic, superuenire biatu
 nondum plene obducto. dic
 Pyrrhia, an non uera nar-
 ro? Per Iouem (inquit Pyr-
 rhias) & latratum audiui
 per hiatus: & ignis quid-
 dem à face mihi suffulgere
 uidebatur. Tum rursi ego
 profectò, teste latratum i-
 gnemq; in cumulum adden-
 te. Tum Cleodemus: Haud-
 quaquam noua ista, inquit,
 neque alijs inuisa uidisti.
 Nam & ipse haud ita pri-
 dem quum egrotarem, tale
 quiddam conspexi. Prospi-
 ciebat mihi curabatq; Anti-
 gonus hic, ac septima dies
 erat, febrisq; ô qualis: in-
 cendio certe uebementior.

μῆθον· ἔτω γὰρ ἐκείλουςας, ἃ
 Ἀντίγονι, εἴ πως δυνάμην ἔσ
 ἔπνον ῥίπιδαι. τότε ἔμ' ἐφί-
 σταται μοι νεκρίας ἱερουργό-
 τι, πάγκαλόν, λουκὸν ἰμά-
 τιον ὠρεῖ βλεμνόν· ἅτα ἀ-
 νασύσας, ἄγει διὰ τινόν χά-
 σματὸν ἐς τὸ Ἀδλῶ, ὥς αὐτίς
 καὶ γνώμεσα Τάνταλον ἰδῶν
 καὶ Τιτυόν, καὶ Σίσυφον, καὶ τὰ
 ῥῆ' ἄλλα τί αὖ ὅμῃν λίσσομαι· ἵσ-
 πῆ δ' ἢ κατὰ τὸ δικάστηρον ἰ-
 γνόμελῳ (παρὼν δ' ἢ καὶ Αἰακὸς
 καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι καὶ αἱ
 Εὐρυπύδου) ὁ μὲν τις, ὃς περὶ βα-
 σιλῆος ὁ πλάτων μοι δοκῶ καὶ
 θῆσο, ἐπιλεγόμενον· τὸ τινὲν
 ξομίνων τὰ ἐνέμεκτα, ὅς ἔδω
 ὑπερμάρης τ' ἰωῆς σιωίβας-
 νος εἶναι· ὁ δ' ἢ νεοῖσιν ἐμὶ φέ-
 ρων, παρῆσθης αὐτῷ, ὁ δ' ἢ πλά-
 των ὑπερμάρης τότε, καὶ πρὸς
 τὸ ἀγαγόντα μὲν, ἔπειτα πικρῶ
 ναι, φρεσὶ, τὸ νῦν καὶ αὐτῷ, ὥς
 ἀπίτω. οὐ δ' ἢ χαλκία Δα-
 μῶλον ἄγει, ὑπερμάρης καὶ τὸ ἄρ-
 κτον ἔδω βίβλιν. ἰσχυρὸν ἄσμελόν
 ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἔδω
 at ergo. Tu uerò fabrum Demylum adduc: iam siquidem
 ultra colum uiuit. Tum ego latus recurrens, ipse quidem

nebant. Sic enim iusserat
 Antigone, si quo pacto pos-
 sem obdormiscere. Tunc igitur
 astitit mihi iuuenis
 quidam uigilanti, pulcher
 admodum, ueste circum-
 mictus candida. Ac me quum
 excitasset, per biatum quen-
 dam ducit ad inferos, sicuti
 illicò cognoui, Tantalum
 quum uiderem ac Tityum
 Sisyphumq;. At cetera uo-
 bis quid commemorè? Post
 quam uerò ad tribunal per-
 ueni (aderat autem et Aea-
 cus, et Charon, Parcaeque
 atque Erinnyes) quidam ue-
 lut rex (Pluto certè mihi ui-
 debatur) affedit singulorū
 nomina percensens, qui mo-
 rituri erant, quos diem iam
 uitæ præscriptum præte-
 rixisse contigerat. Iuuenis er-
 go me adducens illi exhi-
 buit. At Pluto tunc incandui-
 it, et ad eum qui me duce-
 bat: Nondum illi comple-
 tum est stamen, inquit. abe-

πλακῆς, αὐτῇ ἰδὲ κρυοῦ ἀο-
νακηνύσας. ἡ δὲ οὐκ ἔα βο-
ῆν, ἀλλ' ἠτιᾶτό με, ὅτι τὰ
ἄλλα πάντα χαρισάμενη
αὐτῇ, δάτορον τοῖν σανδάλ-
λοι, χρυσοῖν ὄντοι, οὐ κα-
τακρύψαμι· εἶναι δὲ αὐτὸ
ἔφασκε, παραπιστὸν ὑπὸ τῇ
λεῖωτι, καὶ διὰ τοῦτο ἡμῶς
οὐχ ὀνρόντο· δάτορον μόν-
ον ἱκαύσαμεν. ἵτι δὲ ἡμῶν
διακισμελῶν καταράτορ τι
λεῖωδιον, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν,
μελιτῶν ὑλάκτησον· ἡ δὲ
ἔφανιδεν πρὸς τὴν ὑλάκην.
τό μὲν τοι σανδάλιον δὲ ῥέ-
θην ὑπὸ τῇ λεῖωτι, καὶ ἱκα-
τικαύθη ὄντορον· ἵτι ἀπιστῶν,
ποῦτοις, ὃ Τυχιάδην, ἄξιον
ἐναργίσειν οὖσι, καὶ κατὰ
τὴν ἡμίραν ἱκαστῶ φανο-
μελῶσις; μὴ Δί', ὡς δ' ἰγὼ,
ἵπαι σανδάλω γι χρυσῷ ἱς
τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παι-
δία, παῖδάαι ἄξιοι αὐτῶν
εἰ ἀπιστοῦντο, καὶ οὕτως ἀ-
παισχωτοῦντο πρὸς τὴν ἀ-
λήθειαν. ἰπὶ τούτοις ὁ Πυθα-
γορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθον,
resistant. Interea Pythagoricus intrabat Arignotus co-

amplexus eam singulatim
lachrymabā. Illa uerò me
uociferari non patiebatur,
uerum incusabat me, quod
quum ei fuisset in reliquis
gratificatus omnibus, e san-
dalijs aureis alterum non
cremaueram. superesse au-
tem id dicebat, quod sub ar-
ca ceciderat: atque ob id
nos quum nō inueniremus,
alterum tantum cremaue-
ramus. Nobis autem adhuc
differentibus, scelestissimus
quidam caniculus qui mibi
in delicijs erat, in lecto cu-
bans allatrabat: uerò ad
latratum euanuit. At sanda-
lium sub arca reperiū est,
posteaq; à nobis incensum.
An hæc etiam Tychiades
recusabis credere, quū tam
sint euidentia, quotidieque
obseruentur? Per Iouem, in
quā ego, digni fuerint qui-
bus aureo sandalio nates
puerorum more feriantur,
si qui ista non credant, atq;
usq; adeo impudenter uerò

τῷ Νησιῷ τευ πλάσματα ἰ-
 γνησιν, οἱ τυραννοκτείνου. οὐ
 γάρ, ἢ τίνα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ
 ὑδάριον ἄδον προγάτιστα.
 φασασιόων, ἐμίγνυσιν πλῆ-
 κταβολῶν, λιγυμυλῶν ἔ-
 γαντο τὰς βίχας ἰνίας, ἐ-
 πίσημιν τὰς φλίβας, αὐτοὶ
 ἀσθράτω ὁμοιοι; ἰκάνειν λί-
 γω, Πίλιχτο, δὲ Κορίνθιο στρα-
 τυγὰς εἶναι Διονῆ. καὶ Δί-
 ῳ δ' ἰγὼ, ἡλέμ τινα ὑδὶ τὰ
 δεξιὰ τῷ Κρόνῳ, ταυρίας, καὶ
 σιφάνους ξυροῦς ἔχοντα, λι-
 χουσιμυλῶν πιτάλοις τὸ τῷ
 ἔ-ἰγὼ δέ, δ' Εὐκράτης ἔφη,
 ἰκάνειν χρέωσασθαι, ἐπὶ τιμ' ἰ-
 σαστο διὰ βίτης, καὶ τῷ ἔ-
 σιάτῃ ἀπολλύμεσιν. ὡς γὰρ
 καὶ ἰαβόρ, ὡς δ' ἰγὼ, δ' βί-
 τιστο ἔ-ἰγὼ Πίλιχτο; ἰσι-
 καὶ μὲ σκίπρι, ἢ δ' ἔ-δ' Εὐ-
 κράτης, ἢ σίαν αἰε μακρὰν
 μέτασιν δ' αὐτῶν. οἷα δ' ἰγὼ,
 ἔσθ' αὐτῶν αὐτῶν ἔ-ἰγὼ, δ' ἰ-
 σὺ γιγνώσκεις αὐτοῦ, ἢ ἔ-
 νομίσεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι, καὶ
 ἐπὶ σίμωσιν ἐπὶ σίμωσιν, οἷα αὐ-
 ἰδικοί, ἢ γὰρ καὶ ἀπετίμω
 παρ' αὐτοῦ αὐτῶν ἰλιν, ὡς δ' ἰγὼ ἰγὼ δ' αὐτοῦ, καὶ ἔ-ἰγὼ,
 ἔ-ἰγὼ

Nesiota plasmata. tu uerò
 an nō ad aquam illam quæ
 influit, quampiam uidisti
 uentre prominulo, caluam,
 seminudatam, uulsis quibus-
 dam barbæ pilis, insignibus
 uenis uero homini simili-
 mam? Pelichus dux Corin-
 thiens esse uidetur. Per Io-
 uem, inquam, uidi quædam
 à dextra Saturni, quæ tani-
 as coronasque aridas babe-
 bat, pectoreq; folia quedā
 inaurata. Ego, inquit Bucra-
 tes, ea inauravi, quum me
 sanasset triduo, febre per-
 euntem. Bratne igitur etia-
 am, medicus, inquam ego,
 optimum iste Pelichus? Bst.
 neque ride, inquit Bucrates
 alioqui homo te baud mul-
 to post inuadet. Noui ego
 certè quantum ualeat hæc
 quam tu ridens statua. An nō
 eiusdem putus esse immi-
 tere febres in quos uolue-
 rit, quandoquidem potis est
 eijcere? Propitia, inquā pla-
 cataq; sit hæc statua mihi,
 ἔ-ἰγὼ

οὐτοι αὐδ' ἀρῶ. ὅρ. τί δ' ἔμ
 ἡδὲ ἄλλο ποιῶντα ὁρᾷτι αὐ
 τὴν ἀκροῦσθ' οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ
 ἰπαιδῶν τάχιστα, ἴφρ, νύξ γὰρ
 νῆται, ὃ ἵ καταβαίει ἀπὸ τῆς
 βάσιως, ἴφ' ἡ ἴσκει, πόρῃσι
 οἱ ἐν νύκτι τῶν οἰκίᾳ, ἡδὲ
 πάντες ἰντοχάουσιν αὐτῶ,
 ἰντοχὴ ἡδὲ ἔδουσι, ἡδὲ ἐκ
 τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ πορῇσι
 πῶσαι γὰρ χρὴ μέντοι, ὃ ἵ πα
 ρόχῃσι, μὴ δὲ ἰντοχάουσιν τῶς
 ἰδόντας, ἡ μὲν ἡ λένται τὰ
 πολλὰ, ἡ πῶσαι δι' ἡλκὸς οὐ
 πτῆς, ὅτι ἀνέσθ' ἡ ὁδῶσι
 ψοφῶσι. ὁρᾷ τῶν, ἡ δ'
 ἴφρ, μὴ ὅχι πάλῃ, ὃ αὐ
 δῖας, ἀλλὰ Τάλως ἐκρῆς, ὃ
 ἡ Μίνως ἡ γὰρ ἰντοχὴ χαλ
 κῆς τις ἡ, ὃ Κρέτας πόρῃσι
 αἰ. ὃ ἵ μὴ χαλκῆ, ὃ Εὐκρά
 τῆς, ἀλλὰ ξύλῳ ἰπαιδῶν, ὃ
 δὲ αὐτῶν ἰντοχὴ ἡ Δημέ
 ρῃσι ὁρῶν αἰνῶ, ἀλλὰ ἡ Δαι
 δῶν τυχνημάτων. Δραπῆ
 τῶν γὰρ, ὅς φῆς, ἀπὸ τῆς βά
 σιως ἡ οὐτ'. ὁρᾷ, ἴφρ, ὃ Τυ
 χῶν, μὴ σὺ μισθολογῶν τῶ

σκόμ.

tiam ista fugit. Vide, inquit, ὁ Τυχιᾷδε, ne te possitas

quæ tantum ualeat. Quid
 nam ergo aliud facientem
 eam uiderunt omnes qui in
 domo sunt? Quum primum
 nox est, inquit, hæc ἐ base
 descendens in qua steterat,
 in orbem totam domum
 circumit: & omnes occu
 runt ei interdum etiam ca
 nenti: nec quisquam est
 quem unquam læserit. di
 uertere enim tantum opo
 tet. illa uero præterit nihil
 intuentes infestans, quin et
 lauat sæpe, & tota nocte
 ludit, ut ex ipso aque strepi
 tu licet audire. Vide ergo,
 inquam ego, ne forte nō Pe
 licus hæc statua sit, sed Ta
 lus potius Cretensis, qui a
 pud Minōem fuisse dicitur.
 nam! & ille æreus quidam
 Cretæ custos erat: quod si
 non ex ære, sed ex ligno fa
 cta esset, nihil eam probi
 beret quin non opus Deme
 trij, sed una potius ex Dæ
 dali machinis esse uideatur.
 ἐ base namque, ut ais, eo

scome

σποόμεναι ὅτ' ὄφρα. εἰ δ' αἰ-
 γὼ οἷα ἐπαθόν ὅ τες θεοὶ δὲ ὑ-
 φιλήμεναι, οὐδὲ κατὰ τὴν
 ὑμνήσαν ἱκέσθην τίθειμεν αὐ-
 τῷ. πάνθ' ἀναίχρητον, ὅ ἰαμ
 ἔφθ, ἰσθόσυνδρον γένοντα. πῶς
 ἔμ' αὐτὸν ἡμύνετο, ὦ ἔθνη
 τῶν; ἰβήλω γὰρ ἀκούσαι, αἱ
 καὶ ἐτι μάστιγι ἔτοσι Τυχιά-
 δης ἀπιστήσαι. πολλοὶ, ὦ δ'
 ὅς, ἐκείντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν
 ποσὶν αὐτῶ, καὶ ἄλλα νο-
 μίσματα ἐν ἱα ἀργυρῶ πρὸς τ'
 μηρὸν, κερῶ ἡμελλήμενα, καὶ
 πώταλα δὲ ἀργύρεα, σὺ καὶ τι-
 νὸς, ἡμῶδες ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅπως
 σοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυ-
 ριτῶ ἰχθύεσσιν. ἡ δὲ ἔμ' ἡμῖν ἰ-
 θύς τις οἰκίτης κατάρσας,
 ἐπ' ἀποκόμῃ, ἔτ' ἐπιχέρε-
 σαι νυκτὸς ὑφιλάσθαι πάντα
 ἱκάντα, καὶ ὑφ' αἵματι, κατα-
 βιβάντα ὕδατι τυρέσσι τ' αὐ-
 θρίαστα. ἐπεὶ δὲ ἱπποκλῆος ἰα-
 χιστά, ἔγχετο πρὸς ἱσχυμένῃ
 ὁ πῖλιχός, ἴρα ὅπως ἡμύνετο,
 καὶ κατιφώρασι τ' Ἀλβίω. δὲ
 ὅπως

scommatis huius poenitentia.
 Noui quidem ego quid illi
 euenerit qui obolos surri-
 puit, quos ei nouilunio quo-
 que suspendimus. Prorsus
 atrocia, inquit Ion, oporteo
 bat accidere: quippe qui sa-
 crilegus erat. quomodo er-
 go illum ultus est ὁ Bucra-
 tes? Nam audire cupio, etiā
 si quammaximē Tychiades
 iste diffusus est. multi, in-
 quit ille, ad pedes eius oboli
 iacebant, aliāque item num-
 mismata quadam argen-
 tea ad crus eius affixa cera,
 ac laminae quoque argen-
 tea, nota cuiusque, aut mer-
 ces ob sanationem eius qui
 ab eo liberatus esset quam
 febre detineretur. At erat
 nobis seruum quidam Liby-
 cus sceleratus, equorum cu-
 rator. Hic noctu aggressus
 est ea auferre omnia, abstu-
 litque, digressam iam quā
 obseruasset statuam. At
 quum primū reuersus in-

tellexit sacrilegio se compilatum Pelichus, uide quo pa-
 tho sese ultus est, atque furti prodidit Libycum. To-

la no-

Δας γὰρ τῆς νυκτὸς πρῶτα
 ἐν κύκλῳ τῶν αὐλῶν, ἔβλε-
 θήσασθαι ἐς Λαβύρινθον, ὅς-
 περ ἐς Λαβύρινθον ἰμπεσεύς,
 ἄχρ' αὖ καταβόθρῳ, ἔχον τὰ
 φώεα, γρομελύνε τῆς ὁμῆ-
 ρας· ἡδὲ τότε μὲν πολλὰς
 οὐκ ἐλίγας ἑλάνθη αἰλῶνι, οὐ
 πολλὰ δ' ὑπὸ διόνος χρίνον, κα-
 κὰς κακῶς ἀπίθανι, ματι-
 γέμελον, ὡς ἔλιγι, κατὰ
 τῶν νύκτα ἰκάνειν, ὥστε καὶ
 μύλωνας ἐς τῶν ὑπὸ σκο-
 φάινειν αὐτῷ ἐπὶ τῷ σώ-
 ματι. πρὸς ταῦτα, ὃ Τυ-
 χάδην καὶ τὸν Πίλιχον σκῶ-
 πῃσι, καὶ μὲν, ὅς περ τὸν Μί-
 νον ὁλιμνῶντι, παραπαί-
 σιν ὕδρ' ἀόκῃ. ἀλλ', ὃ Εὐκρά-
 τος, ὡς δ' ἐγὼ, ἔσ' αὖ δ' χαλ-
 κὸς ἢ χαλκὸς, τὸ δ' ἔργον Δε-
 μέτριον ὁ Αἰωνιόβιος ἀρ-
 γασμένον ἢ, ὃ θοπέσις τις,
 ἀλλ' ἀνδροπεπίσις ὢν, ὃ πε-
 τι φοβέσθαι τὸν ἀνδριάντα
 Πίλιχον, ὃν ἐδὲ ζῶντα πᾶν ἰ-
 διόσιν, ἀπαλειψάμεν. ἐπὶ
 τότε τοῖς Ἀντίγον· ὁ ἰατρὸς αὖ
 περ καὶ μοί, ὃ Εὐκράτης, ἰπ-
 ποκράτης δ' ἔστι χαλκός, ἴσον

ta nocte atrium obambu-
 labat in orbem miser, e-
 xire non ualens, tanquam
 in Labyrinthum incidisset,
 quoad orta die iam depre-
 hensus est ea tenens quæ
 furto abstulerat: ac tæ quæ
 dem comprehensus, plagas
 non paucas recepit, nec tē-
 poris multum superstes ma-
 lus malè perijt, uapulans, ut
 dicebat, singulis noctibus
 adeò ut uibices postridie ap-
 parerēt in corpore. Inueni-
 ο post ista quoque Tychi-
 ades Pelichum ride, ac me
 tanquam coætaneum Mi-
 noi iam delirare puta. At ὁ
 Eucrates, inquam ego, quæ
 diu es erit es, operisque
 plastes Demetrius Alope-
 censis fuerit, qui non deos,
 sed homines fingere consu-
 uit, Pelichi nunq̃ statuā ue-
 rebor: quippe qui nec ipsum
 etiā uiuentē, si mihi minora-
 tur, admodū timuissē. Ad
 hæc medicus Antigonus: Et
 mihi ὁ Eucrates, inq̃t, Hip-
 pocræus est magnitudine
 ferme

παχυνῶ το μίγνθ, ὅς μὲ
 νομῖται δὲ θραλλὶς ἀπο-
 σβῆ, πρίσσι τὴν οἰκίαν ὅλῳ
 ἐν κύλῳ, ψεφῶν, καὶ τὰς πνο-
 ξίδας ἀναρίπων, καὶ τὰ φάρ-
 μακα συγχέων, καὶ τὴν δύ-
 ραν περιρίπων, καὶ μάλιστα ἰ-
 παδαὺν τὴν θυοῖαν ὑπερβαλὼ
 μίδα, ὡς κατὰ τὸ ἔτ' ἱνα-
 σθον αὐτῷ θυομένη. ἄξιοι γάρ,
 ὡς δ' ἰγῶ, καὶ ἱπποκράτης ὕ-
 δν δ' ἰατρὸς θύειν αὐτῷ, καὶ
 ἀγανακτῶ, ὡς μὴ κατὰ και-
 ρον ἀφ' ἱπῶν τιλίων ἰσταθῆ,
 ὅν ἰδοὶ ἀγαπῶν, εἰ τις ἱσαγι-
 σται αὐτῷ, καὶ μάλιστα ἐπι-
 σπάσσει, καὶ τιφάνῳσι τὴν
 λιπαλῶ; ἀλλ' οἱ τοῖς νῦν, ἴφθ' ὁ
 Εὐκράτης, τότε μὲν καὶ ἰδὼν μαρ-
 τύρην, ὅς πρὸ ἱπῶν κέντι εἶδεν.
 ἰτύχων μὲν ἀμφὶ βουγνῶν
 τὸ ἔτος ὅν, ἰγῶ καὶ ἀμφὶ τ' αἰγῶν
 μισθῶσι τ' ὁμοῖας, βουγνῶ-
 τας ἀφ' αἷς τὰς ὀργήτας, κατ'
 ἱμαῶν εἰς τὴν ὅλῳ ἀπῆεν,
 μεταξὺ φροντίσων τί, καὶ ἀνα-
 σκινῶ μὲν. ἰπῶν ἰν τῷ συ-
 νερῶ ὡς, τὸ μὲν πρῶτον ὕλα
 lus abibam, cogitans interim quiddam atque confide-
 rans. At postquam in saltū perueni, canum primò lara-

ferme cubitali: qui. tunc
 duntaxat quā lucerna ex-
 tincta sit, totam in orbem
 domum ambit, perstrepsens,
 ac pyxides euertens, phar-
 macaque commiscens, at-
 que ostia circumuertiens:
 maximèque siquando sacri-
 ficia pratermittimus, quis
 bus in singulos annos ei sa-
 crificamus. Postulat ergo,
 inquam ego, etiam Hippo-
 crates medicus iam ut sibi
 sacrificetur: indignaturque
 nisi in tempore iustorum sa-
 crificiorum epulis accipia-
 tur: quem nimirum deceo-
 bat boni consulere si quis ei
 libauerit, aut mulsum in-
 sperferit, aut caput corona-
 uerit? Audi ergo, inquit Bu-
 crates, istud certè etiam te-
 stibus probauero, quod an-
 te annos quinque uidi. Erat
 ferme uindemiae tempus. Ego
 uerò in agrum circa me-
 ridiem uindemiatum dimis-
 sis operarijs, in syluam so-

ἡμῶς ἰγίνετο λιωνῶν. καὶ γὰρ
 ἑκάστον Μνάσωνος ἦν ὅν, ὡς
 πορ' αὐτοῖς, παύσαν καὶ λιωνο
 γιγῶν, ἅς τὸ λάσιον μετὰ τῇ
 ἑλικιωτῶν παριελόντα, τό δ'
 ἂν ἄχρον οὕτως· ἀλλὰ μετ' ὁ-
 λίγον σασμῶ τινος γρηθηλός,
 καὶ βοῆς, οἷον ἐκ βροντῆς, γυν-
 νάκα ὀρῶ προσιῶσαν, φοβι-
 ραὺν, ἡμισαδιδάων σχεδὸν τὸ
 ὕψ', ἃ καὶ ἡ καὶ δαδία ἐν τῇ
 ἀριτέρῃ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δε-
 ξιᾷ, ὅσον ἀκροσάπην. καὶ τὰ
 μὲν ἐν ἄρθρῳ ὀφίονος ἴω, τὰ
 δὲ αὖν γοργόνι ἰμφερές, τὸ
 βέλημα φημι, καὶ τὸ φρικτὸν δό-
 τῆς προσόψεως. καὶ αὐτὶ δ'
 λέμμε, τὸς δράκοντας βοτρυ-
 χυδὸν πορεύειν, ἡλκμύς
 πορὶ τὸν αὐχίνα, καὶ ὑπὲρ
 ὤμων ἰνίς ἰσπαράμυς, ὁ-
 ρᾶτε, ἴφκ, ὅπως ἴφρξα, ὡ
 φίλοι, μεταφύ διηγέμεν·
 καὶ ἅμα λίγων, ἰδάντες
 ὁ εὐκράτες τὰς ὑπὲρ τοῦ πύ-
 χος ῥίχας, ὡς αἰν' ὀρδὰς
 ὑπὲρ τῆς φέβς. οἱ μὲν δ' ἄμφι
 πῶν ἰωτά, καὶ τὸν Δεινόμαχον
 καὶ τὸν Κλώδαμον, λιχνητό-
 ῖν. Ἰὼν ἔργοις ἀτ' Δινομάχῳ

tus insonuit. Ego uero
 Mnafona filium meū cum
 æqualibus uenientem, lude-
 re uenarique (quemadmo-
 dum solebat) conijciebam.
 At res haudquaquam sic se
 habebat: uerū paulo post
 factō terræmotu, sonōque
 uelut ē tonitru, mulierem
 aduenientem uideo terribi-
 lem, proceritate ferme se-
 mistadiali. Habebat autem
 in sinistra facem, in dextra
 uero gladium uiginti circi-
 ter cubitorum. Et inferne
 quidem pedibus erat ser-
 pentinis, superne uero Gor-
 gonem referens, uultu uide-
 licet, atque aspectus horro-
 re: pro coma quidem draco-
 nibus tanquam cæsarie cir-
 cumcincta, alijs collum am-
 plectentibus, alijs etiā per
 humeros sparsis. Videte, in-
 quit, amici, quo pacto etiā
 inter narrandum exborruī,
 et simul hæc dicens Bucra-
 tes, ostendit omnibus bra-
 chij sui setas erectas me-

Non ita

αἰτρὶς, προσᾶχεν αὐτῷ γί-
 ροντες αὐδρόν, ἱλαίμενοι δὲ
 φίλεις, ἑξίμα προσκυῶντες ὅ-
 πως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμι-
 σταδίαίῃσι γυνᾶκις, Γίγαντος
 τι μορμολύκαον. ἰγὼ δὲ
 ἰνιόνου μεταξὺ, οἷσι ἔντεός ἐν
 τοι, νύκτις τὴν ὁμολοσίην ἡδὲ σο-
 φίας, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζον-
 τας, μένῃ τῇ πολυᾷ, καὶ τῷ πῶ
 γυντι διαφρόντες τὴν βριφῶν.
 πᾶσι δὲ ἄλλαι καὶ αὐτῶν ἱκάνων
 συναγωγότροι πρὸς τὸ ψεύδους.
 ὁ γὰρ Δινόμαχος, εἰπὶ μοι, ἔ-
 φη, ὃ Εὐκρατός, οἱ λεῖονες ἢ τῷ
 θεῷ πυλῖνοι τὸ μέγιστος ὕσαν;
 ἡλεφαντων, ἢ δὲ ὅς, ὑψηλότε-
 ροι τῷ Ἰνδικῷ, καὶ μέλανες καὶ
 αὐτοὶ, καὶ λεῖοι, πινναρῶ
 καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάρυν. ἰγὼ
 μὲν ὅμ' ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέ-
 φας ἄμα τὴν σφραγίδα, ἡ
 μοι ὁ Ἀραβὶς ἰδωνος, εἰς τὸ εἶ-
 σεν τὸ δακτύλον. ὁ Ἐκάτη δὲ,
 πατάξασα τῷ δρακοντῷ
 πιδὲ τοῦ δαφ, ἐποίησε
 χάσμα παμμίγρον, ἡλί-

ter inbiantes auscultabant
 eum, uiri senes, tanquam
 naribus traherentur, ado-
 rantes apud sese tam incre-
 dibilem Colossū, mulie-
 rem semistadiale, Giganteum
 quoddam Mormoly-
 cium. Ego uero considerans
 hanc interim cuiusmodi erant
 hi qui cum iuuenibus sapi-
 entiae nomine uersentur,
 uulgoque in admiratione
 habeantur: quum sola nimi-
 rum canitie barbaque ab
 ipsis differant infantibus,
 ceterum etiam illis ipsis fa-
 cilius ductiles ad credenda
 mendacia. Dinomachus er-
 go, dic mihi, inquit, Eucra-
 tes, illi canes dea, quanta
 magnitudine erāt? Elephan-
 tis, inquit ille, proceriores
 Indici, nigri & ipsi, bisu-
 lique, sordido squalidoque
 uillo. Ego igitur quum uide-
 rem, restiti, inuerso protin-
 us in interiorem digiti par-
 tem, quod Arabs mihi dederat, sigillo. Hecate ergo per-
 cussa draconicis illis pedibus solo, hiatus effecit ma-
 ximum, & qui immani magnitudine penitus aequa-
 re

καὶ Τάρταρον τὸ μίγνεις, ἃ
 τα ὥχτο μετ' ἄλλων ἁλλομένω
 νω ἵς το αὐτό. ἰγὼ δ' ὅθι θάρσους
 ἐπίπυφα λαβόμενος δινδρε
 τινὸς, πλοῖον πεφικνέμενος,
 ὡς μὴ σκοτιδινασας ἐμπύσοι
 με ἰδίῃ λιπαλῶ, ἅτα ἰώρων
 τὰ ἐν Ἀδῇ ἅπαντα τ' πυριφαι
 γήθοντα, πῶν λίμνην, τ' Κέρβε
 ρον, τὸς νεκροὺς, ὥστε γινώρι
 ζειν ἰνίς αὐτ'. τ' γὰρ πατίο
 ρα ἄδερ ἀνθρώπων, αὐτὰ ἐκ
 να ἴτι ἀμπιχόμενον, ἐν οἷς
 αὐτὸν κατιθάψαμεν. τί δ' ἐ
 πραττον, ὁ ἴωρ ἴφκ, ὃ Εὐκρά
 τος, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ὅδ' ὅς
 τ' ἱατα φύλα καὶ φρεσὶς, μι
 τὰ τ' φίλων καὶ συγγενῶν δια
 τρίβουσιν ἰδίῃ τ' ἀσφοδῆλι κα
 τακόμενοι; αὐτὸν ἰγὼ τισαν
 ὅν ἴτι, ὅδ' ὅς ὁ ἴωρ, οἱ ἀμφὶ
 τὸν Εὐπίκουρον τῷ ἰσθμῷ Πλά
 τωνι, καὶ τῷ παρὶ τῶν ψυ
 χῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν
 Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τ' Πλά
 τωνα ἄδεις ἐν τοῖς νεκροῖς; τ'
 Σωκράτην ἰγὼ γινώσκω, ὅδ' ὅς, ὅδ' ὅς
 τὸν σαφῶς, ἀλλὰ ἐκάλειν,
 ἵψον Πлатόνεμ καὶ οὐδεβας inter manes? Socratem (in
 quit) ἰδὶ, καὶ ἵψον τamen euidenter, nisi quod inde con

ret Tartarum. deinde pau
 lo post abijt in eum defili
 ens. Ego uero presente ani
 mo porrecta ceruice incli
 natus, inspexi apprehensa
 arbore quapiam quæ uici
 na stabat, ne obortis mibi
 tenebris ac uertigine, in ca
 put praeceps inciderem inde
 inde conspexi ea quæ in ino
 ferno sunt omnia, Pyriphle
 gethontem lacum, Cerbe
 rum, manes: adeo ut quos
 dam etiam eorum agnosce
 rem. Patrem ergo meum
 manifestè cernebam adhuc
 his ipsis amictum quibus eū
 sepeliuimus. Quid agebant
 (inquit Ion) ὁ Bucrates ani
 μά? Quid aliud, inquit ille,
 quam per tribus familiās
 que cum amicis cognatis
 que uersantur, in Asphodea
 lo collati. Contradicant er
 go etiam nūc (inquit Ion)
 Epicurei sacro Platoni, e
 iusq; de anima rationibus.
 At tu nonne Socratem etiā

ἐπιφαιλαργεῖς καὶ προγάστρω
 ὢν, πλάτωνα δ' ἐκ ἰγνώρισαν·
 χρεὶ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους αὐ-
 τῶν τελευτῇ λίσσασθαι. ἅμα γὰρ
 ἐγγυλῶν πάντα ἀκριβῶς ἰώρα
 καί, καὶ τὸ χάσμα σιώνει, καί
 τινὲς τ' εἰκετῶν ἀναστάντες
 με, καὶ πυρρῆας ἔτος ἐν αὐτοῖς,
 ἐπίσπασαν, ἔπω τίλειν μινυ-
 νότ'· τ' χάσματ'· ἐπὶ πυρ-
 ρῆα, ἐκ ἀλκῆ λίσσω. νῦν δ' ἴφρη
 ὁ πυρρῆας, καὶ ἑλάνης δ' ἔκαστα
 διὰ τ' χάσματ'· καὶ πῦρ τε
 ἑπολάμπειν ἀπὸ τ' δεξιῶς μοι
 ἰδόναι. καὶ γὰρ ἰγέλασα, ἰδὼν
 φέουσαν τ' μαρτυρῶ πῶ
 ἑλάνην καὶ τὸ πῦρ. ὁ Κλειόθεος
 με δὲ ἐκείνῃ, ἄπρη, ἐδὲ ἄλ-
 λους ἀέρατα ταῦτα ἑίδον· ἐπὶ
 πᾶσι καὶ αὐτὸς ἐπὶ πολλοῦ νοσ-
 σήσας, τοῖον δὲ τι ἰδίας ἁ-
 μῶν, ἐπισκίπει δὲ με, καὶ ἑβρά-
 ποντο Ἀτίγον· οὗτ'· ἰδ-
 όν με μὲν ἑμὲ, ὃ δ' ὡρυ-
 πὸς, οἷον καύσων σφοδρότε-
 ρον· ἅπαντες δὲ με ἀπολε-
 πόντες ἐπ' ὀρεμίας, ἐπικλα-
 σάμενοι τὰς θύρας, ἔξω πρὶν
 μνημον·

*Omnes ergo me relinquentes solam, clausis foris ma-
 nebant.*

ieci, quoniam calum ac
 uentricosus erat. Platonem
 uerò non cognoui: nam a-
 pud amicos nimirum uera
 fateri oportet. Simul ergo
 atque ego omnia conspexi,
 & hiatus conijt, & ex fa-
 mulis meis quidam queren-
 tes me, atque in his Pyrrhi-
 as hic, superuenère biatu
 nondum plene obducto. dic
 Pyrrhia, an non uera nar-
 ro? Per Iouem (inquit Pyr-
 rhias) & latratum audiui
 per hiatus: & ignis quid-
 em à face mihi suffulgere
 uidebatur. Tum risi ego
 profectò, teste latratum i-
 gnemq; in cumulum adden-
 te. Tum Cleodemus: Haud-
 quaquam noua ista, inquit,
 neque alijs inuisa uidisti.
 Nam & ipse haud ita pri-
 dem quum egrotarem, tale
 quiddam conspexi. Prospi-
 ciebat mihi curabatq; Anti-
 gonus hic, ac septima dies
 erat, febrisq; ὁ qualis? in-
 cendio certè uehementior.

μῆτρον· ἔτω γὰρ ἐκάλυπσας, ἃ
 Ἀντίγονι, εἴ πως δυνάμην ἔσ
 ὕπνον ῥίπτειν δαί. τότε ἔμ' ἐφί-
 σταί μοι νεώϊας ἰγρυγορό-
 τι, πάγκαλόν, λουκὸν ἰμά-
 τιον περικλυμένον· ἄτα ἀ-
 νασθῆσας, ἄγει διὰ τινόν χά-
 σματόν· ἐς τ' Ἀδλῶ, ὥς αὐτίς
 καὶ γνῶμιον Τάνταλον ἰδῶν
 καὶ Τίτυον, καὶ Σίσυφον, καὶ τὰ
 ῥ' ἄλλα τί αὖ ὑμῖν λέγοιμι; ἰο-
 πῆ δ' κατὰ τὸ δικαστήριον ἰ-
 γνόμενον (παρώ) καὶ οἱ Λιακίδες
 καὶ οἱ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι καὶ αἱ
 Εὐμνύοντες· ὁ μὲν τις, ὅσπερ βα-
 σιλεύς ὁ πλάτων μοι δοκῶ καὶ
 θῆτο, ἐπικυρόμενον· τ' τινὲς
 ξυμίστων τὰ ἐνέμακτα, ὅτε ἔδω-
 κ' ἑρμῆος· τ' ἴσως σωίβαι-
 νον εἶναι. ὁ δ' ἰναισίονες ἰμὶ φέ-
 ρων, παρίστανον αὐτῶ, ὁ δ' ἰναι-
 των ὑγυῶν ἦσαν τότε, καὶ πρὸς
 τ' ἀγαγόντα με, ἔπειτα πεπλήρω-
 ται, φησι, τὸ νῦν καὶ αὐτῶ, ὥστε
 ἀπίτω. οὐδ' ὅτ' ἔχ' ἡλικία Δι-
 μῶλον ἄγει, ὑποδ' καὶ τ' ἄρκα-
 κτον ἔδωκε βίῳ. ἡ γὰρ ἀσμελὴς
 ἀνδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἔδωκε
 at ergo. Tu uero fabrum Demylum adduc: iam siquidem
 ultra colum uiuit. Tum ego latus recurrens, ipse quidem

nebant. Sic enim iusserat
 Antigone, si quo pacto pos-
 sem obdormiscere. Tunc is-
 gitur astitit mihi iuuenis
 quidam uigilanti, pulcher
 admodum, ueste circuma-
 mictus candida. Ac me qui
 excitasset, per biatum quen-
 dam ducit ad inferos, sicuti
 illic cognoui, Tantalum
 quum uiderem ac Tityum
 Sisyphumq. At cetera uo-
 bis quid commemorē? Post
 quam uero ad tribunal per-
 ueni (aderat autem et Aea-
 cus, et Charon, Parcaeque
 atque Erinnyes) quidam ue-
 lut rex (Pluto certe mihi ui-
 debatur) affedit singulorum
 nomina percensens, qui mo-
 rituri erant, quos diem iam
 uita praescriptum prae-
 rijsse contigerat. Iuuenis er-
 go me adducens illi exhi-
 buit. At Pluto tunc incandis-
 cit, et ad eum qui me duce-
 bat: Nondum illi comple-
 tum est stamen, inquit. abe-

ἀπύριτο· ὡς, ἀπήγγαλον δ' ἀπασι, ὡς τιθνήξεται Διμύλο· ἐν γαστέρι ἢ ἡμῖν ὤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς ἀπαγγέλλεται, καὶ μετὰ μικρὸν ἡνέμελον οἰκωγὺς ὀδυρομένων ἐπαύτω. Ἰδαντας δ' ἐπεὶ ὁ Ἀπύριτος· ἰγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μετὰ ἀνοσιγὰν ἡμῶν. ἢ ἰτάφει, ἀποταφίσαι, θοράκας δὲ καὶ πρὸ τῆς θανάτου, καὶ ἐπὶ αὐτῇ, τὴν ἀνδρομένην, καὶ πῶς, ὡς δ' ἐγὼ, ἐν ἡκούῃ ἡμῶν ἔτι ἐμύθοις τὸ σῶμα, καὶ ἄλλως ἐπὶ λιμῶν διεισέρχεται· καὶ μή τινα γὰρ Βρισησίαν οὐ γιγνίσαντες. ἅμα ταῦτα λιγόντων ἡμῶν ἐπασσάντων οἱ τοῦ Εὐκράτους ἰοί· ἐκ τῆς παλαιότητας. ὁ μὲν ἦν δὲ ἐφάδων, ὁ δ' ἰτορ· ἀμφὶ τὰ περὶ τὴν ἀδικίαν, καὶ ἀποσάμηνον ἡμῶν, ἐκαστὸν τοῦ τῆς ἐλπίδος, παρὰ τῷ πατρὶ, ἡμῶν ἢ ἀσικονίῳ θρόνῳ. καὶ δ' Εὐκράτης, ὡς πορὶ ἀναμνηστικῶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν ἡμῶν, οὕτως

iam febre liber eram denūciabam uerò omnibus quòd Demylus esset moriturus. Manebat autem nobis in uicinia egrotans etiam ipse nonnihil, ut renunciatum est. Ac paulo pòst audimus eiulatum eorum qui lugebāt eum. Quid miri est, inquit Antigonus? Ego etenim quendam noui post uigesimalium diem quàm sepultus est, resurrexisse. Nam hominem & antequàm moreretur, & postquam reosurrexit, ipse curauī. Et quo pacto (inquam ego) in diebus uiginti neque tabuit corpus, neque præterea fame corruptum est, nisi fortassis Epimenidē quempiā tu curasti? Hæc quum diceremus, protinus ingrediebātur Bucratis filij, ἐπὶ παλῆστρα redeuntes. Alter quidē iam ex ephebis excesserat, aliter uerò annos natus erat circiter quindecim. Tum salutatis nobis iuxta patrem adsidebāt in lecto, ac mihi quidem sella illata est. Tum Bucrates tanquam ἐκ conspectu filiorum admonitus: Sic his frui mihi

continua

ἀνάμλω, ἴφρ, ἴττωρ, ἐπιβαλὼν
 αὐτοῖν τὴν χῆρα, ὡς ἀληθῆ, ὃ
 Τυχιάδης, πρὸς σὶ ὄρῳ. τὴν μα-
 παρίτλω μὲ γυναικα τὴν τέ-
 τωρ μπόρᾳ, πάντῳ ἰσασιν,
 ὅπως ἡγάπησα· ἰδύμωσα δὲ,
 αἷς πρὶ αὐτῶν ἱπράξα, ὃ ἴω-
 σαν μόνον, ἀλλ' ἐπεί κ' ἀπίθα-
 νι, τόμ τι κλισίον ἀπαστα συγ-
 κατακαύσας, κ' τὴν ἰδιότητα ἢ
 ἴωσα ἱχάρων. ἰδύμω ἢ μετὰ
 τὴν τελευτῶν ἡμόρῳ, ἰγὼ μὲν
 ἔνταῦθα ἰδὲ ὅλ κλίνης, ὅσπρ
 νῦν, ἰκάμω παραμυθόμενος
 τό γι πίνθ. αὐτοῖς γυναικὸν
 γὰρ τὸ πρὶ ψυχῆς τῆ πλάττω-
 ν βιβλίον ἐφ' ὁσυχίας. ἰπαι-
 σόρχεται δὲ μεταφύ ὃ ὁ κμα-
 εἶτε αὐτὴ ἰκάνη, καὶ καθίσι-
 ται πλεσίον, ὅσπρ νῦν Εὐ-
 κρατίδης ὅσοι, δάξας τὸν
 νειώτορον τῶν ἡρώων, ὃ ἢ αὐτίς
 καὶ φρεξιδάλα παιδικῶς, κ' ἢ
 πάλαι ἦδη ὡχρὸς ἴω πρὸς τὴν
 διόγνωσιν. ἰγὼ δὲ, ὅτ' ὅς ὃ
 Εὐκράτης, ὡς ἄδωρ, πρὶ-
 πλα-

contingat, inquit, simulq;
 manum eis iniecit, ut apud
 te Tychiades uera narra-
 bo. Felicis memoriae uxo-
 rem meam horum matrem
 nouerunt omnes quo pacto
 dilexerim. Nam declarauī
 his rebus quas in eam feci,
 non modo dum uiueret, uo-
 rum etiam postquam uita
 fundita est, quippe qui mun-
 dum eius uniuersum, uestiq;
 qua dum uiueret oblecta-
 batur, in rogam illius iniece-
 rim. Septima uero post
 mortem die, ego quidē hic
 in eundem lectum incumbe-
 beam, quemadmodū nūc,
 lectum eum mihi commiti-
 gans, quem de illa concepe-
 ram. Legebam enim taci-
 tus Platonis illum de anima
 libellum. Ingreditur inte-
 rim Demanete ea ipsa, at
 que adsidet iuxta, quem-
 admodum nunc Eucra-
 tides hic, minorem desi-
 gnans filium. Hic uero

illicō tremuit admodum pueriliter, ac dudum ad nar-
 rationem pallebat. Ego uero (inquit Eucrates) ut conspexi,

πλακῆς, αὐτῇ ἰδάνυσον ἀ-
νακνήσας. ἡ δὲ οὐκ ἔα βε-
βῆν, ἀλλ' ἡτιάτό με, ὅτι τὰ
ἄλλα πάντα χαρισάμεν·
αὐτῇ, δάτορον τοῖν σσανδά-
λοις, χρυσοῖν ὄντοις, οὐκ ο-
τακχύομαι· εἶναι δὲ αὐτὸ
ἔφασκε, παρακισθὲν ὑπὸ τῇ
λεῖωτῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμᾶς
οὐχ ὀνόντο· δάτορον μὲ-
νον ἰκαύομαι. ἵτι δὲ ἡμῶν
διακιστομένων καταράτορ τι
λεῖωτορ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν,
μειλιτῶν ὑλάκτησος· ἡ δὲ
ἔφασιδεν πρὸς τίν ὑλακίω.
τό μὲν τοι σσανδάλοις ὀνόν-
θεν ὑπὸ τῇ λεῖωτῳ, καὶ κα-
τακχύομαι ὄντορ. ἵτι ἀπιστῶν,
ποσίοις, ὃ Τυχιάδης, ἄξιον
ἰναργίσου οὖσι, καὶ κατὰ
τίν ἡμῶν ἰκαύτω φανο-
μύοις; μὴ Δί', ὡς δ' ἰγῶ,
ἵππαι σσανδάλοις γι χρυσῶ ἱς
τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παρο-
δία, παίνισται ἄξιον αὐτοῖς
εἰ ἀπιστοῦντο, καὶ οὕτως ἀ-
νακχιστοῦντο πρὸς τίν ἀ-
λάθειαν. ἵππαι τοῖς ὁ πυδα
γερικὸς Ἀρίγνιστος εἰσὶν ὄντορ,
resistant. Interea Pythagoricus intrabat Arignotus co-

amplexus eam singulatim
lachrymabā. Illa uerò me
uociferari non patiebatur,
uerùm incusabat me, quòd
quum ei fuisset in reliquis
gratificatus omnibus, e san-
dalijs aureis alterum non
cremaueram. superesse au-
tem id dicebat, quod sub ar-
ca ceciderat: atque ob id
nos quum nō inueniremus,
alterum tantum cremaue-
ramus. Nobis autem adhuc
differentibus, scelestissimus
quidam caniculus qui mibi
in delicijs erat, in lecto cu-
bans allatraticus uerò ad
latratum euauit. At sanda-
lium sub arca reperiū est,
posteaq; à nobis incensum.
At hæc etiam Tychiades
recusabis credere, quū tam
sint euidentia, quotidieque
obseruentur. Per Iouem, in
quā ego, digni fuerint qui-
bus aureo sandalio nates
puerorum more feriantur,
si qui ista non credant, atq;
usq; adeò impudenter uero
matem

ὁ ἑομότης, ὁ σιμὸνς ἀπὸ τῆ προ
 σοφίας, οἷο δ' αὖτ' αἰδιδόμεν ὑπὲρ τῆ
 σοφίας, τὸ ἰσθρὸν ἱππονομασίμου.
 καὶ γὰρ ῥῆξ, ὡς ἔδον αὐτῷ, ἀ-
 νίπυσσα, ἔτ' ἐπ' αὐτὸν ἦν ἐν μοι
 νομίσας, πῶς αὖτις τινὰ κατὰ
 τῶν ψυχασμάτων. Ἐπιτομὴ γὰρ
 αὐτὸς ἐλγιστὸν, ὁ σοφὸς αὐτὸς,
 οὕτω τὸράστια διεξιδῶντας· καὶ
 τὸ τῆ λόγῃ, θύμῳ ἀπὸ μηχαν-
 ῆς ἡπεισκαθλῶν αἰ μοι τὸτο
 ἔμῳ ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δ' ἐπ' αὖ
 ἐπαθίζετο, ὑπὸ πᾶσι τούτοις αὐ-
 τῷ τῇ Κλειδῳ, πρῶτα μὲν
 πρὶ τῇ πόσει ἤρετο, καὶ ὡς ῥῆξ
 ἦν ἐχαστὸν ἦν σκεπὰ τῇ Εὐ-
 κράτης, τί δέ, ἴφρ, πρὸς αὐ-
 λῆς φιλοσοφῆτι; μεταξὺ
 γὰρ αἰσιῶν ἱππύσας, καὶ μοι
 λυκῆτι ὡς καλὸν διατιθέσι.
 οἷο δ' αὖτ' ἰσθρὸν· τί δ' ἄλλο,
 ὅπως ὁ Εὐκράτης, ὃ τουτοῖ
 τὸν ἀδαμάντινον πάδομῃν,
 δάφκας ἐμὲ, ἡγῶν δ' αὖτ' αἰμο-
 νίας τινὰς εἶναι; καὶ φαντάσμα-
 τα, καὶ νηστῶν ψυχὰς πρι-
 ac mibi certè uidemini in re
 quapiam pulchra conuer-
 sari. Quid aliud, inquit Eucrates, quàm ut huic ada-
 mantino persuadeamus, me demonstrans, ut demones
 credat aliquos esse, phantasmataque, ac mortuorum anio-

matus ille, ab aspectu ue-
 nerabilis. Nosti illum do-
 ctrinae nomine celebrem,
 qui cognominatur sacer.
 Atque ego quidem ut cum
 conspexi, respiravi: hoc ip-
 sum quod prouerbio dici
 solet, aduenisse mihi ratus,
 nempe securim quampiam
 aduersus mendacia. Occlu-
 det, inquam, eis ora uir sa-
 piens, adeò monstrosa nar-
 rantibus, atque prorsus, iux-
 ta uulgatum illud adagium
 repente Deum immissum
 esse mihi hunc à fortuna
 putabam. Hic uerò postea
 quam adsedit, assurgente
 ei ac cedente Cleodemo,
 primum de morbo percons-
 tatus est, seq; audisse dice-
 bat Bucratem ià se melius
 habere. At quidnam, in-
 quit, inter uos philosopha-
 mini? Nam interim dū in-
 grediebar, subauscultauī,
 ac mortuorum anio-

πολλῶν ἑκὸς γὰρ , καὶ φαίνο-
 νταί οἷς ἰσχυροί· ἰγὼ μὲν
 ἔρ' ἠρυσίασα, καὶ ἑκάτω ἰσχυ-
 ρα, ἀλλ' ἰδὼς τὸν Ἀρίγνωτον.
 ὃ ᾧ, ὄρα, ἴφρ, ὃ Εὐκρατόρ, μὴ
 ταῦτο φρεὶ Τυχιάδου, τὰς τῶν
 βιαίων ἀποθανόντων μύνας
 ψυχὰς περινοσῶν οἷον ἂ τις
 ἀπύγχατο, ἢ ἀπὸ τῆς τῶν ἑ-
 φαλῶν, ἢ αὐτοσκοπεῖσθαι, ἢ ἑλ-
 λω γὰρ τῷ ῥόπῳ τοῦτο ἀπὸ ἑλ-
 θος ἐκ τῆς βίου, τὰς δὲ τῶν κα-
 τὰ μοῖραν ἀποθανόντων ἐκί-
 τι. ὡ γὰρ ταῦτο λίγν, ὃ πᾶν
 ἀπὸ βλατὰ φέσει. καὶ δ' ὅς, ὃ δ'
 δεῖ ὁ Διννόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ
 ὅπως αὖτις τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ
 σιωπῶντα ὁρᾶν οἷται. πῶς
 λίγναι, ὃ δ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος,
 δεῖ μὴ ἀπὸ τῶν αἰετῶν, ὃ δὲ
 σι τῶν γίγνεται δεῖ, καὶ
 ταῦτα, πᾶν τῶν ὡς ἀπὸ
 ὁρῶντων: ἀπὸ τῶν γίγνεται, ὡ
 δ' ἰγὼ, ὃ δ' ὅς ἰμῶ, ὃ μὴ π-
 τῶν, δεῖ τι μετὰ ὁρῶ μόνον
 τῶν ἄλλων, ὃ ᾧ ἰώρων, καὶ ἰπ-
 τῶν αὐτῶν ἀλλ' ὡς, ὡς π-
 μῶς. ἀλλὰ, ὃ δ' ὅς, ὡς π-
 το. nam solus omnium nō uideo. quod si uidissem, profectō et
 credidissem, quemadmodum & uos. Atqui, inquit ille,

ma super terrā obambula-
 re, & sese, quibus libitū fue-
 rit, ostendere? Ego igitur e-
 rubui, uultumq; deiecti reue-
 ritus Arignotum. At ille, Vi-
 de (inquit) Bucrates, num
 hoc dicat Tychiades, eorū
 tantum qui uolenter inte-
 rierint, animas errare, uelu-
 ti si quis suffocatus, aut capi-
 te truncatus, cruciue suffi-
 xus fuerit, aut alio quopi-
 am istiusmodi modo e uita
 discesserit: eas uerō qua fa-
 tali morte naturalique dis-
 cesserint, haudquaquā am-
 plius oberrare. Nam si hoc
 dicat, non usque adeo absur-
 da dixerit. Per louem, in-
 quit Dinomachus, ne esse
 quidem istiusmodi, nec pre-
 sentia cerni putat. Quid ais
 inquit Arignotus in me ter-
 ue aspiciens, nihil horum
 tibi uidetur fieri? praefero
 tim quum omnes (ut ita dio-
 cam) uideant? Ignosces, in-
 quam ego, mihi, si non cre-
 do. nam solus omnium nō uideo. quod si uidissem, profectō et
 credidissem, quemadmodum & uos. Atqui, inquit ille,
 si quando

ἐς Κόρινθον ἦλθε ὁρᾷ ἵνα ἴ-
 ρῃ ὃ Εὐβατίαν οἰκίαν καὶ ἰ-
 παιδαν σοὶ δευθῆ παρὰ τὸ
 Κρανειον, παρὼν ἐς πύ-
 λω, λίγε πρὸς τὸν θυρωρὸν
 Τίβιον ὡς ἰθαυτοῖς ἰδῶν, ὅθεν
 τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Α-
 ρίγνωτ' αὐτοῖσθε ἀπέλασεν,
 καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκᾶν
 τὴν οἰκίαν ἰπείσοι. τί δὲ τῷ-
 το ῶ, ὦ Αρίγνωτε; ἤριτο δ' Εὐ-
 κράτης. ἀσύντ' ῶ, ἢ δ' ὅς
 ἐκ πολλῶν καὶ δαμάτωρ, ἢ δὲ
 τις οἰκίσσας, οὐδὲν ἐκπλα-
 γὰς ἐφ' οὐρανῷ, ἰνδωχθεὶς καὶ
 τιν' φοβῆσθαι καὶ ταραχῶδες
 φάσματ'· σωῖται πῶς ὁ ἦ-
 δον, καὶ ὃ εἶχε κατ' ἴρην, καὶ ἑ-
 λως, ὅδε ῶ δ' ἑαρήσω πα-
 ρεῖναι εἰς αὐτὸν. ἰγὼ δ' ἰπεί-
 τω] αἱ ἤκουσα, τὰς βίβλας λαβὼν
 (ἀσὶ δέ μοι Αἰγυπτίαι μέλας
 πολλὰ παρὰ τῷ τοῦτον) ἤκου
 ἐς τὴν οἰκίαν παρὰ πρῶτον ὑ-
 πνον, ἀποβίπνυτ' τὸ ξύπνιον,
 καὶ μονὸν ὠδὴ λαμβανόμενος,
 ἰπεί μ' αὖθις οἰθαδίζοιμι, εἰς
 πρῶτον κακόν, ὡς ὤτε. ἰγὼ
 hortante hospite, ac ferme detinente, postquam didicerat
 quò iturus essem, in certum, ut putabat, exitium. At ego

siquando Corinthum ve-
 neris, roga ubi sit Eubati-
 da domus. Atque ubi tibi
 fuerit indicata, nempe cir-
 ca Craneum, in eam ingres-
 sus, dic ianitori Tibio, uelle
 te uidere unde demonem
 Pythagoricus Arignotus
 quum adduxisset, abegerit,
 ac deinceps habitabilem
 domum reddiderit. Quid
 nam hoc erat Arignote? ro-
 gabat Bucrates. Inhabitalis
 erat, inquit ille, diu pro-
 pter terricula. quòd si quis
 inhabitaſſet, expauſaſſus
 illico fugiebat, exactus à
 quodam horrendo ac terri-
 bili ſpectro. Deciderat er-
 go iam, tectumq; rumpeba-
 tur, neque quiſquam erat
 omnino qui in eam ingredi
 fuerit auſus. Ego uerò ubi
 hæc audiui, libellos ſumens
 (ſunt autem Aegyptij mihi
 de talibus rebus admodum
 multi) ueni in domum cir-
 ca primam uigiliam, deo
 ſumpta

δι λύχου λαθών, μίν@ ἀ-
 σίρχεμαι, καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ
 οἰκήματι καταθείς τὸ φῶς, ἀ-
 νιγίνυσκον ὁσυχῇ, χαμᾶς
 καθιζόμεθ@, ἐφίσταται δὲ ὁ
 δαίμων ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν
 ἤκων νομίμων, καὶ διδίδωκε
 καμὶ ἱλπίων, ὥσπερ τὰς ἄλ-
 λας, αὐχμηρὸς καὶ κομήτις, καὶ
 μιλάσθ@ τ' ἴσθ@. καὶ ὁ μὲν
 ἰδὼν τὰς, ἱερατὸ μὲν παστα-
 χόθεν προσβάλλων, ἢ ποθεν
 κρατήσαι, καὶ ἄρτι μὲν λύων, ἄρ-
 τι ἢ τῶν@ γιγνόμεθ@, ὃ λί-
 κων. ἐγὼ ἢ προχειρσάμεθ@
 τίμω φρεσιδιτάτῳ ἐπὶ ῥη-
 σιν, Αἰγυπιάζων τῇ φωνῇ, συ-
 νόλκωσκα κατέδωκεν αὐτὸν ἄς τε
 παγυνίαν σκοτεινὴ οἰκῶμα-
 τ@, ἰδὼν ἢ αὐτὸν, εἴ κατίδω,
 τὸ λοιπὸν ἀνταυδόμελῳ. ἰωθῶ
 ἢ πάντων ἀπειγνυμένοτων, καὶ
 περὶ δὲ δρῆσαι με οἰομένοτων,
 καταβὰς τὰς ἄλλας, προσελθὼν
 ἀπροσδόκητ@ ἄπασιν, πρόσθ'
 με τῷ Εὐδατίδῃ, συναγγελλίμι
 νος αὐτῷ, ὅτι καταραὲν αὐτῷ,
 καὶ

sese reperturos putantibus, præter omnium spem progrea-
 diens, Eubatidē adeo, feliciter illi annuncias q̄ puram sibi

sumpta lucerna, solus ingre-
 dior, atque in vastissimo a-
 trio collocato lumine, bu-
 mi sedens tacitē legebam.
 Adest uerò dæmon ille, cū
 quopiam ē uulgo se con-
 gressurum ratus, ac me quo-
 que, quemadmodum alios
 perterriturum, squallidus,
 hirsutus, ac tenebris nigris-
 or. Atque hic quum adsta-
 ret, undique me adfulim
 petens tentauit si quā poso-
 set expugnare, ac modò in
 canem, modò in taurum,
 modò in Leonem uerteba-
 tur. At ego correpto in ma-
 num quammaximè horrē-
 do carmine, simulq; uocem
 imitatus Aegyptiam, et in-
 cantans eum, in domicilij
 tenebrosi angulum quen-
 dam compuli. Ac quum ani-
 maduertissem ubi se in ter-
 ram condidit, tum destitui.
 Mane autem desperanti-
 bus uniuersis, ac me quem-
 admodum alios mortuum

καὶ ἀδείμαντορ ἤδη ἔξει τίν
 οἰκίαν οἰκῶν. καὶ παραλαβὼν
 αὐτὲρ τι, καὶ τῶν ἄλλων πολ-
 λὰς (ἔπειτο γὰρ τῷ παραδοξῇ
 ἔνικα) ἐκίλευσεν ἀγαθῶν ἐπὶ
 πόρ. τόπον, εὖ καταδεδυκέντα
 πόρ. δαίμονα ἐωράκειν, σκά-
 πται λαβόντας διηλέσας καὶ
 σκαφῆα, καὶ ἐπειδὴ ποιεῖσαν,
 ἀνρίθν ὡς ἐπ' ὄργην κατόρω
 ρυγμίνῃ τις νικρὸς, ἔωλετ,
 μόνον τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα σιν
 κάμην. ἰκάνον μὲν ἔνι θά-
 ψαμην ἀνυρύναντο, ἡ οἰκία
 ἢ τὸ ἀπ' ἰκάνου ἐπαύσατο ἐν
 χλαμίνῃ καὶ τῶν φασμάτων.
 ὡς ἢ ταῦτα ἔπειρ' ὁ ἀρίγνωτος,
 αὐτὸς δαίμόνιος τίν σοφίαν, καὶ
 ἡ πᾶσιμ ἀδύσιμον, ἐδῶς ἔνι
 ἔτι τ' παρόντων, οὐδ' ἔχ' κατὰ
 γνωσῆιμ πολλὴν τίν ἀνοίαν,
 τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦν, καὶ
 ταῦτα ἀριγνώτῃ λέγοντ'. ἰ-
 γὰρ ἢ ὅμως ἐδὲν φήσας ἔτι
 τίν νόμῳ, ἔτι τίν δόξαν τίν
 πρὶ αὐτ', τί τῶν ἐφ' ἡμῶν, ὃ Ἀ-
 ρίγνωτι, καὶ οὐ τοιούτοις ἔδωκε
 ὁ μόνον ἰλαπὶς τ' ἀλυσάσαι, καὶ
 πνεῦ

te? Etiam tu talis eras, in quo mihi sola spes fuit, sumo-
 plenis

ac spectris liberam domum
 iam liceret incolere. Atque
 illum assumens, aliosq; mul-
 tos (sequebantur autem hu-
 ius inopinata rei gratia)
 quum ad locum duxisset
 ubi condentem se daemonem
 conspexeram, iussi ut sumo-
 plis ligonibus matulisq; suf-
 foderent. Atque ubi id fece-
 rant, inuentum est fere ad-
 passum defossam cadauer
 quoddam marcidū, ossibus
 tantum humana specie co-
 hærentibus. Illud igitur ef-
 fossam sepeliuimus, domus
 uero postea turbari prodigijs
 desijt. Hac ubi narravit
 Arignotus uir prodigiosa
 sapientia, ac reuerendus o-
 mnibus, nemo erat ex his
 qui aderant, qui non multa
 mihi imputaret insaniam,
 qui talia non credam, nar-
 rante præsertim Arignoto.
 Ego tamen nihil ueritus ne-
 que comā, neq; illam quam
 de eo habebant opinionem:
 Quid hoc, inquam, Arigno-

πῶς μὲν τὸς καὶ ἰνδολατρίαν·
 τὸ γὰρ τοῦ λόγου ἐκείνου, αὐ-
 θρακίδος ἡμῖν ὁ θεσπευτός, πεί-
 ρηνας. σὺ δέ, ὅς δ' ὅς ὁ Ἀρί-
 γυνος, ὁ μὲν τι μοι πεισύνει
 λέγοντι, μὲν Δανειμάχῃ, ὅ
 Κλειομένη τῷ τῷ, μὲν αὐτῷ
 Εὐκράτει, φόβῳ, ἀπὶ τίνα πει-
 ρὴ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστέ-
 γον ἔγῃ, ταύταυτὰ ἡμῖν λέ-
 γοντα· νῦν δ' ἴδ', ὡς δ' ἴδ', μέ-
 λα θαυμαστὸν αὐτῶν, τὸν Ἀ-
 βδηρίδην ἐκείνον Δημόκρι-
 τον, ὅς οὕτως ἀρὰ ἐπίπνευ-
 μεν δὲν οἶον τι ἄναι συσπῶναι
 τοιούτων, ὡς γυναικὶ καθάρι-
 ξας αὐτὸν ἐς μνήμα, ἔξω πυ-
 λῶν, ἐνταῦθα διατίλει γρα-
 φῶν καὶ σωτάτων, καὶ νύ-
 κτωρ, καὶ μὲν ἡμῶν, καὶ
 τινος τ' ἐκείνων ὁρίσκειν
 βολόμενοι αὐτὸν καὶ δειματῶν τε
 λάμφοι νεκρῶν, ἰδῶν τι μι-
 λάνης καὶ προσωπείας ἐς τὰ κρα-
 νία μιμημένων πρὸς αὐτὸν
 αὐτὸν περιχόρουν καὶ πυ-
 κνῇ τῇ βάσει ἀναπνεύωντος,
 ὅς ὅτι ἴδωσι τὸν προσοίκο-
 σιν

cunctilirent, crebro subsilientes: hic neque eorum commen-
 ta peto

plenus ac simulacris? il-
 lud ergo nobis in te, quod
 dici solet, euēnit, ut the-
 saurum quum speraueri-
 mus, carbones offenderi-
 mus. At tu, inquit Arigno-
 tus, si neque mihi credis nar-
 ranti, neque Dinomacho,
 aut huic Cleodemo, neque
 ipsi Eucrati, dic age, quem-
 nam digniorem cui bis de
 rebus fides habeatur, existi-
 mas, qui nobis dicat cōtra-
 ria? Per Iouem, inquam ego
 uirum apprimè mirabilem,
 Abdera oriundum illum De-
 mocritum, cui tam firmiter
 erat persuasum eiusmodi ni-
 bil esse in rerum natura
 posse, ut quum se in moni-
 mento extra portas clausif-
 set, ibique degeret dies noc-
 tesque scribens atque compo-
 nens, iuuenēsque cum qui-
 dam illudere cupientes, ac
 perterrefacere, nigra ueste
 in modū cadaueris ornati,
 ac personis in capita affi-
 ctis circumstantes illum cir-

τῶν αὐτῶν, οὐτε ἴσως ἐν-
 βλεψίᾳ πρὸς αὐτὸς, ἀλλὰ μι-
 ταξὺ γράφων, παύσαντι, ἴ-
 φη, παύσαντι. οὕτω βιβάζει
 ἐπίστασι μὴδὲν εἶναι τὰς ψυ-
 χὰς ἴτι, ἔξω γυμνάζει τῶν
 σωματῶν. τοῦτο φησὶ, ὃ δ'
 ἔστι δ' Εὐκράτης, ἀνέκτερον τινα
 αὐδρα καὶ τὸν Δημόκριτον
 γράφει, ὃς γι οὕτως ἐγίγνω-
 σκεν. ἐγὼ δὲ ἑμὶν καὶ ἄλλοι
 διηγέσσομαι, αὐτὸς παθὼν,
 οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας τάχα
 γὰρ αὐτὸ καὶ ἐν, ὃ Τυχιάδῃ,
 ἀκούων προσβιβάζει πρὸς
 τὴν ἀλήθειαν τῆ διηγύματος.
 ὁπότε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διη-
 γον, ἴτι τίς ὦν, καὶ τὸ πα-
 ρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει
 ἀπιστάας, ἐπιθύμῃσιν ἐς
 Κόπῃον ἀναπλῶσας, ἐκεί-
 νου ἐπὶ τὸν Μίμνονα ἰλθὼν,
 ἀκούσαι τὸ θυματὸν ἐκείνου
 ὅχουῶτα πρὸς ἀνίσχοντα τ'
 θάλασσαν. ἐκείνου μὲν ἔρ' ἔκαστα, ὃ
 κατὰ τὸ λεινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἔσιμόν τινα φησὶν, ἀλλὰ
 μοι καὶ ἔχεισθαι δ' Μίμνονα
 non hoc vulgari modo quo audiunt alij sonum quem-

ta pertinuerit, neque eos
 omnino respexerit, sed in-
 ter scribendum, desistite, in-
 quit, ineptire. Aded firmi-
 ter credidit animas nihil
 esse postquam e corpori-
 bus exierint. Hóccine ais,
 inquit Eucrates, demen-
 tem quempiam uirum esse
 Democritum, si quidem sic
 existimauit? Ego uero uo-
 bis etiam aliud referam,
 quod mihi ipsi contigit,
 non quod ab alio accepe-
 rim. fortassis etiam tu Ty-
 chiades quum audieris, con-
 pelleris accedere, ipsa natio-
 nis ueritate coactum.
 Quum in Aegypto uersa-
 rer adhuc adolescens, a pa-
 tre uidelicet doctrinae gra-
 tia transmissus, cupiebam
 nauigio profectus in Co-
 ptum, illinc adiens i Memo-
 nonem, miraculum illud au-
 dire, eum uidelicet sonum
 reddentem ad orientem so-
 lem. Illum igitur audiui
 ipse.

αὐτὸς, αὐοῖξαι τὸ εἶμα ἐν ἱ-
 πισιν ἱππῶν, καὶ εἰ γὰρ μὴ πρὶν
 τὸν ὥν, αὐτὰ αὖ ὑμῖν ἀπορ-
 τὰ ἔπει. κατὰ δ' ἤ ἀνὰ πλῆν,
 ἐτυχὲρ ὑμῖν συμπλήων Μιμ-
 φίτης αὐτῆρ, τῶν ἱερῶν γραμ-
 ματίων, θαυμάσιος τίω σο-
 φίας, καὶ τίω παιδείαν πα-
 σαν εἰδώς τῶν Αἰγυπτίων. ἰλίο-
 γιστο δ' ἴδια καὶ ἐκασμὶν ἐπὶ ἐν
 τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ὠκυκί-
 νου, μαγδύειν παιδοδύμενος
 ὑπὸ τῷ Ἰσίδω. Πανκράτιω, ἱ-
 φν, λίγαις, δ' Αἰγύπτιοις, ἰμὸν
 διδάσκαλον, ἱδὸν αὐδρα ὀβυ-
 ρημένον ἐν δδονίοις, νοήμονα,
 καθαρώς ἐλλωγίζοντα, ἐπιμή-
 κη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλι-
 πτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, δ' Ἰ-
 δε, ἐκένον τὸν Πανκράτιω. καὶ
 τὰ μὲν πρῶτα ἠγνέον ὅστις ὥν,
 ἐπεὶ δ' ἠώρων αὐτὸν, εἰ ποτε ὀρ-
 μίσαιμην τὸ πλοῖον, ἀλλὰ
 τι πολλὰ τεράστια ὀργαζόμε-
 σον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ ἱεροκοδεί-
 λων ὀχόμεσθον, καὶ συνένοντα
 τοῖς θηρίοις, τὰ δ' ὑποπλάσαν
 σα καὶ σκάνοντα ταῖς ὀρεῖς, ἱ-
 γνουν

versantem: illas uerò reuerentes cum, caudiq; adulantes,
 agno-

ipse aperto ore septem uer-
 sibus: quod nisi esset super-
 uacancum, ipsos nobis uer-
 sus recenserem. Inter navi-
 gandum uerò incidit in nos
 unà nauigans uir Memphi-
 ticus quidam ex sacris illis
 scribis, mirabili sapientia,
 et qui uniuersam Aegy-
 ptiorum doctrinam calle-
 bat. Dicebatur, autem tres
 ac uiginti annos in adylis
 subterraneis mansisse, ma-
 giā interea doctus ab Iside.
 Pancratem dicis (inquit A-
 rignotus) præceptorem me-
 um, uirum sacrum, rasum;
 lineis indutum, doctum, pu-
 req; lingua Græca loquen-
 tem, procerū, sinum labijs
 promissis, cruribusq; graci-
 libus. Illum ipsum, inquit il-
 le, Pancratē. Ac primū qui-
 dem quis esset ignorabā: et
 postquā uidi eū, si quando
 in portū appulissetus, cū
 alia multa miracula facien-
 tem, tum crocodilis insiden-
 tem agitaſſe, et cum feris

ἐνὸν ἰδὼν τινα ἀνδρῶν ὄν-
 τὰ, καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονέ-
 μενος, ἔλαβον ἰταῖς αὐτῷ,
 καὶ σιωπῆς γηρόμενος, ὅτι
 πάντων ἐκείνων μοι τῶν ἀ-
 πορρήτων. καὶ τέλος, πάθει
 με τὴν μὴ οἰκίαν ἀπαντας
 ἐν τῇ Μίμφιδι καταλιπὼν,
 αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν
 μετ' αὐτῷ, μὴ γὰρ ἀπερ-
 σαι ἡμᾶς τῶν διακονησομέ-
 νων· καὶ τὸ μετὰ τῷ οὕτω διέ-
 τομεθ'. ἐπειδὴ ὅμως ἔλθοιμεν εἰς τι
 καταγώγιον, λαβὼν αὖ ὁ αὐτὸς
 τὸν μοχλὸν τῆς δύρας, ὃ τὸ κό-
 ρυθρον ὃ καὶ τὸ ὑπόριον, πορι-
 βαλὼν ἱματίοις, ἐκίπῳ τινα
 ἐκφάλλων, ἐποίησε βαδίσειν, τοῖς
 ἄλλοις ἀπασιν ἀνδρῶν πορεύεσθαι
 ακολουθεῖν, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ὕδαρος
 τὸ ἀπὸ τῆς, καὶ ὡφύοναι, καὶ
 ἐσπύαζι, καὶ ἐς πάντα διεξίω-
 σκεῖται, καὶ διηκονᾷτο ἡμῖν.
 ὅτ' αὖτε ἐπειδὴ ἄλλος ἔχει τῆς
 διακονίας, αὐτὸς ἑώραθρον
 πρὸ κρυθρον, ὃ ὑπόριον τὸ ὑ-
 πόριον, ἄλλω ἐκφάλλων ἐπι-
 πᾶν, ἐποίησε αὐτὸ τοιοῦτον ὡς

ἴσπε-

aliud recitans carmen, reddebat. Hoc ego uebementer

agnoui sacrum quempian-
 uirum esse : paulatimque
 comitate mea me in eius
 amicitiam ac familiarita-
 tem insinuaui, adeo ut o-
 mnia arcana mihi commu-
 nicaret. Ac tandem mihi
 persuadet, ut famulis omni-
 bus in Memphide relictis, se
 solus sequeretur. neque enim
 defuturos nobis ministros :
 atque ex eo tempore sic uis-
 tam duximus. Quum in di-
 uersorium quodpiam uenire
 mus, homo accepto pistillo,
 scobinaue, aut pessulo, uesti-
 bus implicans, quum in id
 carmen quoddam dixisset,
 effecit ut ambularet, utq; a-
 lijs omnibus homo uidere =
 tur. Illud ergo abiens, et a-
 quam hauriebat, et cœnā
 parabat, instruebatque, at-
 que in omnibus commodē
 subserviebat ministrabat-
 que nobis. Deinde postquā
 iam satis huius ministerij
 fuit, scobinam rursum scobi-
 nam, ac pessulum pessulum,

ἐπὶ δακνῆς, ἐπ' ἄχρ' ἵππῃς ἐκ
 μέθομι παρ' αὐτῷ· ἰδὼσιν αὖ
 γὰρ αὐτῷ, καὶ τοὶ πρὸς τὰ ἄλλα
 προχειρότατ' ὤν· μὴ δὲ
 ποτὶ ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπ' ἡμέ-
 ρᾳ τῆς ἐπεφύε, ὧς ἢ φρουρά-
 λαθῶ, σχεδὸν ὡς σκοτεινῷ ὑ-
 ποστάς, καὶ ὁ μὲν ὥχεται τὴν
 ἀγορὰν, ἵστα δ' αὖ μὲν τῷ ὑ-
 πέρῳ, ἃ ἴδαι ποιεῖν· ἐγὼ ἢ ἐς
 τὴν ὑποδαίαν, ἵκνῃσι τι κατὰ
 τὴν ἀγορὰν πραγμαζομένους,
 λαθὼν τὸ ὑπόρου, σχηματί-
 σαι, ὁμοίως ἐπὶ πῶν τὰς σὺλ
 λαβὰς, ἐκίλειν ὑδροφορῶν, ἐ-
 π' αὖ ἢ ἐμπλοκάμεν' ἢ ἐμφε-
 ρῶ, ἐκίμῃσι· πῶπανσο, ἵφλω,
 καὶ μακίτι ὑδροφόροι, ἀλλ' ἰδί-
 αὐθις ὑπόρου τὸ ἢ ἐκίτι μοι
 πάθει δαί' ἔθελον, ἀλλ' ὑδροφό-
 ρη δ' αὖ, ἄχρι δὲ ἐνέπληστον ὑ-
 μῖν ὕδατ'· τὴν οἰκίαν ἵπαν
 πλῆν, ἐγὼ ἢ ἀμυχανῶν τῷ πρᾶ-
 γματι (ἰδίδια μὲν γὰρ, μὴ ὁ Πάγο
 κρήτης ἱκανοὺν ἀνακτὴ
 σιν, ὑπόρου καὶ ἵφλω) ἀξίον λα-
 θῶν, διακρίψω τὸ ὑπόρου ὡς
 δύο μόρῃ· τὰ ἢ ἐκίτι μοι τὸ
 ἐν, timebam autem ne Pancrates reuersus (id quod e-
 tiam euenit) irasceretur, correpta securi pistillum in duas

conatus nō reperiebam quo
 pacto ab illo expiscarer.
 Nā id mihi inuidebat, quam
 quam in alijs esset facilli-
 mus. At quadam die in an-
 gulo quodam tenebricoso
 clam illo delitescens, subau-
 scultavi propius incantatio-
 nem illam. Erat autem trio-
 syllaba. Tum ille quum pi-
 stillo mandasset quæ curæ
 da erant, abiit in forum. At
 ego postridie illo apud fo-
 rum occupato, acceptum pi-
 stillum quum ornassent, syl-
 labas illas simili modo pro-
 nuncians, aquā iussi ut hau-
 rirēt. Tum impletam am-
 phoram quum tulisset: Desi-
 ste, inquam, neque aquam
 amplius haurito, sed rursus
 esto pistillum. At illud mihi
 haud amplius iam obtempe-
 rare uolebat, sed aquam
 hauriebat; continū, quoad
 hauriendo totam domum
 nobis impleret. At ego quā
 resistere huic rei non uale-
 rem

partes

ἀμφόρια λαβόντα, ὑλαιοφάρει, καὶ αὐτὸ ἔναι
 δύο μοι ἱγίνοντο οἱ διάντες
 νοι ἐν τούτῳ, καὶ ὁ παγ-
 κράτης ἐφίσταται, καὶ συ-
 νάει τὸ γυνόμενον, ἐκῶνα
 μὲν αὐτοῖς ἐποίησι ξύλα, ὡς-
 πορὶν πρὸ τῆς ἐποφύτης αὐ-
 τοῖς δὲ ἀπολιπὼν με, λα-
 βὼν, οὐκ οἶδ' ἴποι ἀφωκῆς
 ἔρχετο, ἀπὼν, νῦν οὖν, ἴφθ
 ὁ Δανόμαχος, οἶδ' αὖτις ἱ-
 κῶνι αὐδρωπὸν ποιεῖν ἐν τῇ
 ὑπέρῳ: οὐ δ' ἔτι ἔτι δὲ
 ἑμισάας γε· οὐκίτι γὰρ ἄν
 τὸ ἀρχαῖον οἶον τί μοι ἄγειρ
 αὐτὸν, ὡς ἀπαξ γίνεταί·
 ἀριστὸς, ἀλλὰ διήσει ἑ-
 μὴν ἰδιηλαδιδῶναι τὴν οἰκίαν
 ἱπαντλονμελίῳ, οὐ παύσῃ,
 ὡς δ' ἰγὼ, τὰ τοιαῦτα τι-
 ρατολογεῖν, γόρον δὲ
 αὐτῶν: αἱ δὲ μὴ ἀλλὰ ἱκῶν
 μαρτυρῶν τέτων ἱνικα, ἄς
 ἄλλον λαβὼν ὑπερβάλλει
 τὰς παραδόξους ταύτας, καὶ φε-
 βρὰς διηγέσσει, μή πως λάβῃ
 σιν ἑμὴν ἐμπλεδίνοντες δαμά-
 των, καὶ ἀλλοκότων μυθολογ-
 μάτων. φάσκει δὲ ἐν χρεὶ αὐτῷ

partes diffeco. At utrā-
 que pars amphoram sumēs
 hauriebat aquam, iamque
 ionius loco duo mihi ministri
 esse coeperunt. Interea Pan-
 crates superuenit, ac re in-
 tellecτα, illas quidem in li-
 gnariis, quemadmodum
 ante carmen erat, mutauit.
 At ipse me clanculum relia-
 cto, nescio quò clanculum se
 subducens abiit. At possis i-
 stud etiam nunc, inquit Di-
 nomachus, hominem ex pia-
 stillo facere? Per Iouem, in-
 quit ille, dimidia ex parte
 scio: nam in priorem formā
 nunquam à me restitui po-
 test, postquam semel aquari
 us esse coeperit, sed de feren-
 da nobis domus esset aquae
 iam impleta. Non desistitis;
 inquam ego, huiusmodi mō-
 strosa narrare uiri senes?
 Alioqui horum saltem adole-
 lescentium gratia incredibi-
 les istas ac terribiles fabulas
 aliud in tempus omittite, ne
 clanculū terroribus ac pro-
 digiosis fabulamentis imple-

μήδ' ἰοῦντα ἰδίῳ ἀνέσσω, ἀ-
 δὲ πᾶν τὸς ἑβίς ἐνυχλίσσει συ-
 νόντα, καὶ ψοφιδίῃς ποιήσεις,
 ποικίλης δ' δεισιδαιμονίας ἐμ-
 πιπλῦντα. οὕτως ὑπὲρ μνησας,
 ἦ δ' ὅς ἐστι Εὐκράτης, εἰ πῶρ τι-
 δαισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ
 Τυχιάδῃ, πρὸς τῇ τοῖς τῶν δα-
 κῆ; λίγω δὲ χρησμῶν καὶ θισφά-
 τῶν, καὶ ὅσα θεοφορέμῳ νοῖ τινδ-
 ἀναβῆσοιμ, ἢ δὲ ἀδύτων ἀκί-
 νῃ, ἢ παρθενοῦ ἐμμετρά φθι-
 γομένη, προθισπίσει τὰ μέλλον-
 τα; ὃ δὲ λαδὲν καὶ τοῖς τοῖς τοῖς
 ἀπιστήσεως; ἐγὼ δ' ὅτι μὲν καὶ
 δακτύλιόν τινα ἰδὼν ἔχω, ἃς
 πόλιν τὴν οὐβὶς ἀκίνα ἐ-
 κτυπήσῃς τῆς σφραγίδος,
 καὶ οὗτος ὁ ἀπόλλων φέγγει-
 ται πρὸς ἐμὲ, ὃ λίγω, μέ σοι
 ἀπίστα λόξω πρὸς ἱμαυτὴ με-
 γαλαυχάσθαι. ἃ δ' ἐν Ἀμφιλό-
 χῃ τὴν ἡκαστα, ἐν Μαλλῷ, τοῦ
 Ἡρώτος ὑπόδρακτινεντος
 μοι, καὶ συμβεβῆσσαντος ὅ-
 πρὸς τῇ ἐμῶν, καὶ ἃ ἂν ἴδωρ αὐ-
 τὸς, ἰδίῳ ὑμῖν ἐπείρ, ἃτα
 τε, tum quæ ipse vidi, nolo vobis narrare ; deinde ex or-

atur. *Parcere ergo eis eo
 portet, ne talia consuecant
 audire, quæ eos per totam
 uitam comitata perturba-
 bunt, atque ad omnem stre-
 pitum meticulosos reddent,
 postquam eos omnigena
 superstitione impleuerint.*
*Recte admonuisti me inquit
 Eucrates, quum superstitio-
 nem dixisti. Nam quid tibi
 Tychiade de rebus huiusmo-
 di uidetur, de oraculis lo-
 quor ac uaticinijs, et quæ-
 cunque quidam numine af-
 flati proclamant, quæ uel ex
 adytis audiuntur? aut quæ
 uirgo numeris eloquens futu-
 ra prædicit? an uidelicet
 nec talia credis? At ego quòd
 annulum quendam sacrum
 habeo, Pythij Apollinis ima-
 ginem exprimente sigillo,
 quodq; hic Apollo mecum
 loquitur, non dico, ne tibi in-
 dear ad gloriam meam res
 incredibiles narrare. Ce-
 terum quæ apud Amphilo-
 chum audiui in Mallo, berce
 tecum diu differente, deumque meis de rebus consulente,
 tum quæ ipse vidi, nolo vobis narrare ; deinde ex or-*
 dine

ἔξω, ἃ ἐν Περγᾶμιν ἔδον
 καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. δο-
 πέτι γὰρ δὲ Αἰγύπτῳ ἡπαύειν
 οἰκαδὶ, ἀνέωρ τὸ ἐν Μαλλῷ
 πῶτο μαντῶν ἐπιφανίσαντόν
 με καὶ ἀλαβίστατον ἄνω, καὶ
 χρεῖν ἰταργῆς, πρὸς ἑπὶς ἀπο-
 περιμένειν, οἷς αὐτὸν ἔγγράψας
 τις εἰς τὸ γραμματεῖον, πα-
 ραδῶ τῷ πρεσβύτῃ, καλῶς αὖ
 ἔχειν ἐκπαιδεύειν, ἐν παράπλῳ
 περιβαλὼν ἔχρησθαι, καὶ τι
 πρὸς μολλόντων συμβουλεύ-
 σασθαι τῷ δυνάμει. ταῦτα ἔτι
 τοῦ Εὐκράτους λήγιντο, ἰο-
 δὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχρη-
 σάμεν ἡμεῖς, καὶ ὡς ἐν πε-
 ρὶ μικρᾶς ἐνέχοντο τῆς πρὸς
 τὰ χρεῖσθαι τραγῳδίας, ἐν
 δυνάμει οὐθείς δὲ μὲν αὐτὸν
 πειλίσαν ἡμᾶς, ἀπολιπὼν
 αὐτὸν, ἔτι διακλινόμεν δὲ Αἰγ-
 γύπτῳ εἰς πλὴν Μαλλὸν (καὶ
 γὰρ συνίλω ἔτι μοι ἄχοντα
 παρῆντι, καδ' ἀπὸρ αὐτισσο-
 φιστῇ τῶν ψουσμάτων) ἀλλ' ἰ-
 γὼ ἄπειμι, ἰφλῶ, Λιόντιχον
 ἐπιστάτην. δυνάμει γὰρ αὐ-
 τῷ

dine & quæ uidi in Perga-
 mo, & quæ audiui in Patar-
 ois. Itaque quum ex Aegy-
 pto redirem domum, audi-
 remq; illud in Mallo uatici-
 nium apertissimum simul ac
 uerissimum esse, tamen sis
 oracula dare, ut ad rem re-
 spondeat his quæcunq; pro-
 pheta quispiam in schedu-
 lam inscripta tradiderit, re-
 dē me facturum putavi, si
 dum præternauigare, ex-
 perirer oraculum, deumq;
 de futuris quippiam consule-
 rem. Hæc adhuc Eucrate di-
 cente, quum uiderem quàm
 longè res esset processura,
 quodq; non breuem incepis-
 set de oraculo tragœdiam,
 ratus non expedire uti solus
 contradicerem omnibus, re-
 linquens eum ex Aegypto
 adhuc in Mallum nauigan-
 tem (nam & intelligebam
 molestam illis esse præsentī
 am meam, utpote qui dissen-
 tirem, refelleremq; eorum
 mendacia) Atqui ego abeo,

inquam, quasiurus Leontichum. nam opus habeo cum

πῶ τι συγγράσται, ὑμῖν δέ,
 ἰπὰ οὐχ ἰκανὰ ὑγᾶδι τὰ αὐ-
 θρέπεινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς
 ἦδη τοὺς θυνὺς καλᾶτι συ-
 νιπιδυφομένους ὑμῖν τῶν μν
 θελογονμένων. καὶ ἄμα λίσ-
 γων ὀβριμῶν, οἱ δὲ ἄσμελθοι, ἰ-
 λουθρίας λαβέμενοι, ἐγί-
 ων, ὡς τὸ εἰκός, αὐτοὺς, καὶ
 ἐνιφορευτὸ τῶν ψουσμάτων.
 τοιαῦτα σοι, ὦ Φιλόκληρε, πα-
 ρὰ Εὐκράτες ἀκέσας, ἔκω, νῦν
 τὴν Δία, ὥσπερ εἰ τοῦ γλοῦο
 κούε πτόντες, ἐμπιφυσήμια
 ἔτι τίν γαστέρα, ἰμῖτον δὲ
 μέν. ἔδῳ δ' αὖ ποθερ-
 ῶν πολλῶν ἐπιδάμω λυθιδά-
 νον τι φάρμακον, ὃν ἔκτισα,
 ὡς μή τι λιανὸν ἔργασταί με
 ἢ μνέμε αὐτῶν ἐνικροῦσα.
 τέρτατα γούω, καὶ δαίμονας,
 καὶ Ἑκατάς ἐρᾶν μοι δεινῶ.
 Φί. καὶ αὐτοὺς, ὦ Τυχιάδη,
 ποιούτῳ τι ἀπέλαυσεν τῆς
 διηνέσιος; φασὶ γὰρ τοι μὲ μό-
 νον λυτῆν, καὶ τὸ ὕδωρ φο-
 βῶναι, ἐπίσης αὖ οἱ λυτῶν-
 τὸν λυθὸν δάκνουν, ἀλλὰ

λῆν

ἔχε, quoscunque rabidi canes mordeant, uerum etiam si

eo congregari. At uos, quando
 quidem parum sufficere uo-
 bis res humanas putatis, ip-
 sos etiam deos denique in fa-
 bularum uobis partem uoca-
 te. Atque hac simulac dixi,
 disceßi. Illi uerò alacres iam
 libertatem nacti, ut est ueri
 simile, mutuò sese epulis acci-
 piebant, ac mendacis ingu-
 gitabant. Talibus, ὁ Philo-
 cles, apud Bucratē auditus,
 uenio per Iouem inflato uen-
 tre, non aliter quàm bi qui
 musto poti sunt, opus habēs
 uomitu. Tum libenter ali-
 cunde magno etenim phar-
 macum aliquod quod mihi
 obliuionem induceret eorū
 quæ audiui, ne me nonnihil
 earum rerum lædat inbe-
 rens memoria, nempe mon-
 stra, demones, atque Heca-
 tas mihi uidere uideor.

PHIL. Quin mihi quoque
 ὁ Tychiade tale quiddam
 hic sermo tuus attulit. aiunt
 etenim non solum in rabiem

uerti, atque aquam formi-

quæ

ἔξω τινὰ ἢ δαχτύλῳ αὐτοῦ
 πᾶσι δάκνῃ, ἵσα τῷ λιγυρῶν
 νάται τὸ δῶγμα, καὶ τὰ αὐ-
 τὰ κἄντιν φοβᾶται. καὶ οὐ
 τοίνυν ἵσικας αὐτοῖς, ἢ εὐ-
 κράτους δαχτύλῳ ὑπὸ πολλῶν
 ψευδισμῶν, μεταδιδωκί-
 ναι καὶ τοῦ δῶγματος, οὐ
 τοῦ δαιμόνων μοι τίω ψυχῶν
 ἐνέπλεσας. Τυ. ἀλλὰ δαίμων
 μὲν, ὃ φιλότιμος, μέγα τ' τοιοῦ-
 των ἀντιφάρμακον ἔχοντος
 τίω ἀλῆθειαν, καὶ τὸν ὅτι πᾶ-
 σι λόγον ὀρθόν, ὃ χρημείους
 ἑμᾶς, ὅτι οὐ μὴ ταράξῃ τ'
 ἡσυχίαν καὶ μετάνοιαν
 τούτων ψυ-
 σμάτων.

manis stultisq; mendacijs turbabimur.

quem mordicis homo mor-
 sus momorderit, illum mor-
 sum quoque nō minus cani-
 no ualiturum, atque cum eo
 tiam eodem modo formida-
 turum. Quin tu ergo uideris
 quum sis ipse apud Eucra-
 tem à multis mendacijs mor-
 sus, mihi quoque morsum il-
 lum communicasse, adeò mi-
 hi mentem demonibus im-
 pleuisti. TYC. At bono a-
 nimo simus amice, quum
 magnum aduersus huiusmo-
 di res remedium habemus,
 ueritatem, rectamq; omni-
 bus in rebus rationem: quo
 si utamur, nullis huiusmodi

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

A R G U M E N T U M.

Philopseudes non sine Socratica ironia totus uersa-
 tur (id quod titulus ipse declarat) in ridenda coarguendaq;
 libidine: dialogus nescio certè lepidiorne an utilior. in quo
 non ualde me mouet, quod eius animi fuisse uidetur, ut non
 satis immortalitati suæ confideret, atque in eo fuisse erro-
 re, quo Democritus, Lucretius, Plinius, plurimiq; itidem alij.

ooo 4 Quid

Quid enim mea refert quid sentiat his de reb. Ethnicus quæ ip-
 præcipuis habentur fidei Christianæ mysterijs? Hinc certè
 fructum nobis offeret iste dialogus, ut neque magicis habea-
 mus præstigijs fidem, & superstitione careamus, quæ passim
 sub specie religio-
 nis obrepit: tum uitam ut agamus minus an-
 xiam, minus uidelicet expauescentes tristitia quæpiam ac su-
 perstitiosa mendacia. quæ plerumque tanta cum fide atque au-
 thoritate narrantur, ut Augustino uiro grauissimo, hostisque
 mendaciorum acerrimo, nescio quis nam ueterator persua-
 serit, ut fabulam illam de duobus Spurinis, altero in uitam re-
 deunte, altero deeedente, tanquã rem suo ipsius tempore ge-
 stam pro uera narraret, quam Lucianus in hoc dialogo, mu-
 tatis tantum nominibus, tot annis antequam Augustinus na-
 sceretur irrisit. Quo minus mireris, si pinguioris uulgi men-
 tes suis figmentis afficiant ij, qui se tum demum rem magnam
 consecisse putant, Christum quæ sibi deuinxisse perpetuo, si cõ-
 menti fuerint, aut de sancto aliquo uiro fabulam, aut de infe-
 ris tragœdiam, ad quam uetula quæpiam aut delira lachry-
 metur, aut pauida inhorrescat. Itaque nullam ferè martyris,
 nullam uirginis uitam prætermiserunt, in quam non aliquid
 huiusmodi mendaciorum inseruerint: piè scilicet. alioquin e-
 nim periculum erat ne ueritas non posset sibi ipsa sufficere,
 nisi fulciretur mendacijs. Nec ueriti sunt eam religionem con-
 taminare figmentis, quam ipsa ueritas instituit, & in nuda uo-
 luit ueritate consistere: nec uiderunt usque adeo nihil istius-
 modi fabulas conducere, ut nihil perniciosius officiat. nem-
 pè ubi admixtum subolet mendacium, ueritas ilicò minuitur
 ac labefactatur autoritas. Vnde sæpe mihi suspicio suboritur,
 magnam huiusmodi fabularum partem, à uafri- ac pessimis
 nebulonibus confictam, quibus studium fuit, partim ex incau-
 ta, simplicium potius, quàm prudentium credulitate, uolupta-
 tem capere, partim fabularum fictarum commercio, fidem ue-
 ris Christianorum historijs adimere: quippe qui frequenter
 quædam, his quæ in sacra scriptura continentur, tam uicina
 confingunt, ut faciliè se declarent, adludendo lusisse. Quam-
 phrem quas scriptura nobis historias diuinitus inspirata cõ-
 mendat, eis indubitata fides habenda est: cæteras uerò ad Chri-
 sti doctrinam tanquam ad Critolai regulam applicantes, cau-
 te & cum iudicio aut recipiamus, aut respuamus, si carere
 uolumus,

nolumus & inani fiducia & superstitiosa formidine. Nolo hæc damnatæ magiæ, cuius inuentorem Mercurium ferunt, uanitatem, seu potius impietatem pluribus coarguere: ne rem per se satis detestandam, in dubium uocare uidear: nèue uno exciso capite, innumerabilia (quod de Lernea peste legitur) mihi denud obtruncanda exoriantur. Sunt enim istius imposturæ mille species, milleque ludificandi modi.

a Nam ueteres illi.) Veteres Græcos, præcipuè quæ Herodotum, Ctesiam, quæ Cnidium, atque his superiores, & Homerum denique etiam scriptis mendacia conseruasse testatur, nō modò ut ad eos, quib. sua ipsi recitabant, sed ad posterqs quoque, quasi per manus tradita, pulcherrimis uerbis, metrisque seruata peruenirent. Idem cū in campis Elysij diuersa nocentium genera grauissimis pœnis affici se uidisse referat, acerrimè eos qui in uita mentiti essent, apud illos puniri ait, quorum Herodotum Ctesiamque principes ponit facetissimè, æquo se id animo spectasse subiungens, quippe qui nullius sibi mendacij esset conscius. De ijs scriptoribus Luciani iudicium non est improbandum: cū & alij Græci complures in eadem fuerint sententia, Strabonē ac Diodorus Siculus non semel eos nugatos asserant, quorum auctoritati innixus Iuuenalis ita de Græcis historicis scribit decima Satyra:

— Creditur olim

Velificatus Athos, & quicquid Græcia mendax

Audet in historia, -- &c.

Demetrius Phalereus in libel. de Elocutione, Ctesiam, quem carpit Lucianus, meritò poetam dicendum dixit. b Athenienses.) Isocrates & Pausanias Erichthoniū Vulcano & Terra generatum opinantur c Pana quendam.) Pan, cū Athenienses duce Miltiade, cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Græcis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocritus in Syringe, & plura annotauimus in dialogo Panos & Mercurij.

d Orithyam.) Orithyam Erechthei Athenarum regis filiam, rapuit Boreas: raptam tulit in Thraciam, & ex ea Zæsen & Calain suscepit. Homeri scholiastes ad calcem Odyssei & Apollonius primo Argonaut. e Aesculapius.) Socrates moriens Phædonem admonuit, ut uoto se liberans Aescula-

O o o ; pig

pio gallum perfolueret, perinde quasi sumpto pharmaco, iam sanitatis beneficium sentiret cùm exiret è corpore, unde omnes animi morbi scatent ac pullulant. Putabatur enim hic deus salutem hominibus conferre. f Circa plenum forum.) Quòd maxima olim populi, circa horam (ut antiqui illi numerabant) sextam, id est meridiem, in foro esset frequentia, hoc à Græcis hominibus tempus ἀμφιπλήθουσαν ἀγοράν uocabatur. g Lunam è cælo.) Incantatrices Lunæ cursum etiam remorari credebantur, ut Virgilius:

Carmina uel cælo possunt deducere Lunam.

h Mulierem.) Hecates descriptio, de qua in Mortuorum dialogis, & in Necyomantia. i Adiens Memnonem.) Neque dubium est, quin è toto ferè terrarum orbe omnes ad hunc Memnonem uidentum audiendumque concurrerint huiusmodi rerum studiosi. Namque ut Aelius Spartianus testatur, Seuerus Imperator è Parthica expeditione reuertens, quum Syriam & Aegyptum, aliasque quasdam regiones lustrasset, gratam sibi eiusmodi peregrinationem propter religionem Dei Serapidis, animaliumque ac locorum (ut eius uerbis utar) nouitatem fuisse semper postea ostendit: quando & Memphim, & Memnonem, & Pyramides, & Labyrinthum inspexit, De Memnone etiam aliquid in Toxaride annotauimus.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ, Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ALLOGVTIO, SEV BACCHVS;

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Præfatio quedam est, quales & nostri homines in enarrandis auctoribus, aut alijs rebus tractandis, ipsis operibus præmittere solent. Et extât sanè etiam Cic: quædã ad idem exemplum compositæ. Monet autem Lucianus auditores suos, ne solum compositionis nouitatem in scriptis suis spectent, neue ideo pro paruis aut contemnendis illa habeant, quia comica ac satyrica quædam sub dialogi grauitate tractet: sed magis

gis ipsam rem spectent: ne idem illis, quod Indis olim, acci-
dat, dum Bacchi exercitum ut muliebrem, & à re militari alie-
num contemnunt. Deinde autem & ueniam precatur ætati, si
paulo uerbosior & loquacior nonnullis fortè uideatur, factū
suum etiam hęc collatione quadam Indorum cohonestans. Om-
nino autem multum gratiæ habet huiusmodi præfationes,
siue cui allocutiones eas uocare magis libet, ubi collationi-
bus atque similibus suis ipsa hypothesi aptè respondet.

Ο Τὸ Διόνυσος ἐπ' ἰσ-
δὺς στρατικὸν ἦλκει
(ὠλώνα γὰρ ἔειπεν, οἵ-
μαι, καὶ μὴθην ὑμῖν διηγέσα-
σθαι Βακχικὸν) φασὶν ὅτι κα-
ταρρενῆσαι αὐτῷ τὰ πρῶτα
τῆς αὐθρύπτης τῆς ἡμέρας, ὥστε κα-
ταγλῆν ὅσπιντο, μᾶλλον ὃ
ἡλιῶν πλὴν τὸ λμαρ, ὡς αὐτίκα
μᾶλα συμπαταθῆσιν μέλῳ ὑπὸ
τῇ ἡλιφάντῳ, εἰ αὐτίτῃ αἴθερ.
Ἦκεν γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν
ἀλλόκοτα ὑπὸ τῆς στρατίας
αὐτοῦ ἀγγιλλόντων. ὡς ὃ
μὲν φάλαγγ αὐτῷ, καὶ οἱ λό-
χοι, γυναικὲς αἰσὶν ἐκφόροντο
καὶ μεμνηναί, καὶ τῷ ἱστῆματι
ναὶ, νεβρίδας ἐν μελέσιν ἀδρα-
τά

Quo tempore Bac-
chus aduersus In-
dos ductare exer-
citus instituit (nihil enim
prohibet, ut mea fert opi-
nio, fabulam uobis Bacchi-
cam percensere) ferunt uf-
que adeo eum initio ab In-
diæ incolis fuisse contem-
ptui habitum, ut accedentē
etiam subannarent. Magis
autem temerariam illius au-
daciam miseratione profe-
quendam esse opinabatur,
tanquam actutum ab ele-
phantis proculcandum, si
acie instructa illis occurrif-
set. Siquidem inaudiuerāt,
ut ego existimo, ab explora-

toribus, absurda & monstrosa de illius exercitu rea-
nunciantibus, quemadmodum eius phalanx & co-
hortes ex mulieribus insanis & furentibus collectæ
forent, thyrsō redimitis, pelles ceruinis indutis, & bac-
chas

τά τινα μικρὰ ἔχοντα, ἀσίδε
 ρα, λιτῆροπίατα καὶ ταῦτα,
 καὶ τινὰ πιλταρία αἶφα, βιμ
 βῶντα, ἃ τις μόνον προσάψαι
 το (ἀσπίσι γὰρ ἄνα' οὐ καὶ τὰ
 σύμπαντα) ὀλίγους δὲ τινὰς ἀ-
 γροίκους νιαρίσοντας ἐνῶνται, συμ
 νῆς, λάρδακα ἐρχομένους, ἑρᾶς
 ἔχοντας ἑσπέραις, οἷα τοῖς ἀφ'
 τι γερουθίσιμ ὀρίφοις ὑποφύ
 νται. καὶ τὸν μὲν στρατηλά-
 τῳ αὐτῶν ἐφ' ἀρμάτος ἰχθῆ-
 δαι, παρδάλιον ὑπὲρ συγμίο
 νον, ἀγίνεον ἀκροῦς, ἃ δ' ἐπ'
 ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρὰ τὸν
 ἑσπέραιον, βορύοις ἰσχυρο
 νομήν, μήτρα τὴν κόμην
 ἀναδιδιδιμένην ἐν πορφυρί-
 δι, καὶ χρυσῇ ἑμβάδι. ὑποστρα
 νιγῶν ἢ δύο, ἵνα μὲν τινὰ βρα
 χὺν προδύτῃ, ὑπόπαχυν,
 προγάτορα, ῥινόσιμον, ὅτε με
 γάλα ὀρθοῖα ἔχοντα, ὑπὲρ βο-
 μων παρθύνει ἰπποδιδιμένην,
 ἐπ' ἑνὶ τὰ πολλὰ ἰπποσύοντα
 ἐν

duos alios, a iunum quidem brevis statura senunculum,
 corpore, perobeso & ventricoso, simijs naribus defor-
 mem auribus magnis & arrebtis, tremulum, scipidui
 innitentem, pandum asellum ut plurimum equitantiem,
 amictum

stas quassiam parua ge-
 rentibus nulla acie ferri a-
 cuminatas, & illas ex thyrs-
 so confectas tum scuta que
 piam lenia, & resonantia
 si quis salient uel leuiter at-
 tigisset. Quippe chypeis aspi-
 milabant & tympana. esse
 praeterea in exercitu iuue-
 nes quospiam agrestes &
 nudos, qui saltarent corda-
 ca, caudas habentes & cor-
 nua, qualia ferè bardis re-
 center natis solent succre-
 scere. Ipsum autem ducem
 illorum in curru mita
 Etis pardalibus, suberbem
 admodum, ac ne tantillum
 quidem per genas berbes-
 cente barbitio pubesce-
 tem, cornigotum, racemis
 coronatum, mitra purpu-
 rea comam inuolutum, ac
 aureos cotiburnos indutum.
 Ceterum secundas ductas
 di exercitus partes obire

ἐν κρηματῇ, καὶ τῶν πάντων
 πίδακόν τινα σωταγματῶν
 ἦν αὐτῷ. ἱέρους δὲ, τέρψι-
 νος αἰθέριον, ῥάγῃ τὰ ὑπὸ
 ἑρμῶν ὀκτώ, καμώτων τὰ σκι-
 α, κῆρυκα ἔχοντα, βαθυπώ-
 γονα, ἀργύρεα καὶ θυμικῶν,
 δακτύλα μὲν σύριγγα φέρον-
 τα, τῇ δὲ ξίφει δὲ ῥάβδον καμο-
 πύλλω ἱερὸν μύλον καὶ πρε-
 σβυτῶντα ὅλον τὸ σπαστόπι-
 δον καὶ τὰ γυώσια ἢ φοβῶ-
 δαι αὐτὸν, καὶ σάουρ ὠν-
 μαλίας τὰς κίμας, ὁπότε
 προσίαι, καὶ βροῦν σὺ δὲ, τῶ
 το δ' ἀνάσσει καλῶ δαι αὐ-
 τῶν τὸν Διὸς πύλιν. τὰ δ' ἔρ-
 ποίμας Διὸς πύλιν καὶ ἔρ-
 ποί τῶν γυναικῶν, καὶ Δι-
 σπῶ δαι ἔτι ἦντα τὰ ῥίμ-
 ματα, ὁμοφάγος γὰρ τινος
 αὐτὰς ἄναι. ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ
 καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀπέστο-
 τὸν ἱγίλιν, ὡς τὸ αἶνός, καὶ
 ὁ δ' αὐτὸς ἐξάγειν ὃ παραί-
 τιδαι

diuoras esse planè uidebant. Hæc cum Indi & rex il-
 lorum speculatoribus annunciantibus cognouissent, su-
 blatis, ut par erat, cachinnis ridebant: namque nequaquam
 contra exercitum educere, aut instructis ordinibus ob-
 uiam

amictum crocoto, & buxo
 uehementer fidum illius in
 ordinanda acie socium. Al-
 terum uerò b hominē mon-
 strosū, inferioribus corpo-
 ris partibus hircum referen-
 tem, crura crinitū, & cor-
 nigerum, profunda in super-
 barba insignem, iracundū,
 & animo ad furorem pro-
 penso præditum, altera ma-
 nu ferentem fistulam, dex-
 tra uerò incuruum baculū,
 semet attolentem, ac tota
 castra circumsaltantiē, quæ
 mulierculæ exterrere so-
 lent, comasq; uento diffusas
 concutere quoties accesserit,
 neque non uociferari
 Euobe: quo nomine, ut mihi
 coniecturam facienti uisum
 est, dominum suum compel-
 lant. Itaque greges à mulie-
 ribus iam discerptos esse,
 & oues adhuc uiuentes di-
 laniatas: quippe illas cru-

τιδαι ὅφισιν, ἀλλ' ἄπρ' ἄ-
 ρα τὰς γυναικας ἐπαφῆσαι
 αὐτοῖς ἐπὶ πλεῖστον γίνονται,
 σφίσι δὲ καὶ νικῶν ἀσχερὸν
 ἰδύναι, καὶ φονεύειν γυναῖκα
 μισητότα, καὶ θαλὺμῖν ἀφ-
 χοντα, καὶ μύθον σμικρὸν
 γιρόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτῳ
 ἄλλον, καὶ γυνήτας ἄρχου
 γὰρ, πάντας γιλοῖους. ἐπ' αὖ
 δὲ ὑγγίλλῃσι πυρπολῶν ὁ θεὸς
 ὕδατι τὴν χώραν, καὶ πέ-
 λαις αὐτάνδρους καταφύ-
 γων, καὶ ἀνάπῃ τὰς ὕ-
 λας, καὶ ἐν βραχὲ πᾶσαν
 τὴν Ἰνδιαν πυρὸς ἐμπι-
 πλεῖν· ἔπλεον γὰρ τοῖς Διὶ
 νουσιανὸν τὸ πῦρ, παρ' ὧν
 αὐτῷ ἡὲν τοῦ ἑραυνοῦ· ἐν
 ταῦτα ὕδατι σπουδῇ ἀνιλά-
 βανον τὰ ὕδατα, καὶ τοὺς ἐ-
 λίφαντας ἐπεισάφαστας καὶ
 ἐγχαλινώσαντες, καὶ τοὺς
 πύργους ἀναδιδυμεῖν, ἐπ' αὐ-
 τοὺς αὐτίκι ξέδωκεν, καταφρο-
 νοῦντες μὲν καὶ τότε, ἐργίζο-
 μενοι δ' ὁμῶς, καὶ σφοδρίψαι
 σπέν-
 τειν, etiamdum hostilem exercitum extremè contem-
 nentes, & iracundo animo ferocientes, neque non ele-
 phantis

uiam procedere illis delibe-
 ratum erat, sed reputabant
 si comminus muliercula in
 eos impressionem ac impe-
 tum essent factura, illis &
 uincere turpe esse, & muli-
 eres insanientes neci dare
 unā cum duce effeminato,
 ac sene modico & uinoso,
 adiuncto etiam alio semini
 ro milite, nudisq; saltatori-
 bus per omnia ridiculis, fa-
 cinus esse parum memora-
 bile. Postea uero quān Bac-
 chus regionem incendijs de-
 uastare, & uiris deuictis ci-
 uitates igne absumere, ac
 sylvas incendere annunci-
 atus est, iamq; in breui tem-
 poris spacio tota Indorum
 regio flammis conflagraret
 (etenim ignis Baccho iam
 usque à fulmine paterna
 sunt arma) ibi iam citra mo-
 ram armis induti, coactis
 elephantibus & infrenatis
 & turribus desuper positis
 aduersus illos mouerunt a-

σφάλλοντες αὐτῷ στρατοπέ-
 λω τὸν ἀγῖνον ἰκάνον στρα-
 τελάται, ἰαὶ δὲ παλαιοὶ ἐγί-
 νοντο, καὶ ἄδον ἀλλήλους, οἱ
 μὲν Ἰνδοὶ, προτάξασθαι τὰς
 ἐλίσσαντας, ἰππῶν τὴν φά-
 λαγγα, ὁ Διόνυσος ὅ, τὸ μι-
 σον μὲν αὐτοὺς ἄχι, ἔλθων
 ὃ αὐτῷ τῷ Διξίῳ μὲν ὁ Σαλ-
 νὸς, τὸ δυνάμει ὃ ὁ Πανὶ ἑγῶν
 το. λοχαγοὶ ὃ καὶ ταξίαρχοι,
 Σάτυροι ἰγκυβητάσασα. καὶ
 τὸ μὲν σὺν θυμῷ ἡ ἀπασι τὸ
 εὖ οἱ. δυνὸς δὲ τὰ τύπανα
 ἰπαταγᾶτο, καὶ τὰ λύμβη-
 λα τὸ πᾶσι μὲν ἐσθῆμαι.
 καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν
 τὸ λίρας, ἰκάνουα τὸ ὄρειον.
 καὶ ὁ τῷ Σαλλῷ ἰν, ἰνυά-
 λῶν τι ἐγκρίσας. καὶ αἱ Μαινά-
 δες σὺν ἰολογῇ ἰνιπῆσασα
 αὐτοῖς, δράκοντας ἐκίψασμι-
 ναι, καὶ τῶν δούρων ἄ-
 πρων ἀπογυμνοῦσαι τὸν σί-
 ληρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλίσσαν-
 τας αὐτῶν, αὐτῶν ἰκάνουα
 τας,

uerò c Maenades cū ululatu factō in eos impetu incurfarūt,
 succinctæ draconibus, atque ex summis thyrsis ferrū denu-
 dantes. Indi autem c elephantēs illorum illicō declinan-
 tes,

phantis comminuere atque
 proterere properantes ipsis
 cum castris imberbem illū
 imperatorem. Postquam ue-
 rò propinquiore facti sunt
 c utraque acies utrique es-
 set spectaculo: Indi locatis
 ante exercitum elephantis
 phalangem adegerunt. Cæ-
 terum Bacchus ipse in meo
 dio strenui imperatoris fun-
 gebatur officio, cuius dex-
 trum cornu Silenus, sinistrū
 Pan regebat. Porro autem
 Satyri manipulares consti-
 tuti ordinibus instruendis
 erant intenti. Signum omni-
 bus erat Euobe. Statim ue-
 rò percussa tympana instre-
 puerūt, ipsaq; cymbala clas-
 sicum cecinerunt. Ac c Saty-
 ri quispiam correpto cor-
 nu carmen quod Orthium
 dicitur, occinebat. Tum Si-
 leni a fellus hianti atque di-
 ducto rictu martiū quiddā
 atq; terribile derudijt. Ipse

τού, οὐκ ἔδρυν' ἑσόμεν' ἔφρου-
 γον, οὐδ' ἐν τούτοις βίλους γρη-
 ῖσαι ὑπομέναντες· καὶ τί-
 λω, κατὰ κράτος ἰαλόντες
 σάν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπύ-
 γοντες ὑπὸ τῶν τίως καταγι-
 λωμένων ὄργῳ μακρόντες, ὡς
 ἐκ ἰχθῦν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀ-
 κούης καταφρωνεῖν ξένων τρα-
 ποπέδω. ἀλλὰ τί πρὸς τὸν
 Διόνυσον ἔτι ὁ Διόνυσος;
 ἄποι τις αὖ. ὅτι μοι δοκῶσι
 (καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ μὲν
 κορυβαυτιῶν ἤτελως μεθύ-
 ειρ ὑπολάβητι, εἰ τὰ μὰ εἰ-
 κάζω τοῖς θεοῖς) ὁμοίον τι πά-
 σχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς ἑα-
 νοὺς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδίοις ἐκ-
 πάνεις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς
 ἑμῶν. εἰόμενοι γὰρ Σατυρι-
 κὰ, καὶ γιλοῖσθαι τινα, καὶ κο-
 μιδῆ κωμικὰ παρ' ἑμῶν ἀ-
 πούσθαι, τοιαῦτα πειπυσθῆ-
 κασιν οὐκ εἶδ' ὅτι δόξαν αὐ-
 τοῖς ὑπὲρ ἑμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ
 τίς ἀρχὴν ἀφίχνηται, ὡς
 εὐδὲρ δῖον παρέχειν τῶν ἄ-
 τα

de me opinionem induerunt. Alij ne exordium quidem esse
 quantur, quasi nihil necesse sit praebeere vinosis & la-
 scivis

tes, nullo servato ordine
 in fugam se dederunt, ne
 que intra teli iactum confi-
 stere sustinuerunt. Ad po-
 stemum autem omni vi
 capti atque subacti sunt,
 & captivi abduci ab ijs
 quos paulo ante contēptim
 subsannauerant, re ipsa ex-
 perti quàm non oportuerit
 prima statim fama addu-
 ctos, peregrinum exercitū
 contēnere. Sed quid ad Bac-
 chum ille Bacchus, dixerit
 aliquis? Quia permulti mi-
 hi videntur (ac per Gratiās
 vos oro, ne me insanire aut
 prorsus temulentum esse su-
 spicemini, si mea cum Dijs
 immortalibus contulero) i-
 dem erga orationum noviti-
 tates cū Indis perpeti, quem
 admodum & erga meos.
 Existimantes enim Satyri-
 ca & ridicula quaedam vi-
 miūmque comica apud nos
 audiri, talibm fidem habue-
 re: atq; haud scio quam illi

ἡ δὲ ὡμοῖς γυναικάσις, καὶ σκι-
 ρήμασι Σατυρικῶσις, καταβα-
 ῖας ἀπὸ τῆς ἐλπίφάντων, οἱ δὲ ὡς
 ἰδὼσι τοῖς τὸ τε ἡκοντοῖς, αὐτὶ δὲ
 ἡσυχία σίδυρον ἀνδρόντοῖς, δὲ δὲ
 τὼς ἱπαινῶν τοιμῶσι, τῷ πα-
 ραδίδω δὲ τῷ πράγματι τῷ τῶς
 ρυθμῶσι, ἀλλὰ δαρρῶν ἱπαγ-
 γίλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ὡς νῦν,
 ὡς πρὸ τῆς ποτὶ, πῶς τιλι-
 πῶν ἱθαλήσωσι ἐπιδῶν πολ-
 λάκις καὶ ἀναμνησθῶσι εἰ
 παλαιοὶ συμπῖται ὡμοῖς καὶ
 τῶν τῶν τότε ἡσυχῶν, καὶ μὴ
 καταφρονήσωσι τῶν Σατύ-
 ρων καὶ Σιληῶν, πῶσι δὲ
 ἐς κέρων τῶ κρατῆρι τῶν
 ἡσυχῶσι καὶ αὐτὸς, καὶ
 πολλὰκις μὲν ὡμοῖς ἀνδρῶν τὸ
 σῦν. οὗτοι μὲν οὖν (ἡσυχῶ-
 ρον γὰρ ἀνδρῶν) ποιούντων, τι
 καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἡσυχῶ-
 πῶν ἴτι ἐν ἡσυχῶσι ἡσυχῶν, ἡσυχῶ
 καὶ ἄλλο ὡμοῖς διαγῆσας
 δαί τι τῶν ἡσυχῶν, οὐχ ἀπρὸς
 δαῖνον οὐδὲ αὐτὸ, δὲ δὲ ὡν
 quid animo suo gratum fuerit, faciant. at ego postea-
 quam adhuc in India peregrè uersantur, statui & a-
 liud quiddam earum rerum quæ illic aguntur, quod non
 malde à Baccho abhorrebit, neque à præsenti instituto

sciis mulierculis, & sal-
 tationibus Satyricis ab ele-
 phantis descendentes. Alij
 uerò, tanquam alicuius rei
 gratia uenisset, thyrsulo-
 co inuento ferro, neque sic
 laudare audent, inaudita
 rei nouitate perterriti. Ab
 ego fidenti animo illis an-
 nuncio, quòd si in præsenti-
 a quoque, ut antea facere
 consueuerunt, festiuitatem
 spectare saepe uoluerint, ac
 ueteres compotores recor-
 dati fuerint conuiuiorum
 Bacchanalium tunc tempo-
 ris celebratorum, neque Sa-
 tyros aut Silenos contem-
 pserint, sed æquo largius ad
 satietatem usque ex crate-
 re illo hauserint: & illos
 Bacchico numine afflatos
 indecorè insanituros, neque
 non persæpe nobiscum Euo-
 be dicturos. Itaque illi (libe-
 rum enim est audire) quico-
 Ppp ali-

ποιῶμεν ἀλλότριον, ἐν Ἰνδοῖς
 τοῖς Μαχλαίοις, οἳ τὰ λαϊὰ τῇ
 Ἰνδῷ ποταμῷ, ἀ κατὰ ροῦν
 αὐτῇ βλέπει, ὑδνιμόμενοι,
 μέχρι πρὸς τὸν Ωκεανὸν λα-
 θήναι· παρὰ τούτοις ἄλλοι
 ὄντι ἐν ποριφράκτῳ, ὃ πᾶν
 μεγάλην χωρίον, σιωπηρὰ δέ,
 λιτῆς γὰρ πολὺς καὶ ἄμ-
 πλοῖ, σύσκετον αὐτὸ ἀκριβῶς
 ποιῶσιν, ἐν ταῦτα πηγὰί εἰ-
 σι ῥῆς, καλλίστου καὶ λιιδι-
 γατῆ ὕδατος, ὃ μὲν Σατύ-
 ρου, ὃ ἢ Πανός, ὃ ἢ Σηληνός. καὶ
 ἀσφῶνται ὡς αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ
 ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἱερτάζοντες
 τῷ διῷ, καὶ πίνουσι τῶν πη-
 γῶν ὅχ' ἀπασῶν ἁπαντῶν, ἀλ-
 λὰ καὶ ἡλικίαν τὰ μὲν μει-
 ράνια τῆς τῶν Σατύρων, οἱ
 αὐτοὶ ἢ τῆς Πανικῆς, τῆς
 δὲ τοῦ Σηληνός οἱ κατ' ἡμέ-
 ραν μὲν οὖν πίνουσιν οἱ παλ-
 δόν, ἱεροδῶν πίνουσιν, ἢ οἷα
 οἱ αὐτοὶ πολὺν, κατὰ ἡμέ-
 ραν τοῦ Πανός, μακρὸν αὖ ἐν

λέγειν.

ῥὸ ex Sileni fonte ἢ qui in mea aetate constituti sunt. Ita-
 que quæ pueris de fonte bibentibus accidunt, aut qualia de
 signent uiri iam numine Panos afflati, perlongū esset enu-
 merare.

alienum erit percensere. In-
 ter Indos quos Macblaos
 uocant, qui læuam Indi flu-
 minis litus, si ad fluxum il-
 lium respexeris, incolunt at-
 que depascunt usque ad O-
 ceanum porrecti. apud hos
 lucus est in loco sepibus ob-
 turato, & angusto, circum-
 tecto tamen, quippe ibyrso-
 rum & uitium ubertas ibi
 prouenientium, locum opa-
 citate sua pulcherrimè inū-
 brat. Eo ipso in luco tres
 fontes sunt aquæ elegantissi-
 mæ & limpidissimæ: quo-
 rum unus Satyræ, secundus
 Panis, tertius Sileno sacer
 est. Ingrediuntur uerò in lu-
 cum Indi quotannis semel,
 diei solennitate deum cele-
 brantes, bibuntque de fontibus,
 non tamen indiscrimi-
 natim omnes de omnibus,
 sed iuxta ætatem. Nam in-
 uenes ex eo qui Satyræ sa-
 cer est, uiri ex Panico, por-

λίσσιν. ἃ ὅι γόρυτον ποίω-
 σιν, ὅταν μινυδῶσι τῷ ὕδα-
 τῳ, ἐκ ἀλλήλων ἀπᾶν. ἰ-
 παιδαν πῖν' ὁ γόρυτον, καὶ κα-
 τὰσχῃ αὐτὸν ἰσχυρῶς, αὐ-
 τὴν ὑδρὸν ἀφ' ὧν ἐστὶ, καὶ
 λαρυβαροῦντι καὶ βιβαντισμί-
 νω ἰσχυρῶς. ἔτα ἀφ' ὧν φωνή τι
 λαμπρὰ καὶ φθιγματοῦν, καὶ
 πονύμα λυγρὸν ἰγγίνεται αὐ-
 τῷ καὶ λαλίστα. ὅς ἀφ' ὧν
 τὰς ἐστὶν. ἃ αὐτὸν ὑδρὸν ἰ-
 σασ, πᾶσαι αὐτὸν μὴ ἐ-
 χέ σωνεῖν λαλῶν, καὶ ῥῆ-
 σεις μακρὰς σωνεῖν. σων-
 τὰ μὲν τῶν πάντων, καὶ κόσμια,
 καὶ κατὰ τὸν ὁμῶν ἰκάνων ῥῶ-
 τορα, νιφάδισι γὰρ ἰσχυρὰ καὶ
 μύρισι διέξοχοντι. ἃ ἀπο-
 χρεῖται σοὶ λύνουσι κατὰ τὴν
 φωνήν ἀκούει αὐτὸς, ἀλλὰ
 τιτλιγῶντι τι πονύν καὶ ἰ-
 πίρεχον σωνάπυσιν, ἀχρεῖ βα-
 θάας ἰσχυρῶς. τὸν τοῦτον δὲ,
 ὅς ἀφ' ὧν αὐτοῖς τῆς
 μύτης, σιωπῶσι, καὶ πρὸς
 sufficienter eos cygnis secundum aetatem conferre possis,
 sed uocum densitate cicadas imitantur ac referunt, ac ro-
 tundum quiddam componunt in profundam usque uespe-
 ram. Inde iam discussa ab illis ebrietate cōtecescunt, & ad

merare. Caterum qualia se-
 nes' faciunt ubi iam aqua
 pota inebriati fuerint, non
 alienum esse opinor narra-
 re. Senex simul atque hau-
 stam de fonte aquam bibe-
 rit, ac eundem iam Silenus
 ipse inuasit, illico ad pro-
 digium usque obmutescit,
 hominem cui graue sit ca-
 put, aut ebrium, per omnia
 referens. Post id ex impro-
 uiso uoce clara, & loque-
 la graui, tum spiritu dolci
 rumpit silentium, ac subito
 ē mutissimo fit loquacissi-
 mus. Sed nec obturato o-
 re illum compescueris quo-
 minus continuis uerbis dif-
 fluat, longasq; orationes cō-
 texat. Et profecto quaecum-
 que dixerit, prudenter &
 ornate dicta sunt, ac iuxta
 Homericum illū rhetorem
 hybernis niuib' consimi-
 lia differit. Neque uerò suf-

τὸ ἀρχαῖον ἀνὰ βίησι. τὸ μὲν
 τοι παραδοξότατον ἔδεικται ἔ-
 σθαι. ὡς γὰρ ἄτιλόν ἐστι γέροντα
 ταξὺ καταλίπειν ὅν διέξῃ τὸν
 λόγον, αὐτὸν δὲ ἡλὶς ἐκλυ-
 θῆς ἰδὼν πῶρας αὐτὸν ἐπι-
 ξυλῶν, ἵς νύκτα πινὼν, αὐδῆς
 ἐκῆνα συνάπτῃ, καὶ πῶρυνσι λί-
 γον ἢ μίθῃ αὐτὸν κατίλιπν.
 ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον
 ἀνέμαυτον ἀπισκώφθην, καὶ
 μετὰ τὸν Δία, ἐπεὶ αὖ ἐτι ἐπα-
 γάγοιμι τὸ ἰδιόμυθιον· ἐρᾷ τι
 γὰρ ἔδει καθεύδει τῶν μύθων τοι-
 κα, ὥς τι ὡς μὲν τι παραπαύ-
 μεν, ὃ μίθῃ αὐτίκα· καὶ δὲ πε-
 νυτὰ δίδῃαι τὰ λεγόμε-
 να, ὃ Σηλλωὶς
 ἄρα ἦν ἱ-
 λειος.

affabulationem adducam. Iam enim baud dubie uide-
 re fabulæ esse persimilem. Quare, si quibus in rebus deli-
 quentes hallucinati sumus, in causa fuit ebrietas.

Sin prudenter & cordate dicta sunt quæ
 produximus, constat Silenium no-
 bis fuisse placatum &
 propitium.

antiquum morem redam.
 Caterum quod inter hæc
 maxime omnium admira-
 dum est, nondum exposui.
 Quod si senex imperfecta
 quam inchoauit orationem
 reliquerit, neque, solis oc-
 casu interueniente, & tem-
 poris angustia exclusus, ean-
 dem ad finem deduxerit, de-
 gustata iterum in annum
 subsequenter aqua, deinceps
 cætera percurrens o-
 rationi inchoatæ adiungit,
 quæ superiori anno dicta-
 tem non in tempore, desti-
 tuerat ebrietas. Ipsi ego me
 ipse scõmatibus Momus in-
 star ludere uolui. Et per lo-
 uem, nequaquam amplius

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Vnum quidem.) Sileni descriptio, de quo Diodorus Siculus in quinto tradens, Bacchi studiorum formatorem fuisse asserit. Eras. etiam in Alcibiadis Sileno. b Hominem monstrosum.) Pan Bacchi socius, & particeps rerum gestarum, in expeditione Indica dicitur fuisse miles & dux belli: fuit studio & amore rerum militarium incensus. de quo supra in Panos & Mercurij dialogo habuimus, & in Pseudomante. c Menades.) Mulieres bacchantes. à Græco uerbo *μαινομαι*, id est insanio. Hæ passim capillis instar furentium celebrabant Bacchanalia.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ, ἢ ΠΕΡΙ

Ἰ Αποφράδος.

PSEUDOLOGISTA, SIVE DE

Apophrade, hoc est die atro.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Inuectiua est in eum à quo derisus fuerat quodd Apophradis uerbo usus esset, ipsumq; dici atro comparasset. Contineatur autem tota oratio deabus partibus, quarum priore ostendit, nomen Apophradis Græcum, & usitatum Græcis esse, & se rectè eo usum quoque esse: idque exemplis aliorum, qui similibus nominibus etiam alios nefarios ac detestabiles probrosè appellarunt. In altera autem uitam & mores, & item sermonem ac dicendi genus illius insectatur, ostendens illum meritò ac dignè ista uoce cognominari, utpote atrum ac detestabilem, & ab alijs quoque similibus antea appellationibus eodem modo passim notatum: afficta etiam prosopopœia linguæ expostulantis cum illo super abusu & sædo ministe-

Ppp 3 rio

rio cui adhibeatur. Exordium longius paulo est ad attentionem ac docilitatem pertinens, captata interim & beneuolentia instituto suo, ab exemplo Archilochi, qui se eodem modo ultus fuerit. post exordium prosopopœia Flenchi ex Menandri prologis inducitur, qui argumentum rei & occasionem scripti huius exponit. Titulus alter à materia de qua tractatur, alter ab ipsis qui accusatur effectu, siue opere sumptus est, quoddam salidum de uoce Apophradis iudicarat, eamque quasi peregrinam ac barbaram deriserat. Est enim λογιστής examinador, ἱσταστής & κριτής seu δοκιμαστής, ut Hesychius indicat.

S C H O L I A.

Βρωμολίγυς à βρωμάδι fortasse, quod rudere significat, & λίγυς προπομαδλίτης, μιχαλίτης uoce etiam Aristophanes utitur pro futili & nequam: unde hic προπομαδλίτης fluxit. ῥησιματρίν pro perorare uidetur ab affectatoribus poni. αυτοκρατίρ, fortassis pro αυτοπαρτίρ. Vnde αντισηρία festum Proserpinae. σφινδλίξιν, obscurum an à σφινδα, cum oculorum partem quae pupillam cingit, significat, accipiendum pro innuere, ut faciunt puellae petis oculis: an ab eadem uoce cum fibulam & ornamentum muliebrem significat. χυβίμιχιν est manibus contrèctare papillas mulierum, id quod βρωμολίξιν quoque per se significat. Logius Mercurius cognomine dicitur, quasi eloquentiae praeses. De Ialemo Erasmus in Prouerbijs. De Philxide supra in Amoribus quoque mentio facta est. λεβηλίξιν & φοινικίξιν, obscenarum rerum uerba sunt, à moribus Lesbiorum & Phœnicum sumpta. Tricaranzum, arx siue castellum fuit Argiuorum, ut Suidas, Pollux, Philasius. βατρίον τῶν φίλων, Alterum amicorum: sed βατρίον neutrum est, cum φίλος masculino genere ponatur. ατρίον nominatio casu dicitur pro οἰτρύ, non pro ῥιτρύ. τριῶν μηνῶν, Triū mensium tempestas, nolo, effundo. In quibus dum affectat Atticus uideri, & numeros confundit, & uerbis obsoletis utitur. Bis Coracis. Alludit ad significationem ἑρμαῖ, id est, corui. Fuere autem Tisias & Corax primi inuentores arti: Rhetorices, ut & Cic. meminit. Euripides dicere solitus.

Versiculi Euripidis sunt in Bacchis, ἀχαλίστων
σωμάτων ἀνόμονι' ἀφροσύνας
τοῦ τῆς δυνυχίας, &c.

ΑΛ' ὅτι μὴ ἡγνόει
 τὸν τιμα πῶς ἀπο-
 φράδα, πῶς γὰρ αὐτῷ ἡτιῶ βαρ-
 βαρον ἀνάγει πῶς φωνεῖ, ἐπ'
 αὐτῷ ἀπέντα ὑπὸ σὺ, ὡς ἀ-
 ποφράδει μοι. ἔκ. τ. γ. ὅ-
 περ σὺ νῦν Δία μίμνημαι, ἐκεί-
 νας τῇ ἰσχυρῇ ἡμέρῃ, εἰ μὴ καὶ
 παυτάπαιρ ἀνέμοι. ἡ δ' αὖτε
 ὀνέματι. ἐγὼ δ' ἡ πῶς ἂν πο-
 φράδα, εἰ, τι καὶ βούληται εἶναι, διε-
 δάξω σὶ μικρὸν ὕστρον. τὸ δ' ἔ-
 Αρχιλόχῃ καὶ αὐτῷ εἶπαι λέγω,
 ὅτι τίτιγα. τ. π. ὅδ' σιωάμε-
 φας. ἔπειτα τινὰ ποιῶ πῶς ἰά-
 λων ἀλάεις Αρχιλοχον, Πάριον
 τὸ γένος, αὐτῶς καὶ κομιδὴ ἰλίου.
 θύρου, καὶ παρρησία σιωήντα,
 μηδὲρ ἀνευῶτα ὀνειδίζαν, εἰ
 καὶ ὅτι μάστιγα λυγροῦ ἐμὴ
 καὶ τὸς πριπίτας ἰσομεύει
 τῇ σχολῇ. τ. ἰάμβων αὐτῶ. ἐκεί-
 νος τοίνυν πρὸς τινος τῶν
 ποιῶν ἀνέσας παλαιῶς, τί-
 τιγα ἔφη. τ. αὐτῶς εἰσφέρειν
 τοῦ π. ὅδ' ἀλάμεν ἑαυτὸν τῷ
 τίτι-

currerent. Ille igitur cum male à quopiam istorum audisset, cica-
 dam ait comprehendisse hominem alis: comparas seipsum

ΑT quòd ignora-
 bas nomen Apo-
 phradis (hoc est dē
 ci atri) cuius facile patet.
 Quomodo enim accusares
 me ceu barbarum lingua
 ob hoc quòd de te dixi, Apo-
 phradi similem esse te (nā
 mores tuos memini me cum
 tali die conferre) nisi pror-
 sus ne audisses quidem no-
 men hoc? Ego uerò ipsam
 quidem Apophradem, quid
 sibi uelit, quidque significet
 paulo post docebo te. In
 praesentia autem Archilo-
 chi illud tibi dico, quòd ui-
 delicet cicadam ala b com-
 prehenderis. si modò de poe-
 ta quodam iambico Archi-
 locho audisti aliquādo, qui
 genere quidem Parius fue-
 rit, ceterum homo supra
 modum liber & dicax, ne-
 que conuiciari unquam ue-
 ritus, etiā si quammaximè
 molestus futurus esset hi qui
 in Iamborum ipsius oculū in-

ἐν τῇ γῇ ὁ Ἀρχίλοχος, φῦσα μὲν
 ἀάλω ὄντι, καὶ αὐτοῦ τινὸς ἀ-
 ψάγματος, ἐπόταν ἢ καὶ τῷ πῶ-
 ρῳ λαφθῇ, γιγαντότορον βοῶν-
 τι. καὶ σὺ δὲ, ἴφρι, ὦ Λακκό-
 δαιμον αὐθροπῆ, τί βυλόμην
 ὦ, ποιητῶν λόγον παροξύ-
 νης ἰδὲ σιχυτὸν, αἰτίας ἱ-
 τῶντα καὶ ἐποθέσεις τοῖς ἰάμ-
 ροις; ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀ-
 πελά, εἰ μὴ τὸν Δία τῷ Ἀρχί-
 λόχῳ εἰκέλωρ ἱμαυτὸν πό-
 θος; πολλὰ γὰρ καὶ δῖω, σοι ἢ
 μυρία σιωπῶντος, ἰάμβων ἄ-
 ξια βιβιωμένα, πρὸς αἶ μοι δο-
 καῖ δ' Ἄ' αὖ ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς
 διακρίσαι, προσπαρκαλέσας
 καὶ τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ἱπ-
 πώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτῷ.
 καὶ ἐν τῇ τῶν προσόντων σοι
 Λακκῶν οὐτα σύ γ' ὡαῖδας ἀ-
 πίφηναι ἐν πᾶσι βελιγνείᾳ,
 τὸν Οὐροδοκίδην, καὶ τὸν Λυ-
 κάμβην καὶ τὸν Βύβαλον, τὰς
 ἱκάνους ἰάμβους. καὶ τοῖσι θί-
 ῶν τῇς ἰδὲ χαλῶ ἀγαγᾶν σοι
 quod eorum quæ in te sunt malorum describant. Adeo cœu
 pueros quosdam tecum collatos, malicia superasti, &
 Orodæciden, & Lycamben, & Bubalum, quibus iam-
 bos ille suos consumit. Atque adeo videtur deus quispiam

cicadæ Archilochus, in fe-
 sto, uidelicet naturâ quidē
 strepero, & nulla cogente
 necessitate, uocali: quoties
 autem etiam ala compre-
 henditur, altius quiddam
 stridenti. Tu quoq; igitur,
 inquit, homo infelix, quid
 tibi uis, qui poetam loqua-
 cem contra te ipsum irritas
 alioqui caussis & materi-
 am iambis suis quærentem?
 Atque hæc tibi quoque nūc
 interminor, baud equidem
 per Iouem me ipsum cum
 Archilochō cōferens unde,
 enim hoc possem, ut qui lō-
 gē adeo inferior illo sim?
 sed quod tibi conscius sim,
 innumera quædam iambi
 digna abs te in uita perpe-
 trata esse, ad quæ mihi ui-
 detur ne Archilochus ipse
 quidem sufficere, assumpto
 etiam Simonide & Hip-
 ponacte, ut uel unum ali-
 risum.

αἰθροπῶς ἐς ἑαυτὸν παρὰ νο
 μῆς, ὅχ' ὅπως ἀσφαλὲς, ἐδὲ αὖ
 φανὲς βδελυρὲς αἰ' ἐδὲ αὖ τισ
 νῶς τῷ ἀπεδύοντι τὴν λι
 οντίλῳ, ὡς φανερὸς γένοιτο, ἡ
 θύμῳ ὡρ, αἰ μὴ τις ἀρεὰ δὲ Υ
 πέρβοριον ἀρετὴν ἡμᾶς ἔκ
 οἱς τοσούτου Κυμαῖον ἔει
 μὴ ἰδὼν, οὐδὲς εἰληται ὄντων
 πᾶσάντων ὑβρισιότατόν σι ὄν
 τα, μὴ πορίσασθαι ὑπομῆναι,
 προσέτι ἀχέων. οὕτω πάλας
 καὶ πρὸς ἑμῶς, καὶ παρὰ πᾶ
 σι, καὶ πολλὰς ἐκπύρηνται
 τὰς αἰ, καὶ δόξαν ὁ μικρὰν ἔ
 χας ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὴν Α
 φράδιαν, ὑπὲρ τὴν Συβαρίτιον
 Μιθωνίαν, ὑπὲρ τὴν Χίον ἐν ἡ
 νορ Βάσαν, τὸν ὑπὲρ τοῖς ὁμοί
 οῖς σοφόν. ῥητίον ἢ ὁμῶς, αἰ
 καὶ ἰωλὰ δόξαν λίγην, ὡς μὴ
 αἰτίαν ἔχοιμι μὴν αὐτὰ ἀ
 γνοῖν. μᾶλλον ἢ παρακλήσεις
 ἡμῖν τὴν Μεγαρόντων προλόγον
 ἴς, ὁ ἰσχυρῶς, φίλῳ ἀλλ
 qui ἡσδὲμ in rebus doctus atque excellens fuit. Sed di
 cendum tamen est, etiam si frigida atque emarcida iam di
 cere uidebor, ne in eam culpam incidam, quasi solus illa
 ignorem. Imò uerò aduocandus nobis Menandri prolo
 gorum unus aliquis, Elenchus uidelicet ille, amicus ueris

homo aetate iā confectus in
 te ipsum iniquè delinquis.
 Non ita tutus, neque obscu
 rē adeò malus es, neque eti
 am opus quopiam est qui ti
 bi pellem Leoninam deira
 bat, ut manifestus fiat,
 Canthelius siue Asinustan
 tus existens: nisi uerò quis
 ex Hyperboreis paulo anti
 ad nos huc profectus sit,
 aut in tantum Cumanus ex
 istat, ut non statim conspe
 ctum te, asinum omnium
 contumeliosissimum agnos
 cat, non expectato dum ru
 dentem etiam audiat. Ita
 iā olim ἔα à me, ἔα apud
 omnes, ἔα saepe, res tuae pro
 clamatae sunt, ἔα famam
 inde baudquaquam exigu
 am nactus es, supra Ari
 phradem adeò, ἔα supra Sy
 baritam Mithonem, ἔα su
 pra Cbium illum Bastan,
 latu

θέα καὶ παρρησίᾳ θῶς, οὐχ
 ὁ ἀσημέτατος τῶν ὅσων τίνω
 σκευῶν ἀναβαινόντων, μέντοι
 ὑμῶν ἰχθῆρες, τοῖς διδιδόσι
 τίνω γλῶττι καὶ αὐτοῦ, πάντα
 καὶ ἀλότῳ, καὶ σαφῶς δι-
 ξέντῳ, ἵπποισι ὑμῶν οὐνοῖ-
 δι. χάρις γὰρ τοῦτο γίνεσθαι
 αὐτῶν, ὅτι ἰδιόθεν ὑμῶν προει-
 σιῶν οὐτῶς διηγέσασθαι
 τοῖς βιατοῖς σύμπαντα τοῦ
 ἀράματός τῶν λόγων. ἄγε τοι
 νυν, ὅτι προλόγων καὶ δαιμόνων
 ἀφ᾽ ἑστέ ἱλνχῆ, ὅρα ὅπως σα-
 φῶς προδιλάξῃς τὸς ἀκού-
 τας, ὡς ὁ μάττω, ὁ δὲ φιλοπα-
 χθιμῶν, ὁ δὲ αὐτοῖς πο-
 σὶ κατὰ τίνω παρειμίαν, ἵπ-
 τῶν διὰ τὸν λόγον ἀπλωτέκα-
 μεν, ἀλλὰ καὶ ἰδιόθεν τί ἀμυ-
 νόμενοι, καὶ τὰ λοιπὰ μι-
 σιῶντος τῶν αὐθροπῶν ἐπὶ τῇ
 βελυρίᾳ. ταῦτα μὲν ἀπὸν,
 καὶ σαφῶς προδιηγασάμενος,
 ὅπως ἀπὸν ἐκ ποσῶν, τὰ
 δὲ ἄλλα ὑμῶν κατὰ λιπεῖς μι-
 κροσμίβα γὰρ σι, καὶ διελύ-
 ξομεν

fatus, ac planè elocutus, propitijs abi iterum è medio, cæ-
 tera uero nobis relinque. imitabimur enim te, & coargue-
 mus

ξομῶν τὰ πολλὰ, ὡς παρρη-
 σίας τι καὶ ἀλυσίας ἱνικα, με-
 λιστα αἰτιάσασθαι σε, μὴτι ἢ ἰ-
 μὶ πρὸς αὐτὸς ἰπαισίῃς, ὃ
 φίλτατε ἱλνχρ, μὴτι τὰ ἰπαιῶν
 προσβύτα προεχίης αὐτὸς· ὃ
 γὰρ ἄξιον, θιῶ ὄντι, ἐπὶ τίμα σε
 ἱλθῶν τὸς πρὶ τ' οὕτω κατα-
 πύτων λόγους, ὃ γὰρ σοφιστὴς οὐ
 τ' εἶναι λέγων, ὃ πρὸς λόγους
 ἦδη φησὶ τὰῦτα, ἵς Ολυμπίας
 ποτὶ εἶναι, λόγον τινὰ πρὸς πελ-
 λῶ συγγεγραμμένον ἐπιδείξο-
 μῆτος τοῖς παυσυριταῖς. ἰῶ
 ἢ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι·
 ὃ Πυθαγόρας καλὸν ὀμνῶν ὃ οὐ
 πό τιν' Ἀθλωαῖων, οἶμαι με-
 τίχων τ' ἐν Ελευσίνι τιλιτῆς,
 ὡς βάρβάρους, ὅτι ἱλνχρ αὐτὸς
 ὃ Πυθαγόρας πρὸς τέττα ποτὶ
 καὶ Εὐφορβὸς γιγνόμεναι, ἐτύχου-
 νι ἢ ὃ λόγους αὐτῶν κατὰ τ' Αἰ-
 σώπην κολιῶν, συμφορῶν τὸς ἰπ-
 ἐν τοιούτων ἀλλοτρίων πρὸς
 ῶν βεβήμεν ἢ μὴ ἱλνχρ ἀδ-
 ξου λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχιδιάζειν
 ἐδ' ὃ ἵππε Πυθαγόρας diceret, ante ea tempora etiam Eu-
 phorbū sese fuisse. Ceterū erat oratio ea ipsius iuxta Aesop-
 i graculū collecticia, ex uarijs alienis pennijs cōsarcinata.
 Ita q; cū uellet haudquaquā frivola ac uana dicere uideri,

mus pleraque, ut & uerita-
 tis & libertatis gratia ne-
 mo te accusaturus sit. Neo-
 que uerò me, ὁ optime, apud
 ipsos commendaueris, neque
 rursum quæ illi ad-
 sunt, præeffuderis temerè.
 Non enim dignum est, De-
 us cum sis, in os tibi uenire
 uerba de rebus execrabilio-
 bus adde ac detestandis fa-
 cienda. Nam Sophista at-
 que impostor iste dicendo
 (hæc iam prologus inquit)
 Olympiam aliquando ueni-
 nit, orationem multo iam
 antea conscriptam recitatu-
 rus ijs qui ad solennem lud-
 dorum celebritatem conue-
 nerant. Erat autem argu-
 mentum eius scripti Pytha-
 goras prohibitus, aliquan-
 do ab Atheniensibus com-
 municare, ut opinor, cum
 ijs qui Eleusinia sacra pera-
 gebant, tanquam barbaris

τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δάται τῶν
σωθέντων τινός (ὡς δὲ ἐκ πα-
τρῶν ἐκείνων, ἀμφὶ δίκας ἐ-
χον τὰ πολλὰ) ἐπειδὴ αὖ-
τις τινὰς ἐποθέσας τοῖς λό-
γοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ
προεβλάδων, καὶ οὕτως αὐτῷ ἐ-
ποίησι, καὶ σὺνίπεισι τὸ θια-
στρον αὐτοῦ τῶν ὑποφ' τοῦ
Πυθαγόρου ἐκείνων λόγων. ὡς
δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ὁ μὲν πάν-
τε ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἀποκρίσει,
σωθέντων, οὗτοι αὖτε, ἐκ πολ-
λοῦ ἰσχυμολογῶν καὶ μεμλι-
σμένα, αἱ καὶ ὅτι μάλιστα ὁ
αὐτοσχεωτικὰ οὖσα, ἐπὶ μνη-
σι, καὶ χάρα ὄρεγι, καὶ σὺν
γνωρίσει αὐτῷ γέλωτος δὲ πο-
λὸς παρὰ τῶν ἀκούοντων. καὶ
οἱ μὲν ἐς τὸν πατριὰ ἐκείνων
μεταξὺ ἀπὸ βλίσκοντες, ὥστε
ἀλόγως, ὡς ἐν κλίσει συμ-
πράξας αὐτῷ πῶς ῥαδιουργ-
γίας, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρί-
ζοντες

ex notis ac familiaribus quæ
dam rogat (erat autem ho-
mo ille Patrensis genere,
circa lites & actiones so-
renses plerunque uersatus)
ut postquam dicendi argu-
mentum aliquod postulas-
set, Pythagorā ipsi statim
subjiceret. Ac ita tum fecit
homo ille, & persuasit the-
atro, ut orationem illam de
Pythagora audirent. Erat
igitur, id quod consequens
tum fuit, iste quidem ad a-
gendum & exprimendum
gestu sermonem, ualde in eo-
ptus, & à ratione alienus,
connectens & agglome-
rans, ut par est, ea quæ lon-
gè antè meditata atque ex-
ercitata habuerat, tamet-
si impudentia, quæ quàm
maxima erat, auxiliabatur
quoque, ac manum porri-
gebat, & cum eo unā cer-
tamen obibat. Risus au-

tem ab auditoribus undique multus. Ac alij quidem ad
Patrensem illum interea aspicientes, significationem
dabant quòd baudquaquam clam ipsis esset quòd illius o-
pe fallacia & techna hæc composita esset; alij aut̃ etiam
ipsa

ζουτόν τὰ λιγύμενα, παρ
 ἑλλω πῶν ἀκρόασιν διητέλει-
 σαν, ἐν τούτῳ μόνον ὄργον
 ἔχοντόν, ἀλλήλων περὶ μέ-
 νοι, ὅπως μνήμης ἔχουσι πρὸς
 τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτου ἵκα-
 στον ἢ τῶν ὀλίγων πρὸ ἡ-
 μῶν ἀδολοκίμοι πάντων ἐπὶ
 ταῖς καλονυκτέσις μελίσταις
 σοφιστῶν, ἐν δὲ τούτοις ἀπα-
 σι, καὶ ὁ τὸν λόγον τὸν δι-
 συγγράφας ἢ ἐν ταῖς γελῶ-
 σι καὶ αὐτὸς, τί δ' οὐκ ἐμίλ-
 λε γιγᾶν ἐφ' οὗτω περὶ φανῶ
 καὶ ἀποιδάων καὶ ἀνασχί-
 τῃ τοιμήματι; καὶ πως (ἐ-
 σι δὲ ἀκρατὴς γέλωτ) ὁ
 μὲν πῶς φωνῶν ἐν βίβλῃ εἰς
 μέλ, ὡς ᾤετο, δρῶν δὲ τι-
 ναὶ πᾶν τῷ πυθαγόρῃ, ὁ δ'
 τούτῳ δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὅπου
 ἐπιβαρύνει περὶ μέλῳ ὄργον,
 ἀνικαχᾶσαι μάλα ἡδύ, ὁ
 ποιητὴς οὗτος ὁ ἐμὸς, ὁ δὲ ἐ-
 δον ἐπιτραφεὶς, τὸτο δὲ περὶ
 μωσι, τότε αὐτὸς ἐναγγ, ἐν
 θεοῖς ἢ μὲν ἢ τῷ ἐτεῖ ἀρχῇ,
 μέλλον

conuersus affexit. Et hoc est q, illos paulo ante iuxta se ini-
 micos reddidit. Atque hinc erat quidem anni principium,
 imò

ipsa ea quæ recitabantur,
 agnoscetes, per iocum il-
 lud auscultandi tempus ne-
 num hoc opus agebant, ut
 se mutuò explorarent quo
 modo quisque memoria tes-
 neret & dignosceret, unde
 quicque ex his Sophistis qui
 paulo ante nos celebres fue-
 re, in declamationibus siue
 meletis quas uocant, desum-
 ptum esset. Porro inter hæc
 omnia etiam is qui oratio-
 nem hanc scripsit, interri-
 dentes & ipse erat. Cur
 autem non rideret ob mani-
 festum adeò & ineptum at-
 que impudens facinus? Ac
 fortè (est enim risus intem-
 perantior paulo) cum ille
 uoce ad canticum deflexa,
 lamentationem quandam,
 ut ipsi uidebatur, Pythago-
 ræ, decantaret: hic meus po-
 eta, illud quod uulgò dicto so-
 let, A sinum ad lyram, ui-
 dens, in cachinnū admodū
 iuuatē solutus est: quod alter

μᾶλλον δὲ ἢ ἀπὸ τῆς μεγάλης
 συμλώϊας φέτη· ἢ ἢ οἱ Ῥωμαῖ
 οὖ κατὰ τὴν ἀρχαίαν δύχονται
 πρὸ αὐτῶν ὑπὸ ἀπαντὸς τῶν
 τῶν δύχας τινος, καὶ δύσοι,
 Νευμᾶ τῷ βασιλείῳ κατασκευ
 σκελύνει τὰς ἰσορρογίας αὐτοῖς,
 καὶ περὶ δύνασιν τινος διὰς ἢ
 ἐκείνη μάστιγα τῇ ἡμέρᾳ χρη
 ματίζειν τοῖς δύχομελοῖς· ἢ
 τοιαύτη τείνω ἰορτῇ, καὶ ἰσο
 μελώϊα, ὅτε γιγνάσκει ἢ Ὀ
 λυμπία· ἐκείνη, ὑπὸ τῷ ὑπο
 βολεμαίῳ πυθαγόρᾳ ἰδῶν προ
 σιόντα τὸν κατὰ πύργον καὶ
 ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοβίων
 λόγων ὑποκριτὴν (ἰτύχων
 δὲ καὶ τὸν ῥόπον ἀκριβῶς
 εἰδὼς αὐτῷ, καὶ πῶς ἄλ
 λω ἀσέλησαν, καὶ μαρτίαν
 τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἵκνυ
 το, καὶ ἃ ποιεῖν κατέληπτο)
 ὅρα ἡμῖν, ἴφρ πρὸς τινὰ τῶν
 ἱταίων, ἐν βίβλιδι τὸ δύ
 σάντητον τῷ διαμα, ὅς φα
 νὰς εἶκει πῶς ἡδίστῳ ἡμί
 ραν, ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσῃ.

τῷ

lum relinquere. Nam homo iste obuiā nobis factus, uidetur
 suauissimum hunc diem in apophradem nobis conuertere.

imò uerò tertia dies à noui
 lunio magno, quando Ro
 mani iuxta ueterum consue
 tudinē & ipsi preces quas
 dam pro toto anno faciunt,
 & sacrificia peragunt pro
 eo ac ipsis rex Numa sacri
 ficandi ritus hos constituit,
 persuasiq; sunt quod eo po
 tissimum die uotis ac preci
 bus Dii uacent, atque ani
 mum aduertant. In hoc igi
 tur festo, & calendis solen
 nibus ridens Olympiæ tum
 ille, sub Pythagora isto sup
 positicio conspicatus acce
 dentem execrabilem & ar
 rogantem istum alienarum
 orationum histriionem (no
 rat autem & mores eius e
 xactē, & reliquam nequi
 tiam, atque impuritatem ui
 tæ, & quæ facere dicere
 tur, & quæ faciens depre
 hensus fuerat) tempus ad
 quendam amicorū inquit,
 uobis est discedere, atque
 hoc inauspicatum spectaculi

τοῦτ' ἀκούσας ἰσοφίτους πῶς
ἀποφράδα, ὡς τί ξένον καὶ
ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ὄνο-
μα, ἰγίλα σὺνθε, καὶ τὸν αὖ
δρα τὴν πάλαι ἑκάστο γίλω-
ν ἡμῶν, ὡς γὰρ ᾔτε, καὶ
πρὸς πάντας ἱλεῖν, ἀπο-
φράς. τίς τοῦτο ὅτι, καρπὸς
σε ἢ βοτάνη τις, ἢ σκῆμα;
ἀρὰ τῶν ἰδιομένων ἢ πινόμε-
νων τί ὅτι ἀποφράς; ἰγὼ μὲν
ἔτε ἡμεῖς πώποτε, ἔτ' αὖ σὺ
νῦν περὶ ὅ, τι καὶ λέγοι. ταῦθ'
ἔμεν ᾔτε κατὰ τοῦτο δι-
ξίναί, καὶ πολλὴν ἐπὶ τῇ
ἀποφράδι τὸν γίλω, ἱλεῖν
θα δὲ κατ' αὐτὴν τὸ ὕστατον
τεκμήριον ἀπειδουσίας ἐκεί-
νων ἐπὶ τούτῳ, τὸν δὲ τὸν λόγον
συνήγαγεν, ἡμῖν προσεσπί-
ψας ὑμῖν, ὡς δέξει τ' ἀοίδι-
μον σοφιστὴν, τὰ κοινὰ τῶν Ἑλ-
λήνων ἀγνοῶντα, καὶ ὅποσα καὶ
οἱ ἐπὶ τῶν ὀργαστηρίων καὶ
τῶν καπηλακίῶν ἀδύον. ταῦ-

τα

Quo audito sophista ille
mox uerbum Apophradis,
ueluti peregrinum atque
alienum à Græca lingua ri-
dere cœpit, & hominem
pro superiore illo risu uicif-
simultus est, ut quidem ipse
putabat, & ad omnes dice-
bat: Hui Apophras? quid
hoc autem est? fructus, an
herba aliqua, an instrumen-
tum? num igitur comeditur,
an bibitur? quid tandem est
Apophras? Nam ego qui-
dem neque audiui unquam;
neque intelligo facile quid
nam etiam sit quod ille di-
cit. Atque hæc tamen ille
quidem putabat se contra
hunc ualde acerbè dixisse,
ac multo adeò risu Apo-
pbradē ipsam arripiebat;
ceterum non animaduerte-
bat quòd interim extrēmū
contra seipsum inscitiae te-
stimonium proferebat. Hu-

ius igitur gratia orationem hanc scripsit is qui me huc ad
uos præmisit, ut uidelicet ostenderet, celebrem istum sopbi-
stam, cōmunia illa Græcorum, & quæ illi etiam qui in offi-
cinis atq; tabernis sedent, scire solent adhuc ignorare. Hæc

ἐκείνῳ

τα μὲν δ' ἰλιγγῶ. ἰγὼ δὲ (ὅ-
 δε γὰρ αὐτοῖς παρέλυσθαι τὸ δρᾶ-
 ματὶ τὰ λοιπὰ) δίναι αὖ-
 ἔτιω τὰ ἐκ τῆς Δελφικῆς ῥίπτης
 ὅδε λίγαι, οἷα μὲν σὺ τὰ ἐν τῇ
 πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαι-
 στίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα
 δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ καὶ Συρίᾳ, ἅτα
 ἑξῆς, τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ
 ἰδίῳ ὡασι, τὰ ἐν Ἐφίῳ νῦν, ἅ-
 πῃς ἱεροφάντου κατατὰ τὸ ἀπονο-
 ῖς τὸ σῆς, καὶ ἱεροφάντου καὶ ἱερο-
 νίς τὸ ῥόπν. ἰπὼ γὰρ κατὰ τὴν
 παροιμίαν, Μένους ὅν ῥα γω-
 ῖδες ἱμειῶσω, καὶ ῥὲν ὅδε σοι
 ἀπύειν τὰ σὰν τὸ κακὰ· μάλ-
 λον δὲ ταῦτα μὴ μελεπῶ, ὡρὶ
 δὲ τὸ ἀποφράδῃς πρὸς ὅσον. ἂ-
 πὶ γὰρ μοι πρὸς πᾶν δέμν, καὶ
 ὕψις Ἰλλίδος καὶ Ἰνδίδος, πᾶσι
 μεμπτήν, καὶ ὕψις ἄξιον τῆς
 ὀνομασίας ἰδέσθαι, ἢ ἀποφράς;
 νῦν δὲ, ὅ γὰρ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἰ-
 δίον ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ὅσον
 αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κιλίκας
 ὁρᾶσθαι ἢ Σκύθας ἱππιμίας·
 prebendum ac risu dignum uidetur nomen Apo-
 pbradus. Non enim mehercle Græcorum proprium erat;
 sed alicunde ex Gallorum, aut Thracum, aut Scytharum
 commixtione uelut comessabundum introductum

Et enus Elenchus ille. Ego ué-
 ro (iam enim ipse ad reli-
 qua fabulæ peragenda ac-
 cedo) merito debebam ue-
 luti ex Delphico tripode tā
 dē illa addere, qualia uide-
 licet facta tua in patria fue-
 rint, qualia in Palæstina;
 qualia in Aegypto, qualia
 in Phœnicia ac Syria, atq;
 exinde deinceps in Græcia
 & Italia: & postremo
 quæ nunc Epheſi facis, quæ
 quidem ueritatis istius tuæ
 quasi quoddam summariū
 sunt & caput, & coronis
 morū. Postquam enim iux-
 ta prouerbiū, Ilieſis cum
 sis, tragædos conduxisti;
 tempus iam est ut propria
 tua mala audias. Imò uerò
 nondum etiam, sed de Apo-
 phrade prius. Nam dic mi-
 bi per Pandemum, & Ge-
 netyllidem, & magnā ma-
 trem, quo tandem modo re-
 Qqq tu

οὐ γὰρ (ἀπαυτὰ γὰρ οἶδα τὰ τῆ
 Αθωαίων) ἐξέλειπας τὸ οὐ
 θύς, καὶ ἐξέκρυψας τὴν ἑλληνισ-
 τὴν καὶ ὁ γὰρ οὐκ ἴστω, ὅτι βαρ-
 βάρῳ, καὶ ξένῳ, καὶ ὑπερβαίνοντι
 τοὺς ὅρους τοῦ Ἀττικῆς. καὶ μὴ
 τί ἄλλῃ ὅπως Αθωαίοις ἐπιχώ-
 ριον, ὡς ἴσθι Ἰόνον, φάσιν αὖ,
 οἱ γὰρ οὐ μᾶλλον τὰ ἴσα αὐτὰ ἐ-
 δότῃς; ὡς τὸ δᾶττον αὖ ἐρικυβία
 καὶ τὸ Κίρροπα, εἶναι ἀποφύ-
 ναις, καὶ ἐπὶ λυδίας εἶναι τῇ Αθην-
 ῶν ἢ τῷ ἀποφράδα δεξιᾷ,
 ἀνὰ οἰκίαν καὶ αὐτόχθονα τῇ Ἀτ-
 τικῆς. πολλὰ μὲν γὰρ ἔστιν, ἢ καὶ
 αὐτοὶ κατὰ ταυτὰ τοῖς πα-
 σιν ἀνθρώποις ἀνομασίαι, ἀ-
 ποφράδα γὰρ μόνον ἐκείνοι τῷ
 μικρῷ καὶ ἀποκτικῷ, καὶ ἀπαί-
 σιον καὶ ἀπρακτον, καὶ οἱ ὁμοί-
 ον ἡμόρῳ. ἴδῃ καὶ μεμάθυκας
 ἴδῃ ἴδῃ παρρηγῶν τί βέλτερον αὖ
 τοῖς ἢ ἀποφράς ἡμόρῳ, ὅταν
 μὴτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι,
 μὴτε ἀσπαγγύμοι αἱ δῖναι ὧς

οἱ,

atram, & abominabilē, & inauspicatam, & nefastam, τι
 βίῃ; similem diē uocant. Ecce didicisti iam obiter quoq; si-
 gnificationē Apophradis, & quis dies ater uocetur: quan-
 do uidelicet neq; magistratum de rebus consultant publicē,
 neq;

tu uerò (cuncta enim Athe-
 mensium cognita habes)
 exclusisti illud continuò &
 uelut per præconem ē cui
 tate Græcorum eiecisti: &
 ex eo risus iste uidelicet,
 quòd barbarè ac peregri-
 no modo loquor, & trans-
 gredior terminos Atticos.
 At uerò quid aliud Atheni-
 ensibus ita familiare ac pas-
 trium, uti hoc nomen? dixe-
 rint illi qui huiusmodi me-
 lius, quàm tu, sciunt. Qua-
 propter citius Erechtheum
 aut Cecropem peregrinos
 & aduenas apud Atheni-
 enses esse probaueris, quàm
 Apophradis nomen osten-
 deris nō proprium, aut non
 inibi natum, & genuinum
 Atticæ esse. Nam multa qui-
 dem sunt quæ & ipsi eodē
 modo cum cæteris homini-
 bus omnibus appellant: Ap-
 pophradem autem soli illi

νει, μήτι τὰ ἰσθὰ ἰσθουργύ-
 ται, μήτ' ὅπως τι τῶν αἰσί-
 ων τιλῆται, αὐτὴ ἀποφράς
 ἡμῶρα, ἰνομίδια δὲ τοῦτο ἄλ-
 λους ἐπ' ἄλλαις αἰτίας. ὃ γὰρ
 αὐτὸν ἡτῆσεντο μάχαις με-
 γάλαις, ἵππιστα ἔταξαν ἰκεί-
 νας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ
 τοιαῦτα ἐπιπόνθεισαν ἀπρά-
 κτους καὶ ἀκύνους τῶν ἰνὸ-
 μων πράξιων εἶναι, ὃ καὶ νῦν
 Δία, καὶ τοὶ ἀνηγερον ἴσως. καὶ
 ἔξωρὶν γιγῆαι, γόροντα αὐ-
 δρα μιτα παιδύειν, καὶ ἀ-
 ναδιλάσκειν τὰ τοιαῦτα, μη-
 δε τὰ πρὸ τῆτων εἰδότε. πᾶ-
 συ γοῶν τῶν ὅτι τὸ λοιπὸν,
 ἡδὲν ἰκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν
 εἰδὼς ἔσθ. πόθεν γὰρ, ὃ ἐν τῷ
 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἡδὲν ἀγνοῦ-
 σαι, συγγνώμη, ὅπως ἔξω τῷ
 πολλοῦ πᾶσι, καὶ ἄλλα
 τοῖς ἰδιώταις τῶν ἀποφράδων ἢ
 ἡδὲ βολυβῆς αὐτῶν, ἄλλως ἔποις.
 ἐν γὰρ τῷ καὶ μόνον ἀπᾶν.

de enim heus tu? Nam cetera quidem etiam si ignora-
 re ignoscendum sit, ea uidelicet quæ extra cōmunem uiam
 posita, & obscura hominibus priuatis atque indoctis sunt:
 diem tamē atrum, etiam si uolueris, nominare aliter quàm
 Apophrada non poteris. Nam hoc unū ac solum nomen o-

neque lites in foro disceptā-
 tur, neque sacrificia pera-
 guntur, neque quicquam eu-
 orum quæ more & auspicio
 solent, tractatur: is di-
 es Apophras siue ater dici-
 tur. Aique huiusmodi dies
 apud alios alijs de causis in-
 dicti sunt. Aut enim pugna
 aliqua magna ac graui su-
 perati sunt, ac dies exinde
 tales quibus cladem eam ac-
 cepere, pro nefastis & ino-
 auspiciis ad res legitimas
 grendas habendos censue-
 runt: aut mehercle etiam.
 Atqui ineptum fortassis &
 intempestiuum utique iam
 fuerit dedoceri, ac denuū
 discere talia uirum senem
 adeo, ne illa quidē quæ his
 priora sunt, scientem. Pro-
 inde hoc omnino reliquum
 est, & si didiceris ipsum, o-
 mnia exinde nobis scies. Un-

την τῆνομα ἴση, φησὶ τις. ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὴ λικτῖα, τὰ δ' ὑπόστα αὐτῶν μὴ σωθήναι τοῖς πολλοῖς ὥς μὴ ταράττοι μὴν τὰς ἀκοὰς καὶ τὴν ὀσμὴν τῶν σωζόντων τὰ ὕτα. ἰσθ' ὃ βίβλῃ τιτι, πρὸς μὴν οἱ ἴσαι ταῦτα πρὸς σὺ ἀπὸν, ἡμῃον · ἰσθ' ἡ γὰρ γὰρ, ἰσθ' ἡ κατὰ τὰ Παφλαγόνων ἢ Καππαδοκῶν ἢ Βακτριῶν πάτρια διακρίναται σοι, ἵως ἰσθ' ἡ τὰ λικτῖα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἢ ἴσαι, τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλήσιν, οἷμαι, καὶ Ἑλλᾶδα γλῶτταν σωθῆναι χρὴ. αὐτὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐν βιβλίοις τῆς αὐτῶν φωνῆς, τότε ἔν τοῖς μάστιγα τῆνομα διττὴ λικτῖα οὕτως αἰ, καὶ πρὸς ἀπᾶντων αὐτῶν λικτῖον. αὐτὸν αὖ καὶ τὸ πρὸ ὁμῶν ἰσθ' ἡ μὲν τῶν ὀνομάτων, αὐτὸ καὶ ταῦτα οἱ διατεράξιν ἰσθ' ἡ

ἵνα

in lingua sua, hoc nomen inter præcipua mansit, hoc modo semper et ab omnibus ipsis dictum. Ac senē commemorarem etiam eos qui ante nostram ætatem eodem nomine usi sunt; nisi et isto modo perturbaturus te essem, peregrini-

mnium positum esse dixerit quissiam. At uero uetustorum uerborum alia quidem usurpanda sunt, alia enim non item, quæcunque corū uidelicet non ita multis consuetæ atque usitatæ sunt, ne perturbemus auditum, et uulneremus intelligentium aures. Ego uero, ut optime, si ad te quidem uerba fecissem, de te ita dicis, peccassem fortassis. Decebat. n. decebat inquam, aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum uerbis consuetis ac patrijs tecum loqui, si intelligere deberes quæ dicerentur, et audiendo uoluptatē eī quam capere. Ceterū autem Gracis, opinor, secundum Græcam linguam conuersari decet. Deinde etiam Atticis per successionē temporum multa uariantibus

ξυγγραμμάτων ποιητῶν καὶ
 ῥητόρων καὶ συγγραφέων ἐνόμα
 τα διεξιὼν. μάλλον ᾧ ἔδ' ἰγνώ
 σαι τὰς ἀπότηλας ὁρῶ, πάντες
 γὰρ ἴσασιν· ἀλλὰ σὺ μοι ἔνα
 πάλαι δάξας ἔχεις χρυσοῦς, ἐν
 τῷ ἐνόματι, χρυσοῦς, φασὶν, ἐν
 Ὀλυμπίᾳ θάβυτι. καὶ τοι ὅστις
 γόρῳ ὄν, καὶ ἀφῆλξ τὰ τοιαῦ
 τα ἀγνοῶ, δοκᾷ μοι, ὅτι καὶ Ἀ
 θῶναι πόλιν ὄν, ἐν τῇ Ἀττικῇ.
 καὶ καὶ Κόρινθον ἰδὼ τῷ Ἰδμῶ,
 καὶ Σπάρτα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ,
 μὴ εἰδέναι. λοιπὸν ἴσως, ἐκ
 νῶ σοι λίγην, ὡς τὸ μὲν νομᾷ
 ἔδει, τίῳ ᾧ χρῆσιν αὐτοῦ ἄ
 καίρου ἡτιῶσα. φέρει δὲ, καὶ ὑ
 πὲρ τέτα πρὸς σὲ ἀπολογέσο
 μαί τὰ ἀνότα· σὺ ᾧ πρόσγει
 τὴν νῦν, εἰ μὴ πάντ' ὀλίγον σοι
 μίλα τοῦ μηδὲν εἰδέναι. εἰ
 πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡ
 μῶν ἀπὸ ῥήσαν ἰς τὰς σοὶ ὁ
 μοῖαις ἔκαστοι τὰς τέτι· ὅσα
 γὰρ καὶ τότε, ὡς τὸ ἀπὸς, βδελυ
 ροὶ τινὲς ἰς τὰ ἡδὲ, καὶ μια
 ροί,

peregrina & ignota tibi
 poetarum, oratorum & hi
 stororum uerba recensē
 do. Imò uerò ne ego quidem
 tibi eos dicam, qui illud u
 surparunt, omnes enim no
 runt: sed tu contrā si mibi
 unum aliquem ex ueteribus
 ostenderis, qui nomine hoc
 usus non fuerit, aureus, ut
 aiūt, in Olympia statueris.
 Atqui si quis senex adeò &
 atate confectus, huiusmodi
 ignorat, uidetur idem mibi
 quòd Athenæ ciuitas est At
 ticæ, & Corinthus in I
 sthmo, & Sparta in Pelo
 pōnese, ignorare. Supereſt
 igitur fortassis illud tibi ut
 dicas, ipsum quidem nomē
 apophradis nosse te, cæte
 rum usum eius ut intempe
 stuum accusasse. Age ita
 que & de hoc respondebo
 tibi consentaneum uerò a
 niminum aduerte, nisi omni
 no parui facis si nihil scire

uidearis. Nam & ueteres huiuscemodi multa ante nos in
 eos qui tibi similes erāt tū, iactarūt. Erant enim tūc quoq;
 (ut est uerisimile) moribus abominabiles quidam, & im

ροί, καὶ κακῶς θείῃ τ' ῥόπον, καὶ ὁ
 ᾧ Κόδορνόν τινα ἄπρῳ, ἀκῶ
 φας αὐτ' ἢ βίον, ἀμφίβολου ὄν-
 τας τοῖς τοῖς τοῖς ὑποδύμασιν·
 ὃ ἢ Λυπάτω, ὅτι τὰς ἐκκλησί-
 ας, θεοῦ βούλῃς ῥήτωρ ὢν, ἐπιτέ-
 λει· ὃ ἢ Εβδόμῳ, ὅτι ὡς πε-
 ροὶ παύσει ἐν ταῖς ἐβδόμας,
 ἡ ἀκῶν· ἐν ταῖς ἐκκλησίαις
 ἐπαίσι, καὶ διγύλα, καὶ πα-
 λῶν ἐπιτάτω τῶν σπανδῶν τῆ
 δόμῳ. μὴ δὲ ὢν καὶ μοι, πρὸς
 Ἀδωνιδῶν, ἀκῶσαι παμπό-
 νηρον αὐθροπον, ἀπᾶσαι κα-
 κία σὺν ῥοπον, ἡμέραν δυσφύ-
 μῳ καὶ ἀπαισίῳ ἡμῶς καὶ τὸς
 χαλῶς τῷ διεξιῶ ἐκρίπόμεθα,
 καὶ μάστιγι, ἢ ἰωθῶν ἰδοιμῶν
 αὐτὸς. ἡ δὲν ἢ τις βάκκαλον ἢ
 σὺν ἄλλοις ἰδοί, ὃ πῖθον, σὺ-
 λῶς βιῶν ᾧ οἰκίας, ὅτι πόδα
 φῶστροφα, καὶ ἐκπύρριχται,
 ἐκ ἀγαθὰς μακρονομῶν
 τὰς ἐκπύρριχτας ἐκείνας πρᾶ-
 ξις ἰδοί. αὐτῷ, ὡς πονηρῷ

τῷ

eunuchum afflexerit, aut simiam quoque egressus domo
 statim, conuertit pedem, & regreditur: ominans sibi baud
 quaquam prosperas dici illius res atque actiones fore,
 præ malo hoc primo & inauspicato omine. A principio

autem

puri, & perdit ingenij.
 Atque alius quidem e Co-
 thurnum quendam appel-
 labat, uitam illius compara-
 tione hac perstringens, ut
 inconstantem & ambiguo-
 am, perinde ut calciamenti
 genus hoc est. alius autem
 Lypæon, & quod conciones
 turbare solebat, oratorius
 multuosus existens. rursum
 alius Hebdomā, quod pero-
 inde ut pueri septimanis di-
 ebus solent, etiam ille in con-
 cionibus luderet & ride-
 ret, & seriū studiumq; ple-
 bis pro ludo ac ioco babe-
 ret. Ne dederis itaque &
 mihi, per Adonidem, com-
 parare hominem perditum
 & omni malicia innutri-
 tum, diei atro & inauspica-
 to. Nam gnōs & claudas
 ad dexterā declinamus, ac
 maxime si manē uideamus
 ipsos. Et si quis spadonē aut

πῶ πρώτῳ καὶ δυσήμῳ λιδο
 νισματι, ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν θύ-
 ραις καὶ ὑπὸ τῇ πρώτῃ θύρῳ, καὶ
 ἑωθεν τῇ ἀπαντῇ ἴσως εἰ τις
 ἴδῃ κίναδον καὶ ἀπόρρητα ποι-
 ῶντα καὶ πάσχοντα, ἐπίσημον
 ὑπὸ τῷ καὶ ἀπὸρρητότα, καὶ
 φονεὺ καὶ τῷ δόγματι τῷ ὄργῳ αὐ-
 τῶν δνομαζόμενον ἀπασιῶνα,
 γόντα, ἐπίσημον, ὁλοθρον, κύ-
 φονα, βαρῶθρον, καὶ φύνη. μήδ'
 εἰς αὐτὴν τῶν ἀπὸρρητῶν ἐμεί-
 ρα; ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος; ἐν αὐ-
 τῷ ἀρῶν γίνῃς, εἰ γὰρ τῶν αὐ-
 τῶν οἶδα τῶν σὺν, ὅς γε καὶ
 μέγα φρονῶν ἐπὶ τῷ μοι δο-
 καῖς, ὅτι καὶ ἀπὸλυνταί σοι ἡ
 δόξα τῶν ὄργων. ἀλλὰ πᾶσι
 δηλῶ εἰ, καὶ περιβόητος. εἰ γὰρ
 καὶ δόμοι χορηγίας, καὶ ἀρῶν
 σαιὸν μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πι-
 τὰ ὄρῃς; τοῖς πολίταις τοῖς
 σοῖς; (καὶ ἐν γὰρ ἀρχαῖς δι-
 καιον) ἀλλ' ἴσασιν ἰσθνοὶ τὰς
 πρώτας σὺ φράς, καὶ ὡς πα-
 ράδες σκαυτὸν τῷ ὁλοθρῷ
 καὶ σφραγιστῇ, συμπεριφθῇ

px.

nabula, & quo pacto tradideris te ipsum perditio illi mili-
 ti, & cum eo una turpissime ac flagitiosissime oberrave-

autem, & in foribus, & in
 primo egressu, & mane pri-
 mo totius anni, si quis uideat
 cinadum, & nefaria perpe-
 trantem pariter & patientem,
 notum ob hæc, et ener-
 uatum, & tantum non ipso
 nomine quæ agit, præ se fe-
 rentem, deceptorem, præsti-
 giatorem, periurū, pestem,
 catastam, barathrum: non
 effugiat, neque talem dici
 atro comparet? An uero tu
 talis non es? Haudquaquam
 negabis, si modò noui forti-
 tudinē tuam istam, qui cer-
 te & animum attollere ob
 hæc mihi uideris, uidelicet
 quod tibi gloria ista rerum
 tuarum non prorsum perit.
 Sed omnibus notus es, &
 passim celebris. Quod si au-
 tem etiam contrā ieris, &
 inficiaberis talē te esse, cui
 quæso credibilia ista dices?
 An ciuibz tuis? nam hinc
 ordiri æquum est. at no-
 runt illi prima tua incu-
 nacula, & quo pacto tradideris te ipsum perditio illi mili-
 ti, & cum eo una turpissime ac flagitiosissime oberrauis.

ρε πάντα ὑπεριτῶν, ἄχρι δὲ
 σε, τὸ τὸ λόγου τῆτο, ῥάνθ
 πολυσχιδῆς ὄργασάμενθ ,
 θῆξωσι. ἡμῶνα μέμνηται, ὡς
 τὸ εἶκος, ἃ πρὸς τὸ διάβου
 ἱναυσίου, τοῖς ὄρχηστῶς ὑ-
 ποκρινομένοι, καὶ σωτα-
 γματορῆς ἀξίῳ εἶναι, ἔδωκε
 γοῦν πρὸ σου αὐτὸν εἰσθλόν εἰς
 τὸ διάβου, ἔδωκε αὐτὸν ἡμῶν
 ὅ, τι τῶνα τῷ δράματι, ἀλ-
 λὰ σὺ νοσμήεις πάνυ, χρυσᾶς
 ἡμέρας ἔχων, καὶ ἔδωκε τὴν
 τραγικῶν, πρὸς τὴν ἡμῶν, οὐ-
 μέναι αὐτῶν παρὰ τοῦ
 διαβου, σφαιρῶν νομίζων,
 καὶ πρὶν ἀπὸ τῶν ἡμῶν τιμᾶ-
 μένθ πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ
 νῦν ῥήτωρ, καὶ σοφιστῆς, καὶ
 διὰ τῆτο, ὡς πᾶσι ποτε
 τὰ τοιῶντα ὑπὲρ σὺ ἡμῶν,
 τῆτο δὴ τὸ ἐκ τῆ τραγωδίας,
 οὐδὲν ἡμῶν ὄργων δοκᾶσι, δι-
 σῶς ὅ ὅπως ἢ πρὸ χειρὸς αὐ-
 πασιρ οὐδὲν τὸ, ἔκωνθ, ἢ τὸ
 τι, καὶ μετ' ἡμῶν. τοιγάρτοι
 talia de te illi, istud ex Tragœdia uidelicet, Et solem gemi-
 num, & duplices se ostendere Thebas putabunt: & in
 promptu atq; in ore tum omnibus statim notum illud erit:
 Hiccinne ille, qui tum? & quæ post illa sequuntur. Proinde

ris, omnia obsequens ac pe-
 tiens, donec te, iuxta pro-
 uerbum, pannum lacrimis
 detritum & confectum ex-
 trusit. Etiam illa memine-
 runt, ut est conseniancum,
 quæ in theatro adolescens
 egisti, quando saltatoribus
 ac mimis subseruiebas, &
 in ducendis ordinibus sca-
 choris quasi quidam dux es-
 se cupiebas. Quippe nemo
 ante te theatrum ingredie-
 batur, nemo ne nomen quo-
 dem fabulæ quod esset, re-
 nunciabat, sed tu ornate ad-
 modū, subligatis aureis cre-
 pidis, & indutus ueste ty-
 rannica, ante ceteros imo-
 mittebaris, qui beneuolenti-
 am à theatro postulares, co-
 ronam ferens, & cum plau-
 sura rediens, honore tandem
 ab ipsis affectus. At nunc
 orator es, & sophista: &
 ob hoc si audiāt aliquando

ἢ αὐτὸς οὐ ποιεῖν, ἐκ ἐπιβαί-
 οντες τὸ παράπαν, ὅδ' ὀπιχνο
 ῥαίης αὐτοῖς, ἀλλὰ φύγεις
 ἐκὼν παρίδαι· ἔτι χῆμα κα-
 κλῶν, ὅτι θόρξαι ἀργαλίῳ, ἀλλὰ
 καλλίστῳ καὶ μεγίστῳ τ' ἐν φοι-
 νίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλεγχέσθαι
 καὶ τοῖς ἀδελφοῖς καὶ μεμνημένοις
 τ' πάσαις ἐκείνων σωθῆναι, βρό-
 χος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι, καὶ τοι
 τί ταῦτα λεγῶ; τίνα γὰρ αὐτὸν
 διδάσκει σὺ; τί δ' αὖ αἰσχρὸν
 ἡγέσαιο τ' ὑστάτων; πωθῶν
 καὶ καὶ κτήματα ἀναί σοι με-
 γάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δὲ πνεῦμα
 ἐκείνο πυργίον, ὡς τ' ἔστι Κινω-
 πῶς πῖθον, τίῳ Διὸς αὐλῶν
 εἶναι πρὸς αὐτό. τὸς γὰρ δὴ πο-
 λίτας ὁδομῇ ὁδομῶς μεταπέ-
 σσας αὐτὸν, μὴ ὅχι τ' ἀπαύτων
 βδελυρώτατόν σε ἡγάδα, ὅντι
 δὲ κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει.
 τάχα δ' αὐτὸς ἄλλος τὸς ἐν
 τῇ Συρίᾳ προστάδοις ἐμοψό-
 φες, εἰ λόγοις μαδερ' πονηρῶν,
 μὴ δὲ ἐπαίτιον βιβιῶσθαι σοι.

Et ipse recte facis, qui o-
 mnino non ascendis ad illos
 neque in patriam crebro
 uentitas, sed fugis illam ul-
 tro: quanquam neque hys
 me malam, neque astate
 molestā nimis, sed pulcher-
 rimam et maximam omni-
 um in Phoenicia ciuitatum.
 Nam coargui, et cum ijs
 qui uetera illa sciunt ac me
 minerunt, conuersari, la-
 queus reuera tibi est. Sed
 quid ista frustra nugor?
 Quem enim tu unquam ue-
 ritus fueris? aut quid turpe
 putaueris eorum etiam quae
 extrema sunt? Audio autem
 et possessiones esse tibi a-
 pud illos magnas: nimirum
 miseram illam turriculam,
 cum qua Sinopenfis illius
 dolium collatum, Iouis atri-
 um uideri queat. Proinde ci-
 uibus quidem tuis haudqua-
 quam ullo modo persuade-
 ris, ut non omnium detestabilissimum te credant, et com-
 mune adeo totius ciuitatis dedecus. Fortassis autem et
 ceteri habitantes in Syria, eadem de te cum illis testabun-
 tur, si te dicis nihil mali aut reprehensione dignum fecisse.

ηγάλας, ὃ μὲν Ἀντιόχεια
 καὶ τοῦργον αὐτὸ ἔδωκε, ὅτι
 πρὸν Θαρσίου ἦκοντα ἱκάνειν
 νικασίαν ἀπαγαγόν, ἀλλὰ
 καὶ ἀναδράειν αὐτὰ, αἰσχρὸν
 ἴσως ἡμοί. πλὴν ἄλλα ἴσασί
 γι, καὶ μίμνυται οἱ τότε ὅ-
 μιν ἰδιστάμενοι, καὶ οἱ μὲν ἴς
 γόνυ συγκαθήμενον ἰδόντες,
 ἱκάνειν ᾧ ἦδ' αὖ, τι καὶ ποιεῖν
 τα, ἃ μὴ παντάπασιν ἰδιώ-
 σμων τις ἔ. ἀλλ' οἱ ἐν Αἰγύ-
 πτῳ ἴσως ἀγνοοῖσι, ὅτι μὲν
 τὸς ἐν Συρίᾳ θαυμαστὸς ἔβλεπε
 ἱκάνους ὑποδιξάμενοι φύ-
 γοντα, ἵφ' οἷς ἔπειτα, ὑπὸ τῶν
 ἡματιοκαπέλων διωκόμε-
 νον, παρ' ὧν ἰδιώταις πολυ-
 τιμῆς πριχμεν, ἱφόδια
 ἔχοντες. ἀλλ' ἐκ ἐλαττω σοὶ ἡ Α-
 λεξανδρεία συνώσκει, ὅδε μὰ
 Δὲ ἱερῶν δούτερον δὲ Ἀντιο-
 χίας λιμνῶν αὐτῶν. ἀλλ'
 ἔτι ἀπολασίαν γυμνασίαν, καὶ
 ὃ αἰσχρὴ γὰρ σοὶ ἱκάνειν ὁπρω-
 τίαν, καὶ τὸν μακρὸν ἰδὼν
 μῆτρον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀνά-
 λυτον

teruitas ista tua manifestior, & turpitudine flagitiorū infa-
 mior illic fuit, & nomen ob hac maius, et super omnia ca-

Nam mehercule Antiochias
 quidem etiam ipsum istud
 opus uidit, quando adole-
 scentem illum Tharsiu ueni-
 entem abduxisses. Sed &
 detegere ipsa inbonestum
 fortassis tibi fuerit. Verum
 tamen norunt & memine-
 runt illi qui tum adstabant
 uobis, atque aspiciebant te
 quidem in genu inclinatū,
 illum autem nosti quid facie-
 rentem quoque, nisi omnino
 perpetua rerum oblivione
 laboras. At in Aegypto illi
 fortassis non norunt te, qui
 te post praeciosa ista in Sy-
 ria certamina, fugienti in-
 de ob ea quae modò dixi, su-
 sceperunt, cum te uestiarj
 insequerentur, à quibus ue-
 stibus preciosis comparatis,
 uiaticum tum habebas. Sed
 non minus Alexandria quo-
 que conscia tibi est. Et per-
 louem haudquaquam poste-
 riorem eam Antiochia cen-
 seri decebat, nisi quòd pre-

λυπτὸν ἢ λυφαλί. ὡς μὲν
 οὐδ' αὖ ἐπίστυσει, ὁξάρ-
 τω γιγνόμενῳ μηδὲν τοιοῦ-
 τον ὁρῶσαδαι, καὶ βελ-
 οὺς αὖ κατέστη τειλανταῖς
 μιδοδότης αὐτὸν ἐν τοῖς ἀ-
 γίστοις Ρωμαίων· τοῦνομα δὲ
 αὐτὸ δώσας ἀποσιωπῆσαι
 μοι, καὶ ταῦτα, πρὸς πάν-
 τας ἀδελφάς ἐν λόγῳ. ἱκαν-
 οὐδ' οἶνω, τὰ μὲν ἀλλὰ,
 ὅποσα ἔτι ἐν τῇ σωμονσίᾳ
 τυλμηδίτῃ καὶ σοῦ, τί χρὴ
 λίσαι; ἀλλ' ὅτινα σὺ κατέ-
 λαβι τῷ μερακίῳ, τῷ οἰνοχόῳ,
 τοῦ οἰνοπίῳ ἐν γόνασι λέ-
 μενον, τί οἶα, ἐπίστυσε αὐ-
 τοῖς μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ τὸ
 ὁρῶν ὁρῶν; οὐκ, εἰ γὰρ μὴ πάν-
 τας αὖ τυφλὸς εἶ, ἀλλ' ἐ-
 δόλωσε τὸν γνώμενον, αὐτίκα
 ὁξείας τῆς οἰκίας, καὶ κα-
 θάρσιον γὰρ, ὡς φασί, πῶς οἶσιν
 αὐτὸν ἐπὶ τῇ σῇ ὁξείᾳ. Ἀχαιοί
 μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπε-
 πλαται τῶν σῶν ὁργῶν, καὶ οἱ
 ἄλλοι αὐτοῖς δόξαν, καὶ ὅτινα γὰρ

put adaptum. Unus tantū
 fuit qui crederet tibi inficiis
 cuncti, quod nihil tale com-
 misisses: ac postremus auxi-
 liator tibi fuit, is qui stipen-
 dium dabat, uir inter præci-
 puos Romanorum. Nomen
 autem ipsum permittes mi-
 hi ut taceam, & hoc apud
 omnes eos qui sciunt quem
 dicam. Ille igitur cætera qui
 dem quæcunque sustinuit in
 conuersatione illa à te per-
 petrata, quid attinet dicere?
 At uerò quando te depre-
 hendit in genibus adolescen-
 tuli pocillatoris Oenopionis
 iacentem, quid putas? credi-
 dit ne tibi talem te non esse,
 cum ipsum opus aspiceret?
 Haudquaquam opinor, nisi
 prorsus cæcus fuit: uerūm a-
 pertam uoluntatis atque a-
 nimi significationem dedit,
 cum te statim ex ædibus eie-
 cerit, & eas expiamentis
 quibusdam lustrauerit post
 exitum inde tuum. Nam A-

chaia quidem et Italia tota referta est operibus tuis, & ja-
 ma ea quæ ob illa cōsecuta est. et sanè gratulor tibi ob tam
 præclaram

τῆς δούλης. ὅτι πρὶς τὰς
 θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ε-
 φῆσιν υἱὸν πραττέμενον ἐπὶ
 σοῦ, ἡκῶν λίγω, ὅτι ἂν ἀνθι-
 γατρῶν, πῶς ἂν ἀνθιγούμαζον,
 αἱ τὰ πρῶτά σε ἤλυσαν. καὶ
 τοι καὶ ἐν ταῦτα καὶ τὸ πρὶς
 τὰς γυναικας προσέμαθον.
 οὐ πρὶς πόδα οὖν, τῷ τοιούτῳ,
 ἀπὶ μοι, ἀποφράδα ἰνομάζο-
 δαι; ἀλλὰ τί πρὶς Διὸς, καὶ
 φιλοῦσαι τῷ τέματι πρὸς τι
 ἀξιώσεις ἡμᾶς ἐκ' ἡκάνους
 τοῖς ὄρτοι; τότε γοῶν τὸ ὑ-
 βριστότατον ποιεῖς, καὶ μάλα
 στα, πρὶς οὐς ἡκιστα ἰχρῶν, καὶ
 τὰς ἡμιλίας, οἷς ἡκῶν ἡν
 κῶνα μὲν τὰ κακὰ τὸ σοῦ τέ-
 ματι, ἀπολαύειν, τὸ βάμβα-
 ρον τῶν ἰνομάτων, τὸ βραχὺ
 ἂν φωνῆς, τὸ ἡκῶν, τὸ ἡκῶ-
 κτην, τὸ πᾶν ἡμῶν, καὶ
 τὰ τοιαῦτα. φιλοῦσαι Διὶ οἷς
 πρὶς τοῖς μὴ γίνετο, ὅτι ἡκῶ-
 ξίκασι. ἀπὶ Διὸς μᾶλλον ὅ-
 ἰχθῶν φιλοῦσαι, ἡμῶν Διὸς
 γμα ἡκῶ, τὸ κινδυνεύμα καὶ
 ἄλγος

lorum auersor Hercules. Nam scutum potius aut uiperam
 osculari satius fuerit, quod in morsu ibi omne periculū
 omni

præclaram laudem. Quare
 ad eos qui mirantur ea que
 nūc Ephesi abs te geruntur,
 illud equidem dico quod uo-
 risimum est, quod mirum
 foret si non mirarentur, si
 prima illa tua opera nos-
 sent. Atqui nouum hic istud
 uidelicet cū mulieribus quo-
 que addidicisti. An non con-
 gruum igitur, dic mihi, fue-
 rit, hominē talem Apopbra-
 dem appellari? Sed quid,
 per Iouem? num etiam oscu-
 lari ore insuper uoluisti nos
 ob talia facta? Istud igitur
 contumeliosissime facis, &
 maxime erga eos quos mini-
 me decebat, sectatores tuos,
 quibus satis fuerat illa solū
 mala ab ore tuo percipere,
 uerborum uidelicet barba-
 riam, & uocis asperitatem,
 & indiscretam atque inor-
 dinatam enunciationem, et
 à Musis omnino alienam, et
 id genus alia: osculari autē
 etiā te supra hæc, absit, omnia

ἄλγος, καὶ ἰατρὸς ἀσκλη-
 θὰς ἐπέμυσεν, ἀπὸ ᾧ τὸ σφί-
 ληματος, καὶ τὸ ἰδιόανος, τίς αὖ
 τὸ ἰοροῖς τὸ βωμοῖς προσέλοι;
 τίς δ' αὖ θύας ἐπακύνειεν ἐτι
 δυχόμενος; πόσων περὶ βαντι-
 ρίων, πόσων ποταμῶν δᾶ; καὶ
 τοιούτων αὐτὸς ὢν, κατιγίλας
 τῶν ἄλλων ἐπ' ἐνόημασι καὶ ῥήμα-
 σιν ὄργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦ-
 τα ὄργαζέμενος. καὶ τοι ἐγὼ
 μὴ ἀποφράδα μὴ εἰδώς, ἵσχυο-
 νόμῳ αὖ μάλλον, ἔχ' ὅπως ἀ-
 πὼρ ἀρνηθῆλω αὖ. οἱ γὰρ ἔδᾶς
 ἔτι καὶ σάτοι ὁμῶν, βρωμολόγους
 λίγοντας, καὶ ῥοπομαδλύτας,
 καὶ ῥησιμετρῶν, καὶ Ἀθλιῶν,
 τὸ Ἀθλιῶν ἰδιθυμῶν, καὶ αὐτο-
 κρατῶν καὶ σφραδικίσαν, καὶ
 χαροβλημάδας, κακῶν κακῶς
 οἱ ὁ λόγοι. Εὐμῆς ἐπιβίβισ-
 ον αὐτοῖς λόγοις. πού γ' αὖ-
 τα τῶν βιβλίων δύρισκες;
 ἐν γυνίᾳ πᾶτάχα τῶν λαλι-
 μων τιτὸς ποιητῶν κατοργου-
 γμελῶν, εὐρώτων καὶ ἀραχνίων
 μετὰ, ἔπου ἐκ τῶν Φιλανίδος

omnis dolor, & medicus
 accersitus facile illum depu-
 lerit: à tuo autem osculo,
 & ueneno isto, quis quaeso
 uel ad sacra uel ad aras ac-
 cederet? Quis autem deus
 exaudiret etiam precan-
 tem? quàm multæ lustratio-
 nibus, multaq; fluminibus
 opus foret? At talis ipse cum
 sis, derides alios ob nomina
 ac uerba, cum tu interim fa-
 cinora talia ac tanta perpe-
 trare soleas. Atqui ego qui
 dem si Apophradis uocabu-
 lum ignorarem, erubescere
 potius: nedum si dixis-
 sem, inficias irem. Te uero
 nemo nostrum accusauit ad-
 huc, quod βρωμολόγας dixe-
 ris, & ῥοπομαδλύτας, &
 ῥησιμετρῶν, & Ἀθλιῶν, pro
 Athenas desidero, & αὐτο-
 κρατῶν, & σφραδικίσαν, et
 χαροβλημάδας. Malū te ma-
 le perdat Mercurius Logio-
 us, unā cum ipsis uerbis. Vo-

quos

δειλῶν, ὡς διὰ χειρὸς ἔχεις,
 σοῦ μὲν τοι, καὶ τοῦ σοῦ θά-
 ματος ἄξια. ἐπεὶ δὲ τοῦ θά-
 ματος ἐμνήδην, τί φαίης
 αὖ, εἰ σὶ ἢ γλῶττι ἄς δικά-
 σῃμεν προκαλισαμένη (βῶ-
 μιν γὰρ οὕτως) ἀδινύμα-
 πος, ἢ τὸ μετρίωτατον, θ-
 βριως δεινός; λέγουσα· ἐγώ
 σι, ὦ ἀχαρίσι, πίνετα καὶ ἀ-
 πορον παραλαβῶσα, καὶ βίου
 διόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν
 τοῖς διάφοις δουλοποιμαῖν ἐ-
 ποίησα, νῦν δὲ Νινον, νῦν δὲ
 Μετιόχον, ἔτα μετὰ μικρὸν
 Ἀχιλλίᾳ τιθάσας· μετὰ ταῦτα
 δὲ, πᾶδας συλλαβίσαν διδά-
 σκουσαν μακρῷ χρόνῳ ἰδοῦσιν.
 ἔστι δὲ καὶ τὸς ἄλλοις τέ-
 τας λόγους ὑπεκρινόμενον,
 σοφιστῶν εἶναι δοκῆν ἐποίη-
 σα, καὶ πῶς μηδὲν προσέ-
 κουσας δόξαν περὶ ἑαυτῆς. τί
 τοίνυν τιληκοῦτον ἔχω ἐγὼ κα-
 λῶν τοιούτῃ με διατίθης, καὶ
 ὠδὴτάτης ὠδὴτάγματα αἰ-
 σχίσας, καὶ ὑπεργίας κατα-
 πύπτου; οὐχ ἰκανά μοι τὰ
 ἐκτὸς ἐμὲ τραχέας, καὶ iniungis mibi mandata quædā
 turpissima, et ministeria execratione digna? Non satis mibi

quos in manibus crebro ba-
 bes: ueruntamen te aique u-
 re tuo digna. Quia autem o-
 ris mentionem feci, quid di-
 ceres quæso si te in ius uoca-
 ret lingua? Fingamus enim
 hoc pacto, ut te iniuria, aut
 quod modestius paulo foret,
 contumeliæ accusaret, uia di-
 cens: Ego te, ingratisime,
 pauperem atque inopem su-
 scepi, et uictu quoque
 carentem, principid quidem
 in theatris celebrem feci;
 nunc quidem Ninum, nunc
 autem Metiochum, deinde
 paulo post Achillem quo-
 que exhibens. Post hac au-
 tem docentem pueros syl-
 las necesse, longo tempore
 alui. Iam autem ego alienas
 istas orationes uelut in sce-
 na exhibentem, sopbistam
 uideri feci, eamq; gloriam
 tibi, quàm minimè conuenie-
 bat, adaptaui. Quid igitur
 tantum habes quod imputa-
 re mibi possis, ob quod aded

ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ὅρτα, ψεύδεται
 καὶ ἐπαρνεῖται, καὶ τὰς τοσού-
 τας ὕβρεις καὶ λήρεις διασπλῆν,
 μᾶλλον ἢ τὸν βύρβορον τῶν λή-
 γων ἐκείνων ἐμῇ; ἀλλ' οὐ-
 δὲ νυντὸς τίω κακοδαίμονα
 σπλῆν ἄγειν ἵπτε, ἀλλὰ μόνον
 σοὶ πάντα ποιῶ, καὶ πατῶ-
 μαι, καὶ μένομαι, καὶ αὐτὶ
 γλώσσῃς, ἵσα καὶ χειρὶ χρῶ-
 δαι δάγνυμαι, καὶ ὡσπὺρ
 ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ὑδικαλύ-
 ζεις τοσούτοις κακοῖς. λαλῶ
 μοι ὅργον ὅτι μόνον, τὰ δὲ
 τοιαῦτα ποιῶ καὶ πάσχειν,
 ἄλλοις μίσησι προσέτανται·
 ὡς ὄφθαλμοί καὶ τοῖς, ὡσπὺρ
 τίω τῇ φιλομῆλῃς, ἐκ τιμῶν.
 μακαριώτερον γοῦν μοι αἱ
 γλώτται τῶν τὰ τίνα κατι-
 ληλοπότων, πρὸς θεῶν, ἢν λή-
 γη ταῦτα καὶ γλώτται, ἰδίᾳ αὐ-
 τῇ φωνῇ λαβύσσει, καὶ τὸ πῶς
 σωήγορον ἐπικαλεσαμένην
 πρὸς αὐτὴν ἀποκρίναι αὐτῇ; ἐκεί-
 να δεικνύει, ἃ καὶ πρὸς τὸν
 Γλαῦκον ἐναγχεῖ ἑρπυλῇ
 σοι, ἐπιπαραγμένην ἥδη τῷ
 ἔργῳ

Glaucum nuper abs te dicta sunt, cum ille te ob opus iam
 actum

sunt ea quæ per diem fiunt ope-
 ra nefaria, mentiri puta, et
 peierare, et tot nugis at-
 que ineptias exhaurire: imò
 uerò cœnum uerborum isto
 rum euomere: sed neque no-
 tum me miseram ocium duce-
 re sinis, sed sola ego omnia
 tibi facio, et proculcor, et
 contaminor: ac lingua per-
 inde ut manu uitæ decreuisti,
 et quemadmodum alienam
 contumelia afficis me, tan-
 tumque malis obruis. Loqui,
 meum opus solum est: talia
 autem facere ac pati, quæ
 tu cogis, alijs partibus iniun-
 ctum est. Quare utinam et
 me aliquis, ceu philomela il-
 lam, excuisset. Nam mihi
 beatiores illorum linguæ ui-
 dentur, qui liberos suos de-
 uorauerunt. Huiusmodi, per
 Deos, igitur si lingua dice-
 ret, propria aliqua assum-
 pta sibi uoce, ac barba tua
 uelut patrona aduocata,
 quid quaeso responderes i-
 psi? Illa scilicet quæ et ad

ἄργῳ αὐτιώμενον, ὡς ἂν τις
 πρὶν ἐνδοξῇ ἐν βραχὺ, καὶ
 γνώριμῳ ἅπασιν γιγνέσθαι.
 πόθεν αὖ οὕτω περιόησιν ἐν
 τοῖς λόγοις γηγόμενον; ἀ-
 γαπτεῖν δὲ, ἐπισκοπῶν ἑλπι-
 νὸν καὶ δυναστὴν εἶναι, ἀ-
 τα καταριθμήσασιν αὐτὴν τὰς
 πολλὰς σου προσουχίας, ἐ-
 πίστας κατὰ ἔθνη προσέλα-
 φας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι πῶ-
 ῖς ἀποφράδα ἐλυσσάμενος
 αἰκνύσας, ἐπ' ἑκάστοις δὲ τοῖς
 δυνάμοσιν οὐχ ὑγανάκτας.
 ἐν Συρίᾳ μὲν ροδολάφην
 ἑλενάδας, ἐφ' ᾗ δὲ, καὶ πῶ-
 ῖς Ἀβλωῶν, αἰσχυρόματι διπ-
 γῆσαι, ὥς τι γὰρ ἐμὴ,
 ἁσπερ ἐστὶ ἔστω, ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ φραγμὸς ἐς τὰς Ἀ-
 καδύδας τῶ πάγοντι οἶμαι, ὅ-
 τι ἐνυπὶ μεταξὺ, ἐστὶ γὰρ ἑ-
 ξυρδὸν αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 σινάχην· πρόσθεν τῶντι μὲν
 πρὸ γούφου ἀποπνεύου-
 σι, καὶ τὴν τινὲς τῶν ῥιπιδίων
 ἐν τῷ

actum accusaret, quod ob
 hoc celebris brevi tempore
 & notus omnibus factus
 esses. Vnde ergo ita cele-
 bris? ob orationes ne reddi-
 tus? At sufficit quomodo-
 que clarum ac celebrem ef-
 se, deinde connumerare ip-
 si multas istas appellatio-
 nes, quas passim apud vari-
 as gentes adeptus es. Quo
 magis etiā miror quod cum
 Apophradem audieris, e-
 gre tantopere tuleris, ob id
 la autem nomina nihil in-
 digneris. Nam in Syria qui-
 dem Rhododaphne voca-
 tus es: quamobrem autem,
 ita me Minerva amet, enu-
 besco dicere. quare quantum
 quidem in me est, obscurum
 etiam maneat. In Palesti-
 na autem, sepis nomine, ob
 barbæ opinor spinositate,
 quoniam inter opus punge-
 re solebat. adhuc enim tou-
 debas ipsam. In Aegypto
 uero angina dictus es: quod per se manifestum est. Nam aiunt
 te propemodum suffocatum esse, cū in nauis quendam craso-
 fiorem ex ijs qui in onerarijs atque maioribus nauibus sunt,
 inci-

ἐντυχόντα, ὃς ἐμπιστῶν, ἀπὸ
φραξί σοι τὸ τίμα'. Αθηνῶσι
μὲν γὰρ βέλτιστοι, αἰνυματῶ
δὲ δέειν, ἀλλὰ γράμματι
ἐνὸς προδίκου τιμήσαντες σι,
Ατίμαρχον ὠνόμαζον· ἴδαι γὰρ
ἡλικίαν σου τι πορτίδοτον προ
σῶναί σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δέ, βα
βαί, ἡρωικὸν ἱκᾶνο ἐπικλήθει;
ὁ Κύκλωψ, ἰπαδὸ ποτι καὶ πρὸς
ἀρχαίαν διασκονῶν, παρ' αὐ
τὰ τὰ ἑ' ὀμύρῃ βαψώδισαι,
καὶ σὺ τίνω αἰσχυρρίαν ἐπὶ θύ
μισας. καὶ αὐτὸς μὲν ἱκᾶτο
μυθῶν ἦδαι, ἡλικίαν ἔχον
ἐν τῇ χειρὶ, βενκτιῶν πολύφρο
μῶ· νικαίᾳς ἢ παύμιδῶ, ἡρ
θὸν ἔχον τὸν μοχλόν, σὺ μάλα
ἠπονημένον, ἡδὲ σὶ ὀδυσσῶς
τις ἱκᾶς, ὡς ἱκᾶν τὸν ἰ
φθαλμόν.

Καὶ πάλιν ἡμάρτι παρὰ ἢ οὐ
ἰράπειτ' ἔγχε',
Αἰχμὴ δ' ἐβλήθη παρὰ νεία
τον ἀνδροῦνα.

Καὶ γὰρ ἴδαι ἄτοπον, ἡμάρτι
λίγον.

Quem tamen haud tenigit, iuxtaq; elabitur hasta,

Et ferit extremum vibrata cuspide mentum.

Neque enim absurdum aut ineptum puto fuerit, cum de te

Et r uerbis

incidisses: qui tibi postquam
imposuisset, etiam ipsum os
obturavit. Nam Athenien
ses quidem, optimi illi, ob
scurius nomen nullum dede
re tibi, sed literæ unius appo
sitione te honorantes, Ati
marchum appellarunt. De
cebat enim et illud affecta
tum ac nouum habere te. In
Italia autē, papæ, heroicū
illud, Cyclops uocatus es,
quod aliquando etiam adue
terem ornatum ac modum
illum, iuxta ipsa Homeri po
emata, uersibus peragere tu
quoque turpitudinem illam
affectasses. Ac ipse quidem
iacuisti ebrius iam, mulctra
le habens in manu, Polyphē
mus uidelicet coire gestiensi
adolescens autem mercede
conductus, rectum habens
uectem, probe admodum ac
cutum, quasi Ulysses quidā
te inuadebat, excussurum ui
delicet oculum:

λίσσονται ψυχρολογῶν. σὺ δὲ ἰ-
 κύκλω, ἀναπιάσας το σό-
 μα, καὶ ὡς ἐνι, πλατύτατον
 λιχηνὸς, ἐνάχῃ τυφλῶ μιν
 ἅπ' αὐτῷ τῶν γυνάθεον. μᾶλλον
 δὲ, ὅσπορ ἢ Χάρυβδις αὐτοῖς
 παύσεις, καὶ πεδελίους καὶ ἰσίοις,
 δλον ξητῶν καταπιῶν τ' οὐ-
 τιμ. καὶ ταῦτα ἰώρων καὶ ἄλλαι
 παρόντες ἐτάσσει τῶν ὕψι
 γαίαν μία λῶ ἀπολογία, ἢ μέ-
 θε, καὶ ἰς τ' ἀκράτορ ἰνέφουγες.
 τοῖσιν δὲ καὶ τισὲς τοῖς ἐνέ-
 μασι πλατῶν, αἰσχυρὴ τῶν ἀ-
 ποφράδας: πρὸς θινῶν εἰπὶ μοι,
 τί πάσχεις, ἰπειδὴν καὶ κῆρυνα
 λίσσονται οἱ πολλοὶ, Δόξιας
 ζαυσι, καὶ φοινικίαν; ἀφ' αὐ-
 καὶ ταῦτα, ὅσπορ τῶν ἀποφρά-
 δα ἀγνοῖς καὶ οἱ τάχα περ
 ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν: ἢ
 ταῦτα μὲν διὰ τὸ σὺν ῥοφον
 οἶδα, τῶν ἀποφράδα δὲ, ὡς ἀ-
 γνῶτα, μόνω ἀτιμάσεις, καὶ
 ἀποκλάσεις τῷ καταλόγῳ τῶν
 δνομάτων: τοῖσιν γὰρ ἢ μιμνήσ-
 ῃ μιν τινες τὰς δίκας, ἀλλὰ
 An hæc quidem ut consue-
 ta familiaria nosti: Apophradem
 aut ut solam ignotā improbas, & a catalogo uerborū mo-
 rū excludis? Proinde nō indignas pœnas nobis exoluis, sed
 etiam

uerba faciamus, frigidiore
 quoque paulo hæc dicere.
 Tu uerò Cyclops ille, didu-
 cto ore, & quàm latissime
 licebat, bians, sustinebas ab
 illo tum occacari tibi ma-
 xillam. Imò uerò quemad-
 modum Charybdīs quere-
 bas unā cum ipsis nauis &
 clauis & uelis totum illum
 absorbere Viin, h sine No-
 minem. Atque hæc tuum affi-
 ciebant etiam ceteri qui a-
 derant. Deinde postero die
 una ea tibi defensio erat, e-
 brietas, & ad merum cono-
 fugiebas. His igitur ac tali-
 bus nominibus opulentum cū
 sis, pudore afficeris erga A-
 pophradem. Per deos itaq;
 dic mihi, quo pacto afficeris
 cum illa quoque dicunt ple-
 riq; ἰλιθιάσαι & κριταί-
 ζαι: num igitur et hæc pe-
 inde tu Apophradem igno-
 ras, & existimas fortassis
 etiam laudari te ab ipsi

μείχρη καὶ ἐν γυναικωνίτιδι. ὅ-
 πορὶ δὲ αὐτῇ. πρὸς ἡμῶν γὰρ, ἰ-
 παλὸν τινα γάμον ἐν Κυζικῇ
 μνησθῆναι ἐτόλμηςας, ὡς μάλα
 ἐκπιπυσμένῃ πάντῃ ὁ βελτί-
 στηκέναι γυνῇ, ἐν αὐτῇ προσέ-
 μνω, ἴφκ, ἀνδρα, καὶ αὐτὴν ἀν-
 δρὸς δειμήσορ. ἔτα ἐν τοῖς-
 τοῖς ὄντι σοι ὀνομάτων μέλας,
 καὶ γιγῆς, καὶ τῶν ἄλλων κα-
 ταπύσας· ἀκότως· ἔγδ' αὖ ἄ-
 παρτοῦ ὁμοῖά σοι λίγαρ δύ-
 ναμίθῃ. πῶς γὰρ τίς οὕτως ἐν
 λόγοις μεγαλότολμῃ, ὡς ὅτι
 μὴ τὸς ῥῆς μοιχῆς, αὐτὴ ἐξί-
 φρε βίαιαναι αὐτῶν. τὸν δὲ
 Θεοπομπορ, ὡς τῷ Τρικάρ-
 νῳ κρινόντα φάναι, βίγλω-
 χενι λόγῳ καθηρηνύσαι αὐτὸν
 τὰς πρὸς ἡμῶν πόλεις· καὶ
 πάλιν, ἐκβίαιανῶσαι αὐτὸν
 τῶν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κόρυβρον
 ἐν τοῖς λόγοις. πρὸς ἡμῶν γὰρ καὶ
 λύχνον ἄψας, ἐξέτερος ἀδελφόν
 νεινα, οἶμαι, ἀποδολότα· καὶ
 ἑλλὰς μυθία, ὡς ὅτι μινυῖσαι
 ἔξισον, ὅ μόνος ἐκέναι, ἵπρ' οἱ
 τ' αὐτοῖς ἀντὶ ὅτι lucerna accensa quærebas fratrem quen-
 lam, ni fallor, mortuum, ὅ alia infinita, quorum ne men-
 tionem quidem facere dignū est, excepto solo illo, quod qui

etiam muliebri consortio,
 et ad Gynæcæa usque no-
 tues. Nuperrimè igitur cū
 nuptiis quasdā Cyzici am-
 bire ausus esses, probè admo-
 dum explorata omnia ha-
 bens optima illa mulier re-
 spondit: Haudquaquam, in-
 quiens, uirum cum accepe-
 ro, qui ipse quoque uiro indi-
 get. Et tamen in talibus re-
 bus cōstituto tibi, adhuc uer-
 borum cura est, et rides cō-
 spuisque ceteros. Meritò sa-
 nè. Neque omnes similia ti-
 bi dicere possumus. Vnde e-
 nim, aut quis adeò in uerbis
 audax foret, ut contra tres
 adulteros pro gladio triden-
 tem postulet? De Theopom-
 po autem ob Tricarantum
 in iudicio agēte, dicat tricu-
 spide oratione ipsum confe-
 cisse ciuitates præstatiores.
 Et rursus tridente interfe-
 cisse ipsum Græciam: et ef-
 se Cerberū in oratione. Nā

ἀκίστατος ἀπινυμένους.
 πλῆσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πίνε
 τὸ ὕσαν ἰχθροί, ἅτα μεταξὺ
 πόρε τ' ὡς πλοῖα λίγων, ἀπί-
 κτευσεν, ἴφες, δάτορον τ' πι-
 νύτων. γιλασάντων δὲ, ὡς τὸ
 ἀκός, τ' παρόντων, ἰπανορβή-
 μων. ὅθ' οὐ, καὶ αὐατιθμια
 τ' τὸ διημαρτημένον, οὐ-
 μνησεν, ἴφες, ἀλλὰ ἄτρον αὐ-
 τῶν ἀπίκτευσεν. ἰὼ τὰ ἀφ-
 χαῖα, τὸ βρωμ μύλων, καὶ τὸ
 αὐλωμῖα, καὶ τὸ πῖταμαι, καὶ
 τὸ ἰκχύειν, καὶ ἴσα ἄλλα ἱα-
 λὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἱπαιθεῖ. ἂ
 καὶ γὰρ ἴσα τ' ὡς νῆας ἱπαιθεῖ.
 τ' πωῖας, Ἀδράστια φίλε,
 ἐκ αὐτῇ ἐνεδίσσεται. συγ-
 γνησὶ γὰρ, ἢ τις λιμὴ πωῖας
 μῆνις, παρακαταθήκας παρ
 αὐτοῖς πολὺ λαβὼν, αἴα ἐπὶ
 ὄρησεν, ἢ μὴ μὴ παραλιφέ-
 ναι, ἢ ἢ τις αὐασιχῶντος αὐ-
 τῷ, μᾶλλον ἢ προσαιτῶ, καὶ λα-
 πεδυνῶ, καὶ τιλυνῶ, ἢ δὴ λίγων
 ταῦτα. φρόν. γὰρ ἰδὲς, ὅς
 ἀπαντ' ἀμύνεται πῶς ἀ-
 πείριαν. ἱπαιθεῖ δὲ ἐκίτι φορη-
 τῶν,

do depellere inopiam. Sed illud intolerabile tandem, pau-
 per

audierunt, memorie retulē-
 re. Diues quidam opinor,
 & duo pauperes crani-
 ter se inimici: postea de diui-
 te loquens, occidit, inquit,
 δάτορον τῶν πινύτων. Rides
 tibi autem, ut par erat, ἴς
 qui tum aderant, corrigens
 uidelicet tu, & id quod er-
 ratum erat, restituens: Haud
 quaquam, subijcis, sed αὐτο-
 ρον αὐτῶν occidit. Omīto
 antiqua illa: puta βρωμ μω-
 νοῖν, & αὐλωμῖα, & πῖτα-
 μαι, & ἰκχύειν, & quae a-
 lia praeclara in orationibus
 tuis effulgent. Nam quae pau-
 pertatis caussa facis, ὁ χεῖρα
 Adrastia, nemini expro-
 brauero. Ignoscendum enim,
 si quis fame coactus, deposi-
 to à ciue accepto, deierat
 se illud haud quaquam acco-
 pisse: aut si quis impudenter
 postulat, imò uerò mendicat
 & furatur, & publicano-
 rum more rapit: haud equi-
 dem ista dico. Neque enim
 inuidia ulla est quoquo mo-
 do

τὸν, ὡς οὐτὶς αὐτὰ, ἵς μὲνας
 τὰς τοιαύτας ἰδὼν, ἐκχῶν
 τὰ ἐν τῇ αὐτοσχωτίας περιγι-
 γνόμενα. πάλιν ἂν γίγῃ καὶ πα-
 ρίσαι μοι δώσεις πάνυ ἀτάκτως
 ὑπὸ τοῦ πεπραγμένου, ὅτι τῇ
 Τισίᾳ τὴν τέχνην ὁἶδα, ὡς τὸ
 Διοκρίανου ὄργον αὐτὸς ἐ-
 ποίησας, θάρπασας τῷ αὐτῷ
 τὴν ἐκείνου προσβίτου χρυσὸς ἔ-
 κκοῦτα. ὃ δὲ διὰ τῇ Τισίᾳ, αὐ-
 τῇ βιβλίᾳ, περὶ τὴν κῆρ καὶ
 πλῆθος δέξιται, ὑποσφί-
 σις. πολλὰ ἐτι ἔχω ἐν ἑμῇ,
 τὰ μὲν ἄλλα ἐκ τῶν ἀφῆμι σοι,
 ἐκ τῶν δὲ μόνον προσέλω. πρῶ-
 τει μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ
 μὴ παύσω τοὺς τοιαύτας ἐκ
 τῇ παροινίᾳ, ἐκ τῶν δὲ μὴ κί-
 ῃ παρῇ. ὃ γὰρ ὅσοι, ὑπὸ τῶν αὐ-
 τῶν ἑστῶν τὸς ταῦτα διατι-
 θέντας καλῶν, καὶ φιλοτησίας
 προπίνων, καὶ ὅσων τῇ αὐτῇ ἁ-
 πτῶσαι. ἀλλὰ μὴ ἵκῃσι ἐγώ,
 τὸ ὑπὸ τοῖς λόγοις φιλώματα,
 καὶ ταῦτα, πρὸς τὸς ὅτι πολλὰ
 καὶ ἀποφράδα σοι ὄργασαμί-
 νους τὸ γόμα. ὑποπαύσῃ
 ἡμεῖς illud, ob uerba uidelicet oscularidq; cum ijs qui tibi non
 multo ante apophradem ipsum os effecere. Ac postquam

per cum sis, in solas huius-
 modi uoluptates omnia ea
 profundere, quæ per impu-
 dētiā istam acquiris. Nisi
 si quid utique etiam lauda-
 re mihi concesseris admodū
 urbanē abs te factū, quan-
 do cum Tisia artem noris,
 bis Coracis opus ipse peregi-
 sti, subreptis stulti illius senis
 triginta aureis. Ille autem
 propter Tisiam pro libro
 septingentis & quinquā-
 ginta drachmas exoluit, de-
 ceptus uidelicet. Multa ad-
 huc alia possem dicere, sed
 tamen cætera quidem uolēs
 remitto tibi: illud autem so-
 lum adhuc uerbis addam.
 Age ista quidem fac ut tibi
 lubet, neue desieris huiusmo-
 di in te ipse debacchari: ab
 illo autem caue. Non enim
 piū aut fas est, eandē Ve-
 stem, eos qui talia commit-
 tunt, inuocare, & amicitia-
 m præbiberē, eademq;
 obsonia attingere. Sed ne-

ἀπαξ φιλικῶς παρανίσσι
 ως ἑρξάμενος, ἡ ἀκῆνα, αἱ δὲ
 κᾶ, ἀφίλι, τὸ μὲν χρῆσθαι
 πᾶς πολὺς, καὶ τὸ πειτῶσαι
 μόνον ἀκῆνα. αἱ μὲν γὰρ νόσ-
 τος ἐπάγει, ἅπαν τὸ σῶμα βί-
 ραποσύνην. αἱ δὲ μηδὲν νο-
 σῶν τοιῶτον, τί σοι βέλτε κα-
 θαρὰ καὶ λᾶα καὶ ἡλιδοπρᾶ ὄργα
 ζῆσαι, ἢ μηδὲ ἑρᾶσαι θέμις;
 ἐκᾶνέ σοι μόνον σφῶν, αἱ πο-
 λιαὶ, καὶ τὸ μηκέτι μιλαίνεσθαι
 ὡς προκαλύμμα εἶναι τῷ βδελυ-
 ρίας. φάσκει δὲ αὐτὸ πρὸς Διὸς
 ἡμῶν τέττω, καὶ μάλιστα τῷ πόσο
 γινῶσκει αὐτῷ, μηδὲ μίχυναι ἔτι,
 μηδὲ ὑβρίσκει, αἱ ἣ μὴ, ἐν νυκτί
 γινῶσκει, καὶ σὺ σπῶν τὸ ἥ μὲν ἑμί-
 ραν ἀπαγε, κομιθεὶς ἄγριον, καὶ
 θηριώδες. ἑρᾶς ὡς ἀμεινον ὧν
 σοι, ἀκίνετον πλὴν Καμαρίναν
 ἔχειν, μηδὲ καταγελεῖν τὸ ἀπο-
 φράδος, ὃ σοι ἀποφράδα τὸν
 βίον ἰλασθῆναι, ὃ ἔτι πρὸς

Διὶ

semel admonitionem amica
 exorsi sumus, etiam illa, si ui-
 detur, abs te amoue, unguen-
 to puta canos istos inunge-
 re, & pice sola illa qua scis
 uelli. Nam si morbus quidē
 aliquis urgeret, totum cor-
 pus curandum foret: nunc
 autem cum nihil egrotus tu
 huiusmodi, quid attinet
 pura ac leuia & glabra illa
 tibi reddi, quæ ne affici qui-
 dem fas erat? Illud tibi unū
 relictum est, qui doctrinam
 ac sapientiam præ te feras,
 cani uidelicet, & non am-
 plius nigricare. Id tanquam
 operculum quoddam mali-
 cia ac detestabilitatis istius
 sit. Proinde parce ipsis per-
 louem, cum in hoc, tum ma-
 xime in barba ipsa, neque
 polluis hanc amplius, neque
 contumelia afficias: aut si
 prorsus hoc nequeas, noce

saltem, & in tenebris interdiu aut apage. est enim omnino
 ferum, ac bestiale. Vidēsne quanto satius fuerat tibi! Cama-
 rinam immotam relinquere, neq; Apophradem deridere,
 quæ tibi Apophradem & atram totam uitam reddiderit?
 An etiam amplius aliquid desideras? Nam quod ad me ato-
 tinet,

Δὲ τίς, ὡς τό γε ἱμῶν οὐ
 ποτ' ὑλάσει. ἔδωκε γοῶν
 εἶδα, ὡς ἑλλω τῶν ἐπισπά-
 σον, δῶκε ὃ παπάλωμα καὶ
 λίναιδ', ἐπεπλάσαν, εἰ τις
 αὐτὴρ δακρύς, καὶ τότε δὲ τὸ
 ἀρχαῖον μιλᾶμπιγ', ἀριμὸν
 μόνον εἰς οἱ ἀποβλήσει. ἴσως
 ἔδωκε καὶ ταῦτα γιγᾶσι, τὸ πα-
 πάλωμα καὶ τὸ λίναιδ', ὅσ-
 σον τινὰ ἀνιγμάτα, καὶ γρί-
 φος ἀκρόσας· ἄγνωστα γὰρ σοι
 τῶν σὺν ὄργων τὰ ὀνόματα.
 ὥστε ὦρα ἔδωκε καὶ ταῦτα συκο-
 φαντήν, εἰ μὴ τριπλὴ καὶ τε-
 τραπλὴ σοι ὃ ἀπεφρὰς ἐκτίτε-
 κεν. αἰτιῶ δ' οὐδ' οἰαυτήν ἐπὶ
 πᾶσιν· ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐρι-
 πίδης λίγην ἔδωκε, Ἀχαλίο-
 νων τεμάτων, καὶ Ἀφροσύ-
 νης καὶ αὐτομίας τὸ τέλ', ὀ-
 τυχία γίγνεται.

tinet, nunquam quicquam
 deficiam. Nondum igitur
 scis quod totum attraxisti ti-
 bi plaustrum, cum conuenie-
 ret, ὁ παπάλωμα (id est o-
 mnifariam scelerate) atque
 cinæde, uereri te si quis ho-
 mo hirsutus, & iuxta anti-
 quum illud, Melampygos,
 acerbe solum intueretur te.
 Fortassis iam hæc quoque
 ridebis, παπάλωμα quod dixi,
 & cinædum, perinde ut
 ænigmata quædam & gri-
 phos audiens. Ignota enim
 tibi sunt tuorum operum no-
 mina. Quare licet tibi iam
 etiam hæc cauillari, nisi tibi
 tripla atque etiam quadru-
 pla Apophras id parta est.
 Accuses autem teipsum ob
 hæc omnia, licet. Nam ut

præclarus ille Euripides dicere solitus fuit: Oris

indomiti, & stulticiæ & iniquita-

tis finis, infelicitas esse

consuevit.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Apophradis nomen.) Apophradis uocabulum in usu esse. Menichus enim Comicus fabulam cōscripsit, cui titulus est *αποφρας*, id est, dies inauspicatus. *Αποφράδης ἡμερα*, id est nefasti dies. Olim uocabantur inauspicati, & quibus publica non licebat agere: unde receptum, ut homines execrandos & abominandæ maliciæ *αποφραδας* appellarent, teste uersiculo:

ανθρωπος & αποφρας, & βλιπωραπισιας:

Homo nefastus, & ore perfidum tuens.

Eadem est autem Græcæ uocis etymologia, quæ Latinæ, *αλατοφραζω*: quodd hanc dictionem *αποφρας* perinde ac barbaram usurpasse Lucianus notatus est à quodam, quam uel hoc uno argumento *ἡλιωκοτάτην* probare possemus, quodd eam Plato *νομῶν* in ore habuerit. Item Plutarchus & Dionysius Halicarnas. b Ala comprehendisse.) Archilochus poeta Iambographus, & ad maledicendum egregiè instructus, ad hunc modum respondisse fertur cuidam, à quo fuerat conuicio prouocatus: *τί τί γὰρ πέρου σιωπῆλιφας*: id est, cicadæ ala corripuisti, & me minime ex usu tuo prouocasti. Est autem huius insecti mira quædam & prodigiosa loquacitas, maxime effervescente sole. Ergo quemadmodum si cicadæ naturâ garrulam ala prehendas, clarius obstrepit, ita si poetico homini præbeas simultatis occasionem, non modò non tacebit, sed clarius obstrepet, & omne bilem chartis illinet atris. Proinde Platonem aiunt admonuisse, ne quis hominem poetam sibi faceret inimicum. Et Horatius:

-- *Genus irritabile uatum,*

dixit. Strabo libro 10. dicit ex Paro natum esse Archilochum. Est autem Paros Cycladum una in mari Aegeo. c Ante pedes.) Passim obuia. Nam ante pedes esse dicitur, quod obuiū, quodque præsens adest, uel imminet. Terent. Isthuc est sapere, non quod ante pedes modò est, uidere: sed etiam illa quæ futura sunt prospicere. d Iuxta Aesopi.) Aesopi graculus dicitur qui aliena sibi usurpat, aliorumque bonis se te uendicat. Extat Aesopi Apologus inter alios. e Cothurnum.) Hoc nomine notatus fuit Theramenes, de quo Xenophon libro 2.

pro 1. f Lypaen.) Α λυπήν uidelicet deducta uoce, quod mo-
lestare & uexare significat. g Nam nos & claudos.) Cū uario
superstitionum genere priscorū hominum animi à pueris sta-
tim imbuerentur, tū ea mira in modum illos stulticia occupa-
bat, ut si deformi cuipiam uiro Aethiopi, Eunuchō, manē do-
mo exeuntes primū occurrerent, inauspicatum omen puta-
rent. Idem alibi, Δυσσωνιστόν τι καὶ Δυσάντητον θεῖμα, εἰ τις ἐσ-
θῶν ἐξ ὧν ἐκ τῆς οἰκίας. Eunuchum fortē fortuna uiderit, existi-
mat. Apianus Alexandrinus ἡμφυλίῳ A. Plutarchus in Bruto:
Imperator quoque Adrianus ex, Mauri occurſu maximam ſi-
bi calamitatem impendere præſagiuit. Eadem quoque infe-
cti uanitate, ſepulchra declinabant. Ammianus lib. 31. Aedifi-
cijs nullis unquam tecti, ſed hæc uelut ab uſu communi diſere-
ta, ſepulchra declinant. Hodie ſunt, qui ſic monachos auer-
ſantur, ut eorum aſpectum non ferant, eos crebrò λαλῶν οἰόν-
τῃμα uocitantes. h Vtin, ſiue neminem.) Cū Polyphemus
ab Vlyſſe lumine priuatus eū percunctaretur, quod ei nomē
eſſet, οὐτίς (inquit) ἡμοῖν ὄνομ' ἵστί, ut tradit Odyſ. 9. Hom.
ἡ λισβίλιν.) ἡ λισβίλιν. Hoc Latini capitibus illudere, aut
econtrā ore morigerari appellant. Sunt qui pro polluere
aut conſpurcare accipiunt. Sumptum à moribus Lesbiorum.
Eraſmus in Chiliad. k φοινικίζῃν.) Dicebantur uulgò pue-
rorū obſcænis amoribus dediti. Ortū eſt aut adagium à ſpur-
ciſſima Phœnicum libidine, quam Græci meritò ἀφροντὸν μίξιν
nominant, in primis Plutarchus in uita Cæſaris. I Cama-
rinam immotam, &c.) Id eſt, malum tibi non accerſere, uel cœ-
num admodum contingere fortidum. Natum eſt adagium à
palude iuxta oppidum eiſdem nominis in Sicilia. Hęc quū
olim peſtem genuiſſet, uetuit eam Deus moueri penitus, ora-
culo conſulto. Illi non obtemperantes diuino respon-
ſo, eam repurgarunt. Ceſſauit quidem peſtis, ſed
per eam ingreſſis hoſtibus pœnas negle-
cti oraculi dederunt. Vide E-
raſmum in hoc a-
dagio.

DISSERTATIO CVM HESIODO,
Luciani, & Hesiodi:

Vincentio Obſopæo interprete.

ARGUMENTVM.

Cauillatio quædam poetarum est, qua Hesiodum uanitatibus atque mendacij coarguit, quodd cum iactauerit se à Musis accepisse munus hoc, ut carmine celebraret & præterita, & quæ futura essent, nihil de futuris, quod quidem extet, uaticinatus fuerit: siue hoc inuidia quadam fecerit, communicare nolens alijs quæ ipse accepisset: siue uanitate aliqua, qua cum nihil tale à Musis didicisset, ad uulgus tamen huiusmodi de se iactaret. Ad hanc accusationem fingitur postea Hesiodus respondere, ac primùm translatione tueri sese, quæ cõmuniter poetæ omnes uti solent, causam eius rei in Musas reijciendo, si quid nouum, aut incredibile, aut cuius euentus consecutus non sit, carminibus suis fortè insertum habeant. Nam id instinctu illo atque poetico furore fieri, & multa sæpe, metrorum quoque gratia, dum in cursu opus est, eodem spiritu illo affumi, quorum ratio interdum reddi satis non possit. Deinde autem & absolutè se defendere, recitando ex carminibus suis quædam, ubi futurorum rationem & prædictionem nonnihil attigerit. Quæ tamen iterum refutans Lucianus, posteriora quidem ostendit non satisfacere definitioni & officio uaticinandi, cum quiuis agricola eiusmodi quoque possit, qualia ille prædixerit: priora autem quæ de poetico furore, & de Musarum instinctu respõdit, aliquo modo recipit. Porro fabula unde occasio cauillationis huius nata est, in principio Theoponiæ habetur. Ibi enim de seipso ait Hesiodus, pascenti sub Helicone oues, astitisse Musas, & dato sceptro ex Lauro, inspirasse canendi uim, *ἴνα* inquit, *καί τοι μὲν τὰ τ' ἰσοόμενα, πρῶτ' ἵενται*: hoc est, ut carmine celebraret futura pariter & anteaçta.

Αλλὰ ποιητῶν μὲν
 ἄριστον ἄνελ' σι, Ἡ
 σίοδε, καὶ τὸτο πα-
 ρὰ Μουσῶν λαβῶν μετὰ τῆς
 δάφνης, αὐτὸς τι δεικνύεις,
 ἢν εἶς ποιῶς (ἐνθα γὰρ καὶ
 σιμνὰ πάντα) καὶ ὑμᾶς πρὸ
 σόδομῃ οὕτως ἔχειμ' ἐκᾶνο ἢ
 ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δὲ ποτε
 προσιπῶν ὑπὲρ σαυτῆ, ὥς διὰ
 ἔτο λάβοις τῶν θιοπίσιον ἐκ
 νῶν ὡς ἄλλω παρὰ τῶν δῶν, ὅ
 πως κλέοις, καὶ ὑμνοῖσις τὰ
 παρὶν κλυθότα, καὶ θιοπίσις
 τὰ ἰσόμῃα. Ἰ. Δάτθρον μὲν
 καὶ πάνν' ἐντιλῶς θζωλύοις,
 θζων τι γυγίσις διγυγίς, ὅ
 ἄχρ' καὶ τῶν πρώτων ἐκ
 νῶν χάουε, καὶ γῆς, καὶ ἔραυῶ,
 καὶ ὄρωτ', ἐτι ἢ γωαυῶν
 ἄριτὰς καὶ παραινίσις γιω
 γικᾶς, καὶ ὅσα παρὶ πλειᾶ-
 δων, καὶ ὅσα παρὶ λιμῶν
 ἀρότε καὶ ἀμύτε καὶ πλῆ, καὶ ὅ
 λως, τ' ἄλλων ἀπάντων θάτι
 ρον ἢ, καὶ ὅ χρυσιμέτθρον ὡ τῶ
 βίω

cumque ad ortum et occasum uergiliarum, et arationis
 ac messis et nauigandi tempora attinent, breuiter o-
 mnia alia pulcherrime executus es. Alterius autem, quod

Α T poetam præstan-
 tißimum esse te He-
 siode, et hoc ip-
 sum à Musis unà cum lauro
 te accepisse, cum ipse palàm
 in ijs quæ à te edita sunt in-
 dicas (sunt enim diuina, et
 admirationis plena omnia)
 tum nos rem ita se habere
 constanter credimus. Illud
 tamen non iniurià nos in-
 certet pendentes animi, quâ
 nam re de teipso prædicta,
 quasi propter hoc diuinum
 illum cantum à deabus acce-
 peris, ut celebrares ac laudi-
 bus illustrares præterita, et
 futura prædiceres. Quippe
 alterum excellenter admo-
 dum extulisti, Deorum gene-
 alogiam percensendo, ad us-
 que primos illos, nempe cha-
 os, et terram, et cælum,
 et amorem. Præterea au-
 tem heroidum matrona-
 rumq; uirtutes, tum rei rusti-
 cæ instituta, ad hæc qua-

βίη παραπλεῖν, καὶ θεῶν δω-
 ραῖς μᾶλλον ἰσικεῖς. λίγω ἢ
 τίω τ' ἐμμελόντων προαγόρου
 σιν, ἐπὶ τίω ἀρχὴν θ' ἀπίφην-
 νας, ἀλλὰ τὸ μὲν οὖν τότε πᾶν
 λίθην παρεδίδωκας, ἐλαμὲν
 ὃ ποιήσεις ἢ τὸν Κάλχων-
 ταν, ἢ τὸν Τέλεφον, ἢ τὸν Γολύ-
 δον, ἢ καὶ Φινέα μίμνησάμενον
 οὐ, οἳ μὲν δὲ παρὰ Μουσῶν τέ-
 τε τύχοντο, ἑμὲς προιδί-
 σπίζον, καὶ ἐκ ὧν οὐκ ἔχοντες
 διημελόμεν. ὥς τ' ἀνέγκη σοι, τ'
 φριδῶν τέττωρ αἰτιῶν μίαν γὰρ
 πάντως ἐνίχθη. ἢ γὰρ ἐψού-
 σιν, εἰ καὶ μικρὸν ἄπαρ, ἐχ-
 ῶς ὑποσχεμένω σοι τῶν Μυ-
 σων, καὶ τὰ μέλλοντα προλι-
 γαν δυνάσθαι. ἢ αἰ μὲν ἴδοι-
 σαι, ὥσπερ ὑποσχομένο, σὺ ἢ
 ὑπὲρ φθόνου ἀπεικύνῃς, καὶ
 ὑπὲρ λόλπον φυλάτῃς τίω
 Δωριαν, ἢ μεταδιδὼς ἑσπέρῃ
 ταῖς διημελόμεν. ἢ γὰρ παρ' ἡμῶν
 σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολλὰ,
 ἢ δέ.

futurorum scientiam tibi prastiterunt, tu uero inuidiae morbo adductus, acceptum munus à uirginibus celas, & in sinu seruas conditum, neque illius egentes participes reddere uoluisti. Aut ea de re multa tibi conscripta sunt.

sed

& multo interuallo hominum uitæ erat accommodatius & utilius, Deorūq; munificentiae conuenientius, dico autem futurorum prædictionem, ne principium quidem attigisti, uerum eam partē prorsus obliuioni traditam silentio inuoluisti, nullo modo tua poesi aut Calchanta, aut Telephum, aut Polyidum, aut Phineam imitatus: qui etsi uaticinandi peritiam à Musis non sunt consecuti, multa tamen prædixerunt, nec eosdem piguit respondere egentibus. Itaque harum trium caussarū una te fuisse præpeditū & implicitum ualde uerisimile est. Aut enim mentitus es, quanquam dictu acerbum hoc sit, Musas tibi fuisse pollicitas, fore ut futura queas prædicere. Aut illæ, quem-

ἔδωκεν ὃ αὐτὰ τῷ βίῳ παρα-
 δεικνύσας, ἐκ οἷα δὲ ὁρῶν
 γέμειν ἄλλον ταμιδιόμηνον
 τῶν χρησίων αὐτῶν. ἐκείνῳ γὰρ
 γὰρ ἔδωκεν τοιμήσασιν αὐτοῖς ἐπὶ
 ὧς αἱ Μῦσαι δύο σοὶ παρί-
 ξαν ὑποσχέμεναι, τὸ μὲν ἑ-
 λθόντων, ὃς ἡμισίας δὲ αἰῶνα
 λίσσονται τῶν ὑποσχισίων· ἡ-
 γὰρ δὲ τῶν πολλόντων γυναι-
 σιν, καὶ ταῦτα, προτέρων αὐ-
 τῶν ἐν τῷ ἔπει ὑποσχέμεναι.
 ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου,
 Κροίσου, ἢ παρ' αὐτῶν σὲ μά-
 θοι τις αὐτῶν; πρότερον γὰρ αὐ-
 τῶν οἱ υἱοὶ Δωκυλῆος ἔχον
 αἰσίν, οὕτω δὲ καὶ ἡμῖν τοῖς
 φίλοις, καὶ μαθηταῖς αὐτῶν.
 μετὰ πάσης ἀληθείας ὁ γὰρ
 δαίμων παρὶ ὧν ἴδω, καὶ λῦει
 ἡμῖν τὰς ἀπορίας. καὶ ἐ-
 νὶ μὲν μοι, ὡς βέλτερι, ῥαδί-
 αιν ἀποκρίσιν ἀποκρίναι δαί-
 μοι παρὶ ἀπάντων, ὅτι μηδὲν
 ὄντι τ' ἰρραψόμεναι, καὶ ἰ-
 ραῖ ἰδιον ἰμῶν, ἀλλὰ τ' Μουσῶν.

καὶ

facile ac promptum responsum respondere super omni-
 bus quæ me interrogasti, nimirum nihil eorum quæ mi-
 hi carminibus decantata sunt, meum esse, sed Musarum.

sed quæ nondum in lucem
 edidisti, haud scio in quod-
 nam tempus aliud horum
 usum promendum referuās.
 Illud autem nullo modo au-
 sim dicere, quod cum Musæ
 duas res se tibi præstituras
 promiserint, alterum reddi-
 derint, dimidium autem pro-
 missionis negando retracta-
 rint. Dico autem rerum fu-
 turarum cognitionem, ma-
 xime uerò ista priores in
 promittendo partes obtinen-
 te. Itaque hæc ipsa alicui ab
 alio potius quam à te perdis-
 scenda sunt Hesiodæ. Valde
 enim consentaneum est, quæ
 admodum Dei bonorum lar-
 gitores sunt, sic et nobis
 amicis atque discipulis ue-
 stris quamuerissimè ijs de re-
 bus certitudinem exponero
 quæ uobis notæ sunt, ac o-
 mni nos animi basitatione
 liberare. HESIODVS.

Poteram equidem, ó bone,

καὶ ἰχθῦν σι παρ' ἑκάτων
 τοὺς λογισμοὺς τῶν τε ἄρ-
 μόνων καὶ τῶν παραλελει-
 μένων ἀπαιτῶν· ἐγὼ ὅμως
 μὲν ὦν ἰδίᾳ ἐπιστάμενος· λί-
 γω δὲ τοῦ νέμειν καὶ ποιμαί-
 νειν, καὶ θηλαζύνειν, καὶ
 βλάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων,
 ὅσα ποιμένων ὄργα καὶ μα-
 θήματα, διηγεῖται ἅν' ἑλὼ ἀ-
 πολογείσθαι· αἱ δὲ διὰ τὰς
 αὐτῶν διωρίας, οἷς τε αὐτὴν
 βλάπτει, καὶ ἐφ' ὅσον αὐτὴν οἶον-
 ται καλῶς ἔχειν, μεταδιδύ-
 σιν· ὁμοῦς ὅτι ἀπορήσω πρὸς
 σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας·
 ὁ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τὴν ποιη-
 τῶν, εἰς τὸ λεπτότατον ἀκριβο-
 λογουμένους, ἀπαιτῶν κα-
 τὰ πῶς συλλαβῶν ἰκάνω ἐν-
 τελεῖν πάντως τὰ ἑρμηνεία,
 ὡς ἂν ἐν τῷ τῆς ποιή-
 σιος ὁρῶν παραρρήνιν λάβῃ,
 ποιητῶν τοῦτο διετάξαι· ἀλλ'
 εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμᾶς, καὶ
 τῶν μέτρων ἕνεκα καὶ τῆς
 συμφωνίας, ἐπιβάλλομεν· τὰ
 ὅτι καὶ τὸ ἐπὶ αὐτὸ πολλάκις,
 λαῶ

bil superuacui interserere. Quadam uero ipsius carminis
 tenor

Et æquum fuerat, ut ab illis
 dictorum neque non omisso
 rum rationem postulasses.
 Ego uero super his quæ mibi
 priuatim explorata sunt &
 comperta, dico autem pecco-
 ra pascendi & regendi, &
 à stabulis agendi, & mul-
 gendi rationem, tum etiam
 si qua sunt alia pastorum o-
 pera & officia, me rectissi-
 mè tueri possim: cæterum ip-
 sæ deæ sua munera quibus-
 cunque uoluerint, & quan-
 tum ea rectè tribui possee-
 xistimauerint, præstare con-
 sueuerunt. Neque enim opi-
 nor oportere à poetis ad ui-
 uum usque leuia quæq; per-
 scrutanter postulare, ut sylla-
 batim omnia exactissime
 & dicta & scripta sint. Et
 si in cursu poeseos aliquid
 per imprudentiam influens,
 poetæ memoriam fefellerit,
 illud perpendere acerbum
 est. Sed nõ ignorandum est,
 nos poetis metrorum &
 concinnitatis gratia nonni-

λαῶντα, οὐκ οἶδ' ἔπος πα-
 ριέξατο· οὐδὲ μίγιστον, ὅρ-
 χομην, ἀγαθῶν ἀφαιρῆ ἡ-
 μάς, λίγῳ δὲ τίνι ἰσοδω-
 ρίαν, καὶ τίνι ἐν τῷ ποιῶν
 θουσίαν. καὶ τὰ μὲν ἄλ-
 λα οὐχ ἔρως, ἴσα τῆς ποιή-
 σιος ἡμετέροις σκευδαλάμοις
 δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐ-
 κλέγας, καὶ λαβὰς τῇ συ-
 κοφαντίᾳ ἡμετέρας. ἀλλ' οὐ μέ-
 νον τῶντα σὺ, οὐδὲ κατ'
 ἡμῶν μένον, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ
 ἄλλοι τὰ τοῦ ἡμετέρου τοῦ ἐ-
 μῶν ὁμήρου κατακνίσουσι, λι-
 πῶν οὕτω κομιδῇ καὶ μάλι-
 στα μικρὰ ἅτλα διεξίοντο. αἱ
 δὲ καὶ χρεὶ ἡμῶν χυρῆσαν-
 ται τῇ αἰτίᾳ τίνι ἐρβοτάτῳ ἅ-
 πολογίαν ἀπολογίᾳ δα, ἀνέ-
 γνουσι, ὡς ἔστι, τὰ ὅργα μὲν καὶ
 τὰς ἡμετέρας. ἔστι γὰρ, ὅσα ἐν
 τῷ ποιήματι τούτῳ μαντι-
 κῶς ἁμα καὶ προφητικῶς προ-
 λευομένη μοι, τὰς ἀποβάσεις
 προδεδωκέναι τῇ γῇ ὁρῶν καὶ κα-
 τὰ ἡμετέραν πραγματείαν, καὶ
 τῶν

peries quāta in eo ipso poemate euatidico et prophetico spi-
 ritu praedicta sint, successus manifestante laborū recte atq;
 tampe-

tenor saepenumero plana
 & polita existentia, baud
 scio quo modo recipiat. Ate
 nim tu maximo quo prae-
 di sumus bono nos uiolenter
 dispolias, nempe libertate,
 ac ea qua in fingendo uti-
 mur facultate. Alios equidē
 ornatus poeseos, quibus pas-
 sim culta & compta est, nō
 perspicis: palos autem &
 spinas quaspiam excerpis,
 ac ansas intentandae sycο-
 phantiae studiosē rimaris.
 Atqui hoc tibi non soli stu-
 dio est, neque me solum inse-
 ctaris, sed & alij non pau-
 ci eadem in Homero colle-
 gameo flagellant & ca-
 lumniantur, impensē tenuia
 & extremē modica quae-
 pi am calumniantes. Porro au-
 tem si caussa cedentem me
 oporteat rectissimam in me-
 dium afferre defensionem:
 age, ὁ amice, perlege Ope-
 rum & Dierum opus a me
 conscriptū. Planē enim com-

τὴν παραλισσάμενόν σου τὰς ζυμὰς
 αὐτῆς καὶ τὸ οἶσος δ' ἐν φορμῇ,
 παύροις δὲ σὺ θύσοντες καὶ πάλιν
 ἵσθα ἀγαθὰ πόρρινται τοῖς
 ἀρῶν γιωργῶσι, χρησιμώτερον
 ἐν τῷ βίῳ μαντικῇ νομίζοιτο.
 Λυτὸ το μὲν ἔρ, ὃ θαυμαστὸν ἦ-
 σίει, καὶ πάντων ποιητῶν ἐ-
 ρηταῖ σσι, καὶ ἱππαμειδίῳ ἰοί-
 κας τίλῳ τῇ Μουσῶν ἐπίπτειν
 αὐτὸς δ' αὖ ἀπολογεῖσθαι ὅ-
 πως τῇ ἱπῶν δουλέμῳ. ὅ-
 μως ὅ ἐταύτιλῳ τίλῳ μαντι-
 κῶν παρὰ σὲ καὶ τῇ Μουσῶν πι-
 σιμολόγησιν, ἐπ' αὐτῇ τοιαῦ-
 τα, πολλῶν μαντικώτεροι ὕμνων
 εἰ γιωργῶσι, καὶ ἀρίστα μαστεύ-
 σαι αὐτὸν ὅμῳ παρὰ αὐτῶν,
 ὅτι ὕσαντο μὲν τὸ διῶ, οὐδ' αὖ-
 λῶ ἴσθαι τὰ δράγματα, ὡς δὲ
 αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψή-
 σουν αἱ ἀρῶναι. ὁ δὲ μὴ μὴ
 χάσῃ μὴ ὅχι λιμὸν ἱπποκλον-
 θῆσθαι τῷ δίψῳ αὐτῶν. καὶ
 ὅτι οὐ μισοῦντο δόρυς, καὶ
 ἀρῶν

ram irrigarit, manipuli uberes proueniant: si Solis ar-
 dores satā exusserint, & arua sitierint, nihil obflare
 quominus & fames illorum sitibundam siccitatem sub-
 sequutura sit: Tum quod aestate media terra aratro
 fuit

tempestiue factorū ac omis-
 sorum dispendia. Et illud:
 Demessas in corbe feres in-
 tra borrea fruges,
 Et te spectabunt mirantes
 tritica pauci.

Ac rursus, quanta bona con-
 sequantur rui & a gros reo-
 lē & in tempore colentes.
 Et hoc sanē utilissimum in
 uita uaticinium esse existi-
 matur. L V C. Enimuerō
 hoc, ὁ admirande Hesiodē,
 nimium pastoraliter à te di-
 ctum est, & uerē Musarum
 inspirationem mihi referre
 uideris, quando ipse uersicu-
 los tuos aliter tueri nequeas.

Nos autem eiusmodi uatici-
 nationem neque à te neque
 à Musis expectabamus, quo-
 niam talia longē certim no-
 stri nouerunt agricolae, ac
 nobis de illis quamoptimē
 uaticinarentur, fore ut si lix
 piter largis imbiibus ter-

ἡμὶ μάλιστα λίσσων· προσφῶ
 γῶ, καὶ προβοσπιῶ, καὶ αὐτὸν Κασ-
 τάλιας καὶ Δάφνης, καὶ ῥίπου
 Δελφικῆς, ὅτι αὐτὸν γυμνὸς
 ἔκλυες περιουστῇ τις ὄντο·
 προσέτι, καὶ χαλαζῶν· ἔτι βιᾶ,
 ὑπὲρ αὐτοῦ μικρὸς ὑδιπείσθη
 τῷ τοιαύτῳ, καὶ τὸ ἐπὶ γὰρ τότε
 μαντικώτερον, ὅτι καὶ ἐβόρμη
 μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἶνός, ἐπι-
 γρησάται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοι-
 αῦτα, ὅν γελοιὸν αὐτὸν εἶναι μεμνῆ-
 σθαι. ὥς τε τὰς μὲν τειχῶντας
 ἀπολογίας καὶ μανθείας ἀφού-
 κῃ· ὅ, ὁ εἰρηκας ἐν ἀρχῇ, ἰ-
 σως παραδεδωκεν ἀξιόν, ὡς
 ἐδὲν ἡδεῖς τῶν λεγομένων, ἀλ-
 λά τις ἐμπνεῖα δαίμονι· ἐν-
 ποίει σοι τὰ μέγιστα, καὶ πάντ' ἐ-
 δὲ ἐκείνη βίβαιο· ὅσα. ἔγὰρ
 αὐτὰ καὶ ἐπιτίλει τῷ ὑποσχέ-
 μεν, ταῦτ' ἀτιλῶ ἀπελίσσων
 παρὰ σοί.

abs te dicta sunt, noueris, sed afflatus quispiam diuinus sug-
 gessit tibi uersiculos, neque ille admodum firmus exi-
 stens. Siquidem quædā promissorum non
 plene perfecta reddidit, quædam
 uerò inabsoluta pror-
 sus reliquit.

illi adscribere uoluerit, &
 ille me quoque uatem rectis-
 sime dicere poterit: prædi-
 cam enim & uaticinabor
 uel sine aqua Castalia, &
 lauro, et tripode Delphico,
 quod si quis hyberno gelusa
 uiente, & ad hæc Ioue plu-
 ente & grandinante nudus
 obambulauerit, hunc algor
 non modicus inuasurus est:
 & quod adhuc priorem ua-
 tici-næ certitudinem longè
 exuperat, calores quoq; hy-
 berna frigora subsecuturos:
 aliaq; id genus permulta,
 quorum meminisse ualde ri-
 diculum est. Quare eiusmodi
 & apologias & uatici-
 nia missa facito: illud autē
 quod initio dixisti, fortasse
 indignum non est suscipere:
 nempe quod nihil eorū que

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

Hic Hesiodum de se multa narrantem inducit, eumque opus suum, Operum & dierum, ut uerè rusticum non uatem cecinisse festiui suo more illudit. Quanquam enim proficitur *ἐν πίπνοντι δὲ μοι αὐδῆς θύω' ἵνα κλέωμι, τὰτ' ἰσόμενα πρότ' ἔντα*: nihil tamen fatidicum, sed præcepta duntaxat de moribus & agriculturalia & peruulgata tradit.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ.

TRAGOPODAGRA:

Ioanne Sinapio interprete.

• ARGUMENTVM.

Argumentum fabulæ tale est: Peragunt encomium & laudes Podagræ, sacerdotes, potestatem deæ carminibus celebrantes. Ad quorum inuocationem cum ipsa quoque dea adesset, suumque numen ut insuperabile & inuictum prædicaret: nunciatur interea medicos quosdam Syros deam contemnentes, ac uires ipsius eleuantes, medicinam, à patre uidelicet acceptam, contra illam uulgo polliceri. Indignata itaq; dea, arrogantiamque ac temeritatem hominum non ferens, immisis tortoribus suis, miserè illos excruciare atque uexare cœpit. Qui cum medicina sua frustra adhibita doloris uehementiam atque aserbitatem ferre non possent, supplicantes deæ, uictos sese, artemque suam nullam esse confitentur. Exorata igitur dea tortores suos reuocat, ac uictrix palmam refert. Proloquitur podagricus quidam, malum & cruciatum immedicabilem detestans. Fabula uerò in uniuersum idem illud innuit, quod Ouidius cum inquit:

Tollere nodosam nescit medicina podagram.

tum quodd & uanitatem Iudæorum ac Syrorum non nihil taxare uidetur, ut qui contra omnes morbos quantumuis incurabiles, medicinam pollicerentur:

quale & hodie quidam ex eadem

gente uulgo faciunt.

ΠΟΔΑΓΡΟΥ, ΧΟΡΟΥ,

Podagricas, Aggias, Ia-
βῶν καὶ Βα-
σάνων.

PERSONAE:

Podagricus, Chorm, Podas-
gra, Nuncius, Me-
dici, Tor-
tores.

LOQVITVR POD'AGRICVS.

Trimetri Iambici.

Ω Στυγνὸν ὄνομα, εἰς
οἷς συγέμνηται,
Ποδάγρα, πολυσύναι-
κτι, Κωνυτὴ τίκνεται,
ὣν Ταρτάρου ἱσοθμῶσιν ἐν βα-
θυσκίοις,
Μίγαιρ' Εὐριννὺς γαστρὸς θί-
γείναιτο,
μαζοῖσί τ' ὀβριψέ, καὶ πικρῶ
βρέξει
αἰς χεῖρα ἰσάλαξεν Ἀλκιδῶ
γάλα.
τίς τίω λυσάννυμόν σε δαιμό-
νων ἄρα
αἰς φῶς αὐτῆκεν; ἤλθες αὐθιγῶ
ποῖς βλάβει.
εἰ γὰρ τιθνῶσιν ἀμπλακνύ-
μων τίσις
βροτῶν ὀνηδῆ, τῶν Ἰφρασσαῶν
ἐν φάει,
ἢ Τάνταλον ποταῖσιν, ἢ δ' Ἰ-
ξίονα

O Triste nomen, ὃ
dijis odibile,
Podagra, lachry-
mosa, Cocytob' sata,
In Tartari specubus opacis
edita,
Erinnys utero quam Mege-
ra suo tulit,
Et uberibus aluit, cuique
paruulae
Amarulentae, in os lac Ale-
cto dedit.
Ergo quis abominabilem
te demonum
Produxit in lucem exitio
mortalibus?
Quod si luunt errata ma-
nes mortui,
Si luce commissi rationem
nox petit,
Nec Tantalus fiti, nec Ixion
rota

Volubi-

φρεσὶ τρεβητὴρ, ἔδῃ Σίσυφον
πῖβω

ἰδὼς ἑλπίσιν ἐν δόμοισι πα-
τίως,

ἀπλῶς δὲ πάντας τὸς κακῶς
διδρακίτας,

ταῖς σοῖς προσάπην ἀφθρενα
δίσιν πόνοις.

ὣς μὲν τὸ λυπρὸν, καὶ ταλαιπώ-
ρον δίμας,

χερῶν ἀπ' ἄκρων, αἰς ἄκρας
πυλῶν βάσεις,

ἰχθῶ, φαύλῳ, καὶ πικρῷ χυμῷ
χολῆς,

πνέουσι βιάει τῷ δὲ δια-
σφίγγει πόρος

ἴσκει, καὶ μινυκὸς ὀπτάνει
πόνοισι.

σπλάγχχνον δὲ ἐπ' αὐτῶν, διὰ
πυρρὸν βίχαι κακῶν,

δίνουσι φλογμῶν σάρκα πυρ-
ρὸν μέλινον,

ὅπου κεντὴρ μιστὸς Αἰτναίου
πυρὸς,

ὃ Σικελὸς αὐλῶν ἀλιπὸς δια-
σφάγει,

ἵπῳ δυσεξίληκτα λυματαῖν-
μῆρ,

σφάγει.

Volubilis, nec Sisyphus onus
re lapidis

Cruciādus in Stygij fuit Di-
tis domo:

Tuis sed omnes omnium scelerum reos

Aptare decuit membris fra-
gis cruciatibus.

Vt corpus affectum
fatigatum meum

Manibus ab extremis ad in-
fimas pedum

Plantas, sanie tetra, fluen-
teq; fellea

Per membra bile, & impe-
tuoso flamine,

Suis ubique stringitur mea-
tibus

Porisq; clausum me premit
doloribus.

Per ipsa currit ignea pe-
stis viscera,

Carnemq; uorticibus popu-
latur ignium,

Aetnae uelut crater facibus
exaestuans:

Aut Sicalia uallis aequorea-
rum rupium,

Aestibus inuolubilibus, ubi
fluctuans

σφραγξει πειρώων σκολιὸς ἀλλή-
ται ἑλυσάμεν.

ὦ δυσήμαρτον πάντων ἀνθρώ-
ποις τέλος,

ὥς ἄς μάττω σε πάντων ἀμ-
φιβάλλομαι,

ἐλπίδι ματαιὰ μὲν βουλή-
μενοι.

Mulcere medicariq; cupimus, fallimur.

Sinuosa ruinis unda scopu-
lorum ferit.

O omnium mortalium
opinionibus

Incogitabile malum, ut o-
mnes perditē,

Quicunque uana spe stolidi,
te leniter

CHORVS.

Dimetri catalectici omnes.

Χο. ἀδὰ Δίνδυμον Κυβέλης,

Φρύγῃ, δὲ ἑνὶ θυμῷ Ἰλλυγίῳ

ἀπαλῶ τιλῶσιν Ἀττί,

καὶ πρὸς μίλῳ ἑσπέρῳ,

Φρυγίῃ κατ' ἑσπέρῳ Τμώλῳ,

ἡμῶν βοῶσι Λυδί.

παρὰ πλῶν δ' ἀμφὶ πόσῳ

πύρῳ

ἡλιαδῶσι, Κρητὶ ρυθμῷ

νόμον δύσιν Κερύβαντον.

ἁλᾶς ἐβρίθυσσας ἁλπιγξ,

Ἀρὶ κρήνησιν ὄρω

πολιμνίαν Ἀττί.

ἡμᾶς ὅσιν ποδάγρα,

πρώταις ὄρεσιν ὄρει,

μύθῳ τιλῶν οἶκτες,

ἴτι

Ineunte uere, lucetis:

Iuga Dindymi Cybeles

Phryges ululante uoce,

Tencro frequentare Atti

Solent, modiq; sistri

Phrygij, super iuga Tmo-
li

Comon celebrare Lydi.

Et perciti furore

Resonant suis in armis

Euantis orgia rythmis

Cretensibus c Coryban-
tes.

Clangit quoque tuba dura

Marti, modulans tumultus

Depressa bellicosos.

Sed nos tui podagra

Mystæ, tibi sacramus

ὅτε πάρε χλωτίνισσι
 ποίαις τίβυλι λαμῶν,
 ζεφύρῃ δένδρεα πνεύει
 ἀπάλαις κομῇ πινύλαις,
 αἱ δὲ δύσγαμ' κατ' ἰ-
 νες
 μόρσων θροῦ χελιδῶν,
 καὶ νυκτορ' κατ' ὕλαν,
 τὸν ἰτύν τίνει δακρυόεις
 Ἀτλὶς γόοις ἀνδῶν.
 Vbi tristibus philomela.

Vbi graminifera passim
 Herbis uirere prata,
 Et in arboribus tenellæ
 Zephyro resplante frondes
 Inceperint uigere,
 Male nuptaq; cum per ædes
 Hominum strepens & birū-
 do,
 Nocturna perq; lucos
 Ityn gemit, querelis

PODAGRICVS.

Trimetri Iambici.

κο. ὦ μοι πόνην ἀρωγὴν, ὦ φί-
 τε πόδες
 μοιρᾶν λοιογχεὶ βάκτρην, ὅβρι-
 ρα δὲ με
 βάσιμ' ἱμῆσας, καὶ κατ' ἰθὺς
 πορ' ῥίθον,
 ἵχνη' τὴ βαδὼν ὡς ἐπιστάσω
 πίδα.
 ὕδαρ' τλάμων γῆα διμνίων ἀ-
 πο,
 καὶ λαμπρὰ μιλᾶδων τῶν ὑπὸ
 ροφῶν ἴγλω.
 σκιδάσσω δ' ἀπ' ὄσων νύχιον
 ἀγρῶν βάθ',
 Nigramq; ab oculis excutiens caliginem,

O agritudinis opifer
 & comes meæ,
 O tertij gerens c Bacule ui-
 cem pedis,
 Tremulum mihi suffulcias
 oro gradum,
 Iterq; dirigas, leuia & ue-
 stigia
 Firmes pedum, possint ut in-
 niti solo.
 Age miser ex stratis tua mē-
 bra corripe,
 Et culmen ædium relinque
 umbratile,

μοιῶν δύραζε, καὶ πρὸς ἑλίου
φάει,

ἀβόλατον αὔραν πνέουσαν
φαιδρῶ σπῆσσον.

δικατορ γ' ἔδιδετο πρὸς πῆμ
πῆρ φάει,

ὃς οὐδέφω σύγκλασε, ἑλίον
δίχα,

δυνάεις ἐν ἀσφύτοισι τάρομαι
δίμας.

ψυχὴ μὲν ἔρ μοι καὶ προθυμία
πάρα,

βάσας ἀμείβων ἡδὲ θύρας ὅρ
μημύων,

δίμας δὲ νοθρὸν ἐχ' ὑπεριτῶ
πόθοις.

ἔμωσ' ἀπ' ἐπ' αὖθις θυμὸν γιγνώ-
σκων, ὅτι

πῶχ' ἐσ' ποδαγρῶν, ποδριπα-
θῶν μὲν αὖθις,

καὶ μὴ δύνανται, τέτταρ' ἐν νε-
κροῖς τίθει.

ἀλλ' ἔγω·

τίνας γ' οἱ δὲ βάκτρα νεκρῶν
τοῦ χοροῦ,

ἐκέρβωα φύλλοις ἀκτίαι καὶ
τασιφαῖς,

τίνα δαυμόνων ἄγχι λωμῶσ' ἄ-
λῳ χορῶν·

Quisue daemonum celebrant festum chorum?

Prodi foras, & ad rutilum
Solis iubar

Auram serenam spiritu le-
to trabe.

Ter quinque præteriere
nunc solidi dies,

A sole cum procul in tene-
bris abditis

Incomposito in lecto cu-
bans distorqueor.

Adest animus, adest uolens
tas sapius

Vt in pedes me conijciam,
fores petens,

Sed corpus imbecille uota
deserit.

At enim propera mea mens,
quoniam te non latet

Egena uita podagrici, qui
cum uelit

Obambulare, non queat, ui-
uentium

Hunc exime numero, & re-
fer inter mortuos.

Sed eia.

At qui ueniunt hic qui bacu-
los manibus mouent?

Capita coronati folijs sunt
Actea,

μῶν φοῖβε Παιῶν, σὲ γοαίρει
σι σίβας;

Ἄλλ' ὃ τέφονται Δελφίδος φύλα
λα Δάφνης.

ἢ μὲ τις ὕμνω· Βακχάων ἡ
μάστιται;

ἄλλ' ὅκ' ἐπιγίγνεται σφρα-
γὶς κέμας.

τίς ποδ' ἔμην, ὃ ξίνοι βιβύ-
κατι;

αἰδᾷται, καὶ προῖαδι νημορτῷ
λόγον.

τίς δ' ὅστιν, ᾧ ὕμναται, λίξαί;
ὦ φίλοι;

Χο. οὐ δ' ὅν τις, ὅμῃς ἢ τί-
νων προσσύνειπας;

ὥς γὰρ σὶ βάκτρον καὶ βάσις
νύκτον,

μύστω ὀρῶμεν τῆς αἰνικέτου
διᾶς.

Πο. τίς ἄμει καὶ γὰρ ᾗ θιάς ἐ-
πᾶξι·

An Phœbe Pæan numc ex-
tollunt tuum?

At Delphica nulla cingit il-
los laurea.

An fors canitur laus aliqua
Bacchanalium?

Sed non adest signum comis
hederaceum.

Age qui, uel undenam ueni-
tis hospites,

Exponite nobis, ueraq; fa-
teamini;

Et quam deam celebretis a-
mici, dicite.

CHO. At tu quis es, uel
unde nos interrogas?

Vt enim baculus gressusq;
nobis indicant,

Mysten uidemus insupera-
bilis deæ.

POD. Vnus quidē & e-
go sum, deam non dede-
cens.

CHORVS.

Dimetri partim catalectici, partim
acatalectici.

Χο. τὰν μὲν Κυπρίαν Ἀφρο-
δίταν,

Venerem sacræ deam
Cypri

SSS S EX

παγένων περιπύσσει ἀπ' αἰ
θέρῃ,

ἀνθρῖψ' αἰὲν κόσμιον ἄρμωσιν,
αἰὲν ἐνὶ κύμασι Νηρῶν.

Γένε' Ὀκεανῷ παρὰ παγῶν,
ἐκὼς παρῆκοιτεν Ὀλυμπίου
λαδὸν ἁλῶσιν, δύνει κέλευθε
Ἥραν ἐτιθλύνετο Τηθύς.

πορυθαῖσι ἤ κρατὶς ἱράφθιτο,
ἐλόχευσεν κέρως ἄβρομον φυαῖν,
Κρήνιδας, μὶν' ἄρ' ἐν Ὀλυμ
πίῳ,

ταῦν ἱγερὴν δέδοικεν Ἀθάνα.
ταῦν δ' ὑμυτὸρ δῶκε θεῶν ἐλπίων,
δ' ἔργων λαπαρῶσιν ἐν ἀγκά-
λαις,

πρώτων ἐλόχευσεν Ὀρίων.
ὅτ' ἐπαύσατο μὲν σκότιον φάος,
αὐτὰ γὰρ τι λαμπρῆτις ὕψος,
καὶ παμφαῖς αἰλὶς σίλας,
τότε καὶ ποδάγρας ἐφάνη κρή-
της.

ὅτε γὰρ λαγόνων σιτικῶσα
Μοῖρα, Κλυθὴν τότε ἔλασεν,
ἐγίλασεν ἅπαν σίλας ἔρανος,
μύγαν δ' ἐκίρυπεν σῦνδρος αἰὲν
θέρῃ.

τίῳ δ' ἀνυλαγίταις ἐνὶ μα-
ρίσι,
ἱεροῖς ἱβρίφατο πλῆτην.

Ex ætheris ortam semine
Nutriuit in æquoreis aquis
Nereus decentē fabricam,
Iunoq; coniunx ὦ φο-
ρὸν

Tonantis, ulnas candida,
Apud Oceani fontes uagis
In sinubus educata
Nutrice fuit à Tethyde:
Summoq; uertice cerebri

Est uerginis interritam
Enixus indolem, pater
Cœlestium Saturnius,
Virtute claram Palladem.

Sed hanc deam beatam
Primam cubitis Ophion se-
nex

In delicatis protulit.
Cum desit tenebrosa lux,
Et orta lucifera fuit
Aurora, iubarq; lucidum
Solis: podagræ tum simul
Apparuit potentia.
Te prodeuntem ex ilibus
Parcæ, statim Clotho abluit
Totusq; risit ætheris
Fulgor, tonuitq; serenum
Cœlum, beatus at aluit
Hanc in papillis lacteis
Largus pater ipse Pluton.

PODA-

PODAGRIVS ET CHORVS.

Πο. τίσι δ' ἴν τιταῖς ὀργιά-
σαι προσπόλεις;

Χο. ὀχῶμαι λάβρον προσχέω
μὴν ἀπὸ σέματ' οἰδαρῶ
ἔφικὸς ἀφίτυ λυγίζετι σρεο
φῶσιν αἰχλῶν,

ἔδ' πικυρῶντες ἀσπραγῶν
πίπλυγι νῦτα,

ἔδ' ὡμὰ λάνιστα κρία σιτῶμι
θα ταύρων. (πῶρ αὐθ' ὅτι ἡ

πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-

κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-

κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-

κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-

κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-

κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-

κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-

κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-

κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-

κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-
κὴ πικυρῶντες κρία βρύει τὸ λι-

POD. Sed qualibus sa-
cris ministros excitat?

CHO. Nihil cruoris ab
ore ferri fundimus,

Nec ulla seta de ceruice uel
latur, (sonantibus,

Nec terga talis persstrepunt
Nec frustra crudæ pasci-

mur carnis boum.
Cum uere florem tenuis ul-

mus germinat, (merula,
Et insidet ramis loquacula

Acuta tunc mystis sagitta
figitur

Per membra, clam, latens,
& intima penetrans,

Pedem, genu, cauosq; nodos
osium,

Talosq; coxarumq; uerte-
bra, femora,

Manus, scapulas, & bra-
chia, & imas artuum

Cauernulis, tumidanq; digi-
torum bases:

Omnia uorat, depascitur,
urit, occupat,

Inflamat, emollit, dea donec iusserit
Aufugere morbum, & esse modum doloribus.

POD. Ergo uisus & ego, nescius licet, fui

ἑλθεῖν ὑπάρχων, τῇ γὰρ ἐνί-
τω προσμύθῃς

δαίμων φανῆσα, σὺ δ' ἐγὼ
μύσθαις ἐμῇ

θμῶν κατάρξῃ, τὸ ποδαγρῶν
ἄλσιν μέλῃ.

Solitum podagricis modulaturus melos.

Dea sacratae numine tali
percitus:

Ergo benigna ueniat appa-
rens dea,

Simulq; cum Mystis, & ego
hymnos ordiar

CHORVS.

Dimetri.

Χο. σίγα μὲν αἶθερ, καὶ τῶν
μὲν ἴσθ,

καὶ πᾶς ποδαγρῶν σύμφωνόν.

ἰδὲ, πρὸς θυμίας λινοχρῆς

βαίνει δαίμων, σκίμπωνι βά-

σιρτηρομύθῃ.

χαίροις μακάρων πολυπρα-

τάτῃ,

καὶ σοῖς πρὸ πόλεως ἱλαῖ ἑ-

λοῖς,

ἡμῶνται φαιδρῶ δόις ὅ πόντις

λύσιμ ἠκῆαν,

ταῖς δ' ἀσπληαῖς ὄραις.

Trāquilliter igitur & sine
Ventis sit æther, quilibet

Laudes canat podagricus.

En strata diligens dea,

Suas ad aras aduenit

Baculo gradum suffulciens.

Salue deūm mitissima,

Tuosq; benigna respice

Latante lumine famulos,

Huiusq; ueris tempore

Paulum dolores mitiga.

PODAGRA.

Trimetri Iambici.

Πο. τίς τῶν ἀνίστατόν με δὴ

σπιτὶν πόντον,

ἐκ ἧδ' ἀσπληαῖς τ' ἠδ' ἡλ-

λὸς βρετῶν;

Quis est hominum, cui non

ego insuperabilis

Regina morborum Pod-

gra nota sim?

Quam

ὥς ἐτι λιβαίνω ἀτμίς θηλάσ
 σκεταί,
 ἔτι χυθὲρ αἷμα βωμίσις παρ
 ἱμπύροις,
 ἔναός ὄλβος πορικριμένη ἀγάλ
 μασιρ.
 ὥς ἔτι πᾶσιν φαρμάκοις τι-
 κᾶρ δίνει,
 πάντων ἱατρός τῶν ἐν ἔρῳ
 θιῶν,
 ἔ παῖς δ' Φοῖβος πολυμαθὲς,
 Ἀσκληπιός.
 ὃ οὐδ' ἔφ' ὅτι πρῶτον ἀνθρώ-
 ποις γένε',
 πολλοῖσι πάντων τὸ μὲν ἰχθα
 λῶν δίνε',
 ἐκπῶντόν τε φαρμάκων τι-
 χύματα.
 ἄλλ' οὐδ' ἄλλῳ ἢ ἐμὶ παρὰ
 ζεῖ τέχνῳ.
 φέβουσιν ἀρνόγλωσσα καὶ οἷα
 νά μοι,
 καὶ φύλλα θειδάκων καὶ το-
 μαίων ἀνδράχων,
 ἄλλοι πρᾶσιον, οἱ δ' ποταμο-
 γάτονα·
 ἄλλοι λινίδας φέβουσιν, ἄλλοι
 σύμφυτον·
 ἄλλοι φανὲς φέρουσι τὰς ἐκ
 τιλμάτων,

Quam nulla thura, nulla fue
 migatio,
 Nec fusus apud aras cruor,
 aut donaria
 Suspensa templis diuitum
 placabilem
 Reddunt: nec ipse uincere
 summus omnium
 Paean deorum medicus arte
 sua potest,
 Apollinisue filius Aescula-
 pius.
 Ex quo siquidem mortali-
 um fuit genus,
 Omnes meas retundere ui-
 res gestiunt,
 Omnemq; turbant pharma-
 corum industriam.
 Plantaginem terunt, arjç
 semina,
 Foliaq; lactucarum, & a-
 greste peplion,
 Et marrubiū, amnicolamq;
 potamogeitonā.
 Alij Cnidus terūt, aliq; syn-
 phyton.
 Lentes aliq de stercore le-
 ctos illinunt.

Hos

ταφύλας

παφυλίονον ἰφθὺν, εἰ δὲ φύλλα
 πρῶτον,
 ὑοσκύαμον, μέκωνα, βελόνες,
 σίδεα,
 φύλλων, λίβανον, ῥίζαν ἑλβε-
 ρου, σίβηρον,
 πύλινον μετ' εἰναι, γυρίνιον, κο-
 λαμφάκον,
 λυπαρισίνιον, λικνίδα, γύριν-
 ιον, θινίον.
 ἑλβερίδας ἀπὸ φθουρά, γύ-
 ψον ἐκ γάρου.
 σπυράδας ὀρέας αἰγῶν, αὐθιῶ
 πακίπρον,
 ἀκλουρα κυάμων, αὐθιῶ Λοίον
 λίθου.
 ἑλβερίδας, μυγαλάς, σαύ-
 ρας, γαλάς,
 βαβράχους, ὑάκινθους, τραγυλά-
 φους, ἀλώπικους.
 πύλινον μέταλλον ἐκ πύλινου
 βροτοῖς,
 τίς ἐκ χυμῶν, πύλινον ἐκ λινῶν
 δάκρυον;
 ῥαῖον ἀπ' αὐτῶν ὅτι, ῥαῖον,
 ἀδρῆματα,
 Cuius metalli non pericla sumpta sunt?
 Quis non probatus humor est mortalibus?
 Aut cuius inexplorata lachryma est arborum?
 Animalium omnium ossa, nervi, tergora,

Hos coëta passinaca, foliaq;
 persica,
 Hyoscyamus, papaver, &
 bulbi iuvant,
 Cortexque pomi punici, ma-
 licorium,
 Et psyllion, thbus, ellebori ra-
 dix, nitrum,
 Et mixta uino telis, & col-
 lamphacos,
 Et gyriue, simulq; galla cu-
 pressina,
 Et panis bordeacens, atque
 brassica
 Cruda folia, gypsus gari li-
 quaminis,
 Et stercora syluestris caprae
 fimus hominis,
 Farina fabarum, flos quoq;
 lapidis Asij.
 Alij rubetas, quique vocan-
 tur aranei .
 Mures, lacertas atque mu-
 stelas coquunt,
 Ranas, byancas; tragela-
 phos, uulpeculas.

Adeps,

ῥίμα, αἶμα, μυλῖς, ἄρ', ἀπό
κατ', γάλα.

πίνουσιν οἱ ῥ' τὸ διὰ τιαά-
ρων ἄν',

οἱ ῥ' τὸ δι' ἰκτῶν, τὸ ῥ' δι' ἐπ' αὐ-
πλείουδ.

ἄλλ' ῥ' πίνων τῶν ἰδρῶν, κα-
θαίρεται,

ἄλλ' ῥ' ἐπ' αἰδαῖς ἐπιβιτῶν
ἐμπύζειτ'.

Ἰουδαῖ' ἱτόρον μωρὸν θῆκε
λαβῶν.

ὁ ῥ' θοραπέειν ἔλαβ' παρὰ τὸ
κράνους.

ἰγὼν ῥ' τέτοις πᾶσιν οἰμώζων
λίγν,

ἡρώετ' οἱ ποῖσι ταῦτα, καὶ πα-
ρῶσι με

ἀνθ' ἀπαντῶν μᾶλλον ἐργι-
λατόρ,

τοῖς ῥ' φρονέσι μηδὲν ἀντίφω-
ν μοί,

ἥπιον ἔχων τῶν, σὺ μὲν δὲ τι γί-
γνεται.

ὁ γὰρ μεταλαβὼν τῶν ἐμῶν μν-
τηρίων,

πρῶτον μὲν σὺ θύς σὺ τιμῶν
διδάσκουτ',

τοῖς πᾶσι πάντας, σὺ δὲ κατὰ
λίγν ἄλγος.

Adeps, cruor, medulla, loti-
um, merda, lac.

Bibunt alij numero quatero-
no pharvacum,

Alij per octo, perq; septem
plurimi.

Alius bibens sacram, repur-
gari studet,

Aut carminibus animum ad
bibens illudatur.

Iudæus excantat fatuum na-
ctus alium.

Rursum alius à fonte remedi-
um petit.

Sed omnibus illis nil gni
si plorare impero:

Et sic facientibus uel irri-
tantibus

Occurrere soleo magis ira-
cundior.

Qui uerò contra me nihil
eius cogitant,

Illis facilem & tractabi-
lem me præbeo.

Nam qui meis communicat
mysterijs,

Primum quidem statim bo-
na uerba dicere

Docetur, oblectareq; sali-
bus & iocis.

Diſſ. 6.

πασιρ δ' ὁρᾶται μετὰ γέλω-

70 καὶ πρότε.

ἔτι ὑδὶ λούσῃ φέρμελῃ βα-
πτάσεται.

Ἄτλω γὰρ, λὺ ἄπειρ Ομηρῶ,

ἢ ἂν ἡμ' ἰγώ,

βαίνουσ' ἐπ' αὐδῶν κρᾶτα, καὶ

βάσεις ποδῶν

ἀπαλὰς ἔχουσα, παρὰ τῇ τοῖς

πολλοῖς βροτῶν,

Ποδάγρα καλῶμαι, γιγνομένη

ποδῶν ἄγρᾳ.

ἄλλ' ἔα μύσας πάντες ἰδρ-

γίων ἱμῶν,

γρόαιρ δ' ὑμνοῖς τίς αὐτίκα

τον διαύ.

Sed agite Mystæ, qui mea colitis sacra,

Celebrate laudibus insuperabilem deam.

Dictisq; facitis se salutantet
solet.

Deinde cum gestatus intrat
balnea;

Fit ridiculus, fit & uoluptas
omnibus.

Aten h enim quam dixit Ho-
merus, illa sum

Ego, per hominum capita
molliter ambulans,

Plantas pedum teneras ha-
bens: ueruntamen

Pleriq; me mortalium poda-
gram uocant,

Quoniam pedum captura
sum, ποδῶν ἄγρᾳ.

CHORVS.

Dimetri Anapaestici.

Χεῖρα δαμάντινον ἔθ' ἔχουσα
λέγου,

πολυδυνὴς, δεξιόθυμι θεᾷ,

ἑλὼν σῶν ἱερῶν μέρδεων ἰνο-
πᾶς.

μείγα σὺν κρᾶτῳ, δαβιόφρερ

Ποδάγρα,

Τὴν καὶ Διὸς ἀπὸ πίφρου βίλος·

Quam Iouis horret pernix telum;

O nympha ingenium ad
damantinum habens,

Multi potens, animo dea ua-
lido;

Audi uota tuorū supplicū.

Magna potentia, uis tua ma-
gna;

O regina opulenta Podagra;

Quamq;

Φοβία λίος λύμαθ' αὐτὸς βα
θύνε,

Φοβία βασιλὺς ἰσθρῶν λί-
δας,

Ἐπίδομοχαρὶς, κατακλυνοβα-
τις,

Ἰκλυσοδρόμα, βασαναστρα-
γάλα,

Θρηγορησιπύρα, μογισαψία
δάφα,

δοιδυκοφίδα, γονυκλωσαγρὺ
πνα,

Πορικονδυλοπυροφίλα,
γονυκαψιπίκυρτι ποδά-

γρα.

Curuigenusflexa, potens Podagra.

Trimetri Iambici.

Νῦντι, Podagra,

Δὲ λισποινα, καίριον δὲ λῶτη
σας ποδὶ,

ἄκτι ἐπὶ δὲ ἀκίτῳσιον φέ-
ρω,

ἀλλ' ἐστὶ πράξις τῶν λόγων
σωτήριον,

ἐγὼ δὲ, ὡς ἱταξας, ὁρίμην πο-
δὶ.

πάλαις ἰχθυῶν, πάντας ὁρίν
των δόμους.

Medici, Tortores.

NVN. Domina perop-
portuna te fers obuiamē

Audi, neque enim tibi nunci-
um fero friuolum,

Sed socia uerbis ipsa res ada-
iungitur.

Nam ciuitates, ut statueras
undique.

Lento pede uestigans, tibi
scrutabar domos

Tu cunctas

Quamq̃e profundi fluctus
pelagi

Trepidant, quam quoque
trepidat, sceptrā

Qui gerit infera Stygius
Pluton,

O i gaudens nodis, leElia
grada,

Cursuuetans, talorum tor-
trix,

Calcicrematrix, malebumi
tanga,

Ositremenda, genufraga,
pernox,

Articulus cruciandi cupida

μαλᾶν πιδῶν, ἢ τις σὸν ἔτι
μᾶ κρείττος· (φρίνα-

ρηδ' ἢ ἄλλων ὕσυχον ἄδον
νικημέλων, αὔασι, σάμ βίᾳ
χρῆσιν,

δύο ἢ τὼ δὲ φῶτι, τοιμηρὸν θρά-

σα,
ἰφρασίτω καλῶσι, καὶ πατωμύ-

τῶ,
ὡς ἐκ ἔστι σὸν κρείττος σιδά-

σμιον, (σιρ βίᾳ
ἀλλ' ἰνδολον βρετῶν σι θήσ-

διᾶπρ κραιλαῶς σιωχμάσας
δισμῶ πόδα

παιμπᾶτες ἦκον, τᾶδία διανύ-

σας δύο.
Π. ὡς κραιπνὸς ἐπ' ἔτος ἀεγίλων

ᾠκισί μοι,
τίν' ἢ καὶ γῆς ὄρια δυσόχτυ-

λιπῶν,
ἦκεις; σαφῶς μὲνυσσιν, ὡς ἰο-

δωτᾶχ'.

Αγ. πρῶτον μὲν ἔλιπον πίντι
βαθμῶν κλίμακα,

ξύλων ῥέμασιν διαλύταισιν
ἀρμωγαῖς,

Δυρὸς ὃν inuios reliqueris, explica,
Clareq; refer, ut celeritatem intelligam.

NVN. Quinque graduum scalas reliqui primitus,
Tremulas quoque, luxatis trabium compagibus.

Cunctas, ut aduarterem se
quis tuam (recoletet,

Potentiam non debito mo-
Aliosq; tuarum, ui maximam

sat repperi
Regina domitos, mēie bona

quiescere.
Isti sed audaces duo, confi-

dentia
Freti sua nō defuerūt dicere

Ac deierare, uim tuam uene-
rabilem

Non esse, sed exortem uo-
lunt mortaliū

Te generis ac uitæ. Reli-
gans igitur pedes

Mox fascijs, uehementer ap-
properans, die

Iam dēnique quinta ueni,
lassus itinere.

Nam tota ferme duo stadia
pertransij.

POD. Quàm subito a-
des ô nuncie uelocissime!

Sed cuius obsecro regionis
terminos

ἴδον μὲν δέχεται κορυβαλλῶ-
δόν πίδαμ,

σκληρεῖσι ταρσείοις ἀντιρεῖδον
κρῶμασιν.

ἔπειθ' ἀνύσας ἰχνοσιν ἀλγι-
νοῖς ἰγῶ, (δὲν

ἰσχυρὸν ἡλῶ χάλιν εἰσέλω δ'
ἢ δυσπρόσιτον ὄξισι κινῆσι οἰς
λίθων.

μὴδ' ὡς ἐλπίδῃ πρὸς πρὸς ἡλῶ
αἰετῶν,

ἵστανται δὲ τὸ πρόδι, διάλυ
τῶ δέ μιν

ἵστανται ἐπίστω πηλὸς ἀδύσῃ
σφύρα,

δι' ἧς πρὸς νῶτις ἐκ μιν
λῶν ἰδρῶς

ἔρρει, βάσει μιν σαφὲς ἡλῶ
μὲν. (κνηνὸς

ἴδον μὲν δέχεται πᾶν δέμας κιν
πλάττει μὲν κίλυβος, ἀλλ'

ἐν ἀσφαλῇ.

τὰ μὲν γὰρ ἴσταν, τὰ δ' ἐκ ἡλῶ
ὀχλῶματα

ἔπειθ' ὡς ἀγκυρῶν, ἵστανται
ῥίχων.

ἰγῶ δ' ἐν ἡλῶν ἱλαφῶς ἀντιφύω
πῶτα,

ἀδύμινος ἱλαφῶς ἀντιφύω
ῥίχων,

Deinde sternax me excipit
mox area, (pulsibus.

Duris renitens ad pedes ima
Quod iter ubi confeci graui

bus uestigijs,
Stratam silicibus ingredie-

bar semitam, (ram,
Ituq; scrupulis acutis aspe-

Hinc incidens in lubricam
& planam uiam,

Dum propero progredi, so-
lutum retrahit

Calces male firmas illico
cœnum retrò,

Quà transeunti liquidus ē
membris mihi

Sudor fluebat, æger ut fess-
sum gradus

Deficeret: inde lassus omni
corpore,

Latam quidem, ast tutam
minus infisso uiam,

Varijs & hinc & inde me
uehicularis

Vt currerem cogentibus &
urgentibus.

Quare celeriter subleuans
segnem pedem,

Transuersus occursum fugi-
ens, cessi loco,

Ttt 2 Dones

ἕως ἀπλὴν παραδράμῃ προχέ-
λατ'·

μύτης γὰρ ὦρ σὺς, ταχὺ βί-
χαρ ἔκ ἐωθρον.

Πο, ἐκ αἰε μάττω, βίλτισι, πρᾶ-
ξις ὅ δέ σοι

δρῶς ὡπρᾶκτῃ, τῇ ᾗ σὺ πρὸ
θυμῷ

ἴσῃσι τιμᾷς ἀντισυκλώσω χά-
ρι.

ἴσῃ δέ σοι δώρημα θυμῷ δὲ
ἔξῃς βριτίαις παρὰ σὴν ἑσθῶν

πόνων.

ὅμῃς ἡμᾶροι καὶ θύῃς ἰχθί-
ται,

τίνδ' πῖτ' ὕπνδ', καὶ τίνων πῖ-
φυκότηδ',

πειμᾶτι ποδάγρας ἀνθαμῶ-
λᾶδαι κράται,

ὅλ' ἐδ' ὁ Κρονίδας οἶδ' ἐνέσσω
βίαν:

λίγῃτ', ὡς ἑλάνεσσι καὶ γὰρ ἑρώων
ἐγὼ

ἑδάμασσε πλάγες, καί γ' ἐπὶ
ταυτῇ σιφί.

Πρίαμ'· ποδάγρας, ποδά-
γρὸς ὡς ἐκλήβητο.

ἔθων δ' Ἀχιλλῶς, ποδάγρὸς
ὡς, ὁ πελῆς.

Perijt Achilles podagricus ille Pelci.

Donc citis quadriga transi-
ret rotis.

Mystes enim tuus nequibam
currere.

P O D. Non gratis hac re
Et tibi res gesta sit,

Mi nuncie. tuæ namq; prom-
ptitudni

Parem rependam gratiam
precio pari.

Atque hoc adeò gratum tibi
sit præmium,

Posthac triennio semel mo-
dò leues

Tentare te nostros dolores
perferam.

Sed uos scelesti, dijs ὦ
inuisissimi,

Quinam, uel à quibus paren-
tibus editi, (tentie,

Audetis obniti podagra po-
Cuius superare uim nequit

Saturnius?

Hec dicite pessimi: quoniā
heros ego

Quamplurimos domui, sapi-
entes ut sciunt:

Priamus pede celer ille, co-
nitur podagricus.

δ Βελλεροφόντης, ποδαγρὸς
ᾧμ, ἱκαρτόρβι.

● κῆμ δωάτης, Οἰδίπυς, πο
δαγρὸς ᾧμ.

ἐκ τῇ Πελοπιδῶμ, ποδαγρὸς ᾧμ
ὁ Πλεσθίνης.

Γοῖαυτῷ ἵος, ποδαγρὸς ᾧμ,
ἔρχι γόλ.

ἄλλῳ ποδαγρὸς, Θιασαλῶμ
ᾧμ ἡτιμῶμ,

ὅς ἐπῆπρῳ ἱπποὶ Πρωτιώλας
ἱρμάχ.

ὁμως ποδαγρὸς ᾧμ, κῆ ποτῶμ
ἔρχι γόλ.

Ἰθάκῃς αὐάντα, Λαορτιάδῳ
Οδυσίᾳ (βυγνός.

ἰγὼ κατίπινον, ἐκ ἄκωνθα
ὡς ἔτι χαρῆσιν τῶ, ᾧ δυσδαί
μονδ.

ἰσῶ πάθκαδι πόλασιμ, οἷς δι
δράκατι.

ἰα. Σύροι μὲν ἰομῶ, ἐκ Δαμα
σκῆ τῷ γίνε.

λαμῶ ἢ πολλῶ, κῆ ποτῆς κρῆ
μῆροι.

γῶμ καὶ βάλασσαν ἱφίπεμῳ
πλανώμῆροι.

ἐχεμῶ ἢ χρίσμα παρδύρε
τιμ τίδ.

Ἄβερμν αὐτὸν ποδῶν ὑγνῶν
ἔδωκεν.

Et Bellerophontes podagri
cus me pertulit.

Podagricus & Thebanus
erat dux Oedipus,

Et ex. Pelopidis podagricus
erat Plesthenes:

Et filius Pœantis etiam po-
dagricus (alius celer

Dux præfuit classi. fuit &
Dux Thessalorum, qui si-

mul atque prælio
Victus ceciderat Protefila-

us, præfuit
Classi, podagricus licet &

ager foret.

Ithacæ quoque principem
Laerta filium

Vlysses, ego, non spina ne-
cuit trigonos.

Nunquam ergo gausuri ō
calamitosissimi,

Pœnā patiamini meritis ue-
stris parem.

M E D. Syri quidem gene-
re Damasceni sumus:

Multa fame uerò coacti &
inopia,

Terram & mare peragra-
mus, errantes, uagi.

ἔ Ζῶς ἱερᾶν τῶν αἰῶν
βίῃ.

ἔ δ' αὖ δαλάσσει τοῖα μᾶνται
λευδῶν.

ἔ δὲ σφοδρῆ καίλαπ' ὅσον
βία.

μὴ κάρχαρον περὶ μὲ δῶμα
Κορβερ;

μὲ τις ἰχθυὺς ἰδὲ ἀμφιβίσκει
ται,

ἔ διαβριχὺς ἰχθὺς ἡγοῦμαι πῶ
πῶ;

ἔ λίσσ' αἰῶνα φάρμακον γὰρ
ἔτ' ἰμὸν,

ἔτ' ἄλλο δύνωσι σὺν ἀνσχατί
σαι δρέμον,

ψύφους ἢ πάσας παῖν ἐν
νικᾷ βροτῶν.

Πο, παύσαδι βάσανος, κὴ πῶ
ντος μεύσασθαι

ἔ μετανέοντων αἰς ἐμὴν ὄρεν
μολᾶν.

γινώσκω ἢ πᾶς τις, ὥς μὲ
νυθῶν

ἀτιγνέτω ὅσα, φαρμάκοις ἢ
πάθομαι.

Non Iuppiter fert tale tellū
fulminisq;

Non ulla sic procella seuit
aquoris,

Non impetuosi tanta uis est
turbinis.

An asperos sustineo morsus
Cerberi?

Num uirum Echidnae mem-
bra mea depascitur?

An tunica sanie tincta Nes-
si sanguinis?

O dea miserere: nam neque
meum pharmacum,

Nec aliud inhibere poterit
cursum tuum;

Victrix sed omnium omni-
bus es suffragijs.

POD. Desinite nunc tor-
menta, dolores cedite:

Mecum quia coepta litis il-
los pœnitet,

Et norit unusquisque me so-
lam omnium

Ilachrymabilem & imma-
dicabilem deam.

CHORVS.

Hexametri μέτροις ὁ Ἀναπᾶστικος Dimetri.

Κα. ὅτι Διὶς βροντᾷς Σαλμῶ
νός ἡ ἐμοῦ βία,

Non ubi Salmonci contem-
dere cum tonitribus,

ἄλλ' ἔθελον, ψολόσσι δαμῆσα
διὸ φρίνα βέλει.

ἢ κ' ὀρίσας ἰχάρη Φοῖβη Σάτυ-

ρ' ὦ Μαρσύας,

ἢ ἀλλὰ λυγρὸ ψαύει κένυς πορὶ
ἄρμα πίτυς.

πίνθ' ὦ ἀμύντορ δι' ὄριον το
κὰς ἔχει Νιόβη,

ἄλλ' ἔτι μυρομένη προχίαν πο
λὸν δάκρυ Σιπύλῳ,

Μαιονία δ' ἀράχην Τριτωνία
δ' ὦ ἤλθερ εἰς ὄριον,

ἄλλ' ὀλίσασα τύπον, καὶ νῦν ἴ-
τι νύματα πλίνκει.

ἢ γὰρ ἴσον μακάρων ἱριᾶς θεῶν
οὐδ' ὄγ' ἰσὺς μέρμερον,

ὥς Διὸς, ὥς Λητῆς, ὥς Παλ-
λάδ' ὦ, ὥς Πυθίς.

ἢ πῶς, ὦ πᾶνδ' ἡμῶν φέροις ἄλλο
γῆμα ποδάγρα.

πῶς, ἰλαφρὸν, ἄδριμον, βρα-
χυβλαβὲς, ἀνώδυον,

ὀφρορὸν, σὺκλωτον, ἀλγυδρα-
νὲς, σὺ πρίπατον.

πολλὰ

Ausa Iouis, pœnas euadere
salua potuit:

Verùm animo repressa, re-
penteq; fulmen Dei

Fumigero Stygias detrudidi-
tur ieta sub aquas,

Nec satyrus Phœbo congres-
sus Marsya tulit

Inde uoluptatem, cum diripa-
pit undique cutem

Pythius illius, non prœmia
grata referens

Litis habet memorem, luo-
ctu quoque fœta Niobe

Namq; et adhuc lugēs Sipy-
lum rigat uda lachrymis

Mæonis in ad lites Ara-
chne, quia Pallada uocat,

Perdita, nūc scelus id testan-
tia stamina plicat.

Impar enim est diuorum af-
fectibus humana uisi

Vt Iouis, ut Latona, ut Pal-
lados, ut Pythi.

Mites ergo feræ cruciatibus
atque faciles,

O celebris, cunctisq; locis dea nota Podagra,

Ferq; leues, & acutos, & breuiter noxios

Absque dolore, nec intolerabiliter, bene suos

Qui teneant fines, sint exiguumq; ualidi,

Tit 5 Quiq;

ἔ Ζῆς ἑορακὸν τοῖον αἰνρῶ
βίλῃ.

ἔδ' αἰ δαλκίους τοῖα μαίνονται
ἑλυδῶν.

ἔδ' εἰς τρυβιὴν λαίλαπ' ὅσον
βίᾳ.

εἰν κάρχαρον πορῶ με δῶγμα
Κορβίης:

μή τις ἐχίδνης ἰδὲ ἀμφιβέσκη
ται,

ἔ διαβρυχὲς ἰχθῆς ἑσπ' αἰνρῶ
πλῆ;

ἑλὶαυρ' αἰσάσας φάρμακον γὰρ
ἔτ' ἑμὶν,

ἔτ' ἄλλο δύναντ' σὺν ἀναχαιτί
σαι δρόμον,

ψύφους ἢ πάσας πάντ' ἔθ' ὅσον
νικᾷς βροτῶν.

Πο, παύσασθι βιάσασθαι, καὶ πῶ
ντες μεύσασθαι

ἔ μετανέηνται εἰς ἑμὶν ὄρεον
μολᾶν.

χιγνυσκίτω ἢ πᾶς τις, ὥς μὲν
ἑν θῶν

ἄτιγν' ἔσας, φαρμάκοις ἢ
παύομαι.

Non Iuppiter fert tale telus
fulminis

Non ulla sic procella seuit
aquoris,

Non impetuosus tanta vis est
turbinis.

An asperos sustineo morsum
Cerberis?

Num uirus Echidnae mem-
bra mea depascitur?

An tunica sanie tincta Nes-
si sanguinis?

O dea miscere: nam neque
meum pharmacum,

Nec aliud inhibere poterit
cursum tuum:

Victrix sed omnium omni-
bus es suffragijs.

POD. Desinite nunc tor-
menta, dolores cedite:

Mecum quia coepta litis il-
los poenitet,

Et norit unusquisque meso-
lam omnium

Ilachrymabilem & immo-
dicabilem deam.

CHORVS.

Hexametri μέτροι & Anapaestici Dimetri.

Κα. ἔτι Διὶς βροτῶν Σαλμὼν
νίῃ ἑμὶν βίᾳ,

Non vis k Salmonei contem-
dere cum tonitribus,

ἀφ' ἑ

ἄλλ' ἔλασι, ψολόγῳ δαμῆσα
 διὸ φρίνα βίβει.
 ἦν ὄρισας ἰχάρη Φοῖβῳ Σάτυ-
 ροι Μαρσύας,
 ἀλλὰ λιγὺ ψάξει κένυς παρὶ
 δέρμα πίτυς.
 πίνθ' ἀμύντορ δι' ὄριον το
 κὰς ἔχει Νιόβη,
 ἀλλ' ἔτι μυρομένη προχέει πο
 λὺ δάκρυ Σιπύλῳ,
 Μαῖονία δ' ἀράχῃ Τριτωνία
 δ' ἤλθον εἰς ὄριον,
 ἀλλ' ὀλίσασα τύπον, καὶ νύκτ' ἔ-
 τι νύματα πλίνει.
 ἦ γὰρ ἴσον μακάρεσσι θεοῖσιν ἔσται
 σ' ὅτ' ἐμὲ μέρηπων,
 ὥς Διὸς, ὥς Λητῆς, ὥς Παλ-
 λάδ' ὥς Πυθίης.
 ἦ πῶς, ὦ πάνδημοι φίλοις ἄλλο
 γημα ποδάγρα.
 αἰσφύον, ἰλαφρὸν, ἄδριμον, βρα-
 χυδελὲς, αὐτὸ δωρον,
 εὐφορον, εὐκλυτον, ἀλγυδρα-
 ρίς, εὐπυρίπατον.

πολλὰ

Ausa Iouis, pœnas euadere
 salua potuit:
 Verùm animo repressa, re-
 penteq; fulmen Dei
 Fumigero Stygiæ detru-
 ditur icta sub aquas,
 Nec satyrus Phœbo congres-
 sus Marsya tulit
 Inde voluptatem, cum dirio
 pit undique cutem
 Pythius illius, non præmia
 grata referens
 Litis habet memorem, luo
 Etu quoque foeta Niobe
 Namq; et adhuc lugēs Sipy-
 lum rigat uda lachrymis
 Mæonis in ad lites Ara-
 chne, quia Pallada uocat,
 Perdita, nūc scelus id testan-
 tia stamina plicat.
 Impar enim est diuorum af-
 fectibus humana uis
 Vt Iouis, ut Latonæ, ut Pal-
 lados, ut Pythi.

Mites ergo feras cruciatus
 atque faciles,

O celebris, cunctisq; locis dea nota Podagra,
 Ferq; leues, & acutos, & breuiter noxios
 Absque dolore, nec intolerabiliter, bene suos
 Qui teneant fines, sint exiguumq; ualidi,

πολλὰ μορφαὶ τῶν ἀτιχούσων.

μάλιστα ὃ πόνον ἔχει τὸ σῶμα
καὶ τὸ

τὸς ποδαγρῶνται παρὰ μὲν
θάλασσαν,

ἔθ' οὖν εὐθύμως, ὃ συννηκίλοι
λήσιδι

πίνον, αἱ τὰ δουλεύοντ' ἐκίτι
λήσιδι,

τοῖς δ' ἀδονήτοις πόρον ἔθ' οὖν
δίως.

πᾶς ἀνὴρ χέλιον τῶν πασχόντων
τῶν

ἑμπαίξιμον ὃ καὶ σκωπτόμεν
οὖν.

τοῖον γὰρ ἔστι τὸδε πρᾶγμα.

Quisquis es hic cui morbus gravis est,

Te ludi rideriq; feras.

Nam hæc huius ludi natura est.

Quiq; gradum non impedi-
ant facientibus iter.

Multæ sunt formæ misero-
rum,

Sed podagricos soletur
morbi

Exercitium et consuetudo.

Quare æquanimiter nobi-
scum

Οὐ quotquot in hac esis
naui,

Cruciatu ex animo ejci-
te.

Quòd si quæ placeant, non
fiunt,

Et iter non placitis dij inue-
niunt.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Podagra.) Morbus est qui initium à pedibus sumit, unde etiam nomen accepit. ποδαγρα autem laqueum significat, quasi ποδὸς ἄγρα, id est pedis captura. b Cocyto (sata.) Podager Podagram Cocyti filiam nominat, articularis morbi dolores impiorum cruciatibus non leuiore esse subindicat. Actius Serm. 12. ex cruditatibus ebrietate immoderato ac intempestiuo rei Veneræ usu, podagram nasci scribit. Extat iacerti autoris epigramma in fine libri 2. Epigram. Græcorum,

rum, in quo inuenies Podagræ naturam scitissimè descriptâ, nempe quodd unguentis, quodd uino, quodd coronis gaudeat, quarum rerum omnium inopia laborant pauperes. Quæ de causa τῆς πείνης χιλίων οὐδ' ἐν αὐτοῖς αὐερσatur, hinc μισοπῶχον appellat, id est, odio habentem pauperes, & tantum in locupletum ædes diuertit. Podagram hodie diuitum morbû uulgu quoque nostrum appellat, qua tamen eorum diuitiæ domantur, cum quibus abundant, frui nequeunt. Sed hoc loco libet ascribere Podagræ & Aranæ apologum, à Cæl. Secundo Curiōne nostro in suo Araneo cōfictum. Aranæ olim peregrè proficiscenti se Podagra comes adiunxit, tametsi passibus ambiguis admodum ægrè illam sequeretur, iamq; dici unius itinere confecto, constitutū inter eos est, ut diuersum hospitem utraq; experiretur. ac Aranea oppidum ingressa, ueteris adhuc memor hospitij, in opulenti cuiusdam spaciosas ædes diuertit, ubi statim sua incipit tapeta, aulæq; præpandere. adfuerē protinus furæ quædam conuertentes, & quicquid erudita operatione tenebat dissipantes, adeo, ut uix oculatas trygodæmonum scopas posset euadere: misera planè, quæ in tanta rerum oninium affluentia sola egebat, atque in tam amplis atrijs ne angulum quidem tutum inueniebat. Podagra uerò pedibus capta, cum ultrà progredi nequiret, in primas se eius oppidi casās dedit: ubi nil non miseriarum experiri, apponi cœnaturienti panis ater cum holusculo uix sale condito: in potum uappa propinari, nisi è proximo riuo petere mallet, unde sitim restingueret. Sic igitur accepta, lectum sibi poscit exhiberi. Torus ille pro plumea culcitra, stramine plenus ostenditur. In eo suspirans & gēnebunda, se utcunq; componit. Sed ô quā malè membris mollibus & delicatis, cum tam horridis stragulis, tam duris & barbaris uillis conuenit. Orto igitur augusto illo fidere, quod omnia patefacit, Aranea pariter & Podagra rursus conuenerunt: & prior Aranea magnopere de diuitis illius barbarie conquesta est: Podagra contrā de hospitij sui egestate, duroq; uictu multa commemorat, lrum eum appellitans. Aranea commonstrat liuidas uibices, quas senticosæ fulcra tenellæ cuticulæ impresserant. Quæ de re posteaquam maturè deliberatū inter ipsas fuit, in hanc pedibus sententiam iucrunt, ut Aranea deinceps pauperum tabernas

bernas & tuguria, podagra uero diuitum aulas, regumq; turres incoleret. Itaque Podagra instituti nequaquam immemor, pedetentim numosi cuiuspiam domum ingressa, ad obsequium pedes procubuit. quam ubi conspexit hospes humanissimus, Dij boni qua lenitate, quib. nominibus excepit? Substernuntur olorinæ culcitæ, puluini, toralibusque Milesijs cubilium fulcra replentur, seruet culina, omnes sunt in officio ministri, qui dapibus mensas onerent (ut Poetæ uerbis utar) & pocula ponant. Huc capi pingues atque altiles phasiani, pavones, coturnices, turtures, ficedulæ, & aues illæ quæ binis superbiunt cordibus, conuolant: rhombos, scaros, silurosque prætereo. Lucrina item conchilia, Abidena, ostræ, & quicquid mare lautum & delicatum mittit. Huc uina candida, nigra, purpurea, rubella dulcia, tenera, austera, Cecuba Falerina, Chia, Cretica plenis craeris infunduntur. Taceo mentas secundas à Tarentinis allatas. In summa nihil deliciarum, nihil cupidiarum ac uoluptatum non exhauritur, ut tam potens dea (est enim Podagra Bacchi Venerisque filia) cum tororibus suis Chiragra atque Gonagra, molliter quiescat. At Aranea pauperis domum lata petit, telas orditur, textrinae manibus & pedibus incumbit, uenatur nullas insidias, nullius iam formidat insultus, (ut dicam breuiter) uacua in aula dominatur. ac ne erga hospitem suum ingrata uideatur, eum à Podagræ insidijs (est enim bellua illa admodum insidiosa, ut quæ nomen non raro mentiatur, humique serpat) securum tutumque reddit. Si quando tamen Aranea aliud agente, seu callida, seu frigida in ædes irrepserit, haud diu potest cum Aranea consistere. Non igitur mirentur diuites ociosi, si uarijs, & hoc uno præcipue morbo affecti sæpe decumbunt: cum nec medicum, nec uera medicamenta admittere uelint, laborem, industriam, frugalitatem. c Corybantes.) Cybeles cultores fuerunt, qui sacro correpti furore cymbala pulsabant, alios item in similem agentes rabiem. d Hirundo.) Hirundo sola auium in tectis uersatur, nullam adferens utilitatem: plus enim inepto garritu tædij adfert, quàm uolupratis. Est .n. minimè canora, sed molesto quodā stridore obstrepit. e Bacule.) Baculos ferunt Podagrici quibus sustentantur. f Quàm nulla thura.) Podagram nulla ratione posse curari, plerique putarunt. De quo ingeniosus poeta:

Solenne

Soluere nodosam nescit medicina podagram.

¶ Nil nisi plorare.) Notum est Græcos ita loqui solitos, ut plorare iuberent eum quem à se contumeliosè dimitterent, ut pluribus annotauimus in proverbio, Præter plorare nihil. Aristophanes in πλούτῳ: Εγὼ μὴ εἰμὼς ἐπ' ἀγῶσι: & infrà: κλαίει ἐγὼ γιγῶσι λίγῳ. Lucianus usus est hac uoce in primo Ne ericorum dialogo. h Atcn enim.) Ate dea noxx, damni & turbarum, quæ θανάτῳ καὶ ὀρίπῳ, id est, ualida & uelox, longè antè præcurrit, & tam multa suscitât mala, ut ijs sanandis αἰτὰι ponè sequentes nunquam sufficere possint. i Nodis gaudens.) Nodosa ab Ouidio & Horatio appellatur, ab alijs lapidola, propter tumores, qui in modum lapidis indurantur. k Salmonei.) Salmoneus Aeolis regis Elidis filius, quum diuinos honores petulantius quæreret, Iouemq; structo æneo ponte, tonando & iaciendis fulminibus imitaretur, ab eo fulminatus in infernum detrusus est. Vide Virgil. lib. 6. Aeneid. & quæ ascripsimus in principio Timonis. m Mæonis ad lites Arachne.) Puella quædam Lydia olim fuit, nomine Arachne, quæ am Minerua nendi omne, suendi, texendique artificium docuerat. quibus dotibus illa superbiens, negabat se à Minerva doctam, ac eò processit arrogantiz, ut Palladi se non uereretur æquare, deamq; in certamen uocare. Idcirco indignata Dea uenit, uirginemq; acriter obiurgata, opus miris imaginibus intertextum ac uariū radio discidit. Quod uirgo ægerrimè ferens, laqueo uitam finire decreuerat. Sed Pallas illius casum miserta, non quidem statim eam mori uoluit, sed ita tenuissimo funiculo pendentem in araneam transformati.

Atque ita uiue quidem, pende tamen improba, dixit,

Lexq; eadem poena, ne sis secura futuri,

Dicta tuo generi, serisq; nepotibus esto,

Mæonis, &c. --

Nam Lydia aliter uocatur Mæonia, Ouid. lib. 6. Metamorph.

Mæoniaq; animum fatis intendit Arachnes.

n Quotquot in hac estis naui.) Id est, in communi morbo & periculo. Siquidem ad eos, qui eodem uehuntur nauigio, periculum naufragij communiter pertinet: neque magnopere refert in prora sint, an in puppi, an in carina, cum nihilo magis ab-

ἕως ἀπλῶν παραδράμῃ φοχὴ
λατῶ.

μύστε γὰρ ὦρ σὺς, ταχὺ φί-
λαι μὲν ἔκ τῶν σφόνδρον.

πο, ἐκ αὖτε μάτῳ, βίβλῃσι, πρῶ-
ξις ὅδε σοι

ἀρβῶς πῶς πρακτῇ, τῇ ἣ σὺ πρὸ
θυμῷ

ἰσσοίσι μῶς ἀντιστοκώσω χά-
ρι.

ἔγω δὲ σοι δώρημα θυμῷ δὲ
ἔξῃς φικτίας περὶ ἡσυχίας
πόνων.

ὅμως ἡ μικροὶ καὶ θύοις ἐχθί-
ται.

πίνδω πῶς ἔντοδω, καὶ τίνων πε-
φυνόδω,

πολῶς ποδᾶ γὰρ ἀνθαμῶ-
λῶδαι κρᾶται,

ἐλὲ δὲ ὁ Κρονίδας οἶδεν ἐκὼς
βίαν.

λίγιστ' ὅδε ἡ ἀκρίσει καὶ γὰρ ὁρῶν
ἰγῶ

ἰδᾶμασσα πλάττει, καὶ γὰρ ἐπὶ
ταύτῃ σφόνδρον.

πρίαν μὲν ποδᾶ γὰρ, ποδᾶ
γὰρ ὅδε ὦρ ἐκὼς ἰγῶ.

ἰδᾶ δὲ Ἀχιλλεύς, ποδᾶ γὰρ
ὦρ, ὁρῶν.

Perijt Achilles podagricus ille Pelci.

Donc citis quadriga transi-
ret rotis.

Mystes enim tuus nequibam
currere.

P O D. Non gratis hac re
est tibi res gesta sit,

Mi nuncie. tuæ nanq[ue] prom-
ptitudini

Parem rependam gratiam
precio pari.

Atque hoc adeo gratum tibi
sit præmium,

Posthac triennio semel me-
do leues

Tentare te nostros dolores
perferam.

Sed uos scelesti, dijs
inuisissimi,

Quinam, uel à quibus paren-
tibus editi, (tentia,

Audetis obniti podagra po-
Cuius superare uim nequit

Saturnius?

Hec dicite pessimi: quoniā
heros ego

Quamplurimos domui, sapi-
entes ut sciunt:

Priamus pede celer ille, ca-
nitur podagricus.

δ Βιλλεροφόντης, ποδαγρὸς
ὦρ, ἰκαρτόρεα.

Θυβῶν δυνάστης, Οἰδίπυς, πο
δαγρὸς ὤ.

ἐκ τῆ Πιλοπιδῶν, ποδαγρὸς ὤ
δ Πλεσθίνης.

Ποίαντος υἱός, ποδαγρὸς ὦρ,
ἔρχι γόλας.

ἄλλος ποδαγρὸς, Θιαιαλῶν
ὤ ἡτιμῶν,

ὅς ἐκείνῳ ἱπποὶ Πρωτισίλαος
ἐν μάχῃ,

ὅπως ποδαγρὸς ὦρ, καὶ ποτῶν
ἔρχι γόλας.

Ἰθάκῃς αὐάντα, Λαορτηάδῳ
ὀδυάτῃ (ρυγίνος.

ἐγὼ κατέπιπτον, ἐκ ἡκασθα
ίς ὅτι χαρὴν ἔσεντόν, ὦ δυσδαί
μονος.

ἰσὺν πᾶσιν οὐκ ἔλασιν, οἷς δι
δράκται.

Ἰα. Σύροι μὲν ἰσμερὶ, ἐκ Δαμα
σκῆ τῶ γίνεσθαι.

Ναμῶν ὃ πολλῶν, καὶ πορὶς περὶ
μερῶν.

γλῶσσαι θάλασσαν ἐφίπομεν
πλανώμενοι,

ἐχομεν ὃ χρῆμα παρὰ ποδαγρ
τον τέλει,

Ἄβημεν αὐτὸν ποδαγρὸν ὃν ἔδωκεν,

Et Bellerophontes podagri
cus me pertulit.

Podagricus & Thebanus
erat dux Oedipus,

Et ex Pelopidis podagricus
erat Plesthenes:

Et filius Poëantis etiam po
dagricus (alius celer

Dux præfuit classi. fuit &
Dux Thessalorum, qui si

mulatque prælio
Victus ceciderat Protesila

us, præfuit
Classi, podagricus licet &

eger foret.

Ithacæ quoque principem
Laërta filium

Vlysses, ego, non spina ne
cuius trigonos.

Nunquam ergo gavisuri ὁ
calamitosissimi,

Pœnā patiamini meritis ue
stris parem.

MED. Syri quidem gene
re Damasceni sumus:

Multa fame uerò coacti &
inopia,

Terram & mare peragra
mus, errantes, uagi.

ἐν ᾧ παρηγορεῖσθαι ἀλγόντων
πόνους.

Πο. τί δὴ τὸ χρίσμα, καὶ τίς ὁ
σκοπὸς, φράσαι.

Ια. μύτης μὲ σιγᾶν ἔρκεσθαι
ἐξ φράσαι,

καὶ λοιδορία θνήσκοντες ἐν το-
λῇ παύσει,

ὅς ἐστι καὶ νόσος φαρμάκου μὲν
καὶ δίνου,

ὃ καὶ σὲ πᾶν οἶδεν ἄγχιω-
μεθῆναι.

Πο. εἴτ', ὅ κατάρταται, καὶ κα-
κῶς ἐλάττωται,

ἔστιν τις ἐν γῇ φαρμάκου ἀρᾶ-
σις τέσση,

ὃ χρίσθαι οἶδεν τίς ἐμὸν πᾶν
σαι βίον;

ἀλλ' εἴα τίς δὲ σύμβουλον σου
θώμεθα,

καὶ παρὰ σφραγῆς, ἔτι φαρμά-
κου δίνου

ὑπὲρ τοῦτον πέφυκας, εἴτ' ἐμὰ
φλόγες.

διδόντες, ὃ σκελετοπαῖ, πάντες
θυσιοτόμοι αἱ.

βίαντες, παύσει τῶν ἐμῶν
βασανισμάτων,

πικρὰ γὰρ ἄστυ. καὶ σὺ μὲν
ποσὶν ἀνέχε

Per hoc mala consolamur
ægotantium.

POD. Cedò, quod ungue-
tum? quis illius habitus?

MBD. Sacrum iacendi
ius mihi iurandum datū,
Me talia dicere tibi planè
non finit,

Nec ultimum morientis edi-
ctum patris,

Qui iussit hanc celare nos-
uim pharmaci,

Quod scientem te quoque
scit compescere.

POD. An igitur, ὃ exe-
crabiles, malè perdit,

Vilius usquam tanta vis est
pharmaci,

Meam quod inunctum uim
sciat compescere?

Sed sine, paciscamur age ta-
li fœdere,

Et experiamur anne uirtus
pharmaci (ma mea.

Futura sit superior, an flam-
Huc ὃ seuer a statim undi-

que conuolantia
Tormenta, præfides mee

uæsanie, (fina
Ocyus adeste, tuq; solam

Pedum

φλίγμανι τὰρ σὺν, δακτύλων
ποδῶν ἄχει.

σὺ δ' σφυροῖς ἔμβανει, σὺ δ' μη
ρῶν ἄπο,

ἔς γόνατα λάβει μικρῶν ἰχθῶ
ρων βάθος, (ῥιτι.

ὑμᾶς δ' χειρῶν δακτύλους λυγί
βά. ἰδ', ὡς ἱταξάντ', πάντα σοι

διδράναμεν.

ἔάντ' ῥηθῶντόν οἱ ταλαίπωροι
μίγα,

ἅπαντα γῆς προσβολῇ τριβλή
μενοι.

πο. φέρετ', ὡς εἴνοι, μάθομεν ἂν
ῥικνίστατον,

ἂν χειρῶν ὑμᾶς φάρμακον
τόλ' ἐφίλῃ.

αἶς γὰρ σαρῶς τόλ' ὄσιν αὐτί-
ξεν ἱμοί, (μειχθόνες,

λιπῶσα γαῖαν, αἶς μυχρὲς ἂν
ἄισθ', ἀφανὲς, πύματ' αὖ Ταρ

τάρτα βάθ'.

ἔ. ἰδ', κίκρυσται, καὶ χαλῶ φλο
γῶν ἰόντων.

αἶ μοι παπαῖ γε, τάρταμαι, δῖοι
λυμαι,

ἅπαν ἐπ' αἵματι γῆρον ἀσκό-
πω κακῶ.

Podagricus. Heu prob dolor, heu tabesco miser atq; pereo.
Omnia populatur membra mea cæcum malum.

Pedum, sub ipsos usque digi-
tos urito:

Tu calcibus insili, profun-
dam tu riges

A feminibus ad genua ta-
bem felleam:

At vos manuum repente fle-
ctite digitos.

TOR. En imperata sin-
gula tibi fecimus.

Iacent, miseriq; clamitan
grauissime,

Per omnia torti membra tu
is complexibus.

POD. Nunc agite o ho-
spites, uideamus optime,

An illitum uos nunc munit
hoc pharvacum.

Nam si palam aduersum fu-
erit illud mihi,

Mundum relinquens, abdi-
tos terræ sinus

Subibo, & infimos abyssos
Tartari,

Obscura & ignota omni-
bus mortalibus.

MED. En unximus, leuat
neque dolores tamen.

ἢ Ζῆς Ἰσθραυνῶ τοῖον αἰνῶν
βίη.

ἢ δὲς θαλάσσης τοῖα μάννεται
λυδῶν.

ἢ δὲ τροβιτῆ λαίλαπ' ὅση
βία.

μὴ κάρχαρον πορῶ με δῶγμα
Κορβερ;

μή τις ἰχθύων ἰδὲ ἀμφιβίσκη
ται,

ἢ διαβριχῆς ἰχθὺς ἑρπύων πῶ
πλ' ;

ἢ λίαν ἀνάσσει φάρμακον γὰρ
ἔτ' ἑμὸν,

ἢ τ' ἄλλο δύνανται σὲν ἀναχρῆτι
σαι δρόμον,

ψύφους ἢ πάσας πᾶν ἔστι
νικᾶς βροσῶν.

Πο, παύσαδι βάσανει, κ' πῶ
νός μεύσεται

ἢ μετανέμωται ὡς ἑμὸν ὄριον
μολῶν.

γινωσκίτω ἢ πᾶς τις, ὡς μέ
γαν βίον

ἄτην γὰρ ὅσα, φαρμάκους ἢ
παύσομαι.

Non Iuppiter fert tale telus
fulminis

Non ulla sic procella seuit
aquoris,

Non impetuosi tanta vis est
turbinis.

An asperos sustineo morsus
Cerberi?

Num uirum Echidnae mem-
bra mea depascitur?

An tunica sanie tincta Nesi
si sanguinis?

O dea miserere: nam neque
meum pharmacum,

Nec aliud inbibere poterit
cursum tuum:

Victrix sed omnium omni-
bus es suffragijs.

POD. Desinite nunc tor-
menta, dolores cedite:

Mecum quia coepit liti il-
los poenitet,

Et norit unusquisque me so-
lam omnium

Ilachrymabilem & imme-
dicabilem deam.

CHORVS.

Hexametri μέτροι & Anapaestici Dimetri.

Κα. ἔτι Διὸς βροντῶν Σαλμων
τὶ ἔμελλε βία,

Non vis k Salmonci contem-
dere cum tonitribis,

ἀντὶ

ἄλλ' ἔθελαι, ψολόφῃσι δαμῦσαι
διὸ φρένα βέλει.

ἢ κ' ὄρισας ἰχάρη φοῖβω Σάτυ-
ρ' ὦ Μαρσύας,

ἢ καὶ λιγυΐ ψαίρει κῆρυ πῶρι
ἄρμα πύργου.

πῶνθ' ἁάμνηστον δι' ὄριον το
κῆς ἔχει Νιόβη,

ἄλλ' ἔτι μυρομελὴν προχίον πο
λὸ δάκρυ Σιπύλῳ,

Μαιονία δ' ἀράχῃ Τελτωνία
δι' ἔλβῳ εἰς ὄριον,

ἄλλ' ὀλίσσασα τύπον, ἢ νῦν ἔ-
τι νήματα πλῆκει.

ἢ γ' ἴσον μακάρων ὀρίαντες θρά-
σ' ὦ δὲ μόρσιμων,

ὥς Διὸς, ὥς Λατῶς, ὥς Παλ-
λάδ' ὦ, ὥς Πυθίης.

ἢ πῶν, ὦ πᾶσι δαίμοσι φίρσις ἄλ-
γυμα ποδάγρα.

ἢ σφόν, ἰλαφρὸν, ἢ δριμύν, βρα-
χυδάκρυς, ἀνὸ δωρον,

σφόν, σφόν, σφόν, σφόν, σφόν, σφόν,
σφόν, σφόν, σφόν, σφόν, σφόν, σφόν,

πολλὰς

Ausa Iouis, pœnas euadere
salua potuit:

Verùm animo repressa, re-
penteq; fulmen Dei

Fumigero Stygias detrudi-
tur ieta sub aquas,

Nec satyrus Phœbo congres-
sus Marsya tulit

Inde uoluptatem, cum diris-
sit undique cutem

Pythius illius, non præmia
grata referens

Litis habet memorem, lue-
tu quoque facta Niobe

Namq; et adhuc lugēs Sipy-
lum rigat uda lachrymis

Moëronis in ad lites Ara-
chne, quia Pallada uocat,

Perdita, nūc scelus id testan-
tia stamina plicat.

Impar enim est diuorum af-
fectibus humana uis:

Vt Iouis, ut Latona, ut Pal-
lados, ut Pythi.

Mites ergo feras cruciatus
atque faciles,

O celebris, cunctisq; locis dea nota Podagra,

Ferq; leues, ὦ acutos, ὦ breuiter noxios

Absque dolore, nec intolerabiliter, bene suos

Qui teneant fines, sint exiguumq; ualidi,

Tit 5 Quiq;

πολλὰ μορφαὶ τῶν ἀτιχοῦσιν
των.

μάλιστα ἢ πόνην καὶ τὸ σῶν
υπερ

τὸς ποδαγρῶνται παρμυνο
θάδω.

ἔθρη σὺνθῶμας, ὃ συντακτικοί
λήσιδι

πόνην, αὐτὰ δὲ καὶ τὸ ἐκίτι
λήσιδι,

τοῖς δὲ ἀδοκῆτοισι πόνην ἔθρη
δύοις.

πᾶς ἀνὴρ χίδω τῶν πασχόντων
των

ἑμπαζόμενοι καὶ σκωπόμενοι
υἱοί.

τοῖον γὰρ ἔστι τῶν πραγμάτων.

Quisquis es hic cui morbus gravis est,

Te ludi riderique feras.

Nam hæc huius ludi natura est.

Quiq; gradum non impedi-
ant facientibus iter.

Multæ sunt formæ misero-
rum,

Sed podagricos soletur
morbi

Exercitium et consuetudo.

Quare æquanimiter nobi-
scum

On quotquot in hac esis
naui,

Cruciatu ex animo eijci-
te.

Quod si quæ placeant, non
fiunt,

Et iter non placitis dij inue-
niunt.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Podagra.) Morbus est qui initium à pedibus sumit, unde etiam nomen accepit. ποδαγρα autem laqueum significat, quasi ποδὸς ἄγρα, id est pedis captura. b Cocyto fata.) Podager Podagram Cocyti filiam nominat, articularis morbi dolores impiorum cruciatibus non leuiiores esse subindicat. Actius Serm. 12. ex cruditatibus ebrietate immoderato ac intempestiuo rei Venereæ usu, podagram nasci scribit. Extat incerti autoris epigramma in fine libri 2. Epigram. Græcorum,

rum, in quo inuenies Podagræ naturam scitissimè descriptā, nempe quodd unguentis, quodd uino, quodd coronis gaudeat, quarum rerum omnium inopia laborant pauperes. Quæ de causa τῆς πωλὺς χεῖρας οὐδὲν auersatur, hinc μισοπῶχον appellat, id est, odio habentem pauperes, & tantum in locupletum ædes diuertit. Podagram hodie diuitum morbum uulgas quoque nostrum appellat, qua tamen eorum diuitiæ domantur, cum quibus abundant, frui nequeunt. Sed hoc loco libet ascribere Podagræ & Aranæ apologum, à Cæl. Secundo Curione nostro in suo Araneo cōsuctum. Aranæ olim peregrè proficiscenti se Podagra comes adiunxit, tametsi passibus ambiguis admodum ægrè illam sequeretur, iamq; diei unius itinere confecto, constitutū inter eos est, ut diuersum hospitem utraq; experiretur. ac Aranea oppidum ingressa, ueteris adhuc memor hospitij, in opulenti cuiusdam spaciosas ædes diuertit, ubi statim sua incipit tapeta, aulæq; præpandere. adfuere protinus furæ quædam conuertentes, & quicquid erudita operatione texebat dissipantes, adeo, ut uix oculatas trygodæmonum scopas posset euadere: misera planè, quæ in tanta rerum omnium affluentia sola egebat, atque in tam amplis atrijs ne angulum quidem tutum inueniebat. Podagra uerò pedibus capta, cum ultrà progredi nequiret, in primas se eius oppidi casas dedit: ubi nil non miseriarum experiri, apponi cœnaturienti panis ater cum holusculo uix sale condito: in potum uappa propinari, nisi è proximo riuo petere mallet, unde sitim restingeret. Sic igitur accepta, lectum sibi poscit exhiberi. Torus ille pro plumæa culcitra, stramine plenus ostenditur. In eo suspirans & gemebunda, se utcunq; componit. Sed ô quàm malè membris mollibus & delicatis, cum tam horridis stragulis, tam duris & barbaris uillis conuenit. Orto igitur angusto illo fidere, quod omnia patefacit, Aranea pariter & Podagra rursus conuenerunt: & prior Aranea magnopere de diuitis illius barbarie conquesta est: Podagra contrà de hospitij sui egestate, duroque uictu multa commemorat, Irum eum appellicans. Aranea commonstrat liuidas uibices, quas senticosa fulcra tenellæ cuticulæ impresserant. Quæ de re posteaquam maturè deliberatum inter ipsas fuit, in hanc pedibus sententiam iucrunt, ut Aranea deinceps pauperum taber-

bernas & tuguria, podagra uerò diuitum aulas, regumq; turres incoleret. Itaque Podagra instituti nequaquam immemor, pedetentim numosi cuiuspiam domum ingressa, ad obsequi pedes procubuit. quam ubi conspexit hospes humanissimus, Dij boni qua lenitate, quib. nominibus excepit? Substernuntur olorinæ culcitrix, puluinis, toralibusque Milesijs cubilium fulcra replentur, feruet culina, omnes sunt in officio ministri, qui dapibus mensas onerent (ut Poetæ uerbis utar) & pocula ponant. Huc capi pingues atque altiles phasian, pavones, coturnices, turtures, ficedulæ, & aues illæ quæ binis superbiunt cordibus, conuolant: rhombos, scaros, silurosque prætereo. Lucrina item conchilia, Abidena, ostræ, & quicquid mare lautum & delicatum mittit. Huc uina candida, nigra, purpurea, rubella dulcia, tenera, austera, Cecuba Falerina, Chia, Cretica plenis craeris infunduntur. Taceo mensas secundas à Tarentinis allatas. In summa nihil deliciarum, nihil cupidiarum ac uoluptatum non exhauritur, ut tam potens dea (est enim Podagra Bacchi Venerisque filia) cum tororibus suis Chiragra atque Gonagra, molliter quiescat. At Aranea pauperis domum læta petit, telas orditur, textrinæ manibus & pedibus incumbit, uenatur nullas insidias, nullius iam formidat insultus, (ut dicam breuiter) uacua in aula dominatur. ac ne erga hospitem suum ingrata uideatur, eum à Podagræ insidijs (est enim bellua illa admodum insidiosa, ut quæ nomen non raro mentiatur, humique serpat) securum tutumque reddit. Si quando tamen Aranea aliud agente, seu callida, seu frigida in ædes irrepserit, haud diu potest cum Aranea consistere. Non igitur mirentur diuites ociosi, si uarijs, & hoc uno præcipuè morbo affecti sæpe decumbunt: cum nec medicum, nec uera medicamenta admittere uelint, laborem, industriam, frugalitatem. c Corybantes.) Cybeles cultores fuerunt, qui sacro correpti furore cymbala pulsabant, alios item in similem agentes rabiem. d Hirundo.) Hirundo sola auium in tectis uersatur, nullam adferens utilitatem: plus enim inepto garritu tædij adfert, quàm uolupratis. Est .n. minimè canora, sed molesto quodā stridore obstrepit. e Bacule.) Baculos ferunt Podagrici quibus sustentantur. f Quàm nulla thura.) Podagram nulla ratione posse curari, plerique putarunt. De quo ingeniosus poeta:

Solenne

Solvere nodosam nescit medicina podagram.

g Nil nisi plorare.) Notum est Græcos ita loqui solitos, ut plorare iuberent eum quem à se contumeliosè dimitterent, ut pluribus annotauimus in proverbio, Præter plorare nihil. Aristophanes in πλούτῳ: Εγὼ μὴ εἰμῶς τε λιγῶσαι: & infrà: καί μιν ἐγὼ γινοίμην λιγῶ. Lucianus usus est hac uoce in primo Nericorum dialogo. h Aten enim.) Ate dea noxæ, damni & turbarum, quæ ἀναρῆτι καὶ ἀρτίπες, id est, ualida & uelox, longè antè præcurrit, & tam multa suscitât mala, ut ijs sanandis αἷται pondè sequentes nunquam sufficere possint. i Nodis gaudens.) Nodosa ab Ouidio & Horatio appellatur, ab alijs lapidota, propter tumores, qui in modum lapidis indurantur. k Salmonei.) Salmoneus Acolis regis Elidis filius, quum diuinos honores petulantius quæreret, Iouemq; structo æneo ponte, tonando & iaciendis fulminibus imitaretur, ab eo fulminatus in infernum detrusus est. Vide Virgil. lib. 6. Aeneid. & quæ ascripsimus in principio Timonis. m Mœonis ad lites Arachne.) Puella quædam Lydia olim fuit, nomine Arachne, quæ am Minerua nendi omne, suendi, texendique artificium docuerat. quibus dotibus illa superbiens, negabat se à Minerua doctam, ac eò processit arrogantiz, ut Palladē se non uereretur æquare, deamq; in certamen uocare. Idcirco indignata Dea uenit, uirginemque acriter obiurgata, opus miris imaginibus intertextum ac uariū radio discidit. Quod uirgo ægerrimè ferens, laqueo uitam finire decreuerat. Sed Pallas illius casum miserta, non quidem statim eam mori uoluit, sed ita tenuissimo funiculo pendentem in araneam transformari:

Atque ita uiue quidem, pende tamen improba, dixit,

Lexq; eadem pœna, ne sis secura futuri,

Dicta tuo generi, serisq; nepotibus esto,

Mœonis, &c. --

Nam Lydia aliter uocatur Mœonia, Ouid. lib. 6. Metamorph.

Mœoniaq; animum fati intendit Arachnes.

n Quotquot in hac estis naui.) Id est, in communi morbo & periculo. Siquidem ad eos, qui eodem uehuntur nauigio, periculum naufragij communiter pertinet: neque magnopere refert in prora sint, an in puppi, an in carina, cum nihilo magis ab-

gis absint à discrimine. Cicero Epistolarum familiarium secundo ad Curionem: Etsi ubicunque es, ut scripsi antea, in eadem es naui, tamen quòd abes gratulor. Idem alibi: Hoc miror enim, queror què, quenquam hominem ita pessundare alterum uelle, ut etiam nauim perforet, in qua ipse nauiget: hoc est, ut rempublicam euertat, cum qua sit etiam ipsi perendum. Aristophanes in Vespis, *περί τῆς πόλεως γὰρ ἔστι, τοῦ σκάφους ὅλης*, id est, de ciuitate est, naue de tota puta. Est autem familiare pœtis à nauibus ad Rempublicam similitudinem mutuari.

Ω Κ Υ Π Ο Υ Σ.

OCYPVS:

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

Ωκύπυς, Ποδολερίς καὶ Αστασίας υἱὸς ἱγίνετο, κάλλει καὶ
 θωάματι διαφέρων, γυμνασίων τε καὶ λιωνησίων μὴ ἀμιλλῶν.
 πολλάκις ἢ διωρῶν τὸς ἰχθυόους ὑπὸ τῇ ἀτίγκτῃ ποδάγραι,
 κατὰ γὰρ, φάσκων μὲν ὅλως εἶναι τὸ πάθος. ὁ δὲ τῶν
 ἀγαυῶν τε, καὶ διὰ ποδῶν αἰτρίχει, τῶν δὲ οὐτόνως φέρονται,
 καὶ ἀρνημένους, ὑπὲρ ὅλως τίθεισιν ὁ θεός. Ἡ μὲν σὺν τῷ δράματι
 ὑπὸ κεῖται ἰν Θύβαις. ὁ ἢ χερὸς σωίστηκεν ὁ ἐπιχω-
 ρίων ποδαγρῶν, σωλιγχόντων ὁ Ωκύπυς. Τὸ ἢ δρᾶμα τῶν
 πάντων ἀτάων. Τὰ δὲ δράματα πρόσωπα, ποδάγρα, Ωκύπυς,
 Τροφίους, ἰατρὸς, Πόνος, Ἀγγίλος.

¶ Ocypus Podalirij & Astatiz filius fuit, pulchritudine ac uiribus præstans, gymnasiolorum què & uenationum in primis studiosus. Hic cum sæpe uideret eos qui à rigida Podagra detinerentur, irridere illos cœpit, dictitans nihil esse prorsum, cur illi tantos dolores præ se ferrent. Indignatur itaque deus, ac pedes illius inquadit. Qui cum ab initio constanter ferret;

ac morbum detrectaret, tandem à dea totus prostermitur, & supinus decumbit. Scena quidem, siue actio fabulæ apud Thebas esse intelligitur. Chorus autem ex popularibus eius loci podagricis constituitur, qui omnes Ocypum pariter coarguunt. Fabula est ex ijs quæ pro ualde urbanis habentur. Interlocutores fabulæ sunt, Podagra, Ocypus, Nutritor, Medicus, Labor, Nuncius. Proloquitur autem Podagra. Poema imperfectum & mendosum est, & ut Erasmus addit, ne micam quidem Lucianici salis habens.

Προλογίζα ὁ Ποδάγρα.

ΔΕΙΝὸν ᾧ ἐν βρετοῖσι,
καὶ δυσώνυμῳ
Ποδάγρα λίλημαι,
δεινὸν ἀνθρώποις·
ἀδύμῳ ᾧ νοσίζουσι τὰς πόδας
βρόχεις,
ἄφθοισιν ἀσδραμῶσα, μὴ νοσ
μελῶν.
γυλῶ ᾧ τὰς πλεγύντας ὑπὲρ
μῶν,
καὶ μὴ λίγουται ἀρκεῖν τῆς
συμφορᾶς·
ἀλλ' ὥς ματαίαν πρὸς αὐτοὺς
ἔχουσιν μέλους·
ἅπας γὰρ αὐτὸν βυκολῶ ψοῶ
τομῶν,
ὡς λυσισακῶς, ᾧ προνόσας
τοὺς βάσις,
λόγει φίλοις, μὴ φράσας τὴν
αἰτίαν.

ὁ μὴ

G Ravis hominibus,
& inauspicatè
nominis

Podagra uocor, mortalibus
dirum malum :

Quæ uinculis adstringo ner
uorum, pedes,

Ingressa clàm sub artuum
compagines.

Ridere uerò soleo eos quos
torqueo,

Dum proloqui ueram mali
causam haud uolunt,

Aliamq; fictam in promptu
habent, qua se tegant.

Quilibet enim se decipit mē
dacio,

Luxatum alicubi, aut graui
ter allisum pedem

Dum dicitur, ueramq; causam
supprimat.

Quod

ὅ μὴ λίγας γὰρ, ὥς Λακωνικῶν λα-
 βῶν τινὰς,
 χρεῖν ὅ δὲ γ' ἔρπων μιν ὤναι,
 ἡδὲ μὴ θίλῃ.
 καὶ τότε διαμακιδεῖς, ἐνομάσας
 με τῶνομα,
 πάντες θρίαμβόν, ἱμβιδάσσαντες
 φίλοις,
 πόνον δέ μοι σωδργός ὅστις ἔ-
 Λακωνικῶν.
 ὅ γ' οὐ γὰρ ἐδὲν ἔμει τότ' ἐλίσσας,
 μέν.
 πῶς τ' ἔμ' ἔδρανε με, καὶ φρενῶν
 λαβράσσαντες.
 ὅτι τὴν ἀπασιν αἰτίαν πόνον
 κακῶν,
 ἐδὲς κακέρχους λαϊδερῶν βλα-
 σφημίαις,
 ἀλλὰ κατ' ἡμᾶς πίμπρουν δυν-
 στέμμεν ἀφ' ἑσέως,
 ὥς Λακωνικῶν ἡλπίσαντες ἡμεῶν
 γὰρ ἡμῶν.
 οἱ ταῦτα φλυαροῦν, καὶ λίγα τίς
 τὸ χάρις.
 πᾶσαι μὲν, μὴ φέρονται τῶν ἡμῶν
 χαλῶν;
 ὅ γ' οὐ Λακωνικῶν γυναικῶν, ὅτι θρα-
 σύνε Ωκυπύς
 φρενῶν κατ' ἡμῶν, καὶ δὲ ἡμῶν
 καὶ τι λίγας,

Quod enim ipse celat, & la-
 tere alios cupit,
 Hoc tempus inuito arguit es
 post tamen:
 Actum domitus, ueroq; no-
 mine me uocans,
 Gestatur ab amicis, triumphus
 phus omnibus.
 At uero ad hanc rem adiun-
 tor est Labor mihi.
 Neque enim sine hoc ego so-
 la quicquam potuero.
 Proinde mordet me illud,
 & praeordia
 Tangit mihi, quod cum ille
 caussa sit omnibus
 Malorum, & omnes excru-
 ciet: nemo tamen
 Incessat ipsum maleficis co-
 uicijs,
 Sed ab omnibus (ita est de-
 mentia)
 Me prosequuntur imprec-
 ationibus,
 Quasi hoc mea modo effu-
 gere possint uincula.
 Verum quid ista nugor, &
 non protinus
 Qua gratia hic aduenerim
 ad nos, proloquor,
 nam

ἔγὼ δ' αὖτ' ἐργῆς, ὥς γυνὴ δια
 θυμῷ,

αὐτίδαν αὖτ' ἀνδράπο-
 τον εὐσέχους,

ὥς ἡ ἐμὴ μοῖρα, κενδύλα πο-
 δὸς τυχεῖν.

ἔδ' αὖτ' ὁ δαίμων πόντος ἔχει λι-
 πὸν τέκνον;

ἔγὼ τίν' ἄνθρωπον νύχμοισι βυ-
 πῶ τίν' ἄνθρωπον,

ὅς δ' ὥς δρόμοισιν ἢ πάλῃ πλε-
 ξας ἔχει,

πλοῦτος γόροντα, παιδαγωγὸν
 ἄλλοις,

πῶς κληψυχὸν πόδα τίς ἰ-
 χνυμένον,

δύστω αὐτὸς ἐν δόμῳ προ-
 σβήσεται.

ὦν. πῶς δ' ὁ δαίμων κατὰ πο-
 δῶν οὕτως παρῶν,

ἀρκευμέντος, ἄβατος, ἄστα-
 τος πόντος;

ταῖνον ἢ νόστον, οἷα τοξέτης ἀ-
 νὴρ,

Sed biliosum agré mouens captum pedem

Progreditur infelix domo ipsius huc foras.

OCYP. Vnde autem acerbus iste per pedes mihi

Sine uulnere improvise accidit dolor,

Qui neque gradi me, neque loco stare patitur?

Intendo uero neruum, ut arcum olim solet

Iram euomens hanc intus
 omnem, ut est, meam?

Nam cursor hic (si dijs pla-
 cet) generosus,

Eblatus animo præter alios
 Ocypus

Contemnit, & nullam esse
 me demens ait.

Ego autem, ut mulier, irâ
 acerbè percita,

Illū uicissim acerbò & im-
 medicabili

Adorta malo; ut mos est
 meum;

Ictu illicò talum pedis certò
 petens.

Ac nunc quidem dirus læ-
 bor locum eum tenet;

Plantamq; terebrat infimâ
 stimulis suis.

At ille, ceu cursu aut palæ-
 stra offenderit

Pedem, magistrum decipit;
 miserum senem,

V u u Iaculator

βιῶ προέμπην, καὶ λίγαρ
βιάσθη,

τὸ τ' πονέντων ἰσχατορ τοι-
χᾷ χροῖω.

Τρο. ἰπαρὶ σαυτὸν, ὦ τέκνον,
καὶ κύριον,

μή πως με πῖπ' ὡρ καταβά-
λῃς σὺν χαλῆς ὤρ.

Ωκ. ἰδὲ κρατῶ σε δίχ' αὖ βαρὺς,
καὶ πάθομαι,

καὶ τὸν πονέντα πῶδα τιθῶ,
καὶ καρτέρω.

βιατόρ' ὃ γὰρ αἰσχρὸν ἐν πασι
αἰῶ,

ἐπ' ἐρίτης ἀδύνατ' ὃ, γογγύ-
ζω γόρ' ὡρ.

Τρο. μή, μή τι ταῦτα μωρὶ, μή
με λερτόμα.

μή μ' ὥς νῖ' ὃ κόμπασθ', τῷτ'
αἰδῶς, ὅτι

ἔρ' ταῖς ἀνάγκαις πᾶς γόρ' ὡρ
ὄβρι νῖ' ὃ.

πάβ' αὖ λήγοντι, τὸ πάρας αὖ
ὑποσπάσω,

ἔστω ὡς πρὶος ὅς; σὺ δ' ὡς νῖ' ὃ
πῖπ' ὡς χαμαί.

Ωκ.

Ac crede dicenti, ultimum hoc si subtraham,

Stabo senex, at tu iuuenis cades humi.

O C Y P. At tu, parum si offenderis, senex, cadis,

Iaculator, inde dum segre-
tas emouet:

Cogitq; tandem uis iniqua
proloqui.

Cedit dolentium ultimum
iam tempori.

N V T R. Attolle te ipsum
quaso fili, & alleua,

Ne forte concidens pro eo
atque claudus es,

Tecum pariter & me tra-
has pronum solo.

O C Y P. En teneo te absq;
pōdere, & tibi pareo:

Aegro pedi insists, dolo-
remq; opprimens.

Nanq; iuniori turpe, pueros
inter, est

Obmurmurans minister, in-
ualidus senex.

N V T R. Ne ne quid buim
stulte, ne mihi obijce,

Ne fastuosè me lacesse uti in-
uenis, (qui uis senex,

Illud sciens, quod iuuenis est
Quoties necessitas & opus

hoc postulant:

Ωκ. οὐδ' αὖ σφαλῆς, πίπῃ
καὶ ἄπον' ἄρ' γόρῳ.

πρεθυμία γδ' ἔν γόρ' οἶσι παρὶ
πύλῃ,

πρᾶξις ἣ τέτοις ἐκείν' ὄξιν οὐ
τον'.

Τρ. τί μοι σοφίη, καὶ λήγας,
πῶν' πρὸ ἡλδὶ οὐ πιδος κοί-

λιν βάσιμ' ;

Ωκ. δρόμοισιν ἀσπῶν, κῆφον
ὡς τιθῶ πόδα, (πῶν.

φίχων ἴσταλα, καὶ σωμύχθιν
Τρ. πάλιν φίχ' ἴστῃ ἄπορ, ἢ

καδόμεν' (λίνας.

πῶν' αὖ τίλλῃ κούρῳ ἔσ' ὡ.
Ωκ. ἐκὼν παλαίῳ, ὡς δὲ λιν

παριμβολῶ (τοῖς μοι.

Βαλῶν, ἰπλῶ γιν' ὅτε δὲ πῶ-
Τρο. πῶν' ἑρατιώτης γίγ-

ναι, ἵνα παριμβολῶ
βάλλωρ οὐ πλεγῆς; πῶν' οὐ-

κλῶς ψευδολογῶν,
τὸν αὐτὸν ἡμᾶς ἄχμεν λό-

γον ποτὶ

Dum iacere luctando uolo, banc plagam tuli.

Hoc utique tandem credere uolo te mihi.

NVTR. At qualis ipse miles es, cedo, ut iacens
Parembolam, percussus banc plagam feras?

Mendacium nectendo, falsa prædicas.

Eadem ista diximus aliquando nos quoque,

Et hoc, dolor cum nullus est
am te premit.

Siquidem parata in senectute
luntas semper est,

Sed res et opus baudqua-
quam in eo ilidem uigēt.

NVTR. Quid hæc sopher-
sticando ineptias agis?

Quin potius unde morbus
hic canam pedis

Adusque plantam uenerit ti-
bi, differis?

OCY. Dum cursitādo exer-
ceo me, atq; tibi leuem

Pono pedem, currens retor-
si, atque incidi

In hoc malum, implicitus
dolore quo uides.

NVT. 2. Denuo igitur cur-
re, uti monebat qui sedet

Barbamq; sub tonsore uellit
hispidus.

OCY. Ergo ubi palæstra
exerceor, parembolam

Dum iacere luctando uolo, banc plagam tuli.

Hoc utique tandem credere uolo te mihi.

NVTR. At qualis ipse miles es, cedo, ut iacens
Parembolam, percussus banc plagam feras?

Mendacium nectendo, falsa prædicas.

Eadem ista diximus aliquando nos quoque,

Ynu 2. Ratendo

μηδρὶ λίγοντ' ὅτ' ἴω ἀλύθαι-
αι φίλων.

ἤν' ἂν εἰσορᾷς ἄπαντα δὲ
ἔπειτα δ' ἐλελίξας ἱμνῶς
διαστρίψαι.

Ἰα. ποῖ, ποῖ καλὸν ἔχει κλινὴν
ὠκύπετον φίλοι,

τὴν πόδα πονῶντα, καὶ βάσειν
παρὰ μὲν;

ἰατρὸς γὰρ ὦν ἐκλυει ὑπὸ φίλων
τινός,

πῶς χοντὰ δεινὰ τῶτον ἀγ-
αθὰ πάθαι

ἀλλ' αὐτὸς οὕτως ἐγγὺς ἱμῶν
τῶν ἱμῶν,

κἄνται κατ' ὀνύχους ὑπὲρ βί-
βλη μὲν.

ἀσπάζομαι σὶ πρὸς διῶν, καὶ
σὶν *

πὶ τῷτο, λίξον ὠκύπετον τά-
χα. *

ὦ γὰρ πάθοιμι τυχὸν, ἴσως ἰά-
σομαι

πὸ δεινὸν ἄλγος, τὸ πάθος
τίω συμφορᾶν.

ὠκύ, ὅτ' ἔστι μὴ σιγή, καὶ πάλιν
σιγή, καὶ

σάλ-

Fatēdo ueritatem amico ne
mini.

At nunc uides ut cuncta
Quassansq; facile intorquet
huc illuc labor.

MED. At ubi, ubi reperit
inclytum Ocypum, uiri,
Ex pede laborantem, &
uacillantem gradu.

Medicis enim cum sim, ex
amico quopiam

Audiui eum uebementer af-
fici male

Dolore, qui consistere pede
ipsum baud finit.

Sed ipse hic propē iacet
ante oculos meos

Stratus supino per cubile
corpore.

Saluere iubeo per deos te,
actuum.

Quid istud Ocype? dic mihi
forsan

Si fortē enim cognoro, for-
san remedium

Adhibebo tam scio dolori,
atque istius

Tantum mali causam leua-
bo scilicet.

OCYP. At me uides, cō Soter, & Soteriche

ἴδω

σάλπιγγ' αὐτ' ἄνιμ' ἔχων,
σὺ τέριχ',

Δανὲς πίν' αὖτις ποδὸς δα
κνῆ πακῶς,

Δαλὸν ἢ βῆμα, λῆχ' ἀπλῶν τι
θῶ ποδί.

Ια. πόθ' οἱ; τί παθῶν; μὴν οὐ
σοῦ, ὅ ποῖω βῆμα;

μαθῶν γὰρ ἀλῆθειαν ὁ ἰατρὸς
ἀσφαλῶς,

ἑρᾷ τ' ὅσον πρόσαισι, σφάλλεται
ἢ μὴ μαθῶν.

Ωκ. ἀρίμον τιν' ἀσκήσῃ καὶ τί
χρῶν γυμναστικῶν,

δεινῶς ἐπ' αὐτῶν ὑπὸ φίλων ὁ-
μηλίκων.

Ια. πῶς ἔμ' ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῶν
φλεγμονῇ,

τίπτει κατ' αὐτὸν, λῆχ' ἔχεις τίνα
ἰμβροχλῶν;

Ωκ. ὅ γ' εἴγω τὰ δεινὰ τῶν
ὀριδίων,

δυσμορφίαν ἄχρηστον αἰετὸς πο-
λὸς καλῶν.

Ια. τί ἔμ' δοκᾷ σοι, κατακνή-
σασσιν τὸν πόδα;

αὖ γ' ἀπάσχεις μοι, γιγνώ-
σκουσιν σὶ χεῖρ,

MED. Quid ergo tibi uidetur? incidam pedem?
Nam si hoc feres, scias licet quamplurimum

Tubæ ipsius nomen gerens,
Soteriche.

Sæuus dolor pedem mihi at-
rodit malè,

Gressumq; timidè facio, et
haud planum pede.

ME. Vnde, aut quid accidit
expedi, aut quibus modis?

Nam medicus audiens rem
ut est, dempto metu

Melius adit: non audiens, er-
rat ferè.

OCYP. Dum genere cur-
sus nescio quo exerceor

Arti studens gymnastica,
plagam tuli

Percussus à quodam meorū
æqualium.

MED. Cur tristis igitur
cessat inflammatio

Locum per ipsum? aut cur
neque impositas habes.

Tinctas salubri fascias a-
sspergine?

OCY. Quoniā haud amo-
ex lana illigata uincula,

Vt quæ afferant deformitas
tem inutilem.

ὥς τὰς τομαῖσι πλεονέσσῃ
μάστιγι.

Ωκ. πότισσον, εἴ τίς καὶ νὺν ἔστι
ῥῶν ἔχων,
ἢ ὁ δὴ δεινὸν ἐκ ποδῶν παύ-
σῃς πόνον.

Ωκ. ἴδ' οὐδ' οὐδ' ἔχων ἔστι φέ-
ρῃ τομῶν,
ἔξ' αὖτος, αἰμώδεις, ἑμὲ πρέγ-
γυλον.

Ωκ. ἴα, ἴα.

Τρο. σῶτόρ τί ποιεῖς; μὴ τὸ
χοῖς στυγρίας,
τελευτᾷς σιδυρὸς παρτορ' ἐπιβα-
λῶν πόνον,
μαθὴν κατὰ δῶς, προσφῶς
κακὸν ποιοῖ.

ψυδὴς γὰρ ἐκλυδοῖ, ὧν ἀκύνε-
αι ὄργον.

ἢ γὰρ πάλαι σιν ἢ δρόμοισιν,
ὥς λίγαι,
ῥισκῶν ἐπ' αὐγῇ. ἔτα γὰρ ἀκού-
μῃ.

ἤλθε γὰρ ἢ ἔμ τὸ πρῶτον ὑγιᾶς
ἐν δόμοις,
φαγὼν ἢ πολλὰ, καὶ πινὼν ἢ δυ-
συχῆς,

καί.

Post autem edens multum, & bibens miser,

Exhauriam tibi secādo sax-
guinem.

O C Y P. Fac quicquid in-
venire nunc non im-
potes,

Vt me hoc pedum dolore
quān cito liberes.

M E D. Et sectionem acu-
tam, & ariferream,
Cruoribibulam, semicurvā
infero tibi.

O C Y P. Hec, sine fine.

N V T R. Soter quid agis
ut ne tibi Soteria

Contingat ulla, qui facinus
istud facis.

Adbibere ferrisatum labo-
rem sustines?

Malumq; nil planē sciens,
infernus pedis?

Falsus etenim audisti opera
quæ audisti modō.

Nam neque palæstra ista,
neque cursu, ut dicti-
tat,

Certando laesus est. id ex me
ergo audias.

Principiō enim saluus qui-
dem venit domum,

ἑλίνυε ὑπὸ φθι καταπίσσων,
 ἄννοι μόνον,
 ἵππειτα νυκτὸς δινυπνίσκας, ἰ-
 κρᾶν κίονα,
 ὡς δαίμωνι πλεγῆς, καὶ
 πάντα φόβον λαβῶν.
 ἔλεξε δ' οἱ μοι, πύθον ἔχει κα-
 κλὸν τύχῳ:
 δαίμων τὰ χεῖρα κρεττῶν ἔξω πο-
 δέσ.
 πρὸς ταῦτα, νυκτὸς ἀδαναβή
 μῆν' μόνον.
 ὅππῃ κῆρυξ ἐξήθρυνε τὸν πέ-
 δα.
 ἰπὰ δ' ἀλίκτωρ ἡμέραν ἰσά-
 πισον,
 ὅτ' ἔ' προσῆλθε, χεῖρα θάς ἐς
 μοὶ πικρὰν,
 θρῆνῶν, πυρίαν, ἰπ' ἡμοι βῆ
 ἦν.
 ἃ πρὶν δὲ σοι κατὰ πῖ πάντ'
 ἐψεύσατο,
 πὰ δανὰ κρύπτωρ τῆς νόσου
 μυστήρια.
 Ων γόρυ μὲν ἀὰ τοῖς λόγοις
 ὀπλίζεται,
 ἑλκυστῶν τὰ πάντα, μη-
 δ' ἴν' δύνωρ.
 matus omnis semper est,
 Nil iactitans non, ast opere præstans parum.

Solus, super lectum cadens,
 somnum capit:
 Ac deinde noctu expergesca-
 Etus occipit
 Clamare quasi percussus a-
 liquo dæmone,
 Ut omnibus clamore eo in-
 cuteret metum.
 Dicebat autem, Vnde hoc
 malum mihi? heu mi-
 ser.
 Fortasse dæmon potitur ali-
 quis pede.
 Noctu insuper solus quoque
 residens toro,
 Ceu præco, lamētando pro-
 sequitur pedem.
 Ast ubi diem iam gallus in-
 tonat tuba,
 Accessit, & tristem mihi
 imposuit manum,
 Plorans, febricitans, corpo-
 ri innitens meo.
 Tibi uero, quæ dixit prius,
 mentitus est,
 Sæua hæc uolens morbi te-
 gere mysteria.

O C Y P. Verbis senex ar-

ὃ γὰρ πονῶν τι, καὶ φίλοις ψευ-
δὲ λίγων,
παινῶντ' ἵσκει μαστίχῳ μασ-
σωμένῳ.

Τρο, πλανᾷς ἅπαντας, ἄλλα
δ' ὅζ' ἄλλων ἕλεις,
λίγων πονεῖν μὲν, ὃ ᾧ πονεῖς,
ἔπω λίγεις.

Ωκ, πῶς ἔμφράσω σοι τ' πά-
θος τίῳ συμφορᾷ;
πάσχωμ γὰρ, ὅδε μ' οἶδα, πλὴν
πονῶ μόνον.

Ια, ὅταν ἀφορμῆς δίχῃ πινῇ
τις τὸν πόδα,
πλάσσει τὸ λοιπὸν, οὗς βίλει,
μερὲς λόγους,
εἰδὺς τὸ δεινὸν, ᾧ σωρίζουκτ'
κακῷ.

ἡγεῖ νῦν μὲν ἀνιμῶν εἶς. *
ἵπαι δ' ᾧ ἡγεῖ τὸν ἑταῖρον ἀλγύ-
σης πόδα,

πένων διακρούεις, ἔν δ' εἰ σοι φρά-
σαι βίλω, (μὴ βίλης
τῶτ' ἐστ' ἐκείνο, καὶ βίλης, καὶ
Ωκ, τί δ' ἐστ' ἐκείνόν γ', εἴπῃ, καὶ
τί ἡλυφίσται;

Ια, ἔχει μὲν ὄνομα, συμφορᾶς,
γέμον διπλῆς.

Ο C. Quod illud autē? quódue nomen habet? cedo.

N V T. Nomen quidem habet ἐ duplici factum malo.

Nam qui dolet, falsumq; q-
micis differit,
Similis edenti mastichen sa-
melico est.

M E D. Deludis omnes tu,
aliaq; alijs implicas,
Dicens dolere te, ast ubi do-
leas, tacens.

O C Y P. Quónā ergo pa-
cto edisserā caussam tibi
Huiusce morbi, qui doleo
grauiter quidem,
Verum nihil scio, nisi quód
doleo modò?

M E D. Atenim absq; causa
cū dolet aliquis pedem,
Posthac inania uerba fin-
git, ut lubet,
Sciens graue illud, quo im-
plicatus est malo.

Ac nunc quidem consistis in
acie mali:

Vbi uerò & alterum pedē
inuadet dolor,

Flebis gemens. at dicere unū
tibi uolo,

Hoc illud est, nolis, uelis, hoc
illud est.

O C Y P.

Ωκ. εἴ μοι, τί τῷτο; λίξον, ᾧ,
Δίομαι, γόρῳ.

Ια. ἰκ τ' τίπε μ', εὖ παντός, ἀρ
χλὼ ἔχει.

Ωκ. ποδὸς μ' ἀρχλὼ ὄνομ' ἔ-
χει, καθὺς λέγεις.

Ια. τὸτῳ σὺ πρόσθε δὲ τίλει
Δεινὸν ἄγαν.

Ωκ. καὶ πῶς με τ' δύσλωον ἔτι;

Ια. Δεινὸς πόρ' ἔσσι· φάδιν γὰρ
ἔδρως.

Ωκ. σωτήρ τί λέγεις, τί δέ μοι;

Ια. ἄφες με μικρὸν, ἢ λόγῳ μαι
σὺ χάριν.

Ωκ. τί δ' ἔστι Δεινὸν, ἢ τί συμ-
βίβηκέ σοι;

Ια. εἰς Δεινὸν ὑπὸ χώρεσιν πό-
νον ἤλθε ποδός.

Ωκ. ἔκερ με δὲ πρόχωλον ἱ-
ξαστῆκεν πόνον;

Ια. χολὸς μ' αὖ ἦς ἔδιν ὅτι
μὴ φοβῶ.

Ωκ. τί δ' ὅτι χῆρον;

Ια. ἀμφότερ' ποδῶν σε συμπε-
διδύωαι μέλει.

Ωκ. εἴ μοι, πόθεν μοι καινὸς ἄ-
σῃλθον πόνο;

ποδὸς δὲ ἄλλῃ, καί με συμ-
πάσχει κακῶς;

Etiam alterum pedem, huicq; compatitur malis?

OCY. Hei mihi, qd hoc dic
obsecro te, dic senex.

NV. Ab eo loco principii
habet, ubi nunc doles.

OC. Pedis igitur principii
habet, quantum dicis.

NVTR. Huic adde seuæ
nomen Agræ, Doricum.

OCYP. Quo me ergo pæ-
cto miserum adhuc?

NVTR. Est seuæ nempe:
namq; parcit nemini.

OCYP. Soter, quid ais?
quid me autem?

MED. Sine me parū, stul-
te, tui ego gratia.

OC. Quid hoc mali aūt, aut
quid tibi accidit graue?

MED. In graue malum
incidisti & incurabile.

OC. Proin claudicantē uē
uere hinc necesse me est?

MED. At esse claudū, ni-
hil erat, nēue hoc time.

OCY. Quid peius autem?

MED. Iacere utroque te
impeditum pede etiam.

OCYP. Heu, unde nouus
inuasit hic mihi dolor

V u u 5 Q u 3 -

ὃ πῶς ἴλως πίπυγα, μεταβῆ
 ναι δίλωρ;
 Δειλαίνεμαι δὲ πολλὰ μεταστῆ
 σαι πόδα,
 ὑπὶ Ⓢ, ἐπὶ αἰ βρίφⓈ, ἄφρον
 φίδυμηνⓈ.
 ἀλλ' αὐτοῖκαί σε πρὸς διῶρ,
 Σωτήριχι,
 ἄπορ τίχνη σὺ δαύαται, μὴ
 δειν φρονῶρ,
 θράσυσσον ἡμᾶς, αἵ ᾗ μὲν, δισί
 χουμα·
 πάσχω γὰρ ἀφαιρῶς, κατὰ πει-
 δῶρ τοξόομαι.
 ἰα. τὸς μὲν πλαυήτας πόρει-
 λὼν λόγος ἰγὼ,
 τὸς τ' ἰατρῶν τῶν ἰμειλόντων
 μόνον,
 ὀργῶ δὲ μηδὲν ἀδύτων σωτή-
 ριον,
 τὰ πάντα σεῖ πάσχοντι, σω
 τόμως φράσω·
 ἀφαικτορ ἦλθε πρῶτον ἰς
 πάθⓈ κακόν·
 ἔγδ σιδερέπληστον ἐπεδύσω
 βάσιν
 ἢ τοῖς κακέρχοις δύνειν ἱαμῆ
 ριον,
 Δεινὸν ᾗ, καὶ πρυφαίαν, αἷς
 πάντας κακῶν,

Quomē penitū's modo obri-
 gui ut ire hinc uolo?
 Formido uerò dimouere pe-
 dem nimis,
 Stultus, quasi infans dere-
 pentē exterritus.
 Sed obsecro te per deos So-
 teriche,
 Vt si quid ars potest tua, ni-
 hil inuidens
 Medeāre mihi: sin minus, eo
 go pereō funditus.
 Nanque intus excrucior, do-
 leoq; per pedes
 Tanquam sagitta fixus ex
 arcu leui.
 M E D. Equidem remota
 ambage uerborū procul
 Hac, qua medici alij solent
 uti modò, (re opem,
 Ipsaq; re nullam salutis fer
 Cuncta patienti breuiter ex
 ponam tibi:
 Principio ineuitabile in ma-
 lum miser (pacifilem
 Planē incidisti: nō enim cō-
 Ferroq; fictam pede subisti
 compedem,
 Sed seuam & abditam o-
 mnibz prorsus malam,
 Cuius

ὅς ἐκ αὐτῶν ἄλλοι αἰθρῶ
πῶρ φύσις.

Ωκ. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, εἰμοί, εἰμοί,
πῶδός μοι ῥυπαρὴ τὸν πόδα
λευκῆς πόσος;

Ἀλεξάνδρ. χάρης τὰς ἑμὰς πό-
δας ποῦν,

ὁ πόδας Σάτυρος βαλχίος ἔκ' ἐ-
λύναι.

Τρ. γέρον μὲν ἄμει, πᾶν ἰδὲ,
σοὶ πάρομαι,

ὣ τὸν πόδα σε χαίρειν, πρὶν
σβῆναι.

Cuius hominum natura nō
tulerit onus.

O C Y P. Eheu miser, uae
uamibi,

Vnde hic mihi tacitus pedē
terebrat dolor?

Suscipite me manibus prius
quam concidam,

Perinde uti Satyri sub ulnas
Bacchicos.

N V T. Equidem senex sum;
at ecce tibi pareo tamē,

Iuuenemq; te longaeuus ipse
manu rego.

Cetera deficiunt.

GILBERTI COGNATI ANO

notationes.

A R G U M E N T U M.

Inducitur hīc podagrosus iuuenis, qui tamen affectabat uideri ὠκύπους, id est, celeripes. Is rogatus à sene, unde accidisset pedis dolor, respondet se, cū magna celeritate curreret, distraxisse talum, atque hinc esse cruciatum.

a Denuò igitur curre.) Alumnus hīc admonet Celeripedē Podalirij filium, podagram qua discruciabatur inficiantem, ut cursu malum dissimularet, aut pateretur sibi remedium adhiberi. Quem locum sic uertit Hadrianus Iunius: Vel desidens, euellere barbam sub tonforum brachijs. Porro uide de hoc loco Eras. in Prouerbio: Curre denuò.

b Parembolā.) Quid Parembolē inter Palæstritas propriè sit, alibi nō reperio. Videtur tamē æquiocatione hīc uti, & prior loco tacitam & subdolan luctantium interpositionem pedē significare: posteriore aut uel uallū uel cohortem aut manum subsidia.

subsidiariam, quæ in ipsa pugna cæteris omnibus inferitur de qua significatione Suidas & Hesychius meminerunt, & Pol lux quoq; c. O Soter.) Id est Saluator: sic enim demulcendi causa medicum uocat, & Soterichus à Soter deducticium est; aliis quoque proprium,

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΝΣ ΘΕΟΥ.

DE SYRIA DEA:

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTUM.

Argumentum operis ipse titulus indicat. Describit enim Syriæ deæ & templum, & sacra, & effigiem quoque, factio narrationis initio à collatione reliquorum templorum sacrerû- que quæ in Syria sunt. Ac primùm quidem in genere commen- dat templum deæ huius à sanctitate, miraculis, & opulentia. Deinde speciatim commemorat & de origine eius, quando ui- delicet, & à quibus conditum tradatur, & quænam ipsa dea esse à plerisque putetur. Post hæc de æde templi, à quibus ea extructa fuerit, quæ eius forma, qui situs sit. Item de signis ac statuis quæ tum intra ædem, tum extra uisuntur. Postremò au- tem & de sacerdotibus deæ, de lacu & piscibus sacris, ad quos simulachra deorum ueluti per pompâ quandam uisendi cau- sa quotannis exeunt. Præterea & de Panegyricis euentibus qui ibi celebrentur, de Gallis, & eorum ceremonijs, de quæ sa- crificandi ritu ac legibus, insertis suo loco & Antiochi & Com- babi historijs, quorum alter Stratonicen nouercam amauit: al- ter ob euitandam eiused rei suspicionē sibi ipsi uirilia præci- dit. Atq; in his nonnulla, ut uidelicet illa de arca Noe (quem Lucianus, ut cæteri Græci quoque, Deucalionem hæc uocat) de Gallorum & sacerdotum purificatione, de uetito porco- rum esu, & id genus alia ita traduntur, ut propemodum cre- di possit ex Iudeorum obseruationibus ac sacris pleraq; illa transumpta, sed tempore postea usuq; adulterata ac deprava- ta fuisse, siue hoc populorum uicinitate atque commercio factum

factum demus, siue Barbari isti ad eorū exempla quæ à Iudæis tunc cum in Assyria captiui erant, uidebant fieri, suos quoque ritus conformarunt. Assyriorum enim & hæc ciuitas fuit, in qua tam prodigiosa dea culta est, ea parte quæ Cœlesyria à Plinio dicitur, condita: cuius nomen Stephanus quidem Hieram, hoc est sacram absolutè, Strabo autem & Plinius iuncta uoce Hierapolin uocāt, quod hîc Lucianus Ionica dialecto, qua per totam hanc descriptionem utitur, in polin Hieram, hoc est, ciuitatem sacram, per tmōsin diuisit. Eandem autem & Bambycem iisdem, & Edeffam, quod posterius nomen Strabo addit, & à Syris ipsis Magog, ut Plin. habet, appellari tradunt, ipsamque deam quam Lucianus simpliciter Syriam uocat, proprio nomine Atergatin, & à Græcis Derceto quoque nominari scribunt. Cæterum de Atergatide non alienum opinor fuerit etiam illa huc apponere, quæ apud Athenæum legitur, quando & ipsa ad uberiores intellectum eorum quæ hîc à Luciano dicuntur, non nihil facere uidentur. Verborum eorum sententia hæc est: Antipater Tarsensis, inquit, professione Stoicus, libro *περί Αιωνίου Αιωνίου*, hoc est, de religione quarto, dici à quibuidam tradit, quod Gatis Syrorum regina ita gulæ dedita fuerit, ut per præconem edixerit, ne quis piscem aliquem absque Gatide comederet. Per ignorantiam igitur plerosque Atergatim ipsam uocare, atque à piscibus abstinere. Mnasceas autē in secundo de Asia ita ait: Mihi quidem Atergatis uidetur regina adeo intolerabilis fuisse, ac multa duriter populis suis imperasse, ita ut lege quoque cauerit illis, ne quem piscem ederent, sed ad ipsam afferrent, eo quod hoc cibi genere delectaretur. Atque inde etiam in sacrificijs solenne hoc mansisse, ut quoties deam precarentur, pisces illi argenteos aut aureos offerrent. Sacerdotes uero etiam tota die ueros deæ pisces in mensa paratos ac coctos apponere, elixos pariter & assatos, quos ipsi postea sacerdotes deæ absumant. Ac paulo post idem addit, Atergatis autem, quemadmodum Xanthus ille Lydus tradit, à Mopso quodam Lydo capta unā cum filio Ichthe, in lacu Afcalone cōtumeliaz causa submersa, & à piscibus deuorata est. Hæc Athen. lib. 8. Præterea neque illud omittendum uidetur, quod Edeffam tradit Volaterranus eam esse urbem, in quam Tobias olim filiū suū ad Gabelum quendam, apud quem pecuniam deposuerat, mē-

fit. Quodd siuerè ab illo traditur, eademq; Edessa & Hierapoli dicitur, ut Straboni placet: manifestum iam ex eo apparet, & Ind eos ibi captiuos uixisse, & illorum obseruationum uestigia quòque quædam eodè loco hæsisse. Sed hæc in medio relinquamus.

ΕΣΤΙΝ ὡς Συρίῃ πόλις,
ἢ πολλὸν ἀπὸ τῆς Εὐφρά-
της ποταμοῦ, καλεῖται ἡ
Ἰση, καὶ ἐστὶν ἰσὴ τῇ Ἡρῆς τῆς Ἀσσυ-
ρίης· Ἰσηίαι δέ μοι, τόδε τὸ
ἔθνος, ἐκ ἡμῶν τῇ πόλει οἰκο-
μεν ἰγίνετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρ-
χαῖον ἄλλο ὡς, μὲν τὰ θεοφίσι,
τῇ ἰσῶν μεγάλων γεγενημένων,
ἐς τόδε ὁ ἰσωνυμῖν ἀπῆλκετο.
πρὸ ταύτης ὡς τῇ πόλει ὁ ὄρ-
χομαι ὄριον, οὐκ ὅσα ἐν αὐτῇ ἰ-
σὶ ὄριον ἡ καὶ νόμος. τοῖσι ἐς τὰ
ἱερὰ χροῖοντες, καὶ πανηγύριαις,
τὰς ἀγασσι, καὶ θεσίαις, τὰς ἐπι-
τελέουσι. ὄριον ἡ, οὐκ ὅσα καὶ πρὸ
τῇ τῇ ἰσῶν εἰσαμελῶν μυθολο-
γίαις, καὶ τῇ νεὸν, ὅπως ἰγίνετο.
γράφω ἡ Ἀσσύριος ἰσῶν, καὶ τῇ αἰ-
πηγίωμαι, τὰ μὲν αὐτοφῆρ μα-
θῶν, τὰ ἡ παρὰ τῇ ἰσῶν ἰδῶ-
ν, εἰς ὅσα ἰδῶντα ἰσῶν πρῶτον.

templum hoc cōsecrarunt, et de æde ipsa quo pacto cōdita fuerit. Scribo autē Assyrius ipse existens: eorū quæ narro, alia quidem ipse coram uidi, alia uerò à sacerdotib. edoctus sum. Quæcunq; igitur antiquiora me sunt, ab ijs narra-
tionem

ΕST a in Syria ciui-
tas non longè ab Eu-
phrate flumine: uo-
catur autem sacra, & est
quoque sacra Iunonis Assy-
ria: caterum nomen hoc ui-
detur mihi nō statim ab ini-
tio urbi, cum condita est, im-
positum fuisse, sed antiquio-
rūs quidem aliud fuisse, po-
stea uerò cum sacra ibi ma-
gna subinde peragerentur,
in hoc cognomentum eua-
sisse. De hac igitur ciuitate
uenio dicturus, quæcunque
uidelicet in ipsa sunt. Dicam
autem & leges quibus in sa-
cris utuntur, & solennes cō-
uentus quos celebrant, &
sacrificia quæ peragunt.
Dicam autem & quæcun-
que de illis traduntur qui

τῶν αἰγυπτίων. πρῶτοι μὲν
 ὧν ἀνθρώπων, τῶν αἰγυπτίων,
 αἰγυπτίοι λίγοντες τῶν τει-
 νοίων λαβόν, καὶ ἐκείνους ἀπο-
 δίδωσι. πρῶτοι ὅτι καὶ ἐν ὀνόματι ἐκεί-
 νου ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἐκείνους ἐλά-
 μιναν, καὶ πολλὰ ἔχοντες, πᾶσι
 αἰγυπτίῳ λόγους ἀκούοντες ἐκ-
 δίδωσι ἑκείνους, καὶ ἐκείνους καὶ ἐκεί-
 νους, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλλου-
 νται ἐκείνους, καὶ ἐκείνους ἐλά-
 μιναν. τὸ δὲ παλαιόν, καὶ παρὰ
 αἰγυπτίοις ἀκούοντες ἐκεί-
 νους. καὶ ἐκείνους καὶ ἐκείνους,
 καὶ παρὰ τοῖς αἰγυπτίοις
 ἐκείνους, καὶ ἐκείνους ἐλά-
 μιναν. τὸ γὰρ τὸ ἑκείνους, τὸ
 ἐκείνους, καὶ ἐκείνους τὸ ἑκείνους,
 τὸν ἑκείνους ἀκούοντες, ἀκού-
 οντες ἐκείνους, πολλὰ ἀκούον-
 τες, καὶ ἐκείνους ἐκείνους ἐκεί-
 νους. ἐκείνους ἑκείνους ἐκείνους
 ἐκείνους. τὸ ἐκείνους ἐκείνους, ὡς
 μὲν αὐτοὶ ἀκούοντες, ἀκούοντες
 ἐκείνους. ἀκούοντες δὲ ἐκείνους ἐκεί-
 νους

ego dico, multo uetustior est, & Tyrius heros. Est aut̃ et al-
 iud templum in Phœnicia, magnū, quod Sidonij celebrāt.
 Astarta^b, ut quidem ipsi dicunt. Astarten aut̃ ego puto Lu-
 nam

tionem incipiā. Primi itaq;
 hominum, quos nos scimus,
 Aegyptij, dicuntur & deo-
 rum noticiam percepisse,
 & templa constituisse, lu-
 cosq; & cōuenius solennes
 edidisse. Primi autem &
 nomina sacra intellexerūt,
 & sermones sacros docue-
 runt. Deinde uerò non mul-
 to tempore post, ab Aegy-
 ptijs Assyrij doctrinam de
 dijs acceperunt, & sacra
 templaq; erexerunt, in qui-
 bus & simulacra posuerūt
 & statuas dedicarunt. An-
 tiquitūs autē etiā apud Ae-
 gyptios absque simulacris
 & statuis tēpla erant. Et
 sunt in Syria quoq; templa
 non multo Aegyptijs etate
 posteriora, quorum ego plu-
 rima ipse uidi. Herculis uti-
 que æquæum est illud uide
 licet quod Tyri est: non hu-
 ius Herculis quē, Græci car-
 minibus celebrant: sed quē

λλωαίλω ἑμμελῆαι, ὡς δὲ μοί
 τις τῶν ἱερώων ἀπηγγέιτο, Εὐ-
 ρώπης ὄγῃ τῆς Κάλμης ἀδελ-
 φῆς. ταύτῃ δ' ἴδσαν Ἀγέ-
 νος· τῷ βασιλεῦσι δὲ θυγατέ-
 ρα ἑπειδὴ τι ἀφανὲς ἐγγόνει,
 οἱ φοίνικος τῷ νυῷ ἐτιμύσαν
 το καὶ λόγον ἱερὸν ἐπ' αὐτῇ ἔ-
 λειξαν, ὅτι ἴδσαν καλλὸν Ζεὺς
 ἐπὶ θύει, καὶ τὸ αἶσθ' ἐς ταῦ-
 ρον ἀμειψάμεν· ἔρπασε,
 καὶ μιν ἐς Κρήτῳ φόνῳ ἀο-
 πικέτι. τὰ δὲ μελὴ καὶ τῶν ἄλ-
 λων φοινίκων ἤκεον· καὶ τὸ νό-
 μισμα τῷ Σιδώνιοι χρεῖνται,
 τῷ Εὐρώπῳ ἐφ' ἱερὸν ἐλ-
 τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ· τὸν δὲ νῦν
 ἐν ἔχ' ἐμολογέσαι Εὐρώπης
 ἑμμελῆαι. ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλοι
 φοίνικος ἱερὸν, ὃν Ἀσσύριον,
 ἄλλ' Αἰγύπτιον, τὸ δὲ Ἡλιόπο-
 λιος ἐς τῷ φοινίκῳ ἀπικέσθαι.
 ἐγὼ μὲν μιν ἐν ἑπωπῃ, μέγα
 ἤ καὶ τόδ' ἐκ' ἀρχαῶν ὄγῃ αἶδον
 ἤ καὶ ἐν Βυβλῷ μέγα ἱερὸν Ἀφρο-
 δίτης Βυβλίας, ἐν τῷ καὶ
 τὰ ἔργα ἐς Ἀδωνιν ᾠδῇ τι-
 εγο quidem ipse nō uidi, sed tamen magnum etiam hoc
 peruectus est. Porro et Bybli uidi templū magnū Veneris
 Bybliae cognomento, in quo et ritus quosdā in c

nam esse. Caterum ut mihi
 ex sacerdotibus quidam nar-
 rauit, Europæ illud est, Cad-
 mi sororis. Hanc autem fuis-
 se ferunt Agenoris regis fili-
 am: et postquam amplius
 non comparuit, Phœnices
 ipsam templo honorarunt,
 et sermonem de ea sacrum
 euulgarunt, quod uidelicet
 pulchra cum esset, iupiter
 amore eius captus fuerit, et
 mutata in taurum forma,
 rapuerit eam, et in Cretā
 inde abiens deportarit. Atq;
 hac quidem etiam à cæteris
 Phœnicibus audiui: et no-
 misma quoque quo Sidonij
 utuntur, Europam habet in-
 sidentem tauro, Ioui uideli-
 cet. Caterum ipsam adem
 non omnes confitentur Eu-
 ropæ esse. Habēt autem et
 aliud templum Phœnices,
 non Assyrium, sed Aegypti-
 um, quod ex Heliopoli in
 Phœniciam peruenit: quod
 Adonide
 peragunt

ἄλλοι ἰδάλω ἢ καὶ τὰ ὄργια.
 λέγουσι γὰρ δὴ ὦν το ὄργον τὸ
 ἐς Ἀδωνίμ, ἐπὶ τῇ σὺνδ, ἐν τῇ
 χώρῃ τῇ σφιδρῇ γροῖδαι καὶ
 μνήμῳ τῷ πάθῳ, τύπονταί
 τῇ ἰκάσῃ ἐν τῷ, καὶ βρῶνται, καὶ
 τὰ ὄργια ἐπιτελεῖται, καὶ σφι-
 σι μεγάλη πένθη ἀνὰ τὴν χώ-
 ρην ἵσταται. ἰππῶν ἢ ἀποτύψον
 ταί τι, καὶ ἀποκαλύσονται, πρὸ
 τῶν κατὰ γῆσσι τῷ Ἀδώνιδι,
 ὅπως ἰόντι νίκῃ, μετὰ ἢ, τῇ
 ἐν τῇ ὁμίρῃ, ἵσταται τί μιν μὴ
 λογίζονται, καὶ ἐς τὴν ὁμίρῃ, καὶ
 καὶ τὰς κρητὰς ξυρίονται,
 ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποκαλύ-
 σονται. γυναικῶν ἢ, ὅπως
 ὅπως ἰόντι ξυρίονται, τοῖς
 ἰππῶν ἰππῶν ἰππῶν, ἐν μὴ
 ὁμίρῃ ὡς πρὸς τὸ ὄργον ἵστα-
 ται, ἢ ἢ ὄργον μὴνται ξυρίονται
 παρακίονται, καὶ ὁ μὴνται ἐς τὴν
 Ἀφροδίτῳ δυοῖν γίγνεται. ὅ-
 σι ἢ ἰόντι βυβλίων, ὅς λέγου-
 σι παρὰ σφίσι τὴν ἰππῶν τὴν
 ὄσιν τὴν Αἰγύπτιον, καὶ τὰ
 faciendum prostant. forū autem illud solum peregrinis ex-
 hibetur: & quod inde mercedis auferunt, hoc Veneri in sa-
 crificiū datur. Sunt autē ex Byblys nōnulli qui dicunt apud
 sese humatum esse Osirim Ægyptium, luctusque & ritus

peragunt. Cognoui autē &
 ipse ritus eos. Dicunt igitur
 factum illud quo ab apro
 percussus Adonis fuit, in sua
 terra contigisse, & in me-
 moriam rei uerberantur an-
 nis singulis, & lamentan-
 tur, et ritus solēnes peragūt,
 ac ipsi magni adeo luctus
 per totam regionem indi-
 cuntur. Postquā autem iam
 uerberandi ac deplorandi
 finis factus est, principiū
 quidē inferius Adonidi per-
 agunt, perinde ac mortuo
 tum exisenti, postea autem
 sequēti die & uiuere ipsum
 delectant, & in aerem sur-
 sum mittunt, & capita ē de-
 tondent, quemadmodū Æ-
 gyptij quando apud ipsos A-
 pis mortuus est. Ex mulieri-
 bus autem quacunque ton-
 deri non uolunt, talem pœ-
 nam exoluunt: unum quidē
 diem ad quæstum corpore
 XXX hōscē

πινθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐστὶν τὸν
 Ἀδωνιν, ἀλλ' ἐστὶν ὁσοῖον πάν-
 τα πρὸς αἰσθάνειν. ἔτι δὲ, οὐκ ἔστι
 καὶ τὰδε πιστὰ δοκίμοι, κεφαλὴν
 ἱκάτης ἔστις δὲ Αἰγύπτῳ ἐστὶν τὴν
 Βύβλον ἀπικνύεται, πλώσσει
 τὸν μεταξὺ πλῆθος ἐπὶ τὰ ἑμμέ-
 ρων, καὶ μὲν οἱ αὐτοὶ φορέ-
 σι θάλασσαν ναυτιλίῃ, ἔπειτα δὲ
 ἰσθμῶ, ἀλλ' ἐστὶν μὲν τὴν Βύ-
 βλον ἀπικνύεται, καὶ ἐστὶν τὸ σύμ-
 παν, θωμάς. καὶ ἔτι ἱκάτης ἔ-
 ρει γίγνεται, τὸ καὶ ἐμὸν παρ-
 ἔστι ἐν Βύβλῳ ἱγνίσι, καὶ τὴν
 κεφαλὴν ἰσθμῶν Βυβλί-
 ον. ἐν δὲ καὶ ἄλλο θωμάς ἐν τῇ
 χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τῆ
 Λιβάνου τῆ ἕρις ἐστὶν τὴν ἄλ-
 κιδίδοι ὄνομα τῷ ποταμῷ
 Ἀδωνίς ἐπικαίεται, ὃ δὲ ποτα-
 μὸς ἱκάτης ἔστι καίμασται,
 καὶ τὴν χροίῳ ὀλίγας, ἰσπί-
 πῃ ἐστὶν τὴν θάλασσαν, καὶ φοινί-
 σαι τὸ πολλὸν τῆς καίρις, καὶ
 σημαίνει τοῖς Βυβλίῳς ἵνα πίν-
 θαν, μνῆσθαι δὲ, ὅτι ταυτησί-
 τῃσι ἡμέρῃσι, ὃ Ἀδωνίς αἰὶά-
 τὸν Λιβάνου τερνίσκται,
 καὶ

hosce non Adonidi, sed Osi-
 ridi omnes fieri. Dicam au-
 tem unde fidem eius rei
 sibi faciant. Caput unoquo-
 que anno ex Aegypto Bybli
 defertur, septē diebus, quan-
 tum spacij ex illa in hanc est
 enatans. Ac uenit ipsum fe-
 runt diuina quadam remi-
 gatione. Vertitur autem nus-
 quam aliò, sed solum Bybli
 perfertur, & est in sum-
 ma mirum quiddam. Et hoc
 quouis anno fit, quemadmo-
 dum & me praesente tum
 Bybli factum est, & caput
 ipsum spectavi ē papyro ef-
 figiatum. Est autem & ali-
 ud miraculosum in terra By-
 bliorum. fluuius quidam ex
 Libano monte in mare deo-
 fertur: fluuii nomen est A-
 donis. Hic quotannis cruo-
 re inficitur, & colorem a-
 mittit, & in mare exiens,
 ipsum quoque pelagus ma-
 gna ex parte purpureum ef-
 ficat, Byblijsq; lugendi tem-
 pus indicat. Fabulantur au-
 tem quòd illistum diebus Adonis per Libanum saucietur,

καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ὄρχεσθαι
 μνησθῆναι, ἀλλάσσει τὸ ποταμὸν,
 καὶ τῷ ῥόφῳ τὴν ἰσχυρίαν δι-
 δοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέ-
 γουσι, ἡμεῖς δὲ τις αὐτῶν Εὐ-
 βλίου, ἀλυσία δονίωρ λίσσιν,
 ἐξ ὁρῶν ἀπηγύτο τὸ πάθος
 αἰτίαν, ἔλγει ἢ ὡς ὁ Ἀδωνίς ὁ
 ποταμὸς, ὃ ξάνει, διὰ τὸ Λιβάνου
 ἐκέρχεται, ὃ Λίβανος κερτα
 ξανθόγυνος ἐστίν. αὐτοὶ μὲν ὡς ἴσιν
 χιόνος ἐκείνουσι, ὃ ὕδωρ ἡμεῖς ἰσά
 μνησι, τὴν γὰρ τῷ ποταμῷ ἰ-
 σιφάουσι, ἔδωκεν ἐς τὰ μάλι-
 στα μιλιώδεια, ἢ δὲ γὰρ μιν
 αἰμώδεια τίθουσι, καὶ τὸ δὲ
 τὸ πάθος οὐ τὸ αἷμα, τὰ λίσ-
 γουσι, ἀλλ' ἢ χῶρον αἰτίαν, ὃ μὲν
 μοι Εὐβλίου τὸ αὐτὸ ἀπαγύ-
 το, εἰ δὲ ἀρκεῖως ταῦτα ἔλ-
 γει, ἡμεῖς μὲν δονίαν κάρτα
 δέει καὶ τοῦ αἵματος ἢ σω-
 τυχίαν. αὐτὸν δὲ καὶ ἐς τὴν
 Λίβανον ἐκ Εὐβλίον, ὁδὸν ἡμέ-
 ρους, πυνθόμενος αὐτόν, ἀρχαῖ
 οὐ ἴδον Ἀφροδίτης ἱμνῶναι,
 τὸ Κινύρου εἰσαῖο. καὶ ὡς τὸ
 ἴδον,

num ex Bybli, itinere unius diei, cū audissem ibi antiquum
 templū Veneris esse, quod Cinyras dedicasset. Ac uidi sanē

et cruor illius in aquam de-
 laius, fluminis colorem mu-
 tet, eidemque nomen præbe-
 at. Atque hæc quidem uul-
 go dicuntur: cæterum mihi
 uir quidam Byblius, qui ue-
 ra dicere uisus est, aliā quan-
 dam huius rei causam nar-
 rauit. Dicebat autem hoc
 pacto: Fluvius hic Adonis, ὃ
 hospes, per Libanum defer-
 tur. Libanus autem ipse ter-
 ram habet admodum rube-
 am. Venti igitur uehementi-
 ores illis tum diebus exori-
 entes, terram in fluuium de-
 ferunt, quæ tum maxime
 minio similis est. ea postea il-
 lum cruentum uideri facit.
 Atque ita rei huiusce caus-
 sa haudquaquam cruor est,
 uti ferunt, sed terra. Ac By-
 blius quidem tantum narra-
 bat. Quod si autē uera ista
 dixit, mihi quidem uidetur
 diuinus adeo etiam ueti iste
 tum ortus indicere. Cateo-
 rum ascendi et in Liba-

ἱερὸν, καὶ ἀρχαῖον ὡς. τάδε μὲν
 ὄντι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ
 μεγάλα ἱερά. Ἰστέων ἢ ἰόνων,
 ἱμοὶ δίκαιον, ἔδην τ' ἐν τῇ ἱερῇ
 πέλας μᾶλλον ἱμελοῦσι, ἔδην τοῦ
 ἄλλου ἀγιστοῦ, ἔδην χάρι
 ἄλλα ἱστοῖται. ἐνὶ ἢ καὶ ὄργα ἐν
 αὐτῷ πολυτελείᾳ, καὶ ἀρχαῖα ἀ-
 ναθήματα, καὶ πολλὰ θανάμα-
 τὰ, καὶ ξείνα θοοπρεπία, καὶ θυί
 δι καὶ τὰ αὐτοῖσι ἱμφανέει.
 ὁδῶσι γὰρ δὴ ἔρ παρὰ σφίσι ἱε-
 ρεία, καὶ λινύτῃ καὶ χρυσῇ
 γορίᾳ, καὶ βεῖν δὲ πολλαῖς ἰγί-
 νιτο ἐν τῷ νῦν, κλειδίον τ' ἔ-
 ἱρῶ, καὶ πολλοὶ ἕκαστον. καὶ μὲν
 καὶ ὁδὸς πύρι, ἐν τοῖσι ἰγὼ οἶδα,
 πρῶτον ὄντι πολλὰ γὰρ αὐτοῖ-
 σι ἀπικνύεται χρήματα, ἐκ τῆ
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων καὶ Βα-
 βυλωνίων, καὶ ἄλλων ἐκ Καπ-
 παδοκίης, τὰ ἢ καὶ Κίλικος φέ-
 ρουσι, ἱερά δὲ Ἀσύριοι. ἔδην ἢ ἰ-
 γὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νῦν λάθρην
 ἀποκίπταται, ἰδοῦντα πολλὰ,
 καὶ

feruntur ipsis opes tum ex Arabia, tum à Phœnicibus
 & Babylonijs, & aliæ item ex Cappadocia, & quæcumq;
 Cilices afferunt, & quæcumq; Assyrij. Vidi autē ego etiam
 ea quæ secretò in æde posita sunt, uestes uidelicet mulierum, &

templum, eratq; peractis o-
 stium. Atque hæc quidem in
 Syria sunt templa antiqua,
 & magna. Quæ cum mul-
 ta adeò sint, nullum tamen,
 quantum mihi uidetur, ma-
 ius eo est quod in Sacra ciui-
 tate habetur, neque etiam
 ædes alia sanctior, aut ter-
 ra magis sacra uspiam est.
 Sunt autem & opera in eo
 preciosa, & donaria anti-
 qua, & miraculosa multa,
 & statuæ religiosæ, & dñ
 quoque ex ipsis manifestæ
 adeò sui significationē dān-
 tes. Siquidem & sudorem
 ipsis emittunt statuæ, & mo-
 uentur, & oracula edunt,
 & clamor sæpenumero in
 æde coortus est cum templū
 iam clausum esset, multiq;
 audierunt. Iam uerò & di-
 uitijs inter ea quæ quidem
 ipse uidi, primū atque præ-
 cipuum est. Nam multæ as-

καὶ ἄλλα, ὅτι οἱ αἰσχροὶ ἀργυροῦ
καὶ χρυσοῦ ἀποκρίονται. ἰσ-
τάει μὲν γὰρ καὶ πᾶσι τοῖς
ἐδαμμοῖσι ἄλλοις ἀνθρώπων
ποσάδε ἀποδίδεσθαι. ἴσο-
ρίαντι δὲ μοι ἰτίων πῆρι, ὅτι
σα τῷ ἱρῷ ἔτι, καὶ τῷ διῷ
αὐτοῖς, ὡς τινα δοκίμοι, πολ-
λοὶ λόγοι ἐκίοντο· τῶν οἱ μὲν
ἱεροὶ, οἱ δὲ ἱμφανέες, οἱ ἡ καὶ
τε μυθώδεες, καὶ ἄλλοι βάρβα-
ροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἕλλησι ἱμο-
λογίοντο, τὸς ἰγὼ πάντας
μὲν ὁρίω, δέχομαι δὲ ἐδαμμῶ.
οἱ μὲν ὦν πολλοὶ Δευκαλίω-
να τὸν Σινύθα τὸ ἱερὸν εἰσα-
δαίλονται, τῶτον Δευκαλίω-
να, ὡς τὸ πολλὸν ὕδωρ ἰγί-
οντο· Δευκαλίων· ἡ πῆρι λό-
γον ἰρ Ἕλλησι ἤκουσα. τὸ Ἕλλη-
ναι ἐπὶ αὐτῷ λίγαισι, ὅτι μὲν
ὅτι ὡς ἔχον· ὅτι ὁ γένος, οἱ
νῦν ἀνθρώποι, ἐπὶ τῷ ἰγί-
οντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ὁ γένος,
πάντες ὄλοντο, ἔτι δὲ γί-
οντες τὸ δυνάμεν εἶσι, τὸ αὖ-

τις

alia quæcunque argento aut
auro seorsim deputata sunt.
Nam festa quidem & solen-
nes conuentus haud ullis a-
lijs hominibus æquè multū
peraguntur. Porro inquire-
ti mihi de annis, quàm diu
templum hoc durasset, &
de dea, quàmnam ipsi eam
esse putarent, multi sermo-
nes ferebantur, quorum alij
sacri tradebantur, alij aper-
ti ac plani erant, alij contrā
ualde fabulosi: rursum alij
Barbari, alij cum Græcis cō-
sentientes; quos ego omnes
quidem referam, haudqua-
quā autem approbo. Com-
plures igitur Deucalionem
Scytham illum tradunt tem-
plum hoc consecrassse, eum
puta Deucalionē cuius tem-
poribus aquarum diluvium
fuit. Cæterum de Deucalio-
ne inter Græcos sermonem
quem illi de eo referunt, au-
diui. Habet autem sermo il-

le hoc pacto: Hanc hominū generationē quæ nūc est ab ini-
tio haudquaquā fuisse, sed eam quæ tum fuit, totā interiisse.
Hos autē homines qui nūc sunt, secūdi generis esse, eius quod

XXX 3 rursus

ἐν γῇ ἵκονται, πάντα ἱσθῶ-
για. ὃ ἢ πάντα ἰδύατο, καί
μιν ἐκίσινετο, ἀλλὰ σφοι-
μεγάλη Διόδωρ φιλίῳ ἱγί-
το, καὶ ἐν μὴ λάρνακι πά-
τῳ ἐπλουσαν, ἐς τὸ ὕδωρ
ἐπιπράτει. τὰ μὲν Δουνα-
λίῳ ὅτι Ἑλλήσις ἱστορί-
σι. τὰ ἢ ἀπὸ τότε, λίγεται
λόγῳ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
λει, μεγάλως ἔξει ὁ δου-
μάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφειτόρῃ χώ-
ρῃ, χάσμα μέγα ἱγίνοτο, καὶ
τὸ σύμπαν ὕδωρ κατεδίχ-
το. Δουναλίῳ δὲ, ἐπὶ τὰ
δὲ ἱγίνοτο, βωμὸς τι ἴδeto,
καὶ νῆρ ὡδὶ τῷ χάσματι ἡ-
ρως ἄγιον ἱθύσατο. ἱγὼ δὲ
καὶ τὸ χάσμα ἔδωκεν, καὶ ἐστὶ
ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα μικρὸν, ἃ
μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἴδον,
νῦν τοιόρ δὲ ἱγίνοτο, ἐκ εἶδα. τὸ
ἢ ἱγὼ ἔδωκεν, μικρὸν ὄχι σῆμα
ἢ ἱστορίης τόδε πρῶσσαι, δις
ἐκάτη ἐπὶ ἐκ θαλάσσης
ὕδωρ

quacunque tellure pascun-
tur, bina ex unoquoque ge-
nere cuncta. Ille autem rece-
pit ad se omnia, atque ea ip-
sum haudquaquā ladebāt,
sed magna inter eos, loue i-
ta dispensante, concordia eo-
rat, unaq; in arca omnes na-
uigabant quamdiu aqua su-
perabat. Atq; hæc quidem
de Deucalione Græci tra-
dunt. De ijs autem quæ mox
consecuta sunt, fertur alius
quidam sermo ab ijs qui Sa-
cram incolunt ciuitatem,
magna certè admiratione
dignus: quòd in ipforum uis
delicet terra hiatus quidam
factus fuerit, ac totam illam
aquam absorbuerit. Deuca-
lion autem, ubi hæc ita fa-
cta sunt, & aras constituit,
& ædem supra biatum illū
Iunoni sacram erexit. Ego
uerò etiam hiatus uidi, &
est sub æde illa, admodum

exiguus quidam. Virum autem antiquius etiam maior fue-
rit, & nunc in tam paruū redactus sit, equidem nescio. Is
uiliq; quem ego uidi, paruus est: signum autem quo fidem hi-
storiæ huic faciāt, hoc peragūt: Bis uno quoq; anno ex mari

ὑδὸς ἵς τὴν ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ. φέ-
ρσι ἢ ἔχουσιν μόνον, ἀλλὰ
πᾶσαν Συρίαν καὶ Ἀραβίαν, καὶ πᾶ-
σαν τὴν Εὐφράτην, πολλοὶ αὖ-
τε ποταμοὶ ἐκ τῆς Ἀσσυρίας ἔρχονται,
καὶ πάντες ὑδὸς φέρουσι. τὸ πρῶ-
τον ἡ πόλις τῶν νεῶν ἐκτίθει, μετὰ
ἧς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ
ἀπὸ τοῦ χάσματος μικρὸν ὕδωρ,
ὑδὸς ὅς τοι χάσμα πολλόν. τὰ δὲ
πορεύοντες, δευκαλίονα ἐν τῷ
ἰσχυρῷ δευκαλίονα θέτουσι,
συμπερὴς τῶν οὐρανίων. καὶ
καταμύδουσι. ὁ δὲ ὡς ἀρχαῖος
αὐτοῖς λόγος ἀμφὶ τῆς ἰσχυρίας
δεδοται. ἀλλὰ ἡ Σεμίραμις τὴν
Βαβυλωνίαν, ἧς πολλὰ ἔργα
γὰρ τῇ Ἀσίᾳ ὄντι, ταύτην καὶ
τοῦδε τοῦ ἰσχυροῦ ἀσπασθαι νομίζου-
σι, δευκαλίονα ἔσασθαι, ἀλλὰ κα-
τέρευται, τὸ δὲ ἄρτι τὸ ὄνομα.
Δερκετός ἡ πόλις ἐν Φοινίκῃ
ἐλευσάμενος, δευκαλίονα ὕμν-
ουσι ἡ πόλις, γὰρ τὸ ἡ πόλις ἐν μη-
ρῶν ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ, ἡ πόλις
ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ. ἡ πόλις ἐν τῇ ἰσχυ-
ρίᾳ.

aqua in eadem defertur. Fe-
runt autem illam non sacer-
dotes modò, sed tota Syria,
& Arabia, & qui trās Eu-
phratem incolunt. multi bo-
mines ad mare descendunt,
atque omnes inde aquam
afferunt. Ac primò quidem
in æde effundunt illam, po-
stea autem in hiatum deflu-
it, recipitq; lacus ille quam-
vis exiguus immensam uim
aquæ. Atque hæc ita facien-
tes, Deucalionem ritum ac
legem templi istam institu-
isse ferūt, ad testandam cla-
dis pariter & beneficij me-
moriæ. Vetusior igitur
sermo de templi origine ta-
lis quidem fertur. Alij autē
Semiramidem Babyloniam
illam, cuius multa passim o-
pera per Asiam extant, etiā
hanc sedem consecrassē pu-
tant, cæterum non Iunoni,
sed matri suæ, cui nomen

ψάλα, πᾶσα γυνὴ ὄντι. πί-
 σιδε δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι
 οὐ κατὰ ἑμφανίδος. ἰχθύ-
 ας, χρῆμα ἱερὸν νομίσαι, καὶ
 οὐκ ἐστὶ ἰχθύων ψαύουσι. καὶ
 ἔρυνιδαι τοὺς μὲν ἄλλους
 σιτίονται, περισσολὼ δὲ μέ-
 νων οὐ σιτίονται, ἀλλὰ σφί-
 σι ἔστι ἱερὸν. τὰ δὲ γιγνέ-
 μεθα δεκτικὰ αὐτοῖς ποίει-
 ναι Δερκετοὺς καὶ Σεμι-
 ράμι. ἡ ἑνικὰ, τὸ μὲν, ὅτι
 Δερκετῶ μορφῶν ἰχθύος ἔ-
 χει, τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιρά-
 μι. τίλ. ἐς περισσολὼν
 ἀπίκνιστο. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν
 πρῶτον, ὅτι Σεμιράμι. ὅρ-
 γόν ἐστι, τάχα που δέχομαι,
 Δερκετοὺς δὲ τὸ ἱερὸν ἑμμο-
 ναί, οὐδ' αὖτε πᾶσι δομαί. ἐ-
 πὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίων ἑ-
 νοίῃσι, οἱ ἰχθύας οὐ σιτί-
 ονται, καὶ τὰς οὐ Δερκε-
 τοὶ χαρίζονται. ἐπὶ δὲ καὶ
 ἄλλ' λόγ' ἱερὸς, τὸν ἐγὼ
 σοφοῦ ἀνδρὸς ἔκνουσα. ὅτι
 ὁ μὲν βίη, Ρέα ὄντι, τὸ δὲ ἰο-
 ρόν, Ἀττίω ποιεῖται. Ἀττίης δὲ
 γίν.

ipsa dea Rheasit, templum autem Attæ opus. Porro Attes

ciuitate est, tota mulier est.
 Porro argumenta quibus
 huic narrationi fidem facia-
 unt, non ita clara habent.
 Pisces rem sacram existi-
 mant, neque unquam pisces
 attingunt. Deinde et aues,
 alias quidem edunt, colum-
 bam autem solam nō edūt,
 sed hæc sacra ipsis est. Et
 quod hæc ita fiunt, placet
 ipsis Dercetus et Semira-
 midis gratia fieri: alterum
 quidem, quod Derceto pi-
 scis formam habet: alterum
 autem, quod Semiramis ad
 postremum in columbā uer-
 sa est. At ego ipsam quidem
 eadem Semiramidis opus ef-
 fe, fortassis permiserim, Der-
 cetus autē sacram esse haud
 quaquam credo: quādo et
 apud Aegyptios nonnulli
 sunt qui piscibus non uescun-
 tur, idē in gratiam Derce-
 tus minime faciunt. Fertur
 autem et alius sermo sacer,
 quem ego à sapiente quodā
 uiro audiui: quod uidelicet

γένετο Λυδὸς μὲν ἑὶ, πρῶ-
 τος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ρέω ἐδί-
 δάξατο. καὶ τὰ Φρύγες καὶ Λυ-
 δοὶ καὶ Σαμόθρανδοι Ἰουδαίους
 οἱ, Ἀττικῶ πάντας ἔμαθον. ὥς
 γὰρ μιν ἡ Ρέα ἔτιμι, βίβας μὲν
 ἀνδράσι ἀπιπύσσατο, μορ-
 φῶν δὲ δακρίων ἡμέψατο, καὶ
 ἐδῆτα γυναικῶν ἐνιδύσατο,
 καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτῶν,
 ὄργια τε ἐπιτίθει, καὶ τὰ ἐ-
 παθεῖ, ἀπυγέτο, καὶ Ρέω ἦεν
 δὲ, ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συρίῳ ἀπί-
 κητο, ὥς δὲ οἱ ἐπὶ Ρέω Εὐφρύ-
 τω ἀνθρώποι οὕτε αὐτὸν οὕ-
 τε ὄργια ἐδίδκοντο, ἐν τῷ δὲ
 τῷ χώρῳ τὸ ἱερὸν ἐποιήσατο. σκ-
 μήνη δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ρέ-
 ω ἀπικνύεται. λίκοντες γὰρ
 μιν φόβοι, καὶ τύμπανον
 ἔχει, καὶ αὐτὴ τῇ κεφαλῇ πυργό-
 φορος, ὁμοίῳ Ρέω Λυδοὶ πεύ-
 σοι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πεί-
 ραι, οἱ εἰσι ἐν τῷ ἱερῷ, ὅτι Γάλλοι
 Ἡρῆ μὲν ἑλκεῖ, Ρέα δὲ
 τίμνεται, καὶ Ἀττικὰ μίμναι
 καὶ tympanum habet, καὶ coronā in capite turratā gestat,
 qualem καὶ Lydi Rheam effigiant. Dicebat autem καὶ de
 Gallis idem qui in templo sunt, quòd Galli Iunoni quidem
 haudquaquam, Rheae autem castrari soleant, καὶ Attici imi-

genere quidem Lydus fuit,
 primus autem sacrorum vi-
 tus quibus Rheae coleretur,
 tradidit. Ac quibus Phry-
 ges καὶ Lydi καὶ Samothra-
 ces in sacris utuntur, eoa-
 mnia ab Atte acceperunt.
 Postquam enim ipsum ca-
 stravit Rheae, uitam quidem
 uirilem agere desijt, formā
 autem femineam assumpsit
 ueslemque muliebrem indu-
 it. Atque ita per omnē ter-
 ram obambulans, καὶ sacra
 peragebat passim, καὶ quae
 passus esset, narrabat, Rhe-
 amque celebrabat. Inter quae
 καὶ in Syriam uenit. Cate-
 rium cum illi qui trans Eu-
 phratem incolunt homines
 neque ipsum, neque sacra eo-
 ius receperint, hoc in loco
 templum constituit. Aemul-
 ta signa adsunt deae, quae ip-
 sam Rheam uideri faciunt.
 Nam et leones ipsam ferūt,
 textur.

ονται. τὰ δὲ μοι ἀντριπία
 μὲν δοκίαι ἐμμελῆαι, ἀλκιὰ
 ἢ οὐ, ἵπαι καὶ τῆς τομῆς ἀλ-
 λω αἰτίῳ ἤκυσσα πολλὰν πε-
 τοτοδύω. ἀνδάνει δὲ μοι τὰ
 λέγουσι τῷ ἱρῷ πύρι, τοῖσι Ελε-
 ληοῖ τὰ πολλὰ ὁμολογίοντες·
 τίῳ μὲν δῶν, Ἡρῶν δίκιον-
 τος, τὸ δ' ὄργον, Διονύσου τοῦ
 Σεμέλης ποῖμα· καὶ γὰρ δὲ
 Διόνυσος ἐς Συρίῳ ἀπίκιστο,
 λεάνῳ δόδῳ, τίῳ ἔλθι ἐκ Αἰθιο-
 πίας, καὶ ἐστὶ πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ
 Διονύσου περικτῶ σήματα,
 ἐν τοῖσι καὶ ἰδῶντος βάρβα-
 ροι, καὶ λίθοι Ἰνδοί, καὶ ἐλε-
 φάντων κέρα, τὰ Διόνυσος
 ἐξ Αἰθιοπίας ἤνεκεν. καὶ φαλ-
 λοὶ ἢ ἱστῶσι ἐν τοῖσι προκυ-
 λάσεισι, δύο κάρτα μεγάλοι,
 ἡδὲ τ' ἐπιγράμμα τοῖον ἢ ὅτι
 γίγγραπται·

Τὸς δὲ φαλλὸς Διόνυσος Ἡρῆ
 μετ' ἡμῶν ἀνέθικτα.

Εμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰ δι-
 ἀρκεῖαι, ὅριον ἢ καὶ ἄλλο, τί ὅτι
 ἐν τῷ νῦν Διονύσου ὄργον.

Φέλο

tentur. Caterum hac mihi
 conuenientia quidem uiden-
 tur esse, uera autem nō, quo-
 niam de castratione aliam
 quoque audiui causam, mul-
 ta hac fide digniorem. Pla-
 cent uerò mihi hac quæ de
 templo dicunt, in quibus cū
 Græcis consentiunt, deam
 quidem Iunonem putantes
 esse, ipsum autem opus Dio-
 nysij, eius qui ex Semele na-
 tus fuit. Nam & Dionysius
 in Syriam uenit, eo uideli-
 cet itinere, quo in Aethiopi-
 am est profectus. Et sunt
 multa in templo eius indicia
 quæ ipsum auctore comprobant;
 inter quæ & uestes
 Barbaræ, & lapilli Indici,
 & Elephantorum cornua,
 quæ ille ex Aethiopia tulit.
 Etiam Priapi stant in uesti-
 bulis, duo admodum magni
 qui tali Epigrammate in-
 scripti sunt:

Hos posui Bacchus tibi Iu-
 no nouerca Priapos.

Ac mihi quidem uel ista sufficiunt. Caterum dicam &
 aliud, quo ritu uidelicet Dionysij sacra in ade peragant.

Priapos

Φαλλὸς Ἑλλήνων Διονύσιον ἰ-
 γήρυσαι, ὡδὲ τῶν καὶ τοῖσιν
 δὲ τι φέρεται, ἀνδρας μικρὸς
 ἐκ ξύλου ποιημένον, μίγαν
 λα αἰδοῖα ἔχοντα, καλῶν
 ἢ τὰ δὲ νεώτερον παλαιά. ἔστι ἢ καὶ
 τόδε, ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν διεξῆκε τοῦ
 τοῦ καλῶνται μικρὸς ἀνὴρ
 χάλκιος, ἔχον αἰδοῖον μίγαν.
 τοσάδε μιν ἀμφὶ τὸ οἰκιστῶν
 τῷ ἱερῷ μυθολογίαισι. ἤδη δὲ
 ὁρίω καὶ τὸ νῦν πρὸς βίσιός τι,
 ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅς τις μιν
 ἐποιήσατο. λέγουσι δὲ τὸν τῶν
 πρὶν ἰόντα, μὴ ἐμμελῆσαι τὸν
 τῷ ἀρχὴν γιγνημένον, ἀλλ'
 ἐκείνον μὲν καὶ συγχέσθαι χρό-
 νῳ ὑστέρῳ, τὸν δὲ νῦν ἰόντα,
 Στρατονίκης ἐμμελῆσαι ποίη-
 μα, γυναικὸς τῷ Ασσυρίῳ
 βασιλεῖ. Δοκίμα δὲ μοι ὁ
 Στρατονίκην ἐκείνην ἐμμελῆσαι,
 ὅτι ἀργόθεν ἔρῃσεν, ἢ ὅτι
 λίγῃ τῇ ἐν τῷ ἐπινοίᾳ ὥς γὰρ
 μιν ὁ συμφερὲς κατέλαβεν, ἀμὲν
 χαρίων τῷ κακῷ, αἰσχρῷ δο-
 κίοντι,

quæ à priuigno amata fuit, cuius amorem medici indus-
 tria deprehendit. Postquam enim ipsum ægritudo hæc
 inuaserat, dubius animi, propterea quod illi malum
 hæc

Priapos Græci (quos ἰθαλ-
 los ipsi dicunt) Dionysio cri-
 gunt, in quibus et tale quid
 dam portant, viros puta ex
 quos ex ligno effigiatos, ma-
 gna uirilia habentes. Vocan-
 tur autem h Neurospasta
 hæc. Est igitur hoc in tē-
 plo illo. Nam ad dextram æ-
 dis partem sedet exiguus uir
 ex ære factus, habens uirile
 magnum. Ac tantum de illo
 quod ad conditores templi
 attinet, tradunt. Iam uerò
 de æde dicam, de sit-
 tu eius, quo pacto ædificata
 sit, quisnam illam ædifi-
 cauerit. Dicunt igitur ædem
 illam quæ à principio fuit,
 haudquaquæ eam esse quæ
 nunc est, sed antiquiorem il-
 lam quidem successu tempo-
 rum collapsam esse, hanc
 autem quæ nunc est, Strato-
 nices opus esse, uxoris regis
 Assyriorum. Videtur autem
 mihi Stratonice illa esse,
 hæc

πύοντο, καὶ ὁ συχίλῳ ἰνίσου.
 ἔπειτα δὲ ἀλγίων ἐδίη, καὶ οἱ
 ἦτι χροὶν πάμπαν ἰβρίοντο,
 καὶ τὸ σῶμα δὲ ἡμέρας ἑκα-
 τόντα. ὃ ἰσθρὸς, ὡς ἂν μιν
 ἐς ἐδίη ἑμφανὲς ἀφρυσίσοντα,
 ἔγνω τίνος νόσον, ἔρωτα ἑμ-
 νησα. ἔρωτα δὲ ἀφανὲς
 πολλὰ συμύσια, ὁφθαλμοὶ τε
 ἀδιδρόντο, καὶ φωνὴ, καὶ χροὶς,
 καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦ-
 τα ἰποῖν, χροὶς ᾧ τῇ διεξίῃ ἔχε
 τὸ νηλώσας τίνος καρδίῳ, ἑ-
 κάλου δὲ τὸς αὐτὸν τίνος οἰκίῳ
 πάντας. ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλ-
 λων ἰσίδοντων πάντων, ἔρ ὁ
 γρημὴ μὲν ἀλγίων, ὡς ὃ ὁ με-
 τὰ ἀπίνετο, τίνος τε χροὶν
 ἑλάξατο, καὶ ἰσθρὸν ἀφρυσίσοντα,
 καὶ ἰσθρὸν ἔχετο, καὶ ὁ καρδίῳ ἑ-
 νηλώσας. ἰσθρὸς ἡ γρημὴ μὲν, ἑμ-
 νησία τῇ ἰσθρὸν τὸν ἔρωτα ἑ-
 ποῖν. καὶ μιν ἑδίη ἰσθρὸς,
 καλίσας τὸ νηλώσας ἢ πα-
 τίνα

hoc turpe uideretur, silentio
 rem premens, morbo decū-
 bebatur. Iacebat autem nullo
 quidem certo dolore affe-
 ctus, ueruntamen & color
 eius omnino immutabatur,
 & corpus indies marcesce-
 bat. Medicus autē ut ipsum
 aspexit, nullum manifestum
 morbi indicium prae se fe-
 rentem, amorem esse mor-
 bum cognouit. Amoris autē
 occulti multa indicia sunt:
 oculi uidelicet languentes,
 & uox, & color, & la-
 chryma. Quae omnia cum
 ille in hoc animaduertisset,
 huiusmodi quaedam facit.
 Manu quidem dextera ado-
 lescentuli cor tenebat: eos
 uero qui in domo erant, o-
 mnes intro in cubiculum uo-
 bi ille decūbebat, uocabat.
 Ille igitur ceteris quidē in-
 gradientibus omnibus cum

summa quiete iacebat: at ubi nouerca adueniebat, tū demū
 & colorem mutare, & sudorem emittere incipiebat, tre-
 moreq; corripiebatur, & ei cor subsultabat. Quae cum ita
 fierent, manifesta amoris indicia medico praebebant. Ac ip-
 sum hoc pacto sanitati restituit. Aduocato adolescentis pa-
 tre,

τέρα, κάρτα ἔρρωθόντα ἦν· ὅτε
 ὁ νοῦς, ἔφη, τὸν ὁ παῖς ὅδε
 ἄρρωσται, ὁ νόσος ἔστι, ἀλλὰ ἄε
 δινύ· ὅδε γάρ τοι ἀλγίοι μὲν ὁ
 δειν, ἔσως δὲ μιν καὶ φρεσὶν λα-
 βάν ἔχει. ἐπιθυμῶν ὅ, τὸ δὲ λα-
 μῶ τούτῳ, φιλιῶν γυναικα
 ἐμὴν, τὸν ἐγὼ ὅτι μετήσομαι.
 ὁ μὲν ὦν τοιαῦτα σοφὴν ἐψύθειτο.
 ὁ δὲ αὐτίκα ἐλάσεται, πρὸς τὴν
 σοφίαν καὶ ἰνφικῆς, μὴ μοι
 παῖδα δόσης· ὁ γὰρ ἐβίωσεν
 ταύτην συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ
 εἰ ὁ νοῦς αἰκυσίη, τῷ οὐκ ἐμ-
 δαμῶ ἡλότης, πένθ· ἔγωγε
 πάσῃ βασιλείῃ, μὴ
 δὲ ἰνφὸς ἐὼν, φόνον προξένος
 εἰς ἰνφικῆν. ὁ μὲν, ὅτε αὖ
 γυνὴς ἐὼν, ἐδίετο, ὁ δὲ μιν αὖ
 πάλιν ἀμείβετο, αἰόσια σπύ-
 δει, γάμον ἐμὸν ἀπαιρώμε-
 νος, ὅ, ἰνφὸν ἀνδρα βιώμενος.
 οὐδὲ καὶ αὖ αὐτὸς ἐπρηξάς, εἰ
 τοι σὺ γυναικα ἐπόθει, ἐμὸν
 τάδε

inurere medicinā. Atq; hoc pacto ignarus ille, tamen pre-
 cabatur. Alter autem respondens ei rursum: Nefaria, in-
 quit, moliris, conjugem meam à me auferre quarens, &
 homini medico uim faciens. Tu uerò quónam pacto ipse af-
 fectus esses, si quis uxoris tuæ desiderio teneretur, quando

tre, qui admodum tum filij
 caussa sollicitus erat: Hic
 morbus, inqt, haudquaquā
 morbus est, sed iniuria que
 dam. Nam ille quidem dolo-
 re neutiquam premitur, sed
 amor ipsum & uecordia te-
 nent. Expetit autem ea quæ
 illi haudquaquam assequi
 licet. Vxorem enim meā a-
 mat, quam ego minimè di-
 missurus sum. Atque hac il-
 le tum prudentia mentieba-
 tur. Pater autem continuo
 precari cœpit: Per pruden-
 tiam ego te tuam, perq; ip-
 sam medicinam obtestor,
 ne mihi perditum eas filiū.
 Non enim sua sponte hoc
 malo tenetur, sed morbus il-
 li inuito hic accidit. quare
 tu nequaquam æmulando
 uelis luctum toti regno con-
 ciliare, néue, medicus cum
 sis, hanc homicidij notam

τάδε δὲ μὲν ὁ δὲ πρὸς τὰ-
 δὲ ἑλγε, ὡς ὁ δὲ αὐτὸς αὐτὸς
 γυναικὶς ἐφάσκειτο, ὅδε πα-
 δὲ στυγρῆς ἐφθόνου, ὡς καὶ
 τοι μὴ ῥῆθες ἐπιθύμῃ· ὁ γὰρ
 ὁμοίῳ συμφορῶν ἐμμελῆσαι, ὡς
 μετὶ τὴν ὁ παῖδα ἐλίσσει. ὡς δὲ
 τὰ δὲ ὁ ἐνὶ πρὸς ἕκαστοι, τί τοι,
 ἴφθιμ, ἡμὶ λίσσῃ; ἡγὰρ τοι
 σὺ γυναικὰ ποδίσσας τὰ δὲ
 ἐλγῶν ἰχθῶ, πάντα ἔλω ψεύ-
 δας· πάσχειται μὴ ταῖσισι,
 ἢ τῷ μὲν πατρί λείπει ἢ γυν-
 ναϊκῇ καὶ βασιλεὺς αὐτὸς
 δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίῳ χώ-
 ρῳ ἀπικέτω, ἢ πόλιν ὅπῃ τῷ
 Εὐφράτῃ ἐπὶ νῦν μοι ἰωντῶ ἐ-
 ποιήσας, ἐνθάδε οἱ ἢ ἢ τελευ-
 τῇ ἔγιντο. ὅδε μὲν ὁ ἐνὶ πρὸς
 ἑρῶτα ἔγνω· ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 ὡς ὁ Στρατονίκῃ, ἢ τῷ προ-
 τέρω αὐτῇ σιωπῇ κίεσα, ὅς
 παρ τοῖον δὲ ἐβλήσας, ὡς
 μερ ὁ Ἡρὸν ἐκίλινε ἰγῆραί οἱ
 τὰν ἐν τῇ ἰγῇ πόλιν νῦν, ἢ ἢ
 ἀπ᾽ αἰθῆροι, πολλὰ οἱ, ἢ καὶ ἢ
 πάλιν. ὁ δὲ τὰ ῥῆ πρῶτα ὅδε
 tale uidit: Visa est ei Iuno iubere eadem illam in Sacra
 ciuitate extruere sibi, & si minus pareretur, multa ma-
 laq; ipsi comminari. Illa uero principio quidem nullam

nunc ista à me postulasti? Tū
 ille ad hæc respondit, quòd
 neque ipse uxori unquā par-
 surus fuisset, neque filio salu-
 tem inuideret, etiam si no-
 ueræ desiderio teneretur.
 neque enim parem iacturā
 esse, uxorem, ac filium amit-
 tere. Quæ cum medicus au-
 diffet: Quid igitur me, ina-
 quit, obtestaris? Etenim tu-
 æ ille uxoris desiderio tene-
 tur. Et quæ ego tibi modò
 dicebam, omnia falsa fuere.
 Adducitur itaque hisce pa-
 ter, ac filio quidem & uxo-
 rem relinquit, & regnum:
 ipse uerò in terram Babylo-
 niam abiit, & ciuitatem su-
 pra Euphratem, cognomi-
 nem ipsi, condidit, ubi &
 mortem postea obiit. Atque
 hoc quidem pacto tum me-
 dicus amorem cognouit, &
 curauit. Stratonice uerò
 hæc, cum adhuc priori ma-
 rito cohabitaret, somnium
 somni

μίω ὥρλω ἵπποις, μετὰ δὲ,
ὥς μιν μεγάλη νόσος ἔλα-
βε, τῷ τε αὐτῷ τὴν ὄψιν ἀ-
πυγύσατο, καὶ τὴν Ἡρῶ
ἰλάσκετο, καὶ τήσιν τὴν
νοῦν ὑπιδέξατο. καὶ αὐτί-
κα ὑγίαι γυναικίω ὁ αὐτῷ
ἐς τὴν ἰππὴν πόλιν ἐπεμπε,
οὐρ δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ
στρατιὴν πολλήν, τοὺς μὲν
οἰκοδομεῖν, τὰς δὲ τοῦ ἀ-
σφαλῆος εἶνεκα. καλίστας δὲ
τῶν τῶν ἰωνῶν φίλων νειωίω,
καρτα καλόν, τῷ ὄνομα ἔω
Κομβάβος· ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ
Κομβάβη, ἰδὼν ἰόντα, φί-
λῳ τὴν μάστιγα φίλων ἐμῶν,
καὶ πάμπαν ἱππαινίω σοφίης
τε, καὶ συνέσις τῆς ἐς ἡμέας,
τὴν δὲ ὑπιδέξαι. νῦν δὲ μοι
χρεὴ μεγάλης πίσης, τῷ
σε δίδω γυναικί ἐμῇ ἰσπώ-
μενον. ὄργον τέ μοι ἐπιτε-
λίσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ
στρατὶς ἐπιπρατίειν· σοὶ ὅ ἀ-
πικομῶν ὃς ἡμέων τιμὴ με-
γάλη ἔστω. πρὸς δὲ τὰς δὲ ὁ Κομ-
βάβος

somnij huius rationem ba-
buit: postea autem ut ipsam
gravis morbus corripuit,
et uiro uisionem exposuit,
et lunonem placare cepit,
ademq; se illam cōdituram
esse promisit. Ac statim ubi
conualuit, maritus ipsam in
Sacram ciuitatem misit, cū
ipsa autem unā et pecuni-
as, et exercitum magnum,
partim ædificandi caussa,
partim etiā securitatis gra-
tia. Vocato autem quopiam
ex amicis, homine adoleste
te admodum formoso, cui
nomen erat Combabo: Ego
te, inquit, Combabe, utpote
probum, ex omnibus amicis
diligō maxime, et cū ob
prudentiam, tum ob bene-
uolentiam erga me tuam,
quam et prastitisti, laudo
in primis. In præsentia autē
opus mihi est magna fide:
quare te uolo cū uxore mea
hinc profectū, et ædificiū
absoluere mihi, et sacra
peragere, et exercitui præesse. Cæterum ubi reuersus fue-
ris, magnis à nobis honoribus afficeris. Ad hæc igitur Com-
babo

βάλῃ κῆτινα δισιτο, πολλὰ
 λεπαρίων μύμιρ ἐκπέμπει,
 μηδὲ πιστεύει· οἱ τὰ πολλὰ
 ἰωντὲ μίσση χρῆματα, καὶ
 γυναικα, καὶ ἄργον ἰδόν. τὰ δὲ
 ἄρρωδι, μήνοσι οἱ συλοτυπῶν
 χρόνῳ ὑστέρω ἐς τὴν Στρατο-
 νίκην γίνετο, τὴν μένος ἀπά-
 ξειν ἐμὴν ὡς Ἰδσαμᾶ ἐπά-
 διτο· οἱ ἰκισίως δούτορος ἀ-
 πῆτῃ, δὲναί οἱ χρόνον ἐπὶ αὐ-
 μβίων, μετὰ ἧς ἀποστῆλαί μιν
 τελίσαντά τι, τῶν μάλιστ' ἐ-
 λειτο, τυχὼν ἧς ῥηιδίως, ἐς τὸν
 ἰωντὲ οἶκον ἀπικνύεται, καὶ
 πιστῶν χαμάσι, τοιάδε ὡδὺν
 φησι· ὦ δάλαυ, τί μοι ταύ-
 τος τῆς πίσι; τί δέ μοι ὁ-
 δού, τῆς τέλῃ ἧς δὲ ἀρρό-
 μαι; νίῃ μὲν ἰγῶ, καὶ γυ-
 ναικὴ καλῇ ἴψομαι; τὸ δέ μοι
 μεγάλῃ συμφορῇ ἴσεται, εἰ μὴ
 ἰγῶσι πᾶσαν αἰτίαν κακοῦ
 ἀποδύσσομαι. τῷ με χεῖρ μέ-
 γα ἄργον ἀποτελέσαι, τὸ
 μοι πάντα φόβον ἴσεται.

scens equidem ego, & cum muliere formosa proficiscar?
 Hæc mihi magna uerò calamitas erit; nisi omnē mali cau-
 sam à me amoveam. Quare necesse est magnum peragerē
 me facinus, quod mihi metū omnē hunc subleuet ac curet.

babus statim precari cœpit;
 multis obtestans Regem, ne
 se mitteret, nec se sibi crede-
 ret pecuniam multo suis fa-
 cultatibus maiorem, deinde
 uxorem, et opus sacrū.
 Caterum illud formidabat;
 ne quādo progressu tempo-
 ris zelotypia erga Stratonē
 cen ipsi pareretur, ut quam
 solus inde abducturus erat.
 Caterum ubi illum haud-
 quaquam permouit, suppli-
 care iterum cœpit, quo sibi
 spaciū septē dierum per-
 mitteret, ac deinde ubi eā
 perfecisset quibus maxime
 opus haberet, ablegaret;
 Quod cum facile impetras-
 set, domum suam abit, &
 procidens in terram, huius-
 cemodi quædam cum fletu
 eiulavit: O me miserū, quò
 mihi hæc fides? quò mihi au-
 tem uia ista, quam hunc po-
 stremitū aspiciam? Adole-

τάδε δ' ἄν' ὦρ, ἀντὶ καὶ ἰωντὸν ἱ-
 ποῖν, καὶ ταμῶν τὰ αἰδέϊα, ἵς
 ἀγγύλιον μινθὸν κατέθετο,
 σμύρνην τὴν ἄμην καὶ μέλιτι, καὶ ἄλ-
 λουσι θυώμασι, καὶ ἱππατασφν-
 γίδι, πλὴν ἰφόρην, συμπλάμνους
 τὸ βρωῦμα ἔχοντα, μετὰ δ' ὅς μιν
 ὀδὴν περὶ αἰνιδόμην, ἀπὸ κλέμνους
 ἵς τὸν βασιλῆα, πολλῶν πα-
 γόντων, δίδοι τὴν ἄμην τὸ ἀγγύ-
 λην, καὶ λέγει ὧς· ὦ δῖος ποτα-
 μὸς δέ μοι μέγα λιανήλιον ἔν-
 τούτοις οἰκίῃσι ἀπὸ κλέμνης, τὸ ἐγὼ
 παρὰ θάλασσαν, οὐκ ἔτι, ἵππ' αὖ μὲν
 γάλλω ὄδον ὄρχεσθαι, παρὰ σοὶ
 τῶδε θέσομαι, σὺ δέ μοι ἀσφα-
 λῶς ἔχεις· τὸ δέ γάρ μοι χερ-
 σὶ βλάτορον, τὸ δέ μοι ψυχῆς
 ἱμῶς αὐτάξιον, οὐκ αὖ δέ
 ἀπὸ κλέμνης, ὧς αὖτε ἀπὸ
 σομαι. ὃ δ' ἀντιφάσας, ἱπ-
 π' ὀφρὺν γίδι ἐσημαίνει, καὶ τοῖ-
 σι ταμίῃσι φερρεῖαν ἱππὸν ἵστα
 το. Κομβάβ' ἄλλ' ὦρ, τὸ αὖ
 πρὸ τῶδε ἀσφαλῶς ἰδὼν ἔσθ' ἔννι.
 ἄπ'.

Hæc ita effatus, se ipsum in-
 utilem ac mæcum reddidit,
 amputatisque uirilibus, in
 angustum quoddam uasculū
 ea inclusit, myrrha pariter
 & melle, alijsq; odoramen-
 tis additis. Deinde ubi et an-
 nulo quem gestare solebat,
 obsignasset illud, uulnus cu-
 rabat. Postea uerò cum ipsi
 iam tēpus uideretur ut pro-
 ficisceretur, ad regem ueni-
 ens, multis alijs presentibus
 dat illi pariter & uasculū,
 & dicit in hunc modum:
 Hoc ego uasculum, Domi-
 ne, inter preciosissima domi
 repositum habui, idque in
 primis amabam. Nunc au-
 tem, quando magnum adeo
 iter ingredior, apud te depo-
 nam. Tu uerò fac ut tutum
 ac custoditum mihi præstes.
 nam hoc auro potius mihi
 est, eodemq; precio cum ani-
 ma ipsum æstimo: ut post-
 quā rediero, saluum et inco-

hume iterum recipiam. Ille uerò acceptū altero quoq; annu-
 lo obsignauit, & quæstoribus asseruandū et custodiendum
 tradidit. Cōbabit igitur post illa securum iter peragebat.

Cass-

ἀπικείμενοι ἃ ἰς τὴν ἰρὴν πό-
λιν, σπυδῇ τὸν νηὸν οἰκοδό-
μουν· καὶ σφισι βία ἔτια ἐν τῷ
ἔργῳ θιγέμενοι, ἐν τοῖσι ἀπὶ
θαυνοῦ τὰ πόρθ' Κομβάβ' ὀρρώ-
σαι, ἃ Στρατονίκην γὰρ χρόνον
ἰδίῳ πολλὸν σωόντα μιν πο-
θεῖαν ἀρχεῖν, μετὰ δὲ οἱ καὶ
κάρτα ἐπιμήνατο. καὶ λίγυ-
στοι οἱ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει, τὴν Η-
ρῶν τετύωρ αἰτίῳ ἰθιλουσαν
γενέσθαι, Κομβάβον ἰδὼν μὲν
ἰόντα λαθεῖν μεδαμῇ, Στρα-
τονίκῳ δὲ τίσεσθαι, ὅτι ἃ ῥη-
σίνης τὴν νηὸν ἐπέσχετο. ἃ ἃ τὰ
μὲν πρῶτα ἰσχυρόντι, καὶ τὴν νῶ-
σον ἐκρυπτεῖ· ὡς δὲ οἱ τὸ κακὸν
μύσος ὑσυχίης ἰγέμενοι, ἰς ἱμε-
ρὴς ἐν τῷ χεῖρ' ἡλαίσκει· ἵδ' ἡμῶ-
ρος, καὶ Κομβάβον ἀνικαλίτην,
καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ὡς, τί
λ' δὲ, ἀμνησίουσα τῇ συμ-
φορῇ, ὑπερπρία ἰκισίῳ ἡλίσ-
το. ἄλλω μὲν ὡν τὸν ἱερὰτα ἱμο-
ubi malum illi hoc in maius quàm ut tegi silentio posset ac-
crevit, manifestè aded conficiebatur, flebatq; continuè;
ac Combabum uocabat. Atque illi tum omnia Combabus
erat. Postremò autem cum inopia consilij nullum huic ma-
lo remedium inueniret, honestam atq; idoneam cōpellandi
illius uiam quærere cœpit. Proinde cum alteri quidem illi

Ceterum cum iam ad Sac-
ram ciuitatem uenissent;
eodem summa cura extruxe-
runt: atque ipsis dum in ope-
ra sunt, anni tres elabuntur
intra quos illa quæ Combā-
bus tantopere metuerat, e-
uenire. Nā Stratonice, post
quam ille multo iam tempo-
re cū ea conuersaretur, ama-
re illum cœpit, mox etiā gra-
uiter in illum ex amore insa-
nit. Et ferunt, qui Sacram
ciuitatem incolunt, Iunonē
cuius rei causam extitisse: ac
Combabum quidem ut bo-
num uirum haudquaquam
latuisse: Stratonicen autem
ultam esse, eo quòd non sta-
tim ac facile eodem illā pro-
misisset. Porro illa princi-
piò quidem modeste ac tem-
peranter se gerebat, moro-
sumq; celabat: postea uerò
Yyy 2 amò

λογίην ἐξυλάσσειτο, αὐτὴ δὲ
 ἔπιχαρὲν ἡ δειψή, ὠδινούσα ὦν
 τειάδει, δίνω ἱουντίῳ μινύσα-
 σα, ἵς λόγους οἱ ἰλθῶν. ἅμα ὃ
 δίνω ἰσίδντι παρρησίῃ τῇ ἰσορ-
 χίται, καὶ ὃ ἀποτυχίῃ ἐκάρτα
 αἰσχυρῇ, ἀλλὰ τῶν προνομί-
 νων ἑκάστα ἵς ἀγνοίῳ αὐα-
 χαρίαι. ὥς δὲ οἱ ἰδίκαι, καὶ ἱ-
 ποίει τῶντα· καὶ ἱπὲρ ἐκ δά-
 πνης ἰγίνοντο, ἀπικνισμένη ἵς
 τὰ οἰκήσια, ἐν τοῖσι Κομβάβ
 αὐλίστο, λίσσιτό τε, καὶ γύνων
 ἀπιτο, καὶ τὴν ἱρωτα ὡμο-
 λόγει. ἰδὲ τὴν τε λόγον ἀπκ-
 νίως ἀπιδίκετο, καὶ τὸ ἔργον
 αὐαίνιτο, καὶ οἱ τῶν μινύῳ ἱ-
 νικάλῃ. ἀπαλῶσους ὃ μίγὰ τε
 κακὸν ἱουντίῳ ὀργάσασθαι,
 δάσας, πάντα οἱ λόγον θῆ-
 φνι, καὶ πᾶσαν τῶν ἱουντοῦ
 πᾶλλω ἀπυγῆσας, καὶ τὸ
 ἔργον ἵς ἱμφασίς ἱνεκί. ἰδῶ-
 σα ὃ ὃ Στρατονίκῃ, τὰ εὐ-

ποτι

opus detrectabat, deniq; ebrietatē illi exprobrabat. Ne
 uerò cū illa nescio quod magnū malū in se ipsam facturā ef-
 se se minitaretur, adductus metu, totam illi rem manifestā
 fecit, & quicquid à se ipse passus esset, enarrauit, ipsumq;
 opus in lucem protulit. Vidēs igitur Stratonice ea quae nos

quod

πεισι ἔλαπτο, καὶ οἷος ᾧ ἔτι ἰ-
 πάντες ἰσχυτο, ὅρῳ τῷ ᾧ ἔδα-
 μαῖ ἰλῆθετο, ἀλλὰ πάντες οἱ
 σωῖσκα, ταύτην παραμυθίῳ
 ἐποιεῖτο ὅρῳ τῷ ἀπρήκτοισ.
 ἔτι ὅρῳ ἔτῳ ἐν τῇ ἱερῇ πό-
 λει, καὶ ἐτι νῦν γίγνεται, γυναι-
 κες τῶν ἁλλων ἐπιθυμῶσι, καὶ γυ-
 ναῖξί τῶν ἁλλων ἐπιμαίνονται, βλο-
 τυπῆαι ᾧ ἔδαις, ἀλλὰ σφοῖσι τὸ
 χρῆμα καρτὰ ἱερὴν νομίζεται.
 τὰ δὲ ὧν ἐν τῇ ἱερῇ πόλει ἀμφὶ
 τῷ Στρατονίκῳ ἔδαμαῖ τὸ βα-
 σιλικὸν λίλυθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἁ-
 πικνύμενοι κατηγοροῦν, καὶ
 τὰ γιγνόμενα ἀπεγίνοντο, ἰ-
 πὶ τοῖσι πορκαλγίῳ, ὃς ἀτι-
 λίστῳ τῷ ἔργῳ Κομβάβου μετι-
 κάλει ἄλλοι ᾧ λίσσιν λόγον ἔ-
 τι ἀλυσία, τῷ Στρατονίκῳ,
 ἵππειδῃ ἀπίτυχι τῶν ἰδύ-
 το, αὐτῷ γράψασαν ἐς τὸν
 αὐδρα, τῷ Κομβάβου κατε-
 γορίαν, πᾶσι οἱ ἐπιμαίν-
 σαν.

quam futura putaret, à fu-
 rore quidem illo in præsens
 ita destitit, amoris autem
 haudquaquā oblita est, sed
 per omnia conuersando illi
 hanc quasi quandam conso-
 lationem amoris, cuius affe-
 ctum consequi nequiuerat,
 quærebat. Est autem amor
 hic in Sacra ciuitate, & e-
 tiam nunc durat, ut Gallos
 quidem concupiscant muli-
 eres, & uicissim Galli in
 mulieres depereant, neque
 tamen quisquam zeloty-
 pia siue emulatione aliqua
 commoueatur, sed ipsis res
 hac in primis sacra cense-
 tur. Porro hæc in sacra ciui-
 tate circa Stratonicē ita ge-
 sta, regem haudquaquam
 latuere, sed complures ueni-
 entes, accusabant illos, &
 quæ facta essent, commemo-
 rabant. Quocirca dolore æ-

census, ab opere quanquā adhuc imperfecto Combabū ré-
 uocauit. Alij autem sermonem quendam neutiquam uerum
 recensent, quod uidelicet Stratonice postquam ea consequi
 quæ expetiuerat, nō potuisset, ipsa ad uirum scribens, Com-
 babum ultrò accusarit, tanquam qui ad stuprum ipsam soli

σαι, καὶ τὸ ἑλλήνων Σθενείοις
 καὶ πρὸς λίγας, καὶ φαίδρην δὲ
 Κρητίαν, ταυτὶ καὶ Αστυρίαν
 ἐς Στρατονικὴν μυθολογῶσι.
 ἐγὼ μὲν ὦν ἔδιδ' Σθενείοις πά-
 θομαι, ἔδιδ' φαίδρην τοιαύτην ἐπι-
 τέλσαι, εἴ τι ἰσχυρότερον ἀρετῆς
 ὡς ἐπὶ φαίδρην. ἀλλὰ τὰ μὲν
 ἐχέτω ὅπως καὶ ἐγένετο, ὡς ἡ
 ἀγγελίας τὴν ἐρῶν πόλιν ἀ-
 πίκατο, ἐγὼ δὲ ὁ Κομβάβος τὴν
 αἰτίαν, θαρσύνω τὴν ἡμετέραν, ὅτι οἱ
 ἡ ἀπολογία οἴκει ἐκπίκατο. καὶ
 μὴ ἰσχυρὰ ὁ βασιλεὺς αὐτί-
 κα μὲν ἔδιδ' ἐν, καὶ ἐν φρεσὶ
 ἔχει. μετὰ δὲ, παρόντων οἱ τῶν
 φίλων τοὶ καὶ τότε συμπορεύ-
 οντο Κομβάβω παρίσταντο, πα-
 ραγωγῶν ἐς μίσον, κατηγορί-
 ον ἀρχόντων καὶ οἱ μοιχῶν τε
 καὶ ἀπολαίλων πρὸς φαίδρην, καὶ τὰ
 δὲ δαιμονίων, πῶς τὴν καὶ φι-
 λῶν ἀνικαλίω, λίγων φρίσσει
 Κομβάβω ἀδικίαν, μοιχῶν τε
 ἰόντων, καὶ ἐς πῶς ὕβρις
 σάντων, καὶ ἐς δὴν ἀσπίοντα,

citasset. Et quod Græci de
 Stibenebæa dicunt, & de
 Phædra Cretensi, hoc idem
 et Assyrii de Stratonice cō-
 fitentur. Ego quidem igitur
 neque Stibenebæam credo,
 neque Phædræ talia per-
 petrasse. si modò Hippolytū
 Phædra uerè amauit. sed
 hæc in medio, ita ut sunt, re-
 linquamus. Ceterū ubi nu-
 cius in Sacram ciuitatē per-
 uenit, Cōbabus & causam
 reuocationis agnouit, & a-
 nimo fidēte ad regem abiit:
 nam illi defensio domi reli-
 cta erat. Ac ueniētem ipsum
 continuò rex comprehendi
 iussit, & in custodia tenuit.
 Postea autē præsentibus a-
 micis, qui tum quoque unā
 adfuerant quando Comba-
 bus mittebatur, adductum
 illū in medium accusare cœ-
 pit, adulteriumq; & intem-
 perantiam uitæ oblecit. Ad
 modum autem grauiter cō-

motus, & fidem inuocabat & amicitiam, dicens triplici-
 ter Combabum iniuriam fecisse, ut qui & adulterium com-
 misisset, & fidem fregisset, & in deam impius fuisset, in
 cuius

πῦρ ἐν τῷ ἔργῳ τοιαύτη ἐπρυξί.
 πολλοὶ δὲ παριστῶτες ὑλίσσο-
 χον, ὅτι ἀναφανδὸν σφίας ἀλ-
 λήλοισι σιωπώντας ἄδον. πᾶ-
 ροι δὲ τίλη ἰδοῦναι, αὐτίκα
 θνήσκον Κομβάβου, βασιλεὺς
 ἄξια ἀργασμῶν. ὁ δὲ τίως
 μὲν ἴσῃεν, λίγων ἕδμ' ἐπὶ
 ἧ ὕδατος τὸν φόνον ἤγειτο, φθιγ-
 ξατό τι, καὶ τὸ λιμνῆσιον ἤ-
 τι, λίγων ὡς ἀναρῆσαι μὲν ἔχ-
 ῃ βροχῇ, ἕδμ' ἡμῶν ἀνικα, ἀλ-
 λὰ ἐκάντην ὑδθιμῶν, τὰ οἱ
 ἀπὸ τῶν παρθεύκατο. πρὸς τὰ
 δὲ ὁ βασιλεὺς καλίσας τὸν τα-
 μῖν, ἐκίλευ ἐνέειναι, τὰ οἱ
 φρουρίαν ἰδοῦναι, ὡς δὲ ἐνεκεν,
 λύσας τῷ σφραγίσαι ὁ Κομ-
 βάβου, τὰ τι ἐνέοντα ἐπίδει-
 ξει, καὶ ἰωυτὸν ὁπτοῖα ἐπιπύον-
 δι, ἐλπί τι. ὁ βασιλεὺς τὰ
 δὲ τοι ἐγὼ ἄρρηξίμων, εὖ τί με
 ταύτῳ ἰδοῦν ἐπιμπό, αἰε-
 κων ἦον. καὶ ἐπὶ με ἀναγο-
 καίη μεγάλη ἐκ οἷο κατίλαβι,
 τοιαύτη

fuerant, commonstravit, & quæ ipse passus esset, expo-
 suit, atque ita dixit: Nimum ista, ὦ rex, ueritus ego quan-
 do me primum ad hoc iter suscipiendum mittebas, inuitus
 ibam: ac postquam magna necessitate à te compulsus fui,

cuius opere huiusmodi per-
 petrasset. Multi autem ada-
 stantes coarguebant ipsum,
 quòd uidelicet manifestè ui-
 dissent ipsos mutuo congre-
 dientes. Omnibus itaque po-
 stremò uidebatur quamprì-
 mum morte afficiendus esse
 Combabus, ut qui capitalia
 peregrisset. Ille uerò hæte-
 nus quidē stabat nihil dicēs:
 postquam autē ad suppliciū
 & cædem iam ducebatur,
 tum demum loqui cœpit, &
 depositum uasculum repopo-
 scit, illud addens, quòd non
 contumeliæ aut nuptiarum
 causa interficeret ipsum
 rex, sed quòd ea quæ abiens
 apud illum deposuisset, hoc
 pacto retinere cuperet. Ad
 hæc igitur rex, uocato quæ-
 store, iussit asferre ea quæ
 custodienda ei tradidisset. Il-
 le ubi attulit, resignato Cō-
 babus sigillo, ea quæ inclusa

τοιάδε ἐπιτίλισα, ἰδὼν δὲ ᾧ ἐς
 διοπτότα, ἰμοὶ ᾧ ἐκ στυχία,
 τοῖς δὲ μὲν τοι ἰὼν, ἀνδρὸς
 ἐπ' ἀδινίλῳ ἱγκαλίσσεται. ὁ δὲ
 πρὸς τὰς δὲ δαμώσας, πορὶ
 βαλὲ τί μιν, καὶ δακρύων ἔο
 μαίλει, ὦ Κομβάβι, τί μέ
 γα πακὺν ἐργάσαιο; τί δὲ σι
 φυτὸν ἔτω ἀεικίλιον ἔργον μὲ
 ν; ἀνδρῶν ἐπρυξας; τὰ δὲ
 πάμπαν ἐπαύνω, ὦ σخیτλι,
 ὅς τοι ἄδὲ ἔτλης, οἷα μή τι σὶ
 παθεῖν, μὲντι μὲν ἰδίδωαι ὦ
 φίλι; γὰρ μοι ταύτης ἀπειλο
 γίης ἴδαι. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων
 τοιάδε ἔθηκε, πρῶτα μὲν σοι
 τίσις δὲ ἑμέων ἴσται, αὐτίκω
 συκοφαντῶν δὲ θάνατον, με
 τὰ δὲ μὲγίστην δωξὴν ἀπίζιται,
 χρυσοῖς τε πολλοῖς καὶ ἀργυροῖς
 ἀπλοῖς, καὶ ἰδὼν δὲ βασιλεῖα,
 καὶ ἵπποι βασιλῆες. ἀπίζιται
 δὲ παρ' ἑμέας αὖθις ἰσαγγι
 λῖ; ὁ δὲ τις ἀπύρξαι σὶ ἑμὸν
 τίς δὲ ὄψι; ὁ δὲ ἤν γυναικὶ
 ἑμα συνάξομαι. τὰ δὲ ἅπτε
 ἑμα

stes Assyriae, & equi regij.
 vocatus, neque te quisquam à nostro conspectu prohibe
 bit, ne si cum uxore quidem unà concumbam. Atque hæc

talia peregi, utilia quidem
 domino, mihi uerò non ita
 felicia ac bona. At uerò ta
 lis cum sim, tamen contume
 lia in uirum coniugem accu
 sor. Ille autem ad hæc stupe
 factus, amplexatus pariter
 ipsum est, & dixit: O Com
 babe, cur magnum hoc ma
 lum perpetrasti? cum autem
 te ipsum indigno adeò faci
 nore solus uirorum defor
 masti? Non ita prorsum lau
 do hæc, ὦ infelix, qui talia
 quidem sustinuiſti, qualia u
 tinam neque te pati, neque
 me aspicere unquam coni
 gisset. Neque enim ista apo
 logia mihi opus erat. Verum
 tamen quando deus quissi
 am hæc ita uoluit, principio
 quidem tibi ultio à nobis e
 rit, mors uidelicet ipsorum
 sycophantarum: postea au
 tem maxima dona tibi ueni
 ent, aurumq; multum, & ue
 argentum immensum, & ue
 quidem

ἔμα, καὶ ἰποῖνι, καὶ οἱ μὲν αὐ-
 τῖνα ἰς φόνον ἔγεντο· τῷ δὲ
 τὰ δῶρα ἰδίδοτο, καὶ ἡ φίλη
 μίσθον ἰγγύονι. ἰδόντι δὲ ἔδδῃς
 ἔτι Ασσυρίῳ, Κομβάβῳ σοφί-
 λῳ καὶ Ὀρδαμονίλῳ ἑκὼν.
 μετὰ δὲ, αὐτῶν ἀμνηστέον· ἰκτιλί-
 σαι τὰ λάποντα τῷ νῦν, ἀ-
 πιλία γὰρ μιν ἀπολίλοιπι,
 αὐτοῖς ἐπίμπετο, καὶ τὸν τι
 νῶν ὀζιτίλοισι, καὶ τὸ λοιπὸν
 αὐτοῦ ἐμνη. ἔλωκε δὲ οἱ ὁ
 βασιλεὺς ἀρετῆς τι καὶ οὐδρ-
 γισίης ἐνέκῃ, ἐν τῷ ἱερῷ ἱστά-
 ραι χάλκειον. καὶ ἔτι ἰς τι-
 μὴν ἐν τῷ ἱερῷ Κομβάβῳ χάλ-
 κεινῳ, Ἑρμοκλίου τοῦ Ροδίου
 ποῖονμα, μορφῇ μὲν ὁμοίῳ
 γυνὴ, ἰδῶτα δὲ ἀνδρῶν
 ἔχει. λίγεται δὲ τῶν φίλων
 τὰς μάμτα οἱ οὐνοῖοντες, ἰς
 παραμυθίῳ τῷ πάθει, καὶ
 πονίῳ ἰλίδαι τῆς συμφορῆς·
 ἔτιμον γὰρ ἰωντὲς, καὶ δίαο

τασ

quidem dixit pariter & fe-
 cit. Ac illi quidem continuo
 ad supplicium & eadem du-
 cebantur, huic autem dona
 dabantur, amicitiaq; hæc
 maxima conciliata fuit. Vi-
 debatur autem nullus Assy-
 riorum amplius Combabo
 neque sapientia neque felici-
 tate similis esse. Postea uero
 cum postulasset ut sibi lice-
 ret eadem, quantum eius reli-
 quum erat, absolueret, im-
 perfectam enim ipsam reli-
 querat, rursus mittebatur;
 ac eadem quidem ille absol-
 uit, & reliquam ætatem i-
 bi peregit. Dedit autem illi
 rex, uirtutis pariter et bene-
 ficentia causa, ut æreus in
 templo statueretur. Stat io-
 taque præmij & honoris
 causa in templo Combabæ
 æreus, Hermoclis Rhodij o-
 pus, forma quidem mulieri
 similis, uestitum autem uirio

lem gerens. Feruntur autem & amici illius, ij qui ma-
 xime erga ipsum beneuolentia affecti fuere, in solatium
 eius quod passus ille fuit, eiusdem affectionis societas
 em ultro sibi elegisse. Nam & seipsos castrarunt, &

τοῖσι προπυλάεσσι καὶ οἱ φαλλοὶ ἱστάσιν, τὰς Διόνυσος ἱστάσκει, ὁλοκλήν καὶ οἷον ῥινηκοσίῳν ἐργήων. ἐς ταύτων τὸν ἕνα φαλλὸν αὐτὸς ἱκάνει ἑπταδὶς αὐτοχρῆτ', οἰκίαι τε ἐν αὐτῷ ἱω φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμέρων, αὐτῶν δὲ οἱ αὐτοὶ αὐτοὶ ἀνελύγντ'· οἱ γὰρ πολλοὶ νομίζουσι, ὅτι ὑπὸ τοῖσι θωοῖσι ὁμιλίαι, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αὐτῶν, οἱ δὲ τὸν συχελίον ἀγγέλλον ἱπταίνουσι. ἄλλοις δὲ δοκίαι καὶ τὰς Δουκαλίωνες εἰνικὰ ποιῶνται, ἡκάνης θυμφορῆς μνήματα, ὅτε ποτὶ οἱ ἀνθρώποι ἐς τὰ ἔρια, καὶ ἐς τὰ πορριμένας τῶν θεῶν ἡσίων ἦσαν, τὸ πολλὸν ὅτε δὴ ὁρῶντες τοὺς ἑμὲ γὰρ ὦν καὶ τὰς ἀπίθανας, δοκίμους γὰρ μὲν Διονύσῳ σφίσι καὶ τὰς ποιήσκει. συμβάλλομαι δὲ ταῖσι φαλλοῖς ὅσοι Διονύσῳ ἱκάνουσι ἐν τοῖσι φαλλοῖσι, καὶ αὐτοὺς ἐν λίνυσι καθίσουσι· ὅταν γὰρ εἰνικὰ, ἐγὼ ἐν ὄρει. δοκίμους δὲ ὦν

μου

Priapi stant quos Dionysius dedicauit, trecentorum eundem isti circiter passuum. In borum unum uir quispiam singulis annis bis ascendit, habitatque in summitate eius per tempus septem dierum. Ascensus autem istius causa talis refertur: Complures quidem putant quod in sublimi cum dijs sermones conferat, et toti Syriæ bona ab illis postulet. Nam illos ex propinquo preces facilius exaudire. Cæteris autem placet etiam hæc Deucalionis gratia fieri, in memoriâ eius calamitatis, quando homines passim in montes et in altissimas arborum ascenderunt, aquarum inundationem metuentes. Mibi quidem igitur etiam ista non satis uerisimilia uidentur. Existimo enim certe Dionysio ipsos etiam ista facere. Coniecturam autem inde capio,

Phallos siue Priapos quicumque Dionysio erigunt, in ipsis etiam uiros quosdam ligneos collocant, cuius id autem gratia, in præsentia nō dicam. Videtur mihi itaque etiam hic ad

imitare

μοι καὶ ἰδοὺ ἐς ἱκάνου μῆμια
 σὺν τοῦ ξιδίνου αὐτῶν αὐτῶν
 χιῶναι. οἱ δὲ ὁ αὐτῶν τοῦ
 δὲ· σερῆ μακρῇ ἰουτόν τι
 ἄμα καὶ τὸν φαλλὸν περιβάλλει,
 κατὰ δὲ ἐπιβαίνει, ξύλοισιν
 προσφυῶν τῷ φαλλῷ, ὁμοίως
 ἐς χώρῳ ἄκρῳ ποσειδῶνι,
 αὐτῶν δὲ ἄμα αὐτῶν
 βάλλει τὴν σερῶν ἀμφοτέρωθεν,
 ὥστε περὶ ἰουτοχίῳ.
 αἰδοί τις τίδω μὲν οὐκ ὕπνῳ,
 ὕπνῳ δὲ φοινοκοβαίοντας,
 ἢ ἐν Αραβίῃ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ
 ἄλλοθεν, οἷον τὸ λέγω. ἰππῶν
 δὲ ἐς τέλῳ ἱκνῶνται τῆς
 ἰδοῦ, σερῶν ἰτέρῳ ἀφῶν,
 τὴν αὐτῶν ἔχει, μακρῶν ταύτων
 τῶν, αὐτῶν τῶν οἱ θυμὸς ξύλοισιν
 ἄμα καὶ ἄμα καὶ σπῶναι· ἀπὸ
 τῶν ἰδῶν σωδῶν, ὁμοίως
 ἰκνῶνται, ἰξάνει, μίμνει τὴν
 χρόνον, τὸν ἄκρῳ. ὁμοίως
 πολλοὶ δὲ ἀπικνεύμενοι χρυσόν
 τι καὶ ἀργύρον, οἱ δὲ
 χαλκὸν πομίζουσι, αὐτῶν ἀφῶν
 ἰκάνου

imitationem lignei illius uiri ascendere. Porro ascensus iste in hunc modum illi fit: Catena longa seipsum pariter & Priapum circumdat: deinde ascēdit in ligna quædam ex ipso Priapo prominentia, spacio, quantum ad summum capiendum pedē sufficit. Ascendens autem pariter & catenam utrinque attollit, hanc perinde ut auriga habens, moderans. Quod si uerò quispiā istud non uidit, uidit autē eos qui palmas conscendunt, siue in Arabia, siue in Aegypto, siue alio aliquo loco, intelligit facile quod dico. Cæterum postquam ad summum peruenit, aliam quandam catenam, quam ipse secum habet, demittens, longam quicquid illam, attrahit sursum quacunque libet, ligna uide licet, & uestes, & uasatex quibus sedem componens,

perinde ac nidū aliquē, in illa se collocat, manetq; ad id tēpus dierū quod dixi. Multi autem uenientes, aurumq; & argentum, quidam etiam æs afferunt, deinde ante illum appositū

ἱκάνη προῖδι κάμνηα, ἀπὶ αἰ-
 σι, λίγοντες τὰ ἐνύματα, ἵκα-
 τ'· παριστῶς ἢ ἄλλ' αὖθις
 ἀγγίλλαι, ὃ ἢ διέκλυε τὸ
 νοῖμα, δυχωλὸν ἐς ἵκαστον ποί-
 νται. ἅμα ἢ δυχόμεν' κρο-
 τίαι ποίημα χέλιον, τὸ ἀέ-
 ραι μίγα καὶ ῥυχὺν, λευόμενα
 νοῖμα, ὡς δὲ δι' ἀμῶν· ὡ γὰρ
 μὲν ὕπν' ἔλη ποτὶ σκορπίου
 αὐτῶν ἀνιγέραι τε, καὶ ἀε-
 κία ὀργάζεται, καὶ οἱ ἦδ' ἢ
 ζυμῆν τῷ ὕπνῳ ἐπικύαται, τὰ
 μὲν αὖ ἐς τὸν σκορπίον μυ-
 θίζονται, ἱράται καὶ βιοπρίαια,
 αἱ δὲ ἀφικία ὄντι, οὐκ ἔχω-
 ρίαι· ἀφικία δὲ μοι, μίγα ἐς
 ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ
 τῷ πρὸς αὐτὴν ὁ ὀρῶντις φα-
 λοβατίων μὲν δὲ πόρῃ τοῖς
 σῶντα ἀφικία, ὃ δὲ καὶ ὀφεί-
 μεν ἐς ἡμέραν αἰνέοντα, ἅδ' ἢ
 ἢ καὶ ὀργασίῳ ὄντι, ὅποιος, νύξ
 ἐν ἰωνίᾳ ποίησι· ἔδρα μὲν
 καὶ αὐτὴ ἐν αὐτῇ, μίγα δὲ ὀρ-
 γῶν δυνῶν, ὡς αὖ αὐτὴ ἐπικύ-
 αται,

aspicit orientem: forma autem & opere talis est, qua-
 les sunt quas in Ionia aedes edificant. Basis magna pro-
 tenditur, altitudine duorum passuum, supra quam aedes posita
 est.

appositis atque ibi relictis il-
 lis abeunt, unusquisque no-
 men suum edentes. Adstans
 autem alius quidam, sursum
 renunciat. Ille igitur acce-
 pto nomine, preces pro uno
 quoque facit. precando au-
 tem pariter & arcu quod-
 dam tintinabulum pulsant,
 quod motum, graviter atque
 asperè sonat. Dormit autem
 haudquaquam. nam si sono-
 nus ipsum capiat aliquando
 Scorpium ascendens excitat
 ipsum, atque indignè afficit.
 & hac illi poena somni pro-
 posita est. Quae, igitur de
 scorpione tradunt, sacra qui-
 dem sunt, & diis conuenio-
 entia: utrum autem vera sint,
 dicere non possum. Ceterum
 quantum mihi videtur, non
 parum ad uigilantiam con-
 ducit & cadendi metus. Ac
 de consensoribus Priapitā-
 tum dixisse satis est. Porro
 aedes ipsa ad solem quidem

κίεταται, ἀνδρῶν ἐς αὐτὴν
λίθου πιπείεταται, οὐ κάρτα
μακρὴ. ἀνελθόντι δὲ θυῶμα
μελὴ καὶ ὁ πρὸντος μίγα πα
ρίχεται, δύρῃσι τε ἕσκηται
χευσίσοι. ἐνδοθὶ δὲ ὁ θυὸς
χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμ
πνεται, καὶ ὁ ὄροφὸς πᾶσα χρυ
σίη, ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁ δὲ μὴ
ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς
χώρης τῆς Ἀραβίας, καὶ σοι
ἐκλήθην αὐνόντι προσβάλλει
πνοιῶν κάρτα ἀγαθὴν, καὶ
ὅν αὐτὶς ἀπίνε, οὐδαμῶ
λάμπεται, ἀλλὰ σὺν τὰ τι ἔ
ματα ἐς πολλὸν ἔχει πλὴν
πνοιῶν, καὶ οὐ ἐς πάμπαν
αὐτῆς μνήσεται. ἐνδοθὶ δὲ ὁ
θυὸς ἐκ ἀπλόου ὄρε, ἀλ
λὰ ἐς τὸτον δάλαμον ἄλ
λῳ πιπείεταται, ἀνδρῶν, καὶ
ἐν αὐτῷ ὀλίγη, δύρῃσι ἡ εὐκ
ἕσκηται, ἀλλ' ἐς αὐτίον ἅπας
ἀναπείεταται. ἐς μὲν τὸν μί
γαν θυὸν πάντες ἀσέροντες,
ἐς δὲ τὸν δάλαμον οἱ ἱερεῖς μὲ
νερ, ὁ μελὴ τοι πάντες ἱερεῖς,
ἀλλὰ

In magnā igitur adē omnib. ingredi licet, in penetrale autē
siue cellam illam solis sacerdotibus, neq; uerò his omnibus,
sed

est. Ascensus autem in i
psam lapideus est, nō ita lon
gus: uerū ubi ascenderit,
admirationem quidem &
porticus ante aedem non par
uam præbet, ianuisq; exor
nata aureis est. Intus autem
ipsa aedes auro multo resplē
det, & tectum totum aure
um est. Odorem autem ef
fragrat diuinum quendam,
qualis fertur & terræ Ara
bie esse. Ac tibi à longē a
scendenti auram aspirat ad
modum suauem, & si rur
sus inde abeas, haudquaquā
cessat: sed & uestes tuæ in
longum usque eandem reti
nent, & tu in perpetuū qua
si quandam memoriam eius
tecum referes. Caterū i
psa aedes intus simplex non
est, sed & penetrale quod
dam alterum intra se factū
habet, in quod & ipsum a
scensus modicus est. Foribus
autem exornatum non est,
sed ex aduerso totum patet.

ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγχιθῦναι τί
 αἶσι, καὶ τοῖσι πᾶσι ἐς τὸ
 ἱερὸν μιλῶνται δοραπῶναι. ἐν ᾧ
 τῷ δὲ ἑκάστῳ τὰ ἴδια, ὅτι καὶ Ἡρα
 τὸν αὐτοῖ, Δία ἰόντα, ἐν
 τέρῳ οὐνόματι λελεῖσθαι. ἅμ
 φῶ δὲ χρύσει τῆ αἶσι, καὶ
 ἅμφω ἰόνται. ἀλλὰ τίς μὲν
 Ἡρῶ λίσσεται φορέουσι, οἱ δὲ
 ταύροις ἐφίξεται. καὶ δὴ
 τα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἀγαλα
 μα ἐς Δία πᾶντα ἱρῶ, καὶ
 λευκαλῶν καὶ ὄμματα καὶ ἐν
 ἁλῶ, καὶ μιν οὐδὲ ἰδίῳ
 ἄλλως ἀνάσσει. ὁ δὲ Ἡρα
 σκοπῶν τῇ τοι πολυειδέα μορ
 φῶν ἐκφανῆ, καὶ τὰ μὲν
 ξύμπαστα, ἀφ' ἑκαστοῦ λόγῳ Ἡ
 ρῆ ἔσθ'· ἔχει δὲ τι καὶ Ἀθε
 νῆος, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ
 Σελῶνός, καὶ Πένης, καὶ
 Ἀρτίμιδος, καὶ Νημείας,
 καὶ Μοιρίων. καὶ ἵ, τῇ μὲν ἱ
 τέρῳ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἱτί
 ρῇ ἅπτακτον, καὶ ἰδὲ τῇ λε
 φαλῇ ἀκτίνας τι φορεῖ καὶ πῶρ
 γον καὶ κιστὸν, τῷ μὲν τῶ

οὐρα-

alt era quidem manu sceptrum tenet, altera aut colum, &
 in capite radios gerit, & turrin, & cestū habet, quo solā
 Venerem

sed illis tantum, qui diuini
 maxime sunt, quibuscumque o
 mnis cura & studiū in tem
 plum impenditur. In hoc au
 tem adyto simulacra deorū
 posita sunt, Iunonis uideli
 cet, & quem Iouem existen
 tem ipsi alio nescio quo no
 mine appellant. Ambo autē
 aurei sunt, amboq; sedentes
 finguntur. Sed Iunonem qui
 dem leones portant, Iupiter
 autem tauris infidet. Atque
 adeo & Iouis quidem simu
 lacrum per omnia Ioui assim
 ilatum est, & capite, &
 oculis & sedendi habitu: ne
 que ipsum alteri, ne si uelis
 quidē, assimulare potueris:
 Iuno autem, si propius con
 templeris, haudquaquam uo
 nius speciei formam præ se
 fert. Nam in uniuersum qui
 dem, quod uerē dixeris, Iu
 no est: ceterū habet quip
 piam & Mineruā, & Vene
 neris, & Lunā, & Rheā,
 & Nemesis, et Parcarū. Ac

ὁφρασίλω κισμέτοι· ἐκτοδὶ
 δὲ οἱ χρυσοί τε ἄλλ' ὡρι-
 κιάται, καὶ λίθοι κάρτα πολυ-
 τείδου, τῶν οἱ μὲν λουνοὶ, οἱ ᾗ
 ὁ λατρώδου, πολλοὶ δὲ πυρ-
 ρώδου· ἐπεὶ δὲ ὀνυχόου οἱ Σαρ-
 δῶοι πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι καὶ
 σμάραγδοι, τὰ φέρουσι Αἰ-
 γυπῆσιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθιο-
 πόου, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμενίοι,
 καὶ Βαβυλωνιοὶ. τὸ δὲ δὴ μέγα
 ἔστι λόγος ἄξιον, τὸτο ἀπὸ γή-
 νομα· λίθον ἰδὲ τῇ ἑσπερίᾳ
 φορεῖν, λυχνίς καλεῖται, ὅνο-
 μα δὲ οἱ τὸ ὄργον ἢ σωτηρίαν.
 ἀπὸ τῆς ἐν νυκτὶ σέλας ποί-
 λον ἀπολάμπει, ὥστε ᾗ οἱ καὶ
 ὁ τοῦ ἀπὸ οἴου ὥστε λυχνίς
 οἱ φαίνεσθαι, καὶ ὁμοῦ ᾗ, τὸ μὲν
 φέγγ' ὡς ἀδινεῖ, ἰδέσθαι ᾗ ἑ-
 χαι κάρτα πυρρώδου. καὶ ἄλλο
 ποσὸν ματὸν ὅτι ἐν τῷ ξοά-
 θῳ, καὶ ἰστέως αὐτί' ὡς ἰσορί-
 ης, ἰς οἱ ὄργη, καὶ μεταβαίνοντο
 τε τὸ βλέμμα ἀπολουδίαι, καὶ
 καὶ ἄλλ' ἐκ τῶν ἰστορίων,

ἡ ἴσα admiratione dignum in i-
 pso signo deæ est. Si ex aduerso steteris, ad te aspicit:
 quod si inde transceas, uisu te sequitur, & si alius quispiam
 aliunde ipsam intuetur, eadem erga illum quoque facit.

Venerem cognomento cœle-
 stem exornant: foris autem
 & aliud illi aurum circum-
 positum est, & lapilli ualde
 preciosi, quorum alij quidē
 candidi, alij autem cœrulei,
 multi uerò etiam rufi. Præ-
 terea autem & Sardony-
 ches multi, & Hyacinthi
 & Smaragdi: quæ omniâ
 afferunt Aegyptij, & Indi,
 & Aethiopes, & Medi,
 & Armenij, & Babylonij:
 Quod igitur maximè memo-
 rabile est, id dicam: Lapi-
 dem in capite gerit, qui Ly-
 chnis uocatur. Nomen au-
 tem illi dedit operis effectus
 respondens. Ab hoc multus
 fulgor noctu resplendet, to-
 taque ædes ab eo perinde at-
 que lucernis collucet. Inter-
 diu autem ipsum quidem lu-
 men amarefcit, speciem au-
 tem præ se fert admodum
 igneam. Iam uerò & aliud
 Zzz Porro

ἴσα καὶ ἐς ἑκάστην ἐκτετακται. ἐν
 μίᾳ δὲ ἀμφοτέρων ἴσχυς
 ξείανον ἄλλο χρύσειον, ἡ δα μὲν
 τοῖσι ἄλλοις ξυμῶσι ἐκτετακται,
 τὸ δὲ μωρεῶν ἰδίῳ ἐκίχεται, φο-
 ρεῖται δὲ ἄλλων βασιῶν ἡδονῶν κα-
 λίσται δὲ σωματίον καὶ ὅτι αὐτὴ
 λαοσυρίων, ἡ δὲ τι θνητὰ ἰδίῳ
 αὐτῷ ἐβόητο, ἀλλ' ἡ δὲ γυνή-
 σι αὐτὴ πῶς καὶ ἡδονῶν λί-
 γυσι, καὶ μὲν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον
 οὐκ ἔστι, ἀλλ' ἐς Δουναλίωνα, οἱ δὲ
 ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι καὶ γὰρ δὲ
 ὧν ὑπὸ τῇ κορυφῇ αὐτῇ πορι-
 τερὺ χρυσὴν ἰφίστηται, τέτυκται
 δὲ μυθιόνται, Σεμίραμις δὲ ἐμ-
 μελῆται τόδε σιμῶν. ἀποδο-
 μέναι δὲ δις ἐκάστῃ ἐτι καὶ ἐς θά-
 λασσαν, ἐς κορινθίῳ, τὸ ἄπειρον,
 ἡ δὲ αὐτῇ δὲ τῷ νηῷ,
 ἰσθμίων ἐν ἀριστῇ κίεταται
 πρῶτα μὲν θρόνῳ ἡλίου, αὐτὴ
 δὲ ἡ δὲ ἐκ τῆς μένου γὰρ ἡλίου
 καὶ σιλωαίης, ξείαντα δὲ δια-
 κύνουσι, ὅτε δὲ ἀντικαὶ ἡδονῶν
 μίθουσι, ἡ γὰρ καὶ τόδε ἡμα-
 θον. λίγυσι τοῖσι μὲν ἄλλοις
 διοῖσι

Lunæ simulacra non exhibent: cuius aut gratia faciendum
 ita putent, didici id quoque ego. Nam ceteris quidem dijs sim-
 esse

Porrò in medio inter utram-
 que, aliud quoddam simula-
 crum stat aureum, ceteris
 baudquaquam simile: for-
 tam quidem propriam nō
 habet, aliorum autem deo-
 rum species gerit. Vocatur
 autem signum etiam abi-
 psis Assyrijs, neque illi no-
 men aliquod proprium po-
 suere: sed neque de generati-
 one ipsius, neque de specie
 quicquam dicunt. Atque i-
 psium alij quidem ad Diony-
 sium, alij ad Deucalionem,
 alij ad Semiramidem refe-
 runt. Quando enim in
 uertice eius columba aurea
 infidet, ob eam uidelicet re-
 tradunt Semiramidis illud
 signum esse. Proficiscitur au-
 tem bis quotannis ad mare,
 ad afferendam aquam eam
 de qua dixi. In ipsa autem e-
 de ad sinistram ingredien-
 ti, stat principio solium So-
 lis, ipsius autem effigies non
 adest. Solius enim Solis

διοῖσι, ἰσὶν ἱμῶναι, ξίαντα
 ποιεῖσθαι· ὃ γὰρ σφίω ἱμῶν
 νία πάντες τὰ ἔθνη, ὅτι
 ἢ καὶ σιλλωαῖν, πάντας ἱνα
 γίδε, καὶ σφίας πάντες ὄντι
 σι. κοῖν ὦρ αὐτῶν ξοανργίης
 τοῖσι ἐν τῷ ἔθρῳ φαντομύοις
 μετὰ ἢ τὸ θρόνον ἔτερον ἰάται
 ξίαντον Απόλλωνος, ἐκ οἷον ἰώ
 θει ποιεῖσθαι· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι
 πάντες Απόλλωνα ἴοντι θο
 γμῶναι, καὶ προθύβην ποιεῖσι,
 μῶναι ἢ ἔτοι Απόλλωνος γρῶν
 ἥτις ξίαντον δεικνύσιν, καὶ τὰ
 δι ποιεῖν, ἰωντὸς μὲν ἱπα
 θῆσαι, ἑλλάνων ἢ κατηγορί
 ναι, καὶ ἄλλων, ὅσοι Απόλλω
 να πᾶσα θεμῶν ἰλάσκονται.
 αὐτῶν ἢ δοκίαν αὐτοῖσι, ἀπο
 φῖν μεγάλα ἱμῶναι, ἀτιλῆα
 ποιεῖσθαι τοῖσι ἰδυῖσι τὰ ἔθ
 νη, τὸ ἢ νῆον, ἀτιλῆς ἔτι νομί
 ζουσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλοι τῷ σφίτι
 ρῶ Απόλλωνι καυνοργῶσι, μῶ
 ναι Απόλλωνα ἑμασι κοσμή
 σι. ἔργον δὲ αὐτῶν πᾶσι πολ
 formæ ac species fingantur.

Nam iuuenem esse ipsi ad
 huc imperfectum existimant. Cæterum & aliud quiddam
 nouum Apollini suo affingunt. Soli enim Apollinem ue-

esse aiunt simulacra fieri
 neque enim illorum species
 aut formæ manifestas o
 mnibus apparere. Solem au
 tem & Lunam omnibus ef
 se manifestas, neque quen
 quam illos non uidere. Qua
 re quânnam caussam illo
 rum effigiandorū esse, cum
 in ære appareant? Ac post
 solium hoc, signum Apolli
 nis positum est, non quale
 uulgo consueuit fieri. Nam
 cæteri quidem omnes A
 pollinem & iuuenem pu
 tant, & cum prima lanugi
 ne effingunt: soli autem isti
 Apollinis k barbati simula
 crum effigiant. Atque hoc
 facientes, sibi ipsi laudi du
 cunt, Græcos autem reprea
 hendunt, & alios quicunq;
 Apollinem puerum fingunt
 & colunt. Caussa uerò i
 psis uidetur inscitia magna
 esse, cur imperfectæ deorū
 Nam iuuenem esse ipsi ad
 huc imperfectum existimant. Cæterum & aliud quiddam
 nouum Apollini suo affingunt. Soli enim Apollinem ue-

λὰ μὲν ἔχουσιν αἱ πόλεις· ὁρίω δέ,
 τὸ μέγιστον θαυμάσιον ἄξιον.
 πρῶτα δὲ τοῦ μαστείου ἐπι-
 μνήσεμαι. μαστεία πολλὰ
 μὲν παρ' Ἑλλήσιν, πολλὰ δὲ
 καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν, τὰ δὲ
 καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇ
 δὲ Ἀσίᾳ πολλὰ ὄντι· ἀλλὰ
 τὰ μὲν οὐτε ἱερῶν αὐτῶν οὐτε
 προφητῶν φθιγγονται, ὅτι
 δὲ αὐτοῖς τι λινύται, καὶ
 τῶν μαστείων ἰς τέλος αὐ-
 τουργίας. ῥῶσθ' δὲ αὐτῆς
 τοῖς δὲ· ὧτ' αὖ ἰδίῳσι
 χρησμογορίαν, ἐν τῇ ἰδρῶ
 πρῶτα λινύται, οἱ δὲ μιν ἰ-
 ρίδον αὐτῖνα ἀάρουσι, ὅν δὲ
 μὴ ἀάρουσι, ὃ ἵδρωσι, καὶ ἰς
 μέσον ἔτι λινύται. ὧτ' αὖ δὲ
 ὑποδιωτὸν φέρουσι, ἄγαν σφί-
 ας, πάντη περιδιπύων, καὶ
 ἰς ἄλλον δὲ ἵπτον μεταπηδέ-
 ων. τέλος, ὃ ἀρχυδριὸς αὐ-
 τιάσας, ἐπρίντα μιν πορὶ ἀ-
 πάντων πρηγμάτων, ὃ ἵ, λῶν
 μὴ δέλην ποιεῖσθαι, ὁπίσω αὐτῶν
 χωρεῖ

circa uertendo sese, & ab alio in alium subinde transfilit.
 Postremo princeps sacerdotum supplicans interrogat illum
 de omnibus rebus. Ille uero si quid non uult fieri, retrò reca-
 dit:

dicere possim, sed tamen ea
 modò dicam, quæ maximè
 admiratione digna sũnt.
 Principiò itaq; oraculorum
 tionem faciam. Atque ora-
 cula quidem multa tum ap-
 pud Græcos, tum apud Æ-
 gyptios sunt, multa autem
 & in Africa, & in Asia i-
 tem multa: sed illa quidem
 neque absque sacerdotibus
 neque absque interpretibus
 responsa dant: hic autem Ap-
 pollo & ipse per se moue-
 tur, & uaticinia ad plenum
 usque per se peragit. Modò
 autem eorum talis est. Post-
 quam illi placitum est uati-
 cinari, in sede sua primò
 mouetur, sacerdotes autem
 ipsum continuò in sublime
 attollunt: quòd si non attol-
 lant, ille & sudorem emit-
 tit, & se in medium etiam
 emouet. At postquam illi su-
 beunt, portant ipsum, tum
 & illos secum agiit, circum-

χαρίαι, ἃν δὲ τι ἱπαινῇ, ἀ-
γαις τὸ πρῶτον τοὺς προσφί-
ροντας, ὅπως πρὸ θυσιῶν.
οὕτω μὲν σωαγάρουσι τὰ θε-
σφατα, καὶ οὕτι ἱερὸν πρῶ-
γμα ἴδεν, ὅτι ἰδιον τούτου
αὐτοὺ ποίησιν. λίγα ἢ καὶ
τοῦ ἱεροῦ πρὸς καὶ τῶν ὑ-
ρίων αὐτοῦ πασίων, καὶ ὅ-
τι οὐκ ἴσονται. λίγα δὲ καὶ
τοῦ σημεῖου πρὸς, ὅτι καὶ
μὴ ἀποδημίω, τῶν ἁπὸν αὐ-
ποδημίω. ὅρῳ ἢ καὶ ἄλλο, τὸ
ἱερὸν παρίεντι ἱερῇ· οἱ
μὲν μὴ ἱερῶν ἀφαιρῶντο ἱε-
ρον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κα-
τω ἵλεται, αὐτοὺς δὲ ἐν τῷ ὑ-
ερ μὲν ἱεροῦ το. μετὰ ἢ τὸν
ἀπὸ ἁλλων ξείνων ὅτι Ἀτλαν-
τος, μετὰ δὲ, Ἑρμῆος καὶ Εἰ-
λαβῆς. τὰ μὲν ὅν ἐν τοῖς τῷ
θεοῦ ὅτι κινουμένηται, ἔξω ἢ
βωμὸς τε κείται μέγας, χάλ-
κος. ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα
μυρία, χάλκος, βασιλείων
τε καὶ ἱερῶν. καταλίξω δὲ,
τὸ μάλιστα ἄξιον μνησθῆναι.

ἐν

ibi etiā alia simulacra innumera arca regū, & sacerdotū.
Recēsebo aut̃ quæ mibi maximè memoratu digna uidentur.

dit: contrā autem si quid ap-
probat, agit in anteriorem
partem gestantes, perinde
ac si currus habenas mode-
raretur: atque ita illi colli-
gunt oracula, & neque sa-
crām rem ullam neque pri-
uatam absque hoc gerunt.
Prædicat autem illis & de
anno & de tempestatibus
omnibus, & quando ampli-
us futuri non sint. Prædicat
item & de signo illo, quan-
do proficisci illud oporteat
profectionem eam de qua
dixi. Dicam autem & ali-
ud, quod me præsentē fecit:
Sacerdotes attollētes ipsum
ferebāt: ille autem illos qui
dem in terra infrā reliquit,
ipse uerò in aere solus fere-
batur. Porro autem post A-
pollinem simulacrum At-
lantis est, deinde Mercurij,
& Lucinæ, atque hæc quæ
dem intra ædem ita exorna-
ta sunt: foris autē ara quoq;
posita est magna arca, atq;

ἐν αὐτῷ ὅρῳ τῷ νῦν, Σιμυράμιος
 ξόανον ἔστηκε, ἐν δὲ ξειῇ τῷ οὐν
 ὀπιδανυύσας. αὐτῇ δὲ αἰε
 τίλῳ τοιῶνδε ἀνθρώποισι, ἐκ
 σοι Συρίῳ οἰκῶσι, νόμον ἰσ
 ποίετο, ἰωυτίῳ μὲν, ὅπως
 θῖον ἱλάσκειν, διῶν δὲ τῷ ἄλ
 λω, καὶ αὐτῷ Ἡρῆς ἀλογίαν· καὶ
 ὅδε ἰποῖον. μετὰ δὲ, ὡς οἱ δι
 ὄν ἀφίοντο νῆσοι τε καὶ συμ
 φορῇ, καὶ ἄλγῃ, μανίας ᾧ ἱκ
 νῶς ἀπὸ παύσατο, καὶ θνητῶν
 ἰωυτίῳ ὁμολογῇ, καὶ τοῖσι ἔσθ
 κῶσι αὐτῆς ἱκλῶν ἱς Ἡρῆ
 ῥίπιδαι. τοῦτο καὶ δὴ ἐτι
 τοιῶνδε αὐτῇ, τοῖσι ἀπικνῶ
 μένοισι τῶν Ἡρῆ ἱλάσκειν
 δεικνύσας, καὶ διῶν ἐκ ἐτι ἰωυ
 τίῳ, ἀλλ' ἱκλῶν ὁμολογῶ
 σα. ἔσθον δὲ καὶ Ελένης αὐ
 τῇ ἀχαλμα, καὶ Εκάβης καὶ
 Ἀνδρομάχης, καὶ Παρίδου,
 καὶ Εκτωρ, καὶ Ἀχλλίως·
 ἔσθον δὲ καὶ Νίρειος ἔσθον τῷ Ἀ
 γλαίῳ, καὶ Φιλομήλῳ, καὶ
 Προγνῶν, ἐτι γυναικας, καὶ
 αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα· καὶ ἄλλο
 Εἰoris, καὶ Achillis. Vidi itidem καὶ Nirei formam, filij A
 glaiae, καὶ Philomelam, καὶ Prognen, adhuc dum mulie
 res, καὶ ipsum Tereum in auct iam conuersum. Præterea καὶ
 aliud

Ad sinistram ædis, Semiramidis signum stat, ædemi
 psam dextera demonstran
 tis. Stat autē talem ob caus
 sam. Hominibus quicunque
 Syriam incolunt, legem illa
 tulcrat, ut se ceu deam cole
 rent, caterorum autem deo
 rum, atque ipsius etiam Iu
 nonis nullam rationem ba
 berent. Atque illi tum ita fa
 ciebant. Postea autem ubi
 deorū indignatione καὶ mor
 bi uenerunt, καὶ clades, a
 liaq; mala, ab infania desti
 tit, seseq; mortalem agno
 uit, ac subditis iterum præce
 pit ut ad Iunonem conuerter
 rentur. Ob eam igitur caus
 sam adhuc tali specie stat,
 indicans aduenientibus Iu
 nonem colendam esse, seq;
 ipsam nō amplius deā esse,
 sed illam confitens. Vidi au
 tem καὶ Helenæ simulacrū
 ibi, καὶ Hecubæ, καὶ Andro
 maches, καὶ Paridis, καὶ He
 Eioris, καὶ Achillis. Vidi itidem καὶ Nirei formam, filij A
 glaiae, καὶ Philomelam, καὶ Prognen, adhuc dum mulie
 res, καὶ ipsum Tereum in auct iam conuersum. Præterea καὶ
 aliud

ἑταῖμα Σιμιράμιθ, καὶ
 Κομβάβου, τὸ κατίμξα, καὶ
 Στρατονίκης, καὶ τὰ καλὸν, καὶ
 Αλεξάνδρου αὐτῶ ἱκάνθ ἑκί-
 λον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδανά-
 παλθ ἔσκει, ἄλλη μορφῇ,
 καὶ ἄλλη σελῇ· ἐν δὲ τῇ αὐ-
 τῇ ἄφεται, νίμενται βόβι μι-
 γάλοι, καὶ ἱπποὶ, καὶ αἰτοί,
 καὶ ἄρκετι, καὶ λίοντόν, καὶ
 αὐθρόπους ἡδιστά σίνονται,
 ἀλλὰ πάντων ἱερὸν τὸ αἶσι, καὶ
 χειρότερον. ἱερὸν δὲ αὐτοῖσι
 πολλοὶ ἀποδιδίχαται, τῶν
 αἰ μὴ τὰ ἱερὸν σφάζουσι, οἱ ἄ-
 ποδιδίχαται φορέουσι· ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλόνται, καὶ ἄλλοι
 παραβώμιοι. ἐν ἱερῷ ἄ-
 πλιν δυσίλιν ἀπικινύοντο· ἰδὼς
 δὲ αὐτοῖσι πᾶσα λουκὴ,
 καὶ πῖλον ὑπὲρ τῇ κεφαλῇ ἑ-
 χουσι. ἀρχιερεὺς δὲ ἄλλθ ἑ-
 κάστῃ ἐν ὑδρίῳ γίνονται, πορ-
 φυρίλιν ἢ μῶν· οὗτοι φορέα,
 καὶ τὰ ἄρκα χερσὶν ἀναδίδουσι· ἔστι
 δὲ καὶ ἄλλοι πλεονεχῶς αὐθρό-
 πων

aliud Semiramidis simula-
 crum, & Cōbabi, id de quo
 iam antea dixi, & Strato-
 nices, admodum pulchrum,
 & Alexandri, ipsi illi simi-
 le. Iuxta autem & Sardana-
 palus stabat, alia quadā for-
 ma, aliaq; etiam ueste exor-
 natus. Intra septa autem tē-
 pli, liberi ac dijs consecrati
 pascebantur boues magni,
 & equi, & aquila, et ursi,
 & leones: atq; illi homines
 baudquaquam lædunt, sed
 omnes & sacri sunt, &
 mansueti. Sacerdotes autem
 ipsis multi eliguntur, quorū
 alij quidē hostias mactant:
 alij autem libamenta ferūt,
 rursus alij flammiferi vo-
 cantur, et alij aræ ministri.
 Mea autem ætate plures eti-
 am trecētis ad sacrificia uen-
 titare solebant. Vestis au-
 tem illis tota cādida est, &
 pileum in capite gestant.
 Summus autem sacerdos a-
 lius ac nouus unoquoque an-

no surrogatur, solusq; hic purpuream uestem gerit, &
 siara aurea redimitur. Est autem & alia multitudo homi-

πυρὶ ῥῶν, αὐλατίων τὶ καὶ συ-
 ριστίων καὶ Γάλλων, καὶ γυναι-
 κῶν ἐπιμαυῖνδς τι καὶ φρρε-
 βλαβίδς. θυσίη δὲ δις ἡμέρας
 ἡμέρας ἠδικοῦται, ἡς πλὴν
 πάντων ἀπικνύντς. Διὶ μὲν
 ὦν καὶ ἡσυχίῳ θύουσι, ἔτι αὖ
 ἰδοντοῦ ἔτι αὐλύντοῦ. εὐτ'
 αὖ δὲ τῇ Ἡρῇ καταρχοντς, αὖ
 δισὶ τι καὶ αὐλίσουσι, καὶ κρότα-
 λα ἐπικροτῶσι· καὶ μοι τούτῃ
 πῶς σαφὲς ἔδει ἀπ' αὐτῶν ἰδύ-
 νασθαι. ἔτι δὲ καὶ λίμνῃ αὐτόθι,
 ἡ πολλὰν ἡμέραν τὴν ἰρῶν, ἐν τῇ
 ἰχθύων ἱερὰ φέρονται πολλοί,
 καὶ πολυαῖδς γίγνυντς δὲ αὐ-
 τῶν ἱεροὶ κάρτα μεγάλοι, ἔτοι
 δὲ καὶ ἐνόμαστα ἔχουσι, καὶ ὄρχοντς
 ἡαλιόμυθοι. ἐπ' ἡμῶν δὲ, τίς
 ἔγωγε ἐν αὐτοῖς χρυσοφορέων,
 ἐν τῇ πῆρυγι δὲ ποίημα χρυ-
 σεον αὐτίου ἀνενίατο, καὶ μιν
 ἐγὼ πολένης ἐκκοσάμην, καὶ
 ἔχει τὸ ποίημα. βᾶθ' αὖ τῆς
 λίμνης πολλὴν, ἐγὼ μὲν ἐκ
 ἡπείρου δὲ λέγουσι δὲ ὦν καὶ
 δειν-

num sacrorum, tibicinum
 uidelicet, & fistulatorum,
 & Gallorum, & praeterea
 mulieres furibundae, ac me-
 te captae. Sacrificium autē
 bis quotidie peragitur, ad
 quod omnes ueniunt. Ioui
 quidem igitur cum silentio
 sacrificant, neque cantantes,
 neque tibia modulantes. At
 postquam Iunoni primitias
 celebrant, & uoce modu-
 lantur, & tibijs canunt, et
 tintinabula pulsant. Ac de
 ea re planius mihi dicere
 nihil potuerunt. Est autem
 lacus ibi nō ita longē a tem-
 plo, in quo pisces sacri alun-
 tur, multi ac uarij. nascun-
 tur autem ipsorum nonnulli
 admodum magni, atque ἡ
 nomina quoque habent, &
 cum uocantur, praesto ueni-
 unt. Meis autem tempori-
 bus erat quidam inter ipsos
 aurum ferens: ceterum in
 pinna opus istud aureum i-
 psum suspendebatur: atq; ego illum saepenumero uidi &
 habebat opus illud. Altitudo autē lacus magna est, quanquā
 ego experimentum eius non ceperim. Dicunt autem etiam
 ducen-

ἀπὸ τοῦ ὀργυίου πλῖον ἐμ-
 μῆσαι· κατὰ μέτρον δὲ αὐ-
 τῆς, βωμὸς λίθου ἀνίστησι, δε-
 κίς αὐτῶν ἄφρων ἰδὼν πλώ-
 σαι τίμιον, καὶ τῷ ὕδατι ἐ-
 ποχίειν· καὶ πολλοὶ ὧδε
 νομίζουσι. ἡμοὶ δὲ δοκίμα-
 λον ἐφιστῶς μέγας αὐτίκην
 τὸν βωμόν. ἵσταται δὲ αἱ,
 καὶ δυνάμει ἐχθρῇ. πολλοὶ δὲ
 καὶ ἐκείνους ἡμέρας κατ' οὐ-
 χλῶν αὐτὸν νοχέουσι, τι-
 φανφρίζουσι, γίγνεται ἡ αὐ-
 τῶν καὶ παυκρύβης τι μέγι-
 σται, καλῶνται δὲ ἐς τὴν λί-
 μνῶν καταβάσιν, ὅτι ἐν αὐ-
 τῇ ἐς τὴν λίμνῶν τὰ ἱερὰ
 πάντα κατέρχεται. ἐν τοῖσι ἡ
 Ἡρὰ πρώτη ἀπικνύει τὴν ἱερὴν
 οὐρανὴν, μὴ σφίσι δὲ Ζεὺς
 πρῶτος ἰδῶν· ἢ γὰρ τόδε γί-
 νεται, λίγας οἱ πάντες ἀπὸ
 λωτῆ. καὶ οὕτως ὁ μὲν ἔρχεται ἐφ' ὅ-
 μῃ, ἡ δὲ πρὸς ὁδοῦ ἀμύνει,
 ἀπαρῶν τίμιον, καὶ πολλὰ
 λιπαρίσσει, ἀποπέμπει. μέγι-
 σται δὲ αὐτοῖσι παυκρύβης,
 τὰ ἐς θάλασσαν νομίζονται,
 ἀλλ'

ducentorum amplius passu-
 um esse. Caterum in medio
 ipsius ara lapidea stat. Puta-
 res autem si ex improviso ui-
 deres, & natare illam, &
 in summa aqua uebi: &
 multi ita existimant. Mihi
 uerò uidetur columna subef-
 se magna, aramq; sustinere.
 Semper autem fertis coros
 nata est, & odoribus cre-
 matur. Ac multi quotidie
 precandi caussa ipsam ena-
 tantes, coronas portant. Fi-
 unt autem ibidem & con-
 uentus solennes maximi, uo-
 canturq; descensus in lacū,
 quoniam in ijs ad lacum de-
 orum simulacra omnia de-
 scendunt: inter quæ Iuno pri-
 ma aduenit piscium gratia,
 ne Iupiter illos primus aspi-
 ciat. Nam si hoc fiat, ferunt
 omnes illos emori. Atque i-
 deo ille quidem uadit inspe-
 cturus, Iuno autem anterie
 re loco stans, & prohibet
 ipsum, & precibus obtestā-
 do dimittit. Maximi uerò cō-

uentus ipsis illi sunt, & solenni instituto ad mare cōueniunt:

ἀλλ' ἐγὼ ταύτων πρὸς σαρπί-
 δ' αἰὲρ ἔχω ἄπαι· ὃ γὰρ ὕλθον
 αὐτὸς, δ' αἰὲρ ὑπερύβλω ταύ-
 της τῆς ὀδοπορίας, τὰ δ' ἱλα-
 δόντες ποίησι, αἶδον, καὶ ἀπυγῆ-
 σμαι. ἀγγύϊον ἔκαστος ὕδα-
 τι σισαγμύλιν φέρουσι· καὶ ὡς
 ἢ τάδε σισύμανται, καὶ μιν
 ἐκ αὐτοῖς λυσάμενοι χρίσθαι,
 ἀλλ' ἐστὶ ἀλκιφρῶν ἱρὸς, οἰκίῃ
 ἢ ὑδὲ τῇ λίμνῃ, ἐς ἡμῶν σφίον
 δέξεται τὰ ἀγγύϊα, τὴν τι
 σφρηγίδι ἱρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύ-
 μεν, αὐτάτι δὴ τὸν δα-
 σμὸν, καὶ τὸν κερὸν ἀπαιτί-
 ται, καὶ πολλὰ μνίσθ' ἐκ τα-
 ρύς τῷ ὄργῃ τῷ ἀλκιφρόνι ἀ-
 γάρονται. ἐνθα δὲ ἐς τὸν ναὸν
 αὐτοῖς ἐνέκωντο, σπίνδυσί-
 τι, καὶ δύσαντο, δπίσω ἀ-
 πονοστήσι. ἱερῶν δὲ παρ-
 σίων, τῶν οἷα, μεγίστῳ τοῦ
 διαρ' ἀρχομένου ὑδ' ἰαλίσσι.
 καὶ μιν οἱ μὲν πυρρῶ, οἱ δὲ
 λαμπράλα καλίσουσι. δυσίῳ
 δὲ ἐν αὐτῇ τοιῶνδε ποίη-
 σι δινδρα μεγάλα ἐκέψαν-
 ται ἐν τῇ αὐτῇ ἱστάσι, μετὰ
 ἢ

res magnas cædentes, intra septum templi collocant: postea
 autem

sed ego de illis certū ac pla-
 num aliquid dicere non pos-
 sum: neque enim ipse eò ve-
 ni, neque unquam profectio-
 nis istius periculum feci.
 Quæ uerò redeuntes faci-
 unt, uidi, eaq; commemora-
 bo. Vix unusquisque aqua
 repletum portat, idq; cera
 obsignatur. Nemo autem su-
 um ipse resoluens effundit,
 sed Gallus quidam sacer est
 habitat autē ad lacum, qui
 postquam uasa illorum acce-
 pit, et sigillum inspexit,
 mercede quoq; accepta et
 uinculum resoluit, et cerā
 reposcit. Et multæ ad eò mi-
 næ ex hoc sacro Gallo accu-
 mulantur. Atque hinc in a-
 dem ipsi ferentes, postquam
 libarunt ac sacrificarunt, re-
 tro domum reuertuntur. Fe-
 storum autem omnium quæ
 noui, maximum incipiente
 uere peragunt, atque illud
 pyram alij, alij autem sacē
 appellant. Sacrificium autē
 in eo tale perficiunt: Arbo-

ἢ ἀγνίστου αἰγὰς τε καὶ οἰας,
 ἢ ἄλλα κτήνη ζῶα ἐκ τῶν δρυ-
 ῶν ἀπαρτίσει, ἐν ᾗ καὶ ὄρου-
 θῆς, καὶ ἄμαξα, καὶ χρύσια, καὶ ἀρ-
 γύρια ποιήματα· ἐπὶ αὐτῇ ἰν-
 τελέα πάντα ποιήσουσιν· πρὶν
 θάνατον τὰ ἱερὰ πρὸς τὰ δέν-
 δρεια, πυρρῶν ἱνῶν τὰ ἢ αὐτῇ
 καὶ πάντα λαίοντι, ἐς ταύτην
 κτῆν ἱερῶν πολλοὶ ἄνθρωποι
 ἀπικνύονται ἐν τῇ Συρίᾳ, καὶ
 τὴν πόλιν χωρίων πασίων, φέ-
 ρουσι τὰ ἱερὰ αὐτῶν ἱερὰ ἱκασθαι,
 καὶ τὰ σιμύια ἱκασθαι ἔχουσι ἐς
 τὰς μεμνημένα. ἐν ῥητῇσι
 ἢ ἡμέρῃσι, πρὸ μὲν πλεονεξίας
 τὸ ἱερὸν ἀγῶνεται· ἄλλοι δὲ
 πολλοὶ, καὶ τὸς ἑλέξα, εἰ ἱεροὶ
 ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τὰ
 μυνταί τε τὸς πύχους, καὶ τοῖ
 σι νότοις πρὸς ἄλλους τύ-
 ποντι. πολλοὶ δὲ σφίσι παρι-
 στήναι ἱκανοί, πολλοὶ δὲ
 τύμπανα πατάγναι, ἄλλοι ἢ
 αἰδουσι ἐνθεῖα, καὶ ἱερὰ ἄσμε-
 τα. τὸ δὲ ὄργον ἐκ τὸς τῶν θεῶν
 τόδ᾽

autem adducentes capras
 & oves, aliaq; animantia
 bruta ex arboribus illis sus-
 pendunt, inter hæc autem
 & uolucres, & uestes, &
 aurea argenteaq; opera col-
 locant: ac postquam omnia
 perfecte ac ritè composue-
 runt, deorum simulacra cir-
 cum arbores portant, atque
 exinde pyram accendunt,
 illa autem continuo omnia
 cremantur. Ad hoc festum
 multi homines adueniunt,
 cum ex Syria, tum ex circū-
 iacentibus oris omnibus, af-
 feruntq; & sua quique deo-
 rum simulacra, & signa quæ
 ad imitationem illorum sin-
 guli facta habent. Diebus
 autem hisce solennibus mul-
 tudo quidem ad templum
 congregatur, Galli autem
 frequentes, & ij quos dixi,
 homines sacrati peragunt
 sacrificia, uulneranturque
 cubitis, & in terga à se mu-
 tuo uerberantur. Multi autem adstantes ipsis tibijs acci-
 nunt, & tympana pulsant, alij autem diuinitus inspira-
 ta sacraq; carmina cantant. Atque hoc opus extra ædem
 peragitur,

τόδε γίγνεται, ὅδ' ἰσχύον-
ται ἰς τὸν θυρὸν, ὁπόσοι τάδε
ποιοῦσι. ἐν ταύτῃσι τῇσι ὁ-
μήρῃσι καὶ Γάλλοι γίγνονται.
ἱππῶν γὰρ οἱ ἄλλοι ἀνέχουσιν τι,
καὶ ὄρεϊα ποιοῦνται, ἔς πο-
λὺς ὕδα ὁ μαστὶν ἀπικνύεται.
καὶ πολλοὶ οἱ ἐς βίῳ ἀπικνύο-
νται, μετὰ δ' ἐπὶ τὰς ἐπὶ πρῶτον.
καταλίξω δὲ καὶ τὰ ποίον-
σι· ὁ νεώτερος, ὅτε τάδε ἀπο-
κνύεται, ῥίψας τὰ εἴματα,
μεγάλῃ βοῇ ἰς μίσην ὄρχεται,
καὶ ξίφος ἀναιρῶνται· τὰ δ' ἐπὶ
πολλὰ ἔτι, ἡμεῖς δούκισ, διὰ
τοῦτο ἔτι καὶ λαβὼν δὲ αὐτίκα
καὶ, τέμνει ἐκ τῶν δόκων τι
διὰ τῆς πόλεως, καὶ τῇσι χερ-
σὶ φέρεται, τὰ ἔταμι. ἔς οὐκίλῳ
δὲ οὐκίλῳ τάδε ἀπορρίπτει, ἐν
ταύτῃσι ἰδὼν τὰ τι θυμῷ, καὶ
ἡσυχίαν τὸν γυναικῆιον λαμ-
βάνει, τάδε μὲν ἐν τῇσι τομῇ-
σι ποιοῦσι, ἀποθανόντες δὲ
Γάλλοι ἐκ ὁμοίῳ ταφῇ τοῖ-
σι ἄλλοις δάπνυνται· ἀλλ'
καὶ ἀποθανόντες Γάλλοι, οἱ ἔτι καί

peragitur, neque ingredia-
tur in eadem quicumque ista
faciūt. Hisce diebus et Gal-
li fiunt. Postquam enim ce-
teri tibijs canunt, et sacrifi-
cia peragunt, ad multos ali-
os interea furor iste perue-
nit: et multi qui ad specta-
culum solummodo uenerant
postea eadem fecere. Recen-
sebo autem et quae faciūt.
Adolescens quicumque forte
ad hoc paratus uenit, abie-
ctis uestibus magna uoce in
medium progreditur, atque
ensem distringit (haec autē
multis annis, ut mihi uide-
tur, per hoc steterunt.) Ac-
cepto autem eo continuo sci-
psum secat, curritq; per ur-
bem, et manibus ea quae re-
secuit, portat. In quacunque
autem domum haec abiecit,
ex ea et uestem foemineā,
et ornatum muliebrem ac-
cipit. Atque haec quidem in
castrationibus faciunt. Quā-
do autem moriuntur Galli,

haudquaquam eandem cum cæteris sepeliendi rationem
habent: sed postquam Gallus quispiam mortuus est, socij
sublatum

ποιμὴν ἀάροντες, ἰς τὰ προά-
 πια φέρουσι, βίβλοι καὶ αὐτὴ, καὶ
 τὸ φέρον, τῷ ἐνέμισαν, ὑπὲρ
 θι λίθοις βάλλουσι· καὶ τὰς πρὸ
 φαντοῦ, ὁπίσω ἀπονοσῶσι. φυ-
 λάσσοντες ἡ ἱπλά ὑμῶν ἄο-
 ρισμὸν, ὅτις τὸ ἱερὸν ἰσχυρο-
 ται, πρὸ ἡ τῆς, ὅν ἰσχυρο-
 σι, ὁχλοῖα ποιῶσι. νόμοις ἡ
 ἰς ταῦτα χρίονται τῆς·
 ὡς μὲν τις αὐτῶν ἐκινῶται,
 ται, ἐκινῶ τῶν ὑμῶν ἰς τὸ
 ἱερὸν ἐκ ἀπικνύται· τῇ ἱερῇ
 δὲ λαοῦ ἐκινῶται, ἰσχυρο-
 ται. αὐτὴ ἡ τῆς ἐκινῶται ἡ ἐκινῶται
 ἐκινῶται, φυλάσσοντες ἀρῶντες
 ὑμῶν ὑμῶν καὶ τὰς λαοῦ
 καὶ ἐκινῶται, ἰσχυρο-
 ται, πρὸ ἡ τὰς ποιῶται, ὁφισι
 ἰσχυρο-
 σινῶται καὶ ὑμῶν καὶ αἰας καὶ
 διασ, οὐκ ἡ μὲν ἐκινῶται νο-
 μίζοντες, ὅτι νόμοι, ὅτι σιτίον
 ται. ἄλλοι δὲ σφίς ἐκινῶται
 ἀλλὰ ἱερὸν νομίζουσι. ἐκινῶται
 τὴ αὐτῶν πρὸς τὸν, ἀπὸ
 χρῆμα

sublatum ipsum in suburba
 na efferunt. Ibi deposito i-
 pso, & feretro quo elatus
 fuit, lapides superne injci-
 unt: atque hæc postquam fe-
 cerunt, retro domum abea-
 unt. Obscrvato autem se-
 ptem dierum numero, exin-
 de in templum ingrediuntur.
 Nam si antea ac citius ingre-
 dianur, nephas faciunt. Le-
 gibus autem ad hæc utun-
 tur talibus. Si quis ipsorum
 cadaver aliquod aspexerit,
 illo die ad templum non ac-
 cedit. Postero autem, ubi se
 ipsum purgando lustravit,
 ingreditur. Eorum autē qui
 ex familia mortui sunt, u-
 nusquisque non nisi post tri-
 ginta dierum numerum, ra-
 soq; capite, ingreditur. An-
 tea uerò quàm hoc fecerūt,
 fas illis introire non est. Im-
 molant autem boues mascu-
 losq; & fæminas, prater-
 rea capras & oves: sues au-
 tem solos pro sceleratis habentes, neque sacrificant, ne-
 que manducant. Alij autem eos non sceleratos, sed sa-
 eros existimant, Præterea ex quibus columba ipsis uidetur
 res

χρῶμα ἱρότατον, καὶ ὁδὶ ψά-
 ειρ αὐτῶν δεικνυσίνοι, καὶ ἡ
 αἰκοντις ἀψωνται, ἱναγίς ἐ-
 κέντω τῶν ἡμέλων αἰσι. τέν-
 κα δὲ αὐτίσοι σῶντομοι τί
 αἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκία ἐσθ-
 χυνται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ
 νίμονται. λίξω δὲ καὶ τῶν πα-
 νεγυρισίων, τὰ ἐκάνοι ποί-
 σι· αὐτὸν αὐτὸν ἐς τῶν ἱρῶν
 πόλιν πρῶτον ἀπικνύεται,
 ἐκφαλὼν μὲν ὁδὸν καὶ ὀφρύας
 θύρατο, μετὰ δὲ, ἱρῶσας
 ἔει, τὰ μὲν ἄλλα κριεργίαι τί,
 καὶ εὐσχεῖται, τὸ δὲ νάκ-
 χαμὰν δέμεν, ὅππῃ τὰς ἐ-
 γόνυ ἱσταται· πόδας ἧ καὶ κί-
 φαλὼν τῶ κτῶνι· ὡδὲ τῶν ἱ-
 ωντῶ κίφαλὼν ἀναλαμβάνει,
 ἅμα δὲ εὐχόμενον αἰτίαι,
 τῶν μὲν παρῆσαν θεσίλω δι-
 κιδαι, μίξω ἧ ἱσαῦτες ὑπὸ
 σχύεται, τιλίσας δὲ ταῦτα,
 τῶν κίφαλὼν αὐτῶν τί σίφιντῃ,
 καὶ τῶν ἄλλων, ἐκόσοι τῶν αὐ-
 τῶν ὁδὸν ἀπικνύονται. ἄρας
 δὲ, ἀπὸ τῆς ἰωντῆ ὁδοπο-
 ρίας,

caput suum corona induit, itidémque aliorum omnium
 qui eandem cū ipso viam proficiscuntur: atq; ita attollem

res sanctissima esse, & ne
 tangere quidem ipsam for-
 habent. Quòd si quādo inui-
 ti etiam attingunt, scelerati
 & execrabiles illo tum die
 habentur. Ob quam rē &
 compascuæ ipsis sunt, &
 ad domos ipsorum ueniunt,
 & plerunque in terra pa-
 scuntur. Porro autem & il-
 la dicam quæ ab ijs qui ad
 conuentus solennes ueniunt
 factitantur· Vir quispiam
 quando primū in Sacram
 ciuitatem abit, caput ille
 quidem & supercilia tonde-
 re solet, postea autem ma-
 ctata oue, cætera quidem in
 frustra concidit, & conuiuia-
 tur, uellus autem humi ster-
 nēs, super hoc in genua pro-
 cumbit: pedes autem & ca-
 put animantis, suo ipsius ca-
 piti imponit, & simul pre-
 cando postulat, ut præsens
 sacrificium acceptum sit,
 maiusq; aliud in posterum
 pollicetur. His ita peractis,

ρία, θλασέτι ψυχροῖσι χερσὶ
 μέσσοι, λουρῶν τε καὶ πό-
 σι ἄνικα, καὶ ἐς πᾶν-
 παν χαμακοιτῶν· οὐ γάρ
 οἱ ἀνὴρ ἐπιβῶναι ἴσκειν, πρὶν
 πῶν τι ὁ δὸρ ἐκταλίσαι, καὶ
 ἐς πῶν ἑαυτοῦ αὐτὶς ἀπι-
 πείδαι. ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει
 ἐκδικεῖται μὲν ἀνὴρ ξανο-
 δίκης ἄγνωστον· ῥατοὶ γὰρ
 ἀνὴρ ὡς ἐκάστης τέλει αὐ-
 τόθεν ξανόδοκοι εἰσὶ, καὶ τό-
 δε παρ' ὅθεν εἰσοὶ δύνονται.
 ἐκλείονται δὲ ὑπὸ Λαυριῶν
 εἰδὲ Λιδάσκων, ὅτι σφίσι
 πάντα ὑπὸ γιγνόμενα, δύνουσι ἥ,
 ἐν ἑν αὐτῷ τῷ ἱρῷ, ἀλλ' ἐ-
 πὶ αὐτῷ παραστῆσι τῷ βωμῷ τὸ
 ἄρειον, ὑποσπάσας, αὐτὶς ἄ-
 γει ζῶν ἐς τὰ οἰκία, ἐλθὼν ἥ
 κατ' ἑαυτοῦ δύει τι, καὶ δύνει
 ται. ἔστι ἥ καὶ ἄλλαι θυσίαι ῥα
 πρὸ τοιούτων δὲ σφίσι τὰ ἱε-
 ρία ζῶν, ἐν τῷ προπυλαίων ἢ
 πύλαισι. Ἰὰ ἥ κατ' ἐραχθίντα, πί-
 ποντα θυήσκουσι. ἐνίοι ἥ καὶ
 πᾶσι

se, ex terra sua proficiscitur
 utens & frigidis aquis, la-
 uandi causa pariter & po-
 tus, & omnino humi quoque
 dormiens. Neque enim fas
 illi est conscendere lectum,
 donec iter illud peregerit,
 domumque suam reuersus ite-
 rum fuerit. In Sacra autem
 ciuitate recipit ipsum publi-
 cus hospes ignotum. Certè
 enim uniuscuiusque ciuita-
 tis hospites ibi sunt, et quod
 expatria cuiusque uenit, id
 denuò apud se recipit. Ap-
 pellantur autem ab Assyrijs
 isti doctores, quoniam ipsis
 omnia exponunt & enar-
 rant. Sacrificant autem nò
 in ipso templo, sed postquàm
 adduxit ad altare hostiam,
 libatione insuper facta, rur-
 sus eandem domum ducit
 deinde uerò ubi redijt, secū
 ipse domi sacrificat, & pre-
 catur. Est autē & alius qui-
 dam sacrificandi ritus talis·

Postquàm animalia immola-

tioni destinata coronarūt, ex uestibulis templi ea demittūt:
 illa uerò precipitata, ex casu moriuntur. Quidam autē &

pueros

παῖδας ἑαυτῶν ἐν τοῦτον ἀ-
 παῖσι, ἢ χόμοις τοῖς κτήν-
 σι, ἀλλ' ἐς πῆλιν ἐνθεμελοῖ,
 χαρὶ κατὰ γαστρί, ἅμα ἢ αὐτίκῃ
 σι ἐπιπορτομένοντο, λίγυσι,
 ὅτι ἐ παῖδες, ἀλλὰ βόδ' αἰσί.
 σίβονται ἢ πάντοτε, οἱ μὲν ἐς
 καρπὸς, οἱ ἢ ἐς αὐχίνας· καὶ
 ἀπὸ τοῦτο, ἀπαυτοῦ Ασσύριοι
 σιγματηφορίαισι. ποίαισι ἢ καὶ
 ἄλλοι, μένοισι ἑλλάνων Τροίην
 νίοισι ὁμολογούντο. λίξω ἢ καὶ
 τὰ κἄντοι ποίαισι· Τροίη
 νιοι τῇσι παρδίνουσι καὶ τοῖ-
 σι ἡθίοις νόμον ἰποιήσαντο,
 μὴ μιν ἄλλως γάμον ἵναι,
 πρὶν ἰαπολύτω κῆμας ἑάρασ-
 θαι, καὶ ἅδ' αἰ ποίαισι. τῶτον
 καὶ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει γίνεσθαι. οἱ
 γὰρ νιτωῖαι τῶν γυναικῶν ἀπαρ-
 χονται, τοῖσι ἢ νίοισι πλοκά-
 μους ἱρὸς ἐκ γυναικῶν ἀπῆλσι, τὸς
 ἐπὶ αὐτῶν τῶ ἱερῷ γίνονται, τὰ-
 μνοῖσι, καὶ ἐς ἄγγια κατα-
 δύνοντο, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ
 ἢ χρύσεια ἐν τῷ ναῷ προ-
 σκλή-

tem capillos sacros à natiuitate usque consecratos demit-
 tunt: quos postquā in templo sunt, rescant, & in uasa deo
 positos, alij quidē argentea, multi uerò etiam aurea, in aede
 affigunt,

ἑκατόντα, ἀπὶ αἰσῶν, ἐπιγρά-
ψας τὸν ἑκάστον τὰ ἐνύματα.
τὸτο ὃ καὶ ἐν ἑνὶ νύκτι ὡς
ἐπιτίλισσα, καὶ ἐν μὲν ἐν τῷ
ἱερῷ καὶ ἐν πλόκαμῳ, καὶ τῷ
ὄνοματι.

affigunt, atque abeunt, in-
scripto uniuscuiusque nomi-
ne. Atque hoc ego quoque
cum iuuenis adhuc essem, fe-
ci, & in templo meus capil-
lus adhuc meumq; nomen
restat.

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

a Est in Syria.) Lucianus hic de dea Syria varias recenset
opiniones. Cicero libro de Natura Deorum 3. Quarta Venus
Syria Cyroque concepta, quae Astarte uocatur, quam Ado-
nidi nupsisse proditum est. b Astartæ.) Lucianus hic ma-
nifestè in re admodum obscura deceptus est, ut prius animad-
uertit Francisc. Floridus in successiuis suis lectionibus, Astar-
tem deam eandem existimans esse, quæ Luna dicitur: cum A-
starte non Luna sit, sed Venus potius. Id probat testimonijs
sacre Scripturæ, Plauti & Suidæ. c Adonidem.) Adonidem
formosum pastorem; filium Cinaræ regis ex Myrrha filia
sua interemptum fabulæ ferunt, apri, dente inuidia Martis im-
missi, unde & Venus suam semper est abominata. Huius O-
uidius libro decimo Metamorphos. latè meminit, & Virgi-
lius in Gallo:

-- Formosus oues ad flumina pavit Adonis. --

Sed sacra & ritus illius Lucianus copiosè hic ridet. d La-
mentantur.) Adonidem quotannis lugeri etiam sacra He-
bræorum testis est historia, quæ in loco multa Hieronymus.
Nec minus Macrobius in primo Saturnalium. e Capita
detondent.) Apud Aegyptios gentem præ cæteris natio-
nibus superstitioni altissimè immerfam, à mortuo Api boue,
homo non comam radebat, si uel puniceos Nisi concinnos (us
Luciani uerbis libro de Sacrificijs utar) illa superasset. itaque
alium quæsituri qui in extincti locum sufficeretur, uelut pu-
blico luctu præpediti capita radebant, testante Plinio libro

oſtauo Naturalis hiftoriæ. Idem faciebant & Byblii in ſacrâ Adonidis, ut hîc docet Lucianus. Nos eadem ferè annotauimus in lib. de Sacrificijs. f Quibus Rhea coleretur) Rhea ſacra magno cum tympanorum tibiarumque cantu febant. g Phallos.) Phallus erat effigies obſcœni membri uirilis. h Neuroſpaſta.) id eſt, Neruis mouentia. quo nomine & imagunculæ uocantur apud Græcos, quæ fidiculis tractæ uel ſaltant, uel alios motus referunt. i Medicus autem.) Eraſiſtrati medici mira prudentia, qui æqualis & ſocius ſtudioſorum fuit Nicix medici Mileſij, & cum quo toties depugnat Galenus. k Barbati Apollinis.) Apollinē qui idem eſt & Sol, barbati colebant Hieropolitani, autore Fulgentio Mythologo. Syrios quoque Apollinis γυνήτω, id eſt barbati ſimulachrum coluiſſe annotat Lucianus: quanquam alij vix τὸ πρὸς ἡμέτερον coluerint, cui primum Ianuginis ſlos crumpere inciperet, qualem & Callimachus facit:

-- οὐ ποτὶ φοίβῃ

Θηλιάς σου δ' ὄσον ἰπ' ἔχνοθ' ἡλβὶ παρκαίς.

Nec ueſtit Ianugo genas tibi Phæbe tenellas.

l Verſi manſueti.) Martialis lib. i.

Quod freno Lybici domantur urſi, &c.

m Træzenij.) Træzenij populi à Træzena regione minoris Aſiæ. Eſt & Træzen Peloponnendi oppidum, in quo Pithæus regnauit, ut atteſtatur in Phedræ epiſtola Ouid.

Hic tecum Træzena colam, Pytheia regna.

Idem lib. Metamorph. 15.

Pittheiam profugo curſu Træzena petebam.

Apud Træzenios lege utebantur puellæ nobiles & adoleſcentes connubio iungi, priuſquam caſariem totondiſſent. Aſſyrijs etiam obſeruatum hîc commemorat Lucianus.

K Y N I K O Σ.

C Y N I C V S.

Thoma Moro interprete.

A R G V M E N T V M.

Diſputatio eſt Luciani ac Cynici, qua alter Cynicam uitam ut ſordidam atque ſerinam, & à naturæ hominis abhorren-

tem reprehendit, alter ut frugalē & modestam, & uirtuti maximē conuenientem defendit. Luciani argumenta sumuntur à modo & descriptione uitæ uictusque Cynicorum, quod illi ut mendici incedant: ut canes, quibusuis reieciamenti uictitent: & ut feræ, nullas certas sedes, nulla certa habitacula teneant: deinde & contra naturā faciant, quæ ob id omnia creant, ut illis ad corporum alimenta, defensionem, & uoluptatem quoque; utamur: quæ cum illi contemnant ac negligant, ipsam naturam ac Deum negligere atque contemnere uideria. Contrā autem Cynicus à finitione opulentia & inopia ostendit, se neque mendicum esse, neque quicquam sibi deesse. Deinde quod alter de natura & rebus omnibus ad usum nostrū creatis affert, id similitudine quadam diluit. Et primò, quod ad uictum attinet, ostendit, ut in conuiuio lauto nō omnia ab omnibus arripi & uorari, sic neque in rebus creatis omnia ab omnibus usurpari conuenire: alia ægrotantibus & inualidis, alia ualentibus & robustis magis accommoda esse. Atque eo loco in diuitias ut quæ magna molestia multisque periculis pariuntur, deinde & ipsæ uicissim multorum malorū causæ sint, inuehitur. Et quod alter de Cynicis usurparat, hoc in diuites ipse retorquet, uidelicet quod contrā quā à natura omnia creata ac facta sint, ipsi illis utantur. Denique uitam suam deorum etiam exemplo atque auctoritate comprobata. Deinde uerò, quod ad habitum & cultum pertinet, ostendit ea quoque parte naturam magis sequi sese, quā diuites, ex officio & sine uestium, cæterarumque id genus rerum. Nam se, quatenus usus postulat, illis uti: contrā diuites ut cinzdos & mulieres incedere, glabros & delicatos, & perinde ut torrente aliquo, sic libidine sua præcipites ferri. Postremò etiam deos plerosque barbatos ac nudos fingi, sibi quā diuitibus illis habitu ac cultu similiores apparere.

Λυκίους.

Cynicus.

Τί ποτε, ὦ ἄνθρωπε, πώ-
γωνας ἔχεις καὶ κό-
μην, χεῖρας καὶ ὄνυχας
καὶ γυμνοδερκίαν, καὶ ἀνυπιδνα-
τὴν, ἢ ἀλότῳ καὶ ἀπαύθρην-
ον βίον καὶ θριώδη ἐπιβίον
μὴν, καὶ ἂν τοῖς ἱκανοῖς τὸ
ἴδιον δέμας, ἔχῃ ὡς οἱ πολλοί,
διαχροσάμενος, περινοσῇ
ἄλλοτε ἄλλαχθ, καὶ δύνασθαι
οὐδ' ἴδω ξηρὴν δαπέδον, ὡς ἄ-
στω πάμπολλοι ταῖς τὸ φθινό-
γιον φέρουσιν, ἐμὲν τοι καὶ τὸ
λατὶον, ἐδὲ μαλακὸν ἐδὲ αὐ-
θιγόν; ΚΥ. ἐδὲ γὰρ δέμας,
τοιοῦτον δέ, ὅποιον ἂν πορε-
θῇαι ῥᾶτα, καὶ τῷ κτησαμί-
νῳ πράγματι ὡς ἐλάχιστα πα-
ρίχωι· τοιοῦτον γὰρ ἀρκέει μοι.
Οἱ ὅτι πρὸς θεῶν ἀπὲς μοι, τῇ πο-
λυτελείᾳ ἐνομίσεις κακίαν
προσῆναι; ΛΥ. καὶ μάλα. ΚΥ.
τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετὴν; ΛΥ.
καὶ μάλα. ΚΥ. τί ποτ' ἔνθα
ρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελί-
ας ἔστιν διατρώμενον, τὰς ὅτι πο-
λυτελεί.

quum me uideas uiuentem frugalius quàm uulgò faciunt
boni-

Quid tu tādemi ba-
bam quidem ba-
bes et comam, tu-
nicam non habes, nudus con-
spiceris ac sine calceis, dele-
sta nimirum uaga inbuma-
naq; ac ferali uita: tum pro-
prio corpore contrā quàm
faciunt ceteri, semper usus
incommodè, nunc buc, nūc
illuc circumis, in arido præ-
terea solo cubās, adeò ut plu-
rimum etiam sordium, tri-
tum isthuc pallium referat,
alioqui nec ipsum uel tenui
filo, uel molle, uel florulen-
tum. CYN. Neque enim in-
digeo, si quid est huiusmodi,
ut comparetur facillimè, do-
minoq; minimum exhibeat
negocij, inquam, mihi suf-
ficit. At tu per deos dic mihi
putāsne esse in luxu uitium?
LVC. Imò admodū. CY.
Contrā in frugalitate uirtu-
tem? LVCIA. Admodum.
CYN. Cur igitur tandem

ἀντιλήσθω, ἰμὶ αὐτῶν, καὶ ἐπὶ
 ἐκείνους; Λυ. ἐπὶ ἐν ἀντιλήσι-
 γόν μοι, μὰ Διὰ, τῶν πολε-
 λῶν διακταῖσθαι δοκᾷς, ἀλλ'
 ἐνδύσθω, μᾶλλον ἢ τήκας,
 ἐνδύσθω καὶ ἀπέρως· διαφύλαττε
 γὰρ ἑδὲν σὺ τῷ πτωχῶν, οἱ τῶν
 ἐφ' ἡμῶν φροσὶν μετατιῦσι.
 Κυ. βέβαιον ἂν ἀδομῇ, ἐπεὶ ποτε
 λάλυθον ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί
 τὸ ἐνδύς, καὶ τί τὸ ἱκανὸν ἔστιν;
 Λυ. ἂν σοι δοκῇ. Κυ. ἄρ' ἔν ἱ-
 κανόν μιν ἐκείνῳ, ἐπὶ αὐτῶν
 πνῦται πρὸς τῶν ἐκείνους χρέων,
 ἢ ἄλλο τι λήγας; Λυ. ἴστω τὰ
 τοῦ. Κυ. ἐνδύς ἢ, ἐπὶ αὐτῶν
 δέσθω ἢ ἐλ χρέων, καὶ μὴ ἐ-
 ξικνῆται πρὸς τὸ δύναι; Λυ.
 ναί. Κυ. ἑδὲν ἄρα τῷ μὲν ἐν-
 δύς ἔστιν· ἑδὲν γὰρ αὐτῶν, ὅ,
 τι ἐπὶ τῶν χρέων ἐκπληροῖ τῶν
 ἐμῶν. Λυ. πῶς ἔτι λήγας; Κυ.
 ἰὰν σκοπῇς, πρὸς ὃ, τι γίγ-
 νεται ἐκείνῳ, ὡς δὲ δοκῇ, οἷον
 οἰκία, ἄρ' ἐχὶ σκίπτεις; Λυ. ναί.
 Κυ. τί δὲ αὐτῶν, τοῦ χαίρειν;
 ἄρα

homines, eos uero sumptuo-
 sius, me non illos arguis?
 LVC. Quia non frugalius
 per Iouem uideris mihi, sed
 egentius uiuere, imò uitam
 omnino egenam atque ino-
 pem. Nam tu nihil à meni-
 cis differs, qui cibum mendi-
 cant in diem. CYN. Vis er-
 go uideamus (quandoquidē
 huc processit oratio) a quid
 nam inopia sit, quidq; rur-
 sus copia? LVC. Si tibi qui-
 dem ita uidetur. CYN. Nū
 quid ergo satis id cuique est,
 quicquid ipsius explet ne-
 cessitatem? an aliud quippi-
 am dicis? LVC. I A. Esto i-
 stud. CYN. Indigentia ue-
 rò, quicquid cuiusquam usui
 deest, nec eò quò sit necesse,
 peruenit? LVC. Scilicet.
 CYN. Nihil igitur meis in-
 rebus deest. Nihil enim in
 his est quod necessitatem nō
 expleat meam. LV. Quo
 pacto illud ais? CYN. Sci-

es, si consideres in quem usum eorum quodque paratum
 est, quorum egemus, ut domus: an non tegumenti gra-
 tia? LVC. Maxime. CYN. Quid uestis, cuius gratia?

ἄρα ἔχῃ αὐτὴ τῆς σκίπης;
 Λυ. ναί. Κυ. τῆς ἧς σκίπης αὐ-
 τῆς, πρὸς βίῳ, τίν' ἰδέ-
 σθαι μὲν εἵνεκα, ἔχῃς τι ἄμει-
 νον ἔχειν ἢ σκικτόμενον; Λυ.
 δοκῶ μοι. Κυ. πότ' ἔρ τὸ πρὸ
 δικαίου ἔχειν δοκῶ σοι; Λυ.
 ἐν οἷδα. Κυ. ἀλλ' ἄν τις αὐ μάλ-
 λους, τί ποδῶν ἔσ' ὄργον; Λυ.
 ποροῦνθαι. Κυ. κἀνταῦθα οὐκ
 ποροῦ. διὰ σοι δοκῶσι εἰ-
 μοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;
 Λυ. τὸτο μὲν ἐκ ἰσως. Κυ. ἔ-
 τοίηνω, ἔσ' αἱ χεῖρες ἔχουσιν ἢ
 μὴ χεῖρες, τοῖς αὐτῶν ὄργον ἀ-
 ποδιδόασιν; Λυ. ἰσως. Κυ.
 πὺς μὲν δὲ πόδας ἔδῃ φαίνο-
 μαί χεῖρας διακείμεν' τῶν
 πολλῶν ἔχειν. Λυ. ἐν ἰσι-
 μάς. Κυ. τί δὲ, τὸ μὲν σῶμα
 πῶν λοιπῶν ἄρα κἀνταῦθα; αἱ γὰρ
 κἀνταῦθα, καὶ ἀδιδρῖντορον ἀ-
 ριτὴ γὰρ σῶμα, ἰσχυρὸς. ἀρ-
 ἔρ τὸν ἰμὲν ἀδιδρῖντορον; Λυ.
 ἔ φαίνεται. Κυ. ἔ τοίηνω ἔσ'
 οἱ πόδες φαίνοντο μοι σκίπης
 ἰσχυρὸς ἔχειν, ἔτι τὸ λοιπὸν
 σῶμα

An meum ergo debilius? L V C. Non uidetur. C Y N.
 Neque pedes ergo tegumento uidentur egere, neque res
 liquum

nonne tegumento etiam ipsa?
 L V. Sane. C Y N. At ipso
 per deos tegumento, cuius
 rei gratia indiquerimus, non-
 ne ut melius se habeat id
 quod tegitur? L V. Mibi qui
 idem sic uidetur. C Y N. V-
 trum igitur tibi peius se hab-
 ere uidentur pedes? L V.
 Nescio. C Y N. Atqui hoc
 pacto didiceris: quod nam
 pedum officium est? L V. In-
 gredi. C Y N. An deterius
 ergo ingredi pedes tibi uide-
 tur mei, quam aliorum? L V.
 Istud uero fortasse non. C Y.
 At non possent seu sese meo-
 lius seu deterius haberent,
 officium suum praestare?
 L V. Fortasse. C Y N. Pedi-
 bus ergo nihil peius affe-
 ritur uisor, quam alij? L V.
 Non uideris. C Y. Quid cor-
 pus uero meum? Num dete-
 rius quam reliquorum? Ne-
 pe si deterius se haberet, ef-
 fet idem imbecillius: corpo-
 ris quippe uirtus robur est.

σῶμα. ἀ γὰρ ἰσχυρὸς ἔχον,
 κακῶς αὖ ἔχον. ὃ γὰρ ἰσ-
 χυρία, πανταχοῦ κακῶς, καὶ
 χαῖρον ἔχον πρὸς ταῦτα,
 οἷς αὖ προσή. ἀλλὰ μὴ δ-
 διέριφιδάει γιγαίνονται χα-
 ρον τό σῶμα τὸ μόνον, ὅτι αὖ
 πρὸ τῶν τυχόντων ῥίφεται.
 Λυ. δῶλον γάρ. Κυ. ὅτι δὲ δὴ
 φασιν, ὅτι κακῶς ἔριφισι.
 λυμάνονται γὰρ αἱ πορναὶ
 ῥοφαὶ τὰ σώματα. Λυ. ἔστι
 ταῦτα. Κυ. πῶς οὖν, ἀπὲρ μοι,
 τοῦτων οὕτως ἔχοντων, αἰτιᾶ
 μου, καὶ φανίσαις τὸν βίον,
 καὶ φῆς ἄδλιον; Κυ. ὅτι νῦν
 Δία τῆς φύσεως, καὶ σὺ τιμᾶς,
 καὶ τῶν δειῶν γῆρ ἐν μίση
 κατατιθεσκέτωρ, ἐκ δ' αὖ-
 τῆς ἀναλιδωκότητος πολλὰ
 καὶ γὰρ, ὥς τ' ἔχειν ὑμᾶς
 πάντα ἀφθονα, μὴ πρὸς τίνι
 χρεία μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ὑδινῶν, οὐ πάντων τοῦ-
 των ὃ τῶν γιγνώσκων ἀμοι-
 ρῶν, καὶ οὐδινὸς μίτιχαις
 αὐτῶν, ὅτι μὴ μᾶλλον, ὃ τὰ θε-
 ρία.

liquum corpus. Quippe si e-
 gerent, malè haberent. Ege-
 stas etenim omnino mala,
 ac peius habere se facit, ea
 quibuscunque adfuerit. At
 ne ali quidem deterius cor-
 pus uidetur meum, quod qui-
 bus licet cibis alitur. L V C.
 Manifestum est id quidem.
 C Y N. Nam nec uegetum
 esset, robustumq; si aleretur
 malè: mala si quidem alime-
 ta corpus tabefaciunt. L V.
 Ista quidem ita se habent.
 C Y N. Quo pacto igitur,
 dic mihi, his ita se habenti-
 bus me arguis, uitamque im-
 probas meam, ac miseram
 prædicas? L V C. Ideo per-
 louem, quod cum natura
 (quā tu colis) ac superi ter-
 ram in cōmuni statuerint,
 ex ea multa nimirū ac bona
 ediderint, ut nobis omnia
 superessent abundè, non in
 necessitatem modò, uerū in
 inuoluptatem quoque ita
 menborū omnium aut ma-
 ximæ saltem partis expers

es, nec eorum quoquam frueris nibilo certè magis, quāmo

ρία. πίνετε μὲν γὰρ ὕδωρ, ὁ-
 πόρ καὶ τὰ θυρία· σιτὴ δὲ,
 ἔπορ αὖ οὐρίσκυς, ὡς πόρ οἱ
 λυώδς, σύνωλ ᾗ ἔδιν ἱεράτῳ
 τ' λυώρ ἔχεις· χορτ' γὰρ πα-
 γαρνῶ σοι, παθὰ πόρ ἱκάνεις.
 ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, ἔδιν
 ἐπιεικίς, οἱ ἀκλήρυ. καὶ τοι
 εἰ οὐ τέτοις κρέμμεν' ὄρ-
 θως φρονήσεις, ὁ θεὸς ἐκ ὀρθῶς
 ἱποίησι, τότε μὲν, πρὸ βατὰ
 ποιήσεις ἱμμάλλα, τοῦτο δ',
 ἀμπίλους ὑδουίνους, τοῦτο
 δὲ, τίω ἄλλω παρασκισλὼ
 θαυμαστῶς ποικίλῳ, καὶ ἱ-
 λαιον, καὶ μίλῳ, καὶ τὰ ἄλλα,
 ὡς ἔχειν μὲν ὑμᾶς σιτία παρ-
 τοδάπᾳ, ἔχειν δὲ ποτέρᾳ ὁ-
 δὺν, ἔχειν ᾗ χρήματα, ἔχειν
 δ' σύνωλ μαλακίῳ, ἔχειν ᾗ οἶ-
 κίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάν-
 τα θαυμαστῶς κατισκουασμέ-
 να. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν
 ἔργα, ὅσα τῶν θῶν ὄντι. τὸ ᾗ
 πάντων τέτων ἦν ἀπὸ τῶν
 μέλ' οἱ, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ἄλ-
 λς τινὲς ἀπιστεῖντο, παθὰ πόρ
 ψα quoque artium effecta deorum dona sunt. At uiue-
 re omnibus huiusce bonis priuatum, id fuerit profectò
 miserum, etiam si ab alio quopiam priueris: quemad-

feræ. Nempe aquam bibis,
 quam etiam bibūt feræ: coo-
 medis uerò quicquid offen-
 deris, quemadmodum canes
 tum cubile: nibilo melius ca-
 nibus habes: quandoquidem
 gramē tibi sufficit, quemad-
 modū & illis: pallium pre-
 terea circumfers nibilo men-
 dico decentius. Quanquam
 si tu his contentus, rectē sa-
 pis, tum Deus profectò nau-
 tiquam rectē fecit, primum
 quod oues effecit pingues,
 deinde uites dulcis uini fera-
 ces, ac reliquum deinde ap-
 paratum uarietate mirabi-
 lem, & oleum, & mel, &
 reliqua omnia, ut nos habe-
 remus, edulia quidem omni-
 gena haberemus, potum dul-
 cem haberemus, pecunias
 haberemus, mollem lectum
 haberemus: præterea pul-
 chras domos, ac reliqua de-
 mum omnia mirum in mo-
 dum præparata. Nam et is

modum

ἐξ ἡμῶν τοῖς δισημωμένοις. πολλοὶ
 ἢ ἀθλιώτερον, ἢ τις αὐτοὺς ἐ-
 σωτὶ ἀποστρέψει πάντων τῶν κα-
 λῶν, μακάριος ὁ θεὸς τούτων γιγασ-
 φός. Κ. ἀλλ' ἴσως ἐρῶν λίγης.
 ἐκ αὐτοῦ δὲ μοι ἀπὸ, ἢ τις αὐτοῦ
 δρῶς πλεῖστον προσέμνηται καὶ φι-
 λαφρονέει, ἵνα τί φιλοφρονέει
 ἱστῶνται, καὶ ἐξορίζονται πολλοὶ
 λὺς ἀμα καὶ παντοδαπῶν, τὸν
 μὲν ἀδυνάτῃ, τὸν δὲ ἐρῶν μόνον,
 καὶ πάντα παραβῶνται πολλὰ
 καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἀρπα-
 ζοὶ καὶ πάντα ἰδίῳ, μὴ τὰ πλη-
 σίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω,
 τὰ τοῖς ἀδυνάτοις παρισκονά-
 σμενα, ὑγιαίνοντες αὐτοὺς, καὶ
 ταῦτα, μίαν μὲν κοιλίαν ἐ-
 χον, ὁλίγων δὲ, ὥς τι ῥαφῆ-
 ναι διόμηνται, ὑπὸ τῶν πολ-
 λῶν ὑπερβήσονται μέλλων,
 οὗτοι ἢ αἵματι ποῖός τις δυνά-
 σοι εἶναι, ἀρά γε φρόνιμος; Λυ.
 οὐκ ἔμοιγε. Κυ. τί δ', σὺ φρονῶν;
 Λυ. ἀλλ' οὗτο. Κυ. τί δὲ, δὲ
 τις μετέχων ἐκ αὐτῶν ταύτης
 ῥαφίης, τῶν μὲν πολλῶν
 εἶναι ἔστι; probusne? LVC. Non mihi quidem. CYN.
 Quid uerò, num temperans? LVC. Ne id quidem. CYN.
 Quid uerò si quis eiusdem mensæ particeps, multa illa

modum hi qui seruantur in
 uinculis: longè uerò miseri-
 us, si quis ipse sese omnibus
 bonis priuet. Nam ea demum
 manifesta insania est. CY.
 Et rectè quidem fortasse di-
 cis. Verum isthuc dic mibi:
 Si quis dixit quopiam alio-
 criter atque humane, quin
 prolixè quoque exhibente
 cōuiuuium, tum hospites ex-
 cipiète et multos simul, et
 omnigenos, alios quidem im-
 becillos, alios autè robustos:
 deinde apponente multa at-
 que omnigena: si quis, in-
 quam, omnia corripiat, om-
 niaq; deglutiat, nō ea tan-
 tum quæ uicina sunt, sed ea
 quoque quæ procul absunt,
 præparata uidelicet inuali-
 dis, ipse tamen ualens, cum
 unum duntaxat uentrem
 habeat, nec multis ut nutria-
 tur indigeat, diutius tamen
 quā alij multi immoretur:
 hic uir cuiusmodi tibi uide-
 tur?

καὶ ποικίλων ἀμυλῶν, ἢ δὲ
 τῶν ἰγγιστὰ καμμένων ὑδα-
 ξάμεθα, ἰκανῶς ἔχωρ πρὸς
 τὴν ἰαυτῇ χρώσιν, τὸ τοῖς ἰδί-
 κισμῶσι, καὶ τῶν μόνων χρω-
 το, τοῖς ἢ ἄλλοις ἐπὶ προσβλή-
 ποι, τῶν δὲ ἢ γῆ σωφρονί-
 γου καὶ ἀμείνων ἀδράκων;
 Λυ. ἔγωγε. Κυ. πόσον ἔρ σου
 εἶς, ἢ ἐμὶ δὲ λίγην; Λυ. τὸ
 πόσον; Κυ. ὅτι δὲ μὴ θύει τῷ
 ξυρίσσει καλῶς ἰκάνω τοῖσι,
 παρατιθεῖς πολλὰ καὶ ποικίλα
 καὶ παροδὰς, ὅπως ἔχω-
 σιν ἀρμόσιντα, τὰ μὴ ὑ-
 γιάνουσι, τὰ ἢ νοσῶσι, καὶ τὰ μὴ
 ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀδυνάτοις,
 ἢ ἵνα χρώμεθα ἅπασιν πάν-
 τοις, ἀλλ' ἵνα τοῖς κατ' ἰαυ-
 τὴν ἰκασθῶ, καὶ τῶν κατ' ἰαυ-
 τὴν, ὅτι πρὸς αὐτὴν τύχει μέλιστα
 διόμεθα. ὅμως ἢ τῷ δὲ ἀ-
 πλοσίαν τε καὶ ἀκρίσίαν ἀρ-
 πάζοντι πάντα, ἵδτω μέλιστα
 εἰσιναι, πᾶσι χρῆσθαι ἀ-
 ξιούσι, καὶ τοῖς ἅπαντα-
 χῶ,

ac uaria negligat, unoquo-
 quam ex his quæ proximè
 apponuntur, electo, cum se-
 tis in suam habeat neces-
 sitatem, id deceter edat, eoq̃
 solo utatur: cætera illa ne re-
 spiciat quidem, an nō hunc
 temperatiorem & melio-
 rem uirū illo putabūt? LV.
 Ego certè. CYN. Virum
 ergo iam intelligis, an me
 oportet dicere? LVC. Quid
 nam? CYC. Quod Dem illi
 quidem pulchre conuiuium
 instruenti similis est, ut quæ
 apposuerit multa ac uaria
 atque omnigena, uti essent,
 quæ cuique conuenient, alia
 quippe ualentibus, alia rur-
 sus ægrotantibus, atque alia
 quidem robustis, alia uerò
 inualidis: non ut omnibus us-
 tamur omnes, sed ut his uia-
 tur singuli, quæ suæ cuius-
 que naturæ conueniunt, &
 ex his ipsis, quacumq̃; re ma-
 ximè quenque indigere con-
 tingerit. At uos illum qui per

insatiabilitatem atq; incontinentiam omnia corripit,
 refertis, ut qui rebus uti uelitis omnibus, & undecumq̃
 paris,

χοῦ μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν μό-
νον, εὐ χεῖν, οὐ βάλασσαν
τῷ κατ' αὐτοὺς αὐτάκην
νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ πλε-
ράων γῆς ἱκανοῦμενοι
τὰς ἡλίας, καὶ τὰ ξυ-
νὰ τῶν ὑδίων αἰεὶ προ-
τιμῶντες, καὶ τὰ πολυ-
τὰ τῶν οὐρανῶν καὶ τὰ δι-
σπέρτα τῶν ἀνθρώπων,
καθέλου δὲ, πράγματα καὶ
ἐκκαὶ ἔχειν μᾶλλον ἰδίους
τοῖς, ἢ διὰ πραγμάτων
ῥῆν. τὰ γὰρ διὰ πολλὰ καὶ
τίμια, καὶ οὐδαιμονικὰ πα-
ρασκευάσματα, ἵφ' οἷς ἀ-
γάλλεσθαι, διὰ πολλῆς ὑμῖν
ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ
ταλαιπωρίας παραγίγνεται.
σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν
πολύδουκτον, χρυσὸν καὶ
τὸν ἀργυρὸν· σκόπει τὰς
οἰκίας τὰς πολυτελεῖς· σκό-
πει τὰς ἰδιότητας τὰς ἰ-
σχυροφασμύνας· σκόπει τὰ
τεύτοις ἀκόλουθα πάντα,
πόσων πραγμάτων ὅτι ὡς
εἶα, πόσων πόνων, πό-
σων λυγρῶν, μᾶλλον δὲ, αἵματός ἢ θανάτου, ἢ διασθα-
ρῆς ἀνθρώπων πείσας, ὃ μόνον ὅτι πλείονος ἀπέλλεται διὰ

partis, non solis edienti præ-
senibus, existimantes pro-
priam quidem neque terram,
neque mare sufficere, sed
importantes ab ipsis usque
terra finibus uoluptates, præ-
teritisq; rebus peregrina præ-
ferentes, sumptuosasq; fruga-
libus, atque ea quæ difficile
comparantur, his quæ sunt
cōparatu facilia: in summa,
denique molestias, malæque
potius eligentes, quàm abs-
que molestiis uiuere. At isti
quidem plurimi ac preciosi
beatisq; apparatus, quibus e-
xultatis, per magnā ad uos
miseriam, arumnamq; per-
ueniunt. Aurum ipsum tam
optabile, si libet, argentūq;
considera: domus considera
sumptuosas, uestes operosas
considera: atque eius gene-
ris omnia, quanto negotio
emuntur, quot laboribus, pe-
riculis, imò sanguine ac cæ-
de, quantoq; hominum inte-
ritu: non ideo solum, quòd

ταῦτα πολλοί, καὶ ῥιπνύοντο καὶ
 ἀναιμυγνύοντο, ἀνὰ πᾶσιν
 οἰσιν, ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά
 ἐστὶ, καὶ ἐπιδαλνόντες ἀλλήλους
 διὰ ταῦτα, φίλοις φίλοι, καὶ πα-
 τράσι πατέρες, καὶ γυναικὶς αὐ-
 τράσιον. ὅπως οἶμαι καὶ τῶν Ε-
 ριφύλων, διὰ τὸν χρυσὸν, πρὸς
 αὐτοὺς τ' αὐτοῖς. καὶ ταῦτα μέ-
 ται πάντα γίγνεται, τ' ἢ ποι-
 κίλων ἰματίων ἐδὲν τι μά-
 λον δάπτειν δωαμελῶν, τ' ἢ
 χρυσοφόρων οἰκῶν ἐδὲν τι
 μάλλον σκιπασῶν. τ' ἢ ἱπι-
 μάτων τ' ἀργυρῶν ἐκ ἀφίλνο-
 των τὸν πότον, ἐδὲ τ' χρυσῶν
 ἐδὲ τ' ἐλεφαντίνων αὐτὸν κινῶν
 τ' ὕπνον ἢ δὲν παρεμύων.
 ἀλλ' ὅψα πολλάνισ, ὡδὲ τ' ἐλε-
 φαντίνες κλίνης, καὶ τ' πολυτε-
 λῶν τρυμάτων τὰς εὐδαίμο-
 νας ὕπνος λαχῆρ' ἐδωαμελῶν.
 ἔτι ἢ καὶ αἱ παροδολαπαὶ παρὶ
 τὰ βρώματα πραγματῶναι βί-
 φτοι μὴν ἐδὲν μάλλον, λυμαί-
 νονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς
 σώμασι νόσος ἱμποιῶσι. τί δὲ
 δὲ λίγην, ἴσα τ' Αφροδισίων
 quin tabefaciunt potius corpora, ἢ ἴσδεσθαι morbos inge-
 nerant. Quid autem dicere attinet, libidinis gratia quan-

dum nauigant, propter ista
 pereunt complures: ac dum
 quaerunt, parentesq;, gratia
 perferunt: sed ob id quoque
 quod digladiationes multis
 parium, quodq; ob ea infidi-
 antur inuicem, & amicis
 amici, & parentibus liberi,
 & maritis coniuges. Sic opi-
 nor Eriphylen quoque auri
 gratia prodidisse maritum.
 Atque haec quidem omnia
 sunt, quum tamen uestes il-
 lae uariae nibilo magis quic-
 quam queant calefacere, au-
 tataq; illa aedificia nibilo
 prorsus magis tegat, nec po-
 cula illa argentea potui quic-
 quam magis conducant. Sed
 nec aurei illi, nec eburnei i-
 tem lectuli, somnum suauio-
 rem praebeant: imò uidebis
 frequenter in eburneo lecto
 sumptuosissq; stromatibus,
 beatis illis somnum contige-
 re non posse. Praeterea o-
 mnigena illa circa edulia
 cura, nibilo magis alunt,

ἵνακα πράγματα ποιῶσι τι,
 καὶ πάσχειν οἱ ἄνθρωποι· καὶ
 τοὶ ῥάδιον δραπεύειν ταύτῃ
 τῷ ἐκθυμίσαν, ὃ μὴ τις ἰθί-
 λαι ῥωφῆν, καὶ οὐδ' οἷς ταύτῃ
 ὁ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται
 τοῖς ἀνθρώποις ἀρετῇ· ἀλλ'
 ὅθι καὶ τ' ὅτων τῷ χρῶσιν ἄ-
 ναστρέφουσιν, ἰκάνει χρῶμενοι
 πορὶς ὃ μὴ σίφουκεν, ὥς πορὶ
 τις αὐτῷ ἀμάξας ἰθίλοι τῇ κλί-
 νῃ χρῶσασθαι, καθάπερ ἀμά-
 ξη. Λυ. καὶ τίς ἔστι; Κυ. ὑμεῖς,
 οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἄτι ὑποβυ-
 σίοις χρῶμεν· κλισύετι ἢ αὐτὰς
 ὥς πορὶ ἀμάξας τὰς κλινὰς,
 τοῖς ῥαχύλοις ἄγαν, αὐτοὶ δ'
 αὖν κατὰ κλισίαν ῥωφῶντες, καὶ
 ἡμέτερον, ὥς περ ὄντες, ὑποσχεῖται
 πρὸς ἀνθρώπους, ταύτῃ, ἀλλὰ
 μὴ ταύτῃ ῥίπιδαι κλισύον-
 τες, καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιῶν-
 τες, μάλιστα μακαρίζονται. οἱ ἢ
 πρὸς κρίασι, καὶ μὴ ῥωφῇ χρῶ-
 μενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρὰς μὴ
 χαρῶμενοι δι' αὐτῶν οἷοι γέγονεν
 οἱ τῷ πορφύρῳ βαπτιζόμενοι, ὃ
 καὶ

tas molestias mortales &
 faciunt, & patiuntur: quan-
 quam facile est isti cupidita-
 ti mederi, nisi quis velit in-
 dulgere delitijs. At ne hac
 quidem insania corrupte-
 laq; sufficere uidetur morta-
 libus, sed iam rerum etiam
 usum peruertunt, singulis re-
 bus ad id utentes, ad quod
 minimè paratae sunt, quæ-
 admodum lecto si quis uti
 carpenti loco velit, ac tan-
 quam curru. L V C. Quis-
 nam is est? CYN. Vos, in-
 quam, qui hominibus tan-
 quam iumentis utimini. Nā
 eos iubetis, ut lecticis tan-
 quam currus in cervicibus
 ferant. Ipsi uerò in sublimi
 residetis delicati, atque il-
 linc homines perinde tan-
 quam asinos aurigamini,
 imperantes ut hac, non illac
 eantis & qui hac faciliū ma-
 ximè, idem maximè beati
 uidemini. Tum hi qui pisci-
 um carnibus non tantum ut

alimentis utuntur, uerum tinturas etiam quasdam ex
 his machinantur, eos dico qui purpuram tingunt: nonne

χί ης αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρῶνται
 τοῖς τ' ἐν κατασκευάσμασι·
 ΔΥ. ὃν διαδύνανται γὰρ βάσι
 πινειν, ἐν ἰδιωδίαι μόνον τὸ πρὸς
 πορφύρας κρίας. ΚΥ. ἀλλ' ἔ
 πρὸς τὸτο γίγνεται, ἵνα καὶ τῷ
 κρατῆρι δύνανται αὐτοὶ τις βία
 μὴν, ὥς πρὸς χύβρα χεῖρα
 δαι πάλιν ἔπρὸς τὸτο γίγνεται
 υγρ. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἀπασαν
 τὴν τῶν τῶν κατασκευαζομένων
 διακρίνει δύνανται αὐτοὶ; τοσαύτη
 τις ἔστι. οὐδὲ μοι, διότι καὶ βία
 λαμβάνεται αὐτοὶ μετὰ τῶν, ἵνα
 λαμβάνεται, καὶ ἡ ἀπόδοσις
 ἐκείνη, οὐδὲ καὶ τῶν τοῖς κατ'
 ἑμαυτὸν καὶ τῶν οὐκ ἐκείνων
 χρῶμεθα. τῶν ἡ ποικίλων
 καὶ παροδοκῶν ἐν ἐφάμε
 υγρ. καὶ περὶ τῶν βίον, βία
 χύων διακρίνει, καὶ ὀλίγας
 χρῶμεθα, δυνάμει σοι σῆν. ΚΥ.
 Δυνάμει σοι οἱ βίον καὶ τῶν βίον
 εἶναι χεῖρον, κατὰ γὰρ τὴν
 σὺν λόγον· ἔστιν γὰρ Μοντ.
 ἵνα καὶ καταμάθης ἀκριβέστε
 ρον, τὸ, τι ὀλίγων καὶ τὸ πολ

Dū profectō in periculum ueniunt, ne & ipsi sint feris e-
 tiam deteriores, quippe qui rei nullius indigent. Verū ut
 exactius intelligas, cuiusmodi horum utrunq; sit, uel paucis
 nūd-licet

& hi præter naturam hū-
 utuntur quæ à deo præpara-
 ta sunt? L V C. Non per lo-
 uem, siquidem tingere etiā
 potest, non comedi tantum,
 purpuræ caro. CYN. At
 non in id tamen nata est.
 Nam & cratere quispiam,
 si præter naturam detorque-
 at, olle loco posset uiui, nec
 in id tamen paratus erat.
 Sed quo pacto posset quispi-
 am uniuersam illorum in se-
 licitatem percurrere, quæ
 tanta est? At tu me quoque
 quod nolo eius esse parti-
 ceps, incusas: uiuo ego tamē
 quemadmodum modestus il-
 le, his uidelicet duntaxat,
 quæ mihi apponuntur, ue-
 scens, ac frugalissimis utēs:
 uarijs uerò illis atque omni-
 genis minimè inhiās. Ac de-
 inde quum paucis egeam, ac
 minimè multis utar, feri-
 nam tibi uideor uitam uiue-
 re. Atqui hac ratione tua

λῆν δαῖδαι, ποῖόν τι ἐκράτι-
 στον ὄσιν, ἐν νόσῳ, ὅτι δυν-
 ται πλειόνων, οἳ μὴ παύδον-
 τῶν τελευτῶν, αἱ καὶ γυναι-
 κες τ' αὐδρῶν, οἳ ἵ' νοσῶντες
 τ' ὑγιαίνοντες· καὶ οὐκ ἔστι, παν-
 ταχρὶ τὸ χεῖρον τ' κρείττον·
 πλειόνων δέσται, διὰ τῶτε, οὐκ
 ἔστι δυνεῖς, οἳ δ' ἐγγιστα θῶν,
 ἐλαχίστων δύνονται. ὃ νομίζεις
 τὸν Ἡρακλῆα, τ' πάντων ἀν-
 θρώπων ἀριστον, θῆν ἢ αὐδρα
 καὶ θῆν ὀρθῶς νομιζόντα, διὰ
 κακοδαμόνιον πεινοσῶν γυ-
 μνόν, δόρυ μόνον ἔχοντα, καὶ
 μηδὲν τ' αὐτῶν ὑμῖν δέμι-
 νον; ἀλλ' ὃ κακοδαμόνιον ὡς
 ἐκείνους, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀ-
 πύμῳ τὰ κακά· ὃ δ' αὖ πύ-
 νος, ὃς γὰρ καὶ θαλάττης ὕψος
 χρεῖ. ἐφ' ὅ, τι γόρμῃσιν, ἀ-
 πανταχρὶ πάντων ἐκράται·
 καὶ ὁδῶν τ' τότε ἐνέτυχεν ὁ-
 μοίῃ ὃ δὲ κρείττονι ἑαυτῷ, μήχρη
 πρὸς ὃς ἀνθρώπων ἀπὸ ἑλθον. ὃ
 σὺ δυνεῖς στρωμάτων καὶ πο-
 δωμάτων ἀπὸ τῶν ἔχων,
 καὶ

qui se uel æquarit unquam, uel uicerit, quoad ex huma-
 nis excessit. At tu illi stromata putas calceosq; defuisse, atq;

uidelicet egere, uel multis
 considera quod pluribus e-
 gent primū pueri quā
 adulti, deinde mulieres quā
 uiri, tum ægroti quā ua-
 lentes: atque omnino in sum-
 ma, inferiora quolibet præ-
 stantioribus plurium indi-
 gent. proinde 'Dij omnino
 nullius egent rei: qui uerò
 ad deos accedunt proximè,
 quā minimis egēt. An Her-
 culem putas omnium hominum
 præstantissimum, quippe di-
 uinum uirum, deumq; rectè
 creditum, miserum tunc fu-
 isse, quum circuiret nudus,
 pelle duntaxat indutus, ha-
 rum rerum nostrarum nihil
 desiderans? At ille miser pro-
 fectò non erat, quippe qui
 miseriam ab alijs propulsa-
 bat: neq; rursus pauper, qui
 terra mariq; dominabatur.
 Nempe quocunque intendis-
 set impetum, omnes quaquā
 uersum superat: nec in quen-
 quam sui temporis incidit,

πρὸς γυναικαὶ προσέειπεν. ἰκέωντες
 ἔν' ἰγὼ ἡλῶ τὰς παλαιὰς, καὶ
 ἰκέωντες μιμνήσκειν βέλομαι. τὰς
 ἣ νυνὶ ἐν ἡλῶ τ' ἑαυματαῖς ταύ-
 ταις διδάσκουσιν, ὧς ἔχουσιν, καὶ
 πρὸς ῥαπίζας καὶ ἰδιότητας, καὶ
 λαλῶντες καὶ ψιλλόμενοι πάν-
 τ' ὁρώμεθα μὲν, καὶ μὴ δὲ
 τῶν ἀπορρήτων ἐδῶκεν, ἢ πῶς
 φωνῶν, ἔχουσιν ἰδόντες. δόχουμαι
 δέ μοι τὰς μετὰ πόδας ἐπὶ πῶν
 ἐκπῶν ἐδῶκεν διαφύλαξαι, ὥς
 πρὸς φασὶ Χάρων. αὐτὰς ἣ
 μὴ δῶκεν τρωμάτων, ὥς πορ-
 οὶ λίσσονται. ἔτι ῥοφῶν δὲ
 δῶκεν πελυντὶδες μάλλον, ὅτι
 κινῶν. εἰ δέ μοι, γυνὴ ἡ
 πασσαύ, δύνῃ αὐτάρκην ἔχουσιν,
 οἶκον δέ, τὸν κόσμον νομίζουσιν,
 ῥοφῶν ἣ αἰρεῖσθαι, τίς ῥά στω
 πόρρωθεν. χρυσὸν ἣ καὶ ἀργύ-
 ρον μὴ διαβάλλω; μὲν ἔν' ἰγὼ,
 μὴτε τῶν ἐμῶν φίλων μὴδ' αὖτε.
 πάντα γὰρ κακὰ τοῖς ἀνθρώ-
 ποις ἐκ τῶν ἐπιθυμιῶν
 φύονται, καὶ ἑσθίαι, καὶ πόσις,
 καὶ ἐπιβολαί, καὶ σφαγαί. ταῦ-
 ἐγώ, neque meorum amicorum quispiam. Omnia nam-
 que mala inter homines ex horum cupiditate nascuntur;
 ἔν' ἰγὼ, seditiones, ἔν' ἰγὼ, bella, ἔν' ἰγὼ, insidiae, ἔν' ἰγὼ, caedes. Hæc
 BEB omnia

barbam adiunxit. Illos igitur ego æmulor, ueteres inquam illos imitari uolo. huius uero tempestatis homines non æmulor mirabilis huius felicitatis nomine, quam in epulis & uestibus habent, dum poliunt ac læuigant singulas corporis partes, ac ne secretiorum quidem ullam, ita ut instituit natura, dimittentes. At mihi certè pedes opto ut nihil equinis differant, quales Chironis fuisse ferunt. Tum ut ipse Stromatis non egeam more leonum: nec cibo egeam magis exquisito quam canes. Contingat præterea mihi, ut terra quæuis mihi per se pro cubili sufficiat. Quod uero ut mundum hunc existimē. alimenta demum ut ea deligam, quæ facillimè comparari possint. Aurum uero argentumq; ne desiderem unquam, neque

τί πάντα πηγὴν ἔχει τὴν ἐ-
 θυμίαν τοῦ πλεόντος, ἀλλ' ὁ-
 μῶν αὐτῇ ἀπάει, καὶ πλεον-
 ξίας μὲ ποτε ἐρχέσθω, μει-
 νυκτῶν δ' αὐτῇ διὰ δυνά-
 μιν, τοι αὐτὰ σοὶ τὰ γὰρ ὑμῖν
 ἔσται, πολὺ δὲ πρὸς διάφωσιν τοῖς
 τῶν πολλῶν βυλίμασι, καὶ ἰσχυ-
 ροῦσι δέουσι, ἀ τῷ σχήματι
 διαφθόρου καὶ αὐτῶν, ὅπῃ
 καὶ τῇ προαίρεσι τούτου δια-
 φθόρου. Δαυμάζω δὲ σὺν,
 πῶς ποτε λιβαρῶς μὲν τινὰ
 νομίζας πολλὰ καὶ σχῆμα, καὶ
 αὐλῆν, καὶ Δία, σχῆμα καὶ το-
 λῶν βραχυδῆ, αὐδρὸς ὃ ἀγαθὸν
 σχῆμα καὶ πολλὴν ἐν ἑτὶ νομί-
 ζας, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτῷ οἶον
 εἶναι ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦ-
 τα, τῶν πολλῶν κακῶν ἔντα.
 ἀλλ' οὐδ' ἐνὸς ἰδίου σχήματος
 τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόποι αὐτῷ μάλ-
 λον, καὶ τούτῳ, ὅπῃ ἀναδείξασθαι
 μᾶλλον τοῖς ἀπολάτοις ὅτι, ὁ-
 πόρ' ἀπεύξωντ' αὐτῷ ἔτι μάλ-
 λιον ἔχειν. ἐκὼν τὸ γὰρ ἰδὼν
 σχῆμα, τοιούτου ἔστιν, αὐχμηρο-
 ς οὐκ ἔστιν, λείον οὐκ ἔστιν, βίβω-
 να

mem huiusmodi est, squalidum esse, hirsutū esse, tritum pat-
 lum

omnia fontem habent pluri-
 babendi cupidinem. At hoc
 à nobis abscedat procul, ne
 unquam plus satis appetamus
 minus uerò cum habeam,
 ferre aequo animo ualeam.
 Nostra quidem ita se ha-
 bent. Plurimum profectò à
 uulgi sententijs ista dissen-
 tiunt. Neque quicquam er-
 go mirandum est, si ab his
 differimus habitu, à quibus
 tantum differimus instituto.
 Sed te miror, quoniam pe-
 cto, quum suam quandam
 citibarcædo uestem tribuas,
 cultumq̃, atque adeò tibicio-
 ni suum, et tragædo suum:
 bono uiro cultum uestemq̃
 propriam nullā existimas,
 sed eandem ei cum uulgo
 habendam censeres, idq̃ quum
 uulgus malum sit. Quod si
 bonorum cultus proprius de-
 bet esse ullus, quinam dece-
 at magis quàm hic mem,
 qui maxime luxuriosis pu-
 dendus sit, quemq̃ illi maxi-
 me auersentur? Cultum ergo

βαίχην, καμῶν, ἀνυποδύτῳ·
 τὸ δ' ὑμῖν ἔστι, ὁμοίον τῷ τῷ
 παύδῳ, καὶ διακρίνεται ἐν τῷ
 αὐτῷ, ἐν τῷ χροίῳ τῷ ὑμῶν,
 ἐν τῷ μαλακότητι, ἐν τῷ πλῶ-
 θαι τῷ χιτωνίσκῳ, ἐν τοῖς ἀμ-
 φίσμασι, ἐν τῷ ὑποδύμασι, ἐν
 πατασκαῷ, ὅτι καὶ ἐν τῷ
 καὶ γὰρ ἀπὸ τῆς ἀπαρκαλῆ-
 σις ἰκάνει, οἱ δὲ καμῶντα-
 τοι ἔτοι μάστιγα, καὶ τοι τὶ αὐ-
 τῷ τῷ αὐτῷ τῷ αὐτῷ
 τοῖς καμῶνσι δὲ καὶ ἔχοντες
 πειρατῶν τὰς μὲν πέντε ἐν τῷ
 ἰκάνει μάλλον αὐτῷ, τὰς
 ἑξήκοντα ἐν τῷ ἰκάνει ὅτιον,
 καὶ ὅτι τῷ τοῖς αὐτοῖς, καὶ κα-
 μάδι ὁμοίως, καὶ βαδίζει. μάλ-
 λον ἢ βαδίζει ἐν τῷ ἰκάνει· ὅ-
 ριαι ἢ, ὡς πρὸς τὰ φορτία, οἱ
 μὲν ἔκ' ἀνθρώπων, οἱ ἢ ἐν
 κτηνῶν, ἡμεῖς ἢ οἱ πῶδες φέρου-
 σιν, ὅτι πρὸς αὐτῷ καμῶν
 γὰρ μὲν ἰκάνει καὶ ὅτι αὐτῷ
 ὁδοῖ, καὶ βάλλει φέρει, καὶ τοῖς
 ἑξήκοντα ἰκάνει μὲν δυσχεραίνει,
 διότι αὐτῷ αὐτῷ ὑμῶν ἢ, διὰ
 τῷ δὲ καμῶνσι, οὐδὲν
 ὅτι καμῶνσι, καὶ καμῶνσι
 ὅτι καμῶνσι, καὶ καμῶνσι

lium indui, comam producere, ac sine calceis ingredi. Vester uero, cinædorum ornatus simillimus est, nec dignoscere uos quisquam ab illis possit neque colore uesti-um, neque mollitie, neque camisiarum numero, neque lacernis, neque calceis, neque capillorum cura, neque odore. Nam et redoletis ut illi, iam præsertim uos, quæ estis felicissimi. Et quidena quid facias, quum uir eundem cum cinædis odorem oleat? Etenim in ferendis laboribus nihil illis præstatis, uoluptatibus uero nibilo minus quàm illi superamini: eadem comeditis, eodem modo dormitis atque inceditis, imò uero incedere non uultis, sed gestari potius tanquam sarcina, alij ab hominibus, alij uero à iumentis. At me pedes ipsi gestant, quocunque sit opus: ego et frigis tolerare sufficio, et calorem pati: eaq; quæ dij obtulerint, minime molestè ferre, ideo uidelicet, quia miser sum. Vos uero propter banc

ἡμετέρων ἀρίσκειδι, καὶ παύλα
 μέμφειδι· καὶ τὰ πλὴν παρόντα φέ-
 ρει ἐν ὑβρίδι, τὸ δὲ ἀπέντων
 ἐφίειδι. χειμῶνες μὲν, ἐν χρόμι-
 νοι θέρος, θέρος δὲ, χειμῶνας, καὶ
 καὶ μάλα μὲν, ῥίγος, ῥίγος δὲ,
 καὶ μάλα, καὶ ἄπαρ οἱ νοσούντες
 δυσάριτοι καὶ μὴ μίμοιροι ὄν-
 τες· αἰτία δὲ ἐκείνους πλ., ἡ νό-
 σος, ἡ μὴν δὲ ῥόπη. καὶ ἄπαρ
 ταῖς ἡμῶς μετατίθεται, καὶ ἡ
 παροξύνει τὰ ὑμῶν ἀλλή-
 λους ἰδιωτικῶν, καὶ ὡς βρο-
 λοβομύους πολλὰς, πρὶν ὅν
 πρῶτον, αὐτοὶ ἀσκήτοι
 ὄντες πρὶν τὸ ἰδίῳ, καὶ μὴ
 αὐτὸ κρίσει καὶ λογισμῷ ποιῶν-
 τες, ἀλλ' ἔπει καὶ ἐπιθυμία. τοι
 γὰρ ἐν δὲ ὑμῶς διαφύγει τὸ
 ὑπὸ χειμῶνος φρομῶν· ἐκεί-
 νοι τε γὰρ, ὅπως αὐτοὶ τὸ ῥόδιμα,
 ἐκείνους φέροντες, καὶ ὑμῶς, ὅπως αὐ-
 τοὶ ἐπιθυμῶν· πάσχει δὲ παρὰ
 πλῆθειν τε, ὅπως παρὰ τὸ
 ἕνα ἑφ' ἑαυτὸν ἀναβάντα μαινο-
 μένους· ἀρπάσσας γὰρ αὐτὸ ἐπι-
 γινώσκοντες ὅτι παρὰ, ὅτι ἐν ἑαυ-
 τῷ· libidines. Ac similiter quidē uobiscū agitur, ut cū quo-
 dam qui equum insanū ascenderat. equus igitur uirū corri-
 piens abstulit. hic uerò amplius iā desilire equo currēte nō

felicitatem nulla estis fortā
 na contenti, sed omnium po-
 nitet: ac praesentia ferre nō
 potestis, absentia desidera-
 tis, hyeme quidem optantes
 aestatem, aestate rursus hye-
 mem: atque in calore frigus,
 in frigore uicissim calorem:
 quemadmodum agrotātes,
 morosi semper & queruliz
 quod in illis quidem facit
 morbus, in uobis uerò mo-
 res. Atque haec ita quā sint,
 iam nos in uitam uestram
 traducere aequum censetis,
 nostramq; corrumpere, quā
 saepe malē consulta sint quae
 facitis, ipsiq; sitis in uestris
 ipsorum negocijs minimē
 circumspecti, nihilq; eorum
 iudicio ac ratione, sed cōsue-
 tudine cupiditatis faciatis.
 Quamobrē nihil profectō
 differtis uos ab his qui torré-
 te feruntur. Illi quippe quo-
 cunq; fluxus intēderit, eo ra-
 piuntur: & uos itidem quo-
 poterat:

παλιῶναι, ἔπειτα βίοντες ἰδύ-
νατο, καὶ τις ἀπαντήσας, ὁρώ-
τησεν αὐτὴν, ποίαν ἀπεισιν, ὃ ἢ
ἄπειν, ἔπειτα αὐτὴν τότε δεικνῶν, δει-
κνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς αὖ-
τις ὁρώμεν, ποί φέρεισθι, τὰ-
λαβὴν ἰθιλοντόν λεγέμεν, ὁρᾷτε
ἀπλῶς ῥῆ, ὅπου πορ αὐτῶν ἐπὶ
θυμίας δεικνῶν, κατὰ μόρον ἢ,
ὅπου πορ αὐτῶν τῇ ὑδονῇ, ποτὶ δὲ,
ὅπου τῇ δόξῃ, ποτὶ δὲ αὐτῶν, τῇ φε-
λοφείῃ. ποτὶ δὲ ὁ θυμὸς,
ποτὶ ἢ ὁ φόβος, ποτὶ ἢ ἄλλο
τι τοιούτων ὑμᾶς ἐκφέρειν φαί-
νεται. ἢ γὰρ ἰφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐ-
πὶ πολλῶν ὑμᾶς γὰρ ἵππον βί-
βνυτόν, ἄλλοι ἄλλων, καὶ
μαινομένων πάντων φέρει-
σθι. τοιγαρὶν ἐκφέρεισιν ὑ-
μᾶς ὡς βαρὰ βραχὺ ἡ ἑρμηνεία.
ἵτι δ' ἔδαμῶς, πρὶν πρὸς αὐ-
τόν, ὅτι πρὸς αὐτὸν μίλλῃτε. ὃ ἢ ῥί-
βον οὐτῶν, ἢ καταειλάτε, καὶ
ἢ κίμην, καὶ τὸ σχῆμα τὸ μὲν,
τηλικαύτως ἔχει δυνάμειν,
ὡς τι παρίχειν μοι σῆν ἰφ' ὅ-
συχίαι, καὶ πρᾶττοντι ὃ, τι
βόλομαι, καὶ σωόντι οἷς βού-
λομαι.

præbeat: utq; agam quicquid uolo, uerferq; cum quibus

poterat, quidam uerò cum
occurrisset ei, rogauit quò-
nam tenderet. hic respòdit,
quocunque huic uidetur, e-
quum demonstrans. Quòd
si uos quisquam roget, quò
feramini: si uerum uultis di-
cere, dicetis in uniuersum
quidem, quocunque uidea-
tur affectibus: sigillatim ue-
rò, interdum quocunque uo-
luptati, interdum quocunq;
ambitioni, interdum rursus
quò lucris studio. Quin inter-
dum ira, interdum metus, in-
terdum aliud quippiam hui-
usmodi uos auferre uidetur
Neque enim unum dunta-
xat equum uos, sed multos
insilientes, nunc hunc, nunc
illum, furiosos quidē omnes,
auehimini. auferūt ergo uos
in barathrū, ac prærupta:
uos tamen priusquam cada-
tis, casuros uos esse nescitis.
At hoc detritum pallium
quod uos ridetis, comaq; ba-
bitusq; meus tantam habet
uim, ut uitam mihi quietam

BB b 3 uolo.

νομαι. τ̄ γὰρ ἀμαθῶν αὐθρό-
πων ἢ ἀπαιδούτων ἑδῶς αὐ-
τῶν μοι προσεῖναι διὰ τὸ
σχεῖμα· οἱ ὃ μαλακοὶ ἢ παύου
πύρρωθο ἐκπριπνόντες, προσία-
σι ὃ οἱ κομψότατοι ἢ ὑπερη-
φαντοί, καὶ ἀριστεροὶ ὑδουμένη-
ται, οὗτοι μάλιστα μοι προσία-
σι· τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω
σωώμενος. οὗτοι ὃ καλεσμένοι
αὐθρόπων ἢ ὑπερηφανῶν, τὰς ὃ
χευοῦς τιφάντες, ἢ τὴν περὶ
φύσιν, τὴν φύσιν νομίζω, καὶ τ̄
αὐθρόπων καταγελῶ. ἵνα δὲ
μάθῃς περὶ τ̄ σχήματός, ὡς
ἐκ αὐθρόων μόνον ἀγαθούς,
ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν προσεῖναι, ἢ
παντα καταγελῶς αὐτῶ, σκί-
ψαι τὰ ἀγάλματα τ̄ θεῶν, πῶ
τότ' αὖτε διουσίην ὁμοίως ἔχον-
τις, ὃ ἱμοὶ καὶ μὴ μόνον γὰρ
τ̄ ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τ̄ βαρ-
βάρων τὰς κατὰ ἐπιστήμην
πορείων, πέτρων αὐτοὶ οἱ θεοὶ
κομῶσι, καὶ γυναικῶσι, ὡς
ἐγὼ, ὃ κατὰ πρὸς ὑμᾶς, ἢ
ἐνυμνεῖται πλάττονται, καὶ
γράφονται. καὶ μὲν τῶ καὶ
ἐχέτωσαν ἵψα τὰς πολλοὺς.
Quin plurimos et. ἄσινε τυπικῶς ὁσπικῶς, ut me nūc

uolo. Nempe ex indoctis at-
que ineruditis hominibus ne-
mo me adire uoluerit, ob
hunc habitum: at molles e-
tiam qui sunt adhuc admo-
dum procul, declinant: con-
grediuntur uero scitissimi
atque modestissimi, et qui
uirtutem cupiunt, hi potissi-
mum congregiuntur me-
cum. horum ego consuetudi-
ne delector. Eorum uero fo-
res qui homines uocantur,
non obseruo, tum coronas
aureas ac purpuram pro-
fastu habeo, atque homines
ipso derideo. At ut cultum
hunc intelligas non bonas
modò uiros, sed ipso etiam
deos decere, atque cum deo
de, si libet, irrideas, deorum
statuas considera, utri ui-
deantur, uobisne, an mihi si-
miliores. Neque Græcorum
solum, sed barbarorum etiā
templa circumspectas, utrum
ipsi dii, ut ego, comati bar-
batiq; sunt, an quæadmodū
uos, nisi finguntur atq; pin-
guntur. Quin plurimos et. ἄσινε τυπικῶς ὁσπικῶς, ut me nūc
esse

ὡς πρὶ μὲν. τὴν αὐτὴν ἵτι τολ-
μῶντες πρὶ τούτων σχήματων
λέγουσιν, ὡς φαύλος, ὁπότεν ἡγε-
θῶντε φαίνεται πρὶ πικρῶν;

*esse uides. Quo pacto igitur
audeas posthac hunc habi-
tum, uitio dare, quum deos
etiam decere uideatur?*

GILBERTI COGNATI AN-
notationes.

ARGUMENTVM.

Dialogus hic lepidissimus asperam paruoque contentam
Cynicorum uitam defendit, mollem atque enervatam delica-
torum hominum luxuriam reprehendit: nec non eadem o-
pera temperantiam, frugalitatem, simplicitatem, denique ar-
ctam illam atque angustam uitam laudat. D Ioannes Chryso-
stomus, uir planè sanctus & incomparabilis, non ueritus est e-
ius partem in Homiliam quandam, quam in Ioannis Euange-
lium commentatus est, inferere. De Cynicis uerò habes apud
Laertium in uita Antisthenis & Diogenis: Lucianum in Vita-
rum uenditione, Arrianum Epict. *περί λυσισμοῦ* & Athenzum
Dipnosop. 3. Cynici appellati sunt, siue ob sordidam uitam,
siue quòd obuios quosque conuiciantes mordeant, & mendi-
cato uiuant, more canum.

a *Quidnam inopia.*) Inops dicitur, qui solus est, qui nec a-
micos, nec propinquos habet, quorum ope, id est auxilio
tutari se possit, unde inopia ferè in eadem re dicitur.

b *Egestas omnia mala.*) Egestas solet homines facilius ad sce-
lera perpetranda impellere. c *Barbamque & comam nutri-
re.*) Tam sacri quàm prophani scriptores in barba præci-
pium decoris & ornamenti argumentum esse prodiderunt.

Ita Cynicus huc ponit & barbam uiro demere, & leoni tonde-
re iubar, detracto uidelicet utriq; peculiari suo de-
core. d *Molliciem.*) Lactantius atque

Varro scribunt mulierem

à mollicie di-

cam.

ΤΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ ΗΞΟ.

ΛΟΙΜΙΣΤΗΣ.

PSEVDOSOPHISTA, SEV

Solœcista:

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

Quamquam neque hic dialogus, ut suprà Lexiphanes ille, pertendus fuerat, quodd singula commodè ac suo modo latinè reddi non possent: pro suscepto tamen opere audendum ali. quid longius, & periculum qualecunque faciendum fuit. Quo æquiores nobis lectorem fore puto, si qua etiam hic offende rit quæ expectationi ipsius non omnino respondebunt, præsertim cùm ipsum quoque exemplar quo nos uertendo usi sumus, in quibusdam locis non ita sincerum & castigatum appareret. Tractat autem de Solœcismo Lucianus, quem ueteres Latini, ut Gellius indicat, sribiliginem uocarunt, Græci etiam Solœcon. atque illud innuit, haudquaquam ita expeditum aut obuium ciuiuis esse, planè ac purè dicere, & ab omni uitio sermonis temperare: idque exemplo cuiusdam quem pseudosophistam, à falsa, ut uidetur, facundia atque doctrinæ persuasionem, Solœcistam autem ab ipsa re appellat: qui cum profiteretur se & loqui purè, et multos in sermone peccantes deprehendere facile posse, interim ipse etiam illa quæ nota ac manifesta sunt, ignorare fingitur. Ac principio quidem varias Solœcismi formas exemplis cùm suis tum aliorum proponit: postremò autem & quædam explicat, & quod in quo uitium & peccatum sit, ostendit. Propriè autem ad grammaticos hic Dialogus pertinet: quem si multi illorum tam diligenter perpenderent, quàm facile sibi ipsi persuadent &

Latine & Græcè interim se scire, in ple
risque haud dubiè minus ostensionis & arrogantia
inesset.

LVCIA.

ΔΙΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟ-
ΛΙΝΙΣΤΩ.

LVCIANVS ET
Solæcista.

AΡΑ γι' ὁ γινῶναι τ' ὁ σο-
λοικίζοντα δεινός, οὐ
τῷ καὶ φυλάττει
μὴ σολοικίζειν διωκτός; ΣΟ.
ἡμοὶ μὲν δοκᾷ. ΛΥ. ὁ δὲ γι' μὴ
φυλάττει, ὅδε γινῶναι τ' οὐ-
τως ἔχοντα; ΣΟ. ἀληθῆ λέγεις.
ΛΥ. σὺ ἢ αὐτὸς φῆς ὁ σολοικί-
ζειν, ὃ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;
ΣΟ. ἀπαίδουτός γ' ὃν εἶλω σο-
λοικίζοιμι ἡλικιῶτά ὢν. ΛΥ.
ἐκῶρ ἢ ἔτρεφον φωράσαι δυνά-
σῃ τότε δρῶντα, καὶ ἐλίγξαι
τὴν ἀνέμελιν; ΣΟ. πάντῃ.
πασί γι'. ΛΥ. ἴθι νῦν, ἡμῶ λα-
βὼ σολοικίζοντά, ἄρτι ἢ σο-
λοικίῳ. ΣΟ. ἐκῶρ εἰπέ. ΛΥ.
ἀλλ' ἐγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἶρο-
γασμαι, σὺ δὲ ἔκ ἐπίγυνος.
ΣΟ. καί τις ἔχωρ. ΛΥ. μὰ τὸς
διδούς, ἡμεῖς σολοικίσας, ἐλαθί-
μοι, ὥς ἐκ ὑδίσταμελιν. αὐτὸς
δὲ σκόπει. εἰ γὰρ σι φημί δύο
κακοδικάζανυσαι, ἡμεῖς ἂν μὲν
οἶσθ'.

dis tu nunc? LVC. Non per deos. Nam solæcismo com-
misso latui te, perinde ac nesciens. Rursus autē contempla-
re. Neq; enim te puto intelligere posse: quoniam alia quidē

NUm igitur qui agno-
scere solæcissan-
tem potest, idem eti-
am cauere potest ne solæcif-
set? SOL. Mihi quidem ita
uidetur. LVC. Qui uerò
cauere non potest, ille nec
agnoscere potest eum qui ta-
lis est? SOL. Rectè dicis.
LVC. Tu uerò te ipsum ne-
gas solæciffare, aut quo pa-
cto de te dicamus? SOL. In-
doctus equidem essem, si cū
tantæ ætatis sim, adhuc solæ-
ciffarem. LVC. Proinde
et alium deprehendere po-
teris qui hoc facit, et neq; a-
tem cōvincere? SOL. Pro-
fus itaque. LVC. Age nunc
conuince me solæcissantē.
Iam pridem enim solæciffa-
re gestio. SOL. Proinde
dic. LVC. At equidem iam
grauē istud commisi: tu ue-
rò non agnouisti. SOL. Lu-

αἶδ', ἃ δ' ἐκ εἰδᾶ. Σο. ἀπὶ
 μένιν. Λυ. ἀλλὰ καὶ νῦν σισσο
 λοικισαί μιν, σὺ δ' ἐκ ἔγχευς.
 Σο. πῶς γὰρ, σὺ μηδὲν λέγον-
 τῶ; Λυ. ἔγωγε μὲν λέγω, καὶ σο
 λοικίσου, σὺ δ' ἐκ ἔκπρ τῶτο
 δρῶντι, καὶ ἔφην καὶ νῦν ἀπο
 λυθῆσαι δυνήσῃ. Σο. θαυμάζω
 λέγεις ἃ μὴ δυνήσομαι κατα
 μαθεῖν σολοικισμῶν. Λυ. καὶ
 πῶς αὖ δύναις ἢ ἴνα μαθεῖν,
 σὺ δ' ἔραε ἀγνοῖσαι; Σο. τίνας
 ἔραε; Λυ. ἔλαε ἀρτιγραφάνας.
 Σο. ἔγωγε μὲν σε πείσομαι διὰ τοῦτο.
 Λυ. ἔγωγε δὲ σε ἀγνοῦμαι ἢ ἀμαρ
 τάνοντα ἐν τοῖς λόγοις. Σο.
 καὶ πῶς αὖ τις μαθεῖ, μηδὲν
 οὐδ' ἀρμελῶν; Λυ. χίλιαν, καὶ
 σισσολοικισμῶν τε βραβύ, σὺ
 δὲ ἐκ ἔγχευς. μίγα ὅρ ἄ-
 θλον κατέπραξας αὖ, ἔπειτα ἔ-
 γχευς. Σο. ἔ μίγα μὲν, ἀσχετοῖς.
 ὅρ ἢ τῷ ὁμολεγεῖσθαι. Λ. ἀλλ'
 ἔδιν νῦν ἔγχευς. Σο. πῶς νῦν;
 Λυ. ἔτι τὸ ἄθλον ἐφῶ σε κα-
 ταπρά-

cognovisti. Magnum igitur prae-
 mium confecturus fue-
 ras, si cognovisses. S O L. Non magnum quidem, sed neces-
 sarium confitenti. L V C. Sed neque nunc cognovisti.
 S O L. Quando nunc? L V C I A. Quando prae-
 mium

novisti, alia autem non novisti.
 S O L. Dic modo. L V C.
 Sed et nunc solæcismus à
 me commissus est, tu vero
 nō cognovisti. S O L. Nam
 quomodo cognoscerem, cū
 tu nihil dicas? L V C. Ego
 quidem dico, et solæcissos
 tu vero non assequeris istius
 facientem: quoniam utinam
 etiam nunc assequi possis.
 S O L. Mira dicis, si neque-
 am solæcismum quis sit, in-
 telligere. L V C. Et quo pa-
 tro nū intelligeres, quando
 iam tres nō animadvertisti?
 S O L. Quos tres? L V C.
 Totos recens natos. S O L.
 Ego te quidem ludere puto.
 L V C. At ego te ignorare
 eum qui in verbis peccat.
 S O L. Et quomodo quis in-
 telligat, quando nihil dictū
 est? L V C. Dictum est, et
 solæcismus iam quadrifari-
 am commissus: tu vero non
 confes-

παρηρῆσαι. Σο. ἐκ οἷδα δ', τί λί-
γας. Λυ. ἐρῶς ἐγὼς, ἐ γὰρ οἶ-
διαι. καὶ παρὲς γὰρ ἐν ἱμπε-
ριῳ, ἐ γὰρ ἐν ἱεραῖς ἐκείναι. συ-
νέσω αὖ, ἡ πόρ βελήσας. Σο.
ἀλλ' ἐγὼ βέλῃμαι, σὺ δὲ ἐ δει-
ξῖς πᾶσι καὶ ἀνθρώποις σολοικίζον
τοὺς λίγας. Λυ. τὸ γὰρ νῦν ῥη-
θῆν, μικρὸν τί σοι φαίνεται κα-
κὸν εἶναι; ὅμως ἡ ἀκολούθησον
αὐτοῖς, ἐπεὶ ἐκ ἱμαθῶν κεραι-
μένται. Σο. μὰ τὸς διὸς ἐκ ἐ-
γώ. Λυ. ἀλλὰ μὲν μὲν κα-
θ' ἡμᾶς ταχίως, ἀρὰ παρ' ἡ-
μᾶς; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξισιν ἰδῆν,
ποῦ λαγὼν ἢ ἡ μή, πολλοὶ γινέ-
μενοι λαγὼν, λήσασί σοι ἐν σο-
λοικισμῷ πεισύνονται. Σο. ἐ λή-
σας. Λυ. μὴν ἱμαθῶν γι.
Σο. δαυματὰ λίγας. Λυ. σὺ
δὲ ἐπὶ τῆς ἄρας παλαιάς
ἀνέβρας, ὥς τι μὲν αὐ-
τῷ τούτῳ σολοικίζοντας κατα-
νοῆσαι; ἐ γὰρ παρὲς σοι αὐτῷ
πὸ τινά. Σο. ταῦτα μὲν ἐκ οἶ-

δα

certe. SOL. Mira dicis. LVC. Tu uerò præ nimia
eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc solæcissan-
tes intelligere possis. Deest enim ipsi distributiva uox τι-
νά, id est quendam, SOL. Hæc quidem non intelligo quo
pactō

confecisse te dixi. SOL.
Non intelligo quid dicas.
LVC. Recte dicis, neque
enim intelligis. Ac procede
sanè in anteriorem partem,
non enim uis assequi. Intelli-
gam enim si modò uolueris.
SOL. At ego uolo: tu uerò
nihil dixisti eorum quæ ho-
mines solent cum solæcif-
mum faciunt. LVC. Anti-
bi hoc quod modò dictum
est, paruum aliquod mala-
rum uidetur esse? Sed tamen
sequere denuò, quoniam nō
animaduertisti cursu digre-
dientem. SOL. Ita per De-
os, ego quidem non. LVC.
At uerò dimisi currere lepo-
rem celeriter. Num præte-
rissi? sed nunc licet uide-
re leporem. Si uerò nō, mul-
ti inde lepores facti late-
bunt te in solæcismo iacen-
tes. SOL. Non latebunt.

LVC. At uerò latuerunt

δα πῶς λέγεις· ἰγὼ δὲ πολλὰς
 ἔδω σοιοικίζοντας καὶ νοῦσα.
 ΛΥ. καὶ μὴ τοῖσιν ἔσθ' ἑτέρι, ὅ-
 ταν τὸ τ' παιδίον γένῃ, τῶν
 πατρὶς τίθας θηλάζοντων. ἢ εἰ δὲ
 οὐκ ἔγνωε σοιοικίζοντάς μιν, ὅτε
 αὐξάνοντα παιδία σοιοικιο-
 σμὲν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδόν-
 τι. ΣΟ. ἀλλ' ἦ λέγεις. ΛΥ. καὶ
 μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοῦσμεν, ὅ-
 τε γυναικὶς τ' ἰαντ', ἰπὰ
 δὲ τῶν σοιοικιστῶν ἀπίφνυ-
 σι, μὴ τοῖσιν ἔτι λέγαι, ὥς ἰο-
 κανοὺς εἰ κατεδῶν τ' σοιοικί-
 ζοντα, καὶ αὐτοὺς μὴ σοιοικί-
 ζοντα, καὶ οὕτω. Σωκράτης δὲ
 ἀπὸ Μόψου, ὃ σιναγνίσμα-
 ἦν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἐλ-
 γον αὐτοπαχθῶς, καὶ ἐν ἑλίγχι
 τ' ἀμαρτάνοντα. πρὸς μὲν τοῖς
 γὰρ τ' ὁρωτέσιν αὐτῶν πτωχὰ ἔδει-
 σι, τίς γὰρ αὖν, ἴφθι, ἀποκριθεῖς
 σοι περὶ τ' ἡμέτερον, ὥς ὀζιώμῃ;
 ἑτέρῳ δὲ φέροντι ἐκ τῶν ἰχθυ-
 οῦν πατρῶν, πῶς φησὶ ἀπὸ
 coarguebat eum qui sic peccasset: uerum ad eum qui in-
 terrogabat, πτωχὰ ἔδεισιν, hoc est quando exibat. Quis
 enim, inquit, responderit tibi de hodierna die tanquam
 exiens? Alio autem dicente, ἰκανὰ ἔχοντα τὰ πατρῶα, id est sa-
 tis habeo paternorum bonorum: Quomodo ais, inquit,

παῖτο dicat: ego uero mil-
 tos iam solœcissantes peripe-
 xi. L V C. Et me igitur sci-
 es tunc, quando puer quippi-
 am eris, eorum uidelicet qui
 mammam adhuc sugit. Aut
 si nunc non cognouisti solœ-
 cissantem me, neque crescen-
 tes pueruli solœcismum faci-
 ent nihil intelligenti. S O.
 Vera dicis. L V C. Atqui si
 hæc ignorabimus, nihil co-
 gnoscemus nostrorum pro-
 priorum: quoniam & hic
 solœcismus quem nunc feci,
 fefellit te. Ne igitur dixeris
 amplius quod possis perspi-
 cere solœcissantem, & ipse
 solœcismum non committe-
 re. Atque ego quidem hoc
 pacto. Socrates autem, qui
 à Mopso genus ducebat, cum
 in Aegypto cōuersatus sum,
 huiusmodi dicere solebat ci-
 tra inuidiam, neque aperte

ἔτι θυμὸς γὰρ ἰπατέρ σου· ἄλλω δὲ
 αὐτοῖς λέγουσι, συμπατριώ-
 τες ἐστὶ μοι, ἰλαρὸς αὖτ' ἄρα ἡ
 μάς, ἔφη, βαρβάρῳ ὧν. ἄλλω δὲ
 ἀπέντι, ὁ δ' αὖτ' ἔτι μεθύ-
 σαι, μετ' ὅς τις, ὃ πῶς λέ-
 γαι· ἐτίμω δὲ λέοντες, διπλα-
 σιάς, ἔφη, τὸς λέοντας· ἀ-
 πέντι δὲ τιν, λῆμμα πά-
 ρισιν αὐτῷ διὰ τ' ὄνομα, ὁ-
 κῆρ, ἔφη, λήψι, ὁ λῆμμα αὐ-
 τῷ παρὶς. ἐτίμω δὲ ἀπέντι,
 πρόσαισι δὲ μάραξ, ὁ μὲς φί-
 λος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορῶς φί-
 λον ὄντα; πρὸς δὲ τὴν ἀπέντα,
 διδιδίτομαι τ' αὐτῶν, καὶ φού-
 γω, σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινα εὐλα-
 βῇς, διώξῃ. ἄλλω δὲ ἀπέν-
 τος, τ' φίλων ὁ κορυφαίτατος,
 χάρις γι, ἔφη, τὸ δὲ κορυφῆς
 ποίῳ τι ἰπάρω, καὶ ὁρμῶ δὲ,
 τιν, ἀπέντι, καὶ τίς ὅστις,
 ἀπὸ, ὃν ὁρμῆς; ὁρμῆς πολὺς
 rat, διδιδίτομαι τ' αὐτῶν, καὶ φού-
 γω, hoc est terreo, pro timeo
 uirū, ὃν fugio: Tu, inquit, etiā quando timebis aliquem, per-
 sequeris. Alio autem dicente, τ' φίλων κορυφαίτατος, id est
 amicorū maxime summus: Festiuū sanē, inquit, quod supra
 uerticem seu summam aliquid ultrā etiam ponis. Et ὁρ-
 μῶ quopiam dicente, hoc est inuado siue irrumpo: Et quis-
 nam est, inquit, quem ὁρμῆς: hoc est impellis. Εἰς πολὺς

an tibi pater mortuus est?
 Alio autem rursus dicente,
 συμπατριώτης ἐστὶ μοι, hoc
 est conterraneus meus est:
 Latuisti igitur nos, inquit,
 barbarus existens. Alio au-
 tem quodam dicente, ὁ δ' αὖτ'
 ὅστις μεθύσας, hoc est, iste ne-
 scio quis ebrius est: Matrisonē,
 inquit, aut quomodo di-
 cis? Alio autem, λέοντας: Du-
 plicas, inquit, leones. Cum
 autē quidam dixisset, λῆμμα
 παρὶς αὐτῷ, duplici uide-
 licet μμ, id est quæstus siue
 captura inest ipsi: Proinde,
 inquit, capiet, si captura i-
 psi inest. Alio autem dicen-
 te, πρόσαισι δὲ μάραξ ὁ μὲς
 φίλος, id est accedit adole-
 scens meus amicus: Et conui-
 ciaris illi, inquit, cum sit a-
 micus? Ad eum autē qui dixe-
 rat, διδιδίτομαι τ' αὐτῶν, καὶ φού-
 γω, hoc est inuado siue irrumpo:
 Et quis-
 nam est, inquit, quem ὁρμῆς: hoc est impellis. Εἰς πολὺς
 autem

ἀλλ' τιν' ἀπέντ', ἐκ τῆς
ἐπιπολῆς ἄπρ', ὡς ἐκ τῆς πι-
θόκους. λίσσονται δὲ τιν',
σωιτάξατέ μοι, καὶ λίσσονται.
ἴφρ', ἐξ ὧν σωιτάξαται.
ἄλλ' δὲ ἀπέντ', πόριστα
αὐτὸν, ὡς τε λαδάμ, λαυμα-
πὸν, ἴφρ', ἀλλ' ὅν πόριστα
τὸν ἴφρ'. ἴφρ' ἢ λίσσονται, συ-
νικρίνεται αὐτῷ, καὶ συνικρίνεται
πᾶσι, ἄπρ', αὐτῷ δὲ καὶ
πρὸς τὰς σολοικίζοντας Ἀτ-
τικῆς παῖδας ἀνιπαχθῶς. πρὸς
γὰρ τὸν ἀπέντα νῦν τῷτο δό-
κῃ, σὺ, ἴφρ', καὶ νῦν ὁρᾷς, ὡς
ἀμαρτάνομεν. ἴφρ' ἢ σπου-
δῇ διηγούμενοι τῶν ὑδριχ-
ρίων, καὶ ἀπέντ', ὃ ἢ τῷ Ἡρα-
κλῆ μιχθῆσα, ἐκ ἀφ' ἴφρ', ὃ
Ἡρακλῆς ἰμίχθη αὐτῇ. καὶ
καὶ δὲ τιν' ἀπέντ', ὡς

ἀκούει,

dijudicabatur seu dirimebatur quoq; omnino. Solebat autē
contra eos qui solæcismum Atticè loquendo committe-
bant, eadem festiuitate ludere. Nam ad eū qui dixerat, νῦν
τῷτο δόκῃ, hoc est, nobis hoc uidetur: Tu, inquit, etiὰ νῦν di-
ces, ut peccamus. Alio autē serio narrāte quippiam eorum
quæ in patria sua acciderāt, ac dicente, Ἰλλὰ uero Herculi
μιχθῆσα, hoc est cōcumbens: Non igitur, inquit, Hercules imi-
χθη αὐτῇ, hoc est, ipse concubuit, siue commixtus fuit. Porro

dicente

autem quodam dicente, hoc
est de superficie: subiecit, ἐκ
τῆς ἐπιπολῆς ὡς ἐκ τῆς πιθό-
κους, hoc est ex superficie ut
ex doliolo. Dicente autem
quodam, σωιτάξατέ μοι,
hoc est composuit mihi, uel
eiusdem ordinis mecum fuit.
ἐξ ὧν manipulū, inquit, Xe-
nophon σωιτάξαται, id est
coordinauit. Alio autem di-
cente: πόριστα αὐτὸν, ὡς
λαδάμ, id est circumsteti, seu
circundedi ipsum, ut lateret:
Μύριον, inquit, si tu cum u-
nius sis, πόριστα, id est cir-
cumsteteris unum. Alio rursus
dicente, συνικρίνεται αὐ-
τῷ, quod ἐκ comparabatur
ipsi, ἐκ contendeat cum ip-
so, significat: subiecit, καὶ
συνικρίνεται πᾶσι, hoc est

ἄντι, τί γάρ, ἴφρ, σὺ δανὴν
 ἀργαται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας;
 καὶ συγμοχᾶν δέ, τιν' ὧ λή-
 γοντι, πρὶς τ' ἰχθρὸν ἄπι,
 συγμοχᾶς; ἴφρ δὲ ἀπέντες
 βασανίσαντες τὴν πᾶσιν αὐτοῖς
 τῷ νοσῶντι, ἐπὶ τῷ, ἴφρ, ὅτι
 βυλόμενος τῷ βασανίσοντι;
 πρὶς ἰππῆα δέ, τιν' ὧ ἀπέν-
 τες, ἐν τοῖς μαθήμασι, ὁ δὲ
 Πλάτων, ἴφρ, τὸ ἐπιδιδόν-
 ναι καλῶ, ὁρόμενος δὲ τιν',
 ὁ μιλίτης ὁ δῖνα, πῶς ἔν,
 ἴφρ, ἰμὶ ὅρω, ὁ μιλίτης, ὁ
 λήγας ὅτι ὁ δῖνα; Ἀττικιστοῦ
 δὲ τιν', καὶ τὸν ἔχει ἀπέντες
 ἰδὼν τῷ ῥίτιν, ῥίτιν, ἴ-
 φρ, καὶ ἰνταῦθα μὴ Ἀττι-
 κισμὸν καταρῶμεν. καὶ
 πρὸς τὴν ἀπέντα δὲ, τοχάσο-
 μαί αὐτῷ, ἰδὼν τῷ φάδομαι
 αὐτῷ, μὴ τι, ἴφρ, διήμαρτος
 quopiam, ὁ μιλίτης ὁ δῖνα, hoc est an declamaturus ne-
 scio quis esset: Quomodo ergo, inquit, interrogās me an de-
 clamaturus sim, dicis ὁ δῖνα; hoc est in tertia persona iste.
 Volēte autem quodam Atticismum exprimere, & dicente,
 τὸν ἔχει, hoc est, morietur in diem tertium: Satius, inquit,
 foret etiam hic non Atticissare adeo te, quando malum
 imprecari. Ad eū autem qui dixerat, τοχάσομαι αὐτῷ, pro
 φάδομαι αὐτῷ, hoc est parco ipsi: Nunquid, inquit, aberrasti
 iaculans

dicente quopiam quod habe-
 ret opus καρῶναι hoc est ton-
 deri: Quidnam graue adeo,
 inquit, & quod dignū igno-
 minia ista sit, abs te factum
 est? Εἰ συγμοχᾶν, hoc est
 (ut Hesychius exponit) cū
 domesticis & familiaribus
 contendere, dicente quopi-
 am: Tūc aduersus hostem,
 inquit, συγμοχᾶς; Alio au-
 tem quodam, dicente pueri
 suum morbo decumbentem
 βασανίσαναι, hoc est torque-
 ri: Cuius gratia, inquit, tor-
 quetur? aut quid nult ille qui
 torquet? πρὶς ἰππῆα uero cum
 quidam diceret ἐν τοῖς μαθή-
 μασι, hoc est, proficit in di-
 sciplinis, respondit: At Plato
 ἐπιδιδόναι, hoc est crescere,
 uocat. Interrogante autem

βαλὼν· ἀφιστῆν δέ, τινος ἐπι-
πόντος ἢ ἑτέρου, ἀφιστάμεν,
ἀμφὶ μὲν, ἴφην, ἐκ οὐδ' αὖ. πρὸς ᾧ
τὸ λέγοντα, πλὴν αὖ μὴ, ταῦτα,
ἴφην, διπλᾶ χαρίζοι. καὶ χρᾶ-
σθαι δέ, τινος ἐπιπόντος, ψευ-
δᾶτ' ἴφην, τὸ ῥῆμα. τῷ ᾧ λέ-
γonti, ἑκτότε, καλὸν, ἴφην, τὸ
ἐπ' αὐτὸν ἐκπύρρουν· ὁ γὰρ πλά-
τῳ, ἔς ποτε λέγει. τῷ ᾧ ἰδού
ἡδὲ τὸ ἰδέεσθαι τινος, ἑτέρου
αὐτοῦ ἑτέρου, ἴφην, σκεμνόμενος.
ἀντιλαμβάνομαι ᾧ, ἡδὲ τὸ συνα-
νίσταμαι, λέγοντός τινος, θαυμά-
ζω, ἴφην, πῶς ἀντιποιεῖσθαι
τὸ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖ-
σθαι. βράδιον δέ, τινος ἐπιπόν-
τος, ἐκ ἑτέρου, ἴφην, ὁμοίον τῷ ἴα-
χιον. βαρεῖν δέ, τινος ἐπιπόντος,
ἐκ ἑτέρου, ἴφην, τὸ βαρύνειν, ἢ νε-
ρόμικας. λίλογχα, τὸ ἄλυσχα
λέγοντος, ὀλίγον, ἴφην, καὶ
ceteret: mirari se ait quò pacto ὁ ἀντιποιεῖσθαι τὸ λέγοντος,
id est qui cum dicente certaret, siue competitor eius foret,
diceret, ἀντιποιεῖσθαι; id est concertare uel competere
se: βράδιον autem dicente quopiam: Non est simile, inquit,
uerbò τάχιον, quod celerius significat. Et rursum βαρεῖν
pro grauiare dicente quopiam: Non est, inquit, βαρύνειν,
quemadmodum putasti. λίλογχα item pro ἄλυσχα (id est sor-
titus uel nactus sum) dicite quodam; Modicum, inquit, etiā
ἀπὸ

iaculando? Quodam uero
ἀφιστῆν dicente, ἢ altero
ἀφιστάμεν, pro eo quod est
ad defectionem sollicitare:
Vtrunque, inquit, non noui:
Ad eum autem qui dicebat
πλὴν αὖ μὴ, hoc est, nisi si:
Hæc, inquit, dupla gratifi-
cantur. Et χρᾶσθαι cum qui
dam diceret: Pseudatticum;
inquit, uerbum est. Rursum
dicenti ἑκτότε, pro ex eo tem-
pore: Pulchrum, inquit, fue-
rit ἢ ἐκπύρρουν, hoc est, ex
superiori anno dicere. nam
Plato ἔς ποτε, hoc est, in id
tempus, dicit. Si uero qui
ἰδὲ pro ἰδέ, hoc est uide, ute-
batur: Alia pro alijs, inquit,
significatis. Cum quidam au-
tem ἀντιλαμβάνομαι pro
συνίσταμι (hoc est intelligo) di-

ὅαυ ὅς ἀμαρτανύτῃ, ἰπλάδαι
 ἢ ἐπὶ τῷ πλάδαι πολλῶν λι-
 γόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τοῦ πλάδαι
 τοῦ ὀνόματος, σαφῶς ἴσμεν. ὡς δὲ
 ῥὸν δὲ τινος ἀπέντος, ὡς δὲ
 Ἀττικῶν, ἢ τῷ φαττὸν ἱρῶμεν,
 ἴσμεν. φαττὸν δὲ τινος ἀπέντος, ἢ
 δεδικιναι, ἢ ὡς αὐτὸν, ἴσμεν. φα-
 ττὸν τις φάτῃ, ταῦτα μὲν τὰς Σω-
 κράτει, ἰπλάδαι μὲν ἢ, ἢ δεκῇ,
 ὅτι τὴν ἀμύλλαν τῷ προτίκω
 λόγῳ, καὶ γὰρ μὲν καλῶ τὸς βίλ-
 τίς τις εἶναι ὅλος, οὐδὲ γινώσκω
 οὐκ οἶμαι γὰρ σε λῆν νῦν δυ-
 νάσκειν, τοσούτων γινώσκω.
 ὅσαυτα τῷ ἱρῶμεν. Σο.
 ἴσμεν μὲν δὲ νῦν δυνάσκειν σε
 λῆγοντες, ὅμως ἀπὲ. Α. ἢ ὡς
 φησὶ δὲ δυνάσκειν; ἢ γὰρ θύρα
 σχιδὸν ἀνέωγῃ σε τῷ γνωρίσι-
 με αὐτῷ. Σ. ἀπὲ τοίνυν. Α. ἀλλὰ
 ὅσαυ. Σ. δὲ δὲ, ὡς τὸ ἐμὲ μα-
 τῆρ. Α. ἢ γὰρ ἐμαθὼς, τὸ ἀ-
 νήρω; Σ. ἐν ἐμαθὼν. Α. τί ἐν
 ἡρὸ cognitionē fac. Arbitror. n. uel nūc posse te, quippe qui
 tā multa ordine iā audieris. S. Fortassis ne nūc quidē potero
 te dicēte, sed tñ dic. L. Quomodo ais te nō posse? Nā cogni-
 tionis ipsorum propē ianua tibi aperta est. S O. Dic igitur.
 L V. At iam dixi. S O. Nihil certē quod ego intelligā. L V.
 Annon intellexisti quod dixi ἀνέωγῃ (id est aperuit, pro ἀ-
 perta est.) S O. Non intellexi. L V. Quid igitur patiemur,

apud quos peccatur. Multis
 autē ἰπλάδαι pro πλάδαι
 (quod est uolare) dicētibus;
 quod ἀπὸ τῷ πλάδαι (hoc est
 a uolatu) quidē uerbū hoc
 descendat, planē scimus. ἢ τῷ
 φαττὸν αὐτὸ quodā dicēte (hoc
 est columbū masculino gene-
 re) quasi hoc Atticū uerō
 foret, etiā τῷ φαττῷ (id est pa-
 lumbū masculino genere) di-
 camus, inquit. Rursum dicē-
 te quodā se φαττὸν comedisse,
 (hoc est lēte) Et quomodo,
 inquit, φαττὸν aliquis come-
 derit? quod ἔσθῃ, ἔσθῃ len-
 tiginē, ἔσθῃ uis quoddam un-
 guentariū, ἔσθῃ alia itē qua-
 dā significat. Atq; hęc qui-
 dem Socratica illa sunt. Re-
 deamus autē, si uidetur, ad
 certamē priorū uerborū. Ac
 ego quidē citabo ea quę o-
 ptima uidentur esse tota, tu

λοικίῳ τῷ μνηστέρῳ; Δ. ὅτι ἀγνοῶ ὁ φάσκων ἀδύνατον ἔχει τοῦ ἔχειν ἔχει. ἢ τίς τις λέγει σοι παρὰ τὸν ὥς ἀπειλάποι τὴν γυναικα, ἢ ἂν ὑποτίθῃς αὐτῷ; Σ. τί γὰρ ἂν αὐτῷ ἐπιτίθῃς, ἢ φαίνεται ἀδύνατον; Δ. ἢ ὅσοι λοικίῳ φαίνονται, ἐπιτίθῃς αὐτῷ ἔχει; Σ. ἂν ἔγνων. Δ. ὁρῶς γὰρ λέγεις· ἢ γὰρ ἐπιτίθῃς σοι καί ποτε τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδασκόμενος ὅπως ἔχει μὴ πάσῃ, καὶ ἂν τις ἐν τῷ ψεύδει τὴν θύραν ἀνοίξῃ, ἢ θύρῳ κλέπτῃ, τί φύσει λέγεις παρὰ τὸν; Σ. ἡμῖν γὰρ ἔδωκεν, ἡμῶν γὰρ ἐπιταλῶν βλάπτει, ἢ θύρῳ. Δ. οὐ γὰρ ἀγνοῦντα τὸν κλέπτοντα, ἢ τὸν ψεύδοντα, ἢ ἀπὸ ἴλης παρὰ τὸν ἀδύνατον ἀπαύδουτον ἔντα; Σ. ὅθεν ὡς ἂν. Δ. τί λέγεις, ὅθεν τὸ ἐγὼ τῷ δὲ γρηγοροῦμαι σοι διαλεγόμενος; ἡμῖν γὰρ ὅσοι καί ποτε, τὸ τῷ δὲ γρηγοροῦμαι, οὐ γὰρ ἂν ἔγνων. Σ. πῶς σοι πρὸς τὸ ἄλλω, ἀλλὰ

quispiā respondēs? L. Quod ignorat is, qui se scire dicebat. Et hoc quod ita se habet. Si uero quispiā dicat tibi accedens, ut ἀπειλάποι τὴν γυναικα, hoc est, q̄ repudiare uelit uxorem, nūc permittes hoc illi? S. Quid ni permittā si uideatur iniuria affectus esse? L. Si uero solacisimū cōmittere uideatur, etiā ne hoc permittes illi? S O L. Haud equidē. L V. Rectē dicis. Neq̄ enim cōcedendū amico ut solacisisset: sed docēdus potius est, ut hoc ne patiatur. Quod si quis autem nūc crepare faciat ianuam ingrediēs, aut exiens pulset, quid dicemus tibi accidisse? S O. Mibi quidē nihilillum uero uel exire uelle, uel introire. L. Tibi uero, cū ignores τὸ κλέπτοντα, hoc est qui pulsat, aut τὸν ψεύδοντα, hoc

ἐπεὶ τί τοῖδ' ὅσον, ὥς τε καὶ μὴ μα-
 δᾶν. Λ. καὶ πῶς αὖ μάθης; Σ. ἢ
 μοι πάντα ἐπὶ λόγοις, ὅσα φης σο-
 λοικίσας ἐμὴ λαβῆν, καὶ παρ' ὅ, τι
 ἕκαστον σοι λοικίζεται. Λ. μηδα-
 μῶς, ὃ ἀριστὶ μακρὸν γὰρ αὖ ποι-
 ῆσαι μὲν τὸ διάλογον. ἀλλὰ περὶ
 ᾧ τῷ τῶν ἐξ ἐστὶ σοι κατ' ἕκαστον
 αὐτὸ πωθᾶν ἰδεῖν. νῦν δ' ἵτις
 ἀτὰρ ἐπὶ λόγῳ, καὶ δοκᾷ καὶ περὶ
 τῶν γε αὐτῶν τῶν ἀτὰρ μὴ δια-
 σίως, ἀλλὰ ψιλῶς ὁρῶντων, ὅς
 ὅς φαίνονται ῥηδὶν μετὰ τῶν ἵτις
 σωτηριάζουσιν, καὶ γὰρ οὕτως ἄλο-
 γον ἢ αὖ. ἐπὶ αὖ τὸ ὅτι ὅτις. ἢ
 καὶ φης ὁρῶσαι, καὶ μὴ οὕτω λήγου-
 με, ἀλλ' εἰς σὶ φαίλω ἰδόν, ἢ γὰρ
 ᾧ ἐκ ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ ᾧ σὶ ὁ-
 ρῶσαι τὸ σὺ μάθης τὸ σὺν, ἢ τοι
 πληγῶν, ἢ δ' οὐκ αἰσθάνομαι, καὶ
 ῥόπον. τὸ ἢ εἰς σὶ, ὅταν εἰς τι τὸ
 σὺν γίγνηται ὁ ὁρῶν. καὶ γὰρ ὅς τις
 γυναικαὶ ὁρῶσαι τὸν σὺν, εἰς σὶ
 ὁρῶσαι καὶ ὅς τις πᾶσι καὶ ὁρῶ-
 σαι, καὶ ὅς τις γε οὐκ αἰσθάνομαι.

ego quidē nō possum dicere : quoniam σὶ quidē ὁρῶσαι, hoc
 est te cōtumelia afficere, idē est quōd corpus tuū, siue plagis,
 siue uinculis, siue etiam alio aliquo pacto. At εἰς σὶ (hoc est in
 te cōtumeliosus esse dicor) quādo alicui tuorū cōtumelia fit.
 Nā et qui uxore tuā cōtumelia afficit, in te cōtumeliosus est,
 & qui puerum tuum, & amicū, & certē qui seruū quoque.

Nam

gā. L V. Ac quo pacto intē-
 ligas? Σ O. Si mihi omnia is-
 ta percurras quæ modò di-
 xisti à te cum solœcismo di-
 cta, à me autem nō animad-
 uersa esse: & quo pacto in
 singulis peccatum sit, expo-
 nas. L V. Nequaquā ō opti-
 me. longū enim modò factu-
 ri essemus dialogum: sed de
 horū quidē unoquoq; licebit
 tibi singulatim quærere.
 Nūc autem alia quādā per-
 sequamur, si uidetur. Ac pri-
 mum ipsum hoc ἀτὰρ, absq;
 aspiratione, & cū tenui spi-
 ritu, utrū rectē uideatur di-
 ctū cum uerbo ἵτις cōposi-
 tum. Nō enim ita præter ra-
 tionē fuerit. Deinde & τὸ ἵ-
 ὁρῶν, i. de contumelia, qua
 te à me affectū aī, si nō hoc
 pacto dicā, sed εἰς σὶ, hoc est
 in te cōtumeliosū (fuisse me
 scilicet) dicā, propriū id esse

πλὴν γὰρ ὡς ἔχει τὰ πραγματικὰ ὅς
 τις ἔχει σοί, ἐπὶ τὸ εἰς πρά-
 μα ὑβρίσειν λίλικτην εἶον ὡς πλὴν
 παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν
 ἐν τῷ συμποσίῳ. Σ. κατανοῶ τὸ
 διάφορον. Α. ἀρ' ἔν ην ἔτε καὶ α
 νείας, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάτ-
 τειν, σολοικίζειν καλεῖται; Σ. ἀλ-
 λά νῦν ἔσομαι. Α. αὐτὸ ἢ τὸ ἱ-
 ναλλάττειν; Σ. ἱμοὶ μὴ ταυτ' ἴσο-
 γειν δοῖται. Α. ὡς πῶς αὖ ἔπαι-
 τ' τὸ ὑπαλλάττειν τὸ ἱναλλάτ-
 τειν, ἔπειτα μὴ ἔτι πρὸς ἑτιο-
 ρον γίνεσθαι, ἢ μὴ ἐρθεῖ πρὸς τὸ ἐρ-
 θεῖν, τὸ ἢ ἢ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;
 Σ. κατιμαθεῖν, ὅτι τὸ μὴ ὑπαλ-
 λάττειν, τὸ μὴ κύριον αὐτὶ ἢ κυ-
 ρίον λέγειν ὅτι. τί δ' ἱναλλάττειν
 ποτε μὴ τῷ κυρίῳ, ποτε ἢ τῷ μὴ
 κυρίῳ χρῆσθαι. Α. ἔχει τινὰ καὶ
 ταῦτα κατανοῶσιν ἐκ ἀχαρίν.
 τὸ ἢ σπευδάσειν πρὸς τινὰ, πλὴν
 οἰκίαν ὠφίλειαν τῷ σπευδάσειν
 ἐμφαίνει· τὸ ἢ ὡς τινὰ, πλὴν ἱ-
 πάνυ, περὶ δὲ σπευδάσει. ἢ ταῦ-
 ν

Nā praterquā de rebus, ita
 tibi se res habet: quoniā
 in res cōtumeliosum esse di-
 ctū est, ut in proverbiū, quē
 admodum Plato dicit in
 Symposio. S. Intellego dif-
 ferentiā. L. V. Nū igitur
 hoc intelligis, quod si dicā;
 ταῦτα ὑπαλλάττειν, solœcis-
 mū uocat? S. At nūc scibo.
 L. Ipsum autē dici debere
 ἱναλλάττειν. S. O. Mibi qui
 dē uidetur idē utrunq; dice-
 re. L. V. At quomodo idem
 fuerit ὑπαλλάττειν ἢ ἱναλ-
 λάττειν, quando illud quidē
 est alterū cū altero cōmuta-
 re, uidelicet id quod rectum
 nō est, cū eo quod rectū est;
 hoc autē, id quod nō est, cū
 eo quod est. S. O. Intellego
 ἢ ὑπαλλάττειν quidem sit id
 quod propriū nō est, pro eo
 quod propriū est, dicere: ἢ ἱ-
 ναλλάττειν uerò, aliquando

quidē eo quod propriū est, aliquando uerò eo quod propriū
 nō est, uti, L. V. Habent quandā ἢ hac considerationem nō
 iniucundā. σπευδάσειν autē πρὸς τινὰ. i. satagere uel obsequio
 sum esse erga aliquē, propriā utilitatē eius qui satagit, indi-
 cat: cū autē dico ὡς τινὰ, circa aliquem, illius indicat, cir-
 ca quē quis satagit, siue obsequiosus est. Atq; hac quidem

ὡς ἀκούσαι ταῦτα λέγοντες. Δ.
ἐπὶ καὶ τὸ καταδελῶν σὺ μὲν ἴσως
ταῦτ' τῷ καταδελῶσαι ὑπομέ-
πας, ἐγὼ ὅτι οἶδ' ἀποφραγὸν ἐκ ἐλπί-
γλω ἔχω. Σ. τίνα γὰρ τῶ; Δ. ὅτι
τὸ μὲν ἴσως, τὸ καταδελῶν δ' ἴ-
σως γίγνεται. Σ. καλῶς λέγεις.
Δ. καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρ-
χει μανθάνειν, ἔπειτα μὲν αὐτὸς
ἐκδοῦναι ἐκ αὐτοῦ δόξαι. Σ. ἐν
αὐτῷ δόξαμι. Δ. ἐκ δὲ τὰ λοιπὰ
ἀσάμβητος ἀναβαλόμεθα, σὺν δὲ
διαλύσωμεν τὴν διάλογον.
facile. L V. Proin reliqua in posterum rejiciemus, in presen-
tia autem dialogum dissoluamus.

modū noui, ut q̄ te audierim
hæc dicēt. L. Quoniā et ka-
ταδελῶν tu quidē fortassis i-
dē cū καταδελῶσαι putastis
ego uerō scio' differentiā nō
paruā habere. S O. Quā-
nā hanc! L V. Quōd hoc
quidē alteri, καταδελῶν autē
sibi ipsi fit. S O. Pulchrē di-
cū. L V. Etiā alia uerō mul-
ta licet tibi discere, si modō
nō ipse tibi scire, cū nescias,
uidebere. S O. Non uidebor

S C H O L I A.

Graue istud cōmisi.) Fortasse quia dixit ἀρτιστολοικῶς. i. modō
uel paulo antē solæcissare gestio: nam Gaza id aduerbium ἐν
præterito cōstrui dicit. Solæcismus à me cōmis. est.) In eo,
ut uidetur, quod dixit, ἃ μὲν & ἃ δὲ, ἢ τα μὲν & τα δὲ. alia qui-
dē, alia uerō. Quando iam tres.) Tertiū, cū dicit, ὀφίλον δωῆ
ση. i. utinā possis: quoniā ὀφίλον, ut cætera optādi, cū optatio
poni postulat. Quadrif. cōmis.) Suprà ter, quartō aut in uerbo
rectus natos, opinor quod Græcè ἀρτιγονίως dixit, pro ἀρτι-
γονίως. Præmis cōfecisse.) nā certamen cōfecisse dicere debue-
rat, hoc est in masculino genere ἄλλον, non in neutro. Quod
modo dictū est uidelicet, si modō uolueris. id enim Græcè di-
xit εἴπερ βελήσας, præterito tēpore, cū præsentī uel futuro po-
tius debuerat. At uerō latuerūt.) Quoniam uox λαγῶ & singu-
laris numeri & dualis est, & item pluralis, si subdas ἰδῶτα. Desit
enim distrib. uox τίνα.) Quōd dicendū uidelicet erat, λαγῶ τίνα
μεθῶκα. Aut sinūc nō cog. solæciss.) Vel quia dixit, ὅταν τι τῶν
παιδῶν γίνῃ, quasi in intellectu ibi peccatū sit. uel quia τὰς τῶν
θεῶν θηλαζόντων. i. nutrices sugentiū, ἢ τιθῶκα dixit. Hic solæcis-
fecellit te.) In eo opinor cū dixit ἐνθάδε πᾶσι, actiuo pro
passi-

passiuo usus. Qui interrog. *πηνικά ξίσι*, &c.) Exempla quæ se
quuntur, Græcè omnia posui, ut quisq; per se uideat ac iudicet,
in quo uitii orationis siue solæcis sit. Sunt. n. huiusmodi quæ
dam, ut nō cuius statim appareat quid ubiq; ambiguū aut im-
mutatum, aut plus minúsue dictū sit: quale statim à principio
hoc est, q̃ reprehendit eū qui dixerat, *πηνικά ξίσι*, & infrā *πρὸ
σισιρ ὁ μίραξ ὁμός φιλο*, & alia quædā. Alio autē *λίον*.) ui-
detur nonnihil deesse. *λήμμα πᾶσιρ αὐτῶ*. uoluerat *λήμα* di-
cere, quod prudentiam uel φρόνημα notat. τὸν φίλων *λεονταίω-
τατό*.) Alludens eō quod superlatiuū à *λεονταίω* fecerat. Et
quisnā est, &c.) altero absolute dicente, altero actiue accipien-
te, subiecit, *ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, ἐκ τῆς πωθαίνης*, quasi dicat uno iti-
dem ut altero utendū esse. *σωμιταξάτο μοί*.) Ad ambiguitatē re-
spiciēs uidelicet. Mirum si tu, &c.) Quasi non satis proprium
fuerit. *μίχθι αὐτῇ*.) Quasi hoc uerbū de uiris tantū, & nō de mu-
lierib. usurpandū fuerit. *βασανίζεσθαι*.) q̃ uerbo improprie
usus esset, ut suprā quoque & mox infrā. *προκόπτε* uerō) quasi
quod non satis Atticū foret. Dicis, ὁ *Λίνα*, &c.) quoniā Atticè
in secūda persona intelligatur. *σοχαζομαι αὐτου*.) Nā *σοχαζεσθαι*
scopū petere significat, & aliàs etiam obseruare & colere. *πρὶ
σισιρ* aut quodam, &c.) nā illi, feminina quædā masculino gene-
re proferunt, ut ὁ *θιός*. *φακὸρ* comedisse) Eadē ratione ut suprā
ρ φακὴρ. Quod dixi *ἀνίωχον*.) *ἀνίωχον* uerbo medio dixit pro
passiuo. i. aperta est. *κατασφᾶς αὐτοῦς*.) *σφᾶς* tertix personæ
pro prima ponitur. Vaticinatur. n. &c.) *μαντεύεται*, quod de
cōsulentibus, nō de respōdente dicendū fuerat. Si ergo *καθίς*
latet.) Videntur uel abesse quædam, uel hæc ipsa corrupta es-
se. id quod infrā apparet. Significat aut *καθίς* ut hic ponitur, i-
dem quod demittens uel descendēs. Ac primū ipsum hoc *αὐτῶ*
absq; aspiratione.) interdū. n. & aspirari solet, ut cū interroga-
tiuū est, ut *πὺς ἐστὶ Λιλιχθῆν*. i. quomodo & quædā dixit?
Plat. in Symp.) Locus est statim à principio, ubi Hom. ait *ὕβρι-
σται εἰς τὴν παροιμίαν*, q̃ deteriore sinxerit ad conuiuīū melio-
ris inuocatū uenire: cū puerbiū sonet, bonos ad bono-
rum cōuiuīū ultro uenire. *κατέδωκε*.) Et hinc
est quod suprā notauī, quædam uel a-
besse, uel corrupta es-
se uideri.

FINIS TERTII TOMI